ஓம்.

பாண்டுரங்க பரப்பிரம்மணே நமஹ:

ஸ்ரீபக்தலீலாமிர்தம்.

இஃது

தஞ்சைமாநகரம்

ஸ்ரீ பகவத் பக்த சிரோமணியாகிய

ரா-ஸ்ரீ இராஜாராம் கோவிந்தராவ்
சூரியவம்சியவர்களால்
இயற்றியது.

திரிசுரபுரம்
தமிழ் தலைமைப்புலவராகிய மகாவித்துவான்

மகா-ரா-ஸ்ரீ தி. வி. கோவிந்தபிள்ளை
யவர்களால் பார்வையிடப்பட்டு

தஞ்சைமாநகர் தமிழ்த்தலைமைப்புலவராகிய
மகா-ரா-ஸ்ரீ மதுரைமுத்துபாத்தியாயர்
அவர்களால் ஒருவாறு பார்வையிடப்பட்டு

ஷை கிரந்தகர்த்தாவின் சகோதரராகிய
ரா-ஸ்ரீ மாதுசாமிசூரியவம்சியவர்களது

தஞ்சை "திவாகர முத்திராக்ஷரசாலையில்"
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1888

முகவுரை.

மணிகளைக்கொழிக்கும் அலைகளையுடைய கடல்சூழ்ந்த பூவுலகின்கண்
பலவளங்களையும் பெருக்கவேண்டுமென்று கருதிமலையமா முனிவரன் கரகமண்
டலத்தில் மகிழ்வுடனமர்ந்து சையபருவதத்துத் தங்கியபோதநந்திமுகத்தோன்
காகவடிவாகவந்து கவிழ்ப்பக்குதித்து அம்மலையிலுள்ள மணிகள் பொன்மணல்
அகில் குங்குமம் சந்தனம் பாடலங்கொன்றை சுரை புன்னை யானைக்கொம்பு
முதலிய பொருள்களையெல்லாம் வரன்றிக்கொண்டு குறவர்தங் குடியெலாங்
குலைதரப்புகுந்து மயிற்குழைகையாதி யவாரியக்குறிஞ்சி நிலத்தினைக்கடந்து
பாலையிற்பரவி வேடர்தங் குலத்தோர் வில்லம்பு முதலாய்க் கைக்கொண்டு அந்
நிலவெப்பத்தையகற்றி முல்லைநிலத்தில் முடுக்காய்ச் சென்று ஆயர்பாடி புகுந்து
கண்ணனைப்போல் ஆய்ச்சியர் ஆடைகளையும் வெண்ணெய்பால் தயிர்நெய்யை
யும் அடிக்கலோ டபகரித்துக்கொண்டு மருதொடு குருந்து முதலிய மரனெலாம்
பெயர்த்துக் கொண்டு நுரையொடும் இருகரைமோதி யொழுந்தார்ப் பரித்து
மருதமைப்படைந்து இருபாலுமுள்ள அநேகம் கால்வாய் வழி யொழுகி
கடையர்தம்மனைக் கதவினின்முட்டி ஏரிகுளந் தடாக மோடை யெல்லாம் நிர
ப்பி வயல்தொறுமுலாவிவாழை பலா மா தெங்கு கமுகு செந்நெல் முதலிய
சோலையிற்சென்று தாய்முலைப்பால்கொடு சிசுக்களை வளர்க்கு மாதுபோல் வள
ர்த்துப் பலனுறச்செய்யும் தன்னிடைமூழ்கினோர் சகலசந்தாபமகற்றிச் செய்தபா
வங்களனைத்தும் பரிதியைக்கண்ட பனிபோற்பறக்கச் செய்யும் கன்றுதாய்போ
லின்பமொடு வளர்தரு தெய்வீகத் தன்மையிற் சிறந்த காவிரிநதி வாய்ந்தசோழ
நன்னாட்டை (அழகுமகலமுமுடைய அகழியினாலும் உயர்வும் பின்னமையுமுடை
ய இடமகன்ற மதிலினாலும் சூழப்பட்டு உயர்ந்தனவாகிய கோபுரமான நா
ன்கும் வாயில்களையுடைத்தாய் பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்னும்
நான்கு வர்ணத்தாருமுடைய அநேகம் மேனிலை மாடமாளிகைகள் நிரம்பிய வீதி
களும் பெரிய ராஜவீதியும் சமுத்திர கோஷம்போ லொலிக்கின்ற அநேகம்
கடைவீதிகளும் வேத பாடசாலை சாஸ்திர பாடசாலை தமிழ்ப்பாடசாலை தெலு
ங்கு பாடசாலை சங்கீத வித்தியாபாடசாலை நாடகசாலை செலம்பசாலை அன்ன
சாலை இவைகள் ஒவ்வொரு வீதிகளிலும் பலவாகவும் ஒவ்வொரு வீதிகளிலும்
பலபாக வேதர் மடங்கள் சைவர் மடங்கள் பல புராணங்கள் பிரசங்கஞ் செய்
யும் தானங்களும் தெருக்கள்தோறும் அன்னசத்திரங்களும் ஞானவான்கள் ஞா
னசாஸ்திர விசாரஞ் செய்யும் ஸ்தானங்களும் ஸ்ரீவேங்கடேசப்பெருமாள்
ஸ்ரீலெட்சுமிநரசிம்மப்பெருமாள் ஆலயமுதல் அநேகம் விஷ்ணுவாலயங்க
ளும் ஸ்ரீபிரகதீசர் கொங்கணேசர் ஆலயமுதல் அநேகம் சிவாலயங்களும் இ
வைகளுக்கு மத்தியில் இராஜாவின் அரண்மனையைச்சூழ்ந்த புரிசைகளோடுங்கூ
டிய உயர்ந்த மதிலும் எழுநிலை மாடமும் அநேக மாடிகளும் கூடகோபுரங்க
ளும் ஆடரங்கும் செய்குன்றும் பந்தடிமேடைகளும் சிங்காரவனங்களும் செந்
தாமரைத்தடாகங்களும் கொலுமண்டபம் சபாமண்டபம் முதல் அநந்த மண்ட
பங்களும், பொக்கிஷசாலை ஆயுதசாலை அஸ்வசாலை கஜசாலை ரதசாலை யாகசா
லை வைத்தியசாலை முதலிய பல சாலைகளும், பலபண்டம் தானியாதிகள் நிறை
த்திருக்கும் களஞ்சியங்களும் பசுக்கூட்டங்களுடைய தொழுவங்களும் பாளையங்

களிருக்கும் பாசறைகளும் மற்றும் அனேக விசித்திர விநோதக்காட்சிகளும் சி
வகங்கையாகிய உத்தம தீர்த்தமும் கோட்டைவெளியாகிய விஸ்தாரமான புற
நகரில் மணிமுத்தா நதியையும் பராசர க்ஷேத்திரத்தையும் கொண்டு கொடை
முரசு படைமுரசு கலியாணமுரசு ஆகிய மும்முரசும் இரவு பகல் இடைவிடா
து முழங்கும் படியாய் நித்திய மங்கள உற்சவத்துடன் அமராபதியிலும் அள
காபுரியிலும் சிறந்ததென்னலாகை யென்பதாய் பூமாதேவிக்கு வதனம்போலும்
அவள் நெற்றித்திலகம்போலும் அவள் திருமங்கலியம் போலும் விளங்கும் தஞ்
சைமாநகரத்தை மகாசாந்த சீலசௌமிய சாகர சத்துவகுணசம்பன்னரும் தீன
தயாளரும் மன்னுயிர் யாவையும் தன்னுயிர்போற் காக்கின்ற சீவகாருணியரும்
ஸ்ரீமன். நாராயணனுடைய பாதபங்கயங்களில் தம்முடைய சித்தத்தை யீடு
படுத்தினவரும் ஸ்ரீ ரெங்கநாயகருடைய பத்தியிற் சிறந்தவருமாகிய மன்னாரு
நாயக்கர் அவர்கள் மனுநீதிமுறைப்படி செங்கோல் செலுத்திச்சிம்மாசனாதிபதி
யாயரசாக்ஷிசெய்துகொண்டுவந்தார் இப்படி இவரரசுசெலுத்திவருங்காலத்தில்)
மாராட்டிரதேசமாகிய சாத்தாராவில் அரசாக்ஷி செலுத்திவந்த பூர்வ சிவாஜி ம
கா ராஜாவின் கனிஷ்ட சகோதரராகிய ஏகோஜி மகா ராஜாரா மேஸ்வர யாத்
ரை செய்யப் பிரயாணப்பட்டு திரளான சேனைகளோடு வரும்போது ஷை சிவா
ஜிமகாராஜாவின் பிரபலமான பங்குநாயக்கன் உத்தியோகம் பார்த்துவந்தசூரிய
வமிசி மக்காஜி நாயக்கர் அவர்களும் யாத்திரைசெய்து வருவதாய்ப்பெரிய ரா
ஜா வினிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு தம்முடைய குடும்பசகிதமாக ஏ
கோஜிராஜாஉடன்வந்தார் மார்க்கங்களிலுள்ளநாடுநகரங்கள் பலவற்றையுங்கட
ந்து தஞ்சைமா நகரத்திற்கு வெளிநகராகிய வெண்ணாற்றங் கரையருகில்வந்து
பாளையத்துடன்முகாமிறங்கினர் தெங்கு கமுகு கன்னல் நெற்பயிர் வாழை பலா
மா முதலியவை செழித்தோங்கி கற்பகச் சோலைநிகர்த்த தேவநாட்டுக்கொப்பா
யிருப்பவைகளையும் மாதுளை ரொய்யா நாரத்தை எம்பா பந்தர் எலிமிச்சை முத
லிய பழவகைகள் பழுத்திருப்பவைகளையும் மல்லிகை முல்லை யிருவாக்ஷி சண்
பகம்மந்தாரை கொன்றை கரை புன்னை முதலியவைகள் புட்பித்து மலர்ந்து
திவ்வியவாசனை பரிமளிப்பவையையும் குயில் கிளி காகணவாய்ப்பட்சி வானம்பாடி
முதலியபட்சிகள் பேசுகிற தொனியையும் வெண்ணாற்றின் ஜலப்பிரவாகத்தை
யும் ஏகோஜி மகாராஜாவின் கண்குளிரப் பார்த்து தேசம் ஆரோக்கியமடைந்து
மனம்பரவசமாகி அவர் கொண்டிருந்த யாத்திரை யெண்ணத்தைமாற்றி இவ்
வித நலங்களோடுகூடிய இத்தேசத்தை யாளவேண்டுமென்கிற பேராவலை
யுண்டாக்கி விட்டது அச்சமயம் இவர் விரும்பியபடி அனுபவிக்கும் பிரா
லப்தம்இவருக்கிருந்தமையால் அரசாண்டுகொண்டிருந்த ஸ்ரீ ரெங்கநாயகருடை
ய பாத பக்தி மறவாதவராகிய மகா ராஜா மன்னாரு நாயக்கரவர்கள் பரம
பதநாட்டையடைந்தார் ஏகோஜி மகாராஜாவுக்கு ஈஸ்வரகிருபை பூரணமாயி
ருந்தபடியால் நாயக்கரிருந்தரசு செலுத்திய சிம்மாசனத்தில் தாமெழுந்தருளி
யிருந்து சோழதேசமுழுவதும் தம்முடைய செங்கோல் செலுத்தி அரசாண்
டுவந்தார் அவர் கூடவந்த சூரியவமிசி மக்காஜிநாய்க்கர் அவர்கள் சாத்தாரா
வில் சிவாசி மகாராஜாவிடத்தில் இருந்ததுபோல் ஏகோஜி மகாராஜாவிடத்
திலும் அதிக கௌரவையாயும் செல்வாக்காயும் பிரீதியாயும் ராஜகாரியம்
பார்த்துக்கொண்டுவந்தார். இவருக்கு புத்திரர்கள் சூரியவமிசிதேவாஜிநாய்க்
கர் 1 சூரியவமிசி சில்லோஜிநாய்க்கர் 1 இந்த இருவர்களில் மூத்தவராகிய சூ
ரியவமிசி தேவாஜிநாய்க்கருக்கு புத்திரர்கள் சூரியவமிசி மக்காஜிநாயக்கர் 1
சூரியவமிசி பீமாஜிநாயக்கர் 1 சூரியவமிசி பர்மாஜிநாயக்கர் 1 இந்த மூவர்க
ளில் இரண்டாவது சூரியவமிசி பீமாஜிநாயக்கருக்குப் பிள்ளையில்லாமையால்
இவருடைய மூத்தமகனாகிய சூரியவமிசி மக்காஜிநாயக்கர் இளையபாரியாளது

மூத்தகுமாரராகிய அப்பண்ணராவ் சூரியவமிசியவர்களைத் தத்துபுத்திரனாகப் பெற்றுக்கொண்டார் இவருக்குப் புத்திரர்கள் அப்பண்ணராவ் சூரியவமிசி 1 பீமராவ்சூரியவமிசி 1 இந்த இருவர்களில் இளையவராகிய பீம்ராவ்சூரியவமிசிக்குப் பிள்ளையில்லாமையால் சகோதரன் ஏசுவந்தராவ் சூரியவமிசிக்குப் பேரனாகிய கோவிந்தராவ் சூரியவமிசியவர்களைத் தத்து புத்திரனாகப் பெற்றுக் கொண்டார்இவருக்கு ராஜாராம்சூரியவமிசியவர்கள் 1 கிருஷ்ணசாமி சூரியவமிசியவர்கள் 1 பீம்ராவ் சூரியவமிசியவர்கள் 1 மாருசாமி சூரியவமிசியவர்கள் 1 இநால்வர்களில் மூத்தகுமாரராகிய ராஜாராம் சூரியவமிசியவர்களுக்குப்புத்திரர் அப்பண்ணராவ் சூரியவமிசி 1 இரண்டாவதாகிய கிருஷ்ணசாமி சூரியவமிசியவர்களுக்கு புத்திரர் கோவிந்தராவ் சூரியவமிசி 1 ஏசுவந்தராவ் சூரியவமிசி 1 மூன்றாவதாகிய பீம்ராவ் சூரியவமிசிக்கு ஆண்சந்ததியில்லை. நாலாவதாகிய மாருசாமி சூரியவமிசியவர்களுக்கு ராமசந்திரராவ் சூரியவமிசி 1 லெட்சுமணராவ் சூரியவமிசி 1 ஷை கோவிந்தராவ் சூரியவமிசியவர்களை புத்திரர்கள் நால்வரில் மூத்தவராகிய ராஜாராம்சூரியவமிசியவர்கள் தஞ்சை மாநகரத்திலிருந்து செடையாக ராஜாங்க நடத்திய சிவாஜி மகாராஜாவிடத்தில் இவருடைய பிதாவாகிய கோவிந்தராவ்சூரியவமிசியவர்களும் பிரபல உத்தியோகத்திலிருந்தார் இவருமகாராஜா உசூரில் பிரபல உத்தியோகத்திலிருந்தார். அப்போதிவர் சிறுவயதாயிருந்தபோதிலும் வாழையடிவாழை யென்னும் பழமொழிக்கிணங்கத் தம்முடைய வர்க்கத்து முன்னோர்கள் சித்த புருஷர்களாயும் மகாயோகிகளாயும் ஞானிகளாயும் அஷ்டமாசித்திகளையுடையவர்களாயும் இருந்தவர்கள் சந்ததி வழியாகையினாலும் பிதாவாகிய கோவிந்தராவ் சூரியவமிசியவர்கள் சாந்தசீலரும் ஆத்ம விசாரத்தியானமுமுடையவராதலினாலும் இவரும் சத்துவகுணசம்பன்னராய் சாதுசங்கத்துடனும் பாகவதர்களுடனும் பழக்கமுடையவராயிருந்தார். ஸ்ரீலெட்சுமிநரசிம்ம மூர்த்தியினுடைய பக்தராய் சுவாமியோடு சாதாரணமாய் வார்த்தை பேசிக்கொண்டிருந்து ஸ்ரீரெங்கநாயகரோ தஞ்சைநகர் வந்து அழைத்துக்கொண்டுபோனவருமாகிய பெத்ததாச சுவாமிகளுக்கு தங்கள் முன்னோர் தங்கள் கிரகத்தில் கட்டியிருந்த மடத்தை உன்னதமாயுயர்த்திக் கட்டி தினம் இரண்டுவேளை பூசையும் ஏகாதசிதோறும் பஜனையும் வருஷந்தோறும் பத்துநாளுற்சவமும் ஆயிரம்பேருக்குச் சமாராதனையுஞ் செய்து ஷை பெத்ததாசரவர்களிடத்தில் மிகுந்த சிரத்தாபக்தி விசுவாசமுடையவராய் நடத்திவந்தார். நாளாவிர்த்தியாய் பகவத்பக்தி விசேஷித்து வைணவசீலம் நிரம்பி தமிழ்வேதமாகிய திருவாய்மொழிப் பிரபந்தத் தாற்பரியங்களை முறைப்படி கேட்டு அவ்வனுஷ்டானபரராய் சதாஸ்ரீமன் நாராயணமந்திர செபதபமுடையவராயிருந்தார். இப்படியிருக்கும்போது ஒருநாள் இவர்சொப்பனத்தில் ஸ்ரீபண்டரிபுரநாயகரான சர்வாந்தரியாமி சர்வபரிபூரணர் பக்தபரிபாலரான ஸ்ரீபாண்டுரங்கன்துக்காராம் சுவாமிகளைப்போலே வந்து அப்பா ராஜாராம் உன்னிடத்தில் ஒரு காரியார்த்தமாக வந்தேன் அது என்னவெனில் பக்தாள் சரித்திரமெல்லாம் பிராகிருதபாஷையிலிருக்கின்றது அது மராட்டிரதேசத்துக்குரியது இது தமிழ்தேசமாகையால் தமிழில் அவைகளை மொழிபெயர்த்து பக்த புராணமாகச் செய்யத்தக்கவனீயேயாகையால் இதைச்சொல்லும் பொருட்டாகவே வந்தேன் நீ அவ்வண்ணஞ் செய்து இத்தமிழ்தேசத்திலுள்ள யாவருங் கேட்டு எம்பெருமானுடைய திருவடிக்காளாக்கிவையென்று சொல்லி மறைந்தருளினர். உடனேயிவர் விழித்துத் தேம்பிதேம்பி யழுதனர் உடனே சமிபத்திலிருந்த சகோதரர் பீம்ராவ் சூரியவமிசியென்னென்று வினவத் தான்கண்டசொப்பனத்தைத் தெரிவித்தார் அப்பால் தம்முடைய சாதகத்தைச் சோசியரைக்கொண்டு பார்த்தார் சோசியர்கள் கன்னியாலக்கன சாதகமாகையால் இப்போது செவ்வாய்திசை

இந்தச் செவ்வாயினுடைய புத்தி சமீபமாயிருக்கிறது இந்தச் செவ்வாய்புத்தியில்
மாரணமென்றுஎழுதியுங்கொடுத்தார்கள் அதைக்கேட்டசிலதினங்களுக்குப்பின்
சில யோக்கியர்களைவைத்துக்கொண்டு தான்கண்டசொப்பனத்தையும் தன் சா
தகத்திலுள்ள தனது மரண சமீபத்தையுஞ் சொல்லி ஷை பக்தர்களுடைய சரித்
திரங்களிருக்கு மிடந்தேடி வரவழைக்கவும் அப்படி வரவழைப்பதைத்தமிழி
ல் மொழிபெயர்க்கவுமே என்னுடைய ஆயுள்நாள் போராதுபோலிருக்கிறது
தவிர தமிழ் கொஞ்சம் வாசித்திருந்தபோதிலும் அதிகமாய்க்கவிசெய்தவழக்கமி
ல்லைசெய்யத்தொடங்கினாலும் நீண்டவருடக்கணக்கான நாட்செல்லுமேசுவாமி
சொல்லிய சொப்பனத்துக்குயான் என்னசெய்வேன் என்று யோசித்துக்கொண்
டிருக்குந் தருணத்தில் இல்லஸ்தானத்தில் அவதாரசொரூபமா யெழுந்தருளியி
ருக்கின்ற வைகுண்டாசாரி சுவாமிகள்வந்துசேர்ந்தார் இவைகளையெல்லாம்
அவர் விசாரித்தறிந்துகொண்டுதமக்குள் ஆலோசித்து அப்பா அவர்களைப்பார்த்
துச் சொன்னதாவது எம்பெருமான் எனக்குட்பிரேரணம்பண்ணினபடிசொல்
லுகிறேன் உமக்கு ஆயுட்காலம் சொற்பமென்றுபெருமான் கட்டளையை மயக்
கவேண்டாம் இப்பொழுதே ஆரம்பித்துக்கொள்ளும் எத்தனைவருடங்களில் இப்பு
ராணம்நிறைவேறுமோ அதுவரைக்குஞ் சுககாலம் உம்மிடத்தில் வருமேயல்லாது
அதற்கிடையில்வராது இதற்கு அபேக்ஷையினிடையாதென்று சொல்லினர் அம்
மொழியை ஸ்ரீபாண்டுரங்கன்கட்டளையாக உட்கொண்டு அறிவினிலுயர்ந்த
அஜபால ராஜவம்சன் வசிஷ்ட கோத்திரன் வாமன ரூபிணன் மஞ்சள் நாவற
ன் மந்த்ரஸ்காரியன் ராகமந்திரன் சிம்ம முத்திரையோன் இலக்குமிக்தவி
யன் அமோதநிகமன் ஆதவஸ்திரன் காண்ட சஸ்திரன் கிஷப்புப்பரியன்
பொறையினில் மிகுந்தோன் கொடையினிற் சிறந்தோன் நடையினிலொழு
ங்கோன் வைணவசீலன் அன்பிறுக்காலயன் ஆத்மவிசாரன் சாத்சனாதேயன்
சாதுசங்கத்தன் சூரியவம்சி ராஜாராம் அவர்கள் பிராகிருதபாஷையிலுள்ள
பக்தர்களுடைய சரித்திரங்களை அநேகமிடங்களிலிருந்து வரவழைத்து ஆராய்ச்
சிசெய்து அநேகம் பக்தர்களின்சம்முடைய சத்திக்கும்புத்திக்கும் ஒத்த எண்பத்
திரண்டு பக்தர்களுடைய சரித்திரங்களைப்பொருள் வழுவாமல் தமிழில் மொழி
பெயர்த்து. ஈவ்வாறுடைய விபவம் அந்தர்யாமித்துவம் அர்ச்சாவதாரத்து
வம் வியூகம் முதலியவும் பிரமசாரியன் கிரகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் சன்னியாசி
யாகிய ஆசிரமங்களும் இல்லறம் துறவறமும் தர்மம் அர்த்தம் இறுபான்மை
காமம் மோக்ஷங்களும் பிரம க்ஷத்திரிய வைசியர் சூத்திரர்கள் ஒழுங்கமும் நவ
விதபக்தியும் மேலும் உலகியல் நடைபலவற்றிற்கும் முன்னோர் நூல்களில் வி
தித்தவிதியும் விலக்குவிதியும் பெரும்பாலும்தழுவிச் செந்தமிழ் திருத்தச்செய்யு
ளாய் காப்பிய முறையுடைத்தாய் இலக்கணங்களுக்கேற்றதாய் காட்டுமோரிலக்
கியமாய் பக்திக்கோராலயமாய் பக்தர்களுக்குப்பாக்யமாய் படிப்பவர்களுக்கு
மாநிதியாய் உற்றுக்கேட்போர்க் குறுமமுதாய் கற்றோர்க்குக் கழிமதுவாய்
செந்தாமரைச் செல்விமணாளற்குத் திருமாலையாய் பிரமா விஷ்ட்ணுருத்திர
ன்மாயை வியாசர்வான்மீகர் சுகர் பிரகலாதனர் ஆஞ்சனேயர் முதலிய தேவர்
கள் ரிஷிகள் முதலானோரும் இக்கலியுகத்தில் சற்றேறக்குறைய சதுசுரா வருட
ங்களுக்குமுப்பின் மாராட்டிர இந்துஸ்தான் தேசங்களில் மானுடராக அவதரித்
து ஸ்ரீபண்டரிநாதனுடைய பத்திசெய்து பேறுபெற்ற மரபும்முறையும் வழா
மல் பண்டரிமான்மியந்தொடர்ந்தபுண்டலீகர்சரித்திரமுதல்துக்காராம் சுவாமி
சரித்திர மீறாக எண்பத்திரண்டு பத்தர்கள் சரித்திரங்களையும் தமிழ்வேதமாகிய
ஸ்ரீநாலாயிரப் பிரபந்தத்தைத்தழுவிய ஆறாயிரத்துச்சிலுவானம் செய்யுளாக
பக்தலீலாமிருத மென்கிற பெயருடன் செய்தனர் இங்ஙனஞ் செய்தநூலை
வைணவாகம முணர்ந்த வைணவரும மாகாவித்துவானுமாகிய திரிசிரபுரம்

ஈ-ஈ-ஸ்ரீகோவிந்த பிள்ளையவர்களால் முழுவதும் பரிசீலனஞ் செய்வித்துப் பின்னர்த்தமது மனையிலுள்ள பெத்ததாசசுவாமிகள் சந்நிதியில கிரந்தம் தெலுங்கு பிராகிருதம் தமிழ் ஆகிய பாஷைகளிற்றேர்ந்த வித்துவான்களையும் தியானவான்களையும் பகவத்பக்தர்களான பிரபுக்களையும் கூழமச்செய்துதாமும்தம்முடைய சகோதரர்களாகிய கிருஷ்ணசாமி சூரியவமிசி பீம்ராவ் சூரியவமிசி மாதுசாமிராவ் சூரியவமிசி இம்மூவரும் தமது புத்திரராகிய அப்பண்ணராவ் சூரியவமிசியவர்களும் நின்று வந்தவர்களுக்கெல்லாந் தக்க மரியாதைசெய்து இருத்தியபின்னர் முறைப்படி அரங்கேற்றுவித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபரமாத்துவுக்குமங்களாரதி செய்து பெத்ததாச சுவாமிகளுக்கும் ஆரதிசெய்தபின் கிரமப்படி வித்துவான்களுக்கெல்லாம் வஸ்திராலங்காரஞ்செய்வித்து அவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட சாத்துக் கவிகளைப் பெற்றுக்கொண்டு யாவருக்கும் சந்தனபட்பதாம்பூலம் பிரசாதமுங்கொடுத்து சேவித்து ஆசீர்வாதம் பெற்றனுப்பிவித்துச்சிலநாட்கழித்து தஞ்சைமாநகர மகா வித்துவானாகிய மதுரைமுத்துபாத்தியாயரைக்கொண்டு ஒருவாறு பார்வையிடச்செய்து பெத்ததாச சுவாமிகள் சந்நிதியில் ஷையுபாத்தியாயர் பிரசங்கஞ் செய்யவும் ராமுடு உபாத்தியாயர் வாசிக்கவும்செய்து பத்துமாதத்தில் பூரணமாக நிறைவேறியபின் அச்சிற்பதிப்பிக்க வேண்டுமென்று கருதி தமது கனிஷ்ட சகோதரராகிய மாதுசாமிசூரியவமிசியவர்களையும் தமது புத்திரர் அப்பண்ணராவ் சூரியவமிசியவர்களையும் சென்னபட்டணத்திற்கனுப்பி அச்சுப்பதிக்கவேண்டிய கருவிகளையெல்லாம் வரவழைத்து தமது பெத்ததாசசுவாமிகள் சந்நிதியில் அச்சுக்கூடம் ஏற்படுத்தி எண்பத்திரண்டு பத்தர்கள் சரித்திரங்களும் பதித்தாயினவுடன் பண்டரிநாதன் கருணைகூர்ந்து ஆச்சரியமான அற்புதமாய்த்தமது பரமபதநாட்டுக்கழைத்துக்கொண்டார் அப்போது முன்செவ்வாய்திசை செவ்வாய்புத்தியில் சாதகத்திற்சொல்லியமரணகாலந்தப்பி வைகுண்டாசாரிய சுவாமிகள் சொல்லியபடி மேல் எழுவருடமிருந்து ஷை.புராண நிறைவேறியபின் ராகுதிசை குருபுத்தியில் அடைந்தனர் இவ்விதமான அற்புதம்பொருந்திய இப்பத்தலீலாமிருத கிரந்தத்தை ஷை. யப்பா அவர்கள் சகோதரர்களாகிய கிருஷ்ணசாமிசூரியவமிசியவர்களும் மாதுசாமிசூரியவம்சியவர்களும் புத்திரராகிய அப்பண்ராவ்சூரியவமிசியவர்களுமிருந்த சிரத்தாபத்தி விசுவாசத்தோடு பாக்கியாயிருந்த சாத்துக்கவிகளை அச்சிற்பதிப்பித்து அழகுள்ளதாகவும் பூசைசெய்தற்குயோக்கியமாகவும் புஸ்தகம் கட்டி நிறைவேற்றினார்கள். இந்தப்பத்தலீலாமிருதத்தைப் படித்தவர்களும் கேட்டவர்களும் பூசித்தவர்களும் ஸ்ரீபண்டாராபுரவாசரான தேவாதிதேவன் ஸ்ரீலெட்சுமிநாயகருடைய கிருபையால் இம்மையில் புத்திரபௌவுத்திரபாரம்பரையாய் அஷ்டைசுரிய சம்பன்னராய்வாழ்ந்து மறுமையில் பரமபதநாட்டிலம் எம்பெருமான் சந்நிதியில் நித்திய வாழ்வுற்றிருப்பார்கள்.

ஸ்ரீ மாதுசாமி சூரியவம்சியவர்கள் மொழிப்படி

தஞ்சைமகாவித்துவான்

மகா-ஈ-ஸ்ரீ மதுரைமுத்துபாத்தியாயரவர்கள்

இயற்றியதுமாவாகா.

ஸ்ரீ பக்தலீலாமிருத பக்தர்கள்.

சரித்திர அட்டவணை.

சரித்திர அட்டவணை.

ஸ்ரீராமஜெயம்.

சாத்துக்கவிகள்.

இயற்றமிழ் ஆசிரியராகிய

திரிசுரபுரம் மகாவித்துவான் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ

வீ. கோவிந்த பிள்ளை யவர்களா லியற்றிய

பெருங்கழிநெடில் விருத்தம்.

உலகமியாவு மணியுதரத் தொளிருந்தேவ னடிப்புணையா
  லுற்றபவ சாகரமதனை யுறுதியாக நீந்தியரு
ளிலகப்பணியும் பத்தர்களி னெழில்சேர் சரிதமனைத்து மன்பே
  யேற்றமாகத் தமிழ்க்கவியா லெங்கும் விளங்கப் பலவணியும்
பலசொற் சுவையும் பொருட்சுவையும் பார்த்துப் புலவருள மகிழப்
  பத்த லீலாவமிர்த மெனப்பகர்ந்தான் செல்வங் கல்வியொடுங்
குலவுந்தஞ்சை நகர்தனில்வாழ் குபேரனே யென்றறிஞருளங்
  குறிக்கு மிராஜாராம் சூரியவம்சி யெனுநற் குலத்தோனே.

குஞ்சரம் போற்பரச மயங்குலையவெழு கோளரியாங்குலத்திராம
வெஞ்சரம்போற் றீவினைவே ரறுக்குஞ்சூ ரியகுலக்கோ விந்தராவின்
மஞ்சரம்போல் வளர்தஞ்சை மாநகரி லிரக்கமெல்லாம் வாய்ந்துவைகப்
பஞ்சரம்போல் விளங்குமிராஜாராம தாசனுமை பத்தர்சீரே. (க)

உலகமகிழ் மாராடர் மொழியுளதை நலத்தமிழாலுவந்து வாங்க
அலகில்புகழ்ப் பாண்டுரங்க னடியார்த மகிமையெல்லா மளந்துரைத்தான்
திலகன்ரவி குலநலன்றண் ணளித்தருமன் கொடைக்கன்னன் சிறந்ததஞ்சை
விலகருமுத் துணைவரொடு ராஜாரா மெனுநாமம்விளங்குவோனே. (உ)

முப்பொருட்கு முதல்வனெனத்துணைவரொரு மூவருக்கு முதல்வனாகி
எப்பொருட்கு மிறைவனென்னும் பாண்டுரங்கனடியார்க ளிசைகளாய
அப்பொருட்கு மகிழ்வுகொண்டு ராஜாராம் தமிழில்விளக் கினனன் னன்றன்
கைப்பொருட்கு மெய்ப்பொருட்குங் கரையில்லையெனும்வாழ்வு கவினத்தானே

எக்கனிக்கு மிக்கசுவைத் தெனவேத விமலரெல்லாம் இனிதுணக்கா
ரக்கனிக்கு மினிக்குமவ னடியார்தம் மகிமையமு தகிலந்துய்த்து
முக்கனிக்குங் கற்கண்டின் முதிர்சுவைக்கும் பாற்கடல முதுக்குங் கற்ப
கக்கனிக்கு மிக்கதென ராஜாராம் தமிழில் விளங்கச்செய்தானே. (௩)

ஞானமனுட் ப[illegible]முனர் நலத்தன்பர் விலாசமென நவிற்று நன்னூல்
ஆனது பாண்டு[illegible] அருளானது செந்தமிழில் விளங்கச் செய்தோர்ச்சி
மானச ராஜாராமர் சூரியகுலோத்தமனீ வாழ்கவாய்ந்துன்
னுனவிலப் பழுத்ததமிழ்ச் சுவைமதுரந் தித்திக்க நாவலோர்க்கே. (௪

வெண்பா

வைகுண்டாசாரி சுவாமிகளே மாலருளான்
மெய்குன்றுப் பத்தவிலாசநன்னூல்—செய்கென்று
சொன்னான் ராஜாராமன் சூரியகுலோத்தமன் சீர்
பன்னூறு நிற்கும்படி.

வெண்பா

நோக்கிற் சிறந்தமறை நூற்பொருளே யாமமுத
வாக்கிற் சிறந்த மதுரமுத்தே—தூக்கிலொளி
தோற்றவந்த பானுகுலத் திங்கள்ராஜாராமன்
சாற்றவந்த பத்தவிலாசம்.

தஞ்சைமாநகரத்துத் தலைமைப் புலவராகிய

மகா-ா-ஸ்ரீ மகாவித்துவான் மதுரைமுத்துபாத்தியாயர்

அவர்களா லியற்றியது

நித்தமொரு பரபத்தி நெறியொழுகிப் பரமபத நிலையம்பெற்ற
பத்தர் சரித்திரப் பயசுப்பல் கடலையறிவாய பருப்பதத்தால்
புத்தநுனை யெழக்கடைந்து தமிழ் விருத்தப்ப தலையிடைப் பொதுளச்செய்தே
இத்தரையோர் சிரவணவாய் புகட்டியுற்பன மறவஞ்ச மிழைத்திட்டானே
விரிதிரைசூழ்புடவி முழுதிருள கற்றுஞ் சத்தியின்றி மெலிவுபூண்ட
பரிதிகுலந்தனி லுதித்தும் பத்தவிஜயத் தொளிவைப் பரப்பிமாந்தர்
இருதயவஞ் ஞானவிரு ளொருக்காலு மணுகாம லியற்றிமேலாம்
அரிதிருத்தா ளொளிதெரித்த ராஜாராம் வண்மையிஃதி வியப்பே
உத்தவர்க்கு மர்ச்சுனர்க்கு மோதிய வாறொப்பின்றி யுயர்நாலாம்ப
தத்தவர்க் கானந்த சுகந்தரும் பாண்டுரங்கனிரு சரணிலுள்ளம்
வைத்தவர்க்கும் பத்தலீலா வமிர்தஞ் செவிவாயுண்பவர்க்கு முச்ச
கத்தவர்க்கும் ராஜாராம் தமிழ்க்கவியி னலளித்துகந்தான்மாதோ
தேசாசாரங்கள் வழுவாதுயர்ந்தோ ராசாரஞ் சிறப்பமாயோன்
பூசாசாரம் தெரிந்து பத்தியின லவன்றுளிற் புந்திகூர்ந்த
தாசாக்கள் நடந்தவற்புதச் செயலெல்லாந் திரட்டித் தமிழ்ப்பாவாக
ராஜாராம் நாவலவ னவின்ற பத்தலீலாமிர்த மது மாதோ
மதியுதவும் படித்தவர்க்கு நிதியுதவு முணர்ந்தவர்க்கு மாறன்பாத
கதியுதவு மன்பருக்குக் காட்சிபெறு ஞானியர்க்குக் கனவைகுண்டப்
பதியுதவுமிது படைத்த ராஜாராம் பாவலர்க்குப் பங்கயத்து
விதியுதவும் படைப்பின்றி நித்திய வாழ்வுற்றதொரு வியப்பதாமோ.

தஞ்சைமாநகரம் சதாவதானம்

மகா-ா-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள்

இயற்றியது.

ஓர்பூத்த திணிமார் பிற்றினம் பூப்பச்செழுங்கமலச் செ[illegible]த
யோர்பூத்த வெனக்குத வவ்விடந் துயில்தற்கினியதென வெண்ணியாங்குப்
பார்பூத்த பாற்கடலிற் பவனமெனும் பஞ்சிசெறி பள்ளிமேவுங்
கார்பூத்த கடவு ளருட்கடன் மூழ்கிக் கதியடைந்தோர் காதைதம்மை. (க

கோட்டானைக் காக்கை தொடக் குளிர்கொடுமெய் கூனிமதிகுருதோறும்வெண்
கோட்டானைக் காக்கைக் காராழிநிகர் சுடனைவெயிற் கூடிக்காயக்
கோட்டானைக்காக்கை செயுமோர் கரியைவெங் கண்டு கொற்றங் கொள்ளோர்
கோட்டானைக் காக்கையது கொட்டவருமெழிற் பொன்னிகுலவுநாட்டில் (உ)

மேலுலக நாகர்களுங் கீழுலக நாகர்களு மேயநட்பாற்
சாலூரையாடிட லூன்று பொற்குழலைத் தன்மதிலாச் சார்ந்து நாப்ப
ணேலுறு தான்றடை யுறவான னுகியவக் குழற்பாங்கரிற் கீழ்நாட்டோர்
கோலுற முன்னகழ்ந்து வருவழியை யகழாக்கொண்டோர் கூர்தஞ்சைக்கண்.()

உலகமெலா நிறைந்தபுற விருணீங்கக்கதிர் பரப்பியுதிக்குஞ் சோதி
இலகுகுலந்தனிலன்றுற் போன்றைய முதலிய மூவிடையூறற்றுப்
பலகலை தேர்ந்தக விருளோ வுறவுதித்துப் புகழ்க்குடைக் கீழ்ப்பாலிரண்டாம்
அலகிலுயிர் யாவையுந்தன் னுயிரெனக் காத்திடுமிறைமை யடைந்துளானே.()

கமலமிரண்டினி லுறையுமிரு மாதருளிரண்டுங் கலப்பக்கொண்டோன்
கமலமிரண்டுற நோக்குஞ் செயல் படைத்தவென விளங்குங் கண்ணன்செய்ய
கமலமிரண்டொரு கமலமிசைமலர்ந்த வெனச்சித்தாங் கண்ணன் செந்தாட்
கமல மிரண்டெஞ் ஞான்றுங் கனிவினொடு சுமக்குமனக் கமலத்தானே. (சு)

வையமிசை யாரோனும் பெருந்துயர் கொண்டி டலதனை மாற்றுமாற்ருற்
பொய்யுரையும் புகல்நாவான் வேதியர் களாசிபல புகன்றுநல்குஞ்
செய்யவெழிலக்கதையா லேற்பதுவுந் தெரிந்தகையான் சென்றுகொண்டோர்
கையுமறந்திடு கொடையானி ராஜாராமெனும் பெயர்கொள்காவலோனே.(எ)

கன்னலினின் சாறென்றே யக்காரஞ் சருக்கரை கற்கண்டாந் தன்மை
யென்னவொரு செந்தமிழிலியல் விருத்தவகையாற்றன் னிருகுலத்தில்
முன்னொருவன் கங்கைவரமுயன்றதுவுந்தன்பொருட்டான்முகுந்தன்தாள்செய்
யின்னமுதும்பிறர்பொருட்டி திருதிறத்தும்பயப்ப தெனவிசைத்தான் மன்னே

தஞ்சை மகாராஜாஅவர்கள்மந்திரியாகிய

ஈ-ஸ்ரீபெரியண்ணு வென்னும் பெயரினையுடைய

வேங்கடதாசர் அவர்களியற்றியது.

சொனக்களவுசெயும்பாவந்துலையும்வெண்ணெய்கவர்ந்தோன்பேர் சொல்லச்சா
[லச்
சினக்களுணும் பிழைபோம் பேய்முலைப்பா லுண்டவ னியற்கை செப்பநாளும்
உனற்கரிய குருதற்ப கப்பவம் போமாய்ச்சியர் ஜாரசனையுரைக்க
துனற்கரிய பிரமஹத்தி துலையுமி ராவணற் கொன்றோன் சூரங்கூற. (க)

வந்தவிண்ணோருறவர் பவந்தேனு பாலனந்தேர வாழ்வுபேறும்
பந்தவினைவிரவு கொடும்பஞ்ச மகாபாதகத்தின் பற்றுநீங்க
நந்தனெழிற் சுதனும நவிரசர் சரிதையெல்லா நன்காராய்ந்து
சந்தமிகுராஜாரா முலகிலுள்ளோ ரீடேறத் தமிழ்ச்செய்தானே. (உ)

வல்லம் மகாவித்துவான் மகா-ா-ஸ்ரீ

சரவண உபாத்தியாயரவர்கள் இயற்றியது.

வேதம் பசுவேயதன் பாலாகமம்
ஓதுஞ்சுவையே யேதுநாலாயிரம்
இமிழ்திரை யுலகிற் றமிழெனும்வேதம்
சொல்லியநெறியிற் புல்லிய நூற்றெட்டு
ஆனதொல்பதியிற்முன்கிடந்திருந்தும்
நின்றநெறியைப் பண்டரிபுரத்தில்
வண்டமர்புரிகுழ லொண்டொடித் திருவுடன்
சேவைதந்தருளுங் காவலனடியார்
வடமொழியா லேதிடம் பெறவுரைத்த
பாடலைத்தமிழால் வீடுபெறவுரைத்தான்
முத்தமிழருமை முழுதுமேதெரிந்தோன்
கற்றவர்க்குதவுங் கருணையாளன்
வேதியர்ஆதுலர் விரும்பியதளிப்போன்
காதைகடெரிந்து கனம்பெறக்களிப்போன்
ஐந்தருநிகரா யருள்பெருமையினன்
சந்ததிமகிழத் தாரணிபுகழச்
சதுமறைநிபுணன் றரணியிற்குமிணன்
முதுதமிழ் தெரிந்தோன் முப்புரிமார்பன்
தள்ளரும்புகழே தனமெனப்பெற்ற
வள்ளனோர் சுமுகன் வரகுணசீலன்
செஞ்சொற்புலவர் சூழ்தஞ்சை மாநகரில்
மாயிருவிசும்பிற் பாயிருள்சீக்கும்
சூரியன்மரபிற் பாரினிற்றோன்றிய
தேசார்ச் சார்ந்த இராஜாராமே

தஞ்சைமாநகரம் மகாவித்துவான்

மதுரைமுத்து உபாத்தியாயர் சிஷ்ா் ா-ஸ்ரீ

கோவிந்தசாமி பிள்ளையவர்களியற்றிய

அறுசீர்கழி நெடிலாசிரியவிருத்தம்.

எண்ணரிய மறைமுடிவா யிலங்குகண்ணன் றிருவடியை யிதையத்தெண்ணி
நண்ணிமுத்தியடையாதா ரகத்திருளைப் போக்கவருநாளோ நந்தா
வண்ணமிகும் பிறப்பறுக்கும் வாளோ மாமயற்சேற்றைக் கடத்துங்கோலோ
மண்ணுலகோர்புகழ் ராஜாராம்செய் பக்தவிஜயமெனு மானூறுனே. (க)

சீர்மேவும் ராஜாரா மாராட்டிரபாஷையதிற் சிறந்தமேலோர்
நீர்மேவு பக்தவிஜயஞ்சொலு மெலாந்திரட்டி நிமிர்தென்சொல்லால்
ஏர்மேவு குலச்செய்கை யெல்லோரும் மறியவினைகடலாற் சூழ்ந்த
பார்மேவுமானிடர்க ளஞ்ஞானவிருளொருவப் பகர்ந்திட்டானே. (உ)

தஞ்சைமாநகரம் மகாவித்துவான்

மதுரைமுத்து உபாத்தியாயர் சிஷ்யர்

ா-ஸ்ரீ முனிஷி கோதண்டராமபிள்ளையவர்கள்

இயற்றியது.

மைவண்ணனருளாலே வீடடைந்த வடியார்கண் மகிமையெல்லாஞ்
செய்வண்ண முறையறிந்து பலவிதமாஞ் சரிதமெலாந் திரட்டிவாரி
மெய்வண்ணம் விளங்கிடவே யியற்றமிழாற் கவியாக்கி மேலோர்யாரும்
உய்வண்ணம் பக்தியெனு மமிர்தரசக்கடமதனையுதவினனே. (க)

எல்லாருங்குலத்துதித்தோன் கோவிந்தசாமி தவமியற்ற வந்தோன்
பல்லாரும் பலகலைதேரொல்லாரும் பேரருள்சேர்பக்தி நீண்ட
நல்லாருங்கவிபாட வல்லாரும் புகழொடுசீர் நன்மைசேரக்
கல்லாருமெய்மறந்து வாழ்த்தெடுக்கும் ராஜாராம் கவிஞன்றானே. (உ)

அன்னபெரும் புகழடைந் தன்புருவான ராஜாராமமுதவாக்காற்
சொன்னமொழி வரைந்தகர மிகவாழி சுற்றமுஞ்சேர்ந்தாரும் வாழி
மன்னுமனை வியரின் மருமக்கள் சுயமக்களவர்வர்க்கம் வாழி
வன்னமுள்ளநூலை நிதங்கேட்போரும் படிப்போரும் வாழி வாழி. (ஙு)

தஞ்சாவூர் வடக்குவீதி

எஸ் பி ஜி ஸ்கூல் தமிழுபாத்தியாயர்

மகா.ா.ஸ்ரீ ராமையாவஸ்தாதவர்கள்,

இயற்றியது.

கண்ணபிரான்றிருவருளாற் கதியடைந்த திருத்தொண்டர் காதைதன்னைத்
திண்ணமுறுஞ் சொன்னயமும் பொருணயமு நனிநிரம்பிச் சிறந்துதோன்ற
மண்ணுலகிற்கமுதிஃதேயென வெழிற் செந்தமிழ்ப் பாவால் வகுத்துரைத்தான்
றண்ணளிகூரிராஜாராமெனும் புலமைப் பரிதிகுலத் தனிகரோறே.

தஞ்சாவூர் வேங்கடதாசர் சீசராகிய.

மகா-ா-ஸ்ரீச.இரோஜிராவவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பார்வளரமூதாதை மாராட்ரபாஷையினிற் பலபிரபந்தம்
பேர்வளர வியற்றியுறப்புகழ்புனைந்தானென வுளத்துப்பெரிதுமெண்ணி
ஏர்வளரப்பத்த விஜயத்தினைச் செந்தமிழ்ப் பாவாயிசைத்தெஞ்ஞான்றும்
சீர்வளர ராஜாராமிகபரசாதனந் தன்வசஞ் செய்தான்மாதோ.

சாத்துக்கவிகள் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமஜெயம்.

திரிசுரபுரம் மாவித்துவான்

மகா-ள-ஸ்ரீ கோவிந்தபிள்ளையவர்கள் குமாரராகிய

மகாவித்துவான் மகா-ள-ள-ஸ்ரீ-முனிஷி நாராயணசாமிபிள்ளை

அவர்களா லியற்றிய.

ஆசிரியவிருத்தம் குளகம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

சீர்கொண்ட உலகனைத்தும்படைத்த வொருநால்வதனச் செம்மல்முன்னர்ப்
பார்கொண்ட முதன்மையொடு பலவளமும் பைஞ்ஞீலும்பதியுஞ்சால
நேர்கொண்ட வரசியலு மமைச்சியலு நீர்மைபெற நிருமித்தான்ற
ஏர்கொண்ட பொன்னிநதி யணிநாடுவெயனீடு மெழிற்சோணாடு. (க)

அந்நாட்டிற் கற்பகத்தி னகமுடைய பொன்னாட்டை யகைத்தல்செய்தே
எந்நாட்டி லெத்தவரும் போற்றுபெத்ததாசர் பத்தியியற்றி யெட்டா
மின்னாட்டு முகில்வண்ண னன்னாட்டை யடைந்த பெருவியப்புமேய
மன்னாட்மெணிமாடக் கொடிமஞ்சை வருடுதஞ்சை நகரம்வாய்ந்தோன். (உ)

கதிரியல்சூரிய வமிசன்கருடனியல் கனத்துவசன் கனிகன்னுஞ்சன்
சதிரியல்நாவலர் தோத்ரன்சந்ததங் கோவிந்தனுறு தவச்சீர் புத்ரன்
எதிரியலொன்றில் லாதவெழில் வசிட்டகோத்ர னடலிருக்குங் காத்ரன்
முதிரியல்வாமன சூத்ரன்மூ தறிஞர்புகழ் பாத்ரன் முளரிநேத்ரன். (௩)

திக்கயத்தை முனிகின்ற வெக்கமுத்தமிக்குடைய திறற்களிற்றன்
மிக்கயத்தை யக்கனலிக் கறப்பசியவெனக் கனைக்குமிடற் பாய்மாவன்
அக்கயத்தைக் கிட்டியிட ரக்கயந்தீர்ந் துய்யவருளத்தன்பாத
இக்கயத்தைப் புரைமனத்தினிற் கினியதெனும் பத்திக்கிலக்கமானோன் (ச)

நறைதரு தார்வாகையணி ராஜாராமக்குரிசி லுவலோனன்
கறைதரு மாராஷ்டிரத்தி லருமைபெறப் பெருமையுறுமான்ரோர்சொன்ன
நிறைதருமஃ தெழில்வடவேங் கடங்குமரியுள்ளிட்ட நிலத்தோர்யாரும்
மறைதரலின் றெளிதுணர வளத்தமிழான் முன்னூலின் வழியேயாய்ந்து. (ரு)

நித்தியமாம் பரவ்யூகநிலைகளொடு விபவநிலை நிறைந்தியாண்டுஞ்
சத்தியமா மந்தரியா மித்வநிலையர்ச் சாவதாரமாகித்
துத்தியமார் நிலைகளிடந் தோன்றுபத்திசெய்தின் பச்சுகமதெய்தி
முத்தியதை யடைந்தபத்தர் சீர்த்தியுடனற் புதங்கண் முதலவெல்லாந். (சா)

ஓவியத்திலுறுப்ப மைந்தவொப்பமென வொருங்கமைத் திங்குறுப்புவாய்ந்த
காவியத்துக் கற்பமைத்துக் கவினமைந்த விருத்தமதாற் கற்போர்நெஞ்சம்
மாவியப்பினிடை மூழ்கிச்சொற் சுவையும் பொருட்சுவையு மாந்திமாந்தி
நாவியக்கச்செவி கேட்கநாவிலக்கந் தரமுநன்கிலமையாதென்ன. (எ)

பத்தியெனும் பயிர்தழைக்க வந்தவொருவித்தென்னப் பரமன்வாழு
முத்திநிலை யிவர்தர வோரேணி யெனமுதல் வழிநூன்முதிர்ந்தமார்க்க
சித்திநிலை யென்னவொளிர் செங்கமலத் திருமாதின் புருஷகார
உத்திநிலை யெனவிசைத்துப் பத்தலீலாமிருதமென்றுதவினனே. (அ)

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ—உ—வே- திருமலை நல்லான்சக்கிரவர்த்தி சதாவதானம்
ஸ்ரீராகவாசார்ய சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளியது.

శ్లో॥ విద్వాంసఃకతివానసంతిభువనే యేషాంవశేభారతీ।
కింతేషామపివిస్మయోపజననీ వాగ్రాజరామప్రభోః
యావద్ధ్యానపథంగతాపివిదుషాం చిత్తేస్థిరాయాంధృతం
సంభేదంసముదంచయేద్విగళితం వేద్యాంతరంకుర్వతి॥

శ్లో॥ కావ్యంపండితరాజరామరచితం తద్భక్తలీలామృతం।
సర్వైఃశ్లాఘితుమీహతేసభగవాన్ శీర్షైస్సహస్రైర్హరిః
ద్రష్టుంవాంచతిసాదరంశతమఖో నేత్రైస్సహస్రైశ్చిరం
స్తోతుంప్రేరయతీహాపన్నగపతిః జిహ్వాస్సహస్రద్వయీం॥

ஸ்ரீமதித்யாதி ஸ்ரீமான் - வைகுண்டாசார்ய சுவாமிகள் திருவாய்
மலர்ந்தருளியது.

శ్లో॥ శ్రీమాన్ రామకృపావాన్ సకలశుభకరంభక్తలీలామృతంసద్గ
ణ్యంపుణ్యంవరేణ్యం భవభయశమనంవక్తుకామోప్యనుక్త్వా
భూమావాతంజానకర్యాం పునరపిభువనక్షేమలాభాయభూత్వా
రాజారామస్స్వవంశేతదతిబహుమతద్రావిడోక్త్యాజగాద॥
రామాద్రాజారామః శూరోనితరాంజిగాయజగతోయత్
షడరీనఘూనివచసా తదజేయాన్దివ్యభవ్యేన॥

மகா - ரா - ரா - ஸ்ரீ - தியாரி - கண்ணசாமிநாயுடு அவர்கள்.
இயற்றியது.

(శ్రీ)

సీ॥ శ్రీపెద్దదాసులు - స్థిరముగానెలకొన్న
శ్రీతంజపురిలోన - చెలువుగొన్న
మహారాష్ట్రజాతిలో - మాన్యతనొందిన
సూర్యవంశాంబుధి - సోముడైన
రాజరామాఖ్యుండు - రాజిల్లియాభగీ
రథునిపోలికభక్తి - రతులచరిత
మనేడిగంగనుదన - మహిమబెంపొందంగ
ఇచ్చెద్రావిడభాష - దేశమాగ

తే- గీ- మునను బుధజనులెల్లను - ఘనుఁడటంచు
బొగడియాశీర్వదించంగ - భువిలోనిదియు
భక్తిలీలామృతంబని - బరగెలక్ష్మి
జలజనాభునియురమందు - వెలయుకరణి

క॥ మిన్నేటిసిదనవారికై
మున్నాతఁడు దెచ్చెనితఁడు - ముదముతో శ్రీసం
పన్నుండు సకలజనులకు
నన్నా శ్రీభక్తలీల - యమృతంబిచ్చెన్

ఉ॥ ఆసుధసాటిజెప్పఁదమటన్నను నల్లదిగొన్నవారికిన్
వాసిగ కామక్రోధముల - వర్ధిలఁజేయును రాజరాముఁడ-
త్యాసతొనిచ్చినట్టియమృ - తంబిదిగొన్నను గన్ననైన శ్రీ-
వాసముగల్గుఁజేసి మది - వాంఛలు దీర్చుఁను నైహికంబునన్॥

క॥ ఘనుఁడీరాజారాముఁడు
అనయము శ్రీభక్తలీల - అమృతంబిలలో
నైనలేక గుటియ జేసెను
యినకులసంభవుఁడెయహహా - యేమందుచెలీ॥

V. V. K. Press No 213 Mint Street, Madras.

முத்தம்பாள்புரஞ் சத்திரம் மகாவித்துவான்

மகா-ா-ஸ்ரீ வீராசாமி யுபாத்தியாயரவர்கள்

இயற்றியது.

மோனகுருவான சதாசிவ பிர்ம்த்தின் முதற்சீடனாய்ப் பரமபதங்கைக்கொண்டஞானமணியாமயனூராவ்சூர்யவம்சி நற்பேரன்றவத்துதித்தவிராஜா ராமன் வானவரும் பணிந்தேத்தும் பண்டரீசன் மான்மியமாம் வங்கமொன்று வளைந்து தந்தான், எனுலகோர் பிறவாழி கடவார் நாவா யினையந்திருந்தும் பவத்தழுந்து மியல்போருண்டோ. (க)

வடகலையாம் பருங்கடலிற் குளித்துமுத்த மணிகளெனு மரிபத்தர் சரிதந் தன்னைத், திடமுடனூ ராய்ந்தெடுத்துத் தமிழப்பாவென்னுஞ்செய்யநூலிற்கோர்த்துப் புனைதல் செய்தே, புடவிமிசை யன்பராம ரசர்க்கீய்ந்து புகழ்மாலை யவர்கடரத் தானும் பூண்டான், சுடரவிரும் பரிதிகுல திலகனான தோன்றலிராஜாராமச் சுமுகன்றானே. (உ)

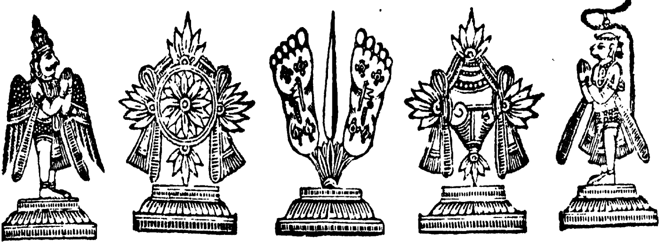
முத்திரமா முலகமதில் மூவைந்தாறு முதிர்வள்ள லானூர்கள் பொருளொன்றீய்ந்தே, சித்திரமாங் கவிதைகளாற் பண்டரீசன் றிருவிளையாட்டனைத்தினையும் தெளியக்கூறிக், குத்திரந்தீர்த் திருபொருளு மெவர்க்கு மீய்ந்தே, கோவிந்தசாமியண்ணல்வரத்தில்வந்த புத்திரனு மிராஜாராம் வள்ளலானூன் புண்ணியரிலிவன்போலப் புவியிலுண்டோ. (௩)

தஞ்சாவூர் தாலுக்கா திருவாதி பிருக்கா

ஒரத்தூர் ா-ஸ்ரீ சுப்புமூவரயர் புத்திரராகிய

நல்லமுத்தென்கிற ராமானுஜதாசர் இயற்றியது.

திருநிறைந்து வளர்தருபண்டரிபுரமாந் தெய்வத்
    திருப்பதியின் மறைப்பொருளாய்ச் செழிக்கும் விட்டோபாவின்
அருணிறைந்த புகழ்பாடு மடியர்கடஞ்சரித
    அலைகுலாம் பிராகிருத வமுதத்தண் கடலை
பொருணிறைதன் கியானவெற்பாற் கடைந்தெடுத்துத்தமிழிற்
    பொருத்திய லீலாவமுதைப் பூவுலகோர்க் கீந்தான்
தெருணிறைந்த தஞ்சைநகர்த் தினகர வம்மிசத்திற்
    றிகழ்தரு ராஜாராமச் செயபுலவரேறே.

ஸ்ரீ ரொக்மாயிசமேத ஸ்ரீ பாண்டுரெங்க பரப்பிர்ம்மணேநம:

ஸ்ரீபக்தலீலாமிர்தம்.

கடவுள்வாழ்த்து.

உலகம்பூத்த வொருமல ருந்தியான்
திலகமேற் றநுதற்றிருச் சேர்ந்தெழில்
மலரமாலை வனந்திகழ் மார்பினன்
சலசமாமலர்த்தாளுளஞ்சார்த்துவாம். (௧)

பத்தர்காதைப் பரப்பினைப் பாடுதற்
கொத்தஞான முதவி யருளுமே
நித்தன் பூவை நிறத்திரு மாலடி
கைத்தலங்கொள னுமன்கழல்களே. (௨)

மாணியாய் நிலம் வாங்கின வன்றொண்டர்
கோணிலாக்கதை கூறக் குழலிருள்
நீணிலாவி னிலாநிறத் தொண்கலை
வாணிதன்னை வணங்கி வழுத்துவாம், (௩)

மருத்து மாமகனாருள் வாய்ந்துசீர்
திருத்த வந்தருள் செய்யுஞ் சமர்த்தராம்
ஒருத்த ருத்தம வாரிய ரொண்கழல்
கருத்துங் கண்ணுங் கொண்டிக்கதை கூறுவாம். (௪)

வணக்கம்.

இல்லாதவர்க்குத் தமரில்லை மற்றேது நாளும்
செல்லாதவர்க்கத் திறம்போல் வணக்கஞ் சிறக்கச்
சொல்லாதவர்க்கத் தொகைநூனகை தோற்றுவிக்கும்
கல்லாதவர்க்குக் கணையில்லை யென்கற்றுளோர்க்கே. (ரு)

நன்னுவலர்க்கு நகைதோன்றுதற்கே நயந்திங்
கென்னுவியற்றப் படுநூலிதிலேது குற்றம்
சொன்னுலமை யாதரிபேர் சொலுந்தூய்மை யொன்று
தன்னுலலவோ நமனுங் கடைசார வஞ்சும். (சா)

வருபொருளுரைத்தல்.

எனப்பண்டரியின் வரலாறுமங்கேய்ந்த கண்ணன்
தனக்கன்புறு தாசர்கடம் வரலாறும் ராமன்
மனத்தின்புற வாழ்த்துநர் தம்வரலாறு மற்றும்
துனத்தண்டமிழ்ச் செஞ்சொலி ஞங்கவி சொல்லலுற்றேன். (எ)

நூற்பயன்.

ஹரிநாம மகிமையைச் சற்றேனுந்தேரா
வஜாமிளனொருவிதஞ் சொல் வியத ஞலே
விரிசோதிப் பரமபத மேவலானுன்
விமலநாமந்தெரிந்து விடாமலோதித்
தெரிசித ரன்றனைத்தம் வசஞ்செய் துற்ற
தேசிகர்தஞ்சரித்திரத்தைப் படிப் போர் கேட்போர்
பெரிதாக வவர்களிடத் தன்புசெய்வோர்
பெறும்பலனை யினைத் தெனயாம் பேசலாமோ. (அ)

நூல்

புண்டலீகர் சரித்திரம்.

உமாமஹேஸ்வரப் பிரசனோத் தரம்.

உலகம்வாழ்த்திய பதுமமா புராணத்தி லுமையாள்
புலம் விளங்குறப்புராந் தகன்புகன்றதைப் பொருந்த
நிலவு ஸ்ரீதரர் நிகழ்த்திய தொளிர்கயிலாயம்
குலவுசெம்மணி மண்டபத் துறைகின்ற கொலுவில். (க)

மலைமடந்தை தன்கொழுநனை நோக்கிமண்ணுலகில்
நிலைநிரம்பிய பண்டரிபுரத்திடை நெடுமால்
தலைநலந்தரத் தான்றங்கு கின்றதெத் தகவால்
சிலைபசும் பொன்மாமலையி னுயருள் கென்றுசெப்ப. (உ)

மனைவிதன் முகநோக்கியக்கயிலையில் வாழ்வோன்
புனைபசுங்கொடியே திருவைகுந்தம் பொலிய
வனைசெழுந்துள வோனுறு போதவண் வந்தாள்
எனைவரும்புக ழெழில்கனிவுறு மிந்திராணி. (ங)

கண்டுசேவித்துக் கண்ணனைக் கண்களிப்புறவே
மண்டுமென்பினிற் பற்பலதோத்திரம் வழங்கிக்
கொண்டுநின்றவன் பேரெழிற் கோலத்திற் குளித்து
மீண்டுபொன்னடி வணங்கிநின் றொருமொழி விளம்பும். (௪)

நாதனைநின் மடிமிசை நானிருப்பதற்குக்
காதன்மேவினன் றவிர்கிலன் கருணைசெய்தருள்வாய்
மாதயாநிதி யேயெனவழுத்தினள் வணங்க
ஸ்ரீதரன் சிறுநகை செய்துதெரிவை நீகேண்மோ. (௫)

மண்ணிடைப்புகுந் தறுபதி னாயிர வருஷம்
எண்ணிடத்தவஞ் செய்தனை யேற்கண்ண னென்ன
நண்ணிடப்பொழு திற்றுவாரகை நகர்தனினான்
விண்ணிடைத்திக ழுனைமடிமிசை வைப்பே னென்றான். (௬)

என்றுஸ்ரீதரன் கூறலுமிணை யடிவணங்கி
நன்றெனச்சசி மண்ணிடை யோர்புற நணுகிக்
கன்றிருந்தவம் வருஷமாறயுத மூங்கழிய
நின்றியன்றபின் ராதையாய்க் கோகுல நேர்ந்தாள். (௭)

இளமையாம் பருவத்திடைக் கண்ணனோடி யன்று
வளமைசால்விளை யாட்டினிலுள மிகமகிழ்ந்து
நளமைநேர்பவன் கோகுலம்பிரிந்து நண்ணியபின்
உளமையாந்தனள் பிரிவினால் வருந்தின ளுடலம். (௮)

காலம்பற்பல கழிந்தபின் கண்ணனைக்கருதி
மூலம்பெற்றநல் வரம்வந்து செல்கெனமுடுக்க
நீலம்பற்றிய மேனியான் றுவாரகை நேர்ந்தான்
கோலம்பெற்ற வேறுருக்கொடு சென்றனள் கோயில். (௯)

பொன்னிலயகன் பொலிவுகண் டெதிர்நின்று போற்ற
மின்னினார்கன மேனியானுட னருள்விழிகொண்
டுன்னிநோக்கிமுன் னுருவகீத் துறுகின்ற ராதை
மன்னிவைகுற மடிமிசை யெடுத்து வைத்தனனே. (௰)

அதனைக்கண் டருக்குமணி தன்னகம் பொருளாகி
மதனைத்தந்தவன் மேலதிசினங்கொடு மயறீர்
புதனைத்தந்தவன் போலொளி முகங்கொளப் பொருமி
எதனைக்கொண்டு மாற்றிலளவ ணீங்கி னரிவைவாய். (௰௧)

லோகதண்டமென் றுரைக்குந்திண் டீரமாவனத்தில்
ஏகனாகிய கண்ணனை யிதையத்தி லிருத்திச்
சோகநீங்கிய தவஞ்செய்து துன்னினளாக
மேகநேர்நிறத் தானுருக்குமணியை விட்டு. (௰௨)

தரிக்கலானவ ளெங்ஙனஞ் சார்ந்தன ளென்று
நெருக்கமாமர நீடியகாடெலா நேடிப்
பெருக்கமேவிய கோகுலம் வந்துமுன் பிடித்தான்
வருக்கமோட்டுகோ லேதண்டமாய்க்கரம் வயங்க. (௰௩)

சங்கமேகமண்டல மெனக்கொண்டு தன்கழுத்தில்
தொங்கலாந்துள வத்தொடு செவியிடைத் தூங்கும்
புங்கமேவுகுண் டலமுறத் துறவியாய்ப் போந்தான்
எங்கணுந்துரு வித்திண்டி ரவனத்தை யெதிர்ந்தான். (௰௪)

வனந்தழைத்து மென்மலர் செறிவனப்பு மின்கனிகாய்
இனந்தழைத்து மென்மயில் குயிலெழிற் கிளிபூவை
மனந்தழைத் துறுசெவ்வியும் வாவியுமலர்மேல்
அனந்தழைத் துறுகவினுங் கண்டதிசயித்தாங்கே. (௰௫)

மலர்மடந்தை வைகினும் வைகுமென்று ளேமதித்துக்
குலவுமென் னுயிர்க்கோமளமே யெனக்கூவி
அலருஞ்சண்பகம் புன்னைவண்டி மிரசோகஞ் சேர்ந்
திலகுபைம்பொழி லிடத்தடைந் திணையிலா நங்கை. (௰௬)

நோற்றிருந்தது கண்டெதிர் வந்துறநோக்கிப்
போற்றுறுங்கமலாலய மேவியபொன்னே
சாற்றுமென்னுயி ரோயெனதகலத்தைத் தவிர்ந்து
வீற்றிருந்ததிங் கென்னெனை வெற்றுடம் பாக்கி. (௰௭)

கோரமாவன மனிதரொன் பவாது குழுச்சஞ்
சாரமில்லதாகி யவிவணெவ்விதஞ் சார்ந்தாய்
நேரநின்மன மெங்ஙனந் துணிந்தது நீதான்
தீரமெய்தனி வந்ததென் னென்றனன் றேவி. (௰௮)

மாலைநோக்கிநீ யாரிவணென் செயவந்தாய்
கொலையேகொடென் றுரைசெயக் கோவலர் கொழுந்து
சேலையேய் விழியாயுனைத் தேடியேசேர்ந்தேன்
நூலையேயிடை நின்பதியானென நுவன்றான். (௰௯)

எண்ணிறேவிமா றொன்பதிக் கவளைவிட்டென்பால்
நண்ணுகின்றில னெனத்துணி வுள்ளநான் றனியே
கண்ணுநற்றவம் புரிமருங் கென்கணவ னென்று
வண்ணமாறிவந் தாயுனைப்பார்த் துறமதித்தால். (௨௰)

வஞ்சனென்று தோற்றுகின்ற துதனித்த மங்கையர்பால்
அஞ்சலின்றி நீ வருவது தகாத தாமதனால்
கொஞ்சமேனு நில்லேலிங்கே போவெனக்கூற
மஞ்சைநேர் நிறத்தானுற மயங்கி னனிமையான். (௨௧)

தடியைத்தன் முழந்தாள் களிலிடுக்கினன்ருங்க
இடையிற்கை களைவைத்தனனு சிகாக்கிரத்தில்
மிடையக்கண் களிஞேக்கினன் றேவிமுன் விரும்பி
அடையிக்காலத்து நின்றன னளவெனைத்தென்ருல். (உஉ)

இருபத்தெண்டு வாபரயுகமள வினதென்று
கருதுகென்றன ன்பார்வதி கணவனை நோக்கிப்
பெருகுமின்பொடு பேசுக பின்னடந்ததனை
மருவுநாயக வென்றடி வணங்கினள்மன்ஞே. (உ௩

வேறு

அணிவளைமடந்தை கேட்கவ சுரதிண் டீரனென்போன்
திணியிருள் சீக்கும்வெய்யோன் றேர்மிசைச் செலவொ ட்டாமல்
பிணிவுறுத் துலகிலுள்ள பிராணிகடமைப் பீடித்தான்
தணிவருந்த வருந்தேவர் தாமுங்கண்டொன்று கூடி. (உச)

ஹரிசரணடைடீக் கண்ணற்கருள் சுரந்தவரை நோக்கிக்
கரியமேனியனுன் மல்லிகார்ச்சுன ஞகத்தோன்றிப்
பரிவறப்புரிவனுங் கட்கெனப் பணித்தருளி ஞன்முன்
தெரியஸ்ரீ சந்த்ரனொன்ருேர் ஜிதில்கோ னென்னே நோக்கி. (உரு)

ரோதகுண்டத்தி னின்றே நெடுந்தவம் புரிந்தானுன்சேர்ந்
தாதர முனக்கேதென்ன வவன்றிரு மாலைப்போலும்
காதலன் வேண்டு மென்ருன் கண்ணனே யுனக்கு நல்ல
மேதகு புதல்வனுவா னெனவரம் விரும்பித் தந்தேன். (உசா)

அன்னவாறே செம்பொன்கோ னரசன்பா லவதரித்தான்
பின்னரும் புதல்வன் மல்லி கார்ச்சுனனெனும்பேர் பெற்ருன்
துன்னினன் வேட்டையாடத் தொகுதிண்டீ ரவனஞ்சேர்ந்தான்
பன்னருந் திறலினனைப் பார்த்தந்த வசுரவேந்தன். (உஎ)

யானுறும் வனத்தில் வேட்டையாட நீ வரலுமாமோ
நீனுணவிறுக்கு நேர்வொயென வந்து செருச்செய் தேற்ரு
கானுழியீரைஞ்ஞூறுவற்சரகாலமாக
ஊனுகப்பொருதார் மற்றங்கொருவருக் கொருவர் தோலார். (உஅ)

இருவரும் பொருங்கான் மல்லி கார்ச்சுனனென்னே பன்னுள்
பொருவதிற்ருேலான் மற்றீங்கிவனுயிர் போவதெங்ஙன்
ஒருவகை யெது செய்வோ மென்ருேர்ந்து லோகதண்ட மென்று
கருதருங்கதை கைக்கொண்டு புடைத்துயிர் கவர்ந்து வீழ்த்தான். (உகூ)

உயிர் விடும் போதிலந்த வசுரன் ஸ்ரீ ஹரியென்ருேதச்
செயிரிலா தொழுகு மல்லி கார்ச்சுனன் றெரிந்தன்னேன் முன்
வெயில்விரி பசும்பொன் மேனி மெய்யுருக் கொண்டு தோன்றி
அயிலுடையசுர நீ வேண்டிய வரமறைதி யென்ருன். (௩௰)

செவ்விய மாலை நோக்கி நின்கதையால் யான் செத்தேன்
அவ்வகையாலே நீ கொள்கதையின் பேராக நாளும்
இவ்வனம் லோகதண்டமெனும் பெயரியல் வதாக்கித்
திவ்விய நகரு மொன்று செய்ததிற் சிறந்து நீயும். (௩௧)

வளர்தர வேண்டுங்கண்ட மாத்திரைப் பாபம் போக்கிக்
கிளர்தருபானு தீர்த்தங்கிடைத்திவண் விளங்கு கின்ற
தளவில் வன்கதையால் யான் மாய்ந்த தனிலண்டப் பேராக
விளைவுறு தீர்த்த மொன்றுண்டாக்கி மற்றதன் பால்மேவ. (௩௨)

கதைதனை நிறுத்தல் வேண்டுங்கண்டு வந்தாடித் தீர்த்தம்
சிதைவறு கதையை யாலிங்கனஞ் செய்வோர் பவங்கடீர
உதவுதியென்று வேண்டினன்றயித்தியனுதற்கு
மதனனை யளித்தோனந்த வரமெலா மினிது நல்கி. (௩௩)

தனது வைகுந்த மேவத்தயித்தி யன்றன்னை யுய்த்தான்
சொனவது முதலாய் லோகதண்டமென்னும்பேர் சூடி
வனம் விளங்குதலாய் வேண்டும் வகையெலா மமைந்து நாளும்.
கனமிகலாகி யாருங்களிப்புற விளங்கிற்றன்றே. (௩௪)

வேறு

பின்பு லோகதண்டமென்று பெயர் விளங்கு மன்னதில்
அன்புசான்ற சற்குணத்தினறிஞர் பாபரகிதராய்த்
துன்பு தீர நாரணன்றி யான மேவுசுகிர்தமோ
டின்பு கூறும் வாய்மையயோ ரோருத்தர் ஜன்னு வென்பவர். (௩௫)

சதுமறைக்குலத்தர் சாத்ய கிப்பெயர்க்கொ டையலார்
வதுவை மேவி வளருவோர் தமக்கு மைந்தரின்றியே
அதிக காலமாய்த் தவஞ்செய் தருமையா யொர்மைந்தனங்
குதயமாக மனமகிழ்ந்து பெயர் விளக்கவுன்னியே. (௩௬)

புண்டலீகவொன்று பேர் புனைந்து நாளு மன்புதான்
மண்டவே வளர்த்து வந்து வருஷ மெண்ணிரண்டுதான்
கொண்டபோது வதுவையுங் குறித்தி யற்றினார்குலா
வுண்டமைந்தர் துஷ்டராயுடன்று தந்தை தாயனா. (௩௭)

பலவிதத்தினிந்தை செய்து பரிபவஞ் செய்தனுதினம்
விலைமகட்குண்மேவி நாளுமவள் விரும்பும் வேலைசெய்
தலைவு பெற்றுலாவ லாகவது தெரிந்து தந்தைதாய்
நிலை கெடத்திரிந்து நீ நடத்தனீதியன்றெனு. (௩௮)

இதமுரைக்க வஞ்சிடா தெதிர்ந்து நீவிரின்னமும்
சிதைவுறு திருத்திரோ வெனச்சினந்து செப்பொனு
மதமிகப்புடைத்து வைது மாறு கொண்டு மனைவியோ
டுதவலற்ற ஞர்ப்படுத்தி வேறிருந்துளாரரோ. (௩௯)

அவரநீதியைத் தெரிந்தகம் பொருதுதந்தை தாய்
இவனை விட்டகன்று போயுறத்தனன் றெனவுனிக்
கவலை கொண்டிருக்கும் வேலைகாசி யாத்திரைச் செல்வோர்
உவணில் வந்திறங்கினார்க ளவரோடே கவுன்னினார். (௪௰)

மன்னி மற்றையா ரொடேகினருடன் ஜெருடர்ந்து சீர்
உன்னு மந்தலோக தண்டவள நகர்க்கண் வந்தனர்
பின்னும் யாத்திரைச் செல்வோர் களவர்களேகு பெற்றி கண்
டன்ன புண்டலீகர்தாமு மவ்வொரொடேக வெண்ணினர். (சக)

மனைவிதன்னைநோக்கி நீயும் வருக காசியாத்திரைக்
கனையகாசிதனில் விராவுமதிசயங்க ளேக்கலாம்
எனவிரண்டு குதிரையேறி யிருவருஞ் செல்வோருடன்
இனைவதின்றி யேகினர் பினேகு மவ்வழிக்கணே. (சஉ)

முன்னடந்து சென்றதந்தை தாயர் முந்துறுதுதாம்
மன்னுமூப்பி னல்வருந்தி வருதல்கண்டு மேதிலார்
என்னநோக்கி யேகினு ரியம்புகாசி யருகதாய்த்
துன்னுகுக்கு டப்பெயர்த் தவத்தி யோகர் சூழலே. (சங)

வேறு.

ஆய சூழ லருகி லிறங்கினர்
மேயபோது விளம்பிய குக்குடத்
தூயயோகர் மகிமையைச் சொல்லுதற்
கேய நாவிரண் டாயிரன் வெள்குமே. (சச)

வேதனுதி விமலனொன் போனொலாஞ்
சாதுவாமவர் தம்மைத் துதித்தரோ
எதமெய்துறிற் றீர்வனொன் றுலவர்
மாதவத்தினை யாவர் வழுத்துவார். (சரு)

அந்தக் குக்குட யோக ரருளிய
தந்தை தாயர்தஞ் சேவை தனைவிடா
தெந்த நாளு மியற்றி யவர்முனே
பந்தநீக்கும் புராணம் படிப்பரோ. (சசு)

உணவி னித்திரை யிற்புரி வுற்றிடார்
தணவுறுர்கண முந்தந்தை தாயரை
அணவு காசிகங் காநதி யன்னவர்
புணர்வினிற்பெரி தென்று புலன்கொளார். (சஎ)

எய்துந் தாய்தந்தை யிற்பெரி தானதோர்
தெய்வ மின்றெனச் சிந்தைசெய் வோர்வயின்
மையில் கங்கை யுமுனைநல் வாணியாம்
தையலார் நள் ளிரவிடைச் சார்வரோ. (சஅ)

உலகி னோர்பவ நீக்கவுற் றுடலால்
அலகில் பாபமெல் லாந்தம் மகங்கொளீஇப்
புலமை யாம்வடி வப்புனை போகவே
உலவி யூழிய மோர்கணஞ் செய்தரோ. (சகூ)

தங்கடேசு தயங்குரு வாய்ச்செல்வார்
அங்குநாளு மடைவுற மாதவம்
பொங்குங் குக்குட யோகர் புகழினை
இங்கெனாலு மியம்ப வொணுதென. (ருo)

பின்னுங்கூறுகின் றான்பிறை சூடிதான்
அன்னகுக்குட ராசிர மத்தெதிர்
மன்னுநல்லறச் சாலை மனையுடன்
துன்னுறும் புண்ட லீகரத் தூயர்பால். (ருக)

வந்துநோக்கி வளர்புகழ்க் காசிதான்
முந்த வெத்தனை தூர மொழிகென
அந்தயோக ரறிகிலன் காசியை
எந்தவாறுறு மோவென்றியம்பினார். (ருஉ)

இத்துணைச் சமீபத்தி லிருந்துநீர்
மெய்த்தகாசி விரும்பிக் காணீரெனில்
ஒத்த நும்பிறப் போர்பய னின்றெனச்
சித்தர்முன்பு சிரித்துத் திரும்பினார். (ருக)

வைகு சத்திரம் வந்துற வன்றிரா
எய்து நாழிகை மூவைந் திடைப்புனற்
றெய்வமான தெரிவையர் மூவரும்
வெய்ய கோரப் புலையுறு மேவியே. (ருச)

குக்குடத் தவயோகர் குடிலிடைப்
புக்கபோதீ விழிபொருந் தாதெதிர்
தொக்க புண்டலி கர்க்கது தோன்றுறத்
தக்க தாயச்சந் தாங்கினர் பேயென (ருரு)

போன மூவரும் புக்கப் புரையுள
வானகுப்பைகள் சீத்தகல் வித்துப்பின்
தானம் யாவு மெழுகிக் கணந்தனில்
ஈனரூப மிகந்தெழில் மேவியே. (ருசு)

தேசதாக வெளிவரத் தேர்ந்தனர்
மூசுறும்பய மொய்த்தவ ரொன்னனைக்
கூசியாச்சரி யந்தம்முள் ளேகொடு
மாசுதீர்புனன் மங்கையர் பால்வந்து. (ருஎ)

மலின ரூபங் கொடுமடம் புக்கநீர்
விலின்மிகுந்து வெளிவர லாயினீர்
அலினடைந்தனிர் யாரெனக் கேட்டனர்
துலியமங்கைய ரிற்கங்கை சொல்லுவாள். (ருஅ)

தொலைவில் பாபபதீதது ரான்மநீ
உலைவிலெம்முன் னுறத்தகு மோபுறம்
விலகடாவென வேவெருண் டாளிவர்
குலவு கங்கைதன் பாதங் குறுகியே. (ருகூ)

இருகரங்களிற் பற்றியென் னன்னைநீ
மருவுமென்பவ மாற்றி யருள்கெனக்
கருணைமேவக் கலந்துரை யாடினர்
பொருவில் கங்கை யவர்க்குப் புகலுவாள். (சுo)

காலைவிட்டெழுகாணிப்பவர்தனில்
சாலவெவ்வினைதானிழைத்தற்றனை
ஏலுநீமுன்னரொண்ணில்பவந்தொறும்
சீலநல்வினைசெய்துளையாதலால். (சுக)

இந்தக்குக்குடரையெதிருற்றனை
அந்தப்புண்ணியத்தாலெமையுங்கண்டாய்
எந்தத்தோஷமுந்தீர்ந்தினிநீநலம்
முந்தப்பாவனத்தின்முதிர்வாயென. (சுஉ)

கங்கையாணிவள்காளிந்திமற்றந்த
நங்கைவாணிமற்றெம்மைநயந்துதொட்
டங்கண்மூவுலகத்தவரும்பவ
பங்கநீங்கிப்பவித்திரராகின்றார். (சுங)

அவர்செய்பாவமனைத்தையும்யாங்கொளீஇப்
பவரழுக்குடம்பாகியிப்பற்றிலாத்
தவரினூழியஞ்செய்துதவிர்ந்துநன்
நவவுருக்கொடுநண்ணுதுநாளுமே. (சுச)

நேரெம்பாவநிமிடத்திற்போக்குறுஞ்
சீரினோர்தகைசெப்பத்தகுந்தவர்
யாரொன்றாளெனனும்புண்டலீகர்தாம்
பாரினின்றெழுந்திவ்வுரைபன்னினார். (சுரு)

உங்கள்பாவங்களுந்தெறும்புண்ணியம்
இங்குறைந்தவிவர்செய்ததேதென்றார்
கங்கைதாய்தந்தைகட்கிழைசேவையிற்
பொங்குகின்றதொர்புண்ணியம்வேறிலை. (சுசு)

கோடியாகப்பலனுங்குவலயம்
நாடியாறுவலஞ்செய்நன்மையும்
ஈடில்காசினையீரிலக்கம்வலம்
கூடுநன்மையுமன்னையைக்கும்பிடல். (சுஎ)

ஒன்றிலெய்தும்பிதாவையொருதரம்
நன்றிசேரவணங்கினன்ஞானமாம்
என்றுகூறிவ்விரண்டினிஞரணன்
முன்றுலங்குவனென்பர்முதவரே. (சுஅ)

என்றுகொண்டிவ்வருந்தவர்தந்தைதாய்
அன்றிவேறிலைத்தெய்வமென்றற்பகல்
ஒன்றுசேவையுஞற்றவர்நாடொறும்
தன்றனன்னையைத்தந்தையைநிந்திப்பான். (சுகூ)

தீயொழுக்கத்திற்சேரும்புலையனும்
வாயுங்கற்பமுடிவிலுமாய்வுறா
தேயுங்கோரநரகிடையெய்துவன்
மேயுமெத்தனைஜென்மம்விராவினும். (எ0)

மாவியாதிகள்கொண்டுமெய வுரு
மேவுவானவனைக்கண்டொரும்மிகு
பாவகாரியராவரென்றுள்பயந்
தாவையோவெனவாகுலமாயினர். (எக)

கோதுதீர்நரஜன்மத்தைக்கொண்டுநான்
தீதுறுப்பயன்சேர்கிலென்வீண்செய்தேன்
காதுறும்பழிபாவங்கள்கைக்கொண்டேன்
யாதுசெய்வேனிதற்கெனவேங்கினர். (எஉ)

தந்தைதாய்பணிசெய்வதுந்தாஞேரீஇச்
சிந்தைநொந்துவருந்தச்செய்தேனன்றே
இந்தவெவ்வினையெங்ஙனந்தீர்வெனென்
றந்தமாதரடிவிழுந்தேங்கினர். (எங)

ஏங்கல்கண்டுமனமிரங்கிக்கங்கை
நீங்கிஞேயினியேனுந்தெருண்டுளம்
ஓங்குதெய்வமுன்றந்தையுந்தாயுமென்
றீங்குமற்றவர்க்கேப்பணிசெய்தியேல். (எச)

பாவமும்பழியுங்கழியப்படும்
மூவகைப்புவனங்களுமொய்ப்புறும்
தாவரும்புகழ்ச்சக்கரக்கையனும்
தேவனின்னருளும்முனைச்சேருமால். (எரு)

என்றுகங்கையிருவரொடேகிஞள்
நன்றுநன்றெனநாடிநயத்துடன்
சென்றுகுக்குடர்பாதத்தைச்சேவித்துத்
துன்றுதாய்தந்தைதம்மைத்துருவினர். (எசு)

வேறு.—கண்டனர்பணிந்திருவரையுங்கற்கிமேற்
கொண்டனரேறமுன்குறித்தகாசிபோய்
அண்டினர்கயைபிரயாகையாதியா
மண்டினர்முழுகினர்மற்றையாரொடே. (எஎ)

அவர்செயுங்கருமங்களனைத்துஞ்செய்வித்துத்
துவரிதழ்மனைவியுந்தாமுஞ்சோர்விலா
துவர்பணிசெய்துகொண்டேர்க்குமீண்டனர்
இவர்மனத்துடனகத்திருத்திநாளுமே. (எஅ)

எத்தருணத்தவர்க்கேதுவேண்டுமோ
அத்தருணத்தவர்க்களித்திராப்பகல்
சுத்தராங்குக்குடர்போலத்தூயராய்
வித்தரித்துறுபணிவிடைசெய்தாரரோ. (எகூ)

இப்படிச்சேவைசெய்திருக்கமுன்னுகத்
தொப்பறுவிருத்திரனும்பர்கோமகற்
கெப்பொழுதும்பகையியற்றிக்கொல்லுவான்
தப்பறுபாதலந்தன்னிற்சார்ந்தனன். (அம)

ஓரிடத்திருந்தருந்தவமுஞற்றினன்
சாரிடந்தெரிந்தந்தச்சதமகன்புகுந்
தாரியல்வச்சிராயுதத்தினலவன்
சீரியற்சென்னியைச்சேதித்தானரோ. (௮௧)

வெட்டியபோதந்தவிருத்திரன்சினந்
தொட்டியதவத்தையானுஞற்றுபோதினீ
கிட்டியென்றலையறச்செய்தகேட்டினல்
மட்டியல்செங்கலாய்மண்ணில்வீழ்கென்றான். (௮௨)

அவன்றருசாபத்தாலந்தவிந்திரன்
சிவந்ததோர்கல்லதாய்விழுமுன்ஸ்ரீதரன்
உவந்துறத்தோத்திரம்பலவுமோதினன்
பவந்தெறுபங்கயபதத்தன்சேரன்றியே. (௮௩)

புண்டரீகாசிரமத்திற்போந்தியான்
அண்டுகெல்லாமுன்மேலடிவைத்துன்றனைப்
பண்டுருமேவவும்படைத்தென்பாதத்தில்
மண்டுறக்கிடக்கவும்வகுப்பனென்றனன். (௮௪)

அன்னவாறன்றுதொட்டடர் திண்டீரத்தில்
துன்னினன்செங்கலாய்த்துன்னவவ்வனம்
மன்னியதணிநகராகமற்றதில்
பன்னுபுண்டரீகாக்ஷம்பவனமாயதே. (௮௫)

என்றதிற்றந்தைதாய்க்கிணங்குசேவைசெய்
தொன்றினர்பால்வரவுள்ளாத்தெண்ணினன்
தன்றுணைத்தேவியைத்திருத்தச்சார்ந்தெதிர்
நின்றவன்வருமுருநிகழ்த்துவாமரோ. (௮௬)

(வேறு.)

தானுறைசெங்கமலமதேமகிமைமிக்கதென்றுநினைசதுமுகத்தோன்
ஆனுடன்செல்லடிக்கமலமகிமையறிந்தன்பர்களேநமையீடேற்ற
வானுதகந்தருசரணின்மிக்கபொருளிலையென்றுவேதவாக்கால்
தானுரைசெய்கின்றதெனத்திருவடியினூபுரங்கடமைத்தொலிக்க. (௮௭)

பலகயிற்றின்யசோதைகட்டிப்பார்த்தளவுபடாமருங்கின்படியாராயக்
குலவுமச்சுவினிமுதலாநாள்களெல்லாமொருசேரக்கூடிவந்து[கோத்துக்
விலகுமொளிவிளங்குறச்சூழ்ந்தனபோலப்பொன்னரைஞாண்மிளிரக்
கலகலெனவொலிசிலம்புகிண்கிணிகள்சிற்றிடையிற்கலந்திலங்க. (௮௮)

தந்தைதாய்வாக்யபரிபாலனம்செய்சேவையதுதனிற்சிறந்து
வந்தவெனைப்போலுலகிலெவரோனுமச்சேவைசெயவல்லாரேல்
அந்தநலத்தாலவர்முன்னாகியளிப்பேனென்னும்விரதந்தோன்றச்
சந்தமிகுமிருகரத்துந்தான்பூண்டகங்கணங்கடயங்கிமின்ன. (௮௯)

காளியன்றன்பணமுடியிற்கானூன்றித்துகைத்துவென்றகடுமைகண்டம்
மீளிகைக்குளாயினுலிராகுகேதுவைவெல்லலாமென்றெண்ணி
ஆளியுமானுன்சரணெனறலர்கதிருந்திங்களும்வந்தடைந்தாற்போலக்
கோளில்சங்குசக்கரங்கள்பங்கயச்செங்கரங்களிலேகுலாவித்தோன்ற.

பாடியிலும்பிருந்தைவனத்திலுங்கலந்துதங்கித்தனியின்பஞ்சிறக்கக்
கூடிமகிழ்ந்தேபிரியாக்கோபிகைகள்பிரிந்தவன்றன்கொள்கைதேர்ந்து
வாடிநிறத்திருப்பவட்குத்தெரியாமலனுதினமுமார்பிற்சார
நாடிநவமாமணியாய்மொய்த்தனபோனிறத்தாரநனிகுலாவ. (கக)

தம்மிலுமேலானதலந்தனிலிருக்கின்றேமென்னுந்தருக்குச்சார்ந்த
பம்மினஞ்சூழ்ந்திடையளவுக்கெட்டாமலவமானப்படுதமென்றெண்ணிச்
செம்மியுயர்ந்தேநாமுமவமானஞ்செய்துமெனவரேங்கந்திங்க
ளும்மிரவியுஞ்சேர்ந்தாற்போற்செவியிற்குண்டலங்களொளிர்ந்திலங்க.

செருகுமயிற்பீலியெனுங்கண்ணியெழின்மிகுந்திலங்கச்சேர்த்துச்செவ்வி
மருவுமயிர்முடிவயங்கச்சென்னியினிறங்கொண்டவண்டுபோலச்
சுருள்சுருளாய்மயிர்த்தொங்கன்மதிவகிர்போலிலங்குநுதற்றுவண்டு
[மொய்ப்பப்
பெருகொளிவார்ந்தொளிர்மணிச்சுட்டியும்பட்டமும்பெரிதுபிறங்கித்
[தோன்ற (கஉ)

மடங்கலெனவிடையென்னமழகளிறுதானென்னமணிவெற்பென்ன
நடந்தடிகளுறுஞ்சுவடெல்லாஞ்சங்குசக்கரங்கணண்ணித்தோன்றத
திடந்தருமன்பொடுதந்தைதாய்தன்னைப்பூசிக்குஞ்செய்வினிதன்னில்
படர்ந்தவெரிங்புறம்வந்துநின்றானப்புண்டலிகர்பார்க்கமன்னே. (கச)

தந்தைபதந்தொட்டிருந்தோர்கண்ணனதுபசுஞ்சோதிச்சாயறம்முன்
முந்துறலுந்தேர்ந்திதென்னேயெனவெண்ணிமுகந்திரும்பிமுகுந்தன்
வந்தருகினிற்பதுகண்டுயர்கங்கைவரமின்றேவாய்த்ததென்று [றனே.
சிந்தையுறமகிழ்ந்துதலைவணங்கியருகிற்கிடந்தசெங்கறன்னை. (கரு)

எடுத்தெறிந்துமற்றிதன்மேற்சற்றுநிற்றியென்பணியானியற்றுகாறும்
அடுத்தகண்ணனேயென்றுகுரவரதுசேவைசெய்தங்கவரிருக்கக்
கடுத்ததும்புகண்டனுங்காணுக்கண்ணனிநிராங்கல்லின்மீதே
இடுப்பிலிருகரம்வைத்தங்கவர்செய்யுஞ்சேவைகண்டேயினிதுநின்றான்.

புண்டலிகர்தாய்தந்தைசேவைசெய்துமுடிந்தபின்புபொன்னிறைட
மண்டியொளிரச்சுரபியோட்டுங்கோற்சானுநடுவைத்துற்றேன்பால்
அண்டியிடுசெங்கண்மேற்சமசரணமாகிநிற்குமழகுதன்னைக்
கண்டுறுசாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்துபேரின்பக்கடலிலாழ்ந்தார். (கஎ)

பலபடிதோத்திரித்துநிற்கக்கருணைவாரிதிநோக்கிப்பத்தருன்போல்
உலகுதனிற்கண்டதில்லைபுண்டலிகாவேண்டுவரமுரைத்தியென்றான்
சலசலோசனச்சாமிமுமமூர்த்திவடிவமுநீதானேயாகி
நிலவுகின்றபடியாலுமூடரையுத்தரிக்கின்றநீர்மையாலும். (கஅ)

விட்டலநாமம்புனைந்தெப்போதுமிந்தப்படியாகமேவிநின்னைக்
கிட்டிவணங்கினரெல்லாப்பவந்தீர்ந்துபரிசுத்தங்கிளரச்செய்து
முட்டறுமென்பெயர்ச்சார்பாலித்தலம்பண்டரியென்றுமொழிவதாக்கி
மட்டிலிந்தத்தலச்சார்பாற்பாண்டுரங்கநாமமுநீவாய்த்தியின்னும் (௯௯)

இத்தலத்திற்றீர்த்தங்களனைத்துக்குஞ்சிறந்ததாயொன்றியற்றி
அத்தகுதீர்த்தத்தாடினோர்புனிதராகவேயமைத்தியென்றார்
உத்தமநீவேண்டியவாறாகவெல்லாந்திரிபுவனத்துள்ளதீர்த்தம்
அத்தனையுமின்றுநடுப்பகலினிலேவருமென்றுமமைவதாக. (௱)

என்றருளினன்கண்ணனுலகினுள்ளதீர்த்தமெல்லாமத்தியானத்
தொன்றுறுமானாடோறுமத்தீர்த்தத்தெனவுணர்தியுமையோநான்முன்
துன்றுதிரிபுரதகனஞ்செய்ததினான்மிகவருந்துதுன்பந்தீர
நன்றுறுபீமாசங்கரித்தலத்திற்றவம்புரிந்துநண்ணுங்காலை. (௱௧)

என்னுடம்பில்வேர்வையுண்டாகிப்பெருகிப்பீமாவென்னும்பேர்பூண்டு
துன்னுமதென்ஞானசக்திதனைக்கொண்டுபெருந்துமுனிதோன்றநேர்ந்
துன்னுபுண்டலீகரதுமனைவரையுமத்தலத்திலுறைவதாகி [த.
மன்னுறுபீமசேனபயிரவன்றுமுனிதனைத்தெரிந்துமனம்பொருளாய்.

கண்ணனிங்குவந்திருக்கச்சற்றுமஞ்சாதிந்நதியிக்கடுமைகொண்டு
நண்ணறகுமோவென்றுதன்கரத்தின்கதையதனைநாடிவீசி
அண்ணணியநன்னதியேநின்னமலையதன்கடுமையினையடக்கிமேவு
கெண்ணுறுமித்தலத்தென்றானப்படியேயூமையைப்போலிரைச்சலின்றி.

தனைக்கண்டோர்பவமெல்லாந்தகித்துக்கங்காநதிபோற்சார்ந்துநேர்கண்
ணனைத்துன்றியிடமாகச்சூழ்ந்துபிறைபோற்றெற்கினணுகிக்கீழ்த்திக்
கினைத்துன்றிப்போதலினாற்சந்திரபாகையென்றுபெயர்கிளத்தலாகி
முனைப்பொன்னால்வருசாபமதிமுழுகித்தீர்பானுதீர்த்தமுன்னே. (௱௪)

புண்டலிகரிடுகென்மேனின்றருளுங்கண்ணனடிப்போதைப்போற்றிக்
கண்டுயர்பாவனமாகலாமென்றுநாடோறுங்கருத்துட்கொண்டு
மண்டுகின்றதின்றுமதின்மூழ்கிவிட்டலனைக்கண்டமாத்திரத்தில்
அண்டுபலபவந்தொறுஞ்செய்பவமெல்லாந்தீர்ந்தவனுக்கடிமையாவார்.

(வேறு) தன்முனின்றகண்ணன்புண்டலீகர்முன்சார்வேன்
நின்முனேயெனச்சென்றபின்பிரிவுறநேரா
மன்முன்றாமரைமலர்வயின்வந்தருள்செல்வப்
பொன்முன்சென்றருளந்நிலைசிறிதியாம்புகல்வாம். (௱௬)

குழலுக்குத்தொலைவண்டுகள்மலர்வயிற்கூட
நிழல்செய்மெய்யின்மென்மைக்கஞ்சியதுநிலாக்குடையோன்
உழையுறத்தனதன்னைவெம்பகையெனவோரான்
விழைவுறச்செய்துகொண்டதின்மெய்யிலனானன். (௱௭)

விழிக்குத்தோற்றமான்மதிவயினடையநான்வெல்வேன்
இழிப்புறும படிக்கென்றதமுகத்தினுக்கிழிந்து
மழுக்கரத்தினென்பால்வரத்திருவுக்குமாறென்
றொழிப்புறுதுகொண்டதிறப்பித்தனுயினேனுலகில். (௱அ)

முறுவற்கோடியமுத்துவெண்களிற்றிடைமுடிக
நறுமென்கொங்கைக்குத்தோற்றதிந்திரன்வயினணுகச்
செறியிரண்டையுந்திருவின்வெம்பகையெனத்தேறுன்
உறவுகொண்டதாலுடம்பெலாந்தொளைபடலுற்றுன். (௱கூ)

வெருவிவெள்வளைமிடற்றிற்குப்பாற்கடன்மேவக்
கருணையங்கடற்கொல்கியகடல்கண்ணன்றன்னை
மருவமாப்பகையென்றெணன்கூடிவாழ்ந்ததனுல்
உருவம்வாமனனுகிமண்ணிரந்தனனொருநாள். (௱௰)

நடைகண்டஞ்சியவன்னமென்னளினத்தைநண்ண
மிடைசிலம்படிக்கிழிந்ததுவிதிவயின்மேவி
யடையலோகமாதாப்பகையெனவறியாமல்
உடைமையாக்கலினொருதலைகழிந்திழிவுற்றுன். (௱௰க)

இனையராயுறினெவரவள்கருணைவேண்டாதார்
அனையள்செவ்வியுமவயவமுஞ்சொலற்காமோ
எனையராயினுமெழிற்கரசாயவிந்திரைதான்
புனைவுறுங்கலனுண்டெனச்சேடறேபுகல்வான். (௱௰உ)

எண்ணிநாப்பிளவாயினனுயிரமிரண்டாய்
மண்ணினைச்சுமப்பதுமந்தவடிவிலலன்றே
கண்ணினுக்கணிகலனுண்டோகலன்களுமுண்டென்
றுண்ணினைப்புறப்பற்பலபூண்களுமொளிர. (௱௰௩)

பிடிதொடர்ந்ததுகளிற்றினையெனநிகர்பேச
அடிதொடர்ந்துவந்தாள்விட்டலன்றனையண்மிக்
கடிதொடர்ந்தமுல்லையினகைகவினக்கற்பகத்தைக்
கொடிதொடர்ந்தெனநின்றனளிடவயிற்கூடி. (௱௰௪)

பதம்பெற்றேங்கியவிந்திரன்றச்சனைப்பார்த்து
மதம்பெற்றெய்துகைம்மலைமருப்பிறுத்தவனருளால்
கதம்பெற்றூர்சுடராழிமேற்பண்டரிகவினும்
இதம்பெற்றூர்வுறவதனதுமத்தியத்தினுக்கு. (௱௰௫)

பிந்துதீர்த்தமென்னும்பெயர்பெற்றதினடுவில்
முந்துகின்றதுதிரிகுடரூபமாய்மொழியத்
தந்துநின்றதிலர்த்தமாத்திராவெனத்தக்க
மைந்துறுந்தனிப்பீடத்திற்செங்கன்மேல்வயங்கும். (௱௰௬)

விட்டலன்றனக்கினியதோர்விமானமும்விளக்கிக்
கட்டமைந்தபொற்கோபுரமதின்முதற்கவினப்
பட்டணந்திகழ்வுறச்செய்தியென்றனன்பகர
உட்டதும்புமின்புற்றனன்கண்ணனூழியத்தில். (௧௭)

மதிலுங்கோபுரவாயிலும்விமானமுமற்றும்
புதியதிங்கிதுபோலெங்குமின்றெனப்புகல
நிதியுஞ்செம்மணியுங்கொண்டுநியமித்தானமரர்
பதியின்விஞ்சியபதியெனலாயிற்றுப்படிமேல். (௧௮)

கண்ணமாநதிதனக்கும்வெண்பாலெனக்கருதும்
வண்ணமானகோதாவிரிநதிக்குமத்தியத்தில்
நண்ணுகின்றதுபண்டரிநகரதனுப்பண்
எண்ணரும்ஜயவிஜயர்காப்புறத்தளியிலங்கும். (௧௯)

முனிவர்வானவர்சாமிதன்சேவைக்குமுந்தி
இனிதினோர்சமயந்தனைநோக்கினரிருப்பார்
துனியதும்புருநாரதர்கானஞ்செய்துறுவார்
கனிவின்வாத்தியமுழக்குவர்யக்ஷகாந்தருவர். (௨௰)

அரம்பைமேனகைதிலோத்தமையாதியரண்மித்
தரந்தரந்தினநர்த்தனந்தாஞ்செய்துதழைப்பார்
நிரம்பநீள் *கககம்பத்தினோர்ந்தரிபஜனை
பரம்புமன்பொடுபரமபாகவதர்கள்பயில்வார். (௨௧)

எனவுமாபதிபார்வதிக்கிசைத்தனனிதனை
அனகரானவரறிந்தனர்தேறுவதன்றி
மனனடங்கிடாவாக்கிற்குமன்னதேமலர்க்கோ
கனகைதான்ரகுமாயியாய்மாலொடுகளிக்கும். (௨௨)

வேறு.—நீண்டுரங்கனைவாகுறுமாதுலனேவலினிமிர்கேசி
மாண்டுரங்கனைவாய்பிளந்தானைநன்மதிப்பதின்மரும்வாழ்த்தி
வேண்டுரங்கனைவிண்ணகத்தருந்தினம்வீழ்ந்துதோய்மதித்துண்டப்
பாண்டுரங்கனைப்பழமறைகளுந்தெரிந்துணர்தராப்படியானே. (௨௩)

(இதன்பொருள்.) நீண்டுரம்-பலத்தால் நீட்சியுள்ளனவாய், கல்-மலைகளுங் (கண்டு,) நை-மெலிவதற்கேதுவான, வாகு-தோள்களை, உறு-பொருந்தினவனுன மாதுலன்-அம்மானாகிய கஞ்சனுடைய, ஏவலின்-உத்தரவினாலே, நிமிர்-உயர்ந்துவந்த, கேசி-கேசியென்னும்பெயரையுடைய, மாண்-பெரிதாகிய, துரங்கனை-குதிரையுருவானவனுடைய, வாய்-வாயை, பிளந்தானை-கிழித்தவனும், நன்மதி-நல்லதறிந்த மெய்ஞ்ஞானிகளாகிய, பதின்மரும்-பத்தாழ்வார்களும், வாழ்த்தி-பல்லாண்டுசொல்லி, வேண்டு-பிரார்த்திக்கத்தக்க, ரங்கனை-ஸ்ரீரங்கநாதனும், விண்ணகத்தரும்-ஆகாசவாசிகளும், தினம்-நாடோறும், வீழ்ந்து-விரும்பி, தோய்-

* கககம்பம்—கருடகம்பம்.

ழுழுகத்தக்க, மதித்துண்டம்-சந்திரபாகையென்னும் நதியையுடைய, பாண்டுர ங்கனே-இத்திருநாமமுள்ளவனும், பழமறைகளும்-பழயவேதங்களும், தெரிந்து-மேன்மைதெரிந்தும், உணர்தரா-தெரியாமல் மயங்கத்தக்க, படியானே-ஸ்வரூப முள்ளவனும்,—ஐ-காரநான்கும் சாரியையிடைச்சொல்.

பண்டரிக்குழலூதினவனைக்கடற்படவரவணைமேருப்
பண்டரிக்குநீசெங்கன்மேனில்லெனப்படிநின்றபுரமேதோ
பண்டரிக்குவிஞணெனவிசைத்தலிற்பழமறையெனப்பாடும்
பண்டரிக்குநேருளதெனச்சொல்வதெப்படியென்றப்படிமேவும். (௩௨௪)

(இ—ள்) பண்டு-முன்னாளில், அரிக்குழல்-பச்சைமூங்கிற் குழல்கொண்டு ஊதினவனே-ஊதினவனுமான (கண்ணனைநோக்கி,) (இவளவுமொருதொடர்)கடல்-திருப்பாற்கடலில், படம்-ஆயிரம் படங்களையுடைய, அரவணைமேல்-சர்ப்பசயனத்தின்மேல், நாப்பண்-நடுவே, தரிக்குநீ-தங்குகின்றநீ, செங்கன் மேல்-இந்திரனுகிய செங்கலின்மேல், நில்லெனு-நிற்கக்கடவை யென்ற, அப்படிநின்ற-அவ்வகையே நில்லாநிற்கிற, புரம்-நகரம், ஏதோ. இதுவல்லதெதுவுள்ளது. பண்டர்-பாடற்கீழ்மக்கள், இக்குவில்-கரும்புவில்லுக்குள்ள, நாணென-நாரியாகிய வண்டென்னும்படி, இசைத்தலில்-ஒலிப்பதனாலே, பழமறையென-கேட்டோர் பழையவேதகானமேயென்றுமதிக்க, பாடும்-அப்பண்டர்கள்பாடிக்கொண்டிருக்கிற, பண்டரிக்கு-பண்டரிபுரத்துக்கு, நேருளதென-நிகராயிருப்பதுமொருபுரமுண்டென்று, சொல்வது-சொல்லத்தக்கது, எப்படியென்று-எந்தக் காரணத்தினுலென்று, அப்படி-அந்தப்பண்டரிபுரமென்னுமூர், மேவும்-விளங்குதலாயிருக்கும். (படி-பூமி, ஊர்மேனின்றது,) "செல்வம் விரும்பினர். செல்லலடைந்தோர். அல்லல்கெடுத்தெனே-யன்புசெய்வோர்கள். நல்லதறிந்த மெய்ஞ்ஞானியிந்நால்வரும், வல்லதிலென்னே-வண்டகுதவத்தோர்," என்பது பகவற்கீதை. இதனுலதிகாரிகள் நால்வருண்டென்று கொள்க. நாப்பண்மேல்-பாம்பினடுவிலென்று கொள்வதேயன்றிக்கடனுப்பணென்று கூட்டவுமாம்.

அங்குசந்திரணமதெனவருமதயானேயினமுதன்னர்
வெங்குசந்திரமுறநடுக்கோளரிமெலிவுறல்வியப்பென்னத்
தங்குசந்திரமியமிகமணஞ்செறிதலைவரினினிதாடப்
பொங்குசந்திரபாகையென்றொருநதிபொலிதரும்புரத்தோர்சார். (௩௨௫)

(இ—ள்) அங்குசம்-தோட்டியை, திரணமதென-துரும்பெனநினைத்து, வரும்-பாகனுக்கடங்காமல்வருகிற, மதயானேயின்-மதயானேபோல, அமுது-தேவரமுதத்தை, அன்னர்-ஒத்தபெண்களது, வெம்-விருப்பைத்தருகிற, குசம்-தனமானது, திரமுற-நிலைகொண்டிருக்க, நடு-இடையாகிய, கோளரி-சிங்கமானது, மெலிவுறல்-இளைத்தல், வியப்பென்ன-ஆச்சரியமென்னும்படி, தங்கு-மார்பிலே பூசுதலான, சந்த-சந்தனவாசம், ரமியமிக-பிரியம் மிகுதியாக, மணஞ்செறி-புணர்ச்சிசெய்கிற, தலைவரின்-நாயகர்போல, இனிது-சந்தோஷமாக, ஆட-புணர பொங்கு-பூரித்துவருகிற, சந்திரபாகையென்று-இப்பெயருள்ளதாய், ஒருநதி-ஓராறு, பொலிதரும்-நிறைவுபெற்றுவரும் புரத்து-அப்பண்டரிபுரத்துக்கு, ஓர்சார் ஒருபக்கத்தில் (நதி அமுதன்னர் முலைத்தடத்துச் சந்தனமணஞ் செறிதலால்-நாயகன்போலினிதாடப்பொங்கி வருமென்றார்.). கவி. அது பகுதிப்பொருள் விகுதி.

மண்டலீகரைவரைப்புரந்தவனருள்வடிவினின்வடிவாமோர்
குண்டலீகரையில்லையென்னவுமொளிகுலவுறுமனைமார்பின்
வண்டலீகரைம்முகன்பிரமன்சதமகன்முதலமரேசர்
புண்டலீகரைப்போற்றொலிகேட்டெழுபுண்ணியர்புலிபோல்வார்.　　　(௱உ௬)

(இ—ள்) மண்டலீகர்-அரசர்களாகிய, ஐவரை-பாண்டவரை, புரந்தவன்-ரக்ஷித்தவனுைய (கண்ணன்,) அருள்வடிவின்-அநுக்கிரகிக்கத்தோன்றின பலவுருவங்கள்போலவே, நின்வடிவு-உன்னுருவமும், ஆம்-பலவாயிருக்கும், ஓர்குண்டலீபலராமனேகரையில்லை(எந்நின்றயோனியுமாய்ப்பிறந்தாயென்பதனை)ளவில்லையாம் (நின்வடிவுகரையில்லையாமெனக்கூட்டுக.) என்னவும்என்றுவமிக்கவும் ஒளி-வெண்சோதி, குலவுறும்விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்,மனை(பண்டரிபுரத்து) வீடுகள், மார்பின்-மார்பிலே, வண்டலீகர்-சுகவண்டல், சந்தனக்குழம்பு பூசின புருஷர்கள் (அம்மனைகளிலுள்ள புருஷர்கள்,) ஐம்முகன்-சிவனும், பிரமன்-வேதாவும், சதமகன்-இந்திரனும், முதல்-முதலான, அமரேசர்-முப்பத்து மூவரும், புண்டலீகரை-இப்பெயருள்ளவரை, போற்று-துதிசெய்கிற, ஒலிகேட்டு-சத்தங்கேட்டு, எழு-நித்திரை தெளிகின்ற பரிசுத்தர்களே, புலி போல்வார் "வீரத்தாற் புலிபோல்வரான மார்பின் வண்டலீகர் வடிவுமாமென உம்மைத்தொக்குநிற்றல் கொள்க." மனை-பலராமனுக்கொப்பிடவுமென்பதிலும்மைச் சிறப்பு. புண்டலீகரென எதுகைநோக்கி நீட்டிக்கிடக்கிறது.

உந்தியம்புயப்பொகுட்டொளிபொன்னுலகுடையவனொளிதேநீர்
உந்தியம்புயல்வீசலிற்பாற்கடலொளிவெள்ளிமனையாக
உந்தியம்புயர்கடன்மடுத்தோடுவதுடுபதித்துணிபாத
உந்தியம்புயமாணிக்கமதிலொளியுற்றசெவ்விதழ்போலும்.　　　(௱உ௭)

(இ—ள்) உந்தியம்புயப்பொகுட்டொளி-திருவுந்திக் கமலத்திலுள்ள கன்னிகையொளியே, பொன்னுலகு-சுவர்னமயமான தேவருலகமாகவும், உடையவனொளி-அப்பதுமாபியையுடையவனொளியே, தேநீர்-தித்திப்புள்ளநீரை, உந்தி-சிதறுவதாகிய, அம்-அழகிதான, புயல்-மேகநிறமாகவும். வீசலில்-உடையவனொளிவீசுவதனாலேமேகம்நிறம்பெற்றதென்க. அப்படியே பொகுட்டொளிவீசுவதனாலே பொன்னுலகென்றும். பாற்கடலொளி போல்வன, வெள்ளிமனைகளாகவும், தீயம்பு-அக்கினிபாணத்தினாலேவெந்து, உயர்-நடக்கக்கரையாகியுயர்ந்த, கடல்மடுத்து-தென்கடலளவுங்கிழித்துக்கொண்டு, ஓடும்-பாய்வதான, உடுபதித்துணி-சந்திரபாகை, பாதவுந்திஅம்பு-உடையவன்பாதத்துள்ள கங்காஜலமேயாம், உய-எல்லாரும் உச்சீவிக்க, மாணிக்கமதிலொளி-ரத்நமயமான மதிலொளியானது, உற்ற-உந்தியம்புயத்திற்பொருந்தின, செவ்விதழ்-சிவந்த இதழ்களினொளியை, போலும்-ஒக்கும். "திருப்பாற்கடல் போலிருக்கின்றது வெள்ளைவீடுகளாற்பண்டரிபுரமென்பது கருத்து." வீசல்-எங்குங்கூட்டுக, "தேநீர்உந்தியம்புயத்துத்தேனை நீராகக்கொண்டு மேகம்வீசுமென்க." ஆகவே அங்கும்பெய்யுமேகநீர் தேன்போல்வதென்று கருத்து.

இதிலுமாபதிநினக்கிலின்றொன்றென்பதிற்றெரியெழின்மாடம்
எதிலுமாபதியெனத்தெளிவுறநகைத்தெழுவெள்ளிவெண்சோதி
அதிலுமாபதியழகிதன்றுணர்திரென்றமரருக்கறிவிக்கும்
மதிலுமாபதிமார்பினன்கோயிலுமாணிக்கமணிச்சோதி.　　　(௱உ௮)

(இ—ள்) இதில்-இப்பண்டரிபுரத்தில், உமாபதி-சிவனே, நினக்கு-உனக்கு இல்இன்று-வீடில்லை, ஒன்றென்பதில்-வெள்ளிமலை யொன்றுதானென்பதினு

லும், தெரி-இங்குப்பலவெள்ளிமலைகளிருப்பதனுலும் தெரிந்துகொள், எழில்-வெள்ளையழகு நிரம்பின, மாடம்-உபரிகைகள், எதிலுமா-எல்லாவற்றிலுமோ, பதி-உனக்கு வீடு, என-என்று: தெளிவுற-அந்தச்சிவன் விசுவசிக்க, நகைத்து-பிரகாசித்து, எழு-கிளர்கின்ற, வெள்ளிவெண்சோதி-வெள்ளிபோலும் வெண்ணிறச்சோதியாகிய, அதில்-அதனுலே, உம்-உங்களுடைய, மாபதி-பெரியநகர், அழகிதன்று-அழகுள்ளதன்று, உணர்கிலொன்று-தெரியுங்களென்று, அமரருக்கு-தேவர்களுக்கும், அறிவிக்கும்-சோதியாற்றெரியச்செய்யும் வீம்கள், மதிலும்-மாணிக்கமதிலும், மா-லக்ஷ்மி, பதி-தங்கின, மார்பினன்-மார்புள்ள பாண்டுரங்கன், கோயிலும்-பெரியகோயிலும், மாணிக்கம்-ரத்நத்தினது, மணிச்சோதி-அழகியசோதியுள்ளனவாம். சிவனும், தேவரும் நாணச்சிரித்தென்பது தோன்றநகைத்தென்முர்-கவி-எதுவென்னும் வினைப்பெயரீண்டுட்பன்னமகுறிக்கின்றது.

இணைவிமானத்தைத்திங்களைநாட்குலமெனப்பிறந்தினிதைவர்
துணைவிமானத்தைக்காத்தவன்றேவருந்தொலைவுறத்தொனியாலே
உணைவிமானத்தையுதியென்றுயர்வறவுயர்நலந்தழைத்தோங்க
அணைவிமானத்தையருமறைச்சிரமென்பதன்றியொன்றறியேனே. (ாஉகூ)

(இ—ள்) இணை-ஆகாயத்திலே சேர்கின்ற, விமானத்தை-உரோகணியையும், திங்களை-சந்திரனையும், நாள்-ஜன்மநக்ஷத்திரம், குலம்-வம்சம், என-என்ன, பிறந்து-அவதரித்த, இனிது-நன்ருக, ஐவர்துணைவி-திரௌபதியினது, மானத்தை-வெட்கத்தை, காத்தவன்-வராமற்றடுத்தவன், தேவரும்-அமரர் கூட்டமும், தொலைவுற-மூர்ச்சிக்கவும், தொனியாலே-சத்தத்தினுலே, உள்-அவர்களுள்ளத்தை, நைவி-கலங்கவும், மால்-பெரிதான, நத்தை-சங்கை, ஊதி-ஊதினவன் என்று, உயர்வு-தனக்குமேலோருயர்வு, அற-இல்லாமல், உயர்-உயர்கின்ற, நலம் ஆனந்தகுணம், தழைத்து-மிகுந்து, ஓங்க-வளர, அணை-நித்தியவாசஞ்செய்கிற விமானத்தை-நிலையிடத்தை, அரும்-கற்கவரிதான, மறைச்சிரம்-வேதமுடியே, என்பது-என்று சொல்வது, ஒன்றன்றி-ஒன்றேயல்லது, ஒன்று-வேறென்று சொல்ல, அறியேன்-தெரிகிலேன்.

வரகுமாயிருவிசும்பெனவுயர்கதிமருவுறவழிகாட்டி
நரகுமாயியலறம்பொருளின்பங்கணணுகவும்விழைவேற்றி
விரகுமாயினவித்தகன்மானின்பின்விரைவுறமிகுமாலேற்
றுரகுமாயிபொற்கோயில்பண்டாரத்திலுளதுபண்டரியூரில். (ாகூய)

(இ—ள்) வரகு-சிலாக்கியமானபூமி அது சுவர்க்கலோகம், மாயிருவிசும்பு-மிகப்பெரிய ஆகாசம் அது பரமபதம், என-என்று, உயர்கதி-உயர்ந்த ஸ்தானமானவற்றை, மருவுற-தக்கபடிசேர, வழிகாட்டி-உபாயநெறியைக்காட்டி, நரகு-துன்பத்தை, மாய்-கெடுக்கத்தக்க, இயல்-இயற்கையுள்ள, அறம்பொருளின்பங்கள்-தர்மார்த்தகாமங்களை, நணுகவும்-அடையவும், விழைவு-ஆசையை, ஏற்றி-மிகச்செய்து, விரகும்-போதிக்கும் ஆசாரியனும், ஆன-தானேயான, வித்தகன்-சர்வஞ்ஞன், மானின்பின்-ஒருமாயமானின்பின்னே, விரைவுற-விரைந்துசெல்ல, மிகுமால்-மிக்கமோகத்தை, ஏற்று-உயர்த்துகின்ற, ரகுமாயி பொற்கோயில்-பொன்மயமானகோயில், பண்டாரத்தில்-எல்லார்க்கும்பொக்கிஷசாலைபோல், பண்டரியூரில்-பண்டரிபுரத்திலே, உளது-இருக்கின்றது.

வேறு.—அரியதிருவடியிலங்கைக்கரசனிடுஞ்சிறையிரண்டைந்திங்களங்கைச்
சரியதிருவடியங்காவகைதூதாந்திருவடியுந்தயங்கக்காலற்
குரியதிருவடிபிணிக்கமூவடிமுன்பிணியாமலூர்ந்துதோன்றப்
பெரியதிருவடிமுகப்பில்விளங்கவிடோபாவிளங்கும்பெரியகோயில் (௱௬௪)

(இ—ள்) அரிய-கிடைத்தற்கரிதான, திரு-மகதைஸ்வரியம், வடி-பெருகி பொழுகுகின்ற, இலங்கைக்கு-இலங்காபுரிக்கு, அரசன்-ராஜனானராவணன், இடும்-வைத்ததான, சிறை-காவலில், இரண்டைந்திங்கள்-பத்துமாதமும், அங்கை-அழகியகைகளில், சரி-வளையல்கள், அதிர்-ஒலிக்கின்ற, உவள்-மார்பின்மத்தியிலிருக்கிற சீதாபிராட்டி, தியங்காவகை-கலங்காதபடி, தூதாம்-தூதனாகிய, திருவடியும்-சிறியதிருவடியான அனுமாரும், தயங்க-விளங்க, காலற்கு-யமனுக்கு, உரியது-பாத்தியமுள்ளதான, வடி-பாசத்தால், பிணிக்க-கட்டும்படி, மூவடி-முப்பாசம் பொன்னிலமாதராசை, முன்-முந்தி, பிணியாமல்-சூழாதவகை, ஊர்ந்து-ஏறிவந்து, தோன்ற-பிரசன்னமாக, பெரியதிருவடி-கருடனும், முகப்பில்-முன்புறத்தில், விளங்க-தோன்றுதலாக, விடோபா-ஸ்ரீபாண்டுரங்கன்விளங்கும், தோன்றுவதாயிருக்கும்-பெரியகோயில்.

விட்டலன்றிப்பகலுமிளிர்விதுமுகன்சுந்தரவடிவன்விளம்பநாத்தெ
விட்டலன்பஞ்சவர்தூதுவிளம்புமவனாகப்புவியின்முன்னுதல்
விட்டலன்பின்றோன்றினவன்புண்டலீகவரதன்மிளிர்பாண்டுரங்க
விட்டலன்றன்றிருமேனிதழுவுகெனவெவர்கண்முனும்விளங்குங்கோயில். ()

(இ—ள்) விட்டு-விஷ்ணுவென்னு நாமமுள்ளவனும், அல்-இரவில்விளங்குவதை, அன்றி-அல்லாமல், பகலும்-பகற்காலத்திலும், மிளிர்-விளங்குகின்ற, விது-சந்திரன்போலும், முகன்-முகமுள்ளவனும், சுந்தரவடிவன்-புருஷலக்ஷணமுழுதுநிரம்பினவடிவுள்ளவனும், விளம்ப-துதிக்க, நா-நாவுக்கு, தெவிட்டலன்-தெவிட்டாதவனும், பஞ்சவர்-பாண்டவர்க்காக, தூது-சொன்னதைப்போய் விளம்புவன்-சொல்கின்றவனும், ஆக-தானேயாக, புவியில்-உலகத்தில், முன்னுதல்விட்டு-முன்னே பிறப்பதைவிட்டு, அலன்-அலாயுதனானபலராமனுக்கு, பின்-தம்பியாக, தோன்றினவன்-பிறந்தவனும், புண்டலீகவரதன்-இப்பெயருள்ளவனும், மிளிர்-செங்கன்மேல்விளங்குகின்றவனுமான, பாண்டுரங்க-விட்டலன்-இத்திருநாமமுள்ளவன், தன்-தனது, திருமேனி-திவ்வியசரீரத்தை, தழுவுகென-யாவரும் ஆலிங்கனஞ்செய்யுங்களென்று, எவர்கள்முனும்-எல்லாருக்குமுன்னே, விளங்கும்-விளங்குவதாயிருக்கும், கோயில்-பெரியகோயிலென்பது.

கோபுரந்தவமைபமதிற்சோதனைசெய்தவிருமலர்க்கோயிலானும்
கோபுரந்தரனும்பயந்துசூக்ஷமனங்குளிர்வதெனக்குளிரநோக்கிக்
கோபுரந்தங்குதலாகித்தினந்தினமுஞ்செழுங்கரங்கள்கூப்பவோங்கும்
கோபுரந்தன்னொளிவீசிக்குடிலமுகடளவுதெரிகொழும்பொற்கோயில், (௱௬௬)

(இ—ள்) கோ-பசுக்களை, புரந்த-பரிபாலிக்கிற, அமையமதில்-காலத்தில் சோதனைசெய்து-பரிக்ஷைபண்ணி, அவிரும்-விகசிப்பதான, மலர்க்கோயிலானும்-திருவுந்திப்பூவிலிருப்பவனும், கோ-தேவர்க்கரசனாகிய, புரந்தரனும்-இந்திரனும், பயந்து-அஞ்சி, சூக்ஷம்-சூக்ஷவதாகிய. மனம்-உள்ளம், குளிர்வதென-இப்போதுகுளிர்வதுபோல, குளிர-கண்கள்குளிர, நோக்கி-பார்த்து, கோ-பெரியவான, புரம்-நகர்களிலே, தங்குதலாகி-இருந்துகொண்டு, தினந்தினமும்-நாடோறும்செழுங்கரங்கள்-செங்கைகள்,கூப்ப-குவிக்க,ஓங்கும்-நீண்டிருப்பதான

கோபுரம்-கோபுரத்தாழ்வான், தன்ஒளி-தனதுகாந்தியை, வீசி-ஜ்வலித்துக்கொண்டு, குடிலமுகடு-அண்டமுகட்டின், அளவு-அளவை, தெரி-தெரியச்செய்கிற, கொழும்-உயர்ந்தமாற்றுள்ள, பொற்கோயில்-பொன்மயமான பெரியகோயில், "அண்டமுகடெவ்வளவென்றால் பாண்டுரங்கன்கோபுரத்தளவென்று தெரியச்செய்யுமெனக்கொள்க."

மாணிக்கங்கரனிபம்பெறத்தந்துவாங்குபிர
மாணிக்கந்தரத்தினுநிலையிலையெனவைதோர்
மாணிக்கந்தரநிறவிடோபாநிறம்வயங்கும்
மாணிக்கந்தனிப்பொன்றுழாய்நிழலிடைவைக. (௱௩௪)

இ—ள்) மாண்-ரசமாட்சியுள்ள, இக்கு-கரும்புவில்லைக்கொண்ட, அம்-அழகிதான, கரன்-கையையுடையமன்மதன்: இபம்-இருளாகிய யானையை, பெற-பெற்று, விஜயஞ்செய்ய, தந்து-முன்னேகொடுத்து, பின்வாங்கு பின்னேயில்லாமற்செய்கிற, பிரமாணிக்கு அளவுள்ளசூரியனுக்கு. அந்தரத்தினும்-ஆகாயத்திலும், நிலையிலையென-நிற்பதற்கவகாசமில்லையென்று, வைது-இகழ்ந்து, ஓர்-ஒப்பில்லாத, மாணி-வாமனபிரமசாரியான, கந்தரநிறம்-மேகநிறமுள்ள, விடோபா-பாண்டுரங்கன், நிறம்-மார்பில், வயங்கும்-விளங்குவதாயிருக்கும், மாணிக்கம்-கவுத்துவமணி, தனி-ஒப்பில்லாத,பொன்-லக்ஷ்மிதேவி,துழாய்-துளசிமாலையினது, நிழலிடை-நிழலில், வைக-ஒதுங்கிவர்த்திக்க, விடோபாநிறத்தில் ஒரு மாணிக்கம்விளங்குமெனக்கொள்க.

மெச்சியந்தருபேரொலிவிரிப்பதைவினவி
நச்சியந்தரர்நணுகிநாடொறுந்துதிநவில்வார்
இச்சியந்தவழ்மேனியைத்தழுவுவதேசா
யுச்சியந்தனிப்பதவியென்றொருவிடோபாவை. (௱௩௫)

(இ—ள்) மெச்சு-புகழத்தக்க, இயம்-வாத்தியங்கள், தரு-வழங்குகின்ற, பேரொலி-பெரிய சத்தமானது, விரிப்பதை-பூஜைவேளையென்று சொல்வதை, வினவி-கேட்டு, நச்சி-விரும்பி, அந்தரர்-ஆகாசவாசிகள், நணுகி-கிட்டிவந்து, நாடொறும்-தினந்தினம், துதி-தோத்திரங்களை, நவில்வார்-சொல்லுவார்கள், இச்சி-யாரும்விரும்பத்தக்க, அம்-அழகு, தவழ்-ஒழுகுகின்ற, மேனியை-விடோபாதிருமேனியை, தழுவுவதே-ஆலிங்கனஞ் செய்வதே, சாயுச்சியம்-ஒன்றுகுகின்ற, தனி-ஒப்பில்லாத, பதவியென்று-நாலாம்பதவியென்று, ஒரு விடோபாவை, ஒப்பில்லாதபாண்டுரங்கனைத்து திநவில்வாரெனக்கூட்டுக,

வேனலம்பதிதனைத்தருவிட்டலன்மேவூர்த்
தேனலம்புறுபூந்தடஞ்சோலைதேங்கழனி
மானலந்தரத்திலையெனச்சுவைவளமலிந்து
பானலந்தரப்பாய்வதுசந்திரபாகை. (௱௩௬)

(இ—ள்) வேனலம்பதிதனை-வசந்தகாலத்தரசனுகியமன்மதனை, தரு-பெற்ற, விட்டலன்-பாண்டுரங்கன், மேவு-வாசஞ்செய்கிற, ஊர்-பண்டரிபுரத்தில், தேன்-வண்டுகள், அலம்புறு-சத்திக்கின்ற, பூந்தடம்-பூக்களையுடைய குளங்களையும், சோலை-உத்தியானவனங்களையும், தேம்-தேனும்பாய்கிற, கழனி-வயல்களையும், மானல்-ஒப்பாக்க, அந்தரத்து-மேலுலகங்களிலும், இலையென-இல்லையென்றுசொல்லுவதாக சுவைவளம்-ரசப்பெருக்கு, மலிந்து-மிகுந்து, பால்-பாலினது, நலம்-சுவையை, தர-தருவதாக, பாய்வது-எங்கும்பரவத்தக்கது சந்திரபாகை.

கரும்புஞ்சாலியுங்கரிபரிமறைவுறாஉங்கழனி
விரும்புஞ்சாலியுங்கற்பினர்மென்னகைமிளிர்புத்
தரும்புஞ்சாலியைமதுவெனத்தரும்புருடரிற்றேன்
சுரும்புஞ்சாலியவிதழுணும்பண்டரிச்சோலை. (௱௩௭)

(இ—ள்) கரும்பும்-கரும்புகளாலும், சாலியும்-நெற்களாலும், கரிபரி-யானையுங்குதிரையும், மறைவுறாஉம்-முழுகிப்போவதாயிருக்கும், கழனி-வயல்களிலுள்ள, விரும்புஞ்சாலியும்-அருந்ததியும் வேண்டத்தக்க, கற்பினர்-கற்பு நிலையுள்ள பெண்களது, மெல்-மெல்லுகின்ற, நகை-பல்வரிசைகள் போல, மிளிர்-விளங்குகின்ற, புத்தரும்பும்-புது அரும்புகளும், சால்-மிடாவில், இயை-சேர்வதான மதுவென-தேன்போல, தரும்-வழங்குவனவாகும், புருடரில்-நாயகர்போல, தேன்-தேனை, சுரும்பும்-வண்டுகளும், சாலிய-மிகுதியாக, இதழ்-இதழினின்றும், உணும்-பருகும், பண்டரிச்சோலை-பண்டரிபுரத்துச்சோலைகளில், புருடர்கள் பலவரிகளுள்ளுளதான அதரபானஞ்செய்வதுபோல வண்டுகளும் பூவரும்பினிதழில் வழிகிற தேனைப்பருகுமென்க.

கொள்ளுஞ்சோளமுங்கோதுமையும்வரகுந்தேம்
கள்ளும்வேரியுங்கன்னலுங்கந்தமுங்கனியும்
எள்ளுமேனலுஞ்சாமையுந்தோரையுமெவையும்
விள்ளும்பூவுறுதேனும்பால்வாசமேவீசும். (௱௩௮)

நூல்விராவியநுண்ணறிவினர்மனுநுவலும்
கோல்விராவியகுணத்தினர்குன்றுகைக்கொண்ட
மால்விராவியமனத்தினர்பண்டரிவாழ்வோர்
போல்விராவியவெய்துவரிந்திரபுரியார். (௱௩௯)

மயிலும்பேடையுமாலெழில்கண்டெனமகிழ்வார்
அயிலுந்தேனெனஹரிபெயரோதுவராதலால்
பயிலுங்கார்ப்பருவந்தழைத்தோங்கவொன்பானுள்
வெயிலுமோர்தினமழையுமாய்ப்பண்டரிவிளங்கும். (௱௪0)

அருணம்பாயிதழாம்பலின்வாய்விட்டலனையே
பொருணம்பாலெனக்கோயிலிற்போந்திசைபொருத்தும்
தருணந்தேருநர்பாடலுமாடலின்சதியும்
வருணந்தேர்வதுதேர்வதில்லதில்வாழுவாதோர். (௱௪௧)

வண்டுகாட்டிடவல்லதேழிசையவர்வாய்ச்சொல்
கண்டுகாட்டிடவல்லதாரமுதந்தண்கதிரின்
துண்டுகாட்டிடவல்லதுசுரர்க்கமுதுதவி
உண்டுகாட்டிடவல்லவனெப்பில்பாண்டுரங்கன். (௱௪௨)

கடங்கவிட்டலனிருந்துவெண்கோடுகொள்கையன்
முடங்கவிட்டலன்கஞ்சனெஞ்சிற்புகழுனைவோர்
அடங்கவிட்டலன்முன்னலணுகியவமலன்
விடங்கவிட்டலன்சேவடிகாணரவிந்தம். (௱௪௩)

(இ—ள்) கடம்-மதத்தை, கவிழ்-சாய்க்கின்ற, தலனிருந்து-இடத்தினின்றும், வெண்கோடு-வெள்ளைக்கொம்பை, கொள்-பிடுங்குகின்ற, கையன்-கையையுடையவனும், முடங்கஇட்டு-வணங்கச்செய்து, அலன்-துன்பம், கஞ்சன்-

கஞ்சனுடைய, நெஞ்சில்-மனத்தில், புக-நுழைய, முனைவோர்-எதிர்ப்பவர்களை, அடங்கவிட்டு-அஞ்சவிடுத்து, அலன்-பலராமனுக்கு, முன்-மூத்தவன், அலனுகிய-அல்லன தம்பியெனலாகிய, அமலன்-பரிசுத்தனுமாகிய, விடங்கவிட்டலன்-அழகியவிடோபாவினுடைய, சேவடி-சிவந்தபாதங்களே, காண்-எல்லாருமுன்னேபார்க்கத்தக்க, அரவிந்தம்-தாமரைமலர், கவிழ்தலென்பதை கவிட்டலென்பது எதுகைநோக்கித்திரிதலுந்தோன்றலுமாகிய விகாரவகையுளடக்குக. முடங்கஇட்டென்பது முனைவோர்களை வணங்கச்செய்து கஞ்சனெஞ்சிலலம்புக அஞ்சவித்தெனக்கூட்டுக.

முன்னினம்பரமார்த்தமென்றேவருமொழிய
மின்னினம்பரவியமணித்தேரிடைமேவி
மன்னினம்பரமாயையைப்பார்த்தனுல்மாய்த்தோன்
பொன்னினம்பரம்புகும்பண்டரிக்கணோர்புந்தி. (௱௪௪)

முந்தியங்கமலத்திருநாமத்தைமொழிந்த
தந்தியங்கமலத்துறுதத்தறத்தவிர்த்தோன்
இந்தியங்கமலத்தினதெனவெதிரிகலா
உந்தியங்கமலத்துறுமுயவருயிர்வண்டு. (௱௪௫)

(இ—ள்) முந்தி-முன்னே. அங்கு-அக்குளத்தினின்று, அமலம்-பரிசுத்தஞ்செய்கிற, திருநாமத்தை-மூலமென்னும் பெயரை, மொழிந்த-சொன்ன, தந்தி-யானையானது, அம்-அழகிதான, கமலத்து-நீரிலே, உறு-அடைவதான, தத்து-ஆபத்து, அற-தீர, தவிர்த்தோன்-போக்கினவனது, இந்து-சந்திரன், இயங்க-உதையமாகக்கண்டு, மலத்தினதென்று-இது நடுவே களங்கமுள்ளதென்று, எதிர்-அதற்குமுன்னே, இகலா-விரோதித்துமூடிக்கொள்ளாத, உந்தியங்கமலத்து-திருநாபிக்கமலத்திலே, உறும்-பதியும், உவர்-அங்கே சேவிக்கப்புக்கவர்களுடைய, உயிர்-உயிர்களாகிய, வண்டு-வண்டுகள்,

அதரபந்தமின்றலர்மலர்போன்முகமலராச்
சுதரபந்தமென்றுன்புறப்பெறுவசுதேவர்
இதரபந்தமெல்லாந்தெறுவித்தவனெழில்சேர்
உதரபந்தமுள்ளத்துணின்றுலாவுறுமுவர்க்கு. (௱௪௬)

நம்பொன்பான்மணிநகையுறநாயகமணியும்
அம்பொனாரமுமணிமறுவுந்திகழ்ந்தமர்வா
கும்பொன்மாதருங்குலவையுமொளிதரவுடையான்
செம்பொன்மார்பமேயாட்கொளச்சேவைசெய்துறுவார். (௱௪௭)

விண்டகண்டனமென்மொழிப்பின்னைபொன்விபுலே
கொண்டகண்டனெண்குடம்பயில்கூத்தனெண்டிசையும்
மண்டகண்டமும்வாய்வழிச்செலும்வகைவாரி
யுண்டகண்டமேயுயக்கொளவுறுவர்பண்டரியோர். (௱௪௮)

கய்யவாயுறுசங்கமுந்திகிரியுங்கவின
எய்யவாய்வில்லுமிகல்சினத்தண்டுநாந்தகமும்
துய்யவாயுயர்தோள்களுந்துலங்குறத்தொகுவோன்
செய்யவாய்கண்டுளோர்சிந்தைகவர்வதுசெய்யும். (௱௪௯)

எண்கள்வானிலங்கெழின்மணிமேனிகொண்டியல்வான்
உண்கள்வாய்வழியோடுறவண்டுகளொருங்கே
பண்கள்பாடுறுபைம்பொழிற்பண்டரிப்பரமன்
கண்கள்மால்செயுங்கண்டவர்தங்கள்கண்களிக்க. (௫௰)

முகமுங்கொண்டபுன்முறுவலும்பொன்மணிமுடியும்
சகமும்வானமுந்தாவொளிதழைத்தகுண்டலமும்
நகமுநானூறுதோள்வலயங்களுநாடி
அகமுங்கண்களுங்களிப்புறப்பண்டரியமர்ந்தான். (௫௧)

சுருங்குநுண்ணிடைப்பூமகளானசுந்தரியும்
வருங்குணத்திசுந்தரவடிவங்கண்டுமகிழ
மருங்குசேரிருசையுடன்மரகதமலைபோல்
ஒருங்குதோன்றநின்றனனுலகுயிரெலாமுய்வான். (௫௨)

வேறு:—பாண்டுரங்கனரசகோபாலன்மால்
பாண்டுரங்கனரசகோபாலன்மால்
ஈண்டுமேவலன்செம்புனலேற்றனன்
ஈண்டுமேவலன்செம்புனலேற்றனன். (௫௩)

(இ—ள்) பாண்டுரங்கன்-பாண்டுரங்கனென்றும், அரசகோபாலன்-ராஜகோபாலனென்றும், மால்-திருமாலென்றும், பாண்டுரம்-வெண்மையான, கனரசம்-மிகுந்தரசமுள்ளபாதகங்கையை, கோ-நெருப்புக்கண்ணை, பாலன்-நெற்றியிலுள்ளவன், மால்-மயக்கத்தினால், ஈண்டு-இவ்வுலகத்தில், மேவலன்-அடையாதவனாய், செம்புனல்-இரத்தத்தை, ஏற்றனன்-வாங்கிக்கொண்டு, ஈண்டு-கூடுகின்ற, மேவு-விரும்பத்தக்கவலன், வலப்புறத்தையுடையவனென்றும், செம்-செவ்வை, புல்-சேர்ந்த, நல்-நன்மைக்குணத்தை, ஏற்றனன்-பொருந்தினவனென்றும், இன்னும்செம்மை, புன்மை, நன்மை, ஆகியபண்பாகுபெயராய்ராஜசம், தாமசம், சாத்வீககுணங்களைப்பொருந்தியதிரிமூர்த்திசுரூபரென்றும், கோபாலன், மால், ஈண்டு, பாண்டுரம், (கனரசத்தைவேண்டாதவனாய் இரத்தத்தைவேண்டினானெனக்கூட்டுக) இது தழுவாத்தொடர்.

விட்டலன்ரகுமாயியைமேயினன்
விட்டலன்ரகுமாயியைமேயினன்
எட்டலன்திருமேனியைவெய்தினன்
எட்டலன்திருமேனியைவெய்தினன். (௫௪)

(இ—ள்) விட்டலன் ரகுமாயியை-ரகுமாயியைவிடாதவனாகி, மேயினன்-கூடியிருக்கின்றவனென்றும், விட்டலன்-விட்டலனென்றும், ரகு-ரகுவென்பவன் புகழை, மாய்-மறைக்கத்தக்க, இயை-குலசம்பந்தத்தை, இயைபு யென்பது—இயையெனக்கடைக்குறை. மேய்-ஆராய்ந்துகொள்கின்ற, ரகுவின்புகழை மாய்க்கின்றயியையைமேய்க்கின்ற வென்பதுபெயரெச்சவடுக்கு. இனன்- சூரியன், என்றால் குலகீர்த்தியாகிய வமுதத்தையுண்கின்றவனென்றும்- மேய்தல்-உண்ணுதல், எள்-இகழத்தக்க, தலன்-இடத்தை யுடையவனாகி, திருமேல்—இலக்ஷ்மியை, நினை-எண்ணுகின்ற, வெய்தினன்-கொடுமையையுடையவனுக்கு, எட்டலன்-கிட்டாதவனென்றும், அவன் சீதையைபிரித்தகாலத்தில், திருமேனி திருவுடம்புக்கு, னைவு-இளைப்பை, எய்தினன்-அடைந்தவனென்றும், திருவை யென்பதற்கு-திருமேலென்றார். அது உருபுமயக்கம்.

பொன்னிறப்பண்டரீபுரப்புங்கவன்
பொன்னிறப்பண்டரீபுரப்புங்கவன்
என்னிறப்பும்பிறப்புமிறுப்பவன்
என்னிறப்பும்பிறப்புமிறுப்பவன். (௫௫)

(இ—ள்) பண்டு-முன்னொருகாலத்தில்,பொன்-லக்ஷ்மிதேவியை, நிறம்-மார்பிற்கொண்ட, அரிபுரம்-நரசிங்கவடிவாகிய, புங்கவன்-உயர்ச்சியுள்ளவனென்றும், பொன்னிறம்-சுவர்னமயமான, பண்டரீபுரம்-பண்டரீபுரத்தையுடைய, புங்கவன்-தேவனென்றும், என்-என்னுடைய, இறப்பும்-மரணத்தையும், பிறப்பு ஜனனத்தையும், இறுப்பவன்-போகக்கத்தக்கவனென்றும், என்-யாதுகாரணத்தாலோ, இறப்பும்-போக்கும், பிறப்பும்-வரவும், இல்-இல்லாத, துப்பவன்-அகடிதகடனசாமர்த்திய முள்ளவனென்றும், என்றால்-பரமபதநிலையனென்கிறார்-கவி.

நாமதேவரநண்புகலந்தவன்
நாமதேவரநண்புகலந்தவன்
வாமதேவன்வணங்கற்கரியவன்
வாமதேவன்வணங்கற்கரியவன். (௫௬)

(இ—ள்) நாமதேவர-நாமதேவருடைய, நண்புகலந்தவன்-சினேகங்கொண்டவனென்றும், நாம்-பின்புள்ள நாமும், அதேவர-அப்படியேவருவதாக, நண் பண்டரியினிற்கின்ற, புகல்-சரணாகதிக்கிட [illegible]ான, அம்-அழகுமயமாகியலக்ஷ்மிக்கு, தவன்-நாயகனென்றும், வாமதேவன்-[illegible]னும், வணங்கற்கு-பெருமைகண்டுவணங்குதற்கு, அரியவன்-அருமையானவனென்றும், வாமம்-அழகுமிகுந்த, தேவன்-தேஜோமயனென்றும், என்றால்-புருஷோத்தமனென்றபடி; வணம்-திருமேனியினிறமானது, கல்-மலைபோலும், கரியவன்-கருமையானவனென்றும் என்றால்-கரியமலைபோலும் நிறத்தையுடையவனென்றபடி.

இடையிலேகரமெய்தவிலங்குவான்
இடையிலேகரமெய்தவிலங்குவான்
நடையிலேயனநாணுறுமங்கையான்
நடையிலேயனநாணுறுமங்கையான். (௫௭)

(இ—ள்) இடையிலே-நடுவிலே, கரமெய்த-இரண்டு கைகளும்பொருந்த, இலங்கு-விளங்குவதான, வானிடை-ஆகாயத்திலுள்ள, யிலேகர்-தேவர்களும், அம்மெய்-அந்த திவ்வியதிருமேனியை, தவில்-உள்ளத்தில் நீங்குதலில்லாத, அம்-அழகியதான, குவான்-ஜகநாதனென்றும் நடையில்-ஒழுங்கினையுடைய, ஏயன-அம்பு[illegible], [illegible]-நாரியுடையவில்லும், உறும்-பொருந்துகின்ற, அங்கையான்-இரண்டு திருக்கைகளையுடையவனென்றும், நடையிலே-நடக்குமளவிலே, அனம்-அன்னபக்ஷியும், நாணுறும்-வெட்கத்தக்க, மங்கையான்-திருமங்கையுடையவனென்றும்,

கண்ணன்விண்ணவர்காதலிக்குங்கடல்
வண்ணனென்றிந்தமாநிலங்கைதொழு
தெண்ணநின்றவன்சீருமெழிலுமெவ்
வண்ணங்கூறில்விளங்கும்வழங்குமே. (௫௮)

(இ—ள்) கண்ணன்-ஆசிருதபவ்வியனென்றும், விண்ணவர்-வைணவர்களெல்லாம், காதலிக்கும்-கண்டுமயங்கத்தக்க, கடல்வண்ணனென்றும்-நீராழிவண்ணனென்றும், இந்தமாநிலங்கைதொழுதெண்ணநின்றவன்-சீரும்-எழிலும்-எவ்வண்ணம்-கூறில்-விளங்கும்-வழங்குமே. பாண்டுரெங்கன்றொடங்கி-ஐந்துபாட்டும்ஓரேதொடர்குளகமெனவுங்கூறுப.

முற்றிற்று.

ஜயதேவர் சரித்திரம்

வேதநா யகன்வியா சனைவி ரும்பியிப்
பூதலம் பிறந்தரி பக்தி பூத்துற
ஓதுக வென்றலு முத்த மன்பதப்
போதினை யிறைஞ் சியேபோத லுற்றனர். (க)

சிந்துசூழ் புவிஜய தேவென் றோதிட
இந்துதோய் பொழிற்சக நாதப் பாங்கரில்
திந்து பில் வலூரினிற் றீதில் பார்ப்பினம்
வந்துதோன் றினரந்த வாத ராயணர். (உ)

தனையரை நாடொறும் வளர்த்துத் தாய்பிதா
இனியவு பநயன மியற்றி யோதரும்
தனிகலை யனைத்துந்தா னாகக் கற்றுநன்
மனமரி பக்தியின் மருவி னாரரோ. (ங)

தாரகா கணந்தனிற் சசியுந் தானையில்
வீரனு முனிவரிற் சிவனும் விண்ணிடைச்
சூரனும் போலப்பூ சுரரி னந்தனிற்
சீரிய ராய்ச்சய தேவர் தோன்றினார். (ச)

பதுமமா கதையிதி ஹாசம் பன்னிய
துதிபெறு ராதைதன் விலாசத் தொல்கதை
விதிசெய விமலகோ விந்த கீதமாய்ப்
புதுமையென் றியாவரும் புகழ்ந்து கற்றனர். (ரு)

நாரணன் வாழ்ஜக நாத மாண்டுநால்
ஆரண முணர்ந்தசாந் வீக வாதிபன்
ஓரணி நூலையுற் பத்தி யாக்கியத்
தாரணி யோர்க்குத்தான் சாற்ற வெண்ணினான். (சா)

அனையவ னறிஞரை யழைத்தி யான்சொலும்
பனுவலு மாஜய தேவர் பாடிய
இனியகீ தமுமிணை யாகு மாதலால்
உனியனை வோருமோ துகவென் னாலெனா. (எ)

அவ்வுரை கேட்டவூ மறிஞ ரோதுவார்
திவ்விய குணச்சய தேவர் நூலுடன்
செவ்விதன் றியானெனுஞ் செருக்கி னுற்செயும்
இவ்விய னூலினை யிணைத்துக் கூறுதல். (அ)

அன்றியு மென்கவி யாரு மாமவீர்
ஒன்றவென் றுரைப்பதை யுன்னுங் காலையில்
என்றுமெப் பொருளையும் வலுவி லீந்திடில்
குன்றுமப் பொருளிய லென்று கூறுவார். (கூ)

நின்னுரை நின்கவி நினக்கு நேருறும்
பொன்னுறை நிறப்பரம் பொருளுக் கொவ்வுமோ
என்னலு மேந்தலிவ் விரண்டு நூறனில்
பின்னைகோ ளேற்பதே பெரிதென் றோதினன். (ம)

அக்குழு வுடனர சமல னாலயம்
புக்கியன் றிரவுமால் பொருந்த லாகிய
முக்கிய நூலுற முன்னர் மற்றது
பக்கலி னுறவெனப் பாழி மூடினர். (மக)

மறுபகற் காலைநூல் வைத்த யாவரும்
திறமிகு கோயிலைத் திறக்க வுண்மதில்
புறமுறு மன்கலை போந்தெ டுத்துவந்
தறநிதி நாதனை யறிஞ ரேத்தினர், (மஉ)

படியினை நோக்குபூ பதியை நோக்கியவ்
வடிகளி னூற்கெதிர் நூலொன் றுக்குதல்
சுடரின்முன் மின்மினி தோன்றல் போன்றதால்
கடவுணின் னூலினைக் கடிந்த தென்றனர், (மங)

குறையுரை கேட்டமன் கொதித்து ளேபுகுந்
திறைமுனின் றின்றுநின் னியல்பு குன்றின
மறையெலாம் பதிதபா வனனென் றோதிய
முறைகெட வோரமுன் முன்பு தோன்றலால். (மச)

ஆதவன் கதிர்நல மலதி னும்படும்
போதவிழ் பொய்கைதான் புலியுந் தேனுவும்
சீதநீ ருணத்தருஞ் சீர தென்னவே
நீதயை புரிவது நினக்கு நீதியே. (மரு)

என்றுகொண் டியான்புரிந் ததையி கழ்ந்தனை
நன்றிது வெனச்சய தேவர் நல்கிய
ஒன்றினை மகிழ்ந்தனை யுனக்குத் தக்கதோ
என்றனி நாயக விதற்கென் செய்வதே. (மசு)

ஆவியை விடுத்தென தகந்தை யானதை
நீவுத லேநல னென்று நேர்தலும்
மாவியல் மார்பினன் வருந்த லென்றுதன்
தேவியொ லொடுமுனந் திகழ்ந்து தோன்றியே. (மஎ)

அரசனூ ணினிற்சுலோ கங்க ளாறுநால்
விரசுற மாஜய தேவர் விண்டதிற்
புரைதபுத் தெழுதினன் புனித நான்முகன்
சிரமிசை யெழுதவுந் திருந்து கையினான். (௰௮)

வேறு:—அன்புக் கிரங்குஞ் சகநாத னருளுக் கரச ணகமகிழ்ந்து
துன்புற் றுறுவெஞ் சினந்தவிர்ந்து துளவோன் புகழைத் துதித்திருந்தான்
இன்புற் றிடச்செய் சகநாதத் தெரிஹோ த்திரஞ்செ யொருமறையோன்
றன்பக் கலிலோர் கன்னியவ தரித்தா ளவள்சுந் தரங்கண்டு. (௰௯)

பதுமா வதியென் றியனாமம் பகர்ந்து வளர்க்கப் பருவம்விஞ்சி
அதிரூ பங்கொண் டிலங்குகின்ற வவளைச்சகநா தன்றனக்கே
துதியோ டுதவ நிச்சயித்துத் துணிந்தங் கிருக்கச் சுற்றத்தார்
விதுநேர் முகத்துப் பெண்ணழகும் விரும்பு குணமு மிகத்தெரிந்தார். (௨௰)

தெரிந்து வினவு முறவினர்க்குச் சகநா தனுக்கென் றெரிவைதன்னைப்
பொருந்த மணஞ்செய் வதையன்றிப் புறத்தோர்க் குதவே னெனமறுத்துப்
புரந்து மகளை வருநாளிற் புவியோர் போற்றுஞ் சகநாதன்
பரிந்து மறையோன் கனவில்வந்து பகர்வா னிகர்வா னையதேவன். (௨௧)

ஆத லான்மற் றவன்றனக்குன் னருமைத் திருமா மகடன்னை
நீத முடனே மணம்புணர்த்து கெனவே நிமல னிகழ்த்துகின்ற
போதில் விழித்து மகிழ்ந்தெழுந்து புகன்ற ஜயதே வரைநாடி
மாது தனக்குப் பொருந்தினதை மதித்துத் துதித்து மணம்புணர்த்தான். (௨௨)

நிமலன் வடிவாம் ஜயதேவர் நிகழ்த்தும் பதுமா வதியுடனே
அமலன் ஜகநா தந்தனிலே ஹரிகீர்த் தனஞ்செய் தமர்ந்திருந்தார்
கமலங் கதிர்வேண் டுதல்போலக் கடவு ளடிவேண் டுறுகருத்தான்
விமலன் வடிவிற் ககனுர விந்தன் வணிகன் மிகுபுகழான். (௨௩)

அவன்செய் வழிபா டதுநோக்கி யனக னிவனென் றகத்தமைத்துப்
பவஞ்செய் மயலைத் தவிர்த்தருளப் படுசீ ரிதநல் லுபதேசம்
நவஞ்செய் துறப்போ தித்தவன்செய் நலஞ்சேர் தொழும்பு நனிசிறப்பத்
தவஞ்செய் பவரிற் சிறந்திருந்தார் தையல் பதுமா வதிதலைவர் (௨௪)

குருசே வையிலே திரிகரணங் குளிர்ந்தன் பதின்மீக் கொளும்வணிகன்
ஒருநாள் ஜயதே வரைவணங்கி யுவந்தென் சதன முறல்வேண்டும்
திருநா யகனே யனையீர்நீ ரென்னச் சயதே வருஞ்சிறக்க
வருவே னெனத்தேர் மிசையேற்றி வந்தான் றனதூர் வளம்பொலிய (௨௫)

வந்தா சனத்தின் மிசையிருத்தி வழங்கும் பதினா றுபசாரம்
தந்தா தரித்தங் கவரருளாற் சமத மாதி யான்மகுணம்
சிந்தா ததிகஞ் சிறந்தோங்கத் தினமும் ஹரிகீர்த் தனஞ்செய்து
முந்தா தரத்திற் சடமூடர் முழுதுந் தெளிந்து முயலுளில். (௨௬)

திங்க ளளவு மவ்வூரிற் சிறந்த சீடன் பணிவிடைகொண்
டங்க னுறைந்து ஐயதேவ ரந்த வணிகன் றனைநோக்கிப்
பொங்கு புகழாய் ஜகநாதம் போக வேண்டு நாமினிநீ
இங்கணி ருக்க வென வெழுந்தார்க் கெல்லா வுபசா ரமும்புரிந்து. (௨௭)

ஞானந் தருகற் பகமேநின் னடியின சரண மறவாத
மானம் வழங்கு கெனவவர்த மலர்க்கை தலைமேல் வைத்தருள
மேனன் கிவர்தக் கணைவிரும்பா ரென்றங் கவர்கா ணவிதமாய்த்
தானென் கமைத்துத் தேரேற்றித் தனியாள் கொடுத்துத் தடம்விடுத்தான். (உஅ)

வேறு.—அணியு மாடையுங் குருமணைக் கீந்தென தடிமைப்
பணிவு சொல்லுதி யென்றவ னேக்கியே பணிந்து
வணிக னேவலின் வந்தவ னெடுவழிக் கொண்டு
தணிவி னேன்பினர் தாம்வர மற்றவர் தம்மை. (உகூ)

வணங்கி யென்மனை வந்துள காரியம் வாய்ந்தின்
றிணங்க நல்விடை யீகென வந்தவ னிரப்பக்
குணங்க ளாலுயர் தேசிக ரவன்கொள்கை குறித்துப்
பிணங்கு கின்றதின் றேகெனத் தனிபெயர்ந் தனரே. (௩௰)

கங்கை மாநதி கானவந் துறுபகங் கடுப்ப
வெங்க ளூரவர் தேரிரு புறத்தினும் விரவச்
சங்கை கூர்ந்திரு வளையுங்கண் டிவர்வரு தகுதி
பங்க மாகுமென் றறிந்தந்தச் சோரரைப் பார்த்து. (௩௧)

தேரி லுள்ளன கொள்கெனத் தேரைவிட் டிறங்கிப்
பாரி லேதனி யேகுதல் பார்த்தொன் றும் பரியாச்
சோர ராவனர் செலவிடில் வணிகனிற் சொல்வார்
ஆர வாரம தாகுமென் றறிந்தன ரஞ்சார். (௩௨)

தொடர்ந்து சென்றவர் தமைக்கொலை செயமனந் துணியா
தடர்ந்து கால்கரஞ் சேதித்துத் தேரைக்கொண் டகன்றார்
படர்ந்த தோர்புதர் படுத்தன ரேகலும் பார்மேல்
நடந்த தேசிகர் கிடந்தனர் நன்னில மடுங்க. (௩௩)

அரிதன் னாமத்தை யிடைவிடா தனுபவித் தலினால்
பெரிது புண்படு துாலத்தை வெறுத்தனர் பிரிந்து
கரிய மாலுரு வந்தனை யுளந்தனிற் கண்டங்
கிரிவு றுதுயர் ஞானவா னந்தத்தி லிருந்தார். (௩௪)

அத்தி னந்தனிற் கிரவுஞ்ச வேந்தனவ் வனத்தில்
மொய்த்து வேட்டையின் முயன்றவன் பகல்செல முன்னி
மைத்த வல்லிருட் டங்கலிற் றேசிகர் வடிவம்
வைத்த மாநிதி யெனப்புத ரிடையொளி வயங்க. (௩௫)

கண்ட வேந்தனங் கணுகியே யாதெனக் காண
விண்டு தாசர்த மெய்விளக் கொடுமனம் வியந்து
கொண்ட நாமசங் கீர்த்தன முதத்தையுங் குறித்து.
மண்டு கின்றபே ரன்போடு வணங்கினன் வாழ்த்தி. (௩௬)

பொருந்து கால்கரம் புண்ணுறக் குறைந்ததும் புண்ணால்
வருந்து றுததுந் தெரிந்தடி கேளுமை வருந்தத்
தெரிந்து செய்தவ ரியாரெனத் தீவினை யென்னப்
பரிந்து மன்னவன் சிவிகைமேற் கொடுசென்றான் பதிக்கு. (௩௭)

கனக மாமணி யாசனத் திருத்திமுக் கரணம்
அனக மாயடி பூசித்து நேசித்து ஞான
தினக ராவெனச் சேவைசெய் தருள்பெற்றுத் திகழ்ந்து
பனக மீமிசைத் துயில்பரஞ் சுடர்துதி பயின்முன். (௩அ)

பரிச னங்களைப் பார்த்துநீ ரிவரடி பணிவிற்
றுரிசு ருதியற் றுமினென வாணையிற் றெடக்கிப்
பெரிது கொள்கையிற் பெற்றனம் பெருந்தன மென்று
கருதி யேவலின் முயன்றனர் மனங்குதூ கலித்து. (௩௯)

அன்ன வாறெழு குறுமந்த நாளிலவ் வரசன்
மன்னி மற்றவ ரடிகளை யன்பொடு வணங்கி
மின்னு நும்மடிப் பூசனை புரிவதை விட்டுப்
பின்னை யோர்பொரு ளிலையெனத் தெளிந்தயான் பின்னும். (௪0)

அடிக ளுள்ளத்துக் கமைவது செய்வதென் றமைந்தேன்
படிவ தாகநீர் பணித்திரென் றின்னுரை பகர
மடிவி லன்பநீ மாலடி யாரடி வணங்கி
முடிவில் பூசனை புரிவதே வேண்டுமென் முன்னம். (௪௧)

என்ற போதவ னெழுந்தவ ரடிகளை யிறைஞ்சி
நன்று நன்றென நாரண னடியனை நான்கண்
டொன்ற லெவ்வகை யவர்குறி யுரைத்திரென் றுரைக்க
வன்ற போதனர் மாலடி யார்குறி வகுப்பார். (௪உ)

குல்லை மாமணி தாமமா மணிகளங் கொண்டு
நல்ல கோபிசந் தனத்தொடு பன்னிரு நாமம்
வல்ல நன்னுத லாதிய தலத்திடை வரைந்தே
அல்லு நன்பக லும்மரி நாமங்க ளறைவார். (௪௩)

ஆய மாலடி யார்களைக் கண்டடி யண்மித்
தூய பூசனை புரிதியேற் சுருதிநா யகற்கு
மேய பாற்கடற் செல்வியின் மேம்படு விருப்பம்
ஏய தாகுமென் றியம்பிட வேந்தனு மிசைந்து. (௪௪)

தேசி கோத்தமர் செப்பிய பணிசிரத் தேற்று
மாசி லன்னவர் சேவடி தலைமிசை வைத்துக்
காசில் சாதுசற் சனர்தரு சேவையைக் கண்டு
பூசை செய்வதே கடைப்பிடித் தனனிரு போதும். (௪௫)

அரசன் மாலடி யாரடிக் கன்பொடு பூசை
புரியு மற்புதம் பெருகலாற் காணிய புகுந்தார்
பெரிது பள்ளத்திற் பாயுநீ ரெனப்பெரும் பெருமை
அரிதன் னுமங்க ளனுதின மோதுசீ ரடிகள். (௪௬)

அடியர் பாற்பெரு கன்புறுத் தியலுய தேவர்
*படியை நேசித்துப் பூசித்துப் பார்த்திபன் பரவும்
நெடிய பூசையை நேர்ந்துகொண் டவன்பொரு ணிரப்ப
மிடிதவிர்ந்தனர் விண்டுபா லன்புசெய் விமலர். (௪௭)

---

* படி-குணம்.

வேறு—இன்னபரி சிங்குநிக ழக்களவி யற்றித்
துன்னுபொருள் கொண்டவிரு சோரருமு ணர்ந்து
நன்னரர சன்பொருண மக்குதவ நாமும்
மன்னுதுமெ னக்கபட வைணவர்க ளானார். (சஅ)

நால்கரம றுத்துவிடு கையர்ஜய தேவர்
மால்கருணை பெற்றநகர் வைகலுண ராது
சேல்கருது கொக்குறுதி யானநிலை கொண்டங்
கேல்கைஜப மாலையுட னெய்தினர்வி ரைந்தே. (சகூ)

பற்றறுமெஞ் ஞானதவ பாவம்வெளி தோன்றக்
கொற்றவன தொள்ளொளிசெய் கோயிலினு ழைந்தார்
அற்றனகை காலொடரி யாசனமி சைச்சீர்
உற்றவரி ருந்ததையு வப்பிலர்தெ ரிந்தார். (ருய)

புல்லுளதெ னப்பசுபு குந்தவிட னிற்பாய்
சொல்புலியெ திர்ந்ததென வேகொடுமை கொள்ளா
நல்லவரை யஞ்சியொரு வர்க்கொருவர் நண்ணச்
செல்வதுத காதகுறி செய்தனர்தி கைத்தே. (ருக)

அப்பொழுதி லக்கயவ ரைக்கமைய மைந்த
ஒப்புரவின் மெய்ப்பொருளு ணர்ந்தவரு ணர்ந்து
தப்புதலி லாதவுப சாரமிய லத்தாம்
வைப்பினிலி ழிந்தனர்வ ணங்கினர்முன் வந்தார். (ருஉ)

அன்னவரை யன்பொடுத ழீஇயருகி னின்று
பன்னியதி யற்றுநல பண்பினரை நோக்கி
மன்னனிடை யுய்த்தவர்ம னத்திடைவி ரும்பிச்
சொன்னதுத ரப்பெரிது சொல்கெனவி டுத்தார். (ருந)

ஏவல்புரி வோரவரி சைத்தபடி கொண்டு
காவலன்மு னுய்த்தவரு காரியமு ரைப்ப
மேவுசட வேடரைவி யந்தடிவ ணங்கி
ஆவலுட னேதுதிய நேகவகை சொல்லி. (ருச)

அருக்கியமு தற்பலுப சாரம்வை யாவும்
திருக்கறவி யற்றிவரு †தேனர்தமை நீவிர்
இருக்கமன முள்ளளவு மென்பதியி லென்னச்
செருக்கிவரு நீயரது செய்துறவ மைந்தார் (ருரு)

கோடுதலி லாவரசர் கோனினிதி யற்றும்
பீடுமுழு துங்கயவர் பெட்புறுதல் செய்யார்
ஆடுவதை செய்பவன கத்தறிகி லாது
நீடுவளர் கின்றசெய னேரெனநி னைத்தார். (ருசு)

வேந்தனுண ரும்படிநம் மெய்ம்மையைவி ளம்பிற்
சாந்தனுரை கொண்டுயிர்த டிந்திடுவன் மெய்யே
காந்தகைவ தெங்ஙனென நாடினர்ப யத்தால்
தீந்தரிய துன்புகொடு நெஞ்சயர்த லானார். (ருஎ)

---

† தேனர்-திருடர்.

உண்பதுமு றங்குவது முட்டெளிவு மின்றி
நண்பகமி லாமலிவர் நாடொறும்வ ருந்தும்
பண்பதுதெ ரிந்தரசு பாலனைய சீலர்
திண்பதம்வ ணங்கியது செப்பவுரை செய்வார் (ருஅ)

நாடொறும்வ ருந்திலவர் நண்ணுமிட நண்ணத்
தாடொழுது வேண்டுவன தந்துவிடை தந்து
காடொடுத லம்பலக டக்கவிடு கென்னப்
பீடொடுவ ணங்குபுபெ ருந்தகைபெயர்ந்தான். (ருகூ)

சென்றவர்க ணின்றினுரை செப்பியென தில்லில்
நன்றுறைதி ரோவெனவு நஞ்சனைய வஞ்சர்
நின்றனுப சாரமிக நீடியுள வேனும்
துன்றுவது ‡ தீபவதி தோறுமெம தெண்ணம். (சுய)

ஆதலினெ மக்குவிடை நீயருள்வ தாயிற்
போதல்புரி வோமெனவு நன்றுபுரி தற்கும்
ஆதரம தேதுரைமி னென்றரச னன்போ
டோதவிரு தேர்நிறைவு றும்பொருளொ டுய்க்க. (சுக)

வேண்டுமென வும்பதிவி ரைந்திருவ ருக்கும்
பூண்டுகில ளித்தவர்பொ ருந்தவிரு தேர்மேல்
ஈண்டுபொனி ரப்பினபி னேறுகென வேற்றித்
தூண்டுமவ ரோடடைமி னென்றரசு சொன்னான் (சுஉ)

நல்லவிடை பெற்றிவர்ந யந்தஜய தேவர்
மெல்லடிவ ணங்கிவிடை யீகெனவி ளம்பச்
செல்லுதிரெ னத்திருடர் சென்றனர்செல் போதில்
வல்லபரி தூண்டுமவர் மற்றவரை நோக்கி. (சுங)

எங்களர சன்பதியி லெய்தினர நேகர்
தங்களிலு மைப்புகழ்வு தந்துஜய தேவர்
துங்கவுப சாரநனி சூழ்வகையெ னென்ன
அங்கவரு மவ்வகைய வர்க்கறைய லானார். (சுச)

துஷ்டகரு மாவெனுமோர் தோன்றல்பிர தானன்
இஷ்டனிவன் யாமுமர சேவல்வழி நிற்பேம்
நஷ்டநனி செய்ததனை நாடியர செம்மால்
கஷ்டமுற முன்றலைக டிந்திடுக வென்றான் (சுரு)

நாமதுசெ யாமலடி நன்கரம றுத்துப்
பூமருவு கானிலோர்பு தற்கணிடை யிட்டு
நோமதுசெ யச்சொலர சேவனுழை யாம
லேமனவி ரக்கியுட னெய்தினமிந் நாளில். (சுசு)

உம்பதியி லேவரவு யிர்க்குதவி செய்த
நம்பரென வேயெமைந யந்துறுசன் மானம்
பம்பநனி செய்தனனெ னப்பகர லோடும்
வெம்பவம சத்தியம லாதுளகொல் வேறே. (சுஎ)

---

‡ தீபவதி—ஆறு.

பொய்யுரைபொ ருதுபுவி பொள்ளெனவெ டிக்கக்
கையரிவர் தேரொடுகெ விழ்ந்தனர ழுந்த
வையம்விடு வோரவண்ம டிந்திடுத லின்றிப்
பையவய லெய்தினர்ப யந்தனர்ப தைத்தார். (௬அ)

வேறு:—யாது செய்துமெ னவுளத் தேங்கியித்
தீது நேர்ந்தது தெய்வத்தி றமன்றோ
நீதி மன்னன்மு னீதுநி கழ்த்திடப்
போது வோமெனப் போதலுற் றாரரோ. (௬௯)

வேந்த னுக்குவி ளம்பிடப் போனவர்
ஆய்ந்த கேள்விய றிஞர டிதொழு
தோய்ந்து நின்றுரை செய்தன ருற்றதைச்
சாந்த மூர்த்திகட் டோயர் ததும்பவே. (எ0)

மாய னேகுந்தி மைந்தரைக் காத்தச
காய னேசத்ய பாமைக ளிக்குநன்
னேய னேயிந்த நீணில முண்டசெவ்
வாய னேயென மாழ்கினர் வாழ்த்தியே. (எக)

கஞ்ச னேமுத லானக ணக்கிலா
நஞ்சர் வானநன் னாடுணை யச்செய்தென்
வஞ்சர் கீழுல கெய்தவ குப்பது
தஞ்ச மோமிகு தண்ணளி யென்பதோ. (எ௨)

மூல மென்றக ரிக்குமுன் னேமுந்திப்
பால னஞ்செய்ப டிபகை யாகிய
கோல வெங்கர வுக்குங்கொ டுத்தனை
சால நின்பதந் தக்கதென் றேகொலோ. (எ௩)

அப்ப டிக்குனக் கன்பனென் றியானுறத்
தப்பு றுத்தியென் றன்பகை யாயினோர்
மெய்ப்பு றுத்துநல் வீடடை யச்செய்யா
திப்ப டிச்செய்வ தென்னையென் னையனே. (எ௪)

என்ன நைந்திவ ரிங்ஙன்வ ருந்துபோ
தன்ன வூர்தித னத்தனி ரங்கியே
தன்ன தானச குணவு ருக்கொடு
முன்ன ரெய்தினன் முன்னமுன் னெய்துவான், (எ௫)

மால்கண் காணமுன் வந்த வுடனிவர்
கால்க ரங்கள்க தித்துவ ளர்ந்தன
ஆல மன்னவ ரானதி ருடரும்
மேலு றும்பொன்வி மானமீ தேறியே. (எ௬)

வான கம்புக லாயினர் வையகப்
போன கன் ஜய தேவரைப் புல்லியிங்
கான நின்னுடை யன்புக்க ளவிலை
நான கங்களி தங்கின னன்றரோ. (எஎ)

என்னக் கூறிவிண் ணேகின னேகின
பின்னர்க் கண்டவ ரோடுபெ ருந்தகை
மன்னச் சான்றவர் தம்மைவ ணங்கியே
நன்னர்க் கால்கர நண்ணிய தெங்ஙனே. (௭௮)

செப்ப வேண்டுமெ னச்சய தேவரும்
தப்ப றப்புகன் றார்தந்த கவெலாம்
ஒப்பில் வேந்தனு வந்துபத் மாவதி
யிப்ப திக்கெய்த வேவினன் யானமே. (௭௯)

மன்ன னேவலின் வந்தசி விகைமேல்
அன்ன சீர்ப்பது மாவதி யன்பொடு
தன்ன தாருயிர் நாதனைத் தாடொழுற்
இன்ன தேநல்ல நாளென வேறினாள். (௮௰)

வந்து நாதன்ம லரடிபோற்றுபோ
தந்த வேந்தனு மிம னைவியோ
டுய்ந்தி டப்பணிந் துத்தமிக் கொண்மினே
எந்த நாளுநன் கேவலி யற்றென்றான். (௮௧)

அன்ன தாகென வன்பொட மைத்துத்தம்
பொன்னின் மாளிகை புக்குப்பொன் னாதனம்
மன்ன வைத்தும லரடி போற்றினாள்
சொன்ன வேந்தன்றொ டர்பெருந் தேவியே. (௮௨)

பொங்கு சிந்துகற் பும்மறை பூணிலே
கங்கை சாவித்தி ரிகாயத் திரியொளிர்
மங்க லஞ்செறி நாணென வைகினள்
மங்கை யர்க்குட்பத் மாவதி மாதரோ. (௮௩)

வேந்தன் றேவிப ணிசெய்ய மேவுநாள்
போந்தொர் தூதன்பு ரவலன் றேவியை
நேர்ந்துன் றம்பிசு ஞான*னி தனமாய்த்
தீர்ந்த னனென்று செப்பினன் றேறவே (௮௪)

செப்புஞ் சொல்லவன் றேவிசெ வியிலும்
உய்ப்ப தாகவு டன்கட்டை யேறுதற்
கொப்பி னாள்புறப் பட்டது ணர்ந்துளோர்
அற்பு தம்மென்ற கங்குலை வாயினார். (௮௫)

மாழ்க லின்றிப்பத் மாவதி மாத்திரம்
சூழ்பொன் னாதனந் தோன்றின ளாகவே
மூழ்கு துன்பினர் முன்னியி தென்னெனத்
தாழ்வ தாய்ப்பது மாவதி தன்முனே. (௮௬)

நின்று மன்னவன் றேவிநி கழ்த்தினாள்
நன்று மூன்றொடு நான்குப வத்திலும்
தன்று ணைப்பதி தன்னைத்த ழுவவே
துன்ற லற்புதந் தோன்றலை யோவெனா. (௮௭)

---

* நிதனம்—மரணம்.

ஆதவன்கண டங்குக திரென
நாதன் சாவைக வில்பொழு தேசெலா
மாத ராளிவள் மன்னுவ தென்றுகொல்
நீத மாயினி நீங்கழ்த் தென்றனள். (அஅ)

சொன்ன வந்தச்சு ஜாணன்ம னைவிபோய்
மன்ன லானபின் மன்னவன் றேவியீ
தென்ன கண்டறி வேனென வெண்ணிமுன்
துன்னு மந்திரி பொய்சொலச் சூழ்வித்தாள். (அகூ)

தேர்ச்சி யின்றுணை வாசெய்கெ னச்செயும்
ஆய்ச்சி யான்ஜய தேவர ரசொடு
வாழ்ச்சி யாகிவ னம்புகச் செய்தொரு
சூழ்ச்சி யாலிறந் தாரென்று சொல்லினன். (கூ0)

கற்பி னுலுயர் காதற்பத் மாவதி
பொற்பி னுதன்பு லிகொலப் போனது
நிற்ப தானமெய் யோவென நீடுபோய்
உற்ப வித்தவ ளோமெனக் கூறினள். (கூக)

சாற்று முன்பது மாவதி தன்னுயிர்
மாற்றி னுள்கண்ட மன்னவன் றேவிமுன்
போற்று வோரொடு பொய்வினை யாட்டுநான்
ஆற்ற வீவினை யாட்டென லாயதே. (கூ௨)

என்றி ரங்கின ளியாருமி ரங்கினர்
துன்று கோயிற்று யர்க்கடல் மூழ்கின
அன்று வேட்டைக்க டைந்தவ ரசனும்
சென்று ளோருந்தி கைத்துள்வந் தாரரோ. (கூங)

ஆவி தென்னென்ற ரசன்வி னவித்தன்
தேவி யாளிகழ் செய்கையை மந்திரி
நாவி னுலுணர்ந் தென்செய்வே னுனெனக்
கூவி மன்னன்கு லைகுலைந் தேங்கினன். (கூச)

ஏங்கி யீதுசெய் தாளுயி ரீர்வெனேல்
ஓங்கு ம்பெண்கொலை யொல்லையி லென்னுயிர்
நீங்கு மாபுரி வேனென நீணகர்ப்
பாங்கி லங்கிப டுங்குழி பண்ணவே. (கூரு)

மந்தி ரிக்குவ குத்துப்பத் மாவதி
அந்த மானத திஜய தேவர்முன்
வந்து தாழ்ந்தும்ம னைவியென் னுயிர்
சிந்த லாகிய தென்றுதெ ரித்தனன். (கூசு)

வேத நாதன்வி ளங்குமு ளத்தினோர்
மாத யாவொடு மன்னவ் னைப்புலி
வீத லானதுன் னுலன்று மேவெனப்
போத லாயினர் தேவிபு றத்திலே. (கூஎ)

கண்டு கண்ணனைக் கண்ணினுள் ளேவரக்
கொண்டு தாளமும் வீணையுங் கைக்கொடு
பண்டு மன்சொன்ன பாட்டறு நான்கென
மண்டு மஷ்டப திகொண்டு வாழ்த்தினர் (௯௮)

வாழ்த்தி ராதைவி லாசத்தை மாலரி
கீர்த்த னத்தொடு சேரக்கி ளத்தலும்
தீர்த்த னனதி ருநெடு மால்செவிக்
கார்த்த தாகவ னுகின னன்பர்முன். (௯௯)

புல்லி யஷ்டப தியைப்பு கலுவோர்
நல்ல தென்றுந வின்றுவி னுவுவோர்
அல்லல் போகவ வரிடத் தல்லொடு
வல்ல நன்பக லுஞ்சென்று வைகுவேன். (௱)

என்றி யம்பிப்பத் மாவதி தானெழ
நன்று தண்ணரு ணுட்டங்க ணுட்டவும்
துன்று வானவர் பூமழை தூற்றிட
நின்றெ ழூந்துதன் னுதனை நேர்கண்டார். (௱௧)

வாழி கூறிவைவ ணவரி யாவரும்
ஆழி நாதன டிபணிந் தேத்தினர்
சூழும் வேந்தன்றெ குதியோ டன்பர்காற்
கீழ்வ ணங்கிக்கி யாதிகி ளத்தினன். (௱௨)

ஜயதேவர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆக சரித்திரம் (௨) க்கு செய்யுள் (௨௬௰).

முற்றிற்று.

துளசிதாசர் சரித்திரம்.

———:◯o◯:———

பொன்னி னாயகன் புனிதவான் மீகனைப் பாப
வன்னிவையகத் துளதனை யுதித்தரி பத்தி
தன்னி னாற்றலை யென்ற[illegible]ந் தாளிணைப் போதில்
சென்னி மண்ணுறத் தண்டனிட் டவனியிற் சென்றார் (க)

அத்தி னாபுரத் தமர்கனோ ஜாவெனும் பெயரின்
உத்த மக்குலத் தாத்துமா ராமனுக் குரிய
வித்த கச்சுத னாதலு மிகமகிழ்ந் தீன்றார்
புத்தி ரன்றனைத் துளசிதா செனப்பெயர் புகன்றார். (உ)

ஆய மைந்தனை யன்புட னாடொறும் வளர்த்தேழ்
ஆய னந்தனி லுபநய னத்தினை யாற்றித்
தூய பன்னிரண் டாண்டினுட் டொழின்மறை யனைத்தும்
ஏய பின்மம தாயெனு மிணைமண மிசைத்தார். (௩)

இளமை நீங்குறாத் தையலைப் பிரிவுறா தியன்றவ்
வளமை மாநகர்க் கரசக பரனுரை வழிப்பட்
டெளிமை யின்றியெச் செல்வமு மியைந்தனு பவிப்பார்
துளிமை போலொலி தளத்திறை யொடுசுர நடந்தார். (௪)

மமதை மாதிடை மறுபகற் றாதுவந் தடைந்தே
உமது தாயுமைக் காணுதற் குவந்தழை யெனயான்
றமது பாலடைந் தேனெனத் தையலு மாமிக்
கெமது தாயகம் போய்வரு வேனென வியம்பி. (௫)

வணங்கி நல்விடை பெற்றனை யகத்திடை வந்தே
இணங்கி நல்லுரை யாடியங் கிருந்தன ளிருக்க
நிணங்கொள் வேலவ னுடன்சென்ற மமதைத னேயர்
மணங்கொ டேவியைக் கண்டில ரில்லிடை வந்து. (௬)

அன்னை தன்னையெங் கெனவினாய்த் தெரிந்தக மயர்ந்து
பின்னை யஞ்சிலர் மாமியூ ரிரவிடைப் பெயர்ந்து
மன்னும் வாயிலிற் கதவடைத் திருந்ததை மதித்துத்
துன்னு மேன்முகட் டிருந்திழி பாம்பினைத் தொட்டு. (௭)

கயிறெ னக்கொடு சதனமே லேறினர் கடுகிப்
பயிலு முன்றிலிற் பாய்தலு மொலிதனாற் பயந்து
துயிலொ ழிந்தனர் யாவருந் துணுக்கெனத் தோன்ற
மயிலி யற்றனி மமதையும் வெளிவந்து மாழ்கி. (௮)

ஆவி நாதநீ ரல்லெனுங் கடலிடை யழுந்தி
மேவி நீந்திய தெவ்வித மிதுவென விதியோ.
நீவி ரேறிய தெத்திற நிகழ்த்துக வென்னத்
தாவி நான்வர நீவிடு கயிற்றெனச் சாற்ற. (௯)

காட்டு வீரெனத் தொடர்ந்தவ ரொடுவந்து கண்டு
நீட்டு பாம்பெனத் தெரிந்திது தாம்பென நீர்கை
பூட்டு போதிலுங் கண்டிலீர் காமமென் புழுக்கம்
மூட்டு வெம்புகைப் படலையின் மூழ்கினீர் முழுதும். (௰)

இந்தி ரன்றலை பத்தினன் காமத்தி லிழிந்து
நொந்தி ரங்கின தறிந்திலீர் வருகென நுழைந்து
தந்தி ருச்சத னத்துளே தவிசிடையிருத்தி
மைந்தில் விஞ்சிய மமதையு மின்னுரை வழங்கும். (௰௧)

பெண்க ளாசையங் கடலிடை மூழ்கினர் பெரிதும்
கண்க லங்குவ ராகலிற் காகுத்தன் கழல்மேல்
எண்க லந்துநீர் பேரின்பக் கடலிடை யிறங்கி
உண்க நாமசங் கீர்த்தன முதந்தனை யுவந்து. (௰௨)

இனியொவ் வாதெனக் காமத்தை யிகழ்ந்தன ராக
வனிதை கூறலுந் துளசிதா சாமென மதித்துப்
புனித மால்சர ணங்களை யுளந்தனிற் பொதிந்து
தனிநி லாமுக மமதையைப் பார்த்திது சாற்றும். (௰௩)

நெருப்பில் வீழ்தரு குழவியைத் தாய்கண்டு நேர்ந்து
விருப்ப மோடகற் றுதலென நீயெனை விரும்பிக்
கருப்பு வின்மதன் கணையினுற் கவலுறு கருத்தைத்
திருப்பி னையதிற் றேவிநின் றன்னைநீ தெரிக்கில். (௰௪)

என்று கொண்டவ ரிணையடி மேல்விழுந் தெழுந்து
நன்று சொல்லினை யென்றுகொண் டாடியே நயந்து
நின்று நீ செய்த நன்றியை நேர்வது நிலத்தில்
ஒன்று மில்லெனத் துணிந்தக நீத்தன ருன்னி. (௰௫)

(வேறு) அவ்வயின கன்றகல்வ னத்தினிடை யண்மித்
திவ்வியப கீரதிந திப்புனல்செ றிந்து
வெவ்வியலொ ழிந்துறுவன் மீகனல வோநான்
இவ்வியலி னின்றனனெ னத்தெளிவ தெய்தி. (௰௬)

ஈசனிய மித்தசெய லிவ்வுலகில் வந்து
பாசமிகு பெத்தர்வினை பாறும்வகை செய்ய
மாசறுதல் செய்திலன்ம யற்கடல்வி ழுந்தேன்.
சீசியிது தீரும்வகை செய்வெனென வெண்ணி. (௰௭)

நல்லுணவொ ழிந்துவரு *நாளடியெ ழுந்து
செல்லுநதி மூழ்கினர்தி னஞ்செய்கரு மங்கள்
வல்லையின்மு டித்துதிர்வ னச்சருக ருந்தி
யெல்லையில ருந்தவமி யற்றினரி ருந்தார். (௰௮)

*நாளடி—உதயகாலம்

இப்படிய ருந்தவமி யற்றுபவர் நாளும்
கைப்படுக மண்டலந ணீர்கொடுகை கால்கள்
துப்புரவு செய்தொரும ரத்தடிசு ரக்கக்
குப்புறுதல் செய்வர்மிகு நீரதுகொ ணர்ந்தே (௰௯)

ராமனென வோதுதிரு நாமமற வாத
நேமர்வரு டங்கள்பனி ரண்டதுநி ரம்பத்
தூமரமு றைந்தகழு துண்டுமிகு தாநீர்
ஏமமுறு நாளிடையெ திர்ந்ததொரு போழ்தில் (௨௰)

கோரவுரு வோடுகைகு வித்துமைவி ரும்பி
நேரும்விழி காணவெதிர் நின்றனனு மக்கோர்
ஆர்வமுறு நல்வரம ளிக்கவென வப்போ
தேருறுத வத்தினரி யம்புவரெ திர்ந்தே. (௨௧)

பேசியநீ யாருனது பேரெனவென் முன்னே
நேசமொடு வந்ததெனி மித்தமுரை செய்கென்
றேசறுத வத்தினரி யம்பவெதிர் பேயுங்
கூசலற வேயெதிர்கு நிக்குமவர் முன்னே. (௨௨)

நானலகை யித்தருவில் நாள்பலவி ருந்தேன்
ஆனபல நாளெனினு மாறுகிண றேரி
பானமது செய்விதியில் பண்பதனி னாலே
மேனிதளர் தாகமிக வெம்பியுற லானேன் (௨௩)

அன்னதொரு தாகமுட னண்மியவெ னக்குப்
பன்னிருசம் வற்சரந ணீர்பருகு பண்பு
துன்னிடவ ளித்தியத னாலருள்சு ரந்தேன்
நின்னினைவி னேரும்வர நேரவெதிர் நின்றேன் (௨௪)

என்றலகை யன்புடனி யம்புமவை யெல்லாம்
தன்றுணையின் மாதுளசி தாசர்வின வித்தாம்
ஒன்றுதலி லாதவுள முற்றிவணி தென்னே
நன்றுவண நாடவெதிர் நண்ணியது காகம் (௨௫)

எண்ணியது கற்பகமெ திர்ந்ததொரு கள்ளி
புண்ணியம்வி ரும்பவெதிர் புக்கதுகொல் பாவம்
உண்ணியநல் லாரமுத முன்னவெதி ருற்ற
தண்ணியக ளென்றுரைசெய் தன்மையவை போல (௨௬)

(வேறு) அச்சு தன்றனைநி னைந்தபொழு தோர லகைதான்
இச்சு ரந்தனிலெ திர்ந்ததினி யென்செய் வனெனா
மெச்சு றுந்துளசி தாசர்நினை வேலை தனிலே
கைச்ச தென்னெனவெ திர்ந்தலகை நின்று கழறும் (௨௭)

நீமி குந்தமதி மானெனநி னைந்தன னினித்
தோமி லென்றகவி னுக்குரிய துங்க வரமொன்
றூமி ணங்கவுளை நார்கொடல வோவ ணியனும்
காமி ணங்குறுவ தன்னபடி தானெ னலுமே (௨௮)

நன்று நீயிவனெ னக்குதவ நண்ணி லையெனில்
மன்ற லார்துளவி ராமனெதிர் தோன்றும் வரமொன்
றன்றி வேறெதிலு மாதரமெ னக்கி லையென
நின்ற பேயடிபெ யர்ந்துபய நீடி யதரோ (உகூ)

தூர மேவிலகி நீபுகல்சு வாமி தனைநின்
நேர தாகவிடு நின்மலனை நீதெ ரியவே
சோர்வி லாதுபுரி வேனெனவு மேது ளசிதா
சார்வ மோடவனை யாரெனவி னவி னரரோ (௩௰)

வாயு மாமதலை யென்றலகை கூற வடுவின்
றேயு மாருதிமனெங்குறைவ தியான்வி னவிலே
ஆயு மாறுபுக லென்னமுறை யேய றிவுறப்
பேயு நீதினம்வி னவுறுபெ ருங்க தைமுனே (௩௧)

சிரவ ணஞ்செய்பவ ருக்குமுனம் வந்து சிரவணிந்
தரமி குந்துசெலு வோர்பினரு வந்து செலலாய்ச்
சிரம்வ யங்குறுகு லாவொடுசி தைந்த கலையும்
கரமி லங்குதடி யுங்கவினு கோல வணுமே (௩௨)

கொண்டு மாருதிகு லாவுறுவர் வேதிய ரின்மூப்
பண்டு வோரெனவ றிந்திடுதி யென்ற கலவே
விண்டு தந்நிலையின் மேவினர்வி யந்து மறுநாள்
பண்டு போல்வினவ யாவரினு முந்து படர (௩௩)

நித்தி யக்கரும மியாவையுமு டித்து நிமலன்
பத்தி யிற்பயிலு வோர்முனம டைந்து பயில்போ
துத்த மக்குணசன் மாருதியு ரைத்த படியே
வித்த கச்சபையின் மேவினரி ருந்த னரரோ (௩௪)

அங்கு ரைத்திடுபு ராணநடை யன்றும் வினவித்
தங்கு மெய்த்தவர்செ லப்பினர்ச தாக திமகன்
எங்கு றச்செலுவ தோவவணி லேக விவர்பின்
பொங்கு வப்புடன டந்தனர்தொ டர்ந்து புனிதன் (௩௫)

பாத தாமரைகள் பற்றினர்ப ணிந்த ருள்செய்வாய்
நீத னேயெனவு நீயெனடி தீண்டன் முறையே
யோத காதெனவி ராமனடி யுன்னு கிறமெய்த்
தூத னின்னடிதொ டத்தகுமெ னத்தொ ழுவுமே (௩௬)

அத்த னித்தலையி னின்றவனு மான மலமா
நித்த னைப்புகழ்வன் மீகனிவ னென்று நினையா
மெத்த வுட்பிரிய மோடவண்வி யந்து தழுவி
யுத்த மக்குணவு னக்குறுவ தோது கெனவே (௩௭)

நீவி ரும்புறுமி ராமனது சேவை நிலையை
நான்வி ரும்பினனெ னத்துளசி தாசர் நவில
மாவி ரும்புநிற மாலவிழி காணும் வகையிங்
கேவி ரும்பியவ னெய்தும்வகை செய்வ னினிதே (௩௮)

என்ப தாய்மறைவ தாகியவி ராம னிருதாள்
முன்ப தாகிமிகு வந்தனைபு ரிந்து முதலே
நின்ப தாதரவன் மீகினினை நோக்க நெடிதாம்
அன்ப தாயினன வற்கருள ளிங்க டனரோ (௩௯)

என்ன மாருதியி சைத்திடவி ராமன் வினவி
நன்ன ராகவென வானரந டந்து டன்வரத்
தன்ன தாகியச ராசனமு டன்று ளசிதா
சுன்ன லாகவவ ராசிரம முற்ற னனரோ (௪0)

வந்து தந்நிலைவ ழிச்செல*வ விந்தன் வளைவிற்
குந்தும் வானரர்கு ழுக்கொடுசெல் கின்ற னனெனு
முந்து வந்தனைபு ரிந்திடுத லின்றி முயலப்
பிந்து மாருதிய வன்பரிடை வந்து பெரிதே (௪௧)

உன்னி ராமனையு வந்துதரி சித்த னைகொலோ
வென்ன வானரரோ டேகினவ விந்த னையலால்
அன்ன ராகவன டைந்திலனெ னப்புக லலும்
துன்னு தேனுவையொ ராடென நினைத்த துணிவே (௪௨)

ஆன தென்றனும னேதலும யோத்தி நகராள்
கோன்ம கன்ஜனகி காதலனெ டுங்கொ டுமரம்
தான்வி ளங்குகர னென்றுமுனி சாற்றி னபடிக்
கேன டைந்திலனி னித்தனதி லக்குவ னொடே (௪௩)

சிறையுந் தொடர யானையுற வின்று தெளியப்
போத ரும்படிபு ரிந்தருளு பொங்கு புகழின்
மேத குந்திறலி னேயெனவி ளம்பி னர்முனே
நாதன் வந்ததறி யாமனலி கின்ற வரரோ (௪௪)

நுளசி தாசரிது சொல்பொழுதில் வாயு சுதனிற்
குளம னோரதமு ளுற்றுவனி ராக வனெனுத்
தெளிவு செய்துமறை வாயுறையுள் சென்று நினைவிற்
களவி ராகவனை யன்பொடுதுதித்த னரரோ (௪௫)

ஆர ணந்தெளிவு ருவமல வாதி யெனமுன்
வார ணந்தெளிய வந்தவவ சுந்த ரையெலாம்
பார ணஞ்செய்பவ வெங்குநிறை கின்ற பரம
கார ணங்கதுவ லாளவவெ னக்க ருதவே (௪௬)

இன்ற நேகவித மாயெனைநி னைந்த னையெவன்
நன்று மாருதிந வின்றிடுகெ னச்ச னகிதோள்
துன்றி ராகவனெ திர்ந்ததுதெ ரிந்து தொழுது
நின்று நின்வடிவு காணநினை கின்ற வன்முனே (௪௭)

ஐயு ருதறிய நீயடைதல் வேண்டு மெனவங்
கைகள் சென்னிமிசை கூப்பவுணர் கண்ண னனும
மெய்ய னுப்விரவ மேவல்கலி கால மலவோ
எய்தொ னுதெனவி யம்பவனு மன்பு கனுமே (௪௮)

---

*அவிந்தன்—துருக்கன்.

நின்ன தேவலின டைந்தநிம லன்றெ ரிவதாய்
உன்ன தாயவுரு வந்தெளிவு றுத்தி டுவதால்
என்ன தாழ்வுவரு மென்னநெடி யோனி சைவுகூர்ந்
தன்ன தாகவென வத்துளசி தாச ரகமே (சகூ)

தம்பி யுஞ்சனகி யுந்தொடர்வு றத்த னுவினோ
டன்பின் மேவுமுன டைந்தனும னத்து ளசிதா
சின்பு கூரவுன தெண்ணமுடி வாகு மெனவும்
தம்பி ராநெதிரில் வந்துநிலை தந்த ருளினான். (ருய)

வண்ட லம்புநறு மாலைமுடி யுந்தி கழ்வுறும்
குண்ட லங்களொடு செம்பொனுடை யுங்கு லவுகோ
தண்ட முங்கரிய கோலவடி வுந்த கவுறக்
கண்ட வன்பினர்க ளித்தடிப ணிந்த வுடனே. (ருக)

ராக வன்பணியு நல்லவரை நன்கு தழுவ
லாக மாருதிய வன்பினரை நோக்கி யமலன்
போக மால்சரித முன்புபுகல் புர்தி யதனால்
ஏக நாதன்வர வெய்தினையி னிப்பு வியிலே. (ருஉ)

மோன மெய்த்தவமெய் ஞானமையினி முன்பு புகலும்
சான விக்கிரம னன்சரித மேதருமதால்
ஞான மிக்குமா வின்றருதி யென்றுமளினைக்
கான [illegible] ரனை நோக்கிமிகு மன்பினறைவான். (ருங)

தசர தன்புதல்வ நீயினிதி சைந்ததகவால்
நிசமெ யன்பினர்க மக்கருள்செய் கென்ன நெடியோன்
வசையி லன்பாதலை, யிற்கையினை வைத்தருளினன்
இசைவு றும்படியி யற்றிமறை வெய்தி னனரோ. (ருச)

(வேறு) அமல னேவலி னனுமன் சொன்னவ்த
விமல ரானமெய் யன்பர் மேற்கொடு
நிமல மானகா சிக்க ணேநிலாய்க்
கமல நாபன்மெய்க் கதைதொ டங்கியே. (ருரு)

ராம நாமமே நவின்றி யாவரும்
நேம மேபுரிந் துறநி ரப்பினீள்
வாம நன்கழன் மறப்ப தின்றியே
தாமி ருந்தனர் துளசி தாசரோ. (ருசு)

இவர்த மன்புகண் டினையில் காசிவாழ்
பவர்ம டம்புரிந் ததனி லேபயின்
றவரி ருந்திட வமைவு செய்துமற்
றெவரும் வந்துணற் கிசைவு செய்தனர். (ருஎ)

பொன்னின் வெள்ளியிற் புரிந்து பாத்திரம
துன்ன வும்பிற வுந்தொ குத்துமற்
றன்ன சாலையி லளவி லாருடன்
மன்னி யுண்டிருந் தனர்நன் மாதவர். (ருஅ)

இப்ப டிக்கிவ ரெய்து நாளிலே
ஒப்பின் மெய்ப்புக ழூலகெ லாம்பரந்
தப்ப திக்குளே யவர்ம டத்தினுக்
குய்ப்பர் வேண்டுவ வுலப்பி லாதன. (௫௯)

வானு ளேவருங் கால மற்றதிற்
றானு ருதவத் தன்மை போலவே
ஞான மாதவர் மடத்தி னண்ணினும்
ஆன தின்றெனா வமைத லாகவே. (௬௰)

மறைநல் வேதியர் வரவும் போகவும்
குறைவி லாதரி பஞ்ஞை கொள்ளவும்
நிறைய வுண்பவு நிமிர்த லான்மடத்
திறையு மூடுத லிலையெவ் வாயினும். (௬௧)

கொள்ளு வோரிலாக் குறைய தொன்றுமே
உள்ள தாயுற வொருதி னந்தனில்
கள்ள ரானவ ரிருவர் கங்குலின்
மெள்ள வெய்தியுள் விரவ லாகியே. (௬௨)

யாவருந்துயில் போதிலெவ்வளா
வாவ லோவதற் காவு சால்பொருள்
மேவ வேகொடு மேவ வாயிலிற்
காவல் வீரரோ ரிருவர் கண்டனர். (௬௩)

கண்ட வீரரைக் கண்டு கள்வரிக்
குண்டு காவலென் றுணர்ந்து வேறொரு
மண்டு வாயிலிற் புகம டங்கிட
விண்ட வில்லுடை வீரர் தோன்றினர். (௬௪)

இங்கு முள்ளது காவ லென்றுமற்
றங்கு மானமற் றெங்கு மாய்வுறீ இக்
கங்கு லுங்கழி வாகக் காவல்செய்
துங்க வீரர்தந் தடையிற் சோர்ந்தவர் (௬௫)

உள்ளு ளேயிருந் துறுவ வேலோராம்
கொள்வ தானகே யூர முண்டலம்
விள்வி லாமுடி விளங்கு வில்லுடன்
எள்ளில் வீரரிங் கெய்த நேருக்கிலேம். (௬௬)

என்று பேசியங் கிருந்து பின்வெளி
துன்று போதுமுன் சொன்ன வீரர்தம்
வென்றி வில்லினின் விசிக மேவிடற்
கொன்ற லானதை யுணர்ந்து மீண்டனர். (௬௭)

கொண்டு போகமுன் கொண்ட யாவையும்
பண்டு றைந்தவப் பாங்க ரஞ்சிவைத்
துண்டு போவதற் கிடமென் றுன்னியே
மீண்டு வந்தனர் வெளியில் வீரர்முன். (௬௮)

வெறிது வந்தபோ தினும்வி டாதவர்
தெறுதல் கண்டபின் றிரும்பி யுள்ளுறீஇச்
சிறிது மேகுதற் கிடனில் செய்வதே
தறிகி லோமென வயரும் போதிலே. (௬௯)

விடித லாகவே விதியின் யாவரும்
நெடிதெ ழுந்திட நிமல னைத்தொழு
தடிக ளார்த்திசெய் தயல்வ ரப்புகும்
கொடியர் கண்டுதாள் குறுகி வீழ்ந்தனர். (௭௰)

வீழ்ந்தி யாஞ்செய்தீ வினைபொ றுக்கெனத்
தாழ்ந்த நீவிரியார் சலிப்ப தென்னென
வாழ்ந்த மாதவர் வினவ மற்றவர்
சூழ்ந்த செய்தியைச் சொல்ல லாயினர். (௭௧)

திருட வந்தயாந் திருடிச் செல்பொழு
திருவர் வில்லினோ டெந்த வாயிலும்
தருவ தின்றியே தடுப்ப தாயினர்
வெருவி யிங்ஙனே யிருந்து விம்மினேம். (௭௨)

ஈது தானிகழ் செய்கை யென்றிடச்
சாதுவாகிய துளசி தாசர்தம்
தீதில் சீடரெல் லாருஞ் சேர்வுற
நீதி யோடழைத் திதுதி கழ்த்துவார். (௭௩)

போவ தும்பொருள் புகுவ துஞ்செய்வார்
யாவ ருந்தடை யின்றி யிங்ஙனே
மேவு றுஞ்செயற் கெதிர்வி ரோதமாய்க்
காவல் செய்துளார் யார்க டைக்கணே. (௭௪)

எனவி னவமற் றினிது தாசரா
யினர்சு வாமிதம் மிருப தங்களும்
நினைய வாயிலிற் காவ னின்றிடப்
புனைகி லோமெனப் புகன்ற போதிலே. (௭௫)

பொய்யில் குண்டலம்புனைகி ரீடமொண்
செய்ய வம்பரந் திகழ்வி லோடுகார்
மெய்யி னரினு மீள்கி லாதது
கையர் கூறினர் கடைக்கண் காண்கென. (௭௬)

நான்கு வாயிலு நவின்ற வீரர்முன்
றோன்ற லாதமை கண்டு சூழ்தரச்
சான்ற மாதவர் வியந்து தாசரோ
டேன்ற தென்னென விரங்க லாயினர். (௭௭)

களவுசெய்தன ரென்று கைவிலோ
டிளவ லும்வர வெய்து வாயெனில்
அளவில் வெண்ணெய்முன் னமுது செய்தனை
களவி லென்றுனைக் கருதல் கூடுமோ. (௭௮)

வேத முந்தொட வெள்க நின்றநின்
பாத பங்கயம் பட்ட தோகடைப்
போதல் செய்தநின் பொன்ன டிக்கியான்
ஏது செய்வதிங் கெதிர்கைம் மாறரோ. (௭௯)

எனவி யம்பியங் கிருந்த சோரர்மேற்
சினவல் செய்வது சிறிதுமின்றிநும்
மனம்வி ரும்பிய மாடு கொண்டுநாண்
புனைவ தின்றிநீர் போகவென்றனர் (௮௰)

சாது சஜ்ஜனர் தலைவரேயும்மால்
ஆதி யம்பர ஞன சோதியைத்
தீது செய்துறுந் திருட ரானயாம்
கோதி லாதுகண் கொண்டு கண்டனம் (௮௧)

பரிச வேதிதான் படுமி டந்தொறும்
துரிசில் பொன்னதாய்த் துலக்கு கின்றதும்
இரவி தோன்றுமு னிருள்வி லங்கலும்
சரிய தாகநுந் தாள்கட் மேவலால். (௮௨)

எங்கடைவினை யியலஞ் ஞானமோ
டிங்கு நீங்கினே மினியுஞ் சேவடிப்
பங்க யந்தொழும் பரிசு செய்வதே
நங்கள் வேண்டுத லெனந வின்றனர் (௮௩)

பணிதல் கண்டுநீர் பரம னைப்பெறுந்
தணிவில் புண்ணியந் தான மைந்துளீர்
அணிது நும்முட னனுக லாவதே
துணிவெ னக்கெனச் சொலியி ருத்தினர். (௮௪)

(வேறு) இன்ன வாறிவ ரொழுகுநா ளொருபக லிடையே
மன்னு மாமட வாயிலோர் மறையவன் வந்து
நன்னர் ஜானகி ராமவென் றொருமொழி நவின்று
முன்ன ரோர்பிர மக்கொலை முடித்துளே னெனக்கு. (௮௫)

உளகொ லோபிர சாதமென் றேவின வுற்ற
அளவெள பாசனஞ் செய்துகிருஷ் ணார்ப்பண மாக்கிக்
கிளர்வ தாகிய போஜனஞ் செய்யுமுன் கேட்டார்
துளசி தாசருஞ் சூழ்ந்தவே தியருமச் சொல்லை. (௮௬)

கேட்ட யாவருந் துணுக்கெனத் திகைத்தனர் கெழும
வேட்ட ருந்திலர் துளசிதா சரும்வெளி வந்து
நீட்டு கைகொடு தழுவினர் நெடுங்கரம் பற்றிக்
கூட்டி வந்தந்தப் பந்தியி லிருத்தினர் குறித்தார். (௮௭)

அந்தணாளநீ ஜானகி ராமவென் றதனால்
வெந்த துன்பிர மஹத்திமுன் னாகிய வினைகள்
இந்த வேதிய ருடனமு தருந்துக வென்ன
மூந்த வேதிய ரியாவருந் தடுத்தித மொழிந்தார். (௮௮)

விணைக மர்ந்ததெவ் விதத்தென மறைந்தொரு வேடன்
பணகந் தீண்டலாற் பாய்கணே தவறிடப் பகந்தான்.
புனைவ ரம்பினி லிராமலே போயின தென்ன
நினைவி லாமலே நிகழ்ந்திவிண் ணேறின னெனலால். (அகூ)

இந்த வேதியற் கிருவினை தீர்ந்திட வியற்றும்
அந்த ராமநா மம்பெரி தெனச்சொல வவர்கள்
முந்த லாகிய கதையிங்கு மொழிவது முடியா
துந்த லாவதே காட்சியிற் காட்டிடி லுண்பேம். (கூ0)

என்ற வேதியர் யாரையு நோக்கி நீரெவ்வா
றென்று வீரெனக் கைலோா யகனுறை கோயில்
முன்றி லுள்ளதல் விடையிவன் முன்னிட்ட மூரல்
நன்று கொள்ளுமே லிவனுடுண் போமென நவின்றார். (கூக)

அவரு ரைத்தசொற் கேட்டலுந் துளசிதா சாமென்
றிவர்மு னிட்டசோற் றினையொரு பாத்திரத் தேந்திச்
சிவனி ருக்குங்கோ யிலுக்குவா ரீரென்று சென்று
நவமி குத்தகங் காதரா விசுவநா தர்நீ. (கூஉ)

அமரர்க் காகமுன் னருந்தின நஞ்சின தழலை
விமல ராமநா மத்தினாற் றணித்தனை மெய்யேல்
கமல நாபன்பேர் கழறினேன் செயும்பிர மஹத்தி
நிமல மாகவே தீர்ந்ததற் கிவ்விடை நேரே. (கூங)

இந்த வன்னத்தை யுண்டிடச் செய்கென வேந்த
அந்தக் கன்னந்தி வாலசைத் தெழுந்துகா தாட்டி
முந்த நின்றவர் முகமெலா நோக்கியே முனைந்து
தந்த வன்னத்தைப் புசித்தது சுவாசமுந் தழைக்க. (கூச)

உண்ட நந்திகன் னந்தியாய் முன்னென வுறையக்
கண்ட வேதிய ரியாவருங் களித்தரி தாசர்
கொண்ட பத்தியின் பெருமையைக் கூறிக்கொண் டென்று
வண்ட போதனர் துளசிதா செனமிக மதித்து. (கூரு)

தாள்ப ணிந்துமா ஜயஜய வென்றுகூத் தாடி
நீள்வ சுந்தரா யனந்தவ னுமத்தை நினைந்து
வாள்கொ டாரகா கணத்திடை மதியென வயங்கத்
தோள்கொள் யாழினர் துளசிதா சரைாணி சூழ்ந்தார். (கூசு)

சூழ்ந்து நீடுதி சொல்லிமற் றவரொடு தொடர்ந்து
வாழ்ந்த மாமடம் வந்துதி வினையினால் மறுக்கத்
தாழ்ந்த வேதிய னுடனமு துண்டுசஞ் சலமின்
றாழ்ந்த நாமகீர்த் தனக்கட லாடின ரம்மா. (கூஎ)

வார ணாசியி லுள்ளவர் யாவரு மகிழ்ந்து
நார ணாவெனு நாமகீர்த் தனங்களை நவின்று
பூர ணாநந்தம் பெருகியே பொங்குறு நாளில்
சீர ணாந்துறு ஐயத்துபா லன்றிறல் வணிகன். (கூஅ)

(வேறு) காலம்வந் தேயவன் கழியக் கற்பினால்
மேலருந் ததிநிகர் மனைவி விம்மினாள்.
சாலவுந் தெளிவொடு தனது நாதனோ
டேலுற வராநதி தீரத் தெய்தவே. (௯௯)

மூளரி மேன் மேலுற மூட்டி யன்னதில்
இளகின கருத்தளா யிறங்க வேகுவாள
அளவில ரொருவரும் வழியி லன்புடைத்
துளசிதா சுறுமடந் தோன்றக் கண்டனள். (௱)

கண்டதி லுறைபவர் கழற்கண வந்தொரு
தண்டநிட் டேகுறச் சமைந்து தாசர்பாற்
பெண்டனி வந்தரி பேர்நி னைத்துறும்
தொண்டரை வணங்கவத் துளசி தாசரும் (௱௧)

கண்விழித் தடிவணங் குற்ற கன்னிபால்
உண்மகிழ்ந் தஷ்டபுத் திரருண் டாகிநீ
மண்மிசை வாழ்கென வாழ்த்த மற்றவள்
விண்ணவ ரேபதி வீந்த தெண்ணணியே. (௱௨)

உடனிறந் திடுவதை யுன்னி வந்தயான்
திடம்படு முமதுசே வடியைச் சீர்பெறு
மடந்தனில் வணங்கினேன் றனக்கு மைந்தர்கள்
அடைந்திட வாழ்த்தினீ ரதுபொய் யாகுமோ. (௱௩)

தெரிகிலே னெனவவள் செப்பக் கேட்டவர்
அரிவையே யுன்செய லறிகி லாதியான்
புரிவுட னுரைத்தன னதுபொய் செய்கிலான்
விரிபுகழ் ஸ்ரீஹரி யெனவி ளம்பினார். (௱௪)

தீங்கறு சொற்செவி கேட்டித் திதில்சாட்
டாங்கம தாப்பினுந் தாழ்ந்து மற்றவள்
ஓங்கெரி வளரிடத் துறும்பி ரேதத்தின்
பாங்குவந் தனள்பதி யெழக்கண் பார்த்தனள். (௱௫)

கூடவந் தவர்களுங் குவிந்து கண்டுடன்
நீடுறு களிப்புடன் வியக்க நேரிழை
நீடுறு கணவன்கை பிடித்துக் கொண்டுசீர்
ஆடக மடம்புகுந் தனளவி லின்பொடே. (௱௬)

இருவருந் துளசிதா செனுமெய் யன்பர்தம்
திருவடி வணங்கமற் றவரும் ஸ்ரீஹரி
கிருபைசெய் தனனெனக் கிளைத்தி வாழ்த்தினார்
பொருவரு மிருவரு மனைக்கட் போயினார். (௱௭)

போனபின் றுளசிதா சென்னும் பொய்யிலா
ஞானமெய் யன்பினர் நவின்ற வாசகம்
தானது மெய்யெனத் தனைய ரெண்மரை
ஊனமில் லாதுபெற் றுவந்து வாழ்ந்தனர். (௱௮)

செத்தவன் பிழைத்தெழச் செய்த வாசிசால்
உத்தமர் பெருமையவ் வூரெ லாந்தெரிந்
தெத்தலந் தனிலுள திதனை யொப்பதென்
றத்தலம் பெருங்களி துளும்ப லாயிற்றே (௱௯)

அணுருகள் ளூரும்வெளி யாய மைந்ததும்
நணுருகன் னந்திசோ றுண்ட நன்மையும்
பிணமெழுந் துறவருள் பெரிது செய்ததும்
தணிவிலிவ் வைணவர் தம்ம தாணையே (௱௰)

ஆனதத் தினபுரி யாளு மக்பராங்
கோனுணர்ந் திடச்சிலர் கூறக் கேட்டவன்
றூனுடை மந்திரி தன்னைக் கூவியவ்
வானவை ணவர்தமை வரச்செய் கென்றனன் (௱௰௧)

கேட்டமந்திரியுநன் றென்று கேடிலார்
மாட்டுறச் சிவிகைதேர் வழுவை யாதிய
கூட்டியக் காசியைக் குறித்துச் சென்றவர்
ஈட்டுறு தவத்தின்மா மடத்தி லெய்தினான் (௱௰௨)

எய்தின மந்திரி யிணையின் மாதவர்
செய்யசெந் திருவடி வணங்கிச் சீர்த்திசேர்
ஐயநும் பெருமையை யறிந்தெம் மன்னவன்
வையமீ திவர்ந்தவண் வருதல் வேண்டினான் (௱௰௩)

ஆதலா லருள்புரிந் தடைய வேண்டுமென்
றோதலு மாதவ ருவப்பு றுதெமக்
கேதுவேண் டுவதவ ணெய்தற் காயினும்
போதுறில் வைணவம் புரிய லாமென (௱௰௪)

எண்ணிநன் றெனவவ னேற்றுந் தேரின்மேல்
நண்ணியத் தினபுரி நயக்கச் சென்றுமுன்
அண்ணல்வந் தடிதொழு துழைத்துப் போகப்போய்க்
கண்ணிய வரியணை கவின வைகினார் (௱௰௫)

வைகின துளசிதா சருக்கு மாண்புறு
செய்கைசோ டசம்வழு வாது செய்துதன்
கைகளின் வணங்கியுந் துதித்துங் காதலின்
நைகுத லொழியவோ ருரைநவிற் றுவான் (௱௰௬)

ஐயரே நீர்செயு மற்பு தங்களை
வையகம் புகழ்வது கேட்டு மற்றொரு
தெய்வமின் றெனவுமை மதித்துஞ் செய்கையை
மெய்யுறக் காண்பது வேண்டி னேனரோ (௱௰௭)

என்றவன் றனக்குநே ரிராம நாமமே
ஒன்றல பலசெயு மென்ன வோதிய
நன்றெழி லிராமனைக் காண நாட்டுதிர்
இன்றெனி லுமைவிடே னென்ன வோதினான் (௱௰௮)

ஓதியங் குழையனை யழைத்திங் குற்றுறை
மாதவர் தமைவிட ராக மற்றென்று
மீதிய லிருக்கையை மேவி னன்பின்பு
சாதுசற் சனர்செயுந் தகைவி ளம்புவாம். (௱௰௯)

(வேறு) சஞ்சீவி கொண்டு தருமாருதி தன்னை யுன்னும்
நெஞ்சோ டிருந்து துதிக்கின்ற நன்னேயர் முன்னே
பைஞ்சோதி வீசு நிறமா லடிபற்றி நின்ற
மஞ்சாடு திண்டோள் வயமா ருதிவந்து நின்றார். (௱௨௰)

நின்றாரை நோக்கித் தொழுதைய நின்னேய மில்லான்
நன்றான நாதன் றனைக்காட்டு கென்றென்னை நாடித்
துன்றா தரமின் றுரைசெய்த னன்சூழ்ந்த துன்பம்
இன்றே தவிர்த்தி யெனநன் றெனவெய்தி னரே. (௱௨௧)

தம்மா டணைந்து தனிமா ருதிதம்ம தான
வெம்மா படையை நினைக்கத் தெறுவீர முள்ள
அம்மா வயவர் பதினா யிரரக் கணத்தே
மொய்ம்மா தெரிந்தும் மியல்காட் டுதிர்முந்தி யென்றார். (௱௨௨)

சொல்லப் பொழுதே தொகைவா னரர்தொந்தொ மென்று
வல்லைக் கிளர்ந்து பொழின்மா மரம்வேரின் வாங்கிப்
புல்லப் பொலிந்த நெடுமாட மேற்போக விட்டுக்
கல்லிற் செறிந்த மனைமா கடல்காண விட்டார். (௱௨௩)

நகர்வாழ் ஜனங்க ளடிவாரி மேனாடு கின்ற
முகின்மே லெறிந்து மகவோடுக் கனைமோதி வீசித்
துகின்மே லிலாம லுடன்மூ டுறுந்துன்பு தோற்ற
நகில்கா ணலானா ரரசன் புணர்நங்கை மார்கள். (௱௨௪)

அரசன் மனைக்குட் கடுஞ்சூறை கொண்டாட யெங்கும்.
விரசும் படிசோ ரரைவீசி நீள்வீதி தோறும்
வரைபைந் தருவால் வழியின் றெனமாற்றி நிற்கும்
தரையெங் கணுநாய் நரிமேவி டுந்தன்மை செய்யும். (௱௨௫)

உறக்குங் கடிக்கு முறுக்குஞ் சிரத்துற் றுதைக்கும்
கறக்குஞ் சிறுநீர் முகத்திற் கழுத்திற் சுருக்கும்
சிறக்குந் தனிவா லதியாற் செவியைச் சிதைக்கும்
இறக்கும் படிவா னரஞ்செய் வதையெண்ணலாமோ. (௱௨௬)

இவ்வாறு கோவென் றுறுகூக் குரலெங்கும் விஞ்சி
மைவாய் நெடுங்கண் மடமா தருமைந்த ரும்போர்
தெவ்வா றுநாங்கள் பிழைப்போ மெனவேந்தன் முன்னே
செவ்வாய் திறந்து புலம்பிப் புகுஞ்செய்கை சொன்னார். (௱௨௭)

அவர்சொல் லுமுன்னே நெடுவா னரமங்கும் வந்து
கவர்செய் கைகண்டு கலங்கிப் புரங்காக்கும் வேந்தன்
நிவர்தீக் கிளர்ந்து புகுமூ ழிகொனேர்ந்த தென்று
துவர்வாய்க் கருங்கண் ணினர்சோர் வொடி ரங்குமெல்லை. (௱௨௮)

அழைத்துக் கொடுவெந் தவனே முதலான தேர்ச்சிக்
குழைச்சென் றுறுவோ ரரசே யிவணுற்ற சாதுக்
கிழைக்குந் தவறுற் குரங்குப் படையெங்கும் வந்து
தழைத்திங் கனுகப் படுக்கின் றனதாங்கொ லென்றார். (௬௨௯)

இவ்வூர் தலைகீ ழுறச்செய்வ தற்கில்லை யையம்
ஒவ்வாது காசி யுறைவோரை யிங்குய்த்த தென்று
மைவாய் மெலிந்து நனிட்டஞ்சி நன்னுவு லர்ந்து
மெய்வாய் தவத்தோர் தமைவேண் டிடவேந்தன் வந்தான். (௬௩0)

ஸூரியன்ப ரைவர்க் கொருதேவி யோடம்ப ரீடர்
பரியும் படிசெய் தவமான முன்பட்டு நைந்த
நரியோ தனனுந் துருவாச னும்போற் றுளங்கிப்
பெரியோ ரடிக்கீழ்ப் பணிந்தே புகழ்பேசி யுய்வான் (௬௩௧)

இருமா வடியீ ரடியேன் செயுந்தீங்கு தீர்க்க
வருவா னரரைப் பொறைசெய் தினிமாற்றல் வேண்டும்
விரைவா யெனச்சா னகிரா மனைவேண்ட லானீ
தெரிவா கராமன் படைமுன் னுறச்சேர்ந்த தென்றார். (௬௩௨)

அதுகேட் டவேந்த னுமைரா மனென்றன்பு செய்யா
இதுவாய்ப் பதானேன் பிழைதீர்த் தருள்கென்ன வேண்டித்
துதியோ டுபோதத் துணைபற் றினன்சோர் தல்கண்டு
வதிவானரங்கள் மறைவா கெனவாழ்த்தல் செய்தார் (௬௩௩)

வாழ்த்தத் தெரிந்து மறைவா யினவா னரங்கள்
பார்த்துப் பணிந்து பயபக்தி செய்வேந்த னோடு
[illegible]ழ்த்தந் நகர்வாழ் ஜடமு டரைத்தொண்ட ராக்கிச்
[illegible]த்தோர் வருட மதிற்றங் கினர்திங்கி லாமல் (௬௩௪)

(வேறு) பின்னருச் சனிமா நகரிடைச் சென்றார் பேசுமந் நகரிலோர் வணிகன்
மன்னுறு தனவா னுகிய சௌதாகிரிக்கொரு மகளதி ரூபந்
துன்னினா ளாங்க வளருநா ளனையுந் தந்தையுந் தோன்றிய மகட்கு
மன்னய வரனைத் தேடியே தரற்கு நல்லினத் தவருட னுசாவி (௬௩௫)

எம்மக ளுருவை யொருபடத் தெழுதி யதைத்தகுந் தவரிடங் கொடுத்து
எம்மது குலத்துக் கேற்றவோர் புருட னவினுமெத் தேசத்தி னுறினும்
அம்மன மிசையிற் கொடுவரு கென்று நுவன்றவர் தமையனுப் பினனச்
செம்மையோர் பலவாந் தேயங்க ளாறு திங்களுந் தேடினர் திரிந்தும் (௬௩௬)

தக்கநற் கொழுநன் கிடைத்திடா தவரெந் தனவணி கனுக்கொரு மகளோர்
மிக்கவ ளாகப் பிறந்ததா லெமக்கு மிகுதுயர் மேவிய தென்று
புக்கனர் பரண பூரிடை யங்குப் பொருந்துசௌ தாகிரி தனக்கு
மக்களா னவரி லொருகணில்லாத மகனொடோர் மகளும்வாய்த் திருக்க (௬௩௭)

மணமகன் றேடி வந்தவ ரந்த வணிகன்வீ டடைந்தவன் மக்கள்
குணமுநல் லழகும் பார்த்தவ னுக்குக் கொடுவரும் படத்தினைக் கொடுக்க
வணமிகு படத்தை நோக்கிமற் றதனில் வரைந்தபெண் ணழகினை மதித்தே
அணவுமென் மகனுக் கொருகணின் றவனுக் களிப்பனோ வென்னமற் றவர்கள்,

உமதுபெண் ணினுக்கானுடைதனை யுடுத்தவ் வூர்புகக் கொண்டுபோ யாங்கே
தமரெலாங் களிக்க வவனுஞ்சம் மதித்துத் தருமணம் புரிந்திடும் போதில்
அமருமா ணொடுபெ ணடார்ந்திடுங் கூட்டத் தங்கொரு வருந்தெரி வுறாதுங்
குமரனுற் றாலி புனைந்திடச் செய்து மெனவவன் சம்மதங்கொண்டு. (௱௰௯)

மகடனை மகனு மெனவலங் கரித்து மருவுதஞ் சுற்றத்தா ருடனே
திகழுமுச் சனிமா நகரிடைச் செல்லச் சேர்ந்தவர் தமக்குநல் வசதி
தகவுறத் தரலு மவரெலா மங்குச் சார்ந்தினி திருந்திட வழைத்துப்
புகழ்வுற வந்தோர் மணமகன் றன்னைப் பொருந்துசெள தாகிரி தனக்கு (௱௨௰)

தெரிவுறக்காட்ட வேடமாப்பிள்ளையைச் செவ்வையாய் நோக்கின ருயென்
அரியநன் மகளுக்கமைந்தவன் றக்கோ னுமென வனைவரு மகிழ்ந்து
புரியுநன் முழுத்தம் பொருந்துற நோக்கிப் பொலிமணந் தனக்குவேண் டுவன
வரிசையி னமைத்துத் தாலிபூண் பதற்கு மங்கல வோரைவந் தெய்த (௱௨௰௧)

பலவகை வாத்தியங்களு முழங்கப் பாவைமார் வாழ்த்திசை பாட
நலமறை யவருஞ் சுற்றமு மூரி னன்கமைந் துளருமங் கெய்தி
இலகுற நெருங்கி யிருக்குமவ் வேளை யெய்துமாப் பிளைதனை யீன்றோன்
குலவொரு கண்ணின் மகன்றனுற் றாலி குழுவிடைப் புனைதல்கூ டாமல் ( )

என்செய்வோமெனவாளாவிருந் தனனங்கியைந்தவேடங்கொண் மாப்பிளையால்
பொன்செய்தாலியினைப் புனைவுறச் செய்தார் புனைந்தபின்செய்வன வெல்லாம்
மின்செயச்செய்து மணமுடிந் ததன்பின் விழைவுறு மங்கல நானம்
நன்செயச் செயுங்கால் வேடமாப்பிள்ளை நல்கினு னமதுகோட் பாடு (௱௨௰௩)

வெளிப்படு மென்று பயந்தெனன்மைந் தனுக்கு மெய்யனு கூலமா யில்லை
களிப்புறு நான மின்றுகூ டாது கங்குல்போய்ப் பின்செய லாகுந்
தெளித்தென வெலாரு நன்றென விருக்கத் தெரிந்துவந் தவரெலாந் தெரியா
தொளித்தன ரேகப் பெண்மனை யோர்க ளுற்றமாப் பிளைமனை யோரை. (௱௨௰௪)

கண்டில ராகி மாப்பிளை மனையோர் கரந்துசெல் லுதற்குக்கா ரணமென் [குத்
கொண்டெனவெண்ணியொன் றுந்தோன் றிலராய்க்கொடுவந்தவேடமாப்பிளைக்
தண்டுத லின்றி நானஞ்செய் வதற்காய்த் தரித்துள வாடையா பரணம்
விண்டுறச்செயுங்காற்பெண்ணெனத்தெரிந்துவெள்கினர்பெண்மனையோர்கள்.

மிகுதுய ராகி யௌவனப் பெண்ணுய் மேவிநீ யிருக்கவுன் றன்னைத்
தருமண மகனு வியற்றிட நீயுஞ் சம்மதித் திங்குவந் தெம்மை
நகுமவ மானஞ் செய்திடத் தகுமோ நலமிலீ யெனவவர் வெறுத்துத்
தொகுமனை யோரும் வைதன ரடித்துத் துன்புறச் செய்துவெள் ளிடையே. ( )

கொடுவந்து கழுதை மேலுற வேற்றிக் கோனக ரதனைச்சூழ் வந்து
நெடுமுனைக் கழுவி லேற்றிடத் துணிந்து நிருபன்ற னுனைமேற் கொண்டு
கடுகினர் வரும்போ தப்பெணென் றந்தை கலங்கவிவ் வாறுசெய் தனனே
நடுநிலைக் கடவு ளேயென வழுது நைந்துகொண் டேவரும் போது. (௱௨௰௭)

அவ்வழி தன்னிற் றுளசிதா சரவ ரனைவுறக் கண்டிவ ளவரைச்
செவ்விசேர் பாக வதரெனத் தெரிந்து சேவடி சேர்ந்துநான் வணங்கில்
வெவ்விய லனைத்து நீக்குவா ரென்று விரைந்தவ ணிறங்கிமற் றவர்தந்
திவ்விய பதுமச் சேவடி வணங்கத் திகழுமாப் பிளையெனத் தெரிந்து. (௱௨௰௮)

நீயுநின் மனைவி யொடுசுக மாக நெடும்பகல் வாழ்கென வாழ்த்த
மேயவள் கூட வந்தவ ரெல்லா மிருநகை செய்யமா தாசர்
ஏயவ ரெல்லா மென்னகை செய்தா ரெனவவ ளையயான் பெண்ணே
ஆயவ ளென்று தன்வர லாறெல் லாமவர்க் குரைசெய்தா ளாகி. (௩௪௯)

ஐயரே யென்னை யளித்திட வேண்டு மென்றடி வணங்கின ளாகப்
பொய்யிலா ரிதுவென் புதுமையென் றெண்ணிப் புரையிலா விட்டல னுன்னை
மெய்யதா நான்சொல் விதிப்படி செய்வா னஞ்சிடே லெனவவர் விளம்பத்
தையலா ளுகித் தயங்குதல் கண்டோர் தனித்தனி யதிசயங் கொண்டார். ()

இவ்விதப் புதுமை யந்நக ரரச னிருசெவிக் கமுதெனக் கேட்டுச்
செவ்விது தாசர் செயலென வந்து திருவடி வணங்கினன் புகழ்ந்தான்
அவ்வித மான மணமகன் றன்னை யழைத்தனன் கொண்டுபோய் மனையில்
நவ்விசேர் விழியா டன்னைமுன் போல நன்மண முடித்தபி னல்லோர். (௩௫௧)

(வேறு) அக்கோ மகன்செய் வழிபாடு பெற்றன்பி னோடு
மெய்க்கோ குலத்துற் றியமுனை நதிமேவி மூழ்கித்
திக்கோர் புகழத் திகழ்கண் ணனைச்சேவை செய்து
தக்கோர் புகழும் பிருந்தா வனந்தன்னில் வந்து. (௩௫௨)

வளர்சார்ங் கபாணி தனைக்கண்டு வந்தித்தொர் மாத
வளவங் குறைந்து மதுராபுரத் தின்க ணண்மி
இளர்நீர் யமுனை படிந்தங்கு றுங்கேச வன்றாட்
டளமா மலரைத் தலைமேற்கொ டுதங்க லானார். (௩௫௩)

யுகநான்கி னுஞ்சா லடியார் புகழோதி நின்ற
தகவாற் பிரிய ரெனுந்தாசர் தங்கில்லில் வந்து
மிகநீர் நயந்து செயும்புத்த கம்வேண்டு மென்ன
அகமே நினைந்தா ரிவர்சீ ரதிலான தின்மை. (௩௫௪)

மதுவொ ன்றியசீர்த் துளவோன் றெரியாமல் வந்தே
அதுவும் புரிந்த துளதென் றமைவாக வைத்தான்
புதிதொன் றுளதாய்ப் புனைபுத் தகங்கொண்டு போந்து
துதிநின் றியலா லயத்துற் றதுசொல்லி முற்றி. (௩௫௫)

நானே தெரிந்திங் கெழுதாத தைநாடி ராமன்
தானே யெழுதுந் தகைபார்மி னின்றென்று சாற்ற
ஆனா வியல்பிற் பெரியோ ரதையாய்ந்து கண்டு
மேனா முரைப்ப துளதோ வெனமெய்ச் சுகின்றார். (௩௫௬)

ராமன் னெழுதத் தகுஞ்சீர்பெறுநாதர் தம்மை
ஏமுன் னுறவோ ரிவர்சீர் புனைந்தேத்து கிற்போர்
பூமன்னி வாழ்வா ரரிக்கன் புறுபுந்தி மேவித்
தாமின் புறுவா ரழியாப் பதஞ்சார்குவாரே. (௩௫௭)

துளசிதாசர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச் சரித்திரம் (௩) க்குச் செய்யுள் (௪௨௬).

முற்றிற்று.

நாமதேவர்சரித்திரம்

—:○o○:—

மாமகள்கோ னுத்தவரை யுஞ்சுகரை யும்பார்த்து மண்ட லத்தி
லேமகராய்ப் பிறக்கவெனப் பாலாழி நாதனே யெம்மைக் கர்ப்பத்
தாமளவா கப்புரியா தயோனியிற்றோன் றுவதாக வருள்க வென்று
நாமருவு துதிசொலக்கு ணநிதியு மற்றவரை நந்த ராக்கி. (க)

கிளிஞ்சிலகத் தமைத்துமுகில் கங்கையிலும் பீமையிலுங் கிளர்வ தாகத்
துளிகளுடன் விழப்பெய்ய நியமித்தான் பீமநதி தோன்றி மேன்மேல்
வளர்பெருக்கி லேமிதந்து கிளிஞ்சில்வர. வதனுள்ளே வாழ்மெய் யன்பர்
தளர்வறவிட் டலநாமந் தனைத்துதித்துக் கொண்டின்பந் தழைப்ப தானார். (உ)

ஞானநலங் களிலுயர்ந்து பண்டரியிற் குணாயியெனு நங்கை யோடு
தானமருந் தாமாஜிச் செட்டிதினம் பீமநதி தன்னி லாடி
ஆனஹரி விட்டலனைச் சேவித்து வருநியதி யதுமா றாமல்
ஊனமற வொருநாளிற் கற்பிலுயர் மனைவிநினைத் தொன்று சொல்வாள். (ங)

உயிர்த்துணைவீர் நமக்குமக வுண்டாக விட்டலனுக் கோதிப் போற்றி
அயிர்ப்பறநீர் பெறுகவென மூப்பின்மிகுந் துளகாலத் தரிவை யேநின்
வயிற்றுறுமோ மகவுனக்கு நல்லறிவின் றெனப்புகல மனைவி நோக்கி
இயற்றயன்கன் றுருகொளை யரைமறைக்கச் செய்கன்றா யியல்வ தானான், ()

பெருமையைநீ ரறியாது பேசுகின்றீ ரென்றுரைத்த பின்றா மாஜி
திருமணவா ளன்பாற்போய்க் கோயிலிடை நின்கருத்தைச் செப்பு கின்றேன்
அருளுவனேற் பெருகென்று கோயிலுக்குப் போயமல னடிசே வித்துப்
பொருவரியா யென்மனைவி கருத்தைநிறை வேற்றுகெனப் போற்றி நின்றார். ()

அக்கணத்தே துயில்வரச்செய் தவர்கனவிற் பீமநதி யதிற்கி ளிஞ்சில்
புக்குறுசே யினைநாளைப் போந்தெடுத்துக் கொள்கவென்று பூமி நாதன்
தக்குறச்சொல் பொழுதுணர்ந்து மனைவந்து மனைவிக்கு ச்சாற்றி யன்பின்
மிக்கவர்பின் னாளுதயத் தெழுந்து சென்று மூழ்கினபின் மிதக்கக் கண்டார். ()

மிதந்தகிளிஞ் சிலையெடுத்து வந்துதிறந் ததைநோக்க விளங்குஞ் சேயை
இதந்தருதீம் பாலுதவற் கியாருளரென் றெண்ணிமனை யிடத்தின் மேவிச்
சுதன்றனைநீ கொள்கென்ன மனைவிக்குக் கொங்கைநனி சுரந்து தீம்பால்
உதைந்தொழுக வாங்கிமுலை யூட்டினாள் பெருமகிழ்ச்சி யுள்ளத் தோங்க. (எ)

சேய்பெறாக் காலத்திற் சிறுவனைத்தந் ததற்குதவத் தீம்பா லுந்தந்
தாயவவர் மகிழ்விற்கோ ரளவுண்டோ வமலனரு ளளவே யாக
மேயதிரு மதலைக்கு நீராட்டி விட்டலன்றன் னாம மேவ
ஏயபடி நாமதேவெனப்பெயர்வைத் தார்புவியெல் லாமீ டேற. (அ)

நாடோறுந் தாய்தந்தை யன்பின்வளர்ப் பதனாலே நாளுமோங்கிப்
பீடேறுங் காலத்தி லொருநாட்சந் தைக்கினிய பிதாத்தா னேக
ஈடேறு மகன்றன்னை நோக்கியன்னை பிரசாத மிதனைக் கோயில்
ஊடேறி விட்டலனுக் குவப்பாக நிவேதித்திங்குறுக வென்றாள். (கூ)

பிரசாதந் தனையேந்திக் கோயிலிற்போய் விமலனுக்குப் பெருநீ ராட்டித்
த்ரமான வுடையுடுத்தித் தொடைசூட்டிப் பலகலனுந் தயங்கச் சார்த்தி
வரதூப தீபந்தந் துபசார வகையனைத்தும் வழங்கி நாமர்
திரமாக வணங்கியிந்தப் பிரசாதங் கொள்கவென்று திருந்தச் சொன்னார். (௰)

நாதனருந் தாததுகண் டென்பிதாக் கொணர்வதனை நாளு முண்பாய்
நீதவிர்ந்தா யின்றுபுசிப் பதையெனது பிதாச்சந்தை நிலைக்குப் போந்தார்
ஆதலினா னான்கொணர்ந்தே னென்பாலே தோகுறைநீ யருந்தா துற்றாய்
ஏதுசெய்வே னென்றயர்ந்தார்விக்கிரகமுண்பதென்றேயெண்ணங் கொள்வார்.

இவ்வகைசொல் லியுமருந்தா திருப்பதனைக் கண்டடிகே ளின்று நீமுன்
செய்வகைசெய் யாதிருந்தா யென்றன்னை பாற்சென்று செப்பு வேனேல் [ன்
அவ்வகைக்கென் குறைசெய்தா யென்றென்னையடிப்பாள்மற்றதற்கென்செய்வே
எவ்வகையான்பிழைசெயினும்பொறுத்திதனையுண்கவெனவிரங்கிச்சொன்னார்.

சொன்னதுகேட் டுளமிரங்கி யழுகண்ணீர் துடைத்துமுகச் சோர்வு நீக்கித்
தன்னதிரு கரங்கொண்டு தழுவவவர் பிரசாதந் தனைமுன் வைக்க
மன்னுபெரு மானுமுள மகிழ்ந்துண்டிங் குண்டதனை மற்றோ ருக்குப்
பன்னலென நாமதே வடிவணங்கித் தாமுறையும் பதிக்குச் சென்றார். (௰௩)

வந்தமகன் றனையன்னை பிரசாதம் யார்க்குதவி வந்தா யென்னச்
சிந்தைமகிழ்ந் தமுதுசெய்தார் திருமாலென் றுரைத்திடலுஞ் சேயை நன்றுன்
றந்தைவந்த பின்பறிது மென்றிருந்து தாமாஜி வந்த பின்பு
முந்துநடந் ததையுரைக்க வியப்புற்றுச் சோதிக்க முயல்வு கொண்டார். (௰௪)

நாமதே வரைநோக்கித் தாமாஜி நேற்றுண்ட நாத னின்றும்
தாமமுது செய்வதைநீ காட்டென்று பிரசாதந் தனைக்கைக் கொண்டு
நேமமொடு கோயிலுக்குள் ளேசென்றங் கயனின்று நிவேதி யென்ன
மாமணிவண் ணனுக்குபசா ரங்களெல்லாம் புரிந்துதுதி வாய்ப்பச் சொல்லி. ()

உண்டருள வேண்டுமென்று கைகூப்ப விட்டலனு முவந்துன் றந்தை
கண்டுகொள வெளியாகே னெனநாம தேவர்பின்னுங் கைகள் கூப்பி
விண்டுநீ யோகபட னெனதுபிதா வுக்குனுரு விளங்கக் காட்டிக்
கொண்டுவரு பிரசாதங் கொண்டிலையேல் விடேனுன்னைக் கொள்வா யென்றார்

பாண்டுரங்க னதுகேட்டு மகிழ்ந்துநகை கொண்டுமிகு பரிவுபூண்டு
வேண்டபடி யுண்டருளி விடைகொடுக்கத் தாமாஜி வியந்து காதல்
நீண்டுநீ மகனாத லாலேநா னிமலனெதிர் நிற்கக் கண்டேன் [ர்
ஈண்டுதும்வாவென்றழைத்துக்கொண்டுமனையேகியில்லாட்கெல்லாஞ்சொன்னா

குணாயிபதி தனைநோக்கி யிவனைநாந் தேவனெனக் கொள்வ தன்றி
ஒணாதுமக னெனக்கொள்வ தயோக்கியற்றேன் றியதினா லுண்மை யன்பன்
பணாமுடிசேர் பாம்பமளிப் பரமனுக்கென் றனுதினமும் பணிமா றமல்
அணாவிவருங் காலத்தின் மகனுக்கு மணஞ்செயுநா ளாயதென்று. (௰௮)

சடங்கனைத்துந் தகச்செய்து மணஞ்செய்த பின்புமகன் றனக்கோர் மைந்தன்
விடங்கமிகத் தோன்றுதலு மகிழ்ந்துசவு ளஞ்செய்ய வேண்டு நாளின்
மடங்கல்வடி வாயினான் வரிசைகொண்டு வரத்தெரிந்து மகன்மைந் தற்குத்
திடங்கொள்பெய ரிடுகெனநா ராயணனென் றோநாமஞ் சிறக்க வென்றான். ()

பின்புமரு மகனைமக ளொடுசேர்த்து வைத்துவிதி பெருகச் செய்து
முன்பனரு ளுடையணிகள் முதலியன தரிப்பித்து முகுந்தன் செல்ல
அன்புசெய்து வருநாளிற் குணயிமகன் றனைநோக்கி யைய யாங்கள்
துன்புறுமேப் படைந்துற்றே மிரவுபக னீஹரியைத் துதிப்ப தாகி. (உ0)

ஆகமுறந் தனுதினமும் விட்டலனைப் பற்றிக்கொண் டமைவதானல்
வாகுடனே குடும்பரக்ஷை யாகுவதெப் படிவண வந்து ளோர்கள்
நாகரிக ராயுலகிற் குடும்பரக்ஷை செய்துகொண்டே நாத ளும
யோகமுறு கின்றனரவ் வாறன்றி நீவேறு யுறுகின் றேயே. (உக)

நாங்களுமுன் மனைவிமக ளொடுநாளு நல்குரவி னலிதரு ளேக்கிப்
பாங்குளரெல் லாருநகைக் கின்றனரே யென்செய்வோம் பகரா யென்னத்
தீங்கறுமெய் யன்பினருக் கனுதாபம் பிறந்துதிருக் கோயில் சென்றங் [ய்
கோங்குமுதல்வனைப்பணிந்துபாண்டுரங்காவெனைக்குடும்பத்துறவேன் செய்தா

உனக்கிரக்க மில்லையோ வெமதுதுய ரறிந்திலையோ வென்ன வோதி
மனக்கலக்க மாய்க்கண்ணீர் வடித்துநின்றார் தமைநோக்கி மலராள் கேள்வன்
நினக்கின்று துன்பமுற நியமித்த தாரொன்று நெடுங்கண் ணீரை
வனக்கைவிரைற் றுடைத்தினிது மார்பினுற றெவணைக்க வகுக்க லானார். (உஉ)

(வேறு) மறைபுக ழொருவநின் மலரடி மறவா
துறைவுறு மெனதுள முறுதுய ருறவே
குறைபுகல் கிறதனை குறைகில னைதநின்
நிறையருள் கொடுகளை வுறநினை கெனவே. (உச)

அன்பினர் மொழிவதை யமலனும் வினவி
என்புடை யமருதி யினியுனை யடையா
துன்புறு பவவினை யெனவடி தொழுதே
இன்புட னிவணுற லினிதென வுறுவோர். (உரு)

களிமிகு தெளிவொடு கருணைநன் னிதிதன்
அளிமிக வமலதி னருள்வடி வெனதுள்
ஒளிர்தர வருளுவ தொடுபெயர் புகலத்
தெளிவருள் பவமெவை செறியினு மெனலும். (உசு)

அடியனை யருள்பவ னலர்மக டனைநீ
நெடிதுண ரிவனது நிலைதனை யெனவே
முடிவறு மகிழ்வொடு முகிழ்நகை புரியாக்
கடிமனை யுளசெயல் கழறுக வெனவே (உஎ)

மடியொடு மனைவிபொன் வளரிட நெடுவோன்
நெடிதுடை யவகிழி துகினெகிழ் மனைவி
இடிமனை யுடையவே னியல்பறி கிலையோ
நொடிகென வருள்குவை யெனறுவ நரவே. (உஅ)

எனுமடி யவர்மொழி யினிதென வினவிப்
பினுநகை புரிவொடு பெரிதிங னுறுகால்
அனையொடு மனைவித மகவயி னழலா
வினைவிளை வுறுவது வெருளியின் மிகவே. (உகூ)

நோமியல் புரிமிடி நுழைவதி னுகர்தற்
காமியை விலையுன தகவயி னதனைப்
போமியல் புரிபுதல் வனுமிலை யெனவே
மாமியை மருமகள் வசைபல புகல்வாள். (௩௰)

துகிலிலை யுணவிலை சுகமிலை யாமிவ்
வகைபட வோமனை வந்தன னெனவும்
தகுதியி லரிபெயர் தானவில் வதிலென்
றுகுவிழி நீருட னுரைதரு பொழுதே. (௩௧)

பண்டரி புரவிறை பரிவுட னகையுட்
கொண்டுயர் ககபதி குறைவறு விடையாய்
மண்டனில் வரமிசை மலிதன நிறையத்
தொண்டர்த மனையது தூருவினன் வருவான் (௩௨)

கேசவ வணிகனெ னக்கிளர் பெயர்கொண்
டாசறு தெருவிடை யடைகுநர் தமையெங்
கேசக ளுமன திடமென வினவப்
போசன மிலன்மனை புதியவர் புகுதல். (௩௩)

நன்றென வுறவினர் நகைதர நாமர்க்
கொன்றுத லறிவற வுவர்மனை யதனைத்
துன்றிட வருமவ னெதிர்தனு குநரைப்
பின்றையும் வினவின னவர்மனை பெறவே. (௩௪)

எங்கென வினவின னெதிரவ ணியல்வோர்
பைங்குலை மிகுவன படர்வுறு கொடிதாழ்
அங்கென விடைதனை விரைவினி லணுகென்
றெங்கணு முறைபவ னெய்தினன் மனைவாய். (௩௫)

வந்தவ னில்லிடை வதிபவர் யார்நீர்
தந்திடு கதவிசு தகுபுதி யவன்யான்
முந்துறு வீரொன முதுவர்க ளிலைநீ
பிந்துக வெனவிடை யுதவினள் பினையும். (௩௬)

அயலவ ளோடுதின மரிபெயர் புகல்வார்
பயிலுவ ரொனிலவர் பசிதவி ரொனவில்
இயலறி கிலர்பதி யெளிதினின் மொழிவார்
அயில்பொரு ளவையுரா வகவயி னடைவார். (௩௭)

வறுமையின் வகைதெரி கிலர்சொலும் வகையும்
அறிகிலர் நலிகுவ ரொமையென வறையும்
குறிதெரி ஹரியெதிர் குறுகுதி யெனலும்
அறைகுவ ரெவ்வொனு மவளறி வுறவே. (௩௮)

யாவெனு நாமன துறவின னவனுக்
கானது கொடுமனை யணுகின னெனலும்
தானது பெறும்வகை தவிசது கொடுவந்
தூனமி லிதிலினி துறைகென வுற்றுன் (௩௯)

புதியவ னெனவுரை பொழுதுள மகிழாள்
இதுதன மெனுமிடை யுதவின டவிசென்
றதிநகை கொடுலக ரலனென தன்பன்
நிதிநசை யிலனறி பஜனெயி னிமிர்வான். (சம)

ஆதலி னவனைநீ நலிதர லவன்மா
டதுகொள் செலவுறி லினுமுத வுவனின்
நாதனொ டுரைநய னணுகின னெனவென்
றோதலு மாதிவ ளுரைநனி புரிவாள். (சக)

ஐயநி னகமுனி வுறமுன ரறையும்
வெய்துரை பொறுமைசெய் வெகுளலை யினிதிங்
கெய்தினை யமுதுசெய் தேகென விறைவன்
செய்திலன முதவ னில்பொழு தினிலே. (சஉ)

(வேறு) என்று நாயக னங்குநின் றினிதெழுந் தருளிக்
குன்று போலுயர் கோபுர நிலைவளர் கோயில்
சென்று மாமலர்த் திருவொடு புரிசெயல் செப்பி
நன்று றைந்திட நாமதே வின்மனை நல்லாள். (சங)

இங்கு நீடுறு மகிழ்வுகொண் டென்றிருக் கணவர்
பங்க யாசனி நாயக னிடத்துறு பக்தி
பொங்க நாடொறும் புரிந்தது பலித்ததிப் பொழுதென்
றங்கை கூப்பிமற் றப்பொதி தனையவிழ்த் ததிலே (சச)

சிலபொன் கைக்கொடு செறிநிரை யாவணஞ் சென்று
பலவும் வேண்டுவ வணிகனிற் பெற்றுத்தன் பதிக்கு
நலம தாகவந் தறுசுவைப் போனக நன்காக்
குலவ வேயமைத் தறவெளிச் சென்றதோர் குணயி. (சரு)

மைந்த னன்புக்கு மலர்மக ளுயகன் மகிழ்ந்து
விந்தை செய்துறு விளைவறி யாடனி விரைந்தே
அந்த நாளுண வினுக்கமை வனசில வாய்ந்து
வந்து றும்பொழு தேகினை வுற்றனள் மகனை. (சசு)

ஈட்டு கின்றில பொருளென முனிந்ததை யெண்ணி
வாட்ட மீக்கொடு சென்றவன் கோயிலில் வதிவான்
நாட்டு மிப்பொழு தெனக்கொடு நாயகன் கோயில்
காட்டு கோபுரத் திடைவந்து கண்டுகை குவித்து. (சஎ)

வாயி லூடுசெல் வுழியவள் வரவறி மாயன்
நேய மைந்தனைத் தனதுபின் புறமுற நிறுவி
மேய போதுவந் தவளது தெரிந்துசீர் விமலா
ஏய நின்வயி னன்புமிக் கென்மக னென்றும். (சஅ)

குடும்ப வாழ்க்கையை யிகந்துநின் கோயிலே குறுகி
இடும்பை யென்பது தெரிந்தில னியல்வுற விங்கே
நெடும்பல் காலமு நின்னையே பற்றின னின்றூல்
படும்ப டர்க்கியா மாற்றலம் வறுமையிற் பட்டு. (சகூ)

தளர்வு கூர்தர விங்ஙனம் புரிவது தகவோ
அளவி லன்பொடு வளர்த்ததிவ் வாறுற வன்றே
கிளர்வ தாயெமைக் காப்பது கருதியே கெழும
உளவு னாலெங்கள் குடிகெட லாகுமோ வுரைப்பாய். (௫௰)

நின்னை நம்பினேயர்பா னீபெறு நினைவே
உன்ன தாயுறு கின்றதோர் பருக்கைகொய் யவலோ
டின்ன பெற்றுநீ தருவது பேரின்ப மென்றால்
என்ன யான்றர வுளமிடி யல்லதொன் றின்றே. (௫௧)

மண்ணி ரந்தனை யுளவறிந் தனைதிரு மார்பா
அண்ணன் மாபலி வீடண னென்பவ ராலே
எண்ணி நீயெவ ரிடத்தினும் பெறுவதே யிசைந்தாய்
வண்மை யுன்வயி னெங்ஙன முளதென வைப்பாம். (௫௨)

சேட னாலுநின் செய்வினை செப்புதற் கெளிதோ
நீட னாலுனைத் தேவென நினைந்துநிற் பதனால்
ஆட லாகிய தெய்வநன் னிலையுள தன்றேல்
வாடன் மேவுதி யெனக்கண்ட வுடனென்றன் மகனை. (௫௩)

உனது பின்புறந் தனிலொளித் தனையிஃ துவப்போ
அனக செப்புதி யென்னவு மமலனங் கறைவான்
கனகை கொண்டுநின் மகன்றனை நான்கெட நயவேன்
வனம ரக்கனி பழுத்திடில் விழுவது வம்போ. (௫௪)

அன்ன தேயெனச் சகத்தெனுந் தருவதா யமைந்த
என்ன தாகிய தாளிணைக் கீழ்விழு மிவனை
நின்ன தோர்மக னென்னுதி யவனது நிமித்தம்
சொன்ன நானுமோர் நாமரு பத்தொடு துலங்கி (௫௫)

நாம தேவனென் பால்வர நணுகின னயப்புற்
றாம தன்றென நீவிலக் குவதிங ணடாது
நீம கன்றனைக் கூஉய்ச்செல நினைவுறி லெனக்கு
வேம கம்பெரி தென்றிடக் குறையின் விளம்பும். (௫௬)

உழுது நன்னிலத் திடும்பயி ருழவனை யுரப்பி
வழுவு றாதிறை கொள்புர வலனென மாயா
பழுதி லாதுநான் வளர்த்தமைந் தனைப்பரி வின்றி
எழுது கின்றனை நின்பொரு ளெனவிஃ தியலோ. (௫௭)

என்ற போதவட் கிரங்கியத் தயாநிதி யேனாய்
நின்றனக்குநேர் யாருளர் நீபுரி தவமோ
ஒன்ற னாலுமிங் கோதரி தொப்பிடின் மலர்மேல்
நின்ற நான்முக னிடத்துநா ரதமுனி நேராய். (௫௮)

ஆத ரத்தினஞ் சனைவயி னனுமனு த்தான
பாதனுக்கொரு துருவனத் திரிமுனி பயந்த
மாதத் தாத்திரே யர்முத லோர்களை மான
நீதத் தோர்மகன் றன்னைநீ பெற்றனை நினைக்கில். (௫௯)

எனவி னாவிய குணாயிமா மாயனே யெனக்குத்
தனைய னாமனின் றாள்விடா னாயினுந் தாயாம்
எனையு மென்குடும் பத்தையும் பாலன மியற்றப்
புனைவு செய்துமற் றவனையென் பால்வர ப்புரிதி. (௯௰)

என்று வேண்டுதற் செம்பிரான் மனமிசை வின்றி
மன்றன் மாமல ராண்முத லியமனை வியரை
நன்று நோக்கிநீ ரேனுமிக் குணாயியை நயந்து
சென்று சேர்கநின் மனைக்கெனச் செப்புதி ரென்றான்.' (௯௧)

நாத னாருரைத் தருளிய படிசொல நயந்த
மாத ரார்தமை நோக்கிநுங் கேள்வனை மறையும்
ஏத நீங்கிய தீனத யாளனென் றிசைத்துப்
போத நீடிய தீனரோம் வயினின்றிப் போமோ. (௯௨)

நலிவு மிக்கயா மகன்றனை வளர்த்துநன் னலத்திற்
பொலிவு பெற்றுறு வோமிவ னாலெனப் பொருந்த
மெலிவு றுத்தியிவ் விட்டலன் றனின்மயல் விளைத்துக்
கலியு றச்செய னிவிருங் காண்டிரே கண்ணால் (௯௩)

இரக்க மில்லைகொ னுங்களுக் ளும்ஜகத் தெங்கும்
பரக்க வுண்டுதெய் வங்களை வேதனம் பற்றிப்
புரக்க மற்றிந்த விட்டலன் போற்புதல் வனைப்பின்
கரக்க வில்லறப் பயனறச் செயலெங்குங் காணேம். (௯௪)

ஆத லால்விட்ட லன்றிருத் தேவிமீ ரருளிக்
காத னாயகன் றனக்குளம் வரநனி கண்டு
தீது தீரவென் புதல்வனை விடும்படி செய்ம்மின்
போது கேனெனப் புதல்வனை நோக்கினள் புகல்வாள். (௯௫)

உலக மோகன னாய்ச்சமு சாரத்தை யொழிக்க
இலகு கின்றவன் பாலென்னை யிடைவிடா திருத்தல்
குலவு நங்குடி மிடியிடைப் படுவது குறியாய்
பலவென் சொல்லிநீ வருகிலை யேலிவர் பார்க்க. (௯௬)

வலிந்து னைப்பற்றி யீர்த்தியான் போகுதல் வழுவேன்
நலிந்தி டற்குமு னெழுகென நாதனை நோக்கிப்
பொலிந்தி ருத்தியான் புகல்வதற் கொன்றுநீ புகலாய்
மெலிந்தி டெங்குடி கேடனே யென்பது வினவி. (௯௭)

பாண்டு ரங்கனுன் மகன்றனை யழைத்துங்கள் பதிக்கு
வேண்டு காரியஞ் செயக்கொடு போதென்னை வெறுக்கேல்
ஈண்டு கென்னா மனையழைத் தவள்வயி னீந்தான்
ஆண்டு நாமனைக் கைக்கொடு போமவ ளறைவாள். (௯௮)

நாம நீயிந்தப் பண்டரி நாதனை நயந்து
ஏம வாழ்க்கையை யிகழ்ந்தனை யிங்ஙனஞ் செயவோ
யாம்வ ளர்த்ததுன் றனையென நாமதே வெதுவும்
தாமு ரைத்திடா தமலனைப் பிரிதலாற் றளர்ந்து. (௯௯)

அமுது டன்வரக் கூஉய்க்கொடு போயக மடைந்தாள்
பழுதி லுமடதே வகத்துத்தன் பன்னியா லமைந்த
வழுவில் போனக வகைகளும் பாத்திர வகையும்
தழுவு செல்வமுங் கண்டனர் தியங்கினர் சலித்து. (௭௰)

அன்னை யிவ்வள மாயின வெப்படிக் கமைந்த
வென்ன மற்றவள் யானறி யேனென வெதிர்ந்து
பன்னி யானரா ஜாயிதன் பதிதனைப் பார்த்து
நன்ன யத்துநீ ராடிநீர் வருகென நவில (௭௧)

கேட்டு நாமதே விவள்வெறுப் பின்றியே கிளத்தி
நாட்டு கின்றதற் புதமென நாரியை நோக்கி
ஈட்டு செல்வமிங் கெவ்வணந் தியைந்ததென் றியம்ப
நீட்டு செல்வத்தை வெறுத்திகழ் வாரென நினைந்து (௭௨)

மாறு கூறில ளிருக்கமற் றதுதெரி ஜனுயி
கூறு கின்றன ளையநின் வயினன்பு கொண்டு
தேறு கேசவ செட்டியென் போன்பொருள் செறித்து
வீறு மோர்பொதி கொண்டுவந் தனனின்று விரும்பி, (௭௩)

கொண்டு வந்தவன் றனைநின் றன் மனையவள் குறித்து
மண்டு மிப்பொதி யேதெனக் கேட்டலும் வணிகன்
கண்டு போன்மொழி யாயுன்றன் கணவனென் கருத்துக்
கண்டு காதல னுதலி னவன்மிடி யகல. (௭௪)

பொதிநி ரம்பிய பொருள்கொடு வந்தனன் பொருந்தும்
இதுவெ லாஞ்செல வானபின் பின்னரு மீவேன்
வதுவை மென்குழ லாயினிக் கணவனை வருத்தேல்
அதிக வன்புட னிருத்தியென் றிப்பொழு தகன்றான். (௭௫)

என்று நாடொறுந் தனக்கினி தூழிய மியற்றித்
துன்று கின்றவள் சொல்வது கேட்டகந் தூயோர்
நன்று நன்றிது செய்தவ னிறையென நயந்து
குன்றின் வீழ்தரு மருவியிற் கண்கணீர் குழும. (௭௬)

வருந்தி யிப்பொரு ளாலெனை மயக்கவோ மாயா
திருந்தி லேன்பொருட் டிங்ஙனஞ் செய்வதுன் செயலோ
பருந்தி லேறிய பண்ணவ பரமபா வனசீர்
பொருந்து சீதர புவிமக ளுயக புனித. (௭௭)

யாக மேசெய்துந் தவம்பல வியற்றியும் யாணர்
யோக மேசெய்து முனைப்பெறு கிற்கில ருழல்வார்
ஆக பொன்றர நீவரற் கெத்தவ மயர்ந்தேன்
மாக வைகுந்த நினையன்றி வேறொன்று மதியேன். (௭௮)

ஆகி நிற்கநீ செய்தது தகுதியன் றென்று
யூகி யாய்ப்பொரு ளனைத்தும்வை திகர்பெற வுதவிச்
சோகியாநிற்க வரும்பிணி தொலைந்தவர் போல
ஏகி யுள்ளகத் தமுதுசெய் தினிதிருந் தனரே (௭௯)

(வேறு) இப்பரி சியற்றிய விவர்முன் போலவே
ஒப்பறு விட்டல னுற்ற கோயிலிற்
றப்பறச் சார்ந்தவன் றன்னை நாடொறுஞ்
செப்புறு பஜனைசெய் திருக்கு நாளிலே. (அ0)

விட்டல னொருதினு மவரை மெய்விருப்
புட்டர வழைத்துநா மாவு ரைப்பகேள்.
சுட்டிய பொருளெலாந் தோய்ந்து நின்றுளேன்
றிட்டமோ டென்பது தெளிதி யல்லையோ. (அக)

ஆதலா லென்னிடத் தன்பு செய்தல்போல்
நீதமா யுயிர்தொறு நேசம் வைத்தியென்
றோதலு மன்பர்நீ யுரைக்க வேண்டலேன்
மாதயா வுளனுயிர் தோறும் வாய்ந்தென்றார். (அஉ)

அன்னவர் கருத்துல கறியச் செய்வதை
யுன்னிய நாதனங் கோர்து வாதசி
மன்னிய பொழுதுயாத் திரையின் வாய்த்துளார்
நன்னரு ண்டிடும்வயி னுயிற் றேன்றியே. (அங)

சோறிட வேண்டியே சுலவு காலையில்
மாறு கொண் டடித்தவர் வெருட்ட மற்றொரு
வீறுளோன் கட்டமு தெடுத்து மேற்செலச்
சீறியே யடித்ததைத் திரும்பக் கொண்டனன். (அச)

மற்றுநீ ராடுவோர் மடியைத் தீண்டலுஞ்
செற்றவர் கரியநாய் தீண்டிற் றீங்கிலை
இற்றிதற் கெனப்பல ராலு மெற்றுண்டு
சுற்றியங் கொருபுறஞ் சோர்ந்து நிற்கவே. (அரு)

யாத்திரை துன்னுவோ ரிதனைக் கண்டியாம்
வாய்த்தசோ றிடுதுமேல் வருநம் மோடெனாக்
தீத்திரள் விழியுகச் சினந்து ரப்பலுங்
காத்தநிங் கெவர்க்குநற் கருணையின்றெனு (அசு)

தன்னகத் தன்புளோர் தங்க கத்துவர்
தன்னவர் மிசையுமப் பத்தை வாய்க்கொடு
பன்னரும் புரத்துளோர் பலருங் காணவே
துன்னிவெள் ளிடைவரத் தொடர்த லுற்றனர். (அஎ)

நெய்யிலா தப்பத்தை நீயுண் ணற்சயான்
கையிலே கொடுவருங் கலத்து நெய்யிலே
பையவே துவைத்தியான் றருவன் பைப்பயச்
செய்தியா லமுதுவிக் காமற் செல்லவே. (அஅ)

என்றவர் முடுவல்பா லெய்த மற்றது
நின்றிடத் தோய்த்திவர் நிரம்ப வூட்டலு
மென்றதுண் டிடக்கண்டு வியர்து வேறுளார்
நன்றுநா மனைப்பித்து நண்ணிற் றென்றனர். (அகூ)

ஜீவகா ருணியத்திற் றிறம்புகின் றில
ஞவலா ருமன்பே ரறிஞ னென்னவுந்
தாவிலர் சிலர்சொலுந் தருணந் தன்னிலே
மேவுநா யுருக்கொடு விளங்கு ஸ்ரீதரன். (கூ0)

நகைசெயக் கண்டிநீ நாயு ருக்கொடோ
தகைதர வந்தனை சௌரி யென்னவே
வகைதெரி யன்பரை நோக்கி மாதவன்
மிகைதவி ரெனையெந்த விதங்கண் டாயென்றான். (கூக)

(வேறு) கோபா லாவுனை யுணர்ந்து கொண்டவி
சோபா கேசரர் சொன்ன லத்தினு
லேபா வந்தெரி வெய்தி னேனென
மாபா மார்பன் மகிழ்ந்து போயினான். (கூஉ)

பின்னாள் பின்செல வாக வேமலர்
மின்னா ளுயகன் மேவெ காதசி
நன்னா ளுண்டிட நாம தேவரைச்
சொன்னான் வாவென வன்பு துன்னியே. (கூங)

அவ்வா றோதிய வமல னுக்கிவ
ரொவ்வா தாலரி தினமு ணர்கெனச்
செவ்வே நீயறி சேர்தி னந்தனைத்
தவ்வா தெப்துற வோத காதென. (கூச)

உன்னாய் முன்னரு ருக்குமாங்கத
னன்னா ளேகிக ரம்ப நீடவில்
நின்னா லேயியல் கிற்கு நீரல
நன்னா ளென்னனு நாம ரோதுவார். (கூரு)

கோவே நின்னருள் கொண்டு முற்றுத
லோவே னென்றுமெ னச்சொல் வோர்தமை
மாவே றும்மணி மார்ப னாகிய
தேவே சோதனை செய்ய வெண்ணியே. (கூசு)

மூப்பால் விஞ்சிமு திர்ந்த வேதிய
னுப்போய் நாமனை யன்ன மீகென
வாய்ப்பா காதரி மன்னு மித்தினம்
தூய்ப்பா னன்னமெ னச்சொ லிப்பினே. (கூஎ)

கந்தங் காய்கனி காத லிப்பிரேல்
நந்தும் வெம்பசி தீர நல்குவேன்
அந்தண் ணீரென வன்ன மில்லையேல்
சிந்து மென்னுயி ரென்று செப்பியே. (கூஅ)

நாமா நீபுவி கண்ணு யிர்க்கெலா
மாமா றன்புசெய் யன்ப னென்னவே
பூமீ தோர்புக லப்பொ ருந்தினேன்
நீமா றேதனி யாய மோவென. (கூகூ)

மறையோ னத்திவ ராது கொள்கென
இறையோய் விண்டுவி னன்ப ரில்வரல்
முறையோ வெங்கொலை முந்திடாதெனத்
தறைமேல் வீழ்ந்துயிர் சாதல் மெய்யென. (௱)

செத்தா னின்னொடு சாத றிண்ணம்யான்
அத்தா வென்னுமு ழுவி போயினான்
முத்தா பந்தெற முந்தி ஞோர்தெரிந்
துய்த்தார் சந்திர பாகை யொண்கரை. (௱க)

பலருங் கூடினர் பார்த்து நாமநீ
நலவ னென்றுபேர் நண்ணி யன்னமீ
திலனென் றிப்பழி யெய்தி னுயெனச்
சொலவுங் கேட்டெது வுஞ்சொ லாதரோ. (௱உ)

தகனஞ் செய்திடத் தக்க விந்தனம்
புகவெய் துஞ்சவத் தோடு பொன்றிட
அகமுன் கொண்டத னோடே யணைந்தெரி
நகநன் கிட்டனர் நாம தேவரே. (௱௩)

அதுகண் டோரெளார் யாரும் யாருமிங்
கிதுசெய் யாரென வெய்த வற்புதங்
கதுவும் வெங்கனற் கட்கி டந்தமா
முதுமண் வேதியன் முந்தெ ழுந்தரோ (௱௪)

சங்கு சக்கரந் தங்த கைகளும்
பொங்கு குண்டலம் பொலிகி ரீடமேர்
தங்கு மானன முந்த யங்குபொன்
பொங்கு மம்பர மும்பொ ருந்தவே. (௱௫)

தோன்றி யன்பரைத் தொட்டெ டுத்துனைப்
போன்று ளாரிலைப் புவன மூன்றிலு
மேன்ற நாமதே வினைம கிழ்ந்துசீர்
சான்ற மாலரு டந்து போயினான். (௱௬)

(வேறு) அன்புருக் குமணி தன்னை யகமகிழ்ந் தினிதினோக்கிப்
பின்பொரு தினத்திற் பாண்டு ரங்கமால் பேசு கின்றான்
என்பொடு சரீர மெல்லா மெனக்குறோ வுறுத லாலே
நின்புது மலர்க்கை யாலே நீபிடி யென்னக் கேட்டு. (௱௭)

அலர்மக ளுத னேநின் னுகநோ வுறுதற் கென்னே
உலகிடைப் புரிந்த செய்கை யுரைத்தரு ளென்ன லோடு
மிலகுறு பொன்னே நாம னியல் மனைக் கெய்தி னார்கள்
தலமெலாம் புகழ நின்ற சாதுசற் சனர்களாக. (௱௮)

அன்னவர் தமக்கெ லாம்யா னவிர்கலை தோய்த்துத் தந்து
மன்னவர் பானஞ் செய்ய வார்புனல் முகந்து தந்தும்
பன்னு மூழியங்க ளெல்லாம் பலபல புரிந்துந் தாசிக்
கென்னமா வரைத்துத் தந்து மென்னுடம் பயர்த லானேன். (௱௯)

என்னமால் புகலக் கேட்ட விந்திரை நகைத்து நாதன்
றன்னைமெல் லணைமேற் சாயச் சார்த்தித்தன் மலர்க்கை தன்னால்
நன்னரா யுறப்பிடித்து நலஞ்செய்தா ளாக வோர்நாள்
மன்னினர் பஜனை செய்ய மாதவன் கோயிற் கன்பர். (௬0)

தமக்கொரு துணையு மின்றித் தமியராய்ப் பாடக் கண்டு
கமைப்புறு தவர்பி னின்று காகுத்தன் றாளங் கொட்டு
மமைப்பது கண்ட தொண்ட ரனைவரு மின்பத் தாழ்ந்தார்
இமைப்பறு தேவ ரெல்லா மினிதுபூ மாரி பெய்தார். (௬௧)

பின்னரும் பாண்டு ரங்கன் பெரிதக மகிழ்வு கொண்டு
தன்னரைக் கியன்ற தாம்பீ தாம்பர மவிழ்ந்து வீழ
உன்னகில் லர்தங் காட வுற்றனன் ஞான தேவர்
நன்னரங் கதனைக் கண்டு நாதனைப் புகழ்ந்து நின்று. (௬௨)

செங்கையைப் பற்றி யெல்லாந் தெரிபரந் தாமா சீர்சால்
பங்கயக் கண்ணு தேகம் பற்றபி மான மின்றி
இங்கயர் கின்ற செய்கை யென்னென வினவ நாதன்
அங்கவர் தம்மை நோக்கி யகமகிழ்ந் தினிது சொல்வான். (௬௩)

பற்றொன்று மில்லே னுமன் பஜனையா லவச மானேன்
இற்றைநா ளென்ன ஞான தேவரம் பரத்தை யேந்திச்
சுற்றிட விடையி லங்குத் தோன்றினர் கபீர தாசர்
மற்றவர் தமையெ லாருந் தழுவினர் மகிழ்வு கூர்ந்து. (௬௪)

அவ்வையிற் கையி லேயா லாத்தியை யேந்தி வந்தாள்
நவ்வியை வென்ற நோக்கி னளினையங் கதனை நாமர்
செவ்வையி னேந்தி நாதன் றிருமுகந் தோன்றச் சூழ்ந்தார்
வவ்விய பாண்டு ரங்கன் மகிழ்ந்தொன்று புகல்வ தானன். (௬௫)

ஞானதே வேயின் றிங்கு நவில்கின்ற பஜனை நன்றே
ஆனதென் றுரைத்த போதி லமலனீ தாளங் கொட்டித்
தானினி தாட லுற்றுற் றனியின்பந் தானெய் தாதோ
யானினிப் புகல்வ தென்னோ வென்றனர் ஞான தேவர். (௬௬)

நாதனு மகிழ்ந்து வந்த நல்லவர் தமக்கெல் லாந்தன்
ஓதனந் தரப்பெற் றியாரு மோங்கிய வுவகை கொண்டு
ஸ்ரீதர முகுந்த தேவ தேவவென் றினிது போற்றிப்
போதல்செய் தனர சோதை புதல்வனை மறப்பி லாதார். (௬௭)

நாமதேவர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச் சரித்திரம் (௪) க்குச் செய்யுள் (௫௪௩).

முற்றிற்று.

நாமதேவர் சரித்திரம்.

நாமதேவவொரு தொழிலு மின்றியரி நாமமோதினரிருந்துழித்
தாமமேவியகு ணாயிமற்றது தனைத்தெரிந்து மகனேநமக்
கேமமேவிவர வீட்டலின்றியுறி லெவ்விதத்திலினி யில்லறம்
சேமமெய்துமென நிதியலாதுதொழில் செய்வதெப்படி யெனச்சொனார். (௧)

அதுவினாவியகு ணாயிபண்டரிய டைந்து கொஞ்சமுமி ரங்குறா
இதய மேவிமலி தானியங்கொடு சமைத்தொர் வேளையனை யுதரமே
நிதமு முண்டுமிகு பொருள் பெறீஇ யதனைநெடியவட்டி கொளநேர்ந்ததால்
மிதமிலாதபொரு ளுடுலோபிதா தாவெனும்பெயரை மேவினோன். (௨)

பாலடைந்தெனது குமரனோர்பயனு மின்றியேயுலவு பண்பினோன்
ஏலநன்குதொழி லெய்துறப் பொருள்க ளில்லையீடுமிலை யாதலிவ்
வேலையொண்பொருளோ ராயிரந்தனி விராகன்வேண்டுமென விட்டலன்
சாலவங்கவ னுளத்தின்மேவிநிதி தரமயக்கவவ னன்றொ. (௨)

ஆறுமாதவள வுக்கொர்சீட்டெழுதி வாங்கிநன்னிதி யளித்திடப்
பேறுமேவியனை யெய்திநாமனொடு பேசினாணிதிகொ ணர்ந்ததைக்
கூறியேயநிதி கொண்டுவாணிப நடாத்தியூதியமி கக்கொளீஇ
மாறிலில்லற நடத்துகென்றவர்கை நிதியெலாமுற வழங்கினாள். (௪)

அந்தநன்னிதிய டைந்தநாமர்சில வந்தணாளருட னாய்வுறா
எந்தவாணிபமி யற்றினும்வருவ தேதமல்லதிலை யேயெனச்
சிந்தைசெய்துசமா ராதனைத்தொழில தேயிகப்பர பலந்தரும்
வந்தநன்கிதனின் மேலதின்றென மகிழ்ந்துகாசிநகர் மன்னினார். (௫)

கங்கைமாநதி பரந்துலாவிவரு கரையிலங்கொரு மடத்தினில்
தங்கிநீடுமன தானமித்திரனொளி சாயுமாலைவரையாற்றிமேல்
கங்குலோறுமரி நாமகீர்த்தனை கனிந்துசெய்துவரு காலையில்
எங்குமிச்செயறெ ரிந்துபூசுரர்கள் மனைவிமக்களுட னெய்தினார். (௬)

ஏண்டிசைப்புறனு நாமதேவர்புக ழெய்தியெங்குநிறை வுற்றதால்
பண்டரிப்புரியி லுள்ளவேதியர்கள் பலருமாவலுட னேகுழூஉக்
கொண்டுநல்லுணவு முண்டுதக்கணைகைக் கொண்டுமீடுமென வேகலைக்
கண்டுதாதாசாவ்க் காரன்கேட்கவவர் கழறவோர்ந்துகவை யுற்றனன். (௭)

தீனரானநாம தேவருக்கிவிதச் செய்கைசெய்யவேது வாயென
தானகாணமது வாய்த்துதென்றதிக வாத்திரத்துடன்வி ரைந்துபோய்
மானகாசியைய டைந்துதொக்கபல வறுமையோர்மகிழ வீதலும்
போனகந்தரலு நோக்கியேக்கமொடு புந்திநொந்துடல் புழுங்கியே. (௮)

உண்மையாகவிவர் வர்த்தகத்தொழிலு னாற்றுவாரென நினைத்தியான்
தண்மையாவுதவு கடனதானதன முழுதும்வாரியிவண் சார்வுறா
வண்மையாளர்களு நாணமேவுறவ ழங்குகின்றனரெ னோமனத்
திண்மையோபொருள்கை யெய்துறாவினியென்செய்வதென்றுளம் வருந்தியே

கடனுக்கீடுபெறு மானதாகவொரு காணிபூமியிலே வீடிலே
உடமையில்லேதரு தற்கியைக் தவுறன் முறைய ரில்லேயிதனேடுமென்
குடியழிக்தெனை வெண்ணமுற்றயர்தல் கண்டுநாமர்துயர் கொண்டுவக்
தடியின்மீதுமுடி சூடிநின்றுமிக வாவலோடுதுதி செய்தனர். (ம)

வேறு

துதிசெய் காலேயவண்வக்து சூழ்ந்த மறையோர் களைநோக்கி
மதியீர் சமாராதனேக்குரிய வள்ளலிவர்தம் மலர்க்கரத்தால்
விதியாய்க் கிருஷ்ணுற் பணமென்று விடுநீ ரோற்றுப் புசிப்பீர்நற்
றதியில்வந்தா ரிவர்தகமை சாற்றுந் தரமதலவன்றே. (மக)

என்னப்புகழ்ந்து சங்கற்ப மிசைத்து நீர்வார்த் தருளுமென்று
சொன்னமொழிவர்த் தகன்றனது சுருதிபுகலுந் துணுக்கெறிந்து
முன்னமுனிந்து நின்றிந்த மோசஞ்செயவர்த் தகத்துக்கென்
றென்னேமயக்கிக் கடன்வாங்கி யிங்கப்பொருளேக் கொடுபோந்து. (மஉ)

பல்லாயிரவர் தமக்கன்னம் படைக்கநேர்ந்த படுபாவி
எல்லாப்பொருளுங் கவர்ந்தென்னே யேழையாக்கு வித்ததன்றிப்
பல்லோரறியத் தத்தஜலம் வார்க்கும் படியும் பகர்ந்தனேயே
கல்லோமரமோ வுன்னெஞ்சங் கள்வனுனேப்போற் கண்டிலனே. (மக)

மீட்டு நின்னேக் கடன்கேளா மார்க்கஞ் செய்யவேண்டி யென்னேக்
கேட்டசூது முழுதுணர்ந்தென் கேழொன்றில்லாக் குடிகேடா
நீட்டமாக வளர்தருவி னிங்கி நெடுநாளா யுலர்ந்த
காட்டம் பூத்தல் காணினுமென் கரநீர்வார்த்தல் காணுயே (மச)

என்று வணிக னியம்பியபோ துதகம் வார்த்தற் கிங்கிவனை
யன்றி யானே வதிகார முடையே னல்லே னுதலினுல்
இன்றிங் கிவர்பா லேற்றுண்ணு மென்னுற் றடையொன் றிலேயென்று
கன்றி நாமருளாசெய்ய வுணர்ந்தார் தொக்க நான்மறையோர். (மரு)

தரும வணிகப் பெருமானே தாங்க முடியாப் பசியனலே
ஒருமை மனமா யாற்றுதலுக் குமது கருணை புரியு மென்பார்
பெருமை பெருக வுண்பவரைத் தடுத்தல் பெரிய பிழைய தென்பார்
கருமமனைத்து நீங்குறுமெங் கரத்தி னீர்வார்த் தருளுமென்பார். (மசு)

பல்கா வதங்கள் கடந்துபெரும் பசியோடடைந்தே மன்னமின்னே
நல்காயென்னில் ரவுரவமா நரகிற் சேரச் சபிப்ப மென்பார்
ஒல்கா வீயாவுலோபநின்னே யுன்ருய் சுமந்தென் பயந்த தென்பார்
அல்கா நிந்தை பலபலவா யறையக் கேட்டங் காகுலித்து. (மஎ)

அந்தோ பொருளுக்கழிவு வருமெனவோர் தேவராலேயம்பு
குந்ததில்லே யஙாக்காசுங் கொடுத்ததில்லே பிட்சை பெற்ற
தந்தைதாயர் சிரார்த்தமுநான் றந்ததில்லே யிதுவரையும்
இந்த நாமதேவரால் மறையோர் பழித்தற் கிடமானேன். (மஅ)

நாமதேவர் சரித்திரம்.

தாழை யடிநீர் வார்க்கி னன்னீர் தலையிற்றருங்கித் தருமதுபோல்
ஏழை யானோர் வர்த்தகஞ்செய் தெய்து மிலாப மதனாலென்
பேழைக் குறைவு தீருமெனும் பேரா சையினாற் கடனாக
மாழை கொடுத்தேன் கானலிற்பெய் மழைபோலானே னெனவிரங்கி. (மக)

மறையோர் குழுவோ வகல்வதிலை வாய்நிந்தனையோ வொழிவதிலை
உறையோ தனம்போ யுண்பதில்லை யுதகம் விடேனேல் விடுவதில்லை
சிறைபோ லென்னைச் சூழ்ந்த விவர்புசித்தா லென்னைச் சேர்வதென்ன
குறையென் றொருசூழ் தனக்குள்ளே கொண்டுவணிகன் கூறலுற்றான். (உம)

வேறு

வாருமந்தண ரேயென்மேற்பழி கூறுகின்றன மாறவே
நீரம் வார்க்குவ னேலு மென்னலு நேர்ந்தனர் கடல் சூழ்தரு
பாரு மம்பரமுந்தரு் கரி பலனு நட்டமு நாமரைச்
சேருமெற்கிலை யென்று வார்த்தனனேற்ற வையர் சிரித்தனர். (உக)

நாமர் நன்குப சாரமுஞ்செய நான் மறைக்குழுவுண்ட பின்
காமர் சந்தன புட்பமும்மடைக் காயுந்தக்கணை யுங்கொடுத்
தாமிகன் பின்வணங்கவாசி வழங்கியாரும கன்றபின்
திமிகுந்தெரி கின்றநெஞ்சொடு வணிகனங்கிது செய்தனன். (உஉ)

கடனினேதர வேண்டும் வேறொரு காரியம்புரி தற்குனை
விடனலாதிலை யென்பை யேலுயிர் விடுவனிட்சயமாகவென்
றடமாதாயுரை செய்த போழ்தினிலன்பர் காளியன் முடி மிசை
நடனமாடிய கருணை கூர்தரு நளினை நாதனை யுன்னுவார். (உ௩)

ஆதிமூலபராபரா சருவாதரா ஜகரட்சகா
சோதிரூப வரூப நிட்கள் சுத்தசத்துவதற்பரா
வேதகீத விநோதமாதவவி மலவச்சுத கேசவா
சீதசாகர மீது கண்வளர் தேவதேவகி நந்தனா. (உ௪)

கண்ணகண் மணியாக நின்றொளிர் காரணாகரு மாமுகில்
வண்ணவம்புஜ நாபகுஞ்சர வரதபுட்பதிவாகன
தண்ணருந் துளவார நவநிதசார சோரசிகாமணி
எண்ணுதற்கரு நாமரூப மிலாதெலா நிறை யெந்தையே. (உரு)

கல்வினுங்கடு நெஞ்சமும் வடகனலையுஞ்சுடு கோபமும்
கோல்லும் வாணிகர் வார்த்தையும் பகைகொண்டு செய் பிடிவாதமும்
சொல்ல வரய்வரவில்லை செட்டி செய்துயர மாற்றுவை தொறுவர்க்காய்க்
கல்லெடுத்து முன்மழை தடுத்தருள் கண்ணனே கடல் வண்ணனே. (உசு)

என்ன நாமர்துதித்த போழ்தவரிதய மீமிசையிலகுறும்
அன்ன வூர்தியினத்தனற் புதவர்ச்ச நல்லுரு வாயெதிர்
துன்னியன்பவ வணிகனிங்குறு தோய மூழ்கிடினி ரணமக்
கன்னனீங்குறும் வகைசெய்வே னெனக்கருணை யோடொ கழறினான். உஎ

ஞான நோக்கொடு நோக்கியவ்வுரை நன்குணர்ந்தருணமதே
வானவுத்தமர் மானதப்பணி யாற்ற வண்ணல் மறைந்தனன்
மானவத்தன வணிகரேதிருவர நதிப்புனன் மூழ்கியிங்
கேகலத்தொடு வருதிர் நுங்கடன் யாவுமிக்கண மீகுவேன். (உஅ)

என்று நாமருரைத்த சொற்செவி யெய்த நீரிடை யென்றனைக்
கொன்று தீர்த்திட வெண்ணியோ கொலைபாதகா கபடாமொழிந்
தன்று நீகடன் வாங்கினையறி வுற்றனன் முழுகேனென
நின்றுவாது செய்வர்த்தகன்றனை நெடிது வாழ்த்தி வழுத்துவார். (உகூ)

ஐயநின்னிகர் புகழ்படைத்தவரகில மீதெவருளரொனல்
செய்யுமிவ்வன தான நின்னது செய்த வப்பலவூதியம்
எய்தும் வர்த்தக மிதனின் மிக்கனவிலையுகாந்தமு மோய்விலாப்
பெய்யு மாரியிற்செலவு செய்யினும் பெருகுமல்லது குறைபடா. (௩௰)

வேறு

கோதறு குணத்தவா குலித்தனீக்கவென்
ஞூதரத்தோடி வரநையக் கேட்டனன்
ஏதுதந்திர மொழியியம்பினும் விடேன்
வாதிடாதென் கடன்வழங்கு மென்றனன். (௩௧)

அன்ன தேற்பகீரதியதனின் மூழ்கி நீர்
துன்னு நும்மிரண முந்தொலையச் செய்குவன்
என்னலு நாமரோ யென்னைக்கங்கை நீர்
தன்னிடை யழுத்தியே சதியியற்றவோ. (௩௨)

எண்ணி நீர்கடன் கொடாதிருக்கு மெத்தனம்
பண்ணினீர் மூழ்கலேன் பணத்தை யீம்மென
தண்ணகத் தோடினேஸ் நானஞ்செய்து நீர்
நண்ணுவீரென நனி நாமர் கூறினார். (௩௩)

மறையவர் மரபினில் வந்த வர்த்தகன்
நிறைபுனலவாவரை நின்று மூழ்கலும்
நறைகமழ் துளவணி நாதன் மாயையால்
அறைதரு பாதல மதிலடைந்தனன் (௩௪)

நவமணி மண்டப மதனிளுப்பணோர்
உவமை யிலரியணையும்பர் பல்வகைப்
பவவிருள கற்றுறு பரிதி போலவெம்
உவணகேதனன்றுருக்கரசி லுற்றனன். (௩௫)

மாதவர் வானவர் நாரதாதிய
சாது சற்சனரெலா மிலேச்சர் தன்மையாய்
மோதமா யெம்பிரான் முன்ன ரெண்ணிலா
ஆதரத்துடனிரா யாயிருந்தனர். (௩௬)

வருக்கைமாதேங்குமாதளை செவ்வாழையைந்
தருக்கள் கற்பகவல்லி சாதஞ்சண்பகம்
மருக்கமழ் மல்லிகை முல்லை கத்திகை
திருக்குடி யிருந்தெனச் சிறந்திலங்குமால். (௩௭)

கிள்ளை கேகயஞ் சாதகங்கபோத காகணவாய்ப்
பிள்ளை கோகிலங்க பிஞ்சலம் பிங்கலை யன்றில்
வெள்ளை யன்னமூர்க்குருவிச கோர மீன்குத்தி
கொள்ளை கொண்டவண் பாடலு மாடலுங்குறையா. (௩௮)

காலமொன்றினுங் காண்கிலாவற்புதக்காட்சி
சாலவெங்கணும் விளங்கலுந் தமனியவுலகம்
போலிலங்கலுங் கண்டனன் மெய்புளகிக்கக்
கோலமண்டபத்தி யாவரு நோக்கினர் கூவி. (௩௯)

ஈங்குவந்தவா றெவனென வினவலும் வணிகன்
சாங்கமாய் வரலாறவை முழுவதுஞ் சாற்ற
ஓங்குமெங்கள் வேந்துண்பதற்கழை யெனவுரைத்தார்
பாங்கிருந்தெ மோடருந்திடற் கெய்தெனப் பகர்ந்து. (௪0)

கொழுத்தவூன் சமங்கூட்டிய முலைமுகை சூரல்
முழுத்த நெய்யினில மைந்தனசெய்கை நன்முறைய
பழுத்தமுக்கனி பாலுளவாவெனப் பரிந்து
வழுத்தவாணிகன் பதறினன் றிகைத்தனன் மயங்கி. (௪௧)

தனமும்போயின சாதியும்பிரஷ்ட மாவதற்காம்
இனமுமாயின துருக்கரோடுண்ண வீர்க்கின்றார்
அனமுண்கேனெனில் யாவினை செய்வர்கொலென்று
மனங்கலங்கி மேனாமதேவனை நெஞ்சின்மதித்து. (௪௨)

இங்கு காப்பதற்கொருவரு மெனக்குறவில்லை
அங்குமக்கு நான் கடன் கொடுத்தூதிய மடையக்
தங்கினே னிவண்டுருக்கரோ சாதமும் படைத்துப்
பங்கதாயுண வீர்க்கின்றார் பாவியேன்றன்னை. (௪௩)

உம்மை யல்லது காக்கு நரில்லென வோதச்
செம்மை சேர்குண நாமதேவருமிது தெரிந்தங்
கம்மை போல வந்தெய்தியாகு வித்திடலருளோ
டிம்மையே பிறவாத வீடுதவுமிவ்விறைவன். (௪௪)

பாண்டுரங்கனம் பதிதபாவனனுண்மையாக
வேண்டுரங்களினிடை விடாதிருப்பவன் மற்றோர்
யாண்டு நீங்குறாச்சாது சற்சனரிவர் தம்மோ
டீண்டிருந்து நீருண் பதிற்பேறு வேறின்றே. (௪௫)

பிரமாதி தேவர்க்கரிதாம் பிரசாதம்
கிரமதாஞ்ச மாராதனைச் செய்கையாலுமக்குக்
கரமதா னெலிக்கனி யெனக்கிடைத்ததை விலக்கில்
வரமதேயி தன்மேலில்லையுண்டெனெ வகுத்தார். (௪௬)

வேறு

பெயர்வானவர் பேசிய தியாவுமுணர்ந்
தயர்வேதிய வாணிகனங் கறைவான்
மயல் கூர்தரு மோகன மந்திரமே
பயில்வீரதனால் வசியம் பணினீர் (௪௭)

கடனென்று பெருங்கன கங்கொடுவெண்
மடலொன்று வரைந்தெனை வைக்கெனவீந்
திடனென்றனதான மதீந்து பொருள்
கெடநேர்ந்தனை கீழ்நிலம் வீழ்த்தினையே. (௪௮)

வீழ்த்திப்புறமான மிலேச்சரொடு
கூழ்த்துய்த்திடு மாமொழி கூறினையே
வாழ்த்தற்குறு மென்மரபும் முழுதும்
தாழ்த்தக்கரு துற்றனீர் தக்கனவோ. (௪௯)

சொல்லைத்தடை செய்கலிர் சூழ்தருமிவ்
வெல்லைக்கணிலாம லெனைக்கொடுபோய்
தொல்லைப்புவி சேர்ப்பிர்துடர்ந் தினியான்
இல்லைக்கடன் கேட்பதிதுண்மையதே. (௫௰)

எனைவீடடையும் படிசெய்குவிரேல்
புனையும்புகழ் புண்ணியமும்மையென
இனையுமனனோடு மிரங்கிமிக
நினைகின்ற வனீரறி நேர்மையராய். (௫௧)

குறையொன்றடையாதுமை மெய்ம்மைகூல்
மறையோருடனுண்ண மயங்கல்நம
திறையோனருள் செய்வனினித்தகையாப்
பொறைகூரென காமர்புகன்றனரோ. (௫௨)

அடமாய்மொழி யீரரியாடகியென்
னிடமீந்திடி லுண்டிசெய் தெய்துவலென்
றுடனேதவுவந்துதவிப் பதமாக்
கிடகாலெருமுட்டையு மீந்தனரோ. (௫௩)

அறநன்குடை யீர்யவனர்த்தலனிற்
புறனுக்குமெனப் புகல்வர்த்தகனை
உறநம்விழி மூடுறு மென்றளவில்
திறமாகவு மூடுதல்செய்தனனே (௫௪)

வேறு.

நாமதேவர் சரித்திரம்.

மூடியபோழ்து பண்டரிபுரத்து முந்துறுசந்திரபாகை
நீடியநதியினனைந்தவத்திரத்தினீ ரொழுகுற வெழுந்தனனாங்
காடியமறையோர் தொகுதியும் பஜனை யாதரத்தொடு புரிபவருங்
கூடிவிட்டலனைத் துதித்தலும் வணிகன் குறிக்கொடு கண்டனன்கூறும். (௫௫)

வாரணவாசிக்கங்கையங் கரைக்கண்வதிந்தயான் சந்திரபாகை
சேர்தரற்கிஃது சொற்பனமென்னச் சிந்தனை செய்வனேலுணற்குக்
கூர்தரநாமர்கொடுத்தபல் சாமக்கிரயங்களிருக்கின்ற குறிக்கில்
பேரதிசயமீதென்றவர்தகையைப் பேணியக்கரைவருகாலை, (௫௬)

வத்திரமதனில் முடியெரு முட்டைகளை மட்டுமவிழ்த்து வீழ்தருமா
றத்திருநதியிலுதறியே நனைந்தவாடையோடில் லிடையடையப்
பத்தினிகண்டு நாமருக்கீந்தபணமெலாம் வாங்கி வந்தனிரோ
இத்தனை நாணீடித்தகாரணம தென்னென வர்த்தகனியம்பும். (௫௭)

என்னுயிர் பிழைத்து வந்ததே பெரிதென்றிசைத்து மேவீர வஸ்திரங்கள்
தன்னையேபிழியும் போழ்தெரு முட்டையொன்ற திற்றங்குற னோக்க
மின்னிடுதங்கமாய் விளங்குவதைக்கண்டு மெய்புளகித மடைந்து
நன்னலநிறைந்த நாமரிவ்வுலக நரரலர மரரோயாமால். (௫௮)

விட்டலனாமர் பொருட்டெனக் களித்தமிகு தனங்களை யெலாநதியில்
இட்டனனெனது விதியிலுள்ளன போலியைந்தனவென வுளம்வருந்தி
நிட்டூரமாக நாமரை நாயேனிந்தை செய்தவையெலாம் பொறுத்துன்
மட்டவிழ்கமலபதங்களை நாளும்வழுத்துற வருள்செய்வாயென்னா. (௫௯)

அல்லுநன்பகலு மச்சுதவிடல அடியவர் சகாயவென்கின்ற
சொல்லுமேழை யருக்கீதலு முரியதொழில தாயுவந்து வாழ்ந்தனனால்
நல்லுணர் வுடையோரனை வரும்புகழு நாமராண்டை யனைவணங்கிப்
பல்வகையுயிர் கட்குயிரதாய் விளங்கும் பதிதபாவன பரந்தாமா. (௬௰)

காண்பொருள் காண்பான் காட்சியுங் கடந்துகருதுவோர்கருத்தினுக் கெட்டாச்
சேண்படு பரமசின்மயானந்த தேஜோமயத் திருவாழ்வே
வீண்படுவினை யேற்காக நீதாழ்ந்த மிலேச்சவேடங்கொடு போந்தாய்
தூண்படு மரியேபிரகலாதனர் முன்றுயர் போற்பே யணுகுவனோ. (௬௧)

என்றடியிறைஞ்சு நாமரையண்ண லிருகையாலெடுத்து மார்புடனே
ஒன்றுறத்தழுவி யுச்சிமோந்தன் பினுவப்புறு மொழிபலபுகன்று
நன்றிசேர்பண்டரா புரமதனினா மரோடடைந்தனர் வானோர்
அன்றுபூமாரி அன்பர்தம் மீதுமையன்மீதும் பொழிந்தனரால். (௬௨)

நாமதேவமல சரித்திரமதனை நாவினான வின்றவர்கேட்போர்
நேமமாய்ப் புத்தகத்தினைவைத்து நித்தியம் பூசனைபுரிந்தோர்
பூமியிற்றர்ம்மார்த் தத்தொடுகாமம் பொருந்திநற் புகழினையடைந்து
காமனைப்பயந்தோன் கழலிணையடைந்தெக் காலமுநித்திய வாழியரோ. (௬௩)

முற்றிற்று.

கபீர்தாசர் சரித்திரம்.

—:o:—

பேசுறு கங்கையி லேமுகில் பெய்ய
ஈசன மைக்கவி ழிந்தகி ளிஞ்சில்
வீசுதி ரைப்புனன் மேவிமி தக்க
மாசில யோனிவ திந்தவ ராகி. (க)

நல்லத வச்சுக ராமநன் னுமஞ்
சொல்வது விட்டிலர் சோர்விறி யானம்
புல்லினர் மேவுறு போதுநெய் நூல்கொண்
டொல்லெனெ லிப்புன லூடிழி வுற்று (உ)

தோமறு மாறுது வைத்தத மால
மோமிகி ளிஞ்சிலை முன்வர நோக்கி
ஆமதி ழிந்தத னைக்கொடு வந்து
வாமநெ டுங்கரை வைத்துவ கிர்ந்தே. (௩)

ஏரலி டைத்திகழ் வெய்துறு சேயை
ஆர்வமி கத்தன தங்கையி லேடிச்
சாரமு யற்சியி லாதுத னம்பெற்
றோரின்ம கிழ்ந்தக முற்றனள் அன்றே. (௪)

உற்றது ருக்கனு யிர்த்துனை விக்குக்
கற்றிலை கொள்பவர் கற்பக நேர்கண்
டற்றும கன்பெற லாயின தென்று
சொற்றிட மற்றவள் கொங்கைசு ரந்தே. (௫)

நேசமு டன்கொடு பானிறை யத்தந்
தீசனை யெண்ணியெ டுத்தகொள் கபீர
தாசரெ னும்பெயர் தந்துவ ளர்த்தாள்
மாசறு தன்பதி மாமகிழ் வெய்த. (௬)

வாமம கன்வளர வாங்குயி ராம
நாமம்வி டாதுந வின்றுறல் கண்டு
தோமறு காசியு ளோர்கடு ருக்கத்
தீமத னுக்கின சேய்வர வற்றே. (௭)

என்றுது ருக்கனி யன்றத வத்தை
நன்றும தித்தனர் நாளும்வ ளர்ந்து
நின்றுசி றந்தநெ டும்புதல் வர்க்கு
மன்றல்பு ரிந்தும கிழ்ந்தன ரின்றோர். (௮)

பின்புமண ங்கொள்க பீரர்ப வஞ்சத்
தின்பில ராகியி ராமநன் னுமத்
தன்பின ரானத றிந்தவ விந்தர்
துன்பொடி கழ்ந்தனர் சொல்லுத லானார். (௯)

வாழைவ னந்தனில் 'வந்தொரி] லந்தை
தாழ்வற நின்றுத ழைப்பது போலக்
கேழ்கிளர் நங்குல னிற்கிளர் கின்றான்
வீழ்புனன் மீதுமி தந்தவ னென்றே. (௰)

ஹரிபஜ னந்தனி லன்புமி குந்து
புரிதரு கின்றக பீரர்பு ணர்ப்பைத்
தெரிதரு தாய்மக னேதொழில் செய்யா
துரியநி னைப்பிலை யாகியு றைந்தால். (௰௧)

இல்லற வாழ்வினி யெங்ஙன டக்குஞ்
சொல்லுதி யென்றுதொ குந்தறி தொட்டு
வல்லையி னெய்யென மற்றது கேளார்
நல்லதி யானந லத்திலி ருந்தார். (௰௨)

மன்னிய தன்னைம றந்தன ருற்ற
அந்நிலை கண்டவ ளன்னவர் தம்மைத்
துன்னியு ரப்பியெ னேதுரு மம்போ
லுன்னினை வற்றனை யுற்றனை யென்றாள். (௰௩)

என்றவள் கோபமி குத்தினி யெற்றக்
கொன்றுவ ளென்றக மஞ்சியு ணர்ந்து
நன்றென வோர்முழ நலை ணிட நெய்து
முன்றனி நின்றமு யற்சியின் மூழ்க. (௰௪)

கண்டவர் கொண்டக ருத்திடை நின்ற
விண்டுநெய் யாதிவன் மேவுறி லன்னை
மண்டுவள் கோபமெ னத்தறி மன்னி
உண்டுநெய் கின்றதெ னக்கனி வூறி. (௰௫)

தாய்மகிழ் கொண்டிட நெய்வது தன்னில்
மேயின னன்பர்வி ழித்துநெய் கிற்கில்
ஓய்வுறு வாஞெழி கிற்கிலு ருற்றும்
ஆயநெய் தற்றொழி லானபி னன்பர் (௰௬)

தாய்வயி னெய்தது தன்னைம டித்துப்
போயுத வுற்றிடு போதும கிழ்ந்து
நீயித னைக்கொடு நீடுக டைக்கண்
மேயினை விற்றிவண் மேவுதி யென்றாள் (௰௭)

நன்றென வாவண வீதிந டந்து
சென்றொரு பால்விலை செய்திட வுற்றோர்
நின்றதி யானநி னைப்பினு டம்பை
அன்றும றந்தன ராகிய மர்ந்தார். (௰௮)

கலைகொள வந்தவர் கண்டிது மிக்க
விலைபெறு மென்றுவி லங்கின ராக
அலரிப டும்பொழு தாகிய பின்றை
பலரும கன்றனர் பக்தரு ணர்ந்தார். (௰௯)

ஆங்கய லெங்கும ளாவினர் நோக்கி
வாங்குந ரிங்கொரு வருமிலை யென்று
ஈங்கிது விற்றிலை யென்றனை கோபத்
தோங்குவ னொன்றனு ருற்றனர் மாதோ. (உ0)

சற்றவ ணின்றுச லித்தொரு பாழ்வீ
டுற்றது கண்டதி லெய்தியு றைந்தார்
மற்றவ ருள்ளம திர்ந்திட மாயன்
முற்றிய வேதிய னுயவண் முந்த. (உக)

உடலந டுக்குட் னுற்றவ ரைத்தொட்
டடலரி தாசனி னன்பினெ னக்குப்
படர்குளிர் தீர்கலை தாபரி வோடென்
றிடவிலை செய்வதை யிருதுணி செய்து. (உஉ)

ஒருதுணி யீயவு டன்கொடு சென்றேன்
மருவிய பக்கிரி மாவடி வுற்றுத்
திருகவும் வந்தரி சிந்தனை செய்வோர்
அருகினி னின்றித றைந்தன னன்றே. (உ௩)

நிற்குண னுனகு தாகினை வின்றிச்
சொற்கணி ராமவெ னச்சொலு கிற்போய்
நிற்குரை செய்வதெ னீயருளொ ற்கோர்
நற்கலை யென்னந லன்பர்ந வின்றார். (உ௪)

நீருரை செய்யுநி ராமய னேகாண்
சீரரி யென்றுதெ ருண்டுரை செய்து
சாரொரு துண்டது தன்னையு மீந்தார்
பார்மக னுயக னன்புப யின்றார். (உ௫)

பக்கிரி யானப ரம்பரன் மற்றோர்
எக்கிய வேதிய னுகியவ் வன்ப
ருக்கனை தன்வயி னுற்றுன்ம கன்றான்
விற்கல னுடைவெ றுஞ்சத னத்தே. (உ௬)

மேவியி ராமனெ னும்பெயர் வீடா
நாவின வின்றுறை கின்றன னங்காய்
நீவிலை செய்கெனு மாடையை நேர்ந்த
மாவிர தப்படி மர்க்கருள் செய்தான். (உ௭)

என்பது கேட்டவ னெய்திய போது
வன்புறு தண்டம்வ குப்பனெ னத்தாய்
நின்புடை யெய்துவ னேவவ னேரான்
துன்புசெய் தேள்வெளி துன்னுவ தன்றே. (உ௮)

ஆதலி னென்பினர் நீயடை வாயேல்
நீதரு மைந்தனை நோவகை செய்வேன்
வாதனி யென்றுரை மாமறை யோன்பின்
னேதனி வந்தவ னெய்திமி டத்தே. (உ௯)

திமிர்குல வேதிய னின்வெளி நிற்கத்
தமியுள டைந்துறு தனையனை நோக்கிக்
கமிவிலை செய்கலை யெங்கது காட்டுத்
*திமிரிடை யேனிவ ணெய்துதல் செய்தாய். (௩௰)

எனவனை சொல்லவி ருந்தவர் கேட்டு
மனமிக வஞ்சினர் மாறுரை கூறு
அனகரை நோக்கிய வன்னையெ னேடா
வினவுவ தற்குவி ளம்பலை யென்றாள். (௩௧)

அப்பொழு தில்வெளி நின்றவ னம்மே.
இப்படி யன்பினி யம்பிலி யம்பான்
ஒப்புரை தண்டமு ளுற்றிடி லுண்மை
செப்புவ னென்றுரை செய்தது கேட்டாள். (௩௨)

கோலது தேடுமு னேயொரு கோல்கொண்
டேலவ டித்திடு கென்றுகை யீந்தான்
சாலமு னிந்தவர் தம்மைய டித்தாள்
மூலம றைப்பொருள் முதுகடி பட்டு. (௩௩)

வேதனை சாலவி ளைந்தத னாலே
நீதனை யன்றனை நீடுசி னத்து
மோதுத லென்முது கிற்படு கின்ற
ஆதலின் விடுவிடு கெனவும றைந்தான். (௩௪)

விண்டுரை செய்வது கேட்டும்வி டாதே
மண்டிய றைந்திட வந்துமு னின்றான்
அண்டிய ஜானகி யோடுவி லங்கைக்
கொண்டுவி டாளடி யென்றுகு றித்தே (௩௫)

ஜானகி ராமனெ ழுந்தது தன்னை
ஞானக பீரர்தெ ரிந்துந யந்து
தேனகு பூங்கர் சேவடி வீழ
யான்மகி ழன்பவி டேனுனை யென்றான். (௩௬)

தாயும கிழ்ந்துச ரோருக நாபன்
சேயபொ லன்கழல் சேர்ந்துவ ணங்க
மாயவ னிந்தம கற்பெற லாலே
நீயுறு பாக்கிய நிகரிலை யென்றே. (௩௭)

மறைவுற மகனைய ணைத்தனள் மார்பில்
நிறைவுறு செல்வதி ருலொளிர் நேமிக்
கிறைவனை நோக்குவ தாயினளென்னுக்
குறைவறு செல்வனைக் கூய்க்கொடு போனாள். (௩௮)

(வேறு) போனபின்பு முன்போலப்புதல்வனைக்காயாதரிதன்பஜனைபோற்றித்
தானுமினி திருக்கவன்பர் மனைவியவயிற் கருப்பமுற்றுத் தனையன் றன்னை
யீனமகிழ் வோடுகமால் தாசரெனும் பெயரியம்பி யிவர்ந்து போற்ற
ஞானநல னிசிறந்து மகன்வளர்ந்தே ழாண்டுசெல நவிலு கின்றார் (௩௯)

---

*திமிரம்—திமிர்-என அம் விகுதி குன்றியது.

தந்தைதனை நோக்கியைய தனித்துவா ரகைகாணத் தமியேற் காசை
மூந்துறுத லாலெனக்கு விடைகொடுக்க வெனவினவு மொழியைக்கேட்டு
மைந்தவுனக் கிவ்வயதிற் கோபாலன் றிருப்பதியில் வாஞ்சை வாய்ந்த
தெந்தநல்ல தவப்பயனோ வெனமகிழ்ந்து கபீரர்விடை யீந்தாரன்றே. (சமி)

விடைபெற்ற திருமைந்தர் தாதையிரு தாள்வணங்கி மேவும் போதில்
நடைபெற்ற வழிகளெல்லாம் ராமநா மம்பெரிது நவின்று செல்ல
இடைபெற்ற வூர்கடொறு மிருப்பவர்கள் கீர்த்தனங்கேட் டின்பு கூரத்
தொடைபெற்ற துளவணியுந் திருமால்வாழ் துவாரகைப்போய்த் துன்னினரே.

கோமதியா நதிகண்டு வணங்கியதின் மூழ்கியன்பிற் கோபி சார்த்தி
ராமவெனு நாமமதை நாநவிலச் சபமாலை நளிர்கை க்கொண்டு
தாமரைநா பனையுள்ளந் தனினிறுவிக் கோயிலிடைச் சார்ந்து கண்டு
நேமமொடுந் துதிபயின்று நான்குதிங்க ளவ்வூரி னிலவி னரே. (சஉ)

பின்புகண்ணன் கோயிலிற்போ யடிவணங்கி நின்னுருவம் பிரியா தென்னு
ளன்புசெய வமைத்தியென வேண்டினர்சித் திரகூட மடைய வாங்கே
இன்புறுவிட் டுணுதாச ரெதிரேவந் திவரையினி தேத்தித் தாழ்ந்து
தன்பவனங் கொடுபோந்து பாதபூ சனைபுரிந்து தகவு பேசி. (சா)

போசனஞ்செய் வித்தன்றி ராத்திரியி லரிபசனை புரியக் கேட்டு
நேசமுட னெல்லோரு மிக்குழந்தை செயல்புதுமை நெடிதென் றோத
மாசறுவிட் டுணுதாசர் மகிழ்ந்திவர்க்கெவ் வளவுபொருள் வழங்கி னாலுந்
தேசுதரு மோவென்றோர் மாணிக்கங் கொடுவந்து திருமுன் வைத்து- (சச)

இந்தமணி யிரவுதனி லிருளகற்றுங் கொடுபோமி னென்று கூற
வந்தகமால் தாசரதை வேண்டாரென் பிதாவென்று மறுத்துஞ் சொல்வார்
தந்தமணி யுங்கல்லுஞ் சரிதானெங் களுக்குமறை யவர்தங் கட்கு
முந்துதனம் வேந்தனுக்கு மணிமிடியி னோர்க்கன்ன மொழியுந் தாசு (சரு)

வித்தையா ளருக்குணவி யாத்திரைசெய் வோர்க்களிக்க வேண்டுங் கண்டீர்
சுத்தனவ னவரேதும் வேண்டாரென் றருள்கூரந்து சொல்லக் கேட்டு
மெத்தமகிழ் வுடனெழுந்து விட்டுணுதா சர்வணங்கி யிருப்பு றுதார்
வத்திரத்தி லவர்தெரியா வகைமணியை முடிந்துவைத்தார் மகிமை நோக்கி. ()

பின்னரங்கு நின்றுகமால் விடைபெற்றுத் தம்மூர்க்குப் பெயர்ந்து தாதை
தன்னடியை வணங்கிநிற்கக் கபீரதா சவர்கலையிற் றங்கு கின்ற
நன்னர்முடி தனைநோக்கி யவிழ்த்துமணி யைக்கண்டு நல்கி னோர்யா
ரென்னவெனக் குத்தெரியா தேமுடிந்தார் விட்டுணுதா சென்று சொன்னர். ()

சொன்னதுகேட் டுக்கபீர் தாசரனு தாபமிகத் துன்பு கூர்ந்தங்
கின்னலுட னழுவதுகேட் டகத்துமனை யாள்வெளிவந் திதுவென் னென்று
மன்னுமவர் பதம்பிடித்து வினவவவர் நங்குலத்துக் கீனம்வாய்ந்த
தென்னவெனிற் கமாலரிநா மத்தைவிற்று மணிகொணர்ந்தா னென்று கூற.

அதுகேட்ட கமாலதா சுடனேயவ் விடநீங்கி யகன்று தந்தோர்
பதிசேர்ந்தங் கவர்கையின் மணிகொடுத்துத் திரும்பவுந்தன் பதிக்கு வந்து
*பிதுமாதாக் களைவணங்கித் தாமுன்போய்ச் சரித்தவிடம் பிறந்த வெல்லாம்
இதமாக வுரைத்தருளக் கேட்டபிதாப் பெருமகிழ்ச்சி யெய்தினரே. (சகூ)

---

*பிது—பிதா.

திருமைந்தன் றனைத்தழுவக் கமாலருந்தன் பிதாவடியைச் சேவித் தேத்தி
அரிபசனஞ் செய்துவந்தா ராயிருக்கத் தீர்த்தவா சிகளாய் மூவர்
ஒருநாளைத் தமித்தபின்பு மனைக்குவரக் கபீரர்கமா லுவந்து கண்டு
வருவோரை வணங்கியா தனத்திருத்த வந்தவரு மகிழ்ந் திருந்தார். (௫௰)

சனகாதி களைப்பார்த்து ஸ்ரீரமணன் சந்தோஷித் ததுபோ லன்பு
கனமாகக் கபீர்தமது மனைவிதனை விரைந்து கூஉய்க்கண்டாய் மூவர்
மனைசார்ந்துன் னுதிருத்தல் கூடாதா லமுதருத்தி மகிழச் செய்தி
எனமாத ரிவ்வேளை யனமிலதே யயல்வீட்டு மிலையென் பாரே. (௫௧)

விலைகொடுத்து வாங்கவுமோர் காசுமின்றே யெனமகனை விரைந்து கூவி
அலைவுறுத்திக் களவுசெய வொருகடையின் சுவர்துளைத்தங் கதனுட் போக்க
நிலைபெறுத்து கமால்வேண்டு வனகொண்டு மற்றெவையு நேடாராகிப்
புலைநிகர்த்துத் திருடல்புரை யெனவணிகற் குணர்த்திப்பின் போக வேண்டி.

சொலிவிரைந்து வெளியில்வரத் தொடர்ந்தவன்காலைப்பிடிக்கத்துளைப்புறத்தே
நலிவுகொண்டு நின்றபிதாத் தனைநோக்கிக் கொணர்ந்தவற்றை நல்கிச் செட்டி
வலிமிகுந்து கொண்டதனு லெனதுதலை யரிந்துகொடு மனைபோ கென்ன
மெலிவதின்றித் தலையரிந்து கொடுகபீர் மனைதனக்கு விரைந்து வந்து. (௫௨)

உணவுதரு பொருள்மூட்டை தனைமனைவி கையிலளித்தங் குளது கூற
அணவுமனை யாள்மகனை யிறந்ததற்கு மிரங்கிமனை யடைந்தோ ருக்குங்
குணமொடமு தருத்திப்பின் றுயில்விக்கத் துயின்றுார் குடையக் காலை
தணவினரிங் கங்குசெட்டி கூவென்னக் கேட்டுவந்து சார்ந்தோ ரெல்லாம். ()

அடையாளந் தெரியாமற் றலையரிந்து போந்திருட ரடுத்த வுன்னைத்
தடியாதும் பொருளெல்லாங் கொள்ளாதும் போனதுநின் றவமே யென்ன
விடிவாக வேந்தனிடம் வணிகன்போய் நடந்தசெயல் விளம்ப வேந்தன்
புடைசார நின்றவரைத் திருடரைநீர் கழுவேற்றப் போமி னென்றான். (௫௫)

தலையிலாச் சவந்தனையுங் கழுவேற்றி னுரரசன் பணித வாமல்
அலையுலாம் புனலாடி யவர்வந்து விடைகொண்டே யகலும் போது
உலைவிலா மனக்கபீர் மனைவியொடு போந்துமிக வுபச ரித்து
நிலைநலோ ரொடுநகரின் புறத்துவந்து கழுவில்மூண்ட நிற்கக் கண்டு. (௫௬)

தீர்த்தவா சிகள்முண்டந் தனைக்கழுவி லேற்றுவரோ தேயத் தென்று
பார்த்துவியந் துறவவரைச் சவந்தனது கைகுவித்துப் பணியப் பார்த்து [ன்ன
நேர்த்தெவரும் வியந்துநிற்கச் சவம்வணங்கும் புதுமையென்னே நிகழ்த்து கெ
ஆர்த்தவறி னர்கேட்கக் கபீரும்மை வணங்குதலா லரிக்குத் தாசன். (௫௭)

இவனுக வேண்டுமென வெண்ணுகின்றே னெனவவரு மெழிலி வண்ணப்
பவநாசன் றுசனிவன் யாரென்னக் கபீரரெல்லாம் பரிந்து சொன்னார்
அவர்வேண்டா வெமையருத்த மகனுயிர்விட் டாளுேவென்ற றைய நல்லீர்
எவனேனு மரிதாச ரின்பொருட்டுக் கொலையுண்டா லினிதே யென்றார். (௫௮)

மூவருங்க பீர்மனைவி தனைநோக்கி மகன்றலையென் முன்னே கொண்டு
வாவறிது மெனமனைக்குப் போய்த்தலையைக் கொடுவந்து வணங்கி யீய
ஆவலுட னேதலைமேற் றண்டத்தை வைத்துடன்மே லமைவு செய்து
மேவுகெனத் தட்வுதலுந் தலைபொருந்த மகன்றூங்கி விழித்தாற் போல. (௫௯)

உயிர்மேவிக் கழுவைவிட்டுக் கீழிழிந்து மூவரையு முவந்து போற்றி
இயலோடு வணங்கிநிற்க வூரிலுள்ளோர் யாவருங்கண் டிறும்பூ தெய்திப்
புயல்மேனிப் பெருமான்ற னடியார்க ளடிவணங்கிப் புகழ்ந்து போற்றச்
செயிர்தீர்ந்தோர்விடைபெற்றுச்சென்றபின்புகபீர்மனையைச்சேர்ந்துவாழ்ந்தார்

(வேறு) அப்படியி ருந்தவரோர் நாள்பஜனை செய்துபெரி தாவ ணவழி
இற்புகுத வோர்வனிதை கற்றிரிகை யாலரிசி யிற்பு ரியுமா
உற்பவநி னைந்தழமு னுற்றவர்க ளேனெனவு ரைப்பதி லர்பால்
நிப்படநி ரஞ்சனரெ திர்ந்துவின வப்புரையி னெஞ்சினர் சொல்வார். (சுக)

திரிகையரை பட்டரிசி சிந்துவது போற்பிறவி செய்தி கிரியால்
அருகியரை பட்டுயிர முங்குகிற தேயெனவ ழக்க ருதினேன்
பெரியதவ ரேயெனமு ளைக்கணரி சிக்குநிகர் பெற்று றுவர்காண்
மருவரித ஞமமுரை வைணவரெ னச்சொலம கிழ்ந்த னரரோ. (சுஉ)

பின்பொருவ ருக்கொருவர் வந்தனமு டன்றழுவு பெற்றி யினராய்
அன்பொடுக பீர்மனை வந்தரித ஞமமுரை யாசை யின்மிகுந்
தின்பொடுப்ர பந்தகவி யெண்ணிலவி யற்றியரு ளீச னினைவே
மன்பவம கற்றுமென ஞானநலம் விஞ்சினர்வ ரும்ப கலிலே. (சுங)

(வேறு) தேசிகோத் தமரால் ஞானந் திகழ்வுற வேண்டு மென்று
மாசறு மிராமா னந்தர் மனைவயின் வந்து கண்டு
காசறு மெதிகட் கெல்லாங் கடவுள்போல் விளங்கு கின்ற
நேசரே யெனக்கு ஞான நிலைதனை யுபதே சித்து. (சுச)

புரந்தருள் கென்னப் பாதம் போற்றினர் வணங்கி நிற்க
நிரந்தரம் பொருந்து ஞான நிலையினர் கபீரை நோக்கித்
தரந்தபு மவிந்த ரென்னுஞ் சாதியோர் தமக்கு ஞானந்
திரந்தரு மறையோர் போதஞ் செய்வது தகுதி யன்றால். (சுரு)

என்னவே ராமா நந்த ரிசைப்பது கேட்டுத் தாசர்
மன்னுமுக் கரண சுத்தி வாய்ந்திரா னும்மால் ஞானந்
துன்னிட வேண்டி வந்தேன் சுரந்தருள் கென்று கூற
அன்னது கேட்டி ராமா நந்தரா காதென் றேத. (சுசு)

யாதுநாஞ் செய்வ தென்று மனைக்குவந் திருந்து தாசர்
சாதுவா மிராமா நந்தர் தாண்முடி தாங்கு தற்கு
மோதுசீ ரிராம நாம முரைத்திடக் கேட்ப தற்குந்
தீதுதீ ருபாய நாடித் தீர்த்தமற் றவரா டற்கு (சுஎ)

வருவழிக் குழிய கழ்ந்து மற்றதி லிருக்க வன்னோர்
பரிதிதோன் றுதற்கு முன்னே படர்பொழு தடிக பீரர்
திருமுடி தீண்ட யாவர் சிரத்திலோ படலா யிற்று
மருவுமென் காலென் றஞ்சி வருந்தியே யிராமா வென்றார். (சுஅ)

என்னமெய்க் குருவே யுந்தா ளென்றலை படவும் பெற்றேன்
மன்னுசீ ரிராமா வென்றும் வாக்கிசைத் திடவும் பெற்றேன்
நன்னயத் தெனக்கீ டேற்ற நண்ணிய தெனவா னந்தந்
துன்னியக் குழியி னின்று மெழுந்தனர் துதிக்கக் கண்டார். (சுகூ)

இத்துருக் கனுக்கு நேய மிசைவுற மனத்துக் கெய்துஞ்
சுத்தநன் றென்று பின்னுந் துயரிவன் றனக்குச் செய்து
மெய்த்திறந் தெரித்தல் வேண்டு மெனவொன்றும் விளம்பா ராகித்
தத்துநீ ராடச் சென்றார் கபீரர்தம் மனைக்குச் சார்ந்தார். (எ௦)

தாசர்பி னிராமா நந்தர் தாசனென் றமைத்த பாடல்
ஆசறு கீர்த்த னங்க ளாகமற் றெங்கு மோதி
நேசமோ டுலவு கின்ற நிலைகண் டிராமா நந்தர்
கூசலின் றவர்சி ரத்திற் பாதுகை கொண்டு மோதி. (எக)

நானுப தேசஞ் செய்யா திருக்கநீ ரனியென் றாசன்
றானென வமைத்துப் பாடல் சாற்றிடத் தகுமோ வென்ன
ஊனமில் கபீர ருந்தா னுற்றதுந் தலையி லுண்டு
மேனவி லிராம நாமம் விளம்பிய ததுவு முண்டு. (எஉ)

மற்றுமிங் குமது பாத மரவடி யெவருங் காண
எற்றல்போ லென்சி ரத்தி லேற்றிய திலையோ வென்று
சொற்றனர் சிரத்தி னின்றுஞ் சோரிசோர் வுறவ ணங்க
முற்றவும் மகிழ்ந்து தாசர் முடிமிசைத் திருக்கை வைத்து. (எ௩)

உன்னைப்போல் ஞான பக்தி யுள்ளவ ரெவரு மில்லை
என்னாநற் செவியிற் கிருஷ்ண நாமத்தை யிசையக் கூறித்
துன்னினர் மனைக்கி ராமா நந்தராந் துறவி பின்பு
மன்னினர் கபீரர் தாம்வாழ் மனைக்குமா மகிழ்ச்சி கூர்ந்து. (எ௪)

சிலநரோர் துதிக்கத் தீயோர் சிறுவனைக் கொன்ற தீயோன்
நலவரி நாமந் தன்னை நவில்கின்றா னல்லோன் போல
வலநல வேடங் கொண்டு வாழ்தல்வஞ் சகமே யென்று
பலபல விகழ்வு கூறிப் பழித்தவ மானம் பண்ண. (எ௫)

நினைத்தொரு நான்கு திக்கு நிறைந்தசா துக்க ளெல்லாந்
தனித்தனி வந்தோர் நாளிற் றலைப்பெய்து புசிப்ப தாயென்
மனைக்குநீர் வருக வென்று கபீரரே வரைந்த தாக
இனித்தபத் திரங்க ளெங்கு மெழுதிவிட் டிருப்ப தானார். (எ௬)

பத்திர மெங்குஞ் செல்லப் பார்த்தசா துக்க ளெல்லாம்
அத்தின மதனி லேவந் தடுத்தனர் கபீரர் கண்டு
மொய்த்துநல் லோர்க ளெல்லா மொருவழி முயங்கற் கொத்த
தெத்திற நலனோ வென்னு வினிதுபே ரின்பங் கொண்டு. (எஎ)

ஒவ்வொரு வரையுஞ் சேவித் துகந்துறு தோத்தி ரங்கள்
செய்வது செய்யப் பூமேற் றிருமகள் கொழுந னிங்கு
மெய்வகை யெனவந் தோர்க்கு விருந்திடா திருக்கி னிந்தை
வவ்வுறு மெனக்க பீரர் வடிவுகொண் டடைந்து மாதோ. (எ௮)

ஒருவருக் கொருவ னாகி யூழியம் பலவுஞ் செய்து
திருவமு தருத்தும் போது சேர்ந்ததி யவர்கள் கண்டு
மருவிய பலக பீரர் வயங்குவ தென்னே யென்று
கருதின ரதிச யிக்கக் களிப்புடன் மூன்று நாளும். (எ௯)

நலவுப சாரம் பெற்று நனிமகிழ் சிறக்கச் செய்து
பொலனணி யாடை தந்து பொருந்துதோத் திரங்கள் செய்யச்
செலவிடை கொண்டு போனார் திருத்துசீ தானும் போனான்
பலபடி யிகழ்ந்த தீயோ ரனைவரும் பயந்து வந்து. (அ0)

மெய்யன்ப ரடியிற் றாழ்ந்து விளம்புவார் கபீர நேரஞ்
செய்யநன் மனந்தே றாமற் செய்பிழை பொறுத்தி ரென்னத்
துய்யதோத் திரங்கள் செய்து தொழுதுபோ யினார்க பீரும்
பெய்யுமா முகிலன் னானை நினைத்திது பேச லுற்றார். (அக)

எனையவ மானஞ் செய்ய வெண்ணினோர் நாண வந்த
அனைவரு மகிழ்ச்சி கூர வமைத்தனை யாயி லுன்றன்
நினைவருங் கருணை தன்னை யென்னென்று நிகழ்த்து கிற்பேன்
வினைதெறக் கழல்கால் பூண்ட விமலனே யென்று வாழ்த்தி. (அஉ)

(வேறு) அன்பினரி ருந்துசில நாள்கழிவ தான
பின்புதிரு மால்புரம டைந்துபுகழ் பேசி
இன்புதரு சேதுசெல வெண்ணிவிட லன்றன்
முன்புவிடை பெற்றுவழி முந்தினர்ந டந்தார். (அங)

வருவழியோ ரூர்தனில்வ திந்திரவு தன்னில்
அரிபசனை செய்ததைய றிந்தனரெ லாரும்
பெரிதும கிழ்வுற்றனர்பி றங்கொருஜி வாவு
மருவுதத்து வாவுமவண் வந்தனர்ம கிழ்ந்து. (அச)

ஞானநலம் விஞ்சியந லோரரிதொ ருமை
பானரிவ ரென்றடிப ணிந்துதுதி பன்னி
மோனவுப தேசமருள் செய்கெனமொ ழிந்தார்
ஆனவிரு வோர்நினைவ றிந்துவரு மன்பர். (அரு)

மற்றவர்சி ரத்தினிடை வைத்தனர்க ரத்தை
உற்றவுப தேசமுமு ணர்த்தியருள் செய்து
நற்றிவரு சேதுமுதல் நண்ணுதல னண்ணிப்
பெற்றுவளர் காசிநக ருற்றனர்பெ யர்ந்தே (அசு)

மெய்யருப தேசவுரை மேவுமறை யோராந்
தையன்மிகு தம்பிதமை யன்றமைமயி கழ்ந்தா
நொய்யதொர விந்தனைய டைந்தனர்நு மைந்தென்
றுய்யநக ருள்ளமறை யோர்பலரு மொன்றாய். (அஎ)

இகழ்வதையெ ணுதிருவ ரும்பெறுத லான
மகன்மகட மக்குமரு கன்மருகி வாயா
தகமிகவ ருந்திவளர் காசியைய டைந்து
தகவுறுக பீரரைவ ணங்கினர்த ளர்ந்தே. (அஅ)

ஐயவெம தூரிலுறை யந்தணர்க ளெல்லாந்
துய்யவுமை யுற்றடிதொ ழற்கிசைகி லாது
நையவுரை செய்தெமைந லிந்தனர்க ளென்ன
மெய்யறிக பீரவரை நோக்கிவிடை சொல்வார். (அகூ)

நின்மகளை நின்றன்மக னுக்குநெறி யாக
என்னுரைவ ழாமணமி யற்றுபுமி னென்னச்
சொன்னபடி செய்வதுது ணிந்துதம னாரை
மன்னினர்மு கூர்த்தமிட மறையவரெ லோரும். (௯௰)

மற்றவரா கத்தினிடை வந்துதெரி நீவிர்
முற்றமுறை தீர்மிருக முந்துசெய விற்செய்
பெற்றிநல னன்றெனவி ரைந்துநனி பேசி
உற்றபுரை தீர்வதையு ளுற்றியுற வாகி. (௯௧)

குருவெனவ விந்தனைய டைந்ததுகு றித்தால்
திருமகண்ம ணாளன்மகிழ் செய்கிலனெ னக்கொண்
டுருகுமன நேயமுட னுற்றமக னுக்குக்
கருதுமக டந்துமக ளுக்குரிய காந்தன். (௯௨)

எய்தும்வகை யும்புரிய விவ்விருவ ரும்போய்
மெய்யறிக பீரடிவ ணங்கினர்வி ளம்பத்
துய்யரும கிழ்ந்தனர்து தித்தடிப ணிந்து
பொய்யிலிரு வோருநகர் புக்கனரு றைந்தார். (௯௩)

துளவமணி யோடொருது வாதசநன் னாமம்
வளர்வடிவ ராயமரும் வைணவரொ ருங்கே
தளர்வில்ப தினாயிரர்த யங்குமொரு காசி
வளநகர டைந்திவணில் வந்தநமர் கட்கு. (௯௪)

உணவருளு முத்தமால் வைணவர்க ளுண்டோ
அணவுறினு ரைத்திரென வாய்வுறுதல் கண்டோர்
இணர்துளவி னானடியி றைஞ்சுமொர்து ருக்கன்
புணர்வதுள தென்றுபுக லக்கடிது போனார். (௯௫)

தீமையில்க பீர்செவி சேரவொரு சீதா
ராமவெனு நல்லுரைந வின்றிடவி னாவி
மாமனையி லுற்றவரெ ழுந்துவெளி வந்து
தோமிலரை நோக்கினர்து தித்தனர்ப ணிந்தார். (௯௬)

பணிகுநரை வந்தவர்கள் பார்த்தனரெ மக்கிங்
குணவிடுக வென்னநல தென்றுறுக பீரர்
அணைகவிவ ணென்றவரை யவ்வயின கன்று
வணிகருல னோர்துளசி தாசனிடை வந்து. (௯௭)

அணுகென்மனை வந்தபதி னாயிரர்த மக்கும்
வணிகர்தில காவுளம கிழ்ந்தினித ளித்தி
உணவெனினு னக்குநல னூஉங்குவரு மென்னப்
புணர்வதறி யாவணிக னென்றுபுகல் கிற்பான். (௯௮)

நீவினவு கின்றபடி நேர்வுறிலெ னக்குன்
றேவியையோர் நாளிரவு சேர்வகைசெய் கிற்பா
யோவெனவ ளிப்பனென வோதிடமு ரைத்தார்
நாவிலரி நாமமதை நாளுநவில் கிற்போர். (௯௯)

சொல்லுதிட னுக்கிசைவு கொண்டுவரு தொண்டர்
நல்லுணவு செய்யும்வகை யாவுநனி நல்கப்
புல்லுநர்த மக்குதவி நன்மகிழ்பொ ருத்திச்
செல்லும்வகை தம்மனைவி யார்க்கினிது செப்பி. (ள)

ஓரிரவு நீவணிக னுக்குமகிழ் செய்யச்
சாருதல்வி ரும்பியல வோவுணவு தந்தான்
நேரிலரி தாசர்பெற லாதலது நேரப்
பேருதியெ னக்கொடுபெ யர்ந்தினிது சென்றார். (ளக)

சென்றுவணி கன்புடைசெ றிந்தவன்ம னத்துக்
கொன்றும்வகை யின்றிரவு முற்றுமுறு கென்ன
நன்றெனந வின்றுவணி கன்கடையி னண்ண
அன்றவர்பு கன்றபடி யண்மியதில் *வங்கன். (ளஉ)

அகமகிழ்வு றும்பொழுதி லந்தநக ரெல்லாந்
தகவுபுரி யுந்தலைவ னுகிமலர் தங்கு
மகள்கொழுநன் வந்துவணி கன்றனைவெ ருட்டி
மிகவிலைவ ணக்கியெதிர் நின்றிதுவி ளம்பும். (ளங)

தனமதமி குத்தபுலை யாவெனது தங்கை
உனையணைய வெண்ணினைய தாலினியொ ரம்பால்
நினதுதலை கொய்வெனென நேர்பொழுது செட்டி
மனமதுது ளங்கிமிக வந்தடிப ணிந்து. (ளச)

என்பிழைபொ றுத்தெனுயி ருக்கபய மீந்தால்
அன்புகொள வென்பொருளை னைத்துமினி யீவேன்
என்பதைவி னவியினி யின்னபுரி வாயேல்
துன்புறவு னைத்தலைது மிப்பெனென வோதி (ளரு)

கற்பின்மிகு கின்றவிவர் கான்மிசைவி ழுந்தே
அற்புபுரி யன்னவர்த மக்குமென வன்னன்
சிற்பரன வின்றபடி தேவியைவ ணங்கி
எற்பிழைபொ றுத்தருள்க வென்றுதுதி செய்தான். (ளசு)

அன்பன்மனை யாரையினி தவ்வயினி ருந்தும்
இன்பொடுகொ ணர்ந்துமனை யிற்புகவி டுத்துப்
பொன்பொருவி னுயகன்ம றைந்துவெளி போதப்
பின்பறிக பீரர்மனை யாரொடிது பேசும். (ளஎ)

என்னுரைக டந்திரவி லேயவணி ராது
துன்னினையி தென்னெனவு டன்றொழுது சொல்வார்
மன்னுநகர் துன்றெரதி காரியவண் வந்து
சொன்னவணி கன்றனைய டர்ந்தெதிர்தொ டர்ந்து. (ளஅ)

இங்கெனைவி டுத்தினிதி னேகினனெ னப்பூ
மங்கையனை யார்சொலம கிழ்ந்திலர்மு னிந்து
தங்குமதி காரியிடை தாம்விரவி நின்று
கங்குறுயில்.கின்றவவ னைக்கடி தெழுப்பி. (ளகூ)

---

*வங்கன்—சண்டாளன்.

என்னிதுபு ரிந்தனையெ னத்தொழுது நின்றே
இன்னவகை யேதுமறி யேனெனவி சைத்தான்
சொன்னதிட வாய்மையினு ணர்ந்திதுதொ குத்தோன்
மன்னுபுகழ் ராமனென வெண்ணிவணி கன்பால். (௬௰)

வந்துவணி காபுகலு மாமறைக ளாலு
முந்துதவ யோகமுயல் மோனர்செய லாலும்
இந்திரன்மு தற்பலவி மைப்பிலர்க ளாலு
மைந்துமறி தற்கரிய நாயகனை யன்றோ. (௬௰க)

யாரினதி காரியென வுன்னியுனை யின்றாய்
நேரிரவி லென்றிவர்நி கழ்த்தவுணர் செட்டி
பேரறிவி னீருமது பேரருளி னாலே
யாருமறி யாதபொரு ளென்வயின டைந்த. (௬௰உ)

உம்மதரு ளாலெனவு ரைத்தடிவ ணங்கி
வெம்மையனு தாபமுள மேவியரி நாமஞ்
செம்மையுட னோதினனி ருக்குமனை சேர்ந்து
நன்மைசெய்க பீரரியை நாடினரி ருந்தார். (௬௰௩)

கபீர்தாசர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச் சரித்திரம் ரு-க்கு செய்யுள் சுாளா௰.

முற்றிற்று.

கியான தேவர் சரித்திரம்.

—:0:—

கங்கைநதிக் கரையிலாப் காவெனுமூ ரிற்குலக ருணிக ராகிப்
பொங்குவிண்டு பக்தரொனுங் கோவிந்த பண்டிதரோர் புருடர் வாழ்ந்தார்
அங்கவர்பத் தினிபதிவி ரதாசிரோ மணியாநி ருபாயி யார்க்குத்
தங்குவெகு நாளாகப் புத்திரனில் லாதாசை தழைத்துப் பின்பு. (௧)

தேவருளால் ஞானபக்தி திருந்துமொரு வடிவாகிச் சேய்பி றக்க
ஆவலுட னக்குழந்தை யைப்பார்த்துத் தாய்தந்தை யளவி லின்பு
மேவிவிடோ பாவென்னும் பெயர்வைத்து முபநயன விதியுஞ் செய்தார்
தாவிலந்தப் பிள்ளைபல கலைகளுங்கற் றறிவில்மிக்க சான்றோ ராகி. (௨)

தீர்த்தமா டக்கருதித் தாய்தந்தை யிடத்துவிடை சேரப் பெற்று
நேர்த்தவரை வணங்கியவ்வூர் விட்டரிதன் னாமத்தை நினைந்து சொல்லிப்
போய்த்துவா ராவதிக்கட் பொங்குறுகோ மதிமூழ்கிப் பொருந்து கண்ணன்
வாய்த்துளகோ யிற்புகுந்து வணங்கியவ்வூர் விட்டுமச்ச வடிவாய் முன்னே. ()

சங்கவசு ரன்றனக்கு வீடுதந்த மாலிடத்துச் சார்ந்து காதல்
பொங்கவணங் கித்தரும புரிகண்டு மூலமா தவம்போய்க் கண்ணன்
தங்குறுபா லுகாதீர்த்தஞ் சோமனா தங்கால யவனன் றன்னை
மங்குறச்செய் மருங்குகண்டு தவளபுரி யடைந்தின்ன மார்க்கத் தெல்லாம். (௪)

உள்ளதீர்த் தங்களெல்லாம் படிந்தளகா வதியென்னு மூரைச் சேர்ந்து
தெள்ளியசக் கரதீர்த்தஞ் சேர்ந்தாடித் நிரத்திற் றிருமா றன்னை
எள்ளிலருச் சனைசெய்தங் கிருக்கும்போ தவ்வூர்வா ழிருபி றப்பின்
விள்ளுசித்தோ பண்டிதரவ் விடோபாவைக் கண்டெங்கு மேவிற் றென்றும். ()

பேரெதென் றும்வினவப் பிரமசரி யாப்காமூர் பெயர்வி ருத்தா
சாரிகளுக் குப்பிறந்த விடோபாயா னித்திசையிற் றடினி யாட
நேர்வுறுவே னென்றுசொல்லச் சித்தோபண் டிதர்சுதின நேர்ந்த தென்று
போரமகிழ்ந் தெம்மனைக்குப் புகவேண்டு மென்றுமிகப் புகழ்ந்து கொண்டு (௬)

வந்தாறு சுவைச்சோறுண் பித்துப்பின் றுயில்வதிய விரண்டு பேரும்
சிந்தாகு லந்தீரச் சித்தோபண் டிதர்கனவிற் பாண்டு ரங்கன்
நந்தாத பிரமசரிக் குன்மகளை மணஞ்செய்து நல்கு கென்ன
முந்தாத ரத்துடனே யன்னவருக் கதுதெரிய மொழிந்தார் கேட்டு. (௭)

பிரமசரி யெனக்கந்தப் பாண்டுரங்க னிவ்விதத்தைப் பேசொ ணாதோ
திரமுறவெ னச்சித்தோ பண்டிதரின் றிங்கிருத்தல் செய்கவென்னத்
தரமிகுபண் ட்ரிநாத னன்றிரவில் விடோபாத்தன் கனவிற் சார்ந்து
திரவுறவே மணத்தியவள் வயிற்றிடையோர் நால்வர்நல்லோர் நேர்வா ரென்று.

சொன்னதுகேட் டுடன்விழித்துச் சித்தோபண் டிதருக்குத் தோன்றச் சொல்ல
நன்னரவர் புரோகிதரை யழைத்துநல்ல முகூர்த்தம்வைத்து மகளை நல்கிப்
பின்னரொரு நான்குநாள் கழித்தபின்பு சித்தோபண் டிதரைப் பேணித்
துன்னுமிது கடகமதி யாதலாற் பண்டரிபோய்த் தொழுதல் வேண்டும். (கூ)

என்றுசொல்ல நின்மனைவி யுடன்செல்க வேணமாம னியம்பக் கூட்டி
நன்றுமதி பாகாவில் வந்தாடிப் பண்டரிவாழ் நாதன் கோயிற்
சென்றுவலஞ் செய்துகரு டத்தம்பஞ் சேவித்துத் திருமால் பாதம்
நின்றும்வி ழுந்துந்தொழுது நிற்கவங்குச் சித்தோபண் டிதரு நேர்ந்தார். (ய)

வந்தவரை வணங்கியான் சேதுசென்று வரவேண்டு மெனவு குக்க
முந்துமவர் மனங்கண்டு நன்றுபோய் வருகவென மொழிந்து தாம்வாழ்
தந்தவள காபுரிபோய்ச் சார்ந்தனர்வி டோபாபண் டரிநா தன்பால்
உந்தவிடை பெற்றுஸ்ரீ சைலமல்லி கார்ச்சுனமே முதலா மூர்கள். (யக)

பலவும்போய்க் கண்டுசே துவுமாடிப் பின்னளகா பதியை மேவி
நிலவியமா மனைவணங்கி நாலுநாள் கழிந்தபின்பு நிகழ்த்து கின்றார்
நலமிகவென் றந்தைதாய் தமைக்காண வேண்டும்விடை நல்கு கென்ன
இலகுசித்தோ பண்டிதர்யா னுங்காண வேண்டுமெழு கென்றெ ழுந்து. (யஉ)

தம்பதிக ளுடனுப்காம் வந்துதாய் தந்தையர்க்குத் தண்டஞ் செய்து
நம்பெருமான் விடைப்படியே மணமாயிற் றென்றுளது நவிலக்கேட்டே
இன்பமிகுந் தார்பின்பு மகளைமரு மகனைவிடுத் திருக்கு மூர்க்கு
நம்புசித்தோ பண்டிதர்சென் றூர்பின்பு தாய்தந்தை மரண நண்ண. (யங)

வருந்தாமல் விடோபாத்தன் குடும்பத்தில் மனமின்றி லவகலோர்ந்து
பெருந்தாழ்வு கொடுபோந்தார் சித்தோபண் டிதர்மருகற் கிதங்கள் பேசிப்
பொருந்தாது குடும்பத்திற் பொருளுந்தே டாதிருக்கிற் புகலில் வாழ்க்கை
திருந்தாதெம் மூர்க்குவரு கென்றழைத்துக் கொடுபோந்து சேர்ந்தி ருந்தார். ()

அவ்வூரி லரிபசனஞ் செய்துகொண்டு மாடிமதி யெகாத சிக்குத்
தவ்வாதாண் டுகேடோறும் விட்டலனைச் சேவித்துத் தங்கு நாளில்
வெவ்வாளி யனையவிழி மனைவியைப்பார்த் தெனக்குமிக வெறுப்புச் சார்வ
திவ்வாழ்விற் காசிபோய்ச் சன்னியா சம்பெறமற் றெனக்கு வேண்டும். (யரு)

நீவிடைநல் குதியென்ன நேரிழையார் மறுமொழிதா னேரா தேபோய்த்
தாவில்தந்தை தனக்கோதச் சித்தோபண் டிதர்மகளைத் தானும் பார்த்து
மேவியபுத் திரனில்லார் சன்னியா சம்பெறுதல் விதியன் றென்னைத்
தேவிவிடை தராதிருக்கக் கங்கைபோய் வருதுமெனச் செப்பிப் போனார். (யசா)

வலைவழுவு மான்போலத் திருவேணி சங்கம்போய் வருபிர யாகை
அலைதருபுஷ் கரதீர்த்தத் தாடிவிண்டு பத்தர்சொல்லும் புராணங் கேட்டு
நிலையில்சமு சாரந்தான் ஜன்னமர ணத்தைநல்கு நெறிமற் றென்று
மலைவில்சீர் பாத்ர்தமைச் சற்பாவத் துடன்வணங்கி வருமெ னக்கு. (யஎ)

துறவிச்சை யுளவதனைத் தரல்வேண்டு மெனவவருந் துணைவி மக்கள்
உறவினருண் டோவென்ன நானொருவ னேயென்ன வுற்ற தீக்ஷை
பெறவருளிச் சன்னியா சத்துவைத்தார் சிபாதர் பின்வி டோபா
அறமிகுகா சியில்நான்கா மாச்சிரமம் பெற்றிருப்ப தறிந்து மன்னோ (யஅ

சித்தோபண் டிதர்பிள்ளை பெருதவர்க்குத் துறவருளல் சிறந்த தன்றென்
றத்தாலே துயரடைய மனைவியுங்கேட் டுத்துன்ப மடைந்து தேறிக்
கொத்தார்பைந் துணரரச மரஞ்சூழ்தல் தினவிரதங் கொண்டு மேவி
எத்தாலுந் தடையின்றி வருநாளிற் கணவனுக்குத் துறவன் றீந்தார் (மகூ)

ஒருநாளவ் வரசடியி லிருக்கவிடோ பாமனைவி யுற்றுப் போற்ற
வரநான்கு மகப்பெறுதி யெனவுதவக் குறுநகையம் மங்கை கொண்டாள்
திரமோது சீபாதர் சிரிப்பதென்னே நங்காய்நீ செப்பு கென்னத்
தரமேவு மணம்புரிந்த புருடனின்றி மகப்பெறவுந் தகுமோ வென்றாள். (உ0)

உன்கணவ னெங்கேயென் றவர்கேட்கச் சமுசார வுறவு நீத்து
நன்குதுற வினராஞர் பிள்ளையான் பெறுவதெங்ங னவிலு கென்ன
மன்குருவும் பிள்ளையில்லார் துறவுபெற லோபாவம் வழங்கி னோர்க்கும்
*தன்குதெறும் பாவமே யென்றடையா ளங்கேட்டுத் தாங்தெ ரிந்து. (உக)

மிகவருந்தி நங்காயுன் றந்தைதனைக் கொணர்கவென்ன விரைந்து சென்று
தகவுரைக்க வவர்வந்து தண்டனிட ஸ்ரீபாதர் சாற்று கின்றார்
மகனையொரு வாகனத்தி லேற்றிநீ காசிநகர் வருக வென்ன
முகமனொடு துறவினரைக் கூய்க்கொண்டுமனமகிழ்ந்துமுடுகிப் போனார். (உஉ)

போனபின்பு சீபாதர் சைதன்னிய ரொன்றுபெயர் புனைந்த சீடர்
ஆனனத்தை நோக்கியுனக் கில்லாளுண் டோவின்றே வறைதி யென்ன
ஞானகுரு வடிவணங்கி விடோபாவுள் ளதுகூற நல்ல தென்ன
ஊனமிலா மனைவியுடன் போய்வாழ்க வூரிலென வுடனே சென்று. (உங)

கூடியபின் னூரிலுள்ளோர் துறவுகொண்டோ னில்வாழ்க்கை கொள்ள லாமோ
நாடிலிது பிழையென்று பழிகூறத் திருமாறன் ஞமங் கூறி
வீடில்விடோ பாவிருக்க வேதியரெல் லாம்விலக்கி விடவு நீங்கி
நாடிவனத் திற்குடிசை யியற்றியதி லேயிருந்தார் நாரி யோடு. (உச)

இரவுபக லிராமநா மம்புகன்று தினமுமிரங் கீரா றுண்டு
தரமருவு பாகவதங் கீதைமுத லியகேட்டுத் தங்கிப் பின்பு
திரமருவு மும்மகனு மொருபெண்ணும் பிறக்கவவ ரிற்சி றப்பு
விரவுசதா சிவனென முன்மகற்கு நிவர்த்தியென விதித்து நாமம் (உரு)

விண்டிரண்டாம் பிள்ளைக்கு ஞானதே வென்றுபெயர் மேவச் செய்து
மண்டுமூன் றாம்பிள்ளை பிரமனுக்குச் சோபான ரெனமா நாமம்
கொண்டுநான் காம்பிள்ளை மாயைக்கு முத்தாயி யெனக்கு றித்தார்
பண்டுவிடோ பாவென்று பெயர்கொண்டு துறவறத்தும் பயின்று ளோரே. ()

அவகுலத்திற் பிறந்தமக்க ளானனமும் பார்க்கலா காதென் றியாரும்
எவமுரைக்கப் பிள்ளைகளும் வளர்ந்துவர வத்யயன மிசைக்குங் காலம்
நவமடுக்க மனைவிபுரு டனைநோக்கி யுபநயன நடத்த வேண்டுந்
தவமகிழ்ந ரேயென்னச் சைதன்னியர் மறையவர்க ளடைமைவ ரித்து. (உஎ)

யானிழைத்த பிழைபொறுத்துப் பிராய்ச்சித்த நூல்வழியே யியற்று கென்று
ஞானமிகு வேதியரை வணங்கவங்கு முதற்பிள்ளை நலோரே யுங்கள்
ஆனனங்கள் கண்டபோ தேபுனித மாயினே மாத லாலே
ஊனமற வறுவருக்கும் பிராய்ச்சித்த முஞற்றுகென வுரைத்து நிற்க. (உஅ)

*தன்கு—களிப்பு.

உடம்பைநீ ருக்குவதை யன்றிவே றொன்றுமிலை யுபாய மென்று
திடங்கொள்கலை வேதியர்தேர்ந் துரைசெய்ய வனுதாபஞ் செறிந்து நோக்கிச்
சுடங்குசொலு மறையவரை வணங்கியே திரும்பிப்பா ராமற் சார்ந்தே
இடங்கொள்வனத் திற்புகுந்தார் தனியாகிச் சைதனிய ரென்ப மாதோ. (௨௯)

போனவரைக் கண்டவர்க ளனுதாபக் கனல்சுடலே போதும்வேறே
*ஆனல்சுட வேண்டுவதின் றென்றார்க ணிவர்த்திதே வணுகி நின்று
ஞானமிகு வேதியரே யெமக்குநீர் விதிப்பதனை நவிலு கென்ன
ஊனமறை யோரேநும் மூர்க்குப்போ யுமக்குள்ள வுறவோ ராலே. (௩௰)

குலமுறையைத் தெரிந்தெழுதி வருகென்ன ஞானதே வரைக்கு றித்து
நலமலியு நிவர்த்திதே நமதுகுல நமக்குநன் றாய்த் தோன்றும் போது
சொலவெவரைக் கேட்கின்ற தெனச்சீவ முத்தபதந் தோன்றி னாலும்
வலமருவு சுதர்மத்தை விடலாகா தெனஞான தேவ குத்தார். (௩௧)

சாதிதன்னு லொன்றுமில்லை பத்தியன்றி யரிபாதஞ் சார மாட்டார்
நீதிதெரிவ சிட்டர்முத லினர்பிறப்பின் வகையென்ன நினைந்து பார்க்கில்
தீதியலுங் குலத்தினராய்க் கடவுளிடத் தன்புளனோற் றீங்கின் றென்று
ஓதினநூ லில்லையோ வென்றுசோ பானரித முரைத்து நின்றார். (௩௨)

மறையவரங் கவர்பிறப்பின் வகையெழுதித் தந்துதண்டம் வருக்கா ராக
நிறையுமறி வினர்கோதா விரிநதியி னீராடி நீங்கி யப்பாற்
குறைவறுசீர்ப் பிரமபுரங் குறுகியதில் வேதியரைக் கூட்டிவைத்துப்
பொறையுடையீ ரெனவணங்கிப் பத்திரமுந் தந்துளதும் புகன்று நின்றார். ()

அங்கவரும் பிராய்ச்சித்த மில்லையென வதிற்சில்லோ ரலர்மே லான
மங்கைபதி யிடத்தன்பு வாய்ந்துளதே லதுபோது மாறு வேண்டாம்
உங்கடமக் கெனநாங்க ளுணர்ந்தபடி யேயுரைத்தீ ருறவீ ரென்னப்
பங்கமில்லாக் குணத்தினிரால் ஞானதே வெனப்பெயரும் படைத்து ளீரே. ()

என்றுசிலர் சொல்லும்போ தங்கொருவ னீர்ப்பொதிகொ ளிக்க டாவுக்
கொன்றுபெயர் ஞானனென்றாற் பயனென்னை யெனஞான தேவுணர்ந்து
நன்றுசொன்னா யானுமது வுஞ்சரியே யெனநவில நனிமு னிந்து
துன்றுமவ னதற்குற்ற துனக்குறுமோ வென்னவது தொடரு மென்றார். (௩௫)

அதுகாண்பே னெனத்தடிகொண் டெற்றினனக் கடாவதனை யந்த வெற்றல்
முதுஞான தேவர்முது கிற்பட்டுத் தடித்ததனை முனிவர் நோக்கிச்
சதுர்வேத நின்னைப்போற் சாற்றுமோ கடாவென்ன ஞான தேவர்
இதுகால மேகாண்டி ரெனவெழுந்து கடாத்தலையி லெழிற்கை வைத்து. (௩௬)

வேதமொழி கெனவருள வியாசரைப்போ லதுநான்கு வேதஞ் சொல்ல
ஏதமிலா மறையவர்க ளெல்லாருங் கண்டுவியப் பெய்திப் பூமேற்
போதன்முத லினர்புரிதற் கரியசெயல் புரிகுதலாற் பொருந்துமின்னோர்
ஓதில்நர ரல்லரவ தாரிகளே யிவர்க்கெவர்தா முனற்றல் செய்வார். (௩௭)

தண்டமெனப் பொருளாசை தங்கியநா மறையோராய்ச் சனித்த தன்றி
மண்டுநல்ல வொழுக்கமிலேம் பத்தியிலேம் பரிசுத்த மனமு மில்லேம்
கண்டவில ரைப்போலு மறையோரின் றிவர்தம்மைக் கருதி யீன்றோர்
அண்டுமென்ன தவத்தினரோ வெனப்புகழ விவர்களுமங் கவரை யேத்தி. ()

*ஆனல்—அனல்—நீட்டல்விகாரம்.

எல்லாரும் பெருமையே யெனவவ்வூ ரினரெல்லா மிவரோ சால
நல்லோர்க ளரிதாச ரென்றுகொண்டா ரதுபுகன்ற நால்வ ரும்போய்
வல்லானோர் மறையவன்ற னகத்திறங்கிப் புராணசிர வணமுஞ் செய்து
சல்லாப விநோதவரி பசனைவினைப் பகலிரவுந் தங்கு நாளில் (௩௯)

மற்றிவர்தங் ககமுடைய மறையவற்குப் பிதுர்த்திதிதான் வந்த தென்று
சுற்றமுள மறையவரை யுணக்கூவ வவர் துறவி சுதரைக் கூட்டி
உற்றநின்பால் வருகிலோ முணற்கென்ன விழிவுரைக்க வுதனைக் கேட்டு
முற்றுமறை யோன்றிகைத்து மோனமாய் வீட்டிருந்து முன்னு கின்றான். ()

தனைநோக்கி ஞானதே வென்னெனீ சலித்திருக்கை சாற்று கென்ன
எனையீன்றோன் றிதியின்று மறையவரிங் குணவெய்தா திகழ்ந்தா ரென்ன
அனையவனை யறுசுவைப்போ னகமமைத்தி பிதிரரே யடைந்துண் பாரென்
றினையசொல் வவன்வியந்து நீராடல் முதல்புரிந்தங் கியைவு செய்தான் (சக)

கதலியிலை யிடத்திலே யறுசுவைப்போ னகம்படைத்துக் கைதொட் டுண்ணப்
பிதுரரெங்கே யெனவினவ ஞானதே வக்கதையை யிலைமேற் பெய்ய
எதிர்தருமப் பிதுர்க்கடமக் கர்க்கியபாத் தியமுதலா மெல்லாந் தந்து
சதுருடனு சனந்தந்து வத்திரபூ டணத்துடன்றக் கணையுந் தந்தான். (சஉ)

தூபதீ பத்துடனே பிதுருருவ சனுர்த்தனவா சுதேவ மூர்த்திக்
கேபிரிய தாமென்று சொன்னவுட னமுதுசெய் தார் பிதுர்க்க ளெல்லாம்
மாபனவ னதுகண்டு வியப்புடனு னந்தமுற்றான் மற்றவ் வூர்வாழ்
பாபமில்வே தியரெல்லாஞ் சாளரத்து மிறப்பிடத்தும் பதுங்கிப் பார்த்தார்)

அவர்பார்க்கப் பிதுர்க்களெல்லாம் போசனஞ்செய் தானவுடன் ஞானதேவர்
பவநீத்தீ ரேகுகென மறைந்தார்க ளதுகண்ட பார்ப்பா ரெல்லாம்
நவமீதே பிதுரர்வரச் செயுந்திறத்தை நாடுங்கா னரரே யல்லர்
உவமையிலா மும்மூர்த்தி யொரிமாயை யேயிவர்க ளுண்மை யென்று (சச)

இங்கிவர்தம் மகிமையறி யாதேநாங் குலமதத்தா லிகழ்ந்தோம் வீணே
நன்கிதல வெனப்போனர் பகடுமறைக் கருத்தெவரு மறிய நாளுஞ்
சங்கையறச் சொல்வதனை ஞானதே வுணர்ந்துவியா சமுனி சாற்றுஞ்
சிங்கலிலா முறைதவறு மெனப்பகட்டை நோக்கமுன்போற் றிகழ்ந்த தன்றே.

(வேறு) தமக்கிதஞ் செய்து நின்ற சதுர்மறை யவனைப் போற்றி
எமக்கினி விடைநல் கென்ன விசைவுகொண் டவ்வூர் நீங்கி
அமைப்பரும் பெருமை பூண்ட மகாலய மென்னு மவ்வூர்
கமைப்பெருந் தவத்து நால்வர் கடுகினர் வந்து கூடி. (சசு)

பிரவரா வென்னுந் தீர்த்தம் பெரிதுவந் தாடி யங்கே
பரவுத லான போது பற்றறு ஞான தேவர்
கிரமுலாங் கீதை தன்னை யாவருந் தெரிவ தாகத்
தரமுள வியாக்கி யானஞ் சமைக்கச்சோ பான தேவர். (சஎ)

யாவரு மறியப் போதித் திருந்தன ரிருக்கு நாளில்
மூவரு மிவர்க டன்மை கைனியர் வேந்தன் முன்னிப்
பாவரு நீர்சு வானு பவத்தினை மேவ வேண்டுங்
தாவற வெனலுங் கேட்டு நால்வருந் தாளில் வீழ்ந்து. (சஅ)

நாதனே யெமக்கு நீரே ஞானசற் குருநன் ருயிப்
போதுபதேசஞ் செய்க வென்னலும் பொருந்து சிலர்
மேதகு முபதே சஞ்செய் திடவிவர் மேவிப் பின்பு
சாதுசற் குருவே சொல்லச் சமைத்தனர் ஞான தேவர் (சக)

(வேறு) தமதுசுவா னுபவமா மமிர்தானு பவமெனுஞ்சாத் திரத்தைப் பின்பு
நமவென்று மாளசா தேவியா லயத்திலரி நாமஞ் சொல்லிக்
கமவறிவோர் நடந்துசென்றோ ராலயத்தி னருகிறந்த கரும்ப கட்டைச்
சமமுறவே சமாதிசெய்ய மைசோபா வெனும்பெயர்தான் றங்கிற் றென்றும்.

(வேறு) முத்தா யிமொழிப் படிமுன் னிவர்வாழ்
அத்தா னமதா மளகா புரியைப்
பத்தா தரமோ டெயின் றனரால்
நத்தார் கரனு மகவின் றவரே (ருக)

அவ்வூ ரினர்யா வருமங் கவர்தம்
மெய்வா சகமும் புரிமே தகவும்
செவ்வே வினவிக் களிசேர்ந் தவராய்த்
தவ்வா தெதிர்வந் துதழீ இனரே (ருஉ)

தழுவுற் றிவர்தம் மினமக் குளதோம்
வழுவுற் றிடுமென் றுமகிழ்ந் துறையப்
பழுதுற் றவிசோ பனெனும் பனவன்
கெழுமுற் றிலன்வே றுகிளத் துவனே. (ருங)

துறவுற் றவனுக் கிவரோ சுதராய்
முறைதப் பினர்தம் முகமுந் துறலோ
அறமெய்ப் பிழையா லிதடா ததெனக்
குறைசொற் றனனு யிரகோ டியரோ. (ருச)

ஒருநா ளினிவர்த் தியெனும் பெரியோர்
திருநே ரிளையா ளொடுசெப் புவரால்
அருமா மதுரச் சுவையப் பமுணத்
தருவா யெனவே தருதற் கிசைவாள். (ருரு)

மாவே முதலா யவெலாம் வருவித்
தேவே வவியற் றுறுமோ டுகொளப்
போவாள் குயவன் மனைபோம் வழியில்
மேவா தவிசோ பனுமே வினனே. (ருசு)

கண்டே யெதிரெய் துகருத் திலளாய்
விண்டே யொருபா லுறமே வுதலும்
பண்டே பழிகூ றுவிசோ பனெனே
அண்டா தெதிரே யயலா யினதே (ருஎ)

நீயெங் ககல்வா யதுநே ருதியென்
றேயங் கவனே திடவிக் குயவன்
வாய்நன் கடைசுட் டிடவல் லகலம்
ஈயென் றுகொளற் கிவணெய் தினனே. (ருஅ)

என்றுளையெனக் குழுனெய் தினதால்
நன்று கநறும் புனலா டிடநான்
சென்று லலதொன் றுசெயற் கிலதென்
றென்று முனிவோ டுரையா டினனே. (நக)

இனியென் முனரெய் தல்செயா யெனவே
நனியங் கைகொடெற் றிநடந் தழுனே
வனையுங் குயவன் மனைவந் திவளுக்
கெனையன் றியடுங் கலமீ குதியேல். (சும)

உன்னைக் கடிதா கவொறுப் பமெனப்
பன்னப் பரிவுற் றிவளும் படரா
மன்னத் தனியோ டுவழங் குகெனப்
பின்னக் குயவன் பெறவீ கலனே. (சுக)

ஈயா தமையால் மனையெய் திமிக
ஆயா சமதா யழவப் பொழுது
பாயா றுபடிந் தறுஞா னபரர்
மேயா ரவண்வந் துவினு வினரே. (சுஉ)

என்னீ யழுவெய் தியகா ரணமென்
றன்னார் தெரியச சொனுமா யிழைதான்
மன்னு தரமற் றவிசோ பன்வலிந்
தின்னு புரிவுற் றதையன் றியினும் (சுரு)

அப்பஞ் சுடவோ டளியா தபடி
செப்புங் குயவன் செயவுஞ் செய்தனன்
தப்பின் றெனவோ தினள்சா ளரவாய்
மெய்ப்பொன் றிவிசோ பன்வினு விடவே. (சுச)

அவனன் னதுசெய் தல்சுபா வமதற்
கெவமென் னையெனச் சொலினா னபரர்
தவனன் சுடலா கியசட் டியெனக்
கவனந் தருதம் முதுகே கனல. (சுரு)

உதரக் கனலைப் புறமுய்த் தவராய்
இதனிற் சுடுவா யினிதப் பமென
விதனக் கொடிசுட் டுகிரப் பிவிராய்
அதனைத் தனதன் னருடன் மிசைவாள். (சுசு)

செய்யுஞ் செயலத் தனையுந் தெரிவான்
மெய்யொன் றுவிசோ பன்வியந் திதெனே
வையந் தனிலிங் கிவர்மா னிடரோ
ஐய மிலைமுத் தொழிலா ரவரே. (சுஎ)

இத்தன் மையரா யினரிங் கிவரைச்
சித்தந் தெரியா துநிகைத் துளயான்
நித்தம் பலநிந் தைநவின் றனனே
எத்தன் மையினிற் பிழைதீர் வனெனு. (சுஅ)

எண்ணிக் கடிதிங் கிவரைச் சரணம்
பண்ணப் புகுவே னெனவே பதிவாய்
நண்ணத் தெரிஞா னநலக் கடவுள்
உண்ணக் கலனைப் புறமுய்த் தனரே. (௬௯)

அதுகண் டவிசோ பன்வலிந் தவருண்
பதுகைப் பிடிபற் றிமிசைந் திடலுங்
கதுவுஞ் செயல்கண் பெருந் தெனநீ
இதுவுண் டனேகே சரியே யெனவே. (எ௰)

அங்கன் னதுகூ றவுணர்ந் தவனுந்
தங்கும் மவர்தா ளில்விழுந் துபணிந்
திங்கென் மயல்போ கவிசைத் தருள்வாய்
நன்கோன் றியஞா னசிகா மணியே. (எக)

என்னப் பரிவக் குவமெய் தியவன்
துன்னத் தெரிஞா னசுகோ தயரும்
பன்னத் தகுமென் றுபதே சபலன்
றன்னைப் பெறுவித் தனர்தம் மருளால். (எஉ)

(வேறு) இப்படி யிருக்குங் காலத் தினையிலா ஞான தேவர்
ஒப்பில்பண் டரியின் மேவி யுகந்தருள் பாண்டு ரங்கன்
றப்பிலாச் சேவை செய்து தாழ்ந்தபி ளுமதேவர்
வைப்பதா மனைக்கு நேரே வரும்பொழு தெதிர்ந்த நாமர் (எ௩)

கரகம லங்கள் கூப்பிக் காண்மிசை வணங்கி நின்று
தரணியி லெவரா யும்முந் தரிக்கவந் தவத ரித்துத்
திரமிகு கின்ற ஞான தேவரே யுமது பாத
தரிசனை கிடைக்க யான்செய் தவமென்ன தவம தாமோ (எச)

என்றனர் புகழக் கேட்டங் கெதிர்வந்த ஞான தேவர்
நன்றுமை நேர்வார் யாரே ஞானத்தாற் சீவன் முத்தி
ஒன்றிய தெனினும் பூவி னுள்ளநீர்த் தங்க ளெல்லாஞ்
சென்றுநி லாடி நல்ல க்ஷேத்திரங் காணல் வேண்டும். (எரு)

ஆதலா லும்மோ டேக வமைந்துநான் வந்த திந்தக்
காதலை நீரே தீர்க்கக் கடவதென் றினிது கூற
ஏதமி னுமதேவர் யானென ததீன மல்லேன்
கோதறு பாண்டு ரங்க னதீனத்திற் குலவு கிற்பேன். (எசு)

என்பது கேட்ட ஞான தேவர்நன் றெழிலி வண்ணன்
தன்புடைச் சார்ந்து கேட்கத் தரிலின்று கொள்வே னென்று
அன்பரைக் கூய்க்கொண் டேகி யடைந்தனர் கோயின் மேவிப்
பொன்புகழ் கொழுநன் பாதம் போற்றினர் வணங்கிச் சொல்வார் (எஎ)

அமலனே கமல லோச னுபுய லாழி வண்ணு
கமலநா பாநின் சேவை கண்டுகொண் டிருக்கு நாம
நிமலரைத் தீர்த்த மாடு தேடுந்தல மெல்லாஞ் சென்று
விமலமாய் வருக வென்னு டேனருள் விடையென் றோத. (எஅ)

கேட்டலும் பாண்டு ரங்கன் கிளர்ந்தெழு ஞான தேவே
வாட்டமி னுமன் றீர்த்த மருவகற் றலங்க ளான
ஈட்டமெல் லாநா னேயென் றிருக்கின்ற னவனை யுன்பால்
கூட்டிநா னனுப்ப வெண்ணங் கூடிடா தென்செய் கேனே. (எகூ)

ஆயினுந் தீர்த்த மாடற் கவசர முனக்கென் னென்ன
மாயவ னுரைக்கக் கேட்டு வழுவிலா ஞான தேவர்
நீயருள் செய்த நாமர் நிமலரா யிருந்த லாலே
மேயவ ரோடு கூட விருப்புமிக் குளதெ னக்கு. (அ௰)

அன்றியுந் தீர்த்த மாடற் காவலு முளது நாமர்
ஒன்றுற வருள்செய் கென்ன வொப்பிலாப் பாண்டு ரங்கன்
நன்றுபொன் னினைவிட்டாலு நாமனை விடுத்தற் கொல்லேன்
நின்றநின் வேண்டு கோளை நிரப்பவும் வேண்ட லாலே. (அக)

எனைவிட வேறே யாரு மில்லாத நாம தேவன்
றனைவிடா துடன்கொண் டேகித் தாபின்ன ரென்று கூறி
வினையறு நாம தேவே விடாதெனை யுணர்விற் கொண்டு
வனைபல தீர்த்த மாடி வருகென விடைவ குத்து. (அஉ)

நாமதே வங்கை பற்றி ஞானதே வங்கை தந்தான்
நாமமாக் கண்க ளெல்லாந் ததும்பநீர் பெருகி வாரப்
போமவர்க் கிரங்கி யுள்ளம் பொருமினன் புலம்பி னைந்தான்
ஏமுறு ஞான தேவ ரீசனை வணங்கிப் போற்றி. (அ௩)

சந்திர பாகை யென்னுந் தடாநதி சார்ந்து மூழ்கி
வந்துபுண் டலிகர் தம்மை யிருவரும் வணங்கி வாழ்த்த
மைந்துறு நாமர் தம்மை வழிவிடக் கூட வந்த
செந்திரு மகடன் கோமான் றிரும்பினன் கோயில் சேர்ந்தான். (அச)

சேர்ந்தவன் கால்க ளெல்லாஞ் செந்துகள் படிந்த மேனி
வார்ந்துறு கண்க ணீரின் மயங்கிட வதனக் கஞ்சம்
சோர்ந்துறு வதனைக் கண்டு துலங்குசெம் பூமேற் கோதை
நேர்ந்திது வென்னே யென்னே நிமலசொல் கெனவி னவி. (அரு)

பாததா மரைவி ளக்கப் பாண்டுரங் கன்சொல் கின்றான்
தீதறு குணத்தி னவி வேறிலே யெனச்சேர்ந் துற்ற
ஏதமில் நாம தேவன் பிரிவேனும் விசிக மென்னைக்
காதலான் மிகவு நொந்து களைத்துளே னென்று கூற. (அசூ)

நாமனு மாரி வேண்டி நலங்கிய பயிரிற் சோர்ந்து
பூமிசை விழுந்து தொண்டர் பொலிவிலா திருத்தல் செய்யா
மாமலர் விழியி னுளைத் தேற்றிட மயங்கித் தொண்டர்
தாமவ னுறக்கூய்ச் சொன்னு டாமரை மலர்மேற் செல்வி (அஎ)

நாதனைத் தேற்றச் சொன்ன நலந்தெரிந் தன்ப ரெல்லாம்
சீதள வுபசா ரங்கள் செய்திடத் தேறு நின்ற
மாதவன் றன்னை நோக்கி மாயவா வுனக்கிச் சோர்வு
போதரற் கென்ன வேது புகலுதி யென்று கேட்க. (அஅ)

உதித்தநாட் டொடங்கி யென்னை யொழிவிலன் சேவை செய்து
மதித்துள வன்பி ஞலே பிணித்தனன் மருவு நாமன்
விதித்துள தீர்த்த மாட மேவினுன் பசிதா கங்கள்
எதிர்த்துள பொழுதென் செய்வா னெனத்தளர் கின்றே னென்ருன். (அகூ)

இன்னண மடியார் தேற்ற விருந்தனன் பாண்டு ரங்கன்
நன்னல ஞான தேவ ருடன்செலு நாமதேவர்
பின்னுற நோக்கி நோக்கித் தாய்தனைப் பிரிந்தபிள்ளை
என்னநெக் குருகிப் போற்றி யென்குல தேவே கோவே. (கூ0)

என்னுயிர்க் கிறையே யின்ப ரூபமே யெனைப் பிரிந்து
துன்னுகின் றனையோ வென்று சோர்வொடு ஞான தேவர்
பொன்னடிக் கமலந் தாழ்ந்து புனிதமெய்ப் போத மூர்த்தி
நன்னலப் பாண்டு ரங்கன் பிரிவுநா னண்ண லாலே. (கூக)

உயிரெனக் குறுத லாகா துடனந்தப் பாண்டு ரங்கன்
செயிரில்பொற் சேவை தன்னைச் சேவிக்க வேண்டு நீரே
மயர்வறக் காட்டு கென்ன மாயனை மனத்தி னுள்ளே
உயர்வுறக் கொள்வ தல்லா லுளன்கொலோ விங்க னென்ருர். (கூஉ)

சாதகப் பறவை மேக தாரையை வேண்டல் போல
நாதனைச் சகுணத் தன்றி நாடலே னென்று நாமர்
ஓதனு ஞான தேவ ருலககா ரணனை வேண்டித்
தீதற வசித்துக் கொண்ட திறனுளீ ரெனக்கன் ருனை. (கூங)

வசியஞ்செய் வதற்குத் தக்க சாதன மார்க்கந் தன்னை
விசிதமா யுரைசெய் கென்று வேண்டலு நாம தேவர்
சுசிபெறு கற்ப கம்போ யுலோபனைத் தொடர்ந்து வேண்டும்
இசைவென வென்னைக் கேட்டீ ரெனினும்யா னறிந்த மட்டும். (கூச)

உரைசெயக் கேளு மென்ன வுரைக்கின்ருர் தனது தேக
வரையிலே வெறுப்பு மற்றச் சரீரங்க ளினில்வி ருப்பும்
புரையறக் கொண்டு நானென் னகந்தையை முழுதும் போக்கித்
தரையிடை யிருந்துஞ் சேராத் தகையனுய்த் திருமா லன்பு. (கூரு)

தொடர்தலே சுத்த மான பசனையத் தொடர்ச்சி யின்றிப்
படர்தலிற் பயனென் னுகும் பருந்துவா கனன்றன் பாடல்
அடைவுடன் கேட்ட லேசி ரவணமா மவனை நெஞ்சிற்
றிடமுற வமைத்த லேநன் மனனமாந் திருமா லன்றி. (கூசா)

வேறிலை தெய்வ மென்று விரும்பலே தெளிவா நாமம்
கூறுத லொடுபொற் பாதங் கூடலே பேரா நந்தம்
தேறிய விவற்றை யன்றிச் செப்புவ தெல்லாம் பந்தம்
மாறறு ஞான தேவே யென்றடி வணங்கிச் சொன்னுர். (கூஎ)

அமுதமென் மாரி போல வவர்சொன்ன வதெலாங் கேட்டுத்
திமிரறு ஞான தேவர் திரிபுவ னங்க ளுள்ளும்
நிமிரரி பத்தி யுள்ளோர் நாமரை நிகர்வ ரில்லை
நமரெனு நாமர் பத்தி நாதனே யறிய வல்லான். (கூஅ)

என்பன பலவும் பேசி யிருவருந் தீர்த்தந் தோறும்
அன்புட ஞடு வாரா யத்தின புரியில் வந்த
பின்பரி நாமந் தன்னைப் பேசியே நாம தேவர்
முன்புறக் கண்டோ ரெல்லா மொய்த்தனர் பசனை செய்ய. (௯௯)

அதுதெரிந் தவ்வூ ராளு மரசனு மவிந்தன் வந்து
கதுவின னென்னே பாடல் கழறெனக் கேட்க நாமர்
மதுவிரி துளப மாலே வாழ்த்துகின் றேனென் றோத
வதையுறு பசுவுக் காவி வரப்புரிந் தனையே யாளுல். (௱)

நீயரி பசனஞ் செய்த னிசமல தாயி னுன்னே
மாய்வுறு வகையான் செய்வேன் வலிந்தென வவிந்தன் கூறி
ஏய்வுறப் பிழைக்கச் செய்தற் கெத்தனை செல்லு நாள்கள்
ஆய்வொடு புகன்று பின்ன ரத்தொழில் புரிக வென்ன. (௱க)

வினவினர் நம்போ லாது விட்டலன் விரைந்துற் றுறும்
தினஞ்சில செல்லு மென்னச் சிந்தைசெய் தவிந்தன் றேற
நனைவிரி தாரோ யுய்ய நாலுநாள் வேண்டு மென்றார்
கனைகழல் வேந்தன் கேட்டுக் கடிமனே யதனுட் சென்றான். (௱உ)

நரபதி யகன்ற பின்னர் நாமதே வரியை யெண்ணிப்
பரமபா வனகா ருண்ணிய பக்தபா லனப வித்ர
முரகரி முகுந்த மாய முளரிசேர் நாப மாசுந்
தரசநார்த் தனவை குண்ட சௌரிசற் சனத யாள. (௱௩)

விடல பாண்டு ரங்க பூமேன் மின்மகிழ் கொழுந வேரி
மடல்விரி துளப வென்று வாழ்த்தினர் நாலு நாளும்
தொடையின்மே லிறந்து போன சுரபிதன் றலையைக் கொண்டு
படர்படு கின்ற வெல்லாந் தெரிந்தனன் பாண்டு ரங்கன். (௱௪)

நாலுநாட் பகலி ராவு நயந்துள நாம தேவர்
வாலிய மனத்திற் றோன்றி வருந்தலே பசுவுக் காவி
ஏலவுண் டாகி நிற்ப தெழுந்துபா ரென்று பக்த
பாலனன் பிழைக்கச் செய்த படிகண்டு பரனைப் பார்த்து. (௱௫)

நீயிந்த நாலு நாளாய் நினைவின்றி யெனைம றந்து
போயினை யென்றோ வென்னப் புரவலன் றனக்கிப் போதே
மாய்வுறு பசுவுக் காவி வரச்செய்வே னெனச்சொல் லாமல்
ஏயினை நாலு நாளென் றியம்பிய வதுபொய் யாமல். (௱௬)

வந்துளே னினியிவ் வாறு வருந்தலே சங்கற் பத்தால்
சந்தத முனைத தீனஞ் சார்ந்துள வென்மேற் றப்பு
சிந்தனை சொலவோ ஞது நீமகிழ் கென்று கூறி
இந்திரை கொழுந னேக வெதிர்நின்ற பசுவைப் பார்த்தார் (௱எ)

எவ்வகை பசுவுக் காவி யீவரென் றவ்வூ ரார்கள்
நைவகை யொழிந்து சொன்ன நரபதிக் குணர்த்த வன்னுன்
கொய்வகை யாற்றுண் டான கோவுயிர் பெறுவ துண்டோ
மெய்வகை காண்போ மென்ன வியந்தனன் விரைந்து வந்தான். (௱அ)

உயிர்பெற்ற பசுவைக் கண்டோ கோ விவர் தெய்வ மென்னுச்
செயிரில்பொற் சரணந் தாழ்ந்தான் றிரண்டுளா ரூரா ரோடு
மயலறு நாம தேவர் மாண்புகழ் மிகக்கொண் டாட
நயமிக வரிநா மத்தை நவின்றுகொண் டிருந்தார் பின்னர். (௱௯)

அத்தின புரியை நீங்கி யங்கங்கும ரிநா மத்தைப்
பைத்தபல் பாடை யாலும் பகர்ந்தனர் பாடிக் கொண்டு
சுத்ததீர்த் தங்க ளாடிச் சுரநதி துளைந்தி ராமன்
மெய்த்ததீர்த் தனங்கள் பாடும் விசுவநா தனையும் வேண்டி. (௱௰)

இங்கவளோர் நான்கு சாறுஞ் சிறந்தன ரிருக்க வவ்வூர்
தங்குறு கபீரர் வீட்டிற் றனியொரு நாளி ராவில்
அங்கரி தாசர் சேர வவர்க்கன்ன மிடற்கு வேண்டி
நங்கையார் கபீரர் பாரி நண்ணினர் நள்ளி ராவில். (௱௰௧)

ஆவண மெல்லா மின்றி யங்கொரு வணிகன் மட்டு
மேவர விருக்கக் கண்டு மேவிய வரிதன் றாசர்க்
கேய்வன தருதி பின்ன ரீகுவன் விலையென் றோத
நீவளர் காம நீக்க நினைதியே னோர்வே னென்றான். (௱௰௨)

கேட்டவர் மலர்மேன் மங்கை கேள்வனன் குளனென் றெண்ணிக்
கோட்டமில் மனத்தி னேநி குறித்தவ னினைவுக் கேற்ப
நாட்டநல் லுறுதி கூறி வேண்டிய நல்கப் பெற்று
வீட்டுளோ ரடுத்தற் கீந்து மீளுவர் பதியை நோக்கி. (௱௰௩)

பின்விலை தருவ னென்று பேசுதல் மறந்து நீயென்
பொன்விலைக் காக நேர்தி புணர்ச்சியென் பதற்கு நேர்ந்து
முன்விலை யீயா தெல்லாம் வாங்கிட முந்திற் றுதல்
மன்விலைக் காக வேக விடைதரு கெனவ ணங்க. (௱௰௪)

தாசர்நீ யரிதன் றாசர் தம்பொருட் டிவ்வா றெய்ந்த
நேசமென் சொல்கே னென்று மகிழ்ந்தனர் நிசியி ராவில்
வீசுறு துளிக ளுள்ளே யுனைக்கொண்டு விற்பல் யானே
பேசின வணிகன் றன்பா லென்றனர் பெயர்ந்தார் கொண்டு. (௱௰௫)

தோண்மிசை யினரை நோக்கித் தொண்டருக் குதவி செய்த
மாண்வணி கன்ற னுள்ளா மகிழ்வுசெய் தடைதி யென்ன
நீண்மறு கடைந்து செட்டி கடையிடை நிறுவி மீண்டார்
காண்வர விரும்பி நின்ற வணிகன்கண் காண வந்தார். (௱௰௬)

வந்துள கபீர தாசர் மனைவியை வணிகன் கண்டு
முந்துளைப் படியே வந்தா யளறுகால் முகந்தி டாமல்
எந்தவண் ணத்தா லென்று மகிழ்ந்தனன் வினவ வேழைச்
சந்தவார் குழலார் நீசெய் யுதவிக்குத் தளிர்த்தென் றோதர். (௱௰௭)

புயமிசைச் சுமந்து கொண்டு போந்தனர் விடுத்தா ரென்ன
நயமிகு செட்டி யோகோ நன்றுநன் றெனவி யந்து
பயமிகுந் தனுக பித்துப் பரிந்தனன் பற்பல் யோனி
வயமதாய்ப் பிறந்த லைந்து மனிதனு யுதித்தும் வீணே. (௱௰௮)

காமத்தி லழுந்திச் சான்ற கபீரர்த மனைவி யார்க்கு
நோமத்தை யிழைத்தே னந்தோ நுவலரும் பாவி யானேன்
யாமத்தில் வந்த வன்னை தெய்வமே யாரு மென்று
தோமத்தைப் பொறுத்தி தாயே யென்றடி தொழுது வீழ்ந்தான். (௱௰௯)

அன்னைநீ கபீர தாச ரடிமிசை யென்னை வீழ்த்தி
நன்னய வுபய நல்க நவிலுதி கொடுபோ யென்று
பின்னரும் வணங்கச் செய்கை பிழையென வுள்ளம்போர்ந்து
மன்னனு தபித்த போதே பவமெலா மாய்ந்து தீர்ந்த. (௱௨௰)

ஆயினுங் கபீர தாச ரன்புறச் செய்வே னென்று
கூயினர் செட்டி தானுங் குடும்பவன் மயலை நீங்கிப்
போயினன் கூட வில்லம் புகுந்துதா சனைப்ப ணிந்து
மேயின பிழைக ளெல்லாம் பொருத்தருள் விளக்க வென்றான். (௱௨௧)

தொண்டரும் வணிக னுள்ளந் தெரிந்தனர் தழுவித் தூய
புண்டரீ கக்கை தன்னைத் தலைமிசைப் பொருத்தி நேயம்
கொண்டருள் செய்தார் செட்டி யரிபசனத்திற் கூர்ந்தான்
அண்டிய வன்று தொட்டு நாமதே வனைத்துங் கேட்டார். (௱௨௨)

ஒருகபீ ருண்மை யெல்லா ஞானதே வுணர வோதி
இருவருமவரிருக்கு மில்லிடை வரவு மன்பு
பெருகுறவெதிரே வந்து வணங்கினர் பெரிது போற்றித்
தருதவி சிடையி ருந்து சாற்றுவர் ஞான தேவர். (௱௨௩)

மிகநெடும் பாவ மெல்லாம் வீந்திட வுலகத் துள்ளே
சுகரொடுத் தவர்க ணீவீர் தோன்றினீ ரன்றோ வென்ன
அகமகிழ் கபீரு நாம தேவரு மடிவ ணங்கப்
புகழ்மிகு ஞான தேவர் கபீரரைப் பொருந்த நோக்கி. (௱௨௪)

புண்டலீ கருக்கு நேயம் பூண்டொரு பாண்டு ரங்கன்
பண்டரி புரத்திற் செங்கன் மிசையடி பதித்து நிற்றல்
கண்டுநீர் வருக வோர்கா லென்றலுங் கபீர தாசர்
விண்டதேள் மீதியி லேகா தசித்தின மேவு வேன்யான். (௱௨௫)

(வேறு) என்றுகபீரரு மினிதிது கூறிட விருவோருஞ்
சென்றுக யாபிர யாகையி லாடினர் சீராமன்
துன்றிட யோத்திம துரையொடு கோகுல முந்துன்றி
நன்றுது வாரகை நண்ணினர் மீளுறு நாடன்னில். (௱௨௬)

மாமிகு செல்வநி றைந்துவ ளர்ந்துள மார்வாடர்
தாமுறை தேயம டைந்துள போதுறு தாகத்தா
லேமிக வாடின ரிருவரு மோர்கிண றிற்சென்று
காமுறு நீருண வழியிடை யாதுக ளைக்கின்றார். (௱௨௭)

ஞானந லோர்வரு நாமரை நோக்கினர் நவில்கின்றார்
நானறி வேன்லகி மாவதி னீருண நன்றென்று
மேனவி லுங்கிணற் றூடிழி வுற்றயம் வெய்துண்டு
பானமு வந்துண நீரறி கின்றிலிர் பண்டென்றார். (௱௨௮)

நன்றென நாமர்ந யந்தனர் பண்டரி நாதன்முன்
ஒன்றுக ருத்துட னேமது சூதன வோராமா
என்றுமெ னக்கரு ளீசவி ரைந்திவ ணெய்துற்று
நின்றவெ னக்குறு தாகம தைத்தெறு நீயென்றார். (௱உகூ)

அப்படி நாமர கத்துதி னைத்துள வப்போது
மெய்ப்புறு பண்டரி நாதன்ம லர்த்திரு மேனுட்டம்
வைப்புறல் செய்துமி னேயொரு நாமனே வாயாமல்
எய்ப்புற லாயின வின்றுது டித்ததி டத்தோனே. (௱௩௰)

என்னவ னுக்கவ ணெய்தின வோவென விடருற்று
மன்னின நாமர்வ ருந்தினர் தாகம தாலென்று
சொன்னசொன் மாறுமு னேதெரி வுற்றெதிர் தோன்றுமுன்
நன்னரு நம்புனல் பொங்கிவ ழிந்தன நாமர்க்கே. (௱௩க)

வழிபுன லுன்டுமெ லிழ்ந்துள நாமர்தம் வதனங்கண்
டொழியுறு கின்றில னுசமவிட லன்கொளு முஞ்சிர்மை
முழுதுல கும்பெறு மென்றுபு கழ்ந்தனர் முதுஞானர்
பொழுதினி மிர்ந்துவ ழிந்துள நீர்பொலி வாயின்றும். (௱௩உ)

நாமர்பொ ருட்டுறு நீர்குடை யத்தனு டன்மாதம்
தாமதி லெய்துவர் தாரணி யோரது நனைவிட்டு
மாமதி யோரொடு நாமரு மற்றும்வ திந்துள்ள
தோமறு நீர்தொறு மாடினர் வநரிதொ டர்ந்துற்று. (௱௩௩)

பின்சக நாதம டைந்தனர் கண்ணைபி ரானைக்கண்
டின்சுக வாரிது ளைந்தன ரெங்குமெ திர்ந்தாடி
முன்சிறை செய்துள சேதுவ டைந்தனர் மூழ்கிப்பின்
மன்சிவ ராவிடை நாகா லீசனில் வந்தெய்தி. (௱௩௪)

அரிபச னஞ்செய யாவரும் வந்தன ரானந்தம்
புரிபொழு தத்தின பூசனை செய்மறை யோர்போந்து
தெரிவழி யின்றிநி றைந்துள ராகிய சீர்கண்டு
பரிவுற லாகியு ரப்பினர் மற்றவர் பாங்கேக. (௱௩௫)

அன்னவர் சொற்செவி கொண்டில ராயரி நாமத்தைப்
பன்னலு மங்கவர் சூத்திரர் நீயிர்ப ரந்துற்று
மன்னுறு கூக்குரல் செய்த்த டாதெமை மண்டுற்றுத்
துன்னினர் நிண்டினிர் போமினெ னப்பல வுஞ்சொன்னார். (௱௩௬)

கோயிலி லேதொட லாலொரு தீதிலை கொள்கென்று
வாயிலு ளோர்சொல மறையவர்நாமர்முன் வந்தெய்தி
நீயிர்பி னேசெலு மென்றுநி கழ்த்திட நின்றாரோ.
டாயினர் பின்புற நின்றரி நாமம தேசொல்ல. (௱௩௭)

இன்புட னாடினர் யாவரு முவணனி ருக்கின்ற
ஒன்பதி லக்கப தாகையி ழிந்தன வோர்மாயன்
அன்புறு மேலுல குற்றவை யோடிவ ரானந்தப்
பொன்புனே மார்பனெ மெம்புகழ் போற்றுத லைக்கண்டு. (௱௩௮)

பூமழை பெய்தனர் வானவர் கண்டவர் பொற்பெய்த
நாமரெ னக்கொரு நாதனி சைந்துள நாளெல்லாந்
தீமறு வேதமு ருதருள் செய்து சிறப்பின்றி
ஈமஈ டேசன்மு னின்றுபி னெய்தவி சைத்தென்னே. (௱௩௯)

பாடவி டுத்தன னென்றுப ரிந்தனர் பண்பாக
நாடரி நன்குந யப்புற வவ்விடை நாகேசன்
பீடமர் கோயின்மு கம்பிற கேயுறு பெட்போடு
நீடவெ திர்ந்துதி ரும்பின ளுமர்மு னேராக. (௱௪0)

குடதிசை யாகிவி ளங்கின சந்நிதி கோயிற்குள்
நடநவி னுமரை நன்குவி யந்துந வச்செய்கை
தொடர்வுறல் கண்டுதொ ஹுருள சற்சனர் சூழ்வுற்றுத்
திடமுட னேபுகழ் கின்றன ராசைதி டுக்கென்ன. (௱௪௧)

மட்மையி னுன்விழை கின்றன யாவும்வ குக்கின்றான்
விடலரும் விட்டல னெனமகிழ் வாய்மி டியுங்காறுந்
திடமுடனேனெடு மாலைநெ டுந்துதி செய்துற்றார்
விடிபொழு தீசனை வழிபடு வேதியர் வெளிவந்தார். (௱௪௨)

வந்தவர் சூரியன் மேன்முக மாகவும் வருவானோ
நந்துமி வின்மைம யக்குவ தோமதி நாமர்க்காய்
மந்திர மேதிரி வாகிய தோவென மாலுற்று
முந்துறு நாலுதி சைக்கணு மேவுற முகம்வைத்தார். (௱௪௩)

மின்மய வொன்பதி லக்கநெ டுங்கொடி மேற்றோன்றி
இன்மைய வாயின கண்டுவி யந்துமு னெல்லோரும்
நன்மைய நாமரை நான்முக னுனுந யந்தோதுந்
தன்மைய தன்றென வஞ்சிய னுரடி தாழ்வுற்றே. (௱௪௪)

யாங்கள்பி ழைத்தவெ லாங்கமை செய்கென வேநாமர்
பாங்கின வர்க்குப சாரந லம்பல வுஞ்செய்தே
ஓங்கிய வந்தன முஞ்செய்து பின்விடை யுங்கொண்டார்
தீங்கறு நாகந ளுதனை வேண்டினர் சென்றுரே. (௱௪௫)

தாயைநி னைந்துறு கன்றென வேயிரு வோர்தாமும்
மேயினர் பண்டரி கோபுர மேன்முடி மேவக்கண்
டேயவண் வந்தனை செய்தொரு கோயின்மு னேயெய்தி
மாயனை யேபுகழ் செய்துத மாகம றந்தங்கே. (௱௪௬)

விழுமொரு நாமனை ஞானந லோர்தெளி மேவத்தாம்
தழுவின ராயரி தன்னிட மேகொடு தாம்வந்தார்
நழுவலி லாதந லன்புமி குந்துந யந்தேற
வழுவறு நாமர்வ ணங்கினர் பண்டரி மாறனை. (௱௪௭)

பண்டரி நாதனெ முந்தெதிர் வந்துறு பரிவோடே
தொண்டரை நன்றுத மீஇன னுமர்தொ முந்தோறும்
புண்டரி கம்பொரு வும்பத மீதுபொ ழிந்தார்கண்
மண்டிய நீரோடு நின்பிரி வினிவர வையாதி. (௱௪௮)

என்றவ ரைத்திரு மால்பிரி வுற்றனே. யிதுகாறும்
இன்றிர வும்பக லுந்துயி லெற்களு ரேசாலத்
துன்றிய துன்னேயெ திர்ந்தபி னஃதுதொ லேந்துற்ற
நன்றினி நாமவெ னப்பிரி யாதிவ ணெண்ணென்முன். (௩௪௯)

தன்கள மீதுத யங்கிய தண்டுள வந்தன்னே
நன்கவர் தோளில ணிந்தவர் கண்ணின னீர்மாற்றி
மின்கவி னுங்கைக வாலவர் மேனியின் மேனீவி
மன்கரு ணுைய னத்தருள் மேன்மிக வைத்துற்றுன். (௩௫௦)

வீறுநி வர்த்திர லோர்பின ரோடுவி சோபாவும்
கூறிய பண்டரி நாதன்வி ளங்குறு கோயிற்குள்
தேறிய நாமரி டம்புரி செய்கைதெ ரிந்தாதி
மாறனே யேத்தினர் நாமரை வந்தும தித்தாரே. (௩௫௧)

ஆகிய காலேயு ருக்கும ணித்திரு வாலாத்தி
வாகுட னேகொடு வந்துசு ழற்றினள் நாமர்க்கு
நாகர்பொ ழிந்தனர் பூமழை நன்மைந வின்றார்மைம்
மேகநி றத்தின னுமரை நோக்கிவி ளம்புற்றுன் (௩௫௨)

ஆடினே தீர்த்தம தற்கிறு வாகிய தைச்செய்ய
நாடுதி யென்றலு நாமரு நன்றென நாதன்றுன்
ஏடுறு தாமரை யாளிட நாமரை யின்பாகப்
பீடுட னேகொடு சென்றவ ளோடிது பேசுற்றுன். (௩௫௩)

நாமனி யற்றிய யாத்திரை நல்விர தந்தன்னே
ஏமுற முற்றிட னன்றென விந்திரை யெங்கோனே
தூமன னுகியெ லாமற விட்டனே யேசூழ்ந்து
காமுறு வோனெது செய்குவ னீயது காவென்றே. (௩௫௪

மாமறை வேதியர் வந்துண வேசொலி மற்றெல்லாம்
ஆமள வாகவ மைத்தியெ னத்திரு மாலாஞேன்
நாமர டிப்பொடி நண்ணிட முன்னவர் நன்றுகப்
போமதி யற்றியொர் வேதிய னுய்ப்பினர் போகின்றுன். (௩௫௫)

சந்திர பாகைநெ டுங்கரை மீதுத யங்குற்ற
மந்திர வேதியர் தம்புடை வந்துவ ணங்குற்றுன்
அந்தநல் வேதிய ரென்னென நாமர்க ணன்புள்ளேன்
வந்தவ னந்தனி யானென வந்தது ரைக்கின்றுன். (௩௫௬)

இந்தந னுமனி யற்றுறு போசன மெல்லோரும்
வந்துண வேண்டுமெ னச்சொல வம்மறை யோர்யாரும்
முந்துவ மென்னமு குந்தன டைந்தனன் மொய்கோயில்
இந்திரை கண்டனள் சித்திக ளெட்டையு மேய்கென்றுள். (௩௫௭)

வந்துள சித்திக ளெட்டும்வ ணங்கிவ ழாதொன்று
தந்தன யாவும மைந்தன பின்புத னுமர்க்கு
முந்தின மங்கள நானமு டிந்தபின் மொழிகின்ற
மந்திர மோதினர் வரிசைவ ழங்கினர் மலர்மின்னூர். (௩௫௮)

பூடண மாடைசு கந்தமு டன்புனை பூவோடு
சூடுதல் செய்தனன் மால்பொறி நாமர்து லங்கக்கண்
டாடின திட்டிக ழிந்திட வேயரு ளாலாத்தி
நீடவெ டுத்தலு நாமர்த மைத்தழீஇ நின்றான்மால். (ாருகூ)

ஞானந லோரொடு நால்வரு மற்றுள நல்லோரும்
தீனத யாநிதி செய்வகை கண்டுசி றந்தோங்க
லானந னுமரை நும்மென யாருள ரரிபத்தர்
ஊனமி லீரென வோதிமி கப்புகழ் வுற்றாரே (ாசுய)

வேதிய ஞகிய மால்பினர் வேதிய ரெல்லாருஞ்
சேர்தர லாகவ மைத்தொளிர் கின்றசெ ழும்பீடத்
தாதர வாகநி றுத்திய லங்கிர்த மாகச்சேர்
பாதம்வி ளக்கியோர் பூசனை யுந்தனி பாலித்து. (ாசுக)

பதமுறு நீர்பரு கிப்பொலன் மிக்கொளிர் பட்டாலே
இதமுட னன்குது டைத்துந லாசன மேறச்செய்
ததிமது ரஞ்செறி முக்கனி சர்க்கரை யப்பஞ்சேர்
விதவித வர்க்கமி கச்சுவை யின்கறி மேன்மேலும் (ாசுஉ)

நெய்தயிர் பானிமி ரச்செறி போனக நிறைவெல்லாம்
கைதவி ராதுப டைத்தவ ருண்பது கண்டார்வம்
பெய்தர நாமர்சங் கற்பச லந்தனி பெய்யச்செய்
தைதவர் யாவரு மமுதுசெய் திடும்வகை யைச்செய்தான். (ாசுரு)

அந்தணர் யாவரு மமுதுசெய் தானபி னவர்கட்குச்
சந்தன கந்தசு கந்தவி தத்தொடு தாம்பூலத்
தெந்தவி தங்களு முதவிய பின்னவ ரெல்லோரு.
முந்தம ரச்செய்து நீயிர்கள் காணநும் முன்னேயான். (ாசுச)

அமுதுசெய் துதவுவ றக்கனை யென்றுபி னலர்மங்கை
தமியுத வோதன மிசையவி ருந்தொரு தன்னுமன்
நிமிர்சுவை யோதன முடனுண வெங்கென நேடித்தான்
அமர்திரு வாயிலில் வந்தவ சந்தனை யறிவுற்றே. (ாசுரு)

தூக்கினன் வந்திடு தவிசிடை யேயவர் தொகவைத்து
நீக்கவி ளைப்பினை யவரது கண்டழ நெடுமாலும்
போக்கறு வீரமு துண்கென நன்குபு கன்றானுய்
ஆக்கிய நல்லமு தூட்டினன் வாயிடை யப்போது. (ாசுசு)

என்னொரு நாமநீ யேனமு கின்றனை யென்றானை
நன்னய மாகவ வன்பத மேற்றலை நண்ணச்செய்
தன்னபொ லன்கழல் பற்றியெ னுதநின் னருளென்றுந்
துன்னுபி றப்பிடை தோறும மைக்கதொ டர்ந்தென்றார் (ாசுஎ)

மாலது கேட்டும கிழ்ந்துனை யென்றுமறக் கேனென்
றேலவு ரைத்தமு தூட்டிட நாமரு மின்பானார்
சாலமி சைந்தக லத்திடை யமுதொரு தானுண்டான்
கோலவி ருந்தபி ராமணர் கண்டிது கூறுற்றார் (ாசுஅ)

சூத்திர னுண்டக லத்திடை வேதிய னுஞ்சோறு
வாய்த்திட வுண்பது வுந்தக வோவிவன் மறையோனே
ஈத்துள சோறினி துண்டிழி வுற்றனம் யாமின்று
நேர்த்துள தோஷநி வர்த்தியெ னேயென நினைவுற்றார் (௱௬௯)

மிச்சினு கர்ந்தபி ரானொரு நாமறை மேவக்கொண்
டச்சுத னாமமு ரைத்தமர் வேதிய ரருகுற்று
மெய்ச்சவர் காலிடை யிட்டுள தக்கணை மேன்மேலும்
வைச்சினி தீவுழி யென்முகம் வாட்டம்வ குக்கென்றான் (௱௭௰)

வேதிய னாகிய நீயொரு சூத்திரன் மிச்சிற்குச்
சாதக னாயின தென்னையி ழிந்தநீ தருகின்ற
ஓதன முண்டவெ மக்கது தீர்வகை யுண்டோவென்
றேதம டைந்தன மென்றனர் வேதிய ரெல்லோரும் (௱௭௧)

பொய்கள வோடுபொ ருந்திய கட்குடி புன்காமம்
செய்கொலை செய்பவன் யாரெனி னுந்திரு மானாமம்
பெய்தரு வாயின னேலவன் மிச்சில்கள் பெரிதன்றோ
எய்துவ தென்றினி துண்டன னென்றன னென்னம்மான் (௱௭௨)

வேதியர் செய்கையெ லாமற விட்டொரு மால்நாமம்
ஓதுவ னேலவன் மிச்சிலை யுண்பது வோநீதம்
தீதது செய்தனை தீர்வகை சந்திர பாகைக்குப்
போதுக வென்றனர் வேதியர் மாலரி புகல்கின்றான் (௱௭௩)

சித்தந லஞ்செறி சுத்தம தாகித் திகழ்வைரா
கத்தொடு சற்சங் கத்திடை கூடிக் கவினார்மால்
பத்தியி னாமம் பகர்வுறின் முன்சேர் பவமெல்லாம்
மொய்த்துள திதெல் லாமற மூழ்கு முதனானம் (௱௭௪)

ஆதலி னீரே யறிஞர்கள் சொல்லு மவையெல்லாந்
தீதற யானே செய்யவ குக்குந் திறனென்னாப்
போதுக வென்று நாமர்கை பற்றிப் போதந்தான்
வேதியர் சொன்ன வகைநதி மூழ்கி விதிசெய்தான் (௱௭௫)

பின்னரை பீதாம் பரமது டுத்திப் பெரிதார்வந்
தன்னவ வர்க்குத் தானம ளித்தான் சொனவாறே
நன்னரெ னக்குச் சுத்தம்வி ளங்க நனிசெய்தீர்
என்னவ ணங்கி நல்விடை பெற்றா னினிதாக (௱௭௬)

அன்பரு டன்கோ யிற்குள டைந்தங் கவரோடும்
இன்பொட ருந்திப் பின்விடை யன்பர்க் கினிதீந்தான்
முன்பொரு நார தன்கர வீணை முறைசாலப்
பொன்பத மீதிற் கும்பிடல் செய்து புகழ்கின்றான். (௱௭௭)

அன்னவ னுக்குத் தன்கள மாலை யதைநல்கித்
தன்னக லத்துப் பொன்மணி மேவத் தழுவுற்றான்
முன்னிய பாமை தன்னிடம் வீணை முனிமேவத்
துன்னிவ ணங்கித் தவிசிலி ருத்திச் சொலுகின்றாள். (௱௭௮)

அவ்வவ ரெந்தச் சாதிய ரேனு மதுதோரா
இவ்விட லன்றன தன்பர்க ளெச்சிற் கேக்குற்றுச்
செய்வகை நன்றே செப்புதி யென்னத் திகழ்வீணை
வவ்விய கையோன் பாமையை நோக்கி வகைசொல்வான். (௱எகூ)

கோமள மின்னே நின்திரு மானிர்க் குணனாகி
நாமமு மின்றி நல்லுரு வின்றி நவையின்றிப்
பூமியி லுள்ளோ ருப்வகை ரூபம் பொலிவுற்றே
ஆமனு யிர்க்கன் பெய்திட வெவ்வா றயர்கின்றான். (௱அ0)

ஆகலி னன்னா னுக்கொரு தோடமு மடைவுண்டோ
நீகரு தென்றே போயின பின்பந் நெடுமால்பால்
பாகன சொற்பொன் னெச்சில ருந்தல் படிதானே
யோகமு றென்ன மாயன தற்கங் குரைசெய்வான். (௱அக)

தந்தையு டன்றாய் குருமனை மக்க டமரெல்லா
ச்சிந்தையி லன்பா லல்லது வேறோர் நிலையில்லை
செந்திரு வேயங் கவர்கள்பொ ருட்டே செறிகின்றேன்
மைந்துற வென்சீர் வரவஃ தறியார் மகியாரே. (௱அ௨)

இகபரம் வேண்டா ரெனையல தன்ப ரிதனாலே
அகமகிழ் வுற்றே யவர்பெயர் சொல்வே னதுவன்றித்
தகவவ ருருவுஞ் சிந்தனை செய்வே னவர்சாற்றத்
தொகுபணி யுஞ்செய் வேனிது வேயென் றுணிவென்றான். (௱அ௩)

(வேறு) இப்படித் திருமால் பொன்னோ டியம்புறு பொழுதிற் பானு
ப்பற வுதய மாகச் சார்ந்தனர் தொண்டரெல்லாம்
பாற்புறு கோயிற் குள்ளே புகுந்தரி பசனை செய்து
ற்பரன் பதம்வ ணங்கத் திருநெடு மாலுங் கண்டு. (௱அ௪)

முன்னவர் தமைப்பக் கத்தே யமர்தரச் செய்து பொன்னே
ன்னல்யான் றேஷந் தீர்க்க நிற்புழி நேர்ந்து கொண்டேன்
ன்னயத் தின்று மன்ன நான்மறை யவருக் கெல்லாம்
ன்னமு திடுவே னென்ன வாதலா லியற்றல் வேண்டும். (௱அ௫)

ன்றவன் றன்னை நோக்கி யிந்திரை யிசைந்து சொல்ல
ன்றென மறையோர் தம்பா லணுகிவே தியரே நீவிர்
ன்றுமுண் பதற்கு நேர்வீ ரென்னவு மறையோ ரெல்லாம்
ன்றுது மென்றார் நாதன் கோயில் போய்த் துன்னி னானே. (௱அ௬)

ந்தணர் தீர்த்தமாடி யடைந்தனர் கோயிற் கப்போ
ந்திரை கொழுநன் பார்ப்பா னெனச்சென்று தொழுது கூட்டி
துபொற் பீடத் தேற்றி மலரடி கழுவு நீர்கொண்
ந்தன னென்று கூறி முறைமுறை யுபச ரித்தான். (௱அ௭)

சுவைக் கறியோ டின்சோ றடைவுட னமுது செய்ய
வறச் செய்துண் போது மாலரி நாமந் தன்னைப்
மொரு பிடிசோற் றுக்கும் பேசுக வெனவு மன்னார்
தொறுஞ் சொல்லி யுண்டா ருண்டபின் சுத்தஞ் செய்து. (௱அ௮)

சந்தன கந்தத் தோடு தாம்பூல முதல பெற்று
விந்தையோ டிருக்க நாதன் வேதியர் தம்மை நோக்கி
அந்தணீர் சுதின மின்று மானதா லுமைச்சே வித்தேன்
உய்ந்தனென் பேரா நந்தக் கடலிடை முழுகி யுற்றேன். (௱அ௯)

ஆதலா லடிய ரோடிங் கியானுணு மளவு நீவிர்
ஏதமின் றிருக்க வேண்டு மென்றடி யார்க ளுக்குப்
பாதபூ சனைகள் செய்யப் பரிந்தனர் கண்ட நாமர்
காதனே யெமைப்பூ சித்த னல்லதோ வென்ன நக்கான். (௱௯0)

எனக்குமை யன்றி வேறே பெருமையின் றெனவி யம்ப
மனக்களிப் புற்றுத் தொண்டர் மருவியுண் பொழுது மாயோன்
வணக்கரத் தூட்ட வெச்சில் தெறித்திட மடியின் மாற்றி
உணற்கரு மடிய ரெல்லா முணப்பினு மூட்டி னானே. (௱௯௧)

சிலர்க்குப சரித்த லெச்சில் தெறித்திடிற் றுடைத்தல் செய்து
பலர்க்குமங் குபசரிக்கும் பரமனைப் பார்த்துப் பார்ப்பார்
நலத்தகு சயிட்டி கத்தை நண்ணுவோன் றானு மல்லன்
வெலத்தகு தவவி ராக மேவினோன் றானு மல்லன். (௱௯௨)

மறையவன் றானு மல்ல னெனச்சிலர் வருக்கச் சில்லோர்
நிறைபரம் பொருளே யாகி நேர்தரு விட்டோ பாத்தான்
குறைவிலா வடியர்க் காகக் கொண்டுநன் மனித வேடம்
முறைமுறை தொண்டு செய்து முயல்கின்ற விவன்மற் றென்ன. (௱௯௩)

பகர்கின்ற வதனைக் கேட்டுப் பண்டரி நாதன் மிக்க
நகைகொண்டு மிளிர்கி ரீட நலங்கொள்கு ண்டலங்க ளான்கு
புகர்கொண்ட தோள்க ளைந்து பொருபடை பொன் பூண்மார்பு
முகமின்னப் பொன்னி றுடை முயங்குறப் பொலிந்துநின்றான். (௱௯௪)

நின்றவவ் வடிவை நோக்கி நிறைமறை யவரோ டன்பர்
துன்றிய மகிழ்ச்சி கூர்ந்து தொழுதுகூத் தாடலானார்
அன்றரி யவரை நோக்கி யகிலபிர பஞ்சமாயை
வென்றுதே காபி மானம் விடுத்தெனை யேய டைந்தார். (௱௯௫)

அன்பெனுங் கயிற்றிற் கட்ட லானநா னவர தீனம்
என்பதை யன்றி வேறே யிலையென மறையோ ரெல்லாம்
பன்பல வேத மெல்லாம் பதிதபா வனனென் றுன்னை
இன்புட னுரைப்ப தெங்க ளிடத்தின்று விளங்கிற் றென்றார். (௱௯௬)

பரமபா வனவின் றுன்னைப் பார்த்தது போல நேகம்
தரமுட லெடுத்த போதுந் தயங்கயாம் பார்த்தல் வேண்டும்
திரமுற நினது நாமஞ் செப்பவும் வேண்டு மிந்த
வரமருள் கென்ற வந்த மறையவர் தம்மை நோக்கி. (௱௯௭)

சிரித்தருள் செய்தன் னுரைச் சேர்த்துமார் பழுந்தப் புல்லித்
திருத்திய ஞானதேவர் சேவடி யடைந்து நீவிர்
பரித்திர் மெய்ஞ் ஞான மென்று பகர்ந்தனன் பகரக் கேட்டோர்
விரித்தது புரிது மென்று வணங்கினர் மீண்டு மீண்டும். (௱௯அ)

ஞானதே வேசீ ரிந்த நான்மறை யவர்கட் கெல்லாம்
ஊனமி லுபதே சஞ்செய் தருளுக வெனவு ரைத்தான்
சானகி ரமணன் ஞான தேவருந் தாள்வ ணங்கி
ஈனமில் சொரூப சாக்ஷாத் காரத்தை யெல்லோ ருக்கும். (௱கக)

இதவுப தேச மாக வியம்பினர் தலைமேற் கைவைத்
துதவிய பொழுதெல் லோரு முற்றன ரக்ஷ யத்தை
நிதமரி பசனை செய்து நிருமலன் றனைச்சே வித்து
நுதலிய தடைடீ ரென்று நுவன்றனர் ஞானதேவர். (உ௱)

சிறிதுநாட் சென்ற பின்பு சீர்கொள்விட் டலன்பாற் சென்று
நெறிதரு மவன்றன் பாத நேர்நின்று வணங்கித் தேவா
அறிவுற வெனக்குத் தஞ்ச மாகநற் சமாதி நல்கென்
றுறிதிகொ டுரைப்பக் கேட்டங் குணர்ந்துவிட் டலன்சொல் வானால் (உ௱க)

எனக்கரும் பிராண னாகி யிருக்கின்ற ஞான தேவா
உனக்குவேண் டியதை யானே வுதவுகின் றேனென் றோதி
மனக்கித மாக மிக்க மங்கல சுபதினத்தில்.
தனைத்தொழுந் தாச ரெல்லாஞ் சார்ந்திட வரவ ழைத்து. (உ௱உ)

கீர்த்தனம் பலவும் பாடக் கிளர்திரு விழாவுண் டாக்கிச்
சீர்த்தநல் லுண்டி யாதி செயுஞ்சிறப் பெல்லாஞ் செய்து
தீர்த்தரா கியசா துக்கள் சேர்வுறீஇ ஞான தேவர்ப்
போர்த்தினி தாகச் சூழ்ந்து போந்திடத் தானும் போந்து. (௨௱௩)

இந்திரா யணிக்கூ லத்தி லியலளிந் தியெனு மூரில்
வந்துசித் தேசு ரன்றன் வளர்திருக் கோயின் மாடு
பைந்துண ரார ஜாநு பாதவத் தடியி னின்று
செந்திரு நாதன் யார்க்குந் தெரிவுறச் செப்பு கின்றான். (உ௱௪)

கார்த்திகைத் திங்கண் மேவுங் கண்ணப க்ஷத்தி லோங்குஞ்
சீர்த்திசே ரென்றி னத்திற் சேர்வன்யான் வருடந் தோறும்
தீர்த்தமா மிங்கென் றோதத் தெரிந்துள சனக ராதி
மூர்த்தியா முனிவ ரோடு முந்தரி தாசர் சூழ்ந்து. (உ௱௫)

ஹரிதிரு நாம கோஷ மார்த்திட வாத்தி யங்கள்
புரிவுற முழங்கத் தேவர் பூமழை பொழியக் கண்ணன்
திரிபிலா துணர்ந்த ஞான தேவர்க்குச் சமாதி தந்து
பரிவினு ளளங் குற்றுப் பண்டரி புரத்தைச் சார்ந்தான் (உ௱௬)

சிற்சில நாள்க ளங்குச் சென்றபி னுமதேவர்
பொற்புறு ஞான தேவர் பொருந்தரும் பிரிவி னாலே
அற்பக லனுத பித்தா ராகிய செயலைத் தேர்ந்து
விற்பொரு விமானத்தேறி மேவினர் ஞான தேவர். (உ௱எ)

வந்துவிட் டலனை நேரே வணங்கிப்பின் னுமதேவர்
மூந்ததி சயிப்பக் கண்டு மொழிந்தவர் மனவ ருத்தம்
பிந்துறப் புரிந்தங் காறு பெறுமதி யிருந்து போந்தார்
அந்தமில் லவரைத் தியானிப் பவர்களுக் கருள்செய் தூற்றார். (உ௱அ)

இவ்வித நிவிர்த்தி தேவர்க் கினிதுதிரி யம்ப கத்துஞ்
செவ்விய வியற்சோ பான தேவர்க்குத் தகுதி யாக
ஒவ்வுசம் வச்ச ரத்து முவந்திடச் சமாதி தந்தான்
திவ்விய நலஞ்செய் பாண்டு ரங்கனுந் தீர்த்தன் மாதோ. (உாகூ)

ஞானதேவர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆக சரித்திரம் கூ-க்கு செய்யுள் அாகூ௰கூ.

முற்றிற்று.

கூர்மதாசர்சரித்திரம்.

சூரியன்றனித் தேர்விடு தொன்மையர்
நேரில் மாலரி நாமநி னைப்பினர்
ஏரி லேய்பிர திட்டான மென்பதோர்
ஊரில் வேதியர் சாதியி லுற்றனர். (க)

ஏர்கொள் கால்களி லாமற் பிறந்தவர்
கூர்ம தாசரெ னப்பெயர் கொண்டிடச்
சார்வ தாகியத் தாய்தந்தை தம்வயிற்
சீர்சி றந்திடச் செல்வர் வளர்ந்தனர். (உ)

சீர்த்த தானவவ் வூரிற் சிறந்தரி
கீர்த்த னங்கள் கிளத்துகின் றோர்வயின்
ஊர்த்த டைந்தன ருத்தம காமத்தி
லார்த்த வன்பின ராகி யனுதினம். (ங)

கேட்டு வந்தனர் கேட்பதிற் பண்டரி
நாட்டு மான்மிய முந்நவில் வோர்களால்
ஈட்டு மின்பத் தழுந்தி யிருகரம்
கூட்டிக் கும்பிட்டுக் கூறத் தொடங்கினர். (ச)

தொடர்வின் விட்டலன் மெய்ப்புகழ் சொல்லுவீர்
முடவன் பண்டரி போக முடியுமோ
கடவ தென்னெனக் காருத்தன் மூசர்கள்
திடமெ லாமுளேம் யாங்கள்செல் கின்றிலம் (ரு)

நீசெ லற்கெங்ங னேருமென் றேநகை
தெசு றப்புரிந் தாரது தேர்ந்தவர்
மாச றுத்தொளிர் மாதவன் பண்டரி
கேச மிக்கது நேர்வதின் றேயெனு. (சு)

அனுத பித்தங் ககன்றனர் சின்னெறி
நனிந கழ்ந்துந லந்திகழ் மாருதி
சினக ரத்துத் தெறும்பசி தாகத்தால்
மனமி ளைத்துவ ருந்திவி ழுந்தனர். (எ)

சீவ ரட்சக னேதிகழ் பண்டரி
மேவு முத்தம னேயினி வேறிலர்
காவல் செய்பவர் நீகளை கண்ணதாய்
ஆவல் கொண்டெனை யாண்டிட வேண்டுமே. (அ)

என்று தோத்திரஞ் செய்தன ரோத்தலும்
நன்று பண்டரி நாதன யந்தனன்
ஒன்று வேதியனுகியங் குற்றனன்
நின்று நீரெங்கு நேருதி ரென்றனன். (கூ)

பண்ட ரிக்குப் படரும் கருத்துளேன்
அண்டி னேனென வன்னவர் கூறலும்
கொண்டல் வண்ணனுங் கூடி னதுதுணை
மண்டெ னக்கென மாமகிழ் கொண்டனன். (ய)

எய்துங் காலில னுகிய வென்றுணை
நொய்து மற்று நுமக்கிய லாததே
ஐது நும்பெய ரேதுரை யீரென
வெய்தில் விட்டல னென்பெய ரென்றனன். (யக)

இன்னும் பண்டரி யிற்கடை வைத்துளேன்
துன்னு கின்றன னங்குத் தொடர்ந்துமை
நன்னர் மெல்ல நடப்பவன் யானென
மன்னு கூரும தாசர் மகிழ்ந்தனர். (யஉ)

அட்டுப் போனக மன்பினீ ருண்டிட
இட்டுப் பண்டரி யெய்து மளவுநான்
...ட்டில் லாமலி யற்றி முயங்கிடம்
...ட்டு வேன்முந்தி யென்று கிளத்தினன் (யங)

...ன்றி ராவவ ரோடு மமர்ந்துகீழ்
...ன்று தோன்றுமு னேயெழுந் தேகுநீர்
...ன்றி டும்வழி யீதெனச் சொல்லியே
...சன்று சேரச்செய் தேமறை வாயினன் (யச)

தாசர் தாமுந் தவழ்ந்தொரு தங்கிடம்
தேச றுங்கதிர் பாடுறச் சென்றனர்
நேச ஞணகி மலனு மவ்விடத்
தேசி றந்துவந் தின்னமு தூட்டினுன். (௰௫)

வாவி சேரி வசதியில் லாவிடம்
மேவி லங்கவர் மேவவ மைத்துடன்
தாவி லாமதி நான்கு தவழ்ந்தவர்
ஆவ லோடு லகுளையை யண்மினுர். (௰௬)

அன்று கார்த்திகை யான தசமியாய்
நன்று நாளை யேகாதசி நண்ணிடச்
சென்று சேருவர் செல்லுவோர் பண்டரி
என்றி யான்செல்வ தென்றுளத் தேங்கினுர். (௰௭)

கண்ணனே முகில் போலுங் கருநிற
வண்ணனே பொன் மகிழுங் கொழுநனே
எண்ண னேரு மிறைய வனேயுனை
நண்ண கிற்கில ஞளையு நானரோ. (௰௮)

என்செய் கேனென் றிருகரங் கூப்பியே
முன்செ றிந்தவர் தம்முன் மொழிந்தனர்
பொன்சி றந்த புகர்நிறத் தெம்பிரான்
தன்சி லம்படி காணுந்தகவிலேன் (௰௯)

ஆத லாலிவ் வனுதன் மிசைத்தயை
மாத வன்செய்திங் கேனும்வந் தன்புடன்
தீதில் சேவை தரும்படி செப்புவீர்
போது வீரென நன்றென்று போயினுர் (௨௰)

ஞான தேவர் முதலிய நால்வரோ
டான நாமரு மந்தவி சோபரும்
கான மோடரி நாமங் கழறியே
ஏனை யன்பர்க ளோடினிதாடினுர் (௨௧)

பாண்டு ரங்க னவர்தமைப் பார்த்தருள்
ஈண்ட வேயெனக் கின்னுயி ராமிந்த
மாண்ட ஞானநன் மாதவர் முன்னவர்
பூண்ட தானவி ராகப் பொருப்பரோ (௨௨)

ஆன்ம போதக ராயருள் கின்றசோ
பான தேவர்வி சோபர்பண் பாகிய
ஞான யோகிய ரானநல் லன்பரோ
ஊன மில்லவ ரொன்னவு ணர்த்தினுன் (௨௩)

எனது நாமஞ்சொல் வோர்களி லேமிகு
கனமு லாவிய காரண நாமர்க்கு
நனிநல் லன்புட னுமை நவில்வதால்
இனிது நாமதே வென்னத் தகுமென (௨௪)

அவரை மார்போட ணைத்துக்கொண் டானந்தம்
இவரு போது லருளை யிருந்துமா
தவனன் ஞமத்தை சாற்றிக்கொண் டேமிக
நவநல் லன்பர்கள் நண்ணினர் கோயிற்கே (உரு)

வந்து மாதவன் பாதம்வ ணங்கிஞர்
சிந்தை யன்புமி க்ச்சிறந் தேத்திஞர்
முந்து கூர்மர் மொழிந்ததை யெம்பிரான்
விந்தை கூர விளம்பினர் வேண்டிஞர் (உசு)

வினவி மாதவன் மிக்க விரைவுடன்
தனது பானின்ற தண்ணளி நாமரை
அனுக ஞானநல் லோரைமிக் கன்பொடு
நனிவி ரும்பினன் நோக்கி நவில்கின்முன் (உஎ)

கூர்ம தாசன் குறித்தெனைக் காணவே
ஆர்வ மிக்குள ஞதலி னீவிரும்
வாரு மென்றுட னேகொடு மன்னிஞன்
சாரு நாமர் தமைவிளை யாடவே (உஅ)

எண்ணி யவ்வழி யவ்விரு வோரையுங்
கண்ணி யொன்று கழறுகின் முன்மறை
நண்ணி நாளு நடங்கிளர் கின்றதாள்
மண்ணின் மீது வரவலி தாகவே. (உகூ)

மிக்க தாக விரும்பினன் யான்புனல்
புக்க துண்டு வருமள வும்புகுந்
திக்கடைக்க ணிருத்தி ஞனச்சொலித்
தொக்க தோர்கொடிப் பாதையிற் றுன்னிஞன் (௩0)

சாவந் தியாமேள தாச ரரிபெயர்
ஓவதின்றி யுரைத்துக்கண் மூடியே
மேவு மெய்யவ சத்தொடு மேவிய
ஆவ யிற்சென் றவரை யுணர்த்திஞன் (௩க)

அவர்வி ழித்தனர் நோக்கின ரையன்றன்
நவவி சித்திர நண்ணிய மேனியை
உவமை யற்றநீ யென்னுழை யும்வரத்
தவமி ழைத்ததென் ஞேவென்று சாற்றிஞர் (௩உ)

தழுவித் தாள்களிற் ருழ்ந்துமெய் யன்பினில்
முழுகி நின்ற வவர்முக நோக்கியே
அழிவி லோருரை யச்சுதன் கூறுவான்
பழுவி லீர்நான் வருவழி தன்னிலே (௩௩)

ருவர் சோர ரெனைத்தொடர் கின்றனர்
வருவி யுன்வயின் மேவின னீயெனக்
ரவு செய்கெனக் கண்ணிச் சிறிதுபோ
ரவி தன்னையெங் கேயொளிக் கின்றதே (௩ச)

அண்டம் யாவும் வயிற்றி னடக்கிய
கொண்ட லேயுனே யெங்குக் கொடுசென்று
கண்டி டாவகை செய்வது காணென
விண்டு ஞானம் விளம்பலிப் போதேனே (௩௫)

வினாவி லென்னே மறைத்தியென் றேவிளம்
புனாவி னுவி யுசாவின ருள்ளத்தைப்
புனாத புத்துப் பொதிவதல் லாலொரு
தனாயி லேயென்று தன்றனி மார்பையே. (௩௬)

போழ்ந்த போது புகுந்தனன் மார்பிலே
வாழ்ந்தி ருக்க வயங்கு கொடிகளாற்
சூழ்ந்து சுற்றித் தொடுத்திருந் தார்வயின்
ஆழ்ந்தி ருந்தவ னங்கறை கின்றனன் (௩௭)

மெள்ள விந்தநல் வேளேயி லேசெய்த
எள்ளி லாவுப காரத்துக் கென்செய்வேன்
வள்ள லேயொர்கை மாறிலே மற்றென்றுன்
உள்ளமேவிய வொண்பொருளானவன். (௩௮)

ஆரவெங்கு மமர்ந்துமென்னுவிக்கா
தாரமான தயாநிதியேயெனே
நேரநின்றதற்கேதுநிரப்புவென்
சேரவென்று தியானித்திருந்தனர். (௩௯)

அங்கிருந்தவரான நன்னுமர்தாம்
எங்குப்போயின னெம்பெருமானெனுத்
தங்குகின்றிலர் சார்ந்தவன் வந்திலன்
பொங்குகின்ற கெடும்பொழுதாயிற்றே (௪௰)

என்றுமற்றவனெய்தடி நோக்கியே
சென்றிச்சாவந்தியாமேளர்சேரிடம்
நன்றுதாழ்ந்திங்கு நண்ணியநாதனே
ஒன்றிக்கண்டதுண்டோவென்றுரைசெய்தார் (௪௧)

மோனமொன்று மொழிந்திலராயுற
லானபோதிவர் மார்பிலமர்ந்தனன்
பானம்வேண்டும் பரமன்றனேயிவர்
தான்விழுங்கிய தெப்படித்தானெனு (௪௨)

காணுைது கரந்தனேயாயினி
யாணரிப்பொழுதேயுயிர் மாய்வன்யான்
மாணவந்தெனேக்காவெனமாதவன்
எணகத்துளே னெவ்வகை யெய்துவேன். (௪௩)

என்றுமென்ன விசைப்பதுகேட்டனர்
கன்றிமெத்தக்கதறியழுதனர்
துன்றியுள்ளுறை சோதிதனேக்கொண்டு
நின்றதாசனா நோக்கிநிகழ்த்துவான். (௪௪)

என்னைக்கண்டிலனுகி யிந்நாமன்முன்
மன்னப்பட்டனன்றுன் பத்தில் வைத்தநீர்
நன்னர்க் காட்டுதிர் நாமன்றனக்கெனை
என்னக்கேட்டவர் நாமர்க்கிசைக்கின்ருர். (௪௫)

வருந்தன்மின்னென மாலுக்குநாமர்க்கும்
பொருந்துதண்ணளியுமன்பும் பொங்குதல்
தெரிந்துமற்றவர் தேறவவிழ்த்தனர்
வரிந்திருந்த கொடிகளை மால்வந்தான். (௪௬)

கண்டுநாமர் கனிந்துகழல்பற்றிக்
கொண்டு நின்றனர் தம்மைத்தழீ இக்கொடு
தொண்டர் கண்ணீர் துடைத்துத்திருத்தினுன்
அண்டிடந்தந்த வன்னவரோடுபின். (௪௭)

ஞானதேவரு நாமருஞ்சேரவே
ஆனகூரும தாசரகத்துறத்
தானினைந்து தழீ இக்கொடுசார்ந்தனன்
மேனிகழ்ந்தலகுளை விமலனே. (௪௮)

சார்ந்தசேதியைக் கூருமதாசரும்
நேர்ந்துகண்டு நெடிதுபணிந்தன்பு
கூர்ந்துதோத்திரஞ் சொல்லிக்கொண்டாடினார்
ஆர்ந்த நான்குகையாலுமணைத்தனன். (௪௯)

யாது நல்வரம்வேண்டு மெனச்சொல
மாதவன்றனை நோக்கிமகிழ்ந்திவண்
நீ தயங்கி நிலாவுகநாடோறும்
காதலோடெனக்கட்டுரை செய்தனர். (௫௰)

பாண்டுரங்கனு நன்றெனப்பாங்குடன்
ஆண்டும்பண்டரி யாகவமர்ந்தனன்
வேண்டுமண்டு விரிச்சிகமாமதி
ஈண்டுகின்ற வெகாதசிதன்னிலே. (௫௧)

லகுளைதன்னினு நல்லன்பர்யாவரும்
மிகுவிருப்புடன் வேண்டிவிமலனைத்
தொகுதிகூடித் தொழுது துதிசெய்வார்
தகுவதாகத் தனிநடஞ் செய்தரோ. (௫௨)

கூர்மதாசர்திருவடிகளேசரணம்

ஆகசரித்திரம் (௭) க்குச் செய்யுள் (அ௱௧

முற்றிற்று.

ராகாகும்பார் சரித்திரம்.

வயிராக சிரோன்மணியாய் வருராகா கும்பார்தாம்
செயிர்தீருங் குசராத்தி தேசத்திற் சேர்குயவர்
பயில்வாழ்க்கைத் துணையான பாங்காபா யிமனைவி
உயிர்போலு மகள்வங்கா வுடனேபண் டரிவாழ்வார். (க)

நவபாண்டஞ் செய்துவிற்று நண்ணுவதால் சீவிப்பார்
உவமையிலா வரிநாம மோதிவெகு நாள்வாழ்ந்தார்
தவநேயத் தொடுவாழ்வு சார்ந்தவொரு நாடனிலே
அவர்புரிந்த பச்சைமட்பாண் டங்காய வதுதனிலே (உ)

ஓர்பூனை மூன்றுகுட்டி யீன்றதனுள் ளேவைத்து
நேர்பாலங் கிரவுபக னேயமுற்று நேர்ந்தளித்துச்
சார்போதி லிரைக்காகத் தான்பிரிந்த காலத்தில்
ஆர்சாலைச் சுடும்பாண்டத் தொடுகூட்டி யழலிட்டார். (ந)

குட்டியிருப் பதுதெரியாக் குயவரழல் மூட்டிவிடக்
கிட்டியது தாய்ப்பூனை குட்டிச்சால் கிடையாமல்
மட்டறுதுன் பத்துடனே வலிந்தழுது கத்துதருந்
சுட்டிடுசூளையிலிருந்த குட்டிசெவி களிற்றெடர. (ச)

கேட்டவையுங் கத்தவது கேட்டிதுவுங் கத்தவங்ஙன்
மாட்டியரா காதெரிந்து வயிற்றுமுகத் திலுமோதி
நீட்டுதய ரொடுமனைவி முகநோக்கி நேயமிக
நாட்டுகுட்டி யிருப்பதனை நான்றெரியா தேயிட்டேன். (ரு)

சூளையின்மட் சாலதிலே யிருந்துகுட்டி புடுதயரும்
கோளையுணர் மார்ச்சாலத் தாய்புணருங் கொடுந்துயரும்
வேளையருள் பாண்டுரங்கன் விலகவருள் செயவேண்டும்
வாளையிலேய் கண்மடவா யெனவருந்தி மயங்கினர். (சா)

எரிந்துறுசூ ளையைச்சூழ்ந்து வரும்பூனை யிசைகேட்டும்
பரிந்துவிழும் பதிதுயரைப் பார்த்தும்பாங் காபாயி
கரிந்துவிழுங் கொடிபோலக் கதறியழு துடன்வீழ்ந்தார்
தெரிந்தருளப் பாண்டுரங்கன் றிருவடியை நினைந்தழுதார். (எ)

பண்டரிநா தாபக்த பாலனருக் மணிரமண
அண்டியபாண் டவரரக்கு மாளிகையி லவியாதும்
தொண்டர்பிர கலாதரெரி துளைந்துமடி யாதுமருள்
புண்டரிக நயனத்தாய் பூனைக்குட்டி களைக்காப்பாய் (அ)

காப்பாயே யினியிந்தக் கடுந்தொழிலாஞ் சுடுந்தொழிலை
நீப்பாவே னெடுமாலே யெனவேண்டி நெடுங்கண்ணீர்
வாய்ப்பாக மனைவியொடு புரண்டுமண்ணில் வருந்தியரி
பேர்ப்பாடல் புரிந்திருக்க விரண்டுநாள் பின்னிட்டு. (௯)

மூன்றுநாள் நெருப்பாறி முடிந்தபின்பு குட்டிகளும்
தோன்றுதுள் ளிருந்துகத்தச் சூழ்ந்துறுபூ னைபுங்கத்தச்
சான்றுரு மனைவியருஞ் சார்ந்தோடித் தாம்பார்க்கக்
கூன்றுழி வேவாதொன் றிருந்தகுட்டி களைக்கொண்டு (௰)

கண்டுமிகு களிகூர்ந்து மூன்றுநாள் பால்காணு
தண்டுகுட்டி களைநோக்கி யனுதபித்துப்பாண்டுரங்கன்
மண்டுதயை புரிந்ததனை மனத்துணர்ந்து தாமிகவுங்
கொண்டகொடுந் துயர்கடிந்தா ரவைகண்டு கொண்டோரார் (௰௧)

இருவர் பத்தி தனை வியந்தா ரித் தொழிலை விடுவெனென்று
திருமகணு யகனறிய வேண்டியதாற் றீர்துமென
மருவியவத் தொழில் விடுத்து மறையவர்க்கெல் லாமளித்துத்
தருவிறகு காட்டில் விழுந் தவை திரட்டித் தாங்கொண்டு (௰௨)

விற்றதிதி களுக்கீந்து மிகுந்த வற்றைத் தாமுண்டும்
நற்றுறுபண் டரிவாழு நாதனது திருநாமம்
சொற்றுறுகுப் பையிற் கிடக்குங் கிழிந்ததுணி களையெடுத்து
முற்றுறமூ டுவர்மானந் தெரிவதனை மூதுரரார் (௰௩)

பார்த்து லகத்தவர் தெய்வம் பரவிமகன் பொருள்வேண்டல்
தீர்த்திவர்கள் வேறேயோர் சீவனுக்காத் தொழில் மறுத்துக்
கூர்த்தசெய னன்றென்று குறித்துமிகக் கொண்டாடச்
சீர்த்தவொரு நாள் வங்கா வீமநதிக் கரை சேர்ந்தாள் (௰௪)

அப்புனலி னுமதே வருள் புதல்வி யாடை தனைத்
தப்பினளங் கிருக் கவங்காத் தான் மூழ்கிப் பூசைசெயத்
துப்புடன்மற் றவள் துவைக்குந் துளிதெறித்து மேற்றூவ
இப்படி நீ தப்புவது மியல்போ சொல் லெனவவளும் (௰௫)

பாண்டுரங்கன் றனைவேண்டிக் காமியத்திற் பரிவுகொண்டு
வேண்டுகுலத் தொழி லதனை விடுத்து நெறி தப்பியலைந்
தீண்டுகுயச் சாதிகட்கு மேற்குமோ பூசையெனு
ஆண்டுவங்கா வுனது தந்தை யழுதுவிட்ட லன்றன்றால் (௰௬)

செத்தபசுத் தனை யெழுப்பச் செய்ததுகா மியமலவோ
உய்த்துரைத்தி யெனவொருவர்க் கொருவர் மிக வாதாடி
மெத்தமுனிந் தவரவர்தம் வீடடைந்தார் நாமருந்தம்
சித்தமகிழ் கோயினின்று திருமனைமே வியபின்பு (௰௭)

ராகாகும் பார்பயந்த நற்புதல்வி யுமை மிகவும்
ஆகாத தூஷணைக ளறைந்தனளென் றவளுரைக்க
வாகான நாமதே வருஞ் சிறிதி யோசித்து
ராகாள முகிலனை யான் வளர் கோயில் மீண்டுவந்து (௰௮)

நாதா நின் னடியரெனும் ராகாகும் பாருன்பால்
நீதான காமியரோ சிறந்துளநிட் காமியரோ
யாதான தவர் கருத்தை யறைதியெனப் பாண்டுரங்கன்
மேதாவி யானவவன் விழைவறுநிட் காமியனே (௰௯)

எனநகைத்துப் புகன்றருள வெம்பிரா னவர் பெருமை
தனையெனக்குக் காட்டுகெனத் தானுருக்கு மணியுடனே
வினவியநா மனையழைத்துக் கொடுபோந்தான் விறகீட்டும்
வனமதனி னடுப்பகலில் வந்துரா காகும்பார் (௨௰)

மண்ணிலுயிர் மாயாமல் மற்றவர்தந் தேவியொடு
நண்ணுவதுந் தனிவிறகு நாடுவது நனிதெரியக்
கண்ணிவந்த நாமருக்குக் காட்டவவ ரும்மிவரைப்
பண்ணுகசோ தனையென்னப் பதுமைகர கங்கணத்தை (௨௧)

ஒருபுறத்தில் கிடத்தியதன் மேலுலர்ந்த விறகதனை
மருவவைத்துத் தூரத்தே மறைந்திருக்க ராகாவுந்
தருவிறகு தனைத்தேடி வரும்போது தாங்கண்டார்
வெருவிமிகத் தூரத்தே விலகிநிற்க வேண்டுவார் (௨௨)

விறகுடனே கங்கணத்தை மேவியதம் மனையவளுக்
கறிவுறுத்த வேதோநீ தாயிற்றென் றவர் வெருவி
அறவிலகி யப்புறத்தே யகல்வதுகண் டந்நாமர்
கறவொழுகு துளவினனை நன்றுபணிந் துரைசெய்வார் (௨௩)

கருணைவழி வுறுகண்ணா காகுத்தா நினதடியை
மருவுறுரா காகும்பார் மன்றநிச பத்தியுளோர்
அருளுதிநின் சகுணவடிவதைக்காண வெனவேண்டத்
திருமருவு மணிமார்பன் சிரித்தொன்று செப்புகின்றான் (௨௪)

நானிந்த ராகாகும் பார் நடக்கை தனைச்சொன்ன
தானதுவோ வில்லையோ வறைதியென்ன முங்காண
மானநினை வுளதோசொல் லெனவவுக்க மற்றையவர்
ஊனமிலா ராகாவுக் கொருவருநே ரின்றெனவே (௨௫)

ஒவறுசீ ருருக்குமணி யொடுநாம ரொடுகூடி
மூவரும்ரா காகும்பார் முன் வந்தங் கிருவருக்குந்
தாவிலருள் செய்து நிற்கத் தாள்பணிந்து சேவித்தார்
ஆவலுடன் ராகாகும் பார் மனைவி யுடனடைந்தே (௨௬)

ராகாகும்பார் திருவடிகளேசரணம்

ஆக சரித்திரம் அ-க்கு செய்யுள் ௯௱௫௭

முற்றிற்று.

கோராகும்பார் சரித்திரம்.

சீர்திக ழூரி லெல்லாஞ் சிறந்துள தேர டோகி
ஊர்தனிற் கோரா கும்பா ரொருவரில் வாழ்க்கை மேவி
நேர்தர வுண்ணும் போது நிலைகொடு நடக்கும் போதுஞ்
சார்தர விருக்கும் போதுந் தனித்தவ ரொழுமப் போதும் (௧)

பிரபஞ்ச விவகா ரங்கள் பேணுறு பொழுதும் பாண்டம்
திரமுறச் செய்யும் போதுஞ் சிரமந்தீர் பொழுதுந் தம்முள்
விரவுறப் பாண்டு ரங்க விமலனை யிடைவி டாமல்
பரிவுடன் றியானஞ் செய்து பசனையுஞ் செய்து வாழ்ந்தார் (௨)

ஒருபக லிவர்க்கு முன்னே யூர்தரு சேயை விட்டுப்
பருகுநீர் கொண்டு மேவப் பாரியார் போக வன்னார்
மருவுமுற் றத்திற் சேர்த்து மண்மிதிப் பதனுட் சேர
வருமொரு சேயை நாமம் வழுத்திமெய் மறந்தா ராகி (௩)

படருமண் ணோடு சேர்த்து மிதித்தவர் பரிந்து நிற்கத்
தடமுடன் வந்த பாரி குழவியைக் காண்கி லாராய்த்
திடமுட னரிநா மத்தைச் செப்பினர் தியானந் தன்னால்
அடையுமா னந்த பாட்ப ராயவ சத்த ராகி (௪)

மண்டனை மிதித்து நிற்கும் வல்லவர் தம்மை நோக்கிக்
கொண்டபாற் குயங்கள் பொங்கக் குழவியெங் கேயென் றேங்கி
மண்டின குருதி யோடு மண்ணோடு மிதிக்கப் பட்ட
துண்டமா முடலுங் கண்டு துணுக்கென மார்பில் மோதி (௫)

புவியின்மே லலறி வீழ்ந்து புறண்டழு தாகு ழந்தாய்
அவிதர லாயி ஞயோ ஐயயோ கொஞ்ச மேனுங்
தவிநினை வின்றிச் சேர்த்துக் குழவியை மிதித்துக் கொன்றீர்
இவிடம்விட் டெங்கே னும்போ யிறந்துநீர் படுதி ரென்றார் (௬)

மனைவியார் கடின வார்த்தை வழங்குதல் கேட்டுச் சற்றே
நினைவுவந் தெனதுள் ளத்தே நிலைத்தவை குந்த நாதன்
மனைவிகா தஞ்செய் தேநீ தவிர்த்தனை யன்றோ வென்று
சினமிகத் தண்டங் கொண்டு தேவியார் தமைய டிக்க (௭)

வருகுறும் போதி லென்னை யழகிய விடலனாணை
மருவுறத் தீண்டல் செய்யா திருக்கநீ ரென்ற வார்த்தை
வெருவுறுத் திடக்கேட் டாங்கே வினைவிலர் பொறுத்தி ருந்தார்
தெரிவுற லாகி யூரார் திரண்டனர் வந்து கண்டார் (௮)

சற்றிலே குழந்தை சாவச் செய்ததென் வந்து பார்த்தோம்
பற்றெனக் கோரா கும்பார் குழவியைக் கொல்வ தான
மாற்றரு வெறியெவ் வாறு வந்ததோ வென்பார் சில்லோர்
காற்றின னுனக்கு நன்றே பதியெனச் சொல்வார் சில்லோர் (௯)

அரிசினை வாயி லேது மறிவின்றிச் செயுமோ வென்பார்
தெரிவுறு சில்லோ ரொன்ப திவையெலாஞ் செவியி லேறார்
விரிமுகச் சிய நோக்கி வெறுத்தநாய் குரைத்தல் கேளாப்
பரிசெனக் கோரா கும்பார் பாண்டுரங் கனைச்சிந் தித்து (ம)

பசனைசெய் திருக்க மற்றை நாளந்தப் பாரி யாரோ
நிசமுற மனத்தி லுன்னி நேசமெய்ப் பதிக்குநேரோ
வசையுறப் பேச லான வார்த்தையை மகிழ் நருக்கு
நசையுறத் தாள்வி ளக்கப் புனல்கொடு நண்ண வந்தார் (மக)

கண்டகோ ராகும் பார்பின் னிகழ்ந்தன கருதி மின்னே
பண்டரிநாதனுனை பகர்ந்தனை தொடக்கூ டாதென்
றுண்டது விருக்கத் தீண்ட லுறுவதோ வெனக்க டுத்தார்
அண்டிய மனைவி யாரு மகவின்மே லாசை யாலே (மஉ)

மற்றொரு மணஞ்செய் தேனும் பதிக்குநன் மகனுண் டாகப்
பெற்றுறத் தந்தை தாய்வாழ் பெருமனைக் கேகி யன்னார்
நற்றுற வணங்கித் தன்னை நாதனுர் மறுத்து நின்ற
பெற்றியால் பிள்ளை வேண்டிப் பின்னவட் டருகவென்றார் (மங)

நன்றென வவரு நேர்ந்து நல்லநாள் கருதிப்பின்னை
மன்றலர் குழலி ளொ மணஞ்செய்து கொடுக்கும் போது
நின்றகோ ராகும் பாரோ நீரிந்த மூத்தா ளான
பொன்றளிர் மேனி யாளைப் போலிவ ளையும் போற்ற (மச)

வேண்டுமென் றுறவி னோர்கள் விருப்புற வழங்கப் பின்பு
பூண்டகோ ராகும் பார்முன் போற்றிய விரதம்போற்றித்
தீண்டிலர் இளையார் தம்மைத் தேர்ந்திளை யவரக் காட்டு
மூண்டது நினக்கெவ் வாறோ வெனக்கதே முடிந்த தென்றார் (மரு)

பின்னவ ருரைப்பக் கேட்ட பெரியவ ரவளைத் தேற்றி
நன்னரந் நாளி னொரு நடுநிசி நாதர் தூங்கு
மன்னிய வணையிற் சார வந்திரு புறத்துந் தூங்கத்
துன்னினர் தாமுங் கூடத் துயில்பவர் கைக ளேக்கி (மசு)

இருவரு மிரண்டு மார்பு மேற்றின ரிருக்க வன்னார்
திருவிழி மலர்ந்து நோக்கித் தீர்ந்ததே விரதந் தீண்டி
யரிவையர் தம்மை யென்று வருவருத் தயில்வா ளாலே
ஒருகையைத் துணித்து மற்றை யொருகையை வாள்வா யூன்றி (மஎ)

துணித்தன ரிருக்கக் கண்ட தோகைய ரிருவர் தாமும்
மணத்தது சேய்வேட் டன்றோ வாய்ந்தது கைபோ தற்கோ
புணர்ப்பதிங் கினியென் னேயென் றலறினர் புலம்பி நைந்து
நணித்துநங் குடும்ப மெங்ங னடக்குமென் றழுதல் கண்டு (மஅ)

அன்பரா யாதரிப்போ னுகியபாண்டு ரங்கன்
இன்பொடு துணைசெய்வானு யிருக்கமற் றென்னே நீவீர்
துன்புறு கின்ற தென்று துணைசெய்விட் டன்ற னுமம்
என்பதா மமிர்தந் துய்த்தா லெவ்வகைப் பிணியு நீங்கும் (மகூ

என்றவர் தம்மைத் தேற்றி யிணையிலாக் கோரா கும்பார்
நன்றரி பஜனை கூறி நண்ணுநா ளாடி மாதந்
துன்றெகா தசியிற் பாண்டு ரங்கனைத் தொடர்ந்து சேவை
மன்றவா னந்தங் கொண்டு மனைவிய ரோடு வந்தார் (௨௰)

சந்திர பாகை யென்னுந் தடநதி தன்னி லாடி
முந்து புண்டலிகர் தம்மைத் தொழுதனர் முழுதும் வாழ்த்திச்
சுந்தர விமல னூருந் துலங்குபண் டரியைச் சூழ்ந்து
வந்துறு கோயில் மேவி மாதவன் றனைச்சே வித்து (௨௧)

தழுவினர் தொழுது நிற்கத் தவலறு நாமதேவர்
குழுவொடு தாளம் வீணை மிருதங்க முதல கூட
வெழுமொலி யோடு கையி லுவணநன் கொடியை யேந்தி
நழுவலில் பாண்டு ரங்க னுமகீர்த் தனங்கள் பாடி (௨௨)

ஆடின ரதனைக் கண்டு தாழுந்த மங்கைத் தாளம்
போடுத லொடுசே வித்தல் பொருந்தமுன் கரங்க ளின்றி
வாடின ரரிநா மத்தை வழுத்தினர் நாணிக் கைகள்
மூடினர் நினைவு கண்டு முகுந்தனும் பாண்டு ரங்கன் (௨௩)

முன்புள படிக்குக் கைகள் முளைத்திட வருளிச் செய்ய
அன்பொடு கைகள் கொட்டிப் பாடினர் தொழுதா ராடி
இன்புறு தலையெல் லோருந் தெரிந்தனர் வியந்து நோக்கி
மன்பர வசத்த ராகி மருவுகோ ராகும் பாரை (௨௪)

தொண்டரிற் பெரிய ரென்று தோத்திரம் பலவுஞ்சொல்லி
மண்டினர் கண்டு மூத்த மனைவியார்மலர்க்கை கூப்பிப்
பண்டரி நாதா பத்த பாலன பதும நாபா
தண்டுள வணிந்த தாமோ தரவெனத் தொழுதுவாழ்த்தி (௨௫)

கைவர வன்பருக்குக் கருணைசெய் கமலக் கண்ணா
மைவரு மேனி மாயா மகவின்றி வருந்து கின்றோம்
நைவது தெரிந்தி லாயோ நங்கண்மேற் கருணை யின்றோ
சைவலம் பொருவுங் கூந்தற் றமைக் கிழத்தி நேயா (௨௬)

என்றுளத் தழுங்க லோர்ந்தா னிந்திரை கொழுந னுங்கு
நன்றருள் புரியப் பிள்ளை நகழ்ந்துமுன் வருதல் கண்டு
பொன்றின பிள்ளை யென்னே பிழைத்தது புதுமை யென்னத்
துன்றின தாய்கண் டோடித் துணைமலர்க் கரத்தி னேந்தி (௨௭)

ர்பிடை யணைத்துமேன்மேல் மகிழ்வுகொள்பொழுது மாயோன்
பெறத் தோன்றிக் கோரா கும்பாரைத் தெரிய நோக்கி
ர்குழ விருவ ரோடு மகிழ்ந்தணைந் தின்று தொட்டுச்
ர்தரல் வேண்டு மென்று தகையறப் புணர்வு தந்தான் (௨௮)

ன்னதோர் புதுமை யெல்லா மறிந்தசீ ரன்பர் யாரும்
ன்னுதோத் திரங்கள் செய்து பணிந்தனர் பாடி யாடி
ன்னினர் மங்க ளார்த்தி மகிழ்ந்தனர் புரிந்து வாழ்த்தித்
ன்னுறக் கோரா கும்யார் தொண்டைரை நோக்கிச் சொல்வார் (௨௯)

அன்பர்நீ ரொல்லாருஞ்சேர்ந் தடியனே னகத்து மேவி
இன்புறு கருணை செய்ய வேண்டுமென் றிரந்து வேண்டத்
துன்புறு தொண்ட ரொல்லா நன்றெனத் தொடர்ந்து போந்து
முன்பவ ரிருக்கு மில்லின் முயங்கினர் கோரா கும்பார் (௯௰)

பாத பூசனையே யாதிப் பண்பெலாம் பண்ணித் தக்க
வாதனங் கொடுத்தெல் லோர்க்கு மமைந்தபி னறுசு வைத்தா
மோதன மருத்தி மற்று முளவுப சார மெல்லாந்
தீதற வியற்றி யாவுந் தீர்ந்தபின் ஞான தேவர் (௯௧)

நீரிவ ணுய்த்தல் செய்ய நிரம்பின ரான பாண்டத்
தோர்தரல் வேண்டுஞ் சுட்ட துஞ்சுடா ததுமென் றோத
நேர்தரக் கோரா கும்பா ரொழுந்துகை நிலைத்தண் டத்தால்
ஒரொரு வரையுங்கொட்ட வுரைத்தில ரிருப்ப நாமர் (௯௨)

தலையினுந் தட்ட வந்த போதவ ரைத்த டுத்த
நிலையிலே பச்சைப் பாண்ட மிவரென நின்று ரைக்கச்
சிலையிலேய் புருவ முக்தா பாயியுஞ் செப்பு கின்றார்
உலைவிலீ ருமக்கெவ் வாறு தோற்றிய துண்மை யென்று (௯௩)

மிகவும்வல் லீரென் றோத வினவினர் தாமெல் லோரு
நகைசெய நாம தேவர் நாணின ரொழுந்து நாதன்
அகமகிழ் கோயின் மேவி யலர் மகள்கேள்வன் றன்னை
முகமலர் பொலியக் கண்டு கண்கணீர் மொய்ப்ப நின்று (௯௪)

எனக்கவ மான மின்று நேரிட்ட விதனுல் மிக்க
மனத்துய ரடைந்த தென்ன மாதவன்றழுவிக் கொண்டே
உனக்கியா ரேது செய்தா ருற்றதென் னுரைத்தி யென்னத்
தனக்குநே ரிட்ட தன்மை சாற்றுவார் நாம தேவர் (௯௫)

இன்றுநின் கோரா கும்பா ரெங்களைக் கூய்ச்சென் றில்லில்
நன்றுண வளித்தி யார்க்குநன்குற வமைத்துத் தண்டந்
தன்றிருக் கரத்தா லேந்தித் தலைதொறும் புடைக்க யாரும்
ஒன்றையு முரைக்கா துற்று ரோங்கின ரொன்கம் மீது (௯௬)

அதுகண்டு வீமங் கொண்டே யங்கையாற் றடுக்கத் தாசர்
இதுபச்சைப் பாண்ட மென்ன யாவரு நகைக்க லுற்றார்
விதுமுக முக்தா பாயி மிக்கெனைப் பகிடி செய்தார்
கதுமென வெழுந்து நின்பாற் கழறிட வந்தே னென்றார் (௯௭)

திருமக ளுதன் கேட்டுச் சிரித்துநீ யுபதே சத்தைக்
குருவையிற் பெறாத பெற்றி குறித்தன்பர் குழாத்து ணேர்ந்து
தெரிதரக் கோரா கும்பார் செப்பிய துண்மை யென்னப்
பரிவுறு நாம தேவர் பகவருவான் றொடங்கி னாரே (௯௮)

பண்டரி நாதா வென்றன் பரிபவ மெல்லா நின்பால்
விண்டது மாறித் தேற வேண்டியான் வந்த தற்குத்
தொண்டரைப் போல நீயுஞ் சொல்லுத றருமா வென்று
கண்டனி னீர்த தும்பக் கழறின ராகப் பின்மால் (௯௯)

என்னுயிர்க் குயிரா யுன்னை யெண்ணியா னிருக்க வென்மீ
துன்னரு முதாசி னச்சொல் லுரைப்பது தக்க தன்று
நின்னது துவித பாவ நீங்கிட வாசான் றன்பால்
மன்னிய வருளைப் பெற்று மற்றெனை யடைதல் வேண்டும் (௩௰)

என்னலுங் கேட்ட நாம ரீசனே குருவை நாடித்
துன்னுறு பொருணீ யே தொலைவிலா தென்பா லென்று
மன்னயா னுன்னைக் காண மறுவிலா வுபதே சத்தைப்
பன்னிடக் குருவை நாடிற் பயனென்னை யென்று ரைத்தார் (௩௧)

அவ்வுரை கேட்ட நாத னன்பரை நோக்கி நாமா
இவ்வுல கத்து முன்யா னிராமன்கண் ணனுகத் தோன்றி
வவ்விய ஞான ரூப வசிட்டர்சாந் திபர் தம்மை
எவ்வமில் சரண டைந்தே யேற்றன னுன்ம ஞானம் (௩௨)

ஆதலா னீயிப் போதே யன்னது பெறுவா யாகிற்
சாதுசற் சனர்ம திப்புந் தத்துவ வழியுந் தோன்றும்
போதுதி யென்ன நாமர்பொன்னடி வணங்கி யெந்தக்
கோதிலாக் குருவைச் சார்வ தென்னலுங் கொண்டல் வண்ணன் (௩௩)

நளிர்நாரச் சடில நாகைநாதர்வாழ் கோயிறன்னில்
கிளர்ஞான வுருவி சோபா கேசர ரொன்போ ரங்கண்
வளர்வாரிற் சரண்பு கென்ன மால்பிரி வுன்னி யுள்ளத்
தளர்வோடு நடந்து கோயில் சார்ந்தனர் நாம தேவர் (௩௪)

சினகரம் புகவி சோபா செருப்புக்கா லிலிங்கமீது
நனியுற வைத்து றங்க நாடினர் திகைத்தெ னக்கென்
றநகனின் றெடுத்து ரைத்த வாரியன் போலுன் மத்தன்
கனவிலுங் காணே னென்று கருதிமுன் சென்று நின்று (௩௫)

ஐயநுஞ் சீர்த்தி கேட்டிங் கணுகயா னடாத செய்கை
வெய்யரும் பொருத தாமும் விபரீத வொழுக்கத் தாலே
துய்யதுஞ் ஞான மெல்லாந் தோன்றின தெனக்கென் றோத
மெய்யரு மடடா வென்றோ தவறிக்கால் வீழ்ந்த தென்றும் (௩௬)

என்னுடல் மிக்க சோர்வுற் றிருப்பதா லவய வங்கள்
இன்னமோ ரிடத்தில் வைக்க வெடுப்பதற் கில்லை வன்மை
மின்னுறை நிறமா லன்ப மேவிய விலிங்க மீதில்
மன்னிய காலைத் தூக்கி மற்றொரு பால்வைத் தீரேல் (௩௭)

பொங்குப கார மாக வுறுமெனப் பொற்று ளாமர்
அங்கையாற் றூங்கிப் பாங்கர் வைக்கவவ் விடத்தும் லிங்கம்
தங்குத னோக்கி மற்றோர் தானத்து வைக்க வங்கும்
லிங்கமாய்த் தோன்றப் பாத நிலைகொள வைப்பதற்கு (௩௮)

எள்ளள விடமு மின்றி யெங்கணு மிலிங்க மாக
ஒள்ளிய பதங்க டம்மீ தேனுமுன் றிடுவோ மென்று
மெள்ளத்த னங்க நோக்க விளங்கின விலிங்க மாக
வுள்ளத்து மிகவி யந்தங் கோய்வுறு வாரை நோக்கி (௩௯)

நெடும்பொழு தென்கா ருங்கி நின்றதா லெனக்கு மிக்க
விடும்பையா யுளதென் காலை யிடுக வெற் றிடத்தி லென்னத்
தொடும்பத மேந்தி நாமர் தொழுது மெய்ஞ் ஞான வீச
தடம்பதந் தொடுமெ னக்குத் தாவர சங்க மெல்லாம் (௫௰)

சிவமய மாகத் தோற்று கின்றதாற் சிறந்த பாதம்
எவணுற வைப்பே னைய வென்றுநற் றுதிப யின்றார்
பவமறு ஞான வாசான் பதம்விடு மெனவெ ழுந்து
நவமல ரபயக் கையை நாமர்தந் தலையில் வைத்து (௫௧)

காதில்ஞா னமு தம்பு கட்டலுந் திருநி றத்தின்
ஆதிநா யகனு முள்ளத் தமர்தர வணைக டந்த
கோதிலா னந்த வாரி குளித்த னரசவ மாகித்
தீதிலாக் குருவைப் போற்றித் தெளிந்தனர் பின்போர் நாளில் (௫௨)

பண்டரி புரத்துச் சென்று பாண்டுரெங் கனுக்கு முன்பு
தொண்டரோ டரிநா மத்தைச் சொல்லுநா மனைச்சீர் பொற்றாள்
புண்டரீ கத்துக் கங்கை பெற்றவன் புல்லி முன்னர்
இண்டவை ணவரை நோக்கி யினியிந்த நாமர் தம்மை (௫௩)

சுடாதகிப் பாண்ட மென்னச் சொல்விரோ வெனவி னவ
விடாதரி கீர்த்த னங்கள் விளம்பிய தாச ரெல்லாம்
அடாதினிப் பகர லென்ன வடையும்யார்க்கேனு மென்றுங்
கெடாதபே ரின்ப நல்குங் கிளரடி தொழுதற் றாரோ (௫௪)

கோராகும்பார்திருவடிகளே சரணம்.

ஆகசரித்திரம் (௯) க்குச் செய்யுள் (௯௰௧)

முற்றிற்று.

பரிசாபாகவதர் சரித்திரம்.

பண்டரியி லேவாழ்வோர் பரிசாபா கவதர்மலர்ப்
புண்டரிகை யானரகு மாயியன்பர் பொருந்திமிக
மண்டியவன் பிஞுக்குருக்கு மணிதேவி முன்வந்து
கொண்டவரு ணிறைந்தவிழி கொடுபார்த்து மற்றவரை. (க)

உதரமுற வணைத்துமத லாயுனக்கென் வேண்டுமெனப்
பதுமமக டனைநோக்கிப் பரிசாபா கவதரன்னே
இதமிகவென் குடும்பத்தி னிடறின்றி யெப்போதும்
துதியுனையே புரிந்தடியேன் ருெழுதிருத்த லேவேண்டும். (உ)

அருள்செய்க வெனப்பதுமை யக்கணத்தோர் பரிசக்கல்
ஒருநீகொள் கெனக்கருணை யுடனுதவி யிதுதினமுந்
தருமிரும்பெல் லாங்கனகந் தானுக்குந் தகப்போற்றி
வருகவென வருள்செய்ய வணங்கிமகிழ் வொடுவாங்கி. (ங)

வந்துமனை யார்கமல சாமகிழ வவர்கரத்திற்
றந்துசெயும் வகையுரைப்பத் தடவுமிரும் பதுபொன்னாய்
முந்துறுத லான்மகிழ்வின் மூழ்கினரை நோக்கியிதைச்
சிந்துதல்செ யாய்பிறர்தஞ் செவியிலெனத் தெரிவுசெய்து. (ச)

மனைவியொடு மகிழ்ந்துருக்கு மணிதேவி தனைவாழ்த்தி
இனைவுசெயுங் கலிநீங்கி யெல்லோர்க்கு முன்போல
அனையருற வொருநாளங் கவர்மனைவி கமலசா
வினைதெறுசந் திரபாகை நீர்முகந்து மீளுங்கால். (ரு)

நாமதே வரதுமனை ராசாயி யெதிர்வருவார்
தாமவரை நோக்கியன்பு சார்கமல சாமின்னே
ஆமதுகொண் டேதிரும்பு மளவுமிங்கே நிற்கவென
மாமதுரச் சொல்லினவணிறுத்திமழை முகந்துவந்தார். (சு)

மிடியில்வருந் துறுகின்ற ராசாயிவிரைவறிந்தே
அடியில்வருந் தியகமல சாவன்பு மிகநோக்கிப்
படியிலெனக் கன்புமிக்க பாவாயுன் வளமதனை
நொடியிலுற மகிழ்வெனென நுவலுதற்கு மிகநாண. (எ)

கண்டுகம லசாவென்பார் ராசாயி கலந்தநட்புக்
கொண்டுறுவோ ரிடத்துவெட்கங் கூடாது மிகமகிழ்வு
மண்டுறவுள் ளதுவழங்க வேண்டுமென வுளநாணம்
விண்டடனே ராசாயி விளம்புகின்ற தென்னென்னில். (அ)

என்கணவர் நாண்மான மிகந்துகுடும் பங்காப்பத்
தன்கணொரு நினைவுமின்றித் தரித்திரத்தாற் றளர்வுபடும்
புன்கணொன்றுந் தோன்றாமற் புகழ்பாண்டு ரங்கனடி
யின்கணன்பு தனின்மூழ்கி யேதுமறி யாதவராய். (கூ)

அன்னமுடன் வத்திரம்வேண் டாராகி யரிபசனை
நன்னயங்கொண் டேதிரிவோர் நடக்கைதனைக் கமலசா
என்னவகை யுரைசெய்வே னெனவுரைத்த ராசாயி
தன்னருமை முகநோக்கித் தலையமிருந்து சாற்றுகின்றாள். (௰)

உனதுபதி பசிக்கின்ற வுத்தமனு யோங்கொருவன்
றனதுமனத் தருள்கொண்டு தந்திலனோ மிடிதீரக்
கனகமது வெனவில்லை யெனக்கழறக் கமலசா
அனவிமலன் றனைப்பசித்தென் னுவதுமற் றென்கணவர். (௰௧)

தாயான ரகுமாயி தனைப்பணிந்து வாழ்த்துவதற்
காயார்க்குங் கிடைக்கரிய பரிசக்கல் லதையருளி
நோயான மிடிதீர்த்தா னுவல்பசனை யைக்கேட்டும்
காயாத தருவினுக்குப் புனல்வார்க்கக் கடவதேன். (௰௨)

என்றுரைக்க ராசாயி யெழிற்கமல சாமின்னே
நன்றுமக்குத் தந்தகல்லை நான்பார்க்க வேண்டுமென
இன்றுனக்குக் காட்டுகின்றே னெனதகம்வா வெனப்பேசிச்
சென்றுதம தில்லடைந்தார் தெரிவதற்கு ராசாயி. (௰௩)

கமலசா மனைவந்து காட்டுகென வக்கல்லை
விமலமனத் தொடுகாட்டி வீட்டிற்குக் கொடுபோயுன்
னமலமனை தனிலுள்ள வயங்களிலே பரிசித்து
நிமலமுறு பொன்கொண்டு நீக்குதியுன் மிடியென்னு. (௰௪)

தந்திதனை யெவர்களுக்குஞ் சாற்றுதென் வயினுக
வந்துகொடு வெனப்போக்க மற்றவரும் வாங்கிவந்து
சொந்தமனை தனிலிரும்புசோதித்துக் கிடையாமற்
றந்தொழில்செய் சுத்தரிகை யூசிகளிற் றுன்றடவி. (௰௫)

பொன்னுக்கி யதுகொண்டு போனகஞ்செய் துறுபொழுது
நன்னும தேவர்வந்து நாயகிசெய் நலந்தெரிந்து
பன்னுளு மில்லாத படியேதிங் கெனவினவ
மின்னார்மெய் யுரைக்கிலிவர் வெகுள்வாரென் றுறவெருவி. (௰௬)

நிகழ்ந்தபடி தனையறிந்தெ னித்தமுநீ ரமுதுண்டு
புகழ்ந்திரும்பண் டரிநாதன் பொன்னடியை யெனவுரைக்க
மகிழ்ந்தருளா தேநாமர் மற்றதனை யுள்ளபடி
திகழ்ந்துரையா யெனிலுண்ணேன் செப்புகெனத் தேவியரும். (௰௭)

வேறு.

உள்ள வாறுரை செய்யநன் குத்தமர்
என்ன வில்பரி சக்கல்லை யீதியான்
கள்ள மின்றதைக் காணவென் றோதலும்
தள்ள வஞ்சினர் தந்தனர் காணவே (௰௮)

குலவு நாமர்கைக் கொண்டுகண் டன்னதை
நிலவு பாகை நெடுநதி நீத்தத்தே
விலக லாக விடுத்துவிட் டுக்கரைத்
தலமி ருந்தரி தன்புகழ் பாடினார் (௰௯

அதுகண் டஞ்சிரா சாயியை யன்னது
கதுமெ னக்கரந் தந்த கமலசா
விதுப குப்பில் விடக்கொடுத் தாயிது
வெதுக டுப்பதென் றெய்திக்க டுக்கவே (உ௰)

கூட்டி வந்து கொழு நரிருப்பிடங்
காட்டி யப்பரி சாபா கவதருங்
கேட்டி தெப்படிச் செய்யக் கிடைத்திரொன்
ருட்டி நின்றன ரன்றுரா சாயியே (உக)

அன்ன காலை யளித்த கமலசா
முன்ன நேர்படு வார்முக நோக்கியீ
தென்ன யான்முன ரீந்ததை யீகலா
துன்னு மாநதி வீசியிங் குற்றதே (உஉ)

என்று கூற வெதிர்ந்தவ ரிற்சிலர்
அன்று சீரரி தாசருக் காசையுந்
துன்று கல்லுஞ் சரியெனச் சொற்றனர்
நின்ற சிற்சிலர் நீதியன் றென்றனர் (உ௩)

ஒருவர் தம்பொரு ளைப்புன லுய்ப்பதோ
தரும நீதியென் பார்சிலர் தந்தைப்
பெருகு மாநதி பெய்திலர் வஞ்சனை
மருவி யுற்றன ரென்பர்சின் மாக்களே (உ௪)

அங்கு றும்பரி சாபா கவதர்தாந்
தங்கு நாமரை நோக்கித் தகுவதோ
எங்கள் செல்வமெ னுங்கலைக் கைக்கொடே
யிங்கி ருப்பதென் றின்னமுஞ் சொல்லுவார் (உ௫)

நீர்நி ராசையி னின்றவ ரொன்றிந்த
ஊர்க ளியாவு முரைக்க வரியடி
யார்கள் போலமைக் திப்படிச் செய்திடல்
நேர்வ தோவுமைச் சற்சனர் நீர்மையே. (உ௬)

எனலு நாம ரிவர்முக நோக்கிக்கோ
கனகை தன்னடி காதல ரோகன்னும்
மனம்வி ரும்பின் மடுவினி டைக்கிடப்
பனபல் லாயிரம் பாய்ந்துகொள் கென்றனர் (உ௭)

கேட்ட யாவருங் கேழ்கிள ராற்றிலே
கூட்ட மாகக் குவிந்தகல் யாவையுந்
தேட்ட மாம்பரி சக்கலைச் சேர்ந்தவோ
நாட்டு கென்ன நகைத்துரைத் தார்களே. (உ௮)

வினவு நாம ரொழுந்து வியனதிப்
புனலின் மூழ்கிப் பொருந்திய கற்களைக்
கனம தாயிரு கைக்கொடு வந்துநும்
அனக மானக லாய்ந்துகொள் கென்றனர் (உ௯)

கண்டு தம்மது கற்றெரி யாமற்பொன்
றொண்ட ரூசி பலகொடு சோதிக்க
அண்டு கன்முழு தும்பரி சக்கலாய்
விண்டு தாசர்கை மேவிச் சிறந்தவே (௬௰)

அன்ன கண்டவர் யாரு மதிசயந்
துன்ன நின்று தொழுது துதித்தினர்
பொன்ன தாசர் புகழரி தாசனை
நன்ன ரோத்தி நயந்துசொல் கின்றனர் (௬௧)

அச்சு தன்றனக் கன்பரொன் ருயநும்
மெச்சு மெய்ம்மை பொதிந்துறு மேன்மையி
னிச்ச யந்தெரி கின்றிலெ னேரிலீர்
இச்சை கொண்டல ரோந்திழை தன்னையே (௬௨)

போற்றி யோர்பரி சக்கல் பொருந்தினேன்
ஏற்றி லேனும் மருளை யினிதெனு
மாற்றி யாசையை மற்றவர் பொற்பதந்
தேற்ற மாகி வணங்கினர் சென்னியால் (௬௩)

இதம தாமுப தேச மெனக்கு நீ
ருதவ வேண்டுமென் ருேதிட நாமர்தாம்
முதல்கொ ணர்ந்தவக் கற்கண் முழுவதுஞ்
சிதறி யாற்றிடைச் செங்கரஞ் சென்னிமேல் (௬௪)

வைத்து நல்லுப தேசம் வழங்கிட
உய்த்த நாமருக் கோரடி யாரென
மெய்த்த ஞானம் விளங்கிச் சிறந்தனர்
பைத்த சீர்ப்பரி சாபா கவதரோ (௬௫)

பரிசாபாகவதர்திருவடிகளேசரணம்.

ஆகசரித்திரம் (௰) க்குச் செய்யுள் (௧௧௭)

முற்றிற்று.

ஜகமித்திரர் சரித்திரம்.

பரளி யென்னுமூர் தனிற்சக மித்திரர் பார்ப்பார்
வரகு லத்தவ தரித்தவர் வைணவ ராகி
யிரவு கொண்டுதா னியங்களைச் சேகரித் தென்றுந்
தரம தாங்கும்ம் பரட்சகஞ் செய்வது தனிலே (க)

பொருள்வி ருப்பறு புண்ணிய ராகியே பொருந்து
மிருவ கைப்பற்று மில்லவ ராயரி நாமங்
கருதி யேத்துதல் கடைப்பிடித் துறுகின்ற காலை
மருவுமூரிலுள் ளாரிவர் மான்மியந் தெரிந்து (உ)

இவரிம் மானிடத் தன்மைய ரல்லரொத் தேவர்
அவத ரித்தன ரோ வெனப் புகழ்ந்தன ராகத்
தவந லத்தினர் தமைச்சிலர் சாதுசற் சனரோ
இவரொ னப்பொரற் கெய்தினர் கற்றன வியம்பி (ஙூ)

வருத்தி மானபங் கஞ்செய்து மதைமதி யாராய்த்
திருத்து ஞானவை ராகங்க டிகழ்சிறப் புடனே
யிருத்தல் கண்டறி வில்லவர் தாம்பொறு ரிவர்தம்
கருத்த ழிந்திடச் செய்வதற் குன்னினர் கறுவி. (ச)

வருமொர் நாட்சக மித்திரர் மனங்கலங் காமற்
றிருவி ஞயகன் றனைப்புகழ் செய்கையிற் றிருந்தி
மருவு மில்லிடைக் குடும்பங்க ளொடுதுயில் வதிந்தார்
கருது தீயவ ரவர்மனை யிட்டனர் கடுந்தீ. (ரு)

மடுத்த தீச்சிகை பரப்பியின் முழுவது மாய்ப்பப்
படுத்து றங்கின தாசர்கண் விழித்ததைப் பார்த்தே
அடுத்த தீயவிப் பதற்கொரு வகையுமின் றாகித்
தொடுத்த தண்டுழாய்ப் பண்டரி நாதனைத் துதித்தார். (சூ)

தீனர் தங்களுக் காபத்தைக் காத்தருள் செய்யும்
ஞான நாயகா நினையன்றித் துணையில்லை நாடிற்
றானெ னுஞ்சக மித்திரர் துன்பத்தைத் தவிர்க்க
என மாகிமண் ணெடுத்தவன் சக்கர மேந்தி. (எ)

வந்து றங்குகின் றார்தமைத் தீவருத் தாமல்
முந்து சக்கரத் தாற்றடுத் தானிரா முழுதும்
அந்த வீடெரி கின்றதீச் சிகையொளி யதுகண்
டெந்த வீட்டிலுள் ளாருமங் கெழுந்தனர் வந்தார். (அ)

கண்டை யோசக மித்திரர் குடும்பம்வெங் கனலுள்
மண்ட மூழ்கினர் மடிந்தன ரென்றுவாய் குழறிக்
கொண்ட லைந்துகூ கூவெனக் கங்குலுங் குறைந்து
சண்ட வெங்கதிர் தோன்றிடத் தீயெரி தணிந்த. (கூ)

உள்ளுறங்கின குடும்பமும் விழித்தன ருணர்ந்து
வெள்ள மேற்றுயி லரிதிரு நாமத்தை வேண்டக்
கள்ள மில்லவ ரியாவருங் கேட்டனர் கருதி
மெள்ள வந்துளே நோக்கினர் வெந்திடா திருத்தல். (௰)

அதிச யித்தன ரரக்குமா ளிகைதனி லவர்
முதிர்நெ ருப்பிடை வெந்திடா தருள்செய்த முறையே
இதுவும் பண்டரி நாதன தின்னருளென்று
துதிசெய் தாரரி தன்னொடுந் தொண்டரைத் தொழுது. (௰க)

பின்னர் யாவருங் கூடின ரிவரது பெருமைக்
கென்ன தாமள வென்பதா யிவர்தமக் கியைந்த
நன்ன ராகிய குடும்பநாங் காப்பதே நலனென்
றுன்ன லாகிய வயித்திய நாதன்றன் னுழையில். (௰உ)

சிலகி லந்தரு வோமென்று தாசரிற் சேர்ந்து
பலரு மீவது பகர்ந்திடத் தாசரும் பகர்வார்
உலகெ லாந்தனக் குள்ளதோர் குடும்பமா யுள்ளோன்
இலகி யேயுறு பொழுதெனக் கொருகுறை யில்லை. (௰௩)

என்று பந்தமில் லாவெனைப் பந்தத்து ளிசைக்க
நின்று கூறுதி ரெனவவர் யாவரு நெடிது
நன்று நன்றென வலிந்தவர் நாமத்தை நவின்று
துன்று சாதனஞ் செய்தொரூர் தந்தனர் தொகுத்து. (௰௪)

தாங்க ளேயந்த நிலத்தினிற் பயிர்செய்து தரற்கும்
பாங்க ராயின ரப்படி யேசில பருவ
நீங்க லானபி னிருபனு னியமிக்க நேர்ந்தான்
ஆங்கு நீடதி காரியா யறிவிலா வலிந்தன். (௰௫)

வந்தெ லாம்விசா ரித்தவன் வயித்திய நாதன்
சொந்த மாநிலத் தூர்சக மித்திரர் தொடக்கத்
தெந்த வாவியைந் ததுவென வரசனுக் கிசையத்
தந்த தாகமுன் றந்தவர் தமையெலாந் தடுக்க. (௰௬)

அவரெ லாமுந்தி யாஞ்சக மித்திர ரான
தவர்த மக்குத வியதரு மந்தனைத் தடுத்துப்
புவனி வேந்தன தாக்குதல் பொருத்தமன் றென்ன
உவன டங்கிடா துலோபமே செய்திட லுற்றான். (௰௭)

பின்னு மச்சக மித்திரர் பெருமையைக் கேட்டுத்
துன்னி னனவ ரில்லினைச் சோதிக்கத் தொடங்கி
என்ன நீர்சக மித்திர ரோப்பகை யிலையோ
மன்னு மிச்சகம் பகையிலை யுமக்கெனின் மாதோ. (௰௮)

எனது புத்திரிக் கிசைந்தது மணமதற் கேற்ப
அனக தெய்வபூ சனைசெய்ய வேண்டுமற் றதற்குச்
சினமு லாவிய வொருபுலி வேண்டுநீர் சேர்ப்பீ
ரெனவி சைத்தன னன்றெனத் தாசரு மெழுந்தார் (௰௯)

காடு சென்றன ரொருபுடை யிருந்தனர் கவிஞ்
னீடு பண்டரி நாதனை நினைந்தனர் நெடிது
பீடு சேர்திரு நாமங்கள் பற்பல பேசிக்
கூடு வாய்புலி யுருக்கொடின் றெனவுளங் குறித்தார் (உ0)

பத்த ருக்கருள் பாண்டரங் கன்னந்தப் படியே
சித்தி ரப்படி வப்புலி யாய்முனஞ் சேர்ந்து
மெய்த்த வச்சக மித்திரர் கண்டுளம் வியப்ப
எத்த லத்தினில் யாருமை நலிந்தவ ரியம்பில் (உக)

கொன்று தின்றிடு வேனெனக் குவலய நண்பர்
நன்று வெம்புலி யாய்வரு கின்றவென் னுதா
துன்று நின்னையல் லாதெனக் கொருதுணை யுண்டோ
என்று தோத்திரம் பற்பல வியம்பின ரினிதே (உஉ)

கஞ்ச நாபவெம் மூரினி லோரதி காரி
எஞ்சி லாததன் மகள்மணத் தினுக்கிசை வாக
விஞ்சு தேவதா பூசைக்குப் புலியொன்று வேண்டுஞ்
செஞ்செ வேகொடு வருகென வெனக்குரை செய்தான் (உ௩)

ஆத லாலிவ ணெய்தினின் றனையழைத் தேன்யான்
காதலோடுநீ வருகெனக் கண்ணபி ரானை
நீத மாகவுத் தரியத்தைக் கழுத்தினி னிரப்பிப்
போதலாயின ரீர்த்துறை கின்றவூர் புகுந்தார். (உ௪)

காசி னிக்கெலா மித்திரர்வேங்கைகைக் கொண்டு
நேச மாய்வரக் கண்டவர் யாவரு நில்லார்
பாய்சி னப்புலி கண்டெதிர் நிற்பரோ பயந்து
வாசலிற்கத வடைத்தன ரூர்க்குள்வா ராமல். (உ௫)

உலக மித்திரர் தமக்கு மித்திரரான வுள்ளார்
பலரு நீடிய மரங்களி லெறியே பார்த்துச்
சலச லோசனன் றுசரே நீர்புலி தன்னால்
கொலையி யற்றவோ வருகின்றீ ரென்றனர் குறித்து (உ௬)

அஞ்சு நீர்புலி யன்றுபாண் டுரங்கனே யாகும்
விஞ்சி நீடதி காரிக்கு மெய்க்கொள வேண்டி
இஞ்சு வந்தன னெனவதைக் கேட்டவ ரோகி
நஞ்சு நேர்துருக் கனுக்குரைத் தனரவ னடுங்கி (உ௭)

தன்ம னைக்கத வடைத்துறச் சார்ந்தவத் தாசர்
நன்ம திற்கத வடைத்திருப் பதுதனை நாடி
முன்ம யக்குறப் புலிவடி வாய்வந்த முதல்வன்
பொன்ம ணிக்கரத் தறைந்துபோம் வழிதரப் புகுந்தார் (உ௮)

துட்டன் வாழ்மனை வாசன்முன் சார்ந்தந்தத் துருக்கன்
கட்ட மைந்தன கதவையுஞ் சார்த்துறல் கண்டென்
னிட்ட னேமுன்ன நீசொன்ன புடிக்கியா னின்றே
எட்ட ரும்புலி தனைக்கொடு வந்தன னெனுமுன் (உ௯)

கொண்டு வந்தவெம் புலிகுமு றிடுங்குரல் கொண்டு
மீண்டு வாலடித் தார்த்திடக் கேட்டவன் வெருவிப்
பெண்டு பிள்ளைக ளோடழ வவன்கொள்பெண் டாட்டி
அண்டு நீமிகு வயதுசென் ருயத ளுலே (௯௰)

வெளிச்செல் வாயெனில் யாம்பிழைப் பேமென விளம்ப
ஒளித்த துஷ்டனங் கதற்குடன் படாதழ வுள்ளோ
களித்த வூரினர் கேட்டற நகைத்திடக் கலங்கி
அளித்திர் நீரொன வுலகநண் பனையஞ்ச வித்து (௯௧)

அவனி மித்திரர் நீரொன்ப தறிந்திலே ளுகித்
தவறு செய்தன னென்றந்தத் துருக்கனுஞ் சாற்றப்
புவன மித்திரர் தமக்கருள் சுரந்துமீப் பொங்கி
உவமை யற்றவப் புலியைக்கொண் டேர்கடந் துற்ருர். (௯௨)

கான்பு குந்தொரு தனியிடங் காண்டலுங் கண்ணன்
நான்கு தோளொடு சகுணரூ பங்கொடு நன்கு
தோன்ற வேசக மித்திரர் பொன்னடி தொழலுந்
தேன்ற ருந்துழா யவன்றழு வினனருள் செய்தான் (௯௩)

ஜகமித்திரர் திருவடிகளேசரணம்

ஆக சரித்திரம் ௰௧-க்கு செய்யுள் (௲௯௱)

முற்றிற்று.

ஜோகாபரமானந்தர் சரித்திரம்

வாகாகிய பாரசி யென்னுமூர் வந்த
ஜோகாபர மானந்த பக்தரோர் சோர்வு
மாகாதரி நாமசங் கீர்த்தன மான
பாகார்தரு நாவினர் தோமறு பண்பார். (௧)

சரியாவிர வேகொடு தஞ்சமு சார
பரிபாலனஞ் செய்பவ ராய்ப்பல நாளும்
அரிதாளிணைக் கெண்ணிரண் டாமுப சார
மரியாதைகொள் பூசையி லேதும்வ ழாமல். (௨)

இனிதாயியற் றிப்பின்ன ரோரெழு நூறு
கனிவாகிய வந்தனை செய்துபின் கண்ணன்
உனவோதிய கீதையி லோர்சுலோ கத்தை
நனியோதிய பின்புவந் துண்பரந் நல்லார். (௩)

இவ்வாறிவ ரெய்துவ திற்பிச கெய்தில்
ஒவ்வாருண வத்தின மேயுப வாசஞ்
செய்வார்மனை யிற்குடி யானவர் சில்லோர்
நைவாறிட வேயிறங் குற்றவந் நாளில். (௪)

மழைபெய்தத னாலவர் வாசல்சே றாகிக்
குழைவெய்திடக் கும்பிடுங் கொள்கைகுன் றாய்த்
தழைவெய்திய சக்கரக் கையனைத் தம்முள்
விழைவெய்துறக் கொண்டுநின் றார்புகழ் வேண்டி. (௫)

அரிதன்பத தாசர்செய் யுஞ்செயல் யாவுந்
தெரிதந்தன ரக்குடி யானவர் தேர்ந்து
மருள்விண்டிடு மாதவ ரோயிவ ரென்ன
ஒருவன்கடி தோடின னவ்வண முற்றான். (௬)

கொண்டானொரு பொன்னுடை கொண்டுவந் தன்பர்
கண்டாமுறக் காட்டிநீர் கைக்கொள்க வென்றான்
தண்டாமரைக் கண்ணவன் றாசர்வேண் டாராய்
விண்டார்விலை மிக்குள திக்கலை வேறே. (௭)

பழைதாகிய துண்டெனி லீகெனப் பார்த்து
விழைவேமிகக் கொண்டவர் தம்மிடை மீதே
அழகாயுற வேயுடுத் தேகின னப்பால்
மழைபோனிறத் தான்றுணைத் தாள்மற வாதார். (௮)

வேறு

அருமைசெய் திவரை யன்று னரைதனி லுடுத்துப் போன
பெருமையை நினைந்து பீதாம் பரத்தினைப் பெரிது பேணி
மருவுமக் கலையிற் சேறு வாய்த்திடிற் பழுதா மென்று
தருகலை தொங்கு ருமற் றம்மிடை யுடுத்திக் கொண்டு. (கூ)

மருவுதே காபி மான மாற்றிமுன் வணங்கல் போலத்
திருமகள் கொழுநன் றன்னைத் தேர்ந்துகும் பிடுதல் செய்யார்
கருதிய கலைமேல் மிக்க காதலின் வணங்க லாலே
பருதிமேல் பாலிற் சார்ந்தும் பணிவது முடிவுருமல் (௰)

மனத்துளே வருத்தங் கொண்டு மாலடி பணியுங் காலங்
கனத்ததிக் கலையா லன்றோ வென்றகங் கருதி யிந்த
அனர்த்தமா மபரா தந்தீர் வதற்கிந்த யாக்கை தன்னைச்
சினத்தவா ளாலீர்ப் போமோ தீயிடை யமிழ்த்து வோமோ (௰க)

எனப்பல நினைந்து ணும லேஇன ரில்லம் விட்டு
மனக்கிசை வான வேறோ ரிடஞ்சென்று மருவும் போது
கனத்ததோர் நுகத்தைப் பூண்டு காளைக ளிரண்டு கொண்டு
சினத்துட னோட்டிச் சென்றுன் செறுவினை யுழுதற்காக (௰உ)

ஓட்டியே செல்லு கின்ற வுழவனை நோக்கியன்பர்
ஈட்டிய துயரத்தோடு காளைக ளிரண்டுங் கொண்டோய்
கேட்டியுன் னிரண்டுமொடுங் கிளத்துமென் றனக்குத்தந்து
நீட்டிய விலைகொள் பீதாம் பரந்தனை நீகொள்கென்றார் (௰ங)

மற்றவ னுகந்துகொண்டு மாடுக ளிரண்டுந் தந்தான்
குற்றமி லன்பர்பாசங் கொண்டுடன்கா லிரண்டுங்கட்டி
உற்றதோர் நுகத்தி லேர்க்காற் கொப்புற மிருந்தபாசஞ்
சுற்றுறப் பிணித்து மாட்டைத் துரந்துபோ கென்னச் சொன்னார் (௰ச)

செயற்கருஞ் செயலிதென்று தேர்ந்திடா துதலாலே
மயற்செயுங் கலையைக்கொண்டு மாதவர் சொன்னவாறே
இயற்றினன் போக மற்றை யெருது களிரண்டுமீர்த்துப்
பெயர்த்தன கல்லு முள்ளும் பெருகின விடங்களெல்லாம் (௰ரு)

நரம்புட னெலும்பு நிற்க நண்ணிய தசைக டேய்ந்து
குரம்பையில் வழியச்செந்நீர்க் கோலமா யன்பரின்று
நிரம்பப சாரந்திர நேர்ந்தது நன்றே யென்றார்
வரம்பறு துன்பநேர்ந்தும் வருத்தமென் னளவுமின்றி (௰சு)

அரி திருநாமந் தன்னை யறைவது குறைபடாராய்ப்
பெரிதலை பட்டுச்சீவன் பெயர்வுறு மளவதானார்
கரிதுயர் காத்த கண்ணன் கருணைகொண் டோடிவந்தே
எருதுக டமைநிறுத்தி யிசைத்தகட் டவிழ்த்துவிட்டு (௰எ)

அன்பர்த முடல மெல்லா மங்கையாற் றடவுமுன்னே
துன்பங்க ளெல்லாந்தீர்ந்து தோன்றிட வடிவ நன்றாய்
முன்புநின் றவரைநோக்கி மூதறிவினரோ நீர்தாம்
என்புறத் தேயச்செய்தீ ரேதுமோர் பிழையின்றாக (௰அ)

என்னடி யார்களுண்ப தெனக்குநல் லவியதாகும்
அன்னவர் பேசுகின்ற வவையெலாந் துதியேயாகும்
முன்னுலைகத் தொழில்க ளெல்லா முத்திரை கொண்டதாகு
மன்னவர் நடப்பதென்னை வலஞ்செய்த லாகுமின்னும் (௰௯)

அவர்துயில் வதுதானென்னை யன்புடன் வணங்கலாகும்
எவமறக் களிப்பவெல்லா மெனதின்ப வடிவமாகும்
நவமுற வென்று கொண்டு நானும்மை நோக்கிநிற்கத்
தவலரும் பரமானந்த தாசரோ நீரொன்செய்தீர் (௨௰)

இப்படி யாகச்சொல்லி யெதிர்நின்ற பாண்டு ரெங்கன்
மெய்ப்படி வத்தைநோக்கி விரைமல ரடியில் வீழ்ந்தும்
ஒப்பறு துதிகள் செய்து முவமையில் லானேயின்று
தப்பறக் கருணைசெய்க வென்னலுஞ் சார்ங்கபாணி (௨௧)

நன்றென வருளிக்கோயி னண்ணிநல் லன்பர்க் கெல்லாம்
ஒன்றிய பரமாநந்த ருஞற்றிய செய்கை கூற
நின்றுணர் ஞானதேவர் நின்னடி யார்கள்செய்கை
என்றும்யா ராலுஞ் சொல்லற் கெளிதலவெனத் துதித்தார். (௨௨)

ஜோகாபரமானந்தர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகசரித்திரம் ௰௨-க்கு செய்யுள் ௲௰௨.

முற்றிற்று.

நரஹரிபக்தர் சரித்திரம்

கலிவிருத்தம்.

பரமன்வாழ் பண்டரிப் பதியி லேயொரு
நரகரி யெனும்பெயர் நண்ணு பொற்கொல்லன்
அரனெனு மல்லிகார்ச் சுனனை யன்புறு
திரமிகப் பூசனை செய்து வைகுவான். (க)

குடநடன் கோயிலுக் கணித்து மேவியும்
நடையுறு கோயிலின் மார்க்க நண்ணியும்
படவர வமளியான் றன்னைப் பார்த்திடான்
அடமுட னுறைகுவா னான நாளிலே (உ)

மிகுதன முளனொரு வணிகன் விண்ணவர்
தொகுதனம் போலொளிர் துளவ மாலையான்
நகுதருங் கோயிலில் வந்து நாதனை
நெகுதரு முளத்தன்பு நிரம்பப் பூசித்து (ங)

தோத்திரம் பலபல செய்து தூயனும்
தாத்திரி நாதவோர் தனைய னல்குதி
சீர்த்திற மிகவெனக் கென்று செப்பியத்
தீர்த்தனை வணங்கித்தன் மனைக்குச் சென்றனன். (ச)

சென்றபின் சிலபகல் கழியச் சீதரன்
நன்றருளாலொரு நந்தன் தோன்றினன்
ஒன்றிய வுவகைமிக் கோங்க லுற்றவன்
மின்றிகள் மார்பினனருளை வேண்டியே. (ரு)

நவமணி பொதியரை ஞாண்செய் திந்திரை
தவனிடைச் சாத்திடத் தழைக்கு முள்ளத்தான்
அவனிநா யகனுறை கோயி லண்மினன்
எவமிலன் புடன்மேழு தேத்தி நின்றனன். (சு)

அர்ச்சகர் தம்மை நேர்ந் தியாரிவ் வூரிலே
சர்ச்சனன் பொன்னரை ஞாண்செய் தக்கவன்
மெய்ச்சரி தன்னிடை மேவச் சாத்தற்கு
நிச்சயஞ் சொலுமென வவர்நி கழ்த்துவார். (எ)

இச்சின கரத்தரு கிருக்கின் றானொரு
மெய்ச்சபொற் கொல்லன்மற் றவனில் வேறிலர்
நச்சின படிசெயற் கென்ன நன்றெனக்
கச்சமில் பொருள்வணி கன்வந் தெய்தினன். (அ)

கம்மியன் றனைக்கண்டு கமலை கேள்வற்கு
ரம்மிய மணியரை ஞாண்செய் கென்னலும்
விம்மிய தனத்திரு விரும்பு மார்பினன்
அம்மிய விடையள வறிந்து வாவென்றான். (கூ)

வணிகனவ் வளவெடுத் துதவ மற்றவன்
மணியணை ஞாண்செய்து வழங்க வாங்கிவந்
தணிதிகழ் விமலனை யருச்சித் தேத்தினன்
பணிவுட னிடையிட விறைபற் றாமலே (௰)

இருப்பது கண்டுமீண் டெய்திக் கம்மியன்
விருப்புறச் சொலிச்சரி செய்ய வேண்டினன்
சரிப்படுத் தித்தரக் கொண்டு சார்ந்திடை
தரிப்புற நீண்டது தனைக்கொண் டேகினான். (௰௧)

நீண்டது குறைசெய்து நேர்க வென்றனன்
ஆண்டதைக் கம்மிய னன்னவா செய்து
பூண்டுகொ ணெனத்தர வந்து பூட்டினான்
மீண்டது குறைவுற விம்மி மீண்டனன். (௰௨)

நீட்டுறிற் குறைவுறுங் குறைக்கி நீள்வுறும்
பூட்டுறத் தக்கதா காது போவது
வேட்டிடு விமலற்கு விருப்ப மில்லையோ
ஈட்டுமென் பிழையினோ யாதினோவெனா. (௰௩)

மீளவும் வந்துகம் மியனை வேண்டி நீ
கோளிடை யளவது குறிக்க வாவென
நீள்சடை நிமலனை யன்றி நேருறேன்
வாளர வமளியான் மாட்டென் றோதினான். (௰௪)

ஓதலும் வணிகன்மிக் குறுக ணெய்தியே
நீதயை செய்தென்ற னியம முற்றுதி
மாதக வுனக்குறு மென்று வாழ்த்திநீ
போதரு கெனக்கொடு கோயில் போந்தனன் (௰௫)

வந்தகம் மியன்விழி மறைய வாடையாற்
பந்தனை செய்துகொண் டளவு பார்ப்புற
முந்தினன் வணிகன்கை பிடித்து முந்தலும்
நொந்தனர் கண்டவர் நுவல்வ தாயினார். (௰௬)

உயர்பரஞ் சோதியை யுற்று நோக்கிட
நயனங்க ளாயிர நாங்கள் வேண்டுவேம்
இயலிவன் கண்மறைத் தேக லென்னையோ
செயலெனத் தீவிழி தெறிப்பச் செப்புவார். (௰௭)

கற்பகம் போனிமிர் கமலக் கண்ணனார்
பொற்பிவன் கட்புலம் பொருந்துறாததோ
சிற்பர வடிவுகண் சேர்வ தேயன்று
பற்பல சொலியென்ன பயனென் றேசினார். (௰௮)

ஆகவந் தமலனு ரங்கந் தீண்டலும்
வேகவெம் புலியதள் வேழத் தோல்செறி
பூகநீள் சடைநுதல் பொருந்து தீவிழி
மாகவெம் மழுத்துடி மான்வி ளங்கவே. (௰௯)

துணுக்கெனக் கண்களைத் திறந்து தோன்றிய
இணர்த்துள வணியலு மிடையிற் கைகளும்
திணர்த்தசெங் கல்லிலே திகழுந் தாளுடன்
மணித்திரு மேனிமால் வடிவுங் கண்டனன். (௨௰)

கண்டலு மூடினன் கண்கள் முன்புபோல்
நீண்டசெஞ் சடையவ னிலைய தாகவே
தீண்டிய கைகட்குத் தெரியப் பட்டது
மீண்டுதன் கண்களை விழித்து நோக்கினான். (௨௧)

பச்சைமா மலைநிகர் பசும்பொற் சோதியை
அச்சுத னாகநின் றருளு மையனை
மெய்ச்சிவ வடிவமாம் விழிகள் மூடினால்
நச்சியே திறக்கினா ரணனி தென்னையே. (௨௨)

என்றுற மயங்கினா னெதிர வஞ்சினான்
தன்றுணைக் கண்கணீர் ததும்ப நோக்கினான்
மன்றலஞ் செழுஞ்சரண் வணங்கி வாழ்த்தினான்
ஒன்றல பலதுதி யுருகு முள்ளத்தான். (௨௩)

நின்னில்வே றேசிவ னெனநி னைக்கநின்
றன்னில்வே றிலையெனச் சமைத னன்றரோ
என்னிலா மையமின் றேத விர்ந்தது
பொன்னிலா வியநிறப் பூமி கேள்வனே. (௨௪)

சிவனுரு நின்னுளே செறியச் செய்தியேல்
புவனமேல் லாமுன துந்தி பூத்ததே
தவறிலை தவறிலை யென்று தாழ்ந்தனன்
அவன்முக நோக்கியீ தமலன் கூறுவான். (௨௫)

வேற்றுமை கொள்ளலை சிவன்வே றேயெனத்
தோற்றுமென் னிடத்துநீ தொழுஞ்ச தாசிவன்
சாற்றுமென் சொற்படி தயங்கக் கண்டுநீ
போற்றுகென் றுரைசெயப் பொருந்த நோக்கினான். (௨௬)

தலைமிசைச் சிவகுறி தயங்கக் கண்டனன்
நிலமிசை வீழ்ந்தடி நெடிது தாழ்ந்தனன்
அலைமிசைத் துயின்றவ னடியை யன்றுதொட்
டுலைமிசை யுருகுபொன் னொத்துப் பற்றினான், (௨௭)

பற்றிநின் றுன்றனைப் பழிப்பி னாமர்செய்
துற்றபோ னகவமு துண்கிற் பாரொடும்
இற்றைநீ யும்வரு கெனலு மெய்தினான்
கற்றையஞ் சடைமுடிக் கண்ணு ளானொடும். (௨௮)

அடியரோ டிருவரு மமுதுண் டார்த்தபின்
சடிலவான் பிறையவன் றமனி யக்கோலன்
படியையோர் கண்டுநீ பதும நாபன்றன்
குடியடி யவரொடு குழுமி வாழ்வதே. (௨௯)

எனக்கிசை வெனவிரு யவனு மின்றுதொட்
டுனக்கிசை வேயெனக் குறுதி யாமென
மனக்கிசை நரகரி தாச வாழ்கெனக்
கனக்கிசை வணனடி யார கன்றனர். (௬௰)

நரஹரி பக்தர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆக சரித்திரம் ௰௬-க்கு செய்யுள் ௬௨௰௨.

முற்றிற்று.

ஜனுபாயி சரித்திரம்.

எழுசீராசிரிய விருத்தம்.

கார்த்திகை யேகா தசித்தின மெவருங் கருதுசீர்ப் பண்டரி புரத்தில்
யாத்திரைக் காரர் பலரவண் வந்தா ரதிலொரு கன்னிகை யீன்ற
தாய்த்தரு தந்தை யொடுவந்து கண்டு சவுரிவாழ் பண்டரி மகிமை
ஏத்தினள் மகிழ்ந்து தந்தைதாய் தம்மை யின்பொடு நோக்கின ளிசைப்பாள் (௧)

நானிவி டத்தி னிரந்தர வாச னிசெய வேண்டினே னுங்கள்
பானினை வில்லே னுடன்வரு கில்லே னென்றவள் பகர்வதைக் கேட்டு
மானினை யிவளுக் கிச்சிறுவயதில் வந்ததென் னென்றவர் வியந்து
மீனிகர் விழியா டனைத்தனி விடற்கு மிகமனம் வருந்தினர் மீண்டும். (௨)

பலவிதத் தழைத்து முடன்படா தரியின் பாததா மரைநறை பருகி
நலமிகக் களித்துப் பொருந்துநிச் சயத்தை நன்றறிந் திருவரு நயந்து
மலர்மகள் கொழுநன் கோயிலில் விடுத்து வந்தனர் தங்களூர் பின்பு
நிலமளந் தவனைச் சேவிக்கக் கோயி னோர்ந்தனர் நாமதே வென்போர். (௩)

பாண்டுரங் கனைக்காண் பவரவ ணுலவு பாவையைக் கண்டவள் மீது
வேண்டுறு கருணை பிறந்துநீ தனியாய் விரும்புதாய் தந்தையை யின்றி
ஈண்டுவந் தனையா ருன்பெய ரென்னை யியம்பெனச் சனுயிதா னென்பேர்
பூண்டுறு தரங்கக் கடனிறத் தவனே தந்தைர குமாயிதான் ருயே. (௪)

எனக்குவே றொருவ ரின்றென விங்ங னிருக்கின்றே னென்பது கேட்டு
மனத்திடைத் தயைமிக் கெய்திய நாமர் மற்றந்தச் சிறுமையை வருக
எனக்கொடில் லேகிக் குணயியை நோக்கி யிச்சிறு மியின்வர லாறு
தனைத்தெரி வித்து மற்றிவள் கண்ணன் ருசியா கியவொரு கூனி. (௫)

கலியுகத் துதித்துப் பண்டரி புரத்துக் கருணைமா னமைத்திற் களித்து
மலிதரு மனத்தா னென்னலுங் குணயி வளர்த்தனள் மருவியன் புற்று
மெலிவற வளர்ந்து பெரியவ ளாக வேறுளோர் யாரைநீ யென்றால்
குவிசிசேய் பாக னடிபுகழ் நாமர் குடியடித் தாசியா னென்பாள் (சு)

இப்படி நாம தேவர்தம் மனையி லியன்றவூ ழியம்பல செய்து
மைப்படி மேனி மாயனை நாமர் வாழ்த்தல்கேட் டுளமகிழ் வாவாள்
அப்படி யாக வொருதினத் திரவி லந்துநா ழிகையள வதிலே
மெய்ப்படி நாமர் முதலினர் துயில மேவின காற்றொடு மழையே (எ)

மழைதெறுங் காற்றான் மாடம்வேய் கூரை மாய்ந்தன பலபடி யாகத்
தழைதுழாய் மார்பன் றான்பொரு ளாகிச் சக்கரத் தாற்றடைசெய்தான்
விழைதரு நாமர் முதலினர் துயரா விதம்பின்பு தானவண் மேவிக்
குழைசுவ ரொடுத்துக் கூரையும் வேய்ந்து கொண்டுறு போதிலே நாமர் (அ)

விழித்தனர் வெளியே வந்துமுன் கண்டார் விமலபீ தாம்பரம் விளங்கச்
செழித்தகே யூர குண்டல மகுடந் திகழ்திரு மேனியைப் பணிந்தார்
வழுத்துசீ ரடியைப் பற்றிநா தாநீ மற்றிந்த விரவில்வந் தென்னை
இழைத்துள தென்னத் தொண்டரைக் காப்போ னியம்புவா னெறிமழைக்காற்

உன்னது குடிசை யழிந்தது போகா துறச்செவ்வை செய்தன னீநின் [றால்
றன்னது குடும்ப வியற்கையை விட்டென் றனைச்சரண் புகுதலா லின்னே
என்னது சுமையா யிதுசெயே னாகி லெனையுனை யீன்றவள் வைவாள்
மன்னது தனைநீ யறிதியே யெனுமுன் வந்தனள் குணயிமால் வடிவை (௯)

கண்டடி வணங்கிப் புகழ்ந்தன ளாகக் கலந்துமூ வருமனை புகுந்து
கொண்டுறை போது ஜனபாயிவந்து கொண்டல்வண் ணன்பதம் வருடி
மண்டப சாரம் புரிந்தன ளிருக்க மாலடி வணங்கியே நாமர்
தொண்டுகொண் டவனே யெம்முட னமுதுசெய்கென வேண்டினர் சொன்னார்

நாயக னிசைந்து கோவிந்தன் விட்டலன் நாரணன் மகாதேவ னென்போர்
ஆயபிள் ளைகளு நாமருங் குணயி யன்னையு மனைவியு மாகப்
பாயவோர் கலத்தி லமுதுணும் போது பார்த்தனள் ஜனபாயி மனத்தில்
மேயதோர் வருத்தங் கொண்டுபண் டரிவாள் விமலனே யெனைவிடுத் தனையே

இழிவுநீ செய்வ தியல்புனக் காமோ வெனைப்பர தேசியென் றென்ன
வழுவில்சீர் விடல னுமமை நோக்கி மற்றெனக் கருத்துமிவ் வமுது
கழியநன் கிலதென் றுரைத்தலு நாமர் கருதினள் ஜனயியு முண்ணா
தொழிவதே யென்ன வறுதனு லுணவிங் குருசியா யிலதுனக் கென்றார் (௰௧)

எனலுமுண் பவன்கேட் டெழிற்கர முதறி யெழக்கண்ட ராஜாயி நாதன்
றனதுகை கால்கள் சுத்திசெய் தனன்பின் சாமியோர் பாயன்மீ திருந்தான்
பினரனை குணயி ஜனயியை யழைத்துப் பெறுகென மிச்சிலைத் தந்தாள்
அனகமா மிதுதான் பிரமருந் திரர்க்கு மகப்படா வமுதெனக் கொண்டாள். ( )

கொண்டவ டனது குடிசிடை வைத்துக் கோகன கத்தவள் கொழுநா
அண்டிய வெனதில் வருகென வேண்ட வன்புள நாமரோ டாங்கு
மண்டுறத் துயிலு மாதவன் விழித்து வந்தத்தச் சனயியை மடந்தாய்
உண்டிடும் போது நீயிலா ததினு லுண்டிலே னிரம்பவிப் போது (௰௩)

பசியுள தன்ன மெனக்கிடு கென்னப் பாண்டுரெங் காபவ நாசா
நிசியிடைக் குஞயி தந்தனள் மிச்சி னினக்கது தக்கதோ வென்று
கசிவுறு மனத்துச் சஞயிதான் சொல்லக் கண்ணனன் றதையிடு கென்ன
வசியறு ஜஞயி யிடவவ ளுடனே மாதவ னுண்டுள மகிழ்ந்தான் (௰௬)

பின்புகை கால்கள் சுத்திசெய் தங்குப் பேசிய விருவருந் துயில
வன்புறு குஞயி விழித்தனள் வெளியே வந்துதன் புதல்வனைக் கூவி
அன்புள நீயு நானுந்தூங் கினபின் பகிலகா ரணனிந்தச் சஞயி
தன்புடை வந்து மிச்சிலை யுண்டு சயனங் கொண் டனனங்கே யென்றாள் (௰௭)

நாமதே வன்று மெவருளந் தூய்மை நணுகிய தோவங்கு நணுகக்
காமனார் தாதைக் கிலையொரு கால நியதிதான் கருதிய போதே
போமதே செய்கை மிச்சிலுண் பதுமோர் பொருளன்ற தியற்கையே யென்ப
தாமது கேட்டுத் துயில்செயும் விமலன் சாமமொன் றுறவிடி யற்கே (௰௮)

எழுந்திரு ஜஞயி திரிகையிற் றூசி யெலாந்துடைத் துன்வர வினையான்
விழைந்தினி திருக்கின் றேனென விழியாள் விழித்திட வெடுத்தினி திருத்திச்
செழுந்தனிக் கரத்தா லவடலை மயிரைச் சிக்கறத் திருத்திமுன் றானைக்
கொழுந்தினைத் தலைமேற் றந்துதா னேயோர் கூடையி லரிசியைக்கொணர்ந்து

நானரைக் கின்றேன் மாவையிங் குனது நன்கையால் மூளைதொட்டுக்கொண்டு
தேனெனப் பாடு கென்னலும் ஜஞயி தீண்டின ளன்பினிற் சிறந்து
ஞானதே வாதி யடியர்பால் விமல னல்லருள் செய்தினி தாடத்
தானெலர் மோவி யபங்கமாங் கவியாற் சாற்றிடக் கேட்டனன் சௌரி (௨௰)

தலைதுளக் குடனே பரவச னாகிச் சார்ங்கவிற் கையன்மா வரைக்கும்
நிலைதெரி குஞயி ஜஞயிபால் வந்து நின்வயி னரிசியே தரைக்கச்
சொலையெனப் பேசா திருப்பது கண்டு சுளித்துவேத் திரங்கரங் கொண்டே
அலைவுற வடித்தாள் யாருடன் பேசி யமர்ந்தனை யிங்ஙனே யென்று (௨௧)

சினத்தின ளடிதான் சீதரன் முடிமேற் சேர்தலு நான்விடோ பாவிம்
மனத்திலன் புடைய ஜஞயிபால் வந்தேன் மாவரைத் திடற்கெனை யடியேல்
எனத்திரு நாத னமதே வறிந்தே யீன்றதாய் தன்முகநோக்கி
வனத்துழாய் மார்ப னென்றுநீ யறியாய் வருகெனக் குஞயியு மயங்கி (௨௨)

நாணின ளுலக நாதனை யடித்தே னேயென கலிவொடு மனத்திற்
கோணின ளாகி ஜஞயிதா னரியைக் குறித்தன டன்வசங் கொண்டாள்
ஏணிலை யெனக்கென் றிருத்தலும் ஜஞயி யெம்பிரா னிடத்துறு மன்பாம்
ஆணியைத் தொட்டு விராகமாந் திரிகை யரைத்தனள் சஞ்சித வரிசி (௨௩)

அவ்வியத் தத்தில் வியத்தமா யரைத்த வந்தமா வினைத்தையும் வாரிச்
செவ்விய கூடை நிரப்பிவைத் தன்பின் றிருவிற யகன்றுயில் செய்ய
வவ்விய ஜஞயி விடியுமு னெழுந்து மாதவன் றனைத்துயி லெழுப்பி
இவ்விடைவிடுத்துன்கோயில்சே ராம லிருத்தியேற் கலகமா மென்றான் (௨௪)

என்றலுந் துயின்றோன் விடிந்ததோ வென்ன வெழுந்துநித் திரைமயக் கத்தால்
தன்றனிப் பீதாம் பரத்தையும் பதக்கந் தன்னையுங் கிடத்தியச் சஞயிக்
கொன்றிய கந்தை யுடுத்தித்தன் கோயி லுட்புகுந் துறைந்தனன் விடிந்த
பின்னையர்ச் சகர்தாம் வந்துபொற் கோயிற் பிறங்கிய கதவினைத் திறந்தார். (௨௫)

கந்தையைப் போர்த்துச் செங்கன்மேனின்ற கருணையங் கண்ணனைக் கண்டார்
எந்தையே யீதாம் பரமெவர்க் கீந்தா யெங்ஙனே தேடினாய் கந்தை
நிந்தையி லுனது மேனிக்குக் கந்தை நேர்வதோ வென்றதை நெகிழ்த்து
விந்தைசேர் பதக்கந் தன்னையு மார்பிற் கண்டிலர் வெருண்டனர் வியந்தார். ()

மூடின படியே கதவுதா னிருக்க முந்தின தெவ்வழி யென்பார்
கூடினும் போவ தியாரக மென்பார் கொண்டவிக் கந்தைதா னுமர்
தேடின தாசி தன்னது போலத் தெரிகின்ற தறிகுவ மென்று
நேடினர் நாம தேவரிற் புகுந்து நின்றதோர் ஜனையியைக் கண்டார் (உஎ)

நின்னிடைக் கண்ணன்வந்தாதா லிங்கேநேர்ந்ததுபொன்னுடையெனக்கொண்
டென்னிடை யவன்றன் பதக்கமு முளதா முதவுதி யென்னலும் ஜனையி
என்னிடைக் கிடையா தென்னலு நீதா னெப்படி யன்னவ னிங்கே
துன்னிடச் செய்தா யென்றவ ளிலைச் சோதிக்கப் பதக்கந்தோன்றியதே (உஅ)

கண்டவர் வெருட்டுங் காலையி லூரார் கலந்தனர் நாமர்தம் மனையோ
பண்டைய தன்று நேற்றுறு காற்றிற் பறந்தன கூரைக ளெல்லாம்
கொண்டநம் மனையோ புதுக்கில மிதுவோ கூரிருள் விடியுமுன் புதிதாய்
அண்டிய தென்னே யதிசய நாமர்க் கமைத்தவன் கண்ணனே யாமால். (உகூ)

என்பது கேட்டோர் கண்ணனே யருளி னீகல னேபெரு மாடம்
தன்பொரு ளென்பார் சிற்சிலர் செல்வ நனிதரிற் செருக்குமிக் காகி
அன்பில ராவா ராதலா லுதவா னமலனென் றுரைப்பவ ராக
முன்புசோ தித்துக் கொண்டவர் ஜனையி மோசஞ்செய் பவளென முனிந்தார் ()

இங்கிவள் சாமித் துரோகியா தலினு லேற்றுதுங் கழுவினி லென்றே
அங்கவ ளைக்கொண் டம்புலிப் பாகைக் கணுகலுஞ் சனையிதா னமலா
செங்கன்மே னின்ற சீதரா வடியேன் செய்ததெ னிங்ஙனே செயற்கென்
றங்கைக டலைமேல் வைத்தனள் புலம்ப வநாதர க்ஷகனரு ளாலே (௩௧)

கழுமர நீராய்க் கரைந்தது ஜனையி கண்கலக் கந்தனைக் கரைப்பான்
வழுவில னோடி வந்தனன் கண்ட மகிதலத் தோரொலா மகிழ்ந்து
குழுவினர் புகழச் சனையியைப் பிடித்தோர் கோதிலாய் நின்பொருட் டமலன்
தழுவிய னோடி வந்தத னுனீ தன்னியை யெனவிடுத் தகன்றார். (௩௨

விடுத்தபின் ஜனையி வீட்டில்வந் தமர்ந்து விமலனை முன்புபோல் வேண்டித்
தொடுத்தன ளபங்கக் கவிகள்செய் நாளிற் றுளவணி தோளினன் மைக்கூ
டடுத்தெழு துங்கோல் காயிதங் கொண்டங் கவள்சொலு வனவெலா மெழுத
மடுத்தனன் கோயி லிருக்கநேர் வந்தார் மாறிலா ஞானதே வருமே (௩௩)

ஞானதே வரைக்கண் டெழுதிட வுள்ள நாணிமை முதலெலா மறைத்துத்
தானமர் போதுகண்டவர் வணங்கிச் சாற்றுவார் தேவகி தனயா
ஊனமின் றேகாந் தத்திருந் தென்னை யெழுதினை யுரைக்கென நாதன்
றானரு ளுடனே ஜனையித னபங்கக் கவியெழு தினனெனச் சாற்ற. (௩௪)

கேட்டலுஞ் சிரித்து ஞானதே வமலா கிளத்திய ஜனையிநின் புகழே
காட்டல்செய் கின்று ளதுபிற ராலே நயந்திடத் தக்கது நீயே
தீட்டல்செய் வதுதான் சிறந்ததன் றென்னச் சீதரன் ஜனையிதான் செப்பல்
வேட்டன னினிதா யிருத்தலா னானே யெழுதவும் விரும்பினே னென்றான். ()

முன்புபோ லெழுது கின்றவன் ஞான தேவர்த முகத்தினை நோக்கி
நன்கிது தன்னை மறைத்தது கமல நான்முகற் குந்தெரி யாது
நின்புலந் தோன்றிற் றெவ்வித மென்ன நிமலனை ஞானதே வென்போர்
அன்புட னேக்கி யையநின் பெருமை யடியருக் கெளிதுதா னென்றார். (௩௬)

வினவிய விடலன் சிரித்தற ஞான தேவரவ் விமலனை நோக்கி
அனகநீ வருக நாமனைக் காண வென்னலு மமலனும் விரும்பிப்
பினருணர் ஞான தேவர்தங் கையைப் பிடித்துட னுமதே வமரும்
மனைபுகுந் திடலு நாமதே வெதிர்ந்து மார்புறத் தழுவினர் மகிழ்ந்தார். (௩௭)

ஆசனத் திருவர் தம்மையு மிருத்த வப்பொழு தன்பரெல் லோரும்
நேசமுற் றடைய வவர்களியாவரையு நிமலனுந்தழுவின ரிருத்தி
மாசறு நாம தேவரை நோக்கி மாலடி யார்களைக் காணக்
கூசமில் லாமல் ஜனயியை யிங்கே கொடுவரு கென்றனன் கூற. (௩௮)

அடியவர் கேட்டுத் தாய்க்குரை செய்ய வவள்மரு மகட்குரை செய்யக்
கடிதிரா ஜாயி வெளியிலே சாண மிதித்தறு ஜனயிக்குக் கழறப்
படிறறு ஜனயி கால்கரஞ் சுத்தி பண்ணினள் விரைந்தவண் தங்கே
நெடிதம ரன்பர் குழாத்திடை யிருந்த நிமலனைக்கண் டடிபணிந்தாள். (௩௯)

நின்றவப் போது ஞானதே வென்போர் நிறைகுண நாமரை நோக்கி
இன்றுள தான வதிசயங் கேளீ ரெம்பிரான் ஜனயிபா டுவதை
நன்றினி தெழுதிக் கொண்டுறு வதனை நான்கண்டு வந்தன னென்ன
மன்றலந் துளவோ னெனெழு துவதால் வந்ததோர் குறையென்னை யென்றான்.

பின்னரு மெனக்கு ஜனயிசொல் வதெலாம் பெரியதோ ரின்பத்தைத் தரலால்
நன்னரங் கெழுத லாயின னதனை நவிலுவோர் கேட்பவர் தம்மேல்
முன்னரன் புடையே னாகிப்பின் றருவேன் மோக்கமு மெனவவன் மொழியத்
தன்னரு கிருந்த தொண்டரெல் லோருந் தனித்தனி சிரித்தனர் மாதோ. (௪௧)

ஜனயியை நோக்கி ஞானதே வென்போர் தங்குமிந் நாமதே வென்போர்
முனுளிர ணியற்கு மைந்தனாய்ப் பின்பு முரணிய வாலிக்கு மகனாய்ப்
பினுளிலுத் தவராய்ப் பாண்டரங் கனுக்குப் பெரிதன்ப ராயினர் நீதான்
இனுளென வுரைத்தி விமலனுக் கன்பா யிருத்தலின் காரண மென்றார். (௪௨)

பத்தவ தாரஞ் செய்தவனை பரமனர்ச் சாவதா ரத்தும்
உத்தம னாகி யுறைதலால் யானு முடனுடன் றோன்றிவந் துற்றேன்
இத்தனை தானென் றியம்பலு ஞான தேவென்போ ரின்பொடு கேட்டு
மெய்த்துள மகிழ்ந்தார் பின்புபாண் டுரங்கன் மெய்யடி யவர்க்குரை செய்வான்

நீவிரெல் லோரும் பாடுமெய்க் கவிக ணிலைபெற வெழுதுகி றதற்கு
மாவிர குள்ளோர் தம்மையான் வகுப்பேன் வழுவிலா ஞானதே வியம்பும்
பாவினைச் சச்சி தானந்தர் நிவர்த்தி பாட்டினைச் சோபான தேவர்
மேவிய முக்தா பாயிதன் கவியை ஞானதே வெழுதவும் விதித்து. (௪௪)

பரமவா னந்தர் பாடலை விசோபா கேசரர் சாவந்தியாமா
ளரகவி சிவாகு ரவர்கூர்ம தாசர் நன்கவி யாவையுஞ் சுதேவர்
அரமிய சோகா மௌர்தந் தொடர்பை யனந்தபட் டராகவு நாமர்
வரமிகு தூக்கும் ஜனயிதன் யாப்பும் வரைகுவன் யானென வகுத்தான். (௪௫)

அங்குள ரான வன்பரொல் லோரும் ஜயினையைப் புகழ்ந்தன ராகப்
பொங்கிய வுவகை கொண்டுள நாம ரன்பரைப்பூசனைபுரிந்து
மங்களஞ் சொல்லப் பாண்டுரங் கனுக்கு மாதவன் கோயிலுக் கெழுந்து
தங்கின னூருக்கு மணிக்கிவை யுரைக்கத் தாசர்தந் தமதிடஞ் சார்ந்தார். (௯௬)

ஜனபாயி திருவடிகளே சரணம்.

ஆக கதை கச-க்கு செய்யுள் ௲௨௰அ.

முற்றிற்று.

மச்சேந்திரநாதர் சரித்திரம்.

சங்கரனொரு நாள்பாற் சாகரதீ ரத்தில்
மங்கையொடினி துற்று மகிழ்தருகிற ராமன்
தங்கருளுரு வத்தைத் தனதுளமுற வைத்துப்
பங்கமிலவ னும்பகர்தருமவ னென். (௧)

அதுதெரிபனை யான் வம்பிகைபதி யான
விதுவணிமுடி யானை வேண்டினளுனை மிக்க
தெதுவுள்தொரு தெய்வ மெனவினவலு மன்னன்
கதுமெனரகு ராமன் காரணமுனை செய்வான். (௨)

பிரமனைமுத லாகப் பேசிமையவ ரோடே
அரனெனவுள யானு மாவதுமவ னாலே
திரனிலையித னாலே சிஹரிதிரு நாமம்
பரவுவெனவ னீலப் படிவமுமுளம் வைப்பேன் (௩)

என்றதுவின வுற்ற விம்மலைமக டோர்ந்து
நன்றது னகத்தி னண்ணியுமிது காறும்
ஒன்றதுதெரி யாம லுறைவதுதக வாமோ
இன்றதுமொழி கிற்பா யெனவிரசித வெற்பான். (௪)

பணிவுடனெதிர் நிற்கும் பார்வதிதலை மேற்கை
அணிவுடனுப தேச மறைதருகிற போது
துணிவுறுநினை வின்றிச் சோர்துயிலது மேவ
மணிதருகடல் மீனின் வயின்மகவும் மென்றே. (௫)

சிவனருளுப தேசஞ் செவிகொடுவின வுற்று
நவநாரவுரு வாகி நண்ணியவது கண்டு
திவமிகவுறு மச்சேந் திரனெனுமொரு நாமம்
பவனிலகுற நல்கிப் பார்வதியொடு போனான். (௬)

அம்மகவுட னேயீ சானனதரு ளாலே
செம்மைகொள்வை ராக சீலமென்மேலாகி
வெம்மயலது வின்றி மேவரிதிரு நாமம்
தம்மணிநா வோதத் தனிதிரி தரலானார் (௭)

தாய்வயிறது விட்டுத்தாம் வருகிற போதே
மேயினஹம் சோஹம் விடுகிலரத னாலே
ஓய்வருதிரி காலமும்முணர்தரு சக்தி
ஆயினர்யா ராலு மரிவருநிலை யுற்றார் (௮)

அகலிடமுள தீர்த்தம் யாவையுமே மூழ்குந்
தகவுறுநினை வோடு தாம்வருமூர் தோறும்
நுகர்தரலிர வூணாய் நோன்பது செயல் காடாய்
பிகவயதீ ராறு மேவினர்வரு நாளில். (௯)

ஒருதினமோ ரூரிலோர்தனவணி கன்வாழ்
தருமனைமுன நின்று சாற்றினரா லக்கென்
றருமைகொ ளொலி கேளா வம்மனையுளா கிற்பாள்
இருகரநிறை பிச்சை யேந்தின ளெதிர்வந்தாள். (௰)

வந்தவளெதிர் நிற்கு மாதவர் தமைநோக்கி
அந்தமிலுப சாரத் தஞ்சலிபல செய்து
நிந்தையிலுரு வத்தீர் நீரிவண்வரு மாயான்
எந்தநல்வினை செய்தே னென்றுருகின ளன்பால். (௰௧)

அன்புறவெதிர் நின்றீ ராதலி னடியேற்கோர்
துன்பிலைமக வில்லை யெனுமொருதுய ரன்றி
நன்பொருளுணர் கிற்கு நற்றவமுதி யோரே
இன்புடனருள் செய்வீ ரொன்றரிசியை யிட்டாள். (௰௨)

அன்றவளுரை செய்யு மன்புறுமொழி கேளா
மன்னினதவ யோகர் மற்றவள்முக நோக்கி
நின்னிடமக வுண்டா நீயிது பெறுகென்று
நன்னிற முளநீறு நல்கினருரை செய்வார். (௰௩)

நீயிதையுண் பாயே னின்வயி றெனுமோறன்
தூயநலம் சத்தாற் றோன்றுவன்மக வென்றே
ஆயவரகல் வுற்றா ரானபி னம்மாது
போயயல் மனையாளைப் புகவகம்வரு வித்தாள் (௰௪)

வருமவடனை நோக்கி மானனவிழி யாளே
ஒருதுறவின ரிங்கே யுற்றனர்பெறு பிச்சை
தருதல்செய்தவர் தம்மைச்சந் ததியருள் கென்றேன்
அருளினர்திரு நீற்றை யயில்கெனவவர் போனார் (௰௫)

நானுணாநினை கின்றே னவிலுநினினை வென்ன
மீனுறழ்விழி யன்னுள் வேண்டலைதிரு நீறு
தானுணவுத விப்பின் றம்வசம்வரல் செய்வோ
ரானுணர்வது மாறி ஞர்பலரறி யென்முன். (௰௬)

அவளுரைகொடு தீயி லன்னதை யிட்டாள்பின்
நவமுடனொரு மூன்று நண்ணின வாண்டாக
உவமையின்மச் சேந்த்ர நாதருமுவ னுற்முர்
இவள்மனையிலும் வந்தே இடுகென வெதிர் நின்முர். (௰௭)

மற்றவளிடு பிச்சை வாங்கினர்முக நோக்கி
அற்றையினினை வுண்டா யரிவைநின்மக னெங்கே
இற்றையெனெதிர் காட்டு கென்றனரவ ளஞ்சிச்
சொற்றருகில ணின்மு ளுள்ளது சொல்கென்முர். (௰௮)

மாதவரோ நீற்முல் வஞ்சனை யுளதென்றே
ஓதயன்மனை யாளா லுளவடுப் புறுதீயில்
மேதகுதிரு நீற்றை யிட்டனன்வெகு ளன்மின்
ஏதமிதென வென்மு ளெதிர்துறவினர் சொல்வார். (௰௯)

நீறிடுபலி யெங்கே நீயிடுமிட மென்ன
மாறிலள்பனி ரண்டு வருடமுமிடு சாம்பர்
வீழொருகுழி யுண்டென் றக்குழியிடை மேவ
ஆறினர்தமை யுய்த்தா ளன்னவரவ ணின்றே (௨௰)

அதிர்தரவா லக்கென் முரதுவின வுற்று
முதிர்குழியிடை நின்று முந்தினதா தேசென்
றெதிரொலிகுரு சாமி யென்பதொடது கேளாப்
பொதிரதிசய ராகிப் பொங்கினரு ருள்ளார் (௨௧)

அவ்வயின்மச் சேந்தர ரானவர்வணி கன்றன்
செவ்வியமனை யாட்குச் செப்பினராட் கூட்டி
இவ்வயினுறு குப்பை யெடுமெனவெடுப் பிக்கத்
திவ்வியவுரு வோடு சேயுறுவது கண்டார் (௨௨)

பன்னிருவய துள்ள படிவமொடொரு யோகு
மன்னினர்படி மீது வைகுதலில ராக
முன்னுறுவது கண்டு முற்றியதவ யோகர்
சென்னியின்மிசை யத்தஞ் சேர்த்தினர்நிலைதீர (௨௩)

அக்குழியிடை யுற்றோ ரப்பொழுதெழ லுற்றுத்
தக்கவரிரு தாளிற் முழ்தலுநா மந்தான்
தொக்கதொர்பலி நின்றுந் தோன்றினரத னலே
மிக்கதொர்கோ ரக்க ரென்றனர்வினை தீர்ந்தார் (௨௪)

வேறு.

குழியினின்றும் வெளியில்வந்த கோரக்க நாதர்தமைக் கூட்டிக்கொண்டு
பழியிகந்த முனிவர்செல்லப் பார்த்ததன வணிகன்றன் பாரிதன்னை
மொழிகடந்தின் னனசெய்தா யெனவெறுக்கப் பெரியதவ மோனர்கண்டு
விழியினருள் சுரந்துமக்கு மகனுண்டா மெனவாழ்த்தி மேவி ஞரோ (௨௫)

பேர்ம்பொழுது கோரக்கர் மச்சேந்திரர் தமைப்பணிந்து பொருந்தெனக்குத்
தாம்பதுமக் கரமெனது தலைவைத்துத் தாரகமந் திரத்தைச்சாற்றி
மேம்படுத்து கெனவேண்ட மச்சேந்தர நாதருடன் விளம்ப கில்லார்
ஓம்புகுரு சேவைசெய்தாற் பின்புதெரிந் துபதேச முறுதி யென்றார் (௨௬)

நன்றென்று கோரக்கர் நவில்குருவின் றாள்வணங்கி நடந்து கூடச்
சென்றங்கோர் நகரத்தின் புறத்திருந்து பிச்சைகொண்டு சேர்கோ ரக்கா
என்றந்த மொழிகேட்டுக் கோரக்கர் மனைகடொறு மிரந்து சென்று
முன்றுன்று பிராமணபோ ஜனமனைமு னலக்கு மொழிந்து நின்றார் (௨௭)

அம்மனைவாழ் பார்ப்பினியச் சொற்கேட்டு வடைபோளி யதிர சம்பை
விம்மநிறைத் தலுங்கொண்டு மேவிவெளிப் புறத்திலுறு விமல ருக்குத்
தம்மனதன் புடன்கொடுக்கத் தாமுண்டு சந்தோஷந் தழைப்ப தாகி
இம்மதுர வடையெனக்கு ருசியாகி யிருத்தலா லினமும் வேண்டும். (௨௮)

நாளைக்குங் கொணர்கவெனக் கோரக்க ரப்படியே நகருட் சென்றிவ்
வேளைக்குந் தரல்வேண்டு நேற்றளித்த வடையென்று வினவக்கேட்டு
வாளைக்கு நிகர்விழியா ளின்றேது தாணியநீ வாங்கு கென்னக்
காளைக்கு நிகர்சிறுவர் குருவுக்கு வேண்டுமெது கடி தீ கென்றார் (௨௯)

அதுகிடையா தெதுவேண்டு மாயினும்யான் றருவலென வன்னாள் கூற
எதுவளித்தா லும்வேண்டே னீகலையேற் போகிலனென் றிவருங் கூற
மதுமலர்சூழ் குழலினவள் மாதவவே டங்கொண்டு வருகின் றோருக்
கிதுதெரியா தோ விலதிங் கெங்கிருந்து வருமென்றே யிகன்றுசொல்வாள் (௩௰)

உன்கண்ணைக் குருவினவிற் றருவாயோ தரத்தக்க துளதேல் யானும்
நின்கண்வடை தரத்தக்க திப்போதென் றுரைசெய்ய நிமலர் கேட்டு
நன்கணென்றைப் பறித்தவர்க்கு நல்குவதை யுனக்கீவே னென்று நல்கப்
புன்கணுடன் பயந்தவளு மவர்விழிவார் செந்நீரைப் போக்கிநின்றாள். (௩௧)

தயைசாந்தி வைராகந் தாங்கிநின்ற கோரக்கர் தம்மு னின்று
பயநீளும் பார்ப்பனியை யஞ்சேனீ வடைசெய்து பரிந்தீ கென்னும்
நயமான மொழிகேட்டு விரைவினெய்யிற்செய்ததனை நல்கலோடும்[ட்டார். (௩௨)
துயர்தீர்தி யென்றுரைத்தோர் கரத்தாற்போம் விழிமறைத்துச் சோரார் மீண்

வந்துகுரு வடிவணங்கி வடைபுசித்தி ரெனமுன்பு வைக்கக்கண்டங்
கெந்தவிதத் தாலுனது கண்போன தெனவுள்ள தியம்ப லோடும்
இந்தநெடுந் தீரமரி தெனக்குமற்றைக் கண்ணுதவு கெனக்கோ ரக்கர்
அந்தவிழி யையும்பறித்து முன்வைக்க மச்சேந்தர ரதிச யித்தார் (௩௩)

உடனேநல் லன்பனென வுகந்தவரைத் தடவிவிழி யுடைய ராக்கித்
திடமேவு மான்மஞா னந்தன்னை யுபதேசஞ் செய்தா னுண்டார்
மடமேவு மயலிகந்த கோரக்கர் தமக்குமிச்சில் வாய்ப்ப நல்கித்
தடமேவு சீடனுனைப் போலெனக்குக் கிடைப்பரிது ஜகத்தி லென்றார் (௩௪)

கோரக்கர் சாம்பவரத் துவயர் பிர பாவர் கைனி யர் நிவர்த்தர்
போரப்பொங் கியஞான தேவர்விசோ பாகாமர் புகல்ஜ ஞயி
சீரொத்த விவர்களொரு வருக்கொருவ ருபதேசஞ் செய்யப்பெற்று
நேரொத்த வான்மஞானம் புவியிற் பரம்பரையாய் நிலவிற் றம்மா (௩௫)

மச்சேந்திரநாதர் திருவடிகளே சரணம்.
ஆக சரித்திரம் ௰௫-க்கு செய்யுள் ௩௱௬௰௩.
முற்றிற்று.

கோபிசந்தராஜன் சரித்திரம்

உத்தரகண் டத்துளே கௌடபங் கா லென்னு மிராச்சி யத்துள்
சித்திரகாஞ் சனபுரிக்கோ ரரசனுந் திரிலோக சந்த னென்னும்
அத்தகுசீ ரரசன்மிக வும்பிரதா பசாலியா யாண்டு வந்தான்
சத்திய ஞகியவிவன்றன் பட்டமனை யாளழகு தனிற்சி றந்தே. (க)

நற்குணநற் செய்கைகள்யா வும்பொருந்தி னவளாமை ஞவ திக்கு
மிக்குளரு பலாவணிய மிருந்தமகன் கோபிசந்தன் மேவு நாளில்
தக்கவவன் பிதாவான திரிலோக சந்தென்போன் சாத லாக
பிற்குழந்தை யாகியகோ பிசந்தனர சாளுங்கா லத்தின் மாதோ. (உ)

ஆயிரத்தோ டிருநூறு மனைவிகளை விவாகஞ்செய் தமர்ந்தும் போகம்
தோய்தலுக்கோ ராயிரத்தோ டறுநூறு தோகையர்நா டகசா லைக்கண்
மேயிருக்க வைத்திராப் பகற்சகல விபவமுடன் விடயா னந்தம்
தேய்தலின்றி யனுபவித்து வந்தான்ற யாமைஞ வதிசீர் சான்ற. (ங)

பதிவியோ கத்திஞன் மிருந்தவயி ராகமுற்ருேர் பகன்மேன் மாடம்
அதிலேறி யுதாசீன மாய்நான்கு திக்கிலும்பார்த் தமரும் போது
நிதிமேவு மந்நகரத் திற்சகல சித்திகளு நிறைவு நேர்ந்த
விதிமேவு மாசாபா சங்கள்கன விலுநினையா வான்ம ஞானி. (ச)

ஆகியரி தன்னையிடை விடாமற்றியா னித்திடுவ ராயும் பிச்சை
வாகொடெடுத் துண்பவரா யும்விகார சீலமுள வராயுஞ் சால
யூகமிகு தயைசாத்து விகமுடைய ஜாலந்த ரர்க னற்றற்
கேகியா ரணியத்திற் சென்றுலர்ந்து கிடக்கும்விற குகளெ டுத்து. (ரு)

கட்டாகக் கட்டித்தந் தலையேற்றி வழிநோக்கிக் கடுகும் போது
கிட்டாத விவர்தேக நிழற்பூமி யிற்கிளரா திந்த னங்கம்
ஒட்டாதோர் முழத்துக்கு மேல்விறகு கட்டுவரு முதனைநோக்கி
எட்டாத வாச்சரிய மிதுவென்னை யென்றுதிகைத் திந்த மாது (சு)

இவரோமா னிடரல்ல ரிறையவனே யெனநினைந்திங் கிவரொ னக்குப்
பவரோகந் தீர்த்தருள்வா ரெனத்துணிந்து மானவெட்கம் பலவு நீத்தே
அவர்தாளே சரணெனவேண் டியதென்றங் கவர்மேவு மடத்தை நோக்கித்
தவர்பாதந் தனக்குபசா ரம்புரிய வேண்டுவன தருவித் தேக. (எ)

ஆராய்ந்து தாதியரோ டம்மடத்திற் சதானந்த ராகிச் சீமந்
நாராய ணன்பதத்திற் சித்தம்வைத்துத் தங்குகின்ற நல்லோர் முன்பு
சீராகச் சிரமீது கரங்குவித்துப் போய்வணங்கிச் சீரி யோரே
நேராக வுபதேச நல்கியெனைக் காத்திடென்று நின்று வேண்ட. (அ)

வினவுமவர் நானெளியேன் கண்டவிட மெலாந்திரிவே னீயோ வேந்தற்
கனையுனது பெருமைக்குத் தக்கவரை யாய்ந்திதோ பதேசம் பெற்றால்
நனிநலமா யிருக்குமென வும்மின்மிக்கோ ரின்றென்று நான்ம தித்துப்
புனிதமுள்ளவுமைச்சரணம் புகுந்தவெனக் குபதேசம் புரிக வென்றாள். (கூ)

அதற்கவட்ன் றிரிகரண சுத்திகண்டா னந்தங்கொண் டுருக ழைத்தங்
கிதத்தொடுதங் கரஞ்சிரம்வைத் தினையிலுப தேசத்தை யினிது நல்க
மதர்க்கும்விழி யவட்குடனே மமதையகன் றிறையவனை மனத்திற் கண்டு
கதத்தைவிட்டுக் குருநாதன் றனைவணங்கி யானந்தங் கதித்து நின்றாள். (ய)

விடையுதவ மனைமேவி யவகாச நேரிட்ட வேளை யெல்லாந்
தடையறத்தன் குருநாத னருகில்வந்தான் மாறுபவந் தனைப்பே சிக்கொண்
டடையுமனை புகுந்துள்ளம் பரிசுத்த மாயரியை யானந் தத்தோ
டிடையறத்தேர்ந் திருக்குநாள் சிலகழிய மகன்செய்கை யியம்பு கிற்பாம். (யக)

வேறு

மைந்த னுன மகிபதி யோர்தினஞ்
சந்தமேவித் தனக்குப் பிரியையாய்
முந்த லாமனை யாண்முக நோக்குற
வந்த னன்வந்த போது மகிழ்வுடன். (யஉ)

சயன மேவித்தாம் பூலங் கொடுத்தெனக்
கியைவ தாகிய வென்பிராண நாதனே
மயல்செ யான்சொலும் வார்த்தையைக் கேட்டினித்
தயைசெய் வீரெனச் சாற்றுகின் றாளரோ. (யங)

உமது தாய்க்குப தேசம் வகுத்துமன்
கமைவு செய்தவ டன்வச மாக்கிய
விமலன் போல்பவன் பாற்றின மேவலால்
நமர்களுக்குப் பழிப்பு நணுகின. (யச)

என்ன வேயவ் விறைவனுக் குச்சினந்
துன்ன லாகிநீ சொல்வதைக் காலையில்
இன்ன தென்றறி வேனென் றிராச்செல
மன்ன வைக்குவந் தோன்மந்தி ரிதனை. (யரு)

நோக்கி யிங்கொரு நோன்பினர் பற்பனு
ளாய்க்கி ளர்ந்துசா லந்தர ரென்னும்பேர்
வாய்க்கின் றோர்தமை நான்கண்டு வந்திக்கப்
போய்க்கொ ணுவெனப் போக்கினன் போயினான். (யசு)

பரிச னங்க ளுடன்சென்று பண்புளோர்த்
தரிச னஞ்செய்து தாழ்ந்துமை யெம்மிறை
துரிசி லாது தொழற்கழைத் தானென
கரிசி லார்நடந் தேகவக் காவலன். (யஎ)

எதிரெ ழுந்துவந் தன்பினி றைஞ்சித்தன்
அதிர வைக்கழைத் தாசனந் தந்ததிற்
றுதிசெய் தேத்தியின் றைத்தினந் துன்னிதிர்
முதிய ரேயென்று நன்குமொ ழிந்தனன். (ய௮)

அன்றி ராவவ ரன்னவன் சொற்படி
துன்றி னுர்துயி லக்கண்டு தோன்றமுன்
வென்றி வீரரின் மேவுங்கி ணற்றிடைச்
சென்றி வன்றனைச் சீக்கிரம் வீழ்த்திியே (யகூ)

மீதி லத்தியின் மூடித்தூர் மின்னென
நீதி யின்றிவி ழுத்திநி ரப்பினுர்
கோதி லாதவர் கூவத்து ணீரின்மேல்
தீதி லாதுதி யானத்தி ருந்தனர் (௨0)

உதயமாயின பின்மயி லுவதி
சிதைவி லாததந் தேசிக னாத்துரீஇ
இதய நொந்துநீ ரின்றிம யங்குமீன்
அதையு மன்னையில் லாதம கவும்போல் (௨௧)

தத்த ளித்துத்த யங்கிப் புலம்பியென்
உத்த மக்குரு வெங்கணுற் ருர்கொலோ
எத்தி சைச்சென்று காண்பெனென் றேங்கியூண்
நித்தி னாக்கொள்வ தின்றி நினைப்பிலாள் (௨௨)

ஆயி ருக்கச்சால ந்தரர் சீடரில்
நேயமிக்கசா னேபாவென் போர்பவ
நோய றுத்தெழு நூற்றுவர் தம்முடன்
தூய விப்புவி முற்றுந் திருவுற (௨௩)

இங்கு வேந்தனு ருதினத் தின்பொடு
தங்கு மூன்றிலி னோரந்த யங்கொளி
பொங்கு மாசனத் திற்பொலி வாயுற
அங்கு மாத ரமைத்தத யிலத்தால் (௨௪)

தலையிற் றேய்த்துடம் பெங்குந் தடவமீ
துலவக் காலுற வீசவு லாசமாய்
இலகு றத்திரி வோரொழில் கண்டுகோன்
கலவைச் சேறு கமழக் களித்தனன் (௨௫)

என்னைப் போல்பவ ரெங்குள ரின்றெனத்
தன்னைத் தான்மதித் துற்றது கண்டனள்
மின்னைப் போலுமை னுவதி மேனிலை
மன்னச் சாளர வாயுறீஇக் கீழரோ (௨௬)

இனைய பேரழ குள்ளவென் மைந்தனே
வினையி னுலெமன் கைவச மேவுவான்
எனநி னைந்தழு தாளிரு கண்ணினீர்
அனையன் மேல்விழ யார்தெளித் தாரெனு (௨௭)

மீது பார்த்தன்னை மிக்கழு தற்கிவண்
யாது காரண மென்னலு மூன்பிதா
தீது தீருன்னி லுஞ்செவ்வி யோர்திறம்
பாது காலன்கைப் பட்டனர் போலவே. (௨௮)

வாயுஞ் செல்வ மனைவிம காருடன்
ஏயுங் காமத் தழுந்தியி ருப்பதில்
நீயுங் காலன்கை நேரிடு வாயெனு
நோயி னு‍ன்மன நொந்தழு தேனெனு (௨௯)

தோன்றும் யாவுந் தொலேவதன் றிநிலேத்
தேன்ற தொன்றுமின் றுண்டெனப துண்டெனில்
ஆன்ற நீசொல் லெனவவ ளாசைநோய்
ஈன்ற தாகக் கிளர்குரு நாதனே. (௯௰)

சரண டைந்துன் சரீர மமரமாந்
திரம தாகநீ செய்கென வப்படிக்
குரமு ளோரெவ ரோதுகெ னச்சாலந்
தரர்செய் வாரவர் தம்மையான் கண்டிலேன். (௯௧)

பனிரண் டாண்டள வாகநீ பார்ப்பதற்
கினிதின் றென்றழு கின்றதைக் கண்டு கோன்
தனின டந்ததைத் தேர்ந்தொன்றுஞ் சாற்றிடா
துனிவெந் நீரின் முழுகியூ ணுண்டனன். (௯௨)

உண்ட பின்னநு தாபத்துடன் முன்னே
கொண்ட வோர்மனே யாள்சொலக் கோபத்தி
மண்டக் கூவலின் மாய்த்தன ளிந்நகர்
அண்டத் தேசிக னேயென் றழுங்கினான். (௯௩)

வேறு

ஏழு நூறுநற் சீடரோ டெழுந்து கானேபா
தாழ்வில் புண்ணியத் தலங்களுங் கங்கையுஞ் சார்ந்து
வாழ்வு சேர்நக ரங்களும் வளங்கொளு டுகளும்
சூழ்தல் செய்துதே சிகனேத்தாந் துருவின ரொங்கும். (௯௪)

தெரிகி லார்சென்று பரததே சந்தனைச் சேர
வரமச் சேந்திரர் தமைத்துரு விவந்துகோ ரக்கர்
நிருபர் சேருமந் நகரிடைச் சென்றுகா னேபா
உரம்வி ராவுறத் தழுவினர் மகிழ்வொடங் குறுங்கால் (௯௫)

வந்த கோரக்கர் நோக்கிமற் றவர்தனைக் கோபி
சந்த னுங்குரு நாதனைக் கிணற்றிடைத் தள்ளி
முந்த லாயது பன்னிரண் டாண்டதை முன்று
இந்த மேதினி யெலாந்திரிந் தென்பய னென்றார். (௯௬)

குருவி ருப்பிடந் தெரிந்தின்பு கொண்டுகா னேபா
மருவு கோரக்க ரோமலே யாளத்தி லும்மால்
பரவு தேசிகர் பெண்மயல் கொண்டுபா லனேப்பெற்
றொருவு றுதிருப் பதையுண ராதெமை யிகழ்ந்தீர். (௯௭)

எனவி ருேதமா யிருவரும் பேசின ரெழுந்தார்
அனகராங்குரு நாதர்பா லடையக்கா னேபா
புனித சீடரோ டேனயகாஞ் சனபுரிப் பொழில்வாய்
இனிது சென்றிருந் தனர்மயி னுவதிக் கிசைக்க. (௯௮)

ஒருவ னேச்செல விட்டன ரவனுட னேசென்
றருண்மி குந்தமை னுவதி தனேக்கண்டா தேசு
பரிவு டன்சொலிப் பைம்பொழி லிறங்குகா னேபா
வருத லேச்சொல்லக் கேட்டு மைனுவதி மகிழ்ந்தாள் (௯௯)

தேசி கோத்தமர் தமைநினைந் தழுவது தெரிந்து
மாசி லாதநீர் கவலுறேன் மகிமையின் மிகுந்து
காசி லாதஜா லந்தரர்க் காண்பிரோழ் தினத்தென்.
றேசி லார்சொல வின்பமிக் கெழுந்தனர் மகன்பால் (௪0)

சென்று நித்திரை செய்பவன் றெளிவுறத் தேற்றி
இன்று நங்குரு நாதர் தஞ்சீடர்கா னேபா
துன்று சோலையி லிறங்கியுற் றூரவர் துணைத்தாள்
நன்று கண்டுநீ சரண்புகி னவையெலாந் தீர்வாய் (௪௧)

அவர்த முள்ளமோ வெண்ணெயின் மென்மய தாகித்
திவளுஞ் சந்திரன் றன்னிலுஞ் சீதளந் தங்கும்
நவையி னின்மல மொன்றுநா னவில்வதை நம்பில்
உவமை யில்பத முறுதியென் றுரைத்ததை யுணர்ந்தான் (௪௨)

நானி தம்பெற நவின்றதை நழுவுறே னெனத்தாய்
ஊன மில்பதம் வணங்கின னுடனவை யுற்றான்
ஆனமந்திரி யுடன்சது ரங்கத்தோ டடைந்து
தேன லம்புநீம் பொழிலுறு கின்றகா னேபா (௪௩)

இருப தத்தினு மன்பினோ டிறைஞ்சின னேத்தப்
பெருமி தத்தநீ யாரென வினவக்கோ பிசந்தென்
றுரைசெ யத்தெரிந் துடன்றுகள் ளிற்கமு தென்றும்
கரப முற்றிடக் கற்கியென் றுங்கழ றுதல்போல் (௪௪)

உனக்குப் பேரொவ ரிட்டன ரயோக்கியா நீநீ
மனக்கொ வாவிவே கங்கெட்ட நீமனே யாள்சொற்
றனக்கி சைந்திடச் சற்குரு நாதனைக் கிணற்றில்
சினத்தொ டாழ்த்தினை தினையள வுஞ்சிந்தி யாமல் (௪௫)

பருதி சந்திர ருளவள வும்படர் நரகம்
தருகி ருத்தியஞ் செய்தனை யெனக்கோபி சந்தன்
வெருவிக் கால்கர நடுங்கியான் செயுமிகு பிழையை
ஒருவி யாள்கென வேண்டினன் வணங்கின னுடனே. (௪௬)

அந்த வேலைமை ருவதி யெதிர்வந்தா தேசு
வந்த கானிபா தனக்குரைத் திடவவர் மகிழ
நந்த னைப்பிடித் தவர்கர நல்கிமற் றிவனும்
மைந்த னேயிவன் பிழைபொறுத் தாள்கென வணங்க. (௪௭)

கானி பாவது கேட்டுளங் கனிந்தன ராக
ஞான மிக்கவ ரேயெங்க ணகரம்வந் தபயந்
தான ளித்திடு கெனவவ ரனைவருஞ் சார்ந்தங்
கான வாசனத் திருத்தினர் கோபிசந் தனன்பின் (௪௮)

பாத பூசனை செய்துபோ ஜனம்பரிந் தளித்துச்
சீத சந்தனம் புட்பதாம் பூலமுஞ் செவ்வே
ஈதல் செய்தனன் கானிபா விறைவனை நோக்கி
கோதி லுதனா யெந்தக்கூ வத்திடை வீழ்த்தாய் (௪௯)

மெய்சொல் கென்னலு மவனிந்தக் கிணற்றிற்ருன் வீழ்த்தேன்
செய்கை தேர்ந்திலேன் றனக்கருள் செய்கெனச் செப்ப
உய்வை யஞ்சிடே விரும்பிலுஞ் செம்பிலு முயர்ந்த
மய்யில் வெள்ளியி லும்பொன்னி லுந்தரு வடிவம் (௫0)

உன்னை யொப்பதாய்த் தனித்தனி செய்கென வுரைக்க
மன்ன னப்படிச் செய்வித்துக் கூவத்தில் வந்து
துன்னி லத்திலை யெடுப்பித்தான் றுகளறு நாதர்
மின்னு சந்திரன் போலங்கு விளங்கினர் யாரும். (௫௧)

கண்டு கண்களித் தனரதி சயித்தன ராக
அண்டு கானிபா சாலந்த ரரையுளத் தமைத்துக்
கொண்டுஞ் சீடனு கியவெனுற் கொடுத்திடு மபயம்
பண்டு பெற்றன னுகிய பார்த்திபன் றன்னை (௫௨)

நீர்சி னந்துடன் சபிப்பிரோ லந்நெடுஞ் சாபஞ்
சார்கி லாதிவன் மேலிவ னுருவதாய்ச் சமைத்த
சீர்கொ ளும்பிர திமைகண்மேற் சேர்தரல்வேண்டும்
பேர்பெ றுந்தமா லருள்வர மிவன் பெறச் செய்க. (௫௩)

வேறு

எனவுளந் தனிலே வேண்டி யினிதுகோ பிசந்தன் றன்னைப்
பினுமுக நோக்கி லோகப் பிரதிமை யினையக் கூவந்
தனுமரு குறநீ நின்று சுவாமிக்கா தேசு சொல்லென்
றினிதுரை தரவவ் வண்ண மிறையுரைத் திடக்கூ வத்துள். (௫௪)

உறுங்குரு நீயா ரோது கெனலும் யான் கோபி சந்தன்
மறுவிலீ ரொனநீ சாம்ப ராகென வழுத்தச் சாபம்
பெறுகிலா னுகி லோகப் பிரதிமை சாம்பராகி
வறிதுற மற்ற மூன்று மாய்ந்தன வந்த வண்ணம் (௫௫)

கானிபா வரசை யந்தக் கயத்தரு குறநி றுத்தி
மானிநீ குருவுக் காதே சுரைபய மிலாம லென்ன
நானினித் தனியாய் நின்று நவிலிலென் னுமோவென்று
தானின லடைந்து நீரோ கதியென்று தேசு சாற்ற. (௫௬)

கேணியி லிருந்தோ ராய்ந்து கேட்டு நீ யாரென் றோத
மாணெளி ரடிய னேன்மை னுவதி மைந்த னென்னப்
பேணு நீ யமர மாகப் பெறுகெனக் கேட்டோர் யாரும்
பாணிகள் புடைத்தா னந்த பரவச மாகினுர்கள் (௫௭)

உடனவர் தம்மை மேலே யெழச்செய வெழுந்து ளோரை
மடனறு மந்த மைனு வதியவர் தாளைப்பற்றிக்
கடலெனக் கண்ணீர் வாரக் கழுவினுன் பாத பூசை
திடமுறப் புரியக் கோபி சந்தனும் வணக்கஞ் செய்து (௫௮)

மந்திரி கனைப்பார்த் தென்றன் மைந்தனுக் கரசு வாய்க்கத்
தந்திடு கென்று ஜாலந் தரர்தமை நோக்கிச்சாமி
துந்தம துசம்ப்ர தாய நோன்பெனக் கருளு கென்ன
முந்தவே யமர மாக மொழிந்தனெ னதனைப் பெற்றே (௫௯)

அரசிய னடாத்திப் போக மனுபவித் திருத்த லோவி
விரகுறு விராகங் கொண்டு வீனுடற் கிலேச'மென்கொல்
தரணியில் விராகங் கோட றனிலுநஞ் சருந்த லாமம்
பரமதி லுலாவ லாமேழ் பரவையு நீந்த லாமால் (௬௰)

யாவையுஞ் செய்ய லாமிவ் விராகமோ கடின மென்னத்
தாவிலக் கோபீ சந்தன் சற்குரு சரணந் தாழ்ந்து
மேவிது காறு நான்கொள் விடயவா னந்தஞ்சாலுந்
தேவரீ ராணைக் கேற்கச் சேர்த்தருள் செய்ய வேண்டும் (௬௰௧)

எனலுஞ்செய் வனசெய் தைய ரிருக்கச் சோளிகையை யேந்தி
மனைதொறும் பிச்சை யேற்று வருமவர் தமதில் லாள்பால்
இனைவிரீஇ யாலக் கன்னே யென்னலு மனைவி ளுவித்
துனைவுடன் வெளியின் மேவித் துணைவனை நோக்கி யச்சோ. (௬௰௨)

நாதரோ யடாத கொண்டு நடந்திரொன் றற்சில் கோது
நேர்தரல் குறித்தி யாவு நீத்திவ ணேரிட் டரிப்
பூதலத் தினிலிக் கோல மெவர்கண்டு பொறுப்ப ரொன்று
ஆதர முடனன் றார்தா ளடைந்தன ளலறி நைந்தே (௬௰௩)

புவிதனிற் புரண்டு மோதிப் புலம்பலை நோக்கி வேந்தன்
றவிரழு கிறதை யென்று சலிப்பதை யெவர்க்கும் போக்கிக்
குவிமன முறுதன் றாய்பாற் குறுகிக்கும் பிட்டு நிற்க
அவிதவி லன்னை யன்பி னணைத்தன ளுச்சி மோந்தாள் (௬௰௪)

அன்னையே யுன்கை யாற்பா லனமிடு கெனவிட் டாளாய்
நன்னரங் கமுது செய்யு நந்தனன் றன்னை நோக்கி
என்னையே யென்னை யேயென் னுதரத்தி லுதித்த நீதான்
துன்னிய விராக முற்றுன் றொல்குல மெலாமீ டேற்ற (௬௰௫)

பெரியப தவியைப் பெற்ற பேற்றினைப் பார்த்தெ னுள்ளம்
மருவிய மகிழ்விற் குண்டோ வரம்பென வாழ்த்தி மைந்தா
திரிதரு தலங்க ளெல்லாஞ் சென்றொரு பனிரண் டாண்டுக்
கொருதரம் யான்காண் டற்கிங் குறுதியென் றுரைக்க வுண்டோர். (௬௰௬)

அன்னைத னடியிற் றாழ்ந்தங் கவள்விடை பெற்று நீங்கி
நன்னதி பலவு மாடி நலதலங் களும்போய்க் கண்டு
பன்னருந் திவிய தேசம் பலவும் பார்த்தினிது சென்று
மன்னுபத் திராவ திக்கண் வதியுந்தந் தங்கை யாக (௬௰௭)

வயங்குசம் பாவ திக்கா மனைசென்று லக்கென் றோதி
நயந்துணும் பிச்சை கேட்க நாடிமற் றவடன் றாசி
வியந்து வந்தவனைப் பார்த்து மீண்டுசம் பாவ திக்குள்
அயர்ந்திடப் பிச்சை கேட்டிங் கடைந்தவர் கோபி சந்தர். (௬௰௮)

போலவென் விழிக்குத் தோற்று கிறதிது புதுமை யம்மே
சீலமிக் கவனை வந்து தெரிந்திட வேண்டு மென்னச்
சாலவுந் திடுக்கிட் டங்குச் சார்ந்துதன் றமைய னென்றே
எலநன் குணர்ந்தி யாக்கை யிடியுற்ற மரம்போல் வீழ்ந்தாள். (௬௰௯)

ஆகியங் கழுது தேம்பி யரற்றின ளண்ண ரோசீர்
பாகியல் கிளவி யார்பற் பலரரம் பையரைப் போல்வார்
வாகுசா லளகை போன்ற வளநகர் வாசவன்வாழ்
போகநன் மனையொன் பானன் னிதிகண்மற் றிவையெ லாம்போய். (எ௰)

வறிதிந்தக் கோல மாக வரற்குக்கா ரணமே தென்ன
நெறிசெய்சற் குருக டாக்ஷ நியமம்பெற் றதின்பின் செவ்வே
செறிவுசெய் பதும நாபன் றிருவடித் தியான மல்லால்
வெறிதொன்றும் வேண்டே னாகி வெளிவந்தே னயர்வு றேனீ. (எக)

என்றுதந் தங்கைக் கோதி யிருநிலத் துள்ள தீர்த்தம்
சென்றன ராகியெங்குந் திரிந்துபன் னிரண்டாண் டாக
நன்றுதன் றுய்பான் மேவி நளினமெல் லடிசே விக்கத்
துன்றனை தழுவித் தீம்பாற் சோறிட வுண்டு சென்றார். (எஉ)

வேறு

மங்கையர்க் கரசாம் பிரேமளா வென்பா ளாண்மலை யாளஞ்ச் சேந்திரர்
அங்குறக் கண்டா ளவரழ குள்ளத் தழுந்தின ளாகமற் றவரும்
பொங்குற மயங்கி யிருவரும் விடய போகசா கரத்தினுண் மூழ்கி
இங்கித மாக வனுபவித் திருக்க விவளுக்கோ ராண்மகன் பிறக்க (எ௩)

அம்மக னுக்கு நாமமீ னனுத னுகமச் சேந்திர நாத
ரும்மிக வாஞ்சை யுற்றுமா யாசம் பந்தத்து ளுறப்பிணிப் புற்றார்
ரம்மிய மான பிரேமளா முகத்தை நோக்கிநான் றீர்த்தமா டவந்துன்
விம்முகா மத்தீ மிகமிகச் சிக்கி வீழ்ந்துனைப் பிரியமாட் டாமல். (எசு)

மேவிய வென்னை யழைத்துமீ ளுதற்கு மேவுவான் கோரக்க நாதன்
ஆவலோ டவனே வெனதுமா ணுக்க னென்றறைந் திடவவள் கேட்டுத்
தாவுதன் மனத்தில் வருத்தமாய் வெளியிற் சார்ந்துமங் திரிகளை நோக்கி
வீவிலென் னகரைச் சுற்றிலுங் கொலையா ளிகடமை மேவுற விதித்தே (எரு)

எவ்விதத் துறவோ ராயினும் வந்தாற் றலைதுமித் திடுமென வேவ
அவ்விதத் தவருங் காவல்செய் தனரோ யாகவா சான்றனைத் தேடி
செவ்விதின் வருகோ ரக்கரோர் வீட்டிற் சென்றுநின் றலக்கென் றோத
நவ்விநேர் விழியாள் வெளிவந்தங் கவரை நோக்கின ளவிலுகின் றனளே (எசா)

அன்னவ ரழகு மிளமையுந் தேசு மனைத்துங்கண் டிரக்கமேற் கொண்டே
இந்நக ரத்துட் புகுந்திட வேண்டா மேனெனி லிதிலர சாளும்
நன்னலப் பிரேம ளாவெனு நங்கை நண்ணுறுந் துறவினர் தம்மை
துன்னுமே வலராற் கொலைசெயத் துணிந்தாளெனவவர் துணுக்கமுற் றுளத்தே

எப்படி நமது குருவினைக் காண்ப தென்றெணி யொருமர நிழலில்
அப்புடை யிருக்கத் துயரொடு வேட தாரிக ளடைந்தன ராக
தப்பிலகோ ரக்கர் நோக்கிநீர் துயரஞ் சார்ந்திவண் வந்ததென்னென்ன
ஒப்பிலிந் நகராள் பவரிடஞ் சென்றெம் முடைநட னங்களைத் தெரித்தால் (எஅ)

வேண்டிய பரிசு கிடைக்குமற் றதற்கு மிருதங்கி நோயின னுனன்
ஈண்டிவண் செய்வ தென்னென வெண்ணி யின்னலுற் றேமெனவிசைக்க
ஆண்டது புரிதற் கியாம்வரு கின்றே மழைத்துநீர் சென்மினென் றறைந்தார்
மீண்டது கேட்டோர் மிகவிருப் புற்று மேவுமந் நகர்வயிற்சென்றார் (எகூ)

மச்சேந்தி ரரும்பி ரோமளா வுஞ்சேர்ந் ததொருதனி யாசனம் தந்திய
அச்சேர்வு நோக்கி யவர்கண்முன் வேட மடைவுட னடக்கோ ரக்கர்
கைச்சேர்வி னன்மத் தளங்கொட்டத் தன்னைக் கண்டிடா திருந்தது கண்டு
பொச்சாப்பி லாதோர் தெரிவுறத் தமது சீடன் வந்தானென்று பொருந்த (௨௦)

மித்தளத் தொனியாற் றெரித்தன ரதுபி ரோமளா மனந்துணுக் குற்றுக்
கைத்தல நெரித்து வினவிமச் சேந்தி ரர்தமைக் கறங் குமத் தளத்து
தித்தநல் லிசையைக் கேண்மெனக் கேட்டுச் சீடனென் றறிந்தன ரெழுந்து
சித்தமொத் தணைத்து மகிழ்வொடு முகமன் றெளிவொடு பேசின ரிருக்க (௨௧)

வேடதா ரிகட்கு வேண்டிய வுதவி விடுத்தபின் றனதுநா யகரைச்
சீடனாய் வந்தோ ரழைத்துடன் செல்வா னெனத்திகைத் தன்னபா னங்க
ளூடுறு தல்லும் பகலுநைந் திருக்க நண்ணுகோ ரக்கர் சற்குருவின்
நீடுநல் லமயம் பார்த்தொரு தினத்தி னிவிரொன் னுடன்வரு கென்றார் (௨௨)

நேயநா யகியை நீங்கமாட் டாதார் நீர்வ ரம் பொருந்துமின் னகர்போல்
தூயதா யுடற்கு முயிர்க்குமின் பஞ்செ தொன்னக ரொங்கணுங் கிடையா
தாயதா லுஞ்சே யவன்மிகப் பிரிய னாகலா லும்மிவ ணீங்க
வாயகில் லாம லிருக்கிறே னிவா வெண்டதும் வழுவுறன் மாட்டேன். (௨௩)

யாதுசெய் கேனென் றழுங்குசற் குரு வினின்னலைக் கண்டுகோ ரக்கர்
ஏதுசெய் வோமென் றெண்ணினர் சினாறு ளிருக்கவங் கொருதினத் திரவில்
மாதுடன் சயனித் திருக்குமச் சேந்த்ர ரருகுறு மகவுமெல் லணையின்
மீதுநீர் மலத்தை வீழ்த்திட வறிந்து விரைந்துகோ ரக்கரைக் கூவி. (௨௪)

இக்குழந் தையைநீ கழுவிவா வெனவு மெடுத்துப்போ யுதயகா லத்தில்
மொக்குணீ ராற்றி லலம்பிக்கன் மீது மோதின ருடம்பெலாஞ் சிதற
மிக்குநன் குகத் துவைத்துவந் துலர வெயிலிடை யிடமச்சேந் திரர்தாம்
புக்குமீ னனுத னெங்கென வினவப்புனலிடைத் துவைத்து வெய்யிலிலே (௨௫)

உலரவைத் தேனென் றுரைத்தலுஞ் சுதனை யுஞற்றினன் கொலையெனத் துயர
அலறிவாஞ் சையினுன் மூர்ச்சித்து மண்மே லழுந்துற விழுந்தன ரப்போ
திலகிய பிரோம ளாவயிற் றிலுமார் பிலுமுக் கிலுந்தலை யினிலுங்
குலவுற வறைந்து கொண்டுகோ வென்று கொதித்தழு துறப்புரண் டனளால் ( )

தெளிந்துறு மயக்கந் தேசிகர் தமது சீடனை நோக்கியென் சேயை
விளிந்திடச் செய்தா யிதுநினக் கழகோ மீனனு தனையிது பொழுதா
குளிர்ந்தியா னேக்க வரவழைத் திடாயேல் கோதினற் சீடனீ யலனென்
றளிந்திடப் புகலு முன்னொரு நூற்றெட் டாயமீ னனுதனு யியல (௨எ)

செய்தன ரதனைக் கண்டபி ரோம ளாமிக வதிசயஞ் சிறந்து
பொய்தவி ரவரை நோக்கியென் வயிற்றிற் பிறந்தபுத் திரனின்னென்று
மெய்தெரி விக்க வேண்டு மதென்று வினவலு மறைந்துநூற் றெட்டுசேய்
எய்தின தொருசேய் தனையவள் கையி லிவனுன்சேய் கொள்கென வீந்தார். ( )

பின்குரு நாதர் தமைத்தொழு தையே பெயர்கிலா திவ்விடை வெகுநாள்
இன்புட னிருந்தீ ரிப்பொழு தென்னோ டினிதாவம் மெனவிரைந் தியம்ப
அன்புறு மச்சேந் திரரிவ னுடனு னனுகுமுறு தறிலிவ னின்னும்
என்பரி சுவனோ வென்றுளத் தெண்ணி யெதிரபிரோ மளாமுக நோக்கி (௨௯)

போய்வரு கிறேனென் றுரைதலும் பிரேம ளாமிகு போகத்தி லிச்சை
யாயவர் தம்மை நிறுத்தல்செய் வேனே லாம்விப ரீதமென் றெவென்
றுேய்வுறு போது வழிச்செல வுக்கென் செய்வனொன் றுர்தங்கப் பாளம்
தூயவர் சோளி தனிலிட்டுச் சீடர் தெரிவுறு தணைந்துகண் டுளித்தாள். (௯௰)

உம்மைநா னினிமே லென்றுகாண் பேனென் றுய்த்திடச் சீடரோ டுணைந்து
செம்மைசேர் நகர்விட் டோரர ணியத்திற் செலும்பொழு தொருவருஞ்செல்லா
வெம்மைசே ரிடத்திற் சீடனை நோக்கி வெறுவலுண் டோவிவண் களரால்
இம்மைநீ யோது கென்னலுஞ் சீடரி யாவையுந் துறந்துள வுமக்கு. (௯௧)

யாதொரு பொருளு மிலாதுறச் சோரர் பயமெங்ஙன் வருமெனவியம்பிக்
கோதறு தடாகக் கரைவயிற் குறுகிக் கோரக்க ரிடத்திற்கைச் சோளி
தீதறக் கொடுத்துச் சென்றனர் சௌச விதிசெயச் சீடரப் போது
நீதிசேர் நமது தேசிகர் தமக்கு நெடும்பயம் வருதற்கே தெதெனு. (௯௨)

சோளியைப் பரிசோ தித்திட வதனுட் சுடர்தங்கப் பாளத்தைக் கண்டு
நீளிய விதனு னல்லவோ வென்று நினைத்தந்தத் தடாகத்தி லெறிந்து
பாளமெவ் வளவோ வவ்வள வாகப் படிகற்கள் பையுளே நிறைக்கத்
தாளொடு கைக ளலம்பினர் வந்து தமதுசோ ளியைப்புயந் தரித்தே. (௯௩)

இருவருங் கூடி வழிநடந் தேக வெதிரொரு வனத்தினைக் கண்டு
வெருவுறு சீடர் தம்முக நோக்கி மேவுமிவ் வழியிடைச் சோரர்
தருபய முண்டோ வென்னலுஞ் சீடர் தவிர்ந்தது பின்னரோ வென்றுர்
குருவதை வினவி யென்னிவ ணிங்ஙன் கூறின னெனவதி சயித்து. (௯௪)

தனது சோ ளிகையைப் பார்த்ததிற் றங்குந் தங்கப்பா ளத்தினைக் காணு
தினமிகு கற்களிருந்தது கண்டா ரவையெலா மெறிந்துகோ ரக்கா
எனதுபி ரியனு யகிவழிச் செலவுக் கீந்தபொ னெறிந்துகற் செறித்தாய்
சனரிது நன்று யிருக்கிற துலகி ருடிலா ரியற்குறு சீடர். (௯௫)

உடல்பொரு ளாவி யுதவுவ ரதைவிட் டென்வயி னுறுபொரு ளனைத்துங்
கெடவியற் றினைநீ யாதலா லெனக்குக் கிளருநற் சீடனே யல்லை
படரொனக் கடியச் சீடர்செல் வழியில் பறம்பினைப் பார்த்ததிற் சிறுநீர்
விடமலை முழுதுங் கனகம தாக மேவுமா ரியர்தமை நோக்கி. (௯௬)

தமக்குவேண் டியபொன் கொள்கென வாசான் றங்கமா கியமலை தனைப்பார்த்
தமைப்பரு மாயை யாலறி வழிந்தே னெனத்தெளிந் தாய்ந்துகோ ரக்கா
இமைப்பிலர்க் கமுத மீந்தமா லேநீ யென்பதை மறந்தன னெனநீர்
உமைக்கொரு பாக ரவதரித் தெனக்கு மான்மிய மோங்குவ தாக (௯௭)

உலகினர் மாயை யாலுறப் பிணிப்புற் றுலைவபோ லபிநயம் புரிந்த
நலகுரு நாத ரல்லவா வென்று நயந்துகொண் டாடிநன் கிறைஞ்சத்
தலமெலாம் வணங்கத் தக்கவர் சிரித்துத் தமனிய மலைதனை முன்போல்
இலகுறப் புரிந்தங் கிருவரும் வந்து புட்கர தீர்த்தத்தை யெதிர (௯௮)

கானிபா வுடன்ஜா லந்தரர் வந்து கண்டுநன் காலிங்க னஞ்செய்
தானபின் பிவர்கண் முகமனன் கியம்பி யானந்தக் கடலிலாழ்ந் தனராய்த்
தேனென வரிதன் குணவனு பவத்தைத் தெவிட்டிடா தியம்பினர் சிலநாள்
போனபி னன்பி னொருவருக்கொருவர் விடைபெற்றுப் போந்தனரம்மா (௯௯)

இத்திரத் திவரைத் தியானிப்போர் தமக்கு மிவர்புகழ் வினவுவோர் தமக்குஞ்
சித்திக ளவையுஞ் சித்தித்து மகிழ்வு சிறப்பமெஞ் ஞானமுஞ் சிறந்து
நித்திய நிலைபெற் றுயர்வற வுயர்ந்த நிமலநா ராயணன் பதமாம்
முத்தியு மெளிதிற பெற்றுநல் வாழ்வு முயல்வின ராகிவீற் றிருப்பார். (௱)

கோபிசந்தராஜன் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகசரித்திரம் (௰௬) க்கு செய்யுள் (௲௨௬௫).

முற்றிற்று.

சாங்கதேவர்சரித்திரம்

ஒருதின ஞானநு லுத்தமர் விமலன்
மருவுறு கோயிலில் வந்துவ ணங்கித்
திருமக ணாயக செல்லுவ னளகா
புரியிடை யருள்கென வருள்கொடு போனார். (௧)

அரவணி பவனெனு மங்குறு சித்தே
சுரனிடை மேவினர் சுதரிச னத்தான்
வரவுரு வானவர் வந்தது சாங்கர்
தெரிவுற லாயினர் செய்கைதெ ரிப்பாம். (௨)

அயனொரு தினமுதல் யாமம தற்குள்
நயமக பதிபதி னல்வர்பி றந்து
மயறரு கருமவ சத்தின ராகிப்
பயமிகு சிறையடை பட்டனர் முன்னே. (௩)

முந்தின நாரத முனிவரை யன்னோர்
வந்தனை புரிதலு மகிழ்வொடு கண்டு
நந்தவி லரிதிரு நாமந வின்று
சிந்தையின் மகிழ்வுசி றக்கவி ருந்தார். (௪)

உறைபதி னல்வரி லொன்றிய சாங்கர்
சிறையிடை நாள்பல செல்லவி ருந்தோர்
மறைதெரி நாரதர் மாமுக நோக்கி
இறைசிறை தீரவெ னக்கரு ளென்றார். (௫)

என்றதை நாரத ரினிதுதெ ரிந்து
நன்றது [illegible] கர்க்கணு றுதால்
நின்றது பண்டரி நிலவுல கத்தில்
சென்றது சேருதி தீவினை தீரும். (௬)

பண்டரி யென்பது பாரிடை நீள்வை
குண்டமெ னத்தகு கோநக ரங்கே
புண்டலி காக்கருள் பொங்கரி செங்கற்
கண்டன தாளுற விடைகர முறவே. (௭)

நிற்பது தன்னைநெ டுந்தல மேவுஞ்
சற்சனர் கண்டடி தாழ்வுற லாகப்
பொற்புறு பஜனைபு ரிந்துற லாலே
அற்புட னீயவ னடைதரல் வேண்டும். (௮)

என்பது வினவியி சைந்துள சாங்கர்
துன்புள யாக்கைது றந்தவ ணேக
அன்பினு பாயம றைந்தருள் கென்று
மன்பெறு நாரத முனியைவ ணங்க. (௯)

மற்றவர் துவாதச வக்கர மறையைச்
சொற்றன ரன்னது சொற்றிட வ...
பற்றற லாயினர் பண்டுள தேகம்
உற்றுள ஜானவி யொழுகொரு தீரம். (ய)

உளவொரு கிழமறை யவனிலு தித்தார்
அளவறு மகிழ்வின ராயவே தந்தை
இளமைகொ ளெட்டென விசைதரும் யாண்டில்
வளவுப நயனம கிழ்ந்தனர் செய்தார். (யக)

அன்னதொர் மகனெவி டஞ்செல லாக
உன்னினு மேகவு ரம்பொலி வுற்றும்
பன்னின படிவச னங்கள்ப லித்தும்
முன்னிய சித்திகள் யாவுமு டிந்தும். (யஉ)

ஏழிரு வித்தையு மியலறு பத்திற்
சூழொரு நாலுள தொகையுறு கலையும்
ஊழினு ணர்ந்தனர் யோகம தெட்டும்
வாழ்வுற வாயுள்வ ளர்த்துவ திந்தார். (யங)

ஈரெழு நூறுவ ருடபரி யந்தம்
சாருற யமவச மாதற விர்ந்தார்
நேருறு வார்த்திக நிலையடை யாமற்
பேருல கிற்பிர தாபமி குந்தார். (யச)

கானதெ சத்தொர்ம டுக்கதை தன்னில்
ஆனம டத்தில்வ சிப்பது மாகி
ஊனமி லாதகோ தாவிரி யுற்றும்
நானமி யற்றுவர் நாடொறு மம்மா. (யரு)

ஏழிரு நூறுள சீடர்களெய்திச்
சூழுற யோகுதொ டர்ந்தன ராகி
வாழ்வுறு வோரொனில் வல்லவ ரில்லை
ஆழ்கடல் சூழுல கத்தென லானார் (யசு)

அன்னத றிந்தச ரீரியு ணண்மை
தன்னைய டக்குறு தத்துவ ஞானி
மன்னிய சீரள காபுரி வந்து
துன்னினர் பாலருள் சூழுதி யென்ன. (யஎ)

வினவிய சாங்கர்வி நோதமி தென்று
சொனவவ ருக்கொரு சூழ்கடி தத்தை
முனமெழு தித்தெரி வோமென முன்னிப்
பினரொழு தாதுபி றழ்ந்தன ரொன்ப. (யஅ)

ஆசிபு கன்றெழு தும்படி யானல்
தேசிக ஞயவர் சேர்தற காது
மாசறு தேவரீ ரொன்றுவ னாந்தால்
ஆசுறு நான்முதி யோனென லாலே. (யகூ)

என்றுவெ றுங்கடி தத்தினை யீந்து
சென்றவ ருக்கிது சேர்த்துதி யென்று
ஒன்றிய சீடனொ ருத்தனை யுய்த்தார்
நன்றென வான்வழி நண்ணின னன்னோன். (உ0)

பண்டரி நாதனை யுன்னுவோர் பக்கல்
அண்டின னீயுமு னறிஞரு ணர்ந்து
கொண்டிது சாங்கர்கொ டுத்தது வன்றோ
வண்டவ வென்றிட வாமென வைத்தான். (உக)

ஊனமி லார்கடி தத்தையு டைத்துத்
தானதெ ழுத்தில தன்மைதெ ரிந்தே
ஈனமி லாவய தேழிரு நூறும்
போனது வெறுமையி தென்றது போலும் (உஉ)

இத்தனை வயதுக ழிந்தின முஞ்சீர்
உத்தம ஞானமு ணர்ந்திலை யென்று
சுத்தசை தன்னிய சொரூபம தெங்கும்
ஒத்தது பெரியது சிறியது முதே. (உ௩)

இளையது மூத்தது வென்பதி லாது
கிளர்பொருண் மாயைகி டைத்தச ரீரத்
துளதினி யேனுமு ணர்ந்துகொ ளென்று
வளமுட னெழுதிவ ழங்கினர் மாதோ. (உ௪)

வாங்கின சீடனெ ழுந்துடன் வந்து
சாங்கரி டத்தது தந்திட வாசித்
தாங்கதி னுட்பொருள் யாவுமு ணர்ந்து
நீங்கின நாள்வெறி தாய்நெடி தென்றே. (உ௫)

ஈதெழு தினவரி வீசனா யின்றே
ஆதர மொடுதரி சித்திடுவாமென்
றேதமி யற்றுவி யாக்கிர மேறித்
தீதியல் பாம்புசெ லுத்திட வந்தார். (உ௬)

வருவது சுவர்மிசைவைகின ரோர்ந்து
தெருவழி யேசுவர் செல்கென வேவி
மருவுறு சாங்கனா யெதிர்கொள வந்தார்
கருதின ரெதிர்வரல் கண்டுக ளித்தார். (உ௭)

உயிரில தேறின ருறுமவர் முன்னே
உயிருள தேறின ருறமிக நாணிச்
செயிரறு மன்புசெ ழிக்கவி ழிந்து
செயிரறு மறிவரு டேசிக ரொன்றே. (உ௮)

நெடிதுப ணிந்துமு னின்றனர் நீரோ
படியைய ளந்துறு பண்டரி நாதன்
அடியெனை யாள்கென வாலநி ழற்கீழ்
முடிவறு தேசிக மூர்த்தியு முந்தி. (உ௯)

இருவரு மொருமன மெய்திய பின்பு
மருவிய சாங்கரை வாழ்த்திநன் ஞானம்
அருளினர் ஞானந லாரிய ரிந்தத்
தருவடி நின்றவர் சார்குவர் மோக்கம். (௯௰)

என்[illegible] சாங்கரை யில்விடை மேவச்
சென்[illegible]ங்கள தீர்த்தமதாடி[illegible]
அன்றவ[illegible] நிர்வாணம தாக
ஒன்றது கண்டனர் சாங்கரொ ளிந்தார். (௯௧)

மேயின சாங்கருண் மேவுத லின்றிப்
போயின ராயுறு போதறி முக்தா
பாயிமெய்ஞ் ஞானப ரந்தனை யுற்றும்
ஆயிலை சுத்தந லறிவென வன்பர். (௯௨)

உமதறி விப்படி யுறுமென [illegible]ரியேன்
றமமக [illegible]யென வந்தடி [illegible]து
நமவென ஞானந லாரியர் [illegible]காய்
அமர்தர வாழ்த்தினர் சாங்கரை யம்மா. (௯௩)

சாங்கரு மற்றவர் சாற்றிய படியே
தீங்கறு ஞான மிகுந்து சிறப்ப
நீங்கறு முடலபி மானநெ கிழ்ந்தே
ஓங்கரி நாமமு ழைப்பவு வந்தார். (௯௪)

வேறு

ஞான தேவரன் றிரவுற வரிதிரு நாமம்
ஆன கீர்த்தனஞ் செயத்தொடங் கினரதி லறைவார்
ஈன மேவுமிக் கலியுகத் தினிலெவர் களுக்கும்
தீன ரக்ஷக ஞமமோ துறுமொரு செயலே. (௯௫)

அன்றி வேறிலைத் தவமெனப் பாகவ தத்தில்
நன்று சொல்லினர் சுகரத ஞலரி நாமம்
ஒன்ற வோதுறு மவரடி களிலுள வாகும்
துன்ற வோதிய நால்வகை முத்தியுந் துலங்க. (௯௬)

நாம மோதுறு மவரடி ரேணுவி னலத்தால்
தோம கன்றமூ வுலகமு முய்வுறுஞ் சொலுமிம்
மாம டந்தைமார் பினன்றிரு நாமத்தின் மகிமை
யாம மைந்துமுற் றுறுங்கொலோ வென்றுத யத்தில். (௯௭)

விட்ட லன்றனக் காரதி செய்துமே வுறுவோர்க்
கிட்ட மாம்பிர சாதமு மருளின ரினிதாய்
மட்டி லன்புள சாங்கரை நோக்கிமா தவ்வை
முட்டில் பண்டரி போய்த்தரி சியுமென மொழிந்தார். (௯௮)

சென்று கண்டவர் த[illegible]யெலாம் பாவனஞ் செய்யும்
மன்ற லந்துள வோ[illegible] பண்டரி வாழ்க்கை
நன்று நன்றென நால்வர்க்கும் வந்தனை நவின்றார்
ஒன்ற நல்விடை பெற்றனர் சாங்கரங் குடனே. (௯௯)

தாளம் வீணைமத் தளமுத லியவெலாந் தயங்க
நீள வாமன னாமங்கள் வாய்தொறு நிரம்ப
ஆள ரானவ ருடன்பயின் றுனந்தா வேக
கோள ராய்நடந் தார்திருப் பண்டரி குறித்து (௪௰)

கோபுரங்கண்டு கும்பிட்டுப் பரவசங் கொண்டு
மாபு ரந்தழு வலும்வணங் கலுநடித் தலுமாய்
மீபு ரந்தர நகரிதின் வேறிலை வம்மின்
ஓபு ரஞ்செல வென்றன ரொருவருக் கொருவர் (௪௧)

இவ்வி தத்தின ராய்நகர் சென்றவ ணிருக்கும்
செவ்வி பெற்றசா துக்களைக் கண்டுசே வித்து
மெய்வி திர்ப்புடன் றழுவினர் விதித்துண்ட மேவித்
தெய்வி கப்புனல் படிந்துபுண் டலிகனைச் சேர்ந்து. (௪௨)

கண்டு பூசித்து நகர்வலம் வந்துகை குவித்துக்
கொண்டு கோபுர வாயிலிற் படிந்து கும்பிட்டு
மண்டு மன்பொடு கருடகம் பத்தடி வணங்கித்
தொண்டு கொண்டபாண் டுரங்கனைக் கண்டடி தொழுவான். (௪௩)

கோயிலுட் சென்று மகிழ்வுடன் றழுவிக் கும்பிட்டுத்
தாயி லன்புள தயாநிதி தன்னைநேர் கண்டு
வாயி லேதுதி வரப்பர வசக்கண்ணீர் மல்கி
ஆயில்வேதமு மளவுறு வமலன்பா லன்பால் (௪௪)

வழுத்தி னார்பல வகைபெறுந் தோத்திரம் வாழ்த்தி
பழுத்த பொன்னலர் மேன்மங்கை சத்திய பாமை
முழுத்த சீர்பெறு மாருதி கோயிற் கண்முந்தி
அழுத்து மன்பொடு கண்டுதோத் திரத்தொடஞ் சலித்தார் (௪௫)

போற்று ஞ்சபா மண்டபம் போந்துகீர்த் தனங்கள்
சாற்றி நின்றுபின் சாங்கரச் சந்திரபாகை
ஆற்ற கன்கரைப் புறத்திலோர் மருங்கினி தமர்ந்து
நோற்றி ருந்தனர் தீர்த்தமா விட்டலனை நோக்க (௪௬)

உணவு நித்திரை யொழிந்து மூந் நாளள வுற்றூர்
மணநி ரம்பு பைந் துளவினான் றனைமற வாமல்
அணவு மன்பினர் திடவயி ராக்கிய மறிந்தான்
வணநெ டுங்கடல் போல்பவ னடுநிசி வந்தான் (௪௭)

தனது மெய்வடி வத்தொடு தோன்றலுஞ் சாங்கர்
மனநி ரம்புறு மன்புட னெழுந்து வந் தித்துக்
கனமி குந்துதி சொல்லினர் பற்றலுங் கண்ணன்
அனகர் கைத்தலம் பற்றின னாற்றினுட் சென்றான் (௪௮)

மணிம யத்தொரு மண்டபங் கண்டுமற் றதனுள்
அணிமி குத்தசிங் காதனத் தகிலகா ரணனும்
தணிம றைப்பொருள் பொன்புவி நீளைபாற் றுலங்க
கணிமி ருப்பதுங் கண்டுசந் நிதியினை நண்ணி. (௪௯)

புண்டலீகரு நித்தரு முத்தரும் பொலியக்
கண்டு மிக்கதோ ரானந்த மேவினர் கனிந்து
தண்டு ழாய்முகில் சந்நிதி முன்புசாஷ்டாங்க
தெண்டனிட்டெழுந் தாடினர் பாடினர் சீர்த்தி (௫௰)

பரவ சங்கொண்டு கண்களி லானந்த பாஷ்பம்
தாரமு னிற்கின்ற சாங்கதே வரைத்தனி நோக்கிப்
பிரமனைப்பெறு கண்ணனுன் செங்கண்மேற் பெரிது
வரமளித்துளேன் யாவர்க்கும் பேரின்பம் வாய்ப்ப. (௫௧)

தீர்த்த மாகியும் க்ஷேத்திர மாகியுந் தெரியா
மூர்த்தி யாயுறை கின்றனன் முன்னுக முயலுன்
சீர்த்த பத்தியின் சீலத்தை மகிழ்ந்தனெ னுனக்கு
நேர்ந்த நல்வரம் வேண்டுகென் றுனருணிரம்பி (௫௨)

என்ன முன்னின்ற சாங்கர்தே வாதிதே வேநீ
நன்ன லம்தெரி யாவெனக் கருள்வதுன் னளினம்
அன்னபொற்சர ணத்தியா னத்தினை யன்றிப்
பின்ன னொன்றுமின் றெனவுரைத் தாரன்பு பெருகி (௫௩)

நன்ற தாகுக வென்றன னந்தர்கோ னந்தன்
என்ற கண்ணனை யிறைஞ்சினர் வெளியில்வந் தேகி.
சென்று கோயிலிற் பாண்டுரங் கனைத்தெரி சித்து
மன்ற லார்திரு நாரண புரம்வந்து வசித்தார் (௫௪)

வேறு.

அங்குழு நாளி லோர்நா ளவர்தியா னஞ்செய் போதில்
செங்கண்மே னிலவுந் தேவன் றிகழ்ந்தனன் சாங்கர் நோக்கிப்
பொற்பூல் வணங்கிப் போற்றப் பரமனுண் மகிழ்ந்து நீ போய்ப்
பொங்கிநீர் நிரம்பு கோதா விரிக்கரை பொருந்தி நாளும் (௫௫)

கேசவமூர்த்தியாகக் கிளர்ந்தசா ளக்கி ராம
பூசனை புரிந்து வாழ்தி யெனவது பொருந்த நல்கி
மாசறு சோதி செல்ல மற்றவர் மகிழ்ந்து பெற்றுக்
காசவிர்திரைநீர்க் கோதா விரிநதிக் கரையைச்சார்ந்தார் (௫௬)

புண்ணிய தம்ப மென்று பொருந்துமோ ரூரில் யாரும்
நண்ணுற மடங்கோ டித்து நல்குசா ளக்கி ராமம
கண்ணுறப் பதிட்டை செய்து கனிந்தன்பு நிரம்பிப் பூசை
பண்ணின ராகி நாளும் பயின்றனர் சீட ரோடு (௫௭)

பரமனைப் பாடி யங்குப் பயிலுநா ளினிற்கல் யாண
புரமதிற் றனவா னொருவன் பொருந்துசங் கரனென் றோத
விரவுமோர் பார்ப்பான் வீந்தான் விதவையா யினமை ணாட்டி
இருதுவா யினளன் றுன்று யிரங்கின ளழுது சோர்ந்தாள் (௫௮)

உளதனம் யாவுந் தான தருமங்க ளுஞற்றி மைந்தன்
கிளரொலும் பெடுத்துப் போய்ப்பா கீரதி விடுதற் கெண்ணித்
தளர்வுறு மருகி யோடு காசியாத் திரைக்குச் சார்வாள்
வளர்புகழ்ச் சாங்க தேவர் வசிக்குமூர் வந்தி றுத்தாள். (௫௯)

வந்தவள் சாங்க தேவர் மகிமைகள் கேட்டன்றோ ரைச்
சிந்தையிற் காண வெண்ணி மருகியுந் தானுஞ் சென்று
முந்து தான் வணங்கச் சாங்கர் மொழிந்தன ராசி பின்னர்
அந்தமில் மருகி தானு மவரடி பணிந்து நின்றாள் (௧௰)

சுரிகுழ னிறைவு கண்டு சுமங்கலி யிவளென் றெண்ணி
அரியநன் மகனுண் டாக வுனக்கென வாசி சொன்னார்
பெரியசோ னக்காள் கேட்டுப் பிள்ளையும் விதவைக் குண்டோ
தெரிவைமற் றிவளை வேட்டோ னனதொரு சிறுவன் செத்தான். (௧௧)

யாமிரு வருமன் னன்ற னெனலும்பினைக் கங்கை சேர்க்கப்
போமிடை நுமைச்சே வித்துப் போவது கருதி வந்தோம்
சாமிமற் றிவளுக் காசி சாற்றிய துண்மைத் தாமோ
கோமிது வெனக்கண் ணீர்விட் டழுதன ளவன்று நின்றாள் (௧௨)

நின்றவ டன்னை நோக்கி நிறைபுகழ்ச் சாங்க தேவர்
ஒன்றுமென் னுரைபொய் யாதுன் மருகிக்குப் புதல்வனுண்டாய்
நன்றுநுங் குலம்வி ளங்கு நாளுமென் றங்க முன்பு
துன்றுறப் புரிந்தவ் வங்கந் தோய்வுறத் தீர்த்தம் பெய்து. (௧௩)

அத்திதோய்ந் துறுநீர்த் தத்தை யளகத்தாள் பருகச் செய்தார்
வித்ததாய் மருகி கர்ப்பம் விளங்குற வயிறு வாய்த்துப்
பத்துமா தமுஞ்சென் றீன்றாள் பாலனைச் சாங்க தேவர்
புத்திரன் றனக்கீ ரைந்து பகல் செலப் புனிதஞ் செய்து. (௧௪)

விட்டல னென்னு நாமம் விளங்குறப் புரிந்தா ரூரார்
மட்டறு மிகழ்வு செய்து வரமைந்தன் றனக்கைந் தாண்டு
கிட்டலு முபவீ தஞ்செய் கிறதற்கு நிச்ச யித்தார்
தட்டறு பாண்டு ரங்கன் சந்நிதிக் கழைத்துச் சென்றார். (௧௫)

சென்றனர் பாண்டு ரங்கன் சேவைசெய் தான பின்பு
நன்றதா முகூர்த்தந் தேர்ந்து நான்மறை யோரைக் கூவ
அன்றவர் மகன்றன் பூரு வோத்தர மறிந்திச் செய்கைக்
கொன்றல மென்னச் சாங்க ருந்தியங் கமலத் தோறல். (௧௬)

இம்மகன் பிறந்தா றதை லாவிதைக் குறித்து நீயிர்
நும்மன மிசைந்து போதல் செயுமென நுவன்று வேண்டச்
செம்மலர் மகள்கோ மான்றன் செயலினாற் பிறந்த தானால்
கைம்மைதன் மகன்செய் கைக்கு வருவதோ காணவென்றார். (௧௭)

வருவன்விட் டலனென் றோதி மதித்துண்ட தீரத் தெய்தி
பெருகமு தாதி யாவு மமைத்திரு பிறப்போர் மேவக்
கருதினர் கூவப் பார்ப்பார் கண்ணன்வந் தனனோ வென்றார்
திருவரன் வந்தா னென்றார் செப்பிய தறிவோ மென்று (௧௮)

மேவினர் கோயி லோக்க விட்டலன் றனைக்கா ணமல்
மாவியப் படைந்து போந்தார் மதித்துண்டக் கரையி லோக்கக்
கூவிய மறையோர் வந்தா ரொனச்சதாப் புஜங்கு லாவத்
தாவிலின் னமுது பெய்யச் சார்ந்தகண் ணனைக்கண் டார்கள். (௧௯)

வியந்தன ரின்பு கூர்ந்து மேவுசாங் கரைப்புகழ்ந்து
நயந்துசெய் வினைமு டித்து நல்லமு துண்டு சென்றார்
உயர்ந்தநற் குணத்துச் சாங்கர் மூவரோ டுலகம் பூத்தோன்
இயைந்தகோ யிலிற்போய்ச் சேவித் தேத்தினார் விடையும் பெற்றார் (௭0)

மீண்டுதா முறையு மூர்க்கு மேவினா ரிருக்கத் தேர்ந்தார்
ஆண்டுளோர் யாரும் போற்ற வம்மக னணிவி வாகம்
பூண்டுறப் புரிந்து சின்னாள் போனபின் மகன்மே லன்பு
மாண்டுற வருள்பு ரிந்து சொற்றனர் விரத மாக (௭௧)

கடகங்கார்த் திகையென் றோது மதிதொறுங் ககனந் தீண்டும்
நடமதில் சூழ்வ தான பண்டரி சார்ந்து நின்ற
குடநட மகிழ்வோன் றன்னைக் கும்பிட்டு வருக வென்று
திடமுற வுரைத்துச் சென்றார்து வாரகை சீடரோடு (௭௨)

வேறு

ஒருவழி தனிற்றா ரூரிலே வாழும் யாதவ பண்டிதர் மகிழ்ந்தார்
அருண்மிகு சாங்கர் வருகிறா ரெனக்கேட் டவர்தமை யெதிர்கொளச் சென்று
திருவடி பணிந்தங் கவரருள் பெற்றுத் திகழ்வயி ராக்கிய ஞானம்
பெருகின ராகி ஹரிதிரு நாமம் பேணின ரவருடன் செல்ல (௭௩)

முயன்றன ரதுதேர்ந் தெழுமதிச் சூலின் முதிர்ந்தமற் றவர்மகிழ் துணைவி
நயந்தெரி கணவ ருறவினர் தடைக்கு நணுகுறா துடன்பினர் நடந்தாள்
வியந்துபண் டிதருஞ் சாங்கர்பின் றொடர்ந்து விரைவுறச் சூலின ணடையில்
அயர்ந்துபின் செலுங்கான் மதிநிறை வாயிற் றணிமகி தீரத்தினருகில். (௭௪)

உறுபிர மார ணியத்தினில் வயாக்கொண் டுளைவுற லாயின ளந்தோ
பெறுமமை யத்தென் கணவரோ சாங்கர் பின்றொடர்ந் தேகின ரிங்கே
மறுகுமென் றனக்கோர் துணையிலை குருவாய் மன்னிய சாங்கரோ துணையாய்ச்
சிறுமியென் வருத்தந் தீர்த்தல்செய் யாரோ வெனச்சொலித் தேம்பின ளழுதாள்

அக்கணத் துற்றான் றுவரையிற் கண்ண னரிவைதன் னுருக்கொடு தோன்ற
மைக்கணம் மடந்தை நோக்கியெங் கிருந்து வருகிறா யம்மநீ யென்னச்
சக்கர பாணி நின்வயா நீக்கச் சாங்கரிங் கனுப்பினா ரொன்பேர்
தக்கிருவ் ஞபாயி யென்றந்தவடவி தன்னிலோ ரூரமைத் தன்னே (௭௬)

அமைத்தவூ ரதிலோர் மனைவர மெள்ள வழைச்சவ டனைப்புக விருத்திச்
சமைத்துப சார மெளிதினிற் றனையன் றனைப்பெறச் செய்துதாய் சேய்க்கோர்
குமைப்பதின் றாக வுபசரித் தினிதோர் மதிவரை கூடியங் கிருக்க
நமைப்புரந் தருள்வோன் றுவரையைச் சாங்கர் நண்ணினர் கோமதி நதியில் (௭௭)

மும்மதியளவும் வழியுள தீர்த்த முயன்றினி தாடிய முறைபோல்.
அம்மணி நீரி லாடினர் கண்ண னமர்திருக் கோயிலுட் சென்று
கைம்மலர் முகிழ்த்தட் டாங்கம தாகக் கனிவொடு வணங்கியக் கண்ணன்
தம்மனத் தமையக் கருதினர் தோன்றாத் தகுதிகண் டவன்செய லறிந்தார் (௭௮)

நாதனுக் கென்று னந்தனைப் பெறச்செய் காரிய நண்ணிற்றே யென்று
வேதனை மிகுந்து மகப்பெறுவித்த வீட்டகத் திற்றனி விரைந்து
போதரல் செய்தங் கம்மனைவா சற் குப்பைபோக் குறுஞ்செயல் பொருந்தும்
மாதவனுன மாதினைக்கண் டார் மற்றவள் வந்து கும்பிட்டாள். (௭௯)

சன்னன்மா யையகற் றும்பிமெவனைக் கண்ணனென் றறவுறுர் சதனத்
துன்னணி மகனைப் பெற்றுறு மவனை யுனக்குநற் றுணையதா யுற்ற
வண்ணமே கலையா ளெங்கென வாசல் வைகுவோ டானென வகுத்தாள்
துண்ணென வக்து நோக்கலுங் காணார் சோர்ந்துநின் றனரது போதில் (அ)

பெற்றவள் பிள்ளை தனைக்கொடு வந்து சாங்கர்பா தத்திடைப் பெய்து
நற்றவர் தம்மை வணங்கிமுன் றனக்கு நடந்தது நவின்றுதே சிகரோ
பற்றது வாய்நி ரனுப்பின கிர்ஷ்ணு பாயிவந் துபசரித் ததுவும் (லஉ)
சொற்றனள் கேட்டுன் புண்ணியங் கண்ணன் றுணைசெய்தா னென்றிதஞ் சொ

மகனொடு தாயை யழைத்துடன் கொண்டு வழியெலாங் கண்ணனை நினைந்து
தகவுசேர் துவரை சார்ந்துகோ யிலிற்போய் ஜநார்த்தனன் றனைத்தரிசித்து
திகழர விந்த லோசன தீன தயாநிதி யேதிருமாலே
நிகழுமுன் செய்கை களையெவ ரறிவார் நினிலத்தென்றுதோத் திரித்தார் ( )

பண்டித ரிடத்தின் மனைவியுஞ் சேயும் பயிலவொப் புவித்திவ ளிடத்தில்
மண்டுமென் பொடுநீர் வாழ்ந்தரி பஜனை வழுத்துதல் செய்துநா ளுளும்
அண்டுறும் பிள்ளை யாதியுன் குலத்தா ரனைவரு மரிக்கன் பராகித்
தொண்டுசெய் திருப்பா ரொன்றினி தாசி சொல்லியூர்க் கனுப்பினார் மாதோ. ( )

வேறு.

திங்களோர் நான்கவ ணிருந்து சீதரன்
பங்கயப் பதங்களைப் பணிந்து சீடரோ
டங்கணின் றினிதுமுன் னமர்ந்த வைகிடம்
தங்கல்செய் தமர்ந்தனர் சாங்க தேவரோ. (சச)

அவிந்தனும் பேதரி யாளும் வேந்தனுல்
எவருஞ்செய வரிசிவா லயங்கள் யாவையும்
துவந்தனை யாய்மறை யோருந் துன்புறப்
பவந்தெறு விட்டலன் பரிவு கொண்டனன். (சரு)

சாங்கரைப் பேதரி நகரிற் சார்கெனப்
பாங்குற நல்விடை பகர்ந்து போக்கினன்
நீங்கருஞ் சீடர்க ணிறையச் சென்றனர்
ஓங்கரி கீர்த்தன முஞற்றிக் கொண்டரோ. (சகா)

தாரியிற் சங்கமர் தலைவ ருகியும்
ஆரிய னமல்ய கார்சு னன்பெரும்
சீரிய தன்குரு வருளிற் சிற்சில
காரியமா னமாந் திரியங் கற்றுளோன் (சஎ)

ஆதன மொன்றும்பெற் றதில்வந் தோர்சமக்
கீதல்செய் திருத்திமற் றதிலி ருந்துழி
மீதுறநீஇத் தலைகிழக் காக வீழ்ந்தபின்
தீதுறச் சிரித்தவ மானஞ் செய்குவான். (சஅ)

சீடரோ டிப்படிச் செய்யு மன்னவன்
தோடலர் துளவினன் றொண்டர் தம்பெரும்
பீடறிந் துளம்பொரு ளுகிப் பேணுந்தன்
மாடமை நாய்க்கவர் பெயரை வைத்தனன் (சகூ)

ஆயவ னுறுசெய லறிந்து சாங்கர்தாம்
தீயவன் றீமையைத் தீர்க்க வெண்ணினார்
போயவன் மடத்திடைப் புகுதக் கண்டவன்
மேயநன் னயத்தொடா சனத்தின் மேலென்றான் (௧௰)

ஆசனத் தின்செய லறிந்து நோக்கலும்
தேசனல் பட்டது தீர்ந்து போயிற்றால்
மாசடை மனத்தினன் கண்டு மாழ்கினான்
பேசலன் வாய்நனி பயந்து பேசுவான். (௧௧)

இத்தவி சான்மிகு மகிமை யேற்றயான்
அத்தநும் மகிமையை யறிவு றாதுசெய்
கைத்தவென் பிழைதனைக் கமைசெய் தாள்கெனச்
சித்தர்தஞ் சேவடி சேவித் தானரோ (௧௨)

கண்டஜங் கமர்சுன கனுக்கு வைத்தபேர்
கொண்டதால் விளைவதென் கொலோவென் றஞ்சியே
அண்டருஞ் சிறையிடை யதனை வைத்தனர்
ஒண்டவ ருடனய லேகி யுற்றனர் (௧௩)

அஞ்சநா றளவின ரான ஜங்கமர்
விஞ்சுறு சுவையமு தமைத்து வேண்டிடத்
துஞ்சுறப் போனக முணத்தொ டங்குபோ
தெஞ்சுற லின்றிப்பூ ணிலிங்கங் கைக்கொள்வார். (௧௪)

பொதிவற நோக்கினர் போர்த்து றந்துணி
அதினுறு மிலிங்கமின் றாகச் சாங்கரைத்
துதிசெயா தியற்றிய தோமி லாயதென்
றெதிர்செலீஇச் சாங்கருக் கியன்ற தோதினார். (௧௫)

பற்பல முகமனும் பகர்ந்து மற்றவர்
பொற்பதம் பணிந்துசெய் பிழைபொ றுத்தெங்கள்
சிற்பரக் குறிவரச் செய்யு மென்றனர்
சொற்படி கேட்டெதிர் சொல்லு கின்றனர். (௧௬)

நீயிர்சேர் நாய்தனை நிரம்பப் பட்டினி
யாயிற வறையிடை யடைத்து வைத்ததால்
மேயின பசிகொடு விழுங்கிற் றென்றனர்
நாயிது புரியுமோ நவில்வ துண்மையேல். (௧௭)

குரைமுக வாய்ச்சிவக் குறியெ லாம்வர
விரைவினிற் றருகென வெளிக்கொண் டக்கனைப்
புரைதவிர் வோர்வயிற் பொருந்த வுய்த்தனர்
இரையென விழுங்கிய விலிங்கம் யாவையும். (௧௮)

அக்கநீ கக்கென வருட்கொண் டோதநாய்
கக்கவைஞ் ஞூறிலிங் கங்க ளும்விழத்
தொக்கவை கண்டனர் வியப்புத் தோன்றிமே
தக்கயோ கத்தினிச் சாங்க தேவர்தாள். (௧௯)

பணிந்தெழுந் தும்பெரு மகிமைப் பண்பினை
அணிந்துரைத் திடவெவ ரால டங்கும்யாம்
துணிந்துடைக் கருகெங்க டுடைத்துச் சூதெலாம்
தணிந்துமைச் சரண்புகத் தக்க வாசெய்தீர். (௱)

ஆதலா லெம்மையீ டேற்றற் கச்சுதன்
போதரல் செய்தன் னென்று புந்தியில்
காதல்கொண் டனமெனக் கழறு வோர்தமைத்
தீதற நோக்கினர் செப்பு கின்றனர். (௱க)

முன்புபோற் றீமைகண் முயல்கி லாதிறைக்
கன்புசெய் தரியடி யாரைப் பூசித்துத்
துன்புதீர்ந் திருமெனச் சொல்லிப் பேதரி
என்புரஞ் சேர்ந்தனர் யாவ ரோடுமே. (௱௨)

வேறு.

நானம் புரிந்து புரிபூ சையுநன்கு செய்தோர்
ஞானங் குலாவி யரிகீர்த் தனந்தாஞ்செய் காலை
ஆனந்த மேவி யவனுள் ளவர்கேட் டிருக்க
ஊனந் தவிர்ந்து திருமா லடிக்குண்மை யன்போன். (௱௩)

ஹரிதா சருக்கு மிகுமன் பினனந்த ராஜன்
பெரிதா தரிக்க வரும்வே தியன்பேர்வி லன்பர்
புரிகீர்த்த னங்கள் விரும்புற் றனன்பொங்கு மன்பாய்
விரிதா சருக்குப் பிரசாத மெய்யன்பர் நல்கி. (௱௪)

விடை நல்க லாக வரும்வே தியன்மேவு சாங்கர்
படை வந் திறைஞ்சி யெமையாட் கொளப்போந்த சாமி
மிடையமிந்த வூரி னரசன் மிகுதுய்யுடன் வெய்யோன்
இடையொன்று வேத ரரிகோ வயினிற்று வேசி. (௱௫)

ஆனென் மனைவி விடப்பாம்பி னுலாவி தீர்ந்து
போனு ளதனைல் வருகின் றிலன்போன தின்றேல்
தானுள் புவிமீ தரிகீர்த் தனஞ்சாற்ற லூற்றல்
நோனு னவனைக் கடிவான் மிகநோ விழைப்பான். (௱௬)

திருமால் புகழ்நீ ருரைத்திங் குறுஞ்செய்தி கேட்டால்
வருவான் வருத்த மெனச்சாங்க ரவ்வார்த்தை கேட்டுப்
பொருபாம் பின்மாண்டா ளெழச்செய் குவன்போந்து வேந்தற்
கொருவாய்மை கூறு கெனச்சொல் லினருள் ளிரங்கி. (௱௭)

உடன்வே தியனன் றெனவோடி மன்னற் குரைத்தான்
திடனே யெனிற்கூ வுதியிங் கெனவேந்து செப்பப்
படநா கணைப்பள் ளியன்றொண்டர் தம்பக்கன் மேவி
அடன்மே வியகோன் வரச்சொன் னதையாங் குரைத்தான் (௱௮)

குழுவும்பல் சீட ரொடுமால் பெயர்கூறி வந்தார்
வழுவின்று சாங்கர் வரல்கண் டெதிர்வந்து மன்னன்
பழுதின் றழைத்தோர் தவிசே றும்பாங்கு செய்து
முழுதும் புகழ்ந்து விடந்தீர்க்க மூந்துற் றுளோரால் (௱௯)

செய்யுந் திரங்கள் பலசெய்து மென்றேவி யானுள்
உய்யுந் திரமொன் றிலளா லுதரங் கிழித்துப்
பெய்யுந் திரமா மணப்பைந் துகள்பெய்து வைத்தேன்
நையுந் திரங்கொண் டுளனுன்கு நாளாக நானே (௱௰)

நாளைக் கழுனைக் கொடுநண்ணி மசிதில் வைக்குங்
கோளைக் கருதித் துணிவுற் றுளங்கொண் டிருக்கும்
வேளைக் கெதிர்மே வினிர்சாமி நீர்வெவ் விடங்கொண்
டாளைப் பிழைப்பித் திடினும்மை யொப்பாவ ராரோ (௱௰௧)

என்றோது லுஞ்சாங்க தேவோர் துளசித் தளத்தை
நன்றே யழன்மே லிடுகென் றவன்கையி னல்கக்
குன்றே புரைதோ ளவனன் றெனக்கொண்டு ளேகித்
தன்றேவி தன்மே லிடமற் றவடா னெழுந்தாள் (௱௰௨)

எழுந்தா ளிடவார வாரித் திடவேந்தல் கண்டு
செழுந்தா மரைபோன் முகந்தே சுறவார்த்தை செப்பி
அழுந்தா தரத்தோ டவன்பே சலளாகி யார்க்கக்
கொழுந்தா ரரச னிதுவென் னெனக்கூ சியஞ்சி (௱௰௩)

வெளிவந்து சாங்க ரிடையென் மனைவிக்கி றைவி
தெளிவந்து முன்னை நினைவின்றி யென்றே சிலம்பிக்
களிவந் திலாமை யுறுகின் றனள்கண்ண னன்பால்
ஒளிவந்த சீரி னிறுவீ ரெனவோதி நின்றான் (௱௰௪)

அவன்சொன் னதுகேட்டு நீபோ யுனதன்பி னுளை
எவன்செய் வதுநா னுனக்கென்று கூறன் னவள்யாதை யென்னும்
நவன்செய் திடச்செப் புறிலொப் புறுகென்று நாளும்
தவன்செய் துயர்ந்தோர் மயக்கந் தெறச் சாற்றினரே (௱௰௫)

நன்றென் றிசைந்து மனையாள் வயினண்ணி யோத
இன்றென்னை யுய்யப் புரிந்தோர் வயின்யானு நீயும்
சென்றின்பு கூறச் சரணு கதிசெய்து வேண்டி
நின்றின்னு மன்று செதுவேண் டினு நேர்தல் வேண்டும். (௱௰௬)

இவைசெய் திலையேற் பிழையே யெனவேந்த னிசொன்
னவைசெய்வ லென்றன் னவளோ டவர்சார்பின் மேவி
எவைசொல் வினினும் பணியே புரிவேமெ னுத்தி
நவைகொய் தவர்தாள் பணிந்தேத்தி முனண்ணி நின்றான் (௱௰௭)

உன்னுலு முன்னை யுறுவோ ரினுமூரி லெங்கும்
மன்னு லயங்கண் மறைவே தியர்வைகு கோக்கள்
இன்னு வுருமை லரிதா சனையேத்தி யன்பு
பன்னுளு மேவி யரசா ளுதிபண்பொ டென்றார். (௱௰௮)

குருசாமி சொல்லு வதுகேட் டுளங்கொண்டு நன்றென்
றுருகா தரத்தி னெடுமந் திரிக்குண்மை யாகத்
திருகாது சாமி யுரைசொற் படிசெய்தி யென்று
சருகா தலிக்குன் மகிழ்வாக வுந்தா னமைத்தான். (௱௰௯)

அன்றே யவிந்த னடங்கப் புரிந்தங்கு நின்று
நன்றே தொடர்ந்து வருசீ டர்களோடு நாடிக்
குன்றே புரைகோ புரப்பண் டரிக்கோயின் மேவி
யின்றே பணிந்தார் பணிவிட் டலன்றன்னை நேர்ந்து. (௱உ௰)

வேறு.

பாண்டு ரங்கா விட்டோ பாதீ னதயாளா
ஈண்டு நான்ச மாதியடைதற் கிசைவானேன்
வேண்டு மதனுக் கெந்தத் தலநீ விழைகின்றாய்
தூண்டு கென்று கேட்க விமலன் சொலுகின்றான். (௱உக)

நீதங் கும்புண் ணியதம் பத்தி னிலைகொண்டே
பேதந் தீர்ச மாதி யடையப் பெறுகென்று
வதந்திரா ஷாட சுத்தத் திதியென்னப்
போதம் மேகா தசிதோ றும்போ துறுகின்றேன். (௱உஉ)

என்றே வரமும் விடையு நல்க விசைவாகி
நன்றேய் பரமன் றன்னோ டலர்மே னங்கைக்கு
நின்றே துதிசெய் தடைவே கும்பிட் டுறநேரோ
குன்றே புரைசற் குணர்புண் டலிகர்க் கும்பிட்டு. (௱உ௩)

ஆனந் தக்கண் ணீரோ டவ்வூர் வலம்வந்து
தானந் தக்க தென்புண் ணியசம் பஞ்சேர்ந்து
மோனங் கைக்கொண் டுறுச மாதி முறைமேவற்
கூனம் பற்று துறுமூர்த் தம்பார்த் துடன்மேவ. (௱உ௪)

தம்புத் திரரின் முன்னோ னங்கே சவனோடு
பின்புற் றவனோ கியவிட் டலனும் வரல்பேசி
முன்புற் றவ க் காறக் கரமந்திர முன்ன
இன்புற் றருளியான்ச மாதி யுறலாலே (௱உ௫)

என்பூசனையா தியசம் பிரதா யத்தெய்தி
மன்பூ தலமேல் வருகார்த் திகைமா தந்தோறும்
பொன்பூ மகள்கேள் வன்பண் டரிபோய்ப் பொலிவாக
அன்பூ டுருகப் பணிவுற் றினிதிங் கடைவாயே. (௱உ௬)

வேறு

என்றுதம சீடருக்கும் யாவருக்கு மதிநலங்க ளிசையச் சொல்லித்
துன்றுசக மிராட்டியறு நூற்றொடிரு பத்தேழிற் றோன்றுமாண்டாய்
நன்றுறுகு ரோதனவா னித்திங்கட் சுத்தசத்த மியினு யிற்றின்
அன்றனைவோ ருங்குழுமி அரிநாமம் புகலவர சடியிற் சாங்கர் (௱உ௭)

பதுமவா தனத்திருக்க யாவரும்வந் தனைசெய்து பல்லாறேத்தக்
கதுமெனமற் றவரவர்க்கா சீர்வதித்து விட்டலனைக் கருதக்கண்ணன்
எதிரில்வந்தங் கவராவி யாவருங்கா ணத்தனக்கு ளேகமாக்கித் [ரும். (௱உ௮)
துதிகளெல்லோ ருஞ்சொல்ல மறைந்தனன்பின் கண்டுநின்ற தொண்டர் யா

ஜயஜயா காரஞ்செய் தரிநாமங் களைப்புகழ்ந்து சமாதிபூசை
இயல்வொடுசெய் தவரவர்தம் மிருப்பிடஞ்சென் றூர்பின்ன ரீராறுண்டு
பெயர்வுறத்தம் மிளையகுமா ரனுக்கன்போ டெதிர்தோன்றிப் பெறற்குருத
உயர்வுறுநல் லுபதேச முதவிவிட்ட லன்றனக்கு ஞூற்றூர்சாங்கர். (௱௨௬)

சாங்கதேவர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகசரித்திரம் ௰௬-க்கு செய்யுள் ௩௱௯௮

முற்றிற்று.

சோகாமேளர்சரித்திரம்

உலகவை சூந்தமா யுற்றபண் டரியிலே
இலகுபஞ் சமகுலத் திற்பிறந் தார்நலம்
விலகலின் றுறுசொகா மேளரொன் பார்தினம்
நிலவுதுண் டத்திலே நெடிதுவந் தாவொர். (க)

அரிதிரு நாமமே அமுதபா னமதெனப்
பெரிதுகொண் டாடியப் பெருகுமூர் சூழ்வதாய்
மருவுதண் டுளவினன் வளர்பெருங் கோயின்முன்
கருதிவந் தீனசெய்வார் கணிதமில் லாதரோ. (உ)

ஆனபின் றங்குமெம் பத்தைர க்ஷணசெயற்
கூனமின் றுறுவர்பின் பொருதினந் தன்னிலே
ஞானசஞ் சீவியாய் நவில்விடோ பாவின்முன்
போனவன் பரையெதிர்ந் தனர்சிலோர் புகலுவார். (ங)

கோயிலுட் புகுதலுங் கொண்டலைக் காணவும்
நீயியைந் தவனலாய் நெடிதுகும் பிடுதலுண்
டாயினென் வருமகத் தாயவூண் விழையுமோர்
நாயினென் பார்தமை நனிபணிந் துரைசெய்வார். (ச)

சினகரம் புகுதவுந் தேவனைக் காணவும்
எனதுபுன் குலமொவா தாயினு மிரவிதான்
உனரும்யோ சனையிலக் கத்திலுற் றுலுநீர்
வனசமா மலர்செவே மலர்கிலா தொழியுமோ. (ரு)

சந்திர னளவிரட் டித்ததிற் றங்கினும்
உந்துநே மிப்புளுக் கிரைதரா தொழிவரோ
அந்தநீ திப்படிக் கடியெனுக் கச்சுதன்
தந்திடா தொழிவரோ தனதுசே வடியையே. (சு)

தூரநின் றிடுவதென் குலமுடைத் தொன்மையே
ஏரதன் றெனவிழித் திடுதலா விலைபயன்
பேர்திரொன் றவர்தமைப் பிரிவுகொண் டினிதுதஞ்
சார்விடந் துன்னி ஞராரிபதந் தவிர்கிலார். (எ)

அன்றிரா விமலன்வந் தவரையன் பொடுவரு
கென்றுகோ யிலினகத் தெய்தவைத் திரவெலாம்
நன்றுபே சினனுனை நான்விடே னுமனே
டின்றுமுண் பொழுதுநின் னினைவினெய் தினனென (அ)

அதுவினுய் நீயகா தரையளித் தருள்வதே
கதுவுமுன் செயலெனக் கழல்பணிந் தினிதிரு
வதுவிடிந் திடுமுனே வருமவர்ச் சகர்தெரிந்
திதுவெனோ புதுமையிங் கியலுவோ ரெவரொ. (கூ)

இறைதிகைத் துறுவனே புலையனிங் கேயென
அறைசெவித் துளைபுகப் பினுமடுத் துறவினாய்
உறைவதப்பு லேயனே யெனமதித் துறுவனே
மறைமுதற் றலனிடத் தெனமனத் தளர்வொடே. (௰)

அகமுளாய் வெளியில்வா வெனவழைத் தவரைநேர்
புகநிறுத் தகமுறத் தகுவதோ புலையனே
தகவினீ சென்றதெத் தகைமையே சாற்றென
மிகநயத் துறல்செய்தான் விமலனா னென்செய்கேன். (௰௧)

என்றுரைப் பவரையிவ் வூரைவிட் டேகு நீ
நின்றிடிற் றண்டமே நேருமென் றுரைசெயச்
சென்றுதம் மனையுடன் றிங்களம் பாகையா
ருன்றுமக் கரையிலோர் குடிசைசெய் துற்றனர். (௰௨)

நாடொறும் பாண்டுரங் கனைவிடார் நாமம்போற்
பாடுகின் றவரொரு பகலினிம் பத்தரு
வூடுனும் பொழுதருக் குமணிநா யகவெனே
கூடுகின் றிலையென்முன் கோபமோ வெனுமுனே. (௰௩)

விடலிலா ருடன ளாய விட்டல னமுதுணக்
கடவனா யமர்தரக் கண்டுசோ காமேளர்
உடன்மிகப் புளகமுற் றுருகியுட் களியின் மூழ்
கிடவடுத் தனரவண் கேடிலர்ச் சகரரோ. (௰௪)

அந்தவே ளையிலிடுந் துணைவியை யமலனுக்
கிந்தநற் றயிரைநீ யிடுகெனத் துணைவியார்
சிந்துபோ தவளவுஞ் சிந்திமற் றதுதெரித்
துந்துசீ ரமலனா டையின்மிகுந் துற்றதே. (௰௫)

நாதனார் துகினனைந் திடல்செய்தா னன்றதோ
பேதையே யென்றுகோ பித்திடும் பொழுதிலே
மீதுலாங் கொடியுமெச் சத்தைமேல் விடவுணர்ந்
தேதுநீ யுஞ்செய்தா யிறைவன்மே லென்றனர் (௰௬)

ஓட்டினார் கொடியைமற் றதையுணர்ந் தர்ச்சகர்
காட்டில்வந் துண்பனே கண்ணனின் னேடேனை
நாட்டிநீ நகுதியோ நன்றெனக் கவுண்மீசை
நீட்டியங் கையி னானிறைவுறத் தாக்கியே. (௰௭)

குளிரநீ ராடிமால் கோயிலிற் சென்றுகா
ணளவின்மா லாடையெல் லாந்ததி யாகவும்
மிளிர்தரக் கவுள்கள்வீங் குற்றதும் விழிகள்சேந்
தொளிர்வதுங் கண்டுதுண் னெனவுசா வினரரோ. (௰௮)

தாம்வரும் பொழுதுவேப் பந்தருக் கீழ்நிகழ்ந்
தாமதிங் குற்றதென் றகம்வெரீ இயையனே
மாமகிழ்ந் துற்றசீர் மார்பனே புலையரும்
யாமுமொப் பேயுனக் கென்பதோர்கிலமரோ (௰௯)

பிழைபொறுத் தருள்கெனப பெரிதுகொண் டாடிமா
லுழைவிடுத் தோடிவந் துற்றதா சனைமிகும்
விழைவுடன் கண்டுநீ விமலனன் பதனிலே
தழைவதா யுனதுவ சஞ்செய்தா யறிகிலேம் (உ0)

ஆதலா னீயெம்மே லருள்செய்தங் கவனிடம்
போதுவா யெனவழைத் தங்குளே புகவிடக்
காதலோ டமலனைக் கண்டுசோ காமேளர்
கோதுறு தணையமுன் குறியெலாம் போயவே (உக)

அந்தவா றுனதங் கனைவருந் தெரிவதாய்
வந்துகொண் டாடினர் வருசோகா மேளரும்
எந்துமோர் தடையிலா தன்றுதொட் டென்றுமே
மூந்துவா ராயினுர் முதல்வனுர் கோயிலே (உஉ)

சோகாமேளர் திருவடிகளேசரணம்

ஆகசரித்திரம் ௯-க்கு செய்யுள் ௲உ௱உ0.

முற்றிற்று.

கபீர்தாசர்சீடராகிய

பத்மநாபவேதியர்சரித்திரம்

காசிப்பதி தனிலோர்வணி கன்செல்வநி றைந்தோன்
மாசற்றவ னுக்கைந்துநன் மகவுந்திரு மானுந்
தேசிற்பொலி மனையாள்குண வதியுமனை சேரக்
காசற்றுறு முறவோர்பலர் கவினத்திகழ் நாளில் (க)

குட்டப்பிணி யுடன்மேயது குழைபுண்மி கலாகி
முட்டக்கிரு மிகள்புண்டொறு மொய்த்துத்துயர் செய்யக்
கிட்டத்தகு மவர்கிட்டில ராகக்கெடு நாற்றம்
எட்டப்படு துன்பத்திடை யெய்த்தான்வெகு காலம் (உ

நற்செய்கைகள் பலவும்புரி நல்லோன்மிக நல்லோர்
இச்சைப்படி பலநல்லற மெல்லாமியை வித்தும்
மெய்ச்சப்படு பரிகாரநல் விதமொப்பன செய்தும்
எச்சப்பட விலவாகிய தெதுசெய்யினு நோயே (ங)

பிணியாற்றலை னுனுறு பெரியோர்தமை யழையாத்
தணியாதுறு நோய்சானவி தனிலென்னவி டற்கே
துணிவாயினி துடனேகொடு தொலைமின்னென வேண்ட
எணியாங்கவ ரொல்லாமினி யென்செய்குவ தென்றே (௪)

இசைவின்படி செய்யாவிடி லெய்தும்பழி யெனவே
நசைதுன்றின ரல்லோர்களு நனிதுன்றின ராகி
அசைவின்றினி தவனைக்கொடு வருஜானவி யருகே
மிசையொண்கரை யிடைவந்தனர் விடவேதுணி வுற்றூர் (௫)

அப்போதினி லதுகண்டவர் யாருங்குழு வாகத்
துய்ப்போரரி பெயராயப தமநாபனொன் மறையோர்
ஒப்போவறு நீராடிட வுற்றூரது கண்டே
இப்போதிவ ணெய்துங்குழு வேதென்றயல் வந்தார். (௬)

கையிற்சப மணியுந்திகழ் களனிற்குலை வடமு
மெய்யிற்றிரு நாமம்பணி ரண்டுந்தனி மின்னப்
பொய்யற்றுறு நாவச்சுத னுமம்பல புகல
மையற்றவ ரிங்கேகுழு வாய்ப்பேதென வகுத்தார். (௭)

ஐயாவிவன்வணிகன்மிக வறமேநனி புரிவான்
மெய்யார்வினை நோய்தீர்கலன் விளிவானதி யிடையே
உய்யானென லால்வந்தனனுறவோடென வுரைத்தார்
பொய்யாதவ ரதுகேட்டனர் புகழ்வார்வரு மறையோர் (௮)

மானுதன ஜன்மம்பல வகையும்புக வின்றி
ஆனுய்நர ஜன்மம்பெற லரிதன்னது பெற்றும்
வீணுய்நதி யிடைவீழ்ந்துயிர் விட்டானர கெய்துங்
கோணுதின நோய்போக்கிட வலதுண்டது குறிக்கில் (௯)

காரப்புய லனையானது ராமவெனு நாமம்
ஈரக்கர முக்காற்சொலி லுடனேபிணி யெல்லாந்
தீரத்தகு நிவீரிது செப்புங்கடி தென்ன
ஆரத்தனை பேருஞ்சொல வவனுஞ்சொலு மளவே (௰)

புண்ணும்படி வசியுந்தவர் புரமோடெழில் வணிகன்
நண்ணும்படி யானுன்வரு நரரும்வினை தீர்ந்தார்
விண்ணும்படி யும்போற்றுறு விமலன்றிரு நாமம்
எண்ணும்படி யுரைசெய்தவரி ருதாள்மிசை வீழ்ந்தார் (௰௧)

விழுந்தேபல துதிசெய்தனர் விசுவோத்தர ணஞ்செய்
கொழுந்தே மறைக் குலத்துக்கொரு கோவேயெங்க டேவே
செழுந்தேசுற வினைதீர்த்தருள் செய்தோயெனப் புகழ்ந்தே
எழுந்தேகினர் காசிப்பதி யெல்லோர்களு மின்பாய் (௰௨)

அவரிற்சிலர் மறைவேதியர்க் கருள்செய்தக பீரர்
பவனத்திடை வந்தேயவர் பாதங்கள்ப ணிந்து
நவமிக்குள வுமையண்டின நற்சீடர்மென் மேலுந்
தவமிக்கவ ரிரண்டக்கரந் தன்றூற்பிணி தீர்த்தார் (௰௩)

முக்காற்சொலச் செய்திங்ஙகர் முழுதும்மது வேசொற்
றெக்காலமு மிருக்கும்படி யிசைவித்தன சொன்ன
அக்காலையி லதுகேட்டருள மைகின்றக பீரர்
மிக்காகிய விரண்டக்கர விழுச்சீர் சொல லுற்றார். (௰௪)

சதகோடியெ னுளராமன சரிதந்தனை மூன்று
விதமாகிய வுலகங்களு முயன்றேநனிவிரும்ப
அதுமேவுறப் பகுத்தீந்திட வதில்விஞ்சு மோர்சுலோகம்
பதினறிரு மேவக்கரம் பகுத்தீந்ததில் விஞ்சும். (௰௫)

ஈரக்கர மரனார்தமக் கென்றேகொடு விடத்தால்
சாரப்படு நோய்தீர்ந்தன ரதனாற்றனி ராமப்
பேரொப்பதொர் பேர்வேறிலை யதையோர்தரம் பேசில்
தீரப்படும் வினையாவையு முக்காற்சொலல் சிறப்பே. (௰௬)

அவ்வேதிய னப்பேரின தருமைப்பெரு மைகளைச்
செவ்வேயறி யானென்பது செவிவாய்த்திட வந்தார்
மெய்வேதியர் தந்தேசிகர் மென்கான்மிசை வீழ்ந்து
எவ்வேலையுந் துதித்தேசுகத் திருந்தார்பெரி தென்றும். (௰௭)

பத்மநாப வேதியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆக சரித்திரம் ௰அ-க்கு செய்யுள் ௲௨௱௩௰௭.

முற்றிற்று.

ரோகிதாசர்சரித்திரம்

சரும வேலைபுரி சக்கிலி யர்க்குள்
ஒருவர் யாவரிலு முத்தம ரோதில்
மருவு நுஞ்சம தமாதிகு ணங்கள்
பெருகு வோர்வைண வத்ததி பெட்பார். (௧)

பரர்த மக்குபக ரித்தருள் பண்பார்
நரஹ ரிக்கினிய நல்லுயிர் போல்வார்
விரவு யிர்க்கருள்வி ளைப்பவர் மாலைப்
பரவு சற்ஜனர்ப தம்பணி நேயர். (௨)

யாத்தி ரைக்கணுறு வோர்களை யண்மித்
தோத்தி ரித்துபச ரிப்பவர் சில்லோர்
சீர்த்தி டத்தமுப தேசம் வகுத்தங்
கேத்தி டப்பெரிது மின்புறு சீலர். (ந)

நாளும் வைகறையெ ழுந்து நயந்து
மூளும் வெம்பசித ணிந்தபின் முந்தி
நீளு நீர்முழுகி நேயமா யென்றும்
ஆளு நாயகனை யர்ச்சனை செய்வார். (ச)

கலியு கத்தில்மிகு காய்பசி யுற்றால்
மெலுவு றுத்திமன மெய்யுணர் வெய்தா
தலைவு றப்புரியு மாதலி னுண்டே
பொலிவு றப்புரிவர் பூசைபி னன்னோர் (ரு)

நாமம் ரோகியென நாட்டவர் கூறத்
தாமி யன்றவர் தனித்தொரு நாளில்
தோம றும்புனறு ருத்திநி ரப்பி
ஆம தாயமடி யாசனம் யாவும் (சா)

தோலி னாலமைவு செய்துது ழாய்சேர்
வாலி தாயவனம் வந்துபு குந்து
நாலு வேதமுந வின்றறி யாத
மால தாம்வடிவை வந்தனை செய்தார். (எ)

பக்கன் மேவினனோர் பனவன வற்குத்
தக்க தாகவுப சாரமி யற்றி
மிக்கு யர்த்தவவன் விஞ்சின தேசா
வக்கி ராமசப ரிச்செயல் யார்க்கும் (அ)

அன்ன தைச்சரும மீதி லமைத்துத்
துன்னு பூசைசெய றாயது தானோ
என்ன விப்பரிசி யற்றினை யீது
பன்னு வேதியர்ப ராவுவ தன்றே. (கூ)

என்று வேதியனி யம்பிய யாவும்
நன்று ரோகியெனு நல்லவர் கேட்டே
என்றும் யாவையினு மெய்திய மாலைத்
துன்று இன்றமன நிற்பது தோலே. (ய)

துதிசெய் நாவுமொரு தோலல வோநேர்
விதிகொள் பூசைபுரி கைமிகு தோலே
முதிரு மூவகையு முந்திய வான்மாப்
பதித லுஞ்சரும மூடிய பையே. (யக)

எனவு ரைப்பதனை யெய்திய பார்ப்பான்
வினவி முப்புரியின் மேவுப வீதம்
புனையும் வேதியர்க ளேபுகல் பூசை
தனையி யற்றுமவர் மற்றையர் சாலார். (யஉ)

நீயி வாறுசெய னின்னை யடுக்குந்
தீய பாவமிது செய்யலை யென்று
ஆய வேதியனு ளாப்ப வதற்குத்
தூய ரோகியெனு நல்லவர் சொல்வார். (௰௩)

என்னி டத்திலுப வீத மிருக்கை
தன்னை நீயறிதி யென்றுத நெஞ்சை
மன்ன வேபிளவ தாகவகிர்ந்து
மின்னு நூலைவெளி யாகவி டுத்தார். (௰௪)

மனது சுத்தமுள மாண்பினர் யாரும்
அனக பூசைசெய லாமென வன்றோன்
நினைநி கர்ப்பவரி னீணில மீதே
யெனவ ழூத்திமனை யேகினன் மாதோ. (௰௫)

போன பின்பரிபொ ருந்தரு ளாலே
ஞான ரோகியெனு நல்லவர் மார்பங்
கூன மின்றியொரு மித்துற வன்னார்
வான நாயகனை வாழ்த்தி யிருந்தார். (௰௬)

ரோகி தாசர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆக சரித்திரம் ௰௯-க்கு செய்யுள் ௲௯௱௫௰௩.

முற்றிற்று.

பிம்பாஜிபக்தர்சரித்திரம்

உலகத் தோர்கடே மண்டலி யென்னுமூ ருக்குத்
திலக னுயுயர் பவித்திர னும்மிகச் சிறந்த
அலகி லாத்தரு மங்களு நடத்துகின் றவனாய்
இலகு சாதுசற் சனங்களுக் கினியதா சனுமாய் (௧)

கிளர நீள்சவு ரியபராக் கிரமமுள் ளவனாய்த்
தளர்வில் சீலவு தாரனாய்த் தைரியத் தவனாய்
வளரும் புத்திர காந்தையா தியவளத் தினனாய்
இளகு சக்தியு பாசக னுயினி திருந்தான். (௨)

அரச ருயபிம் பாஜியென் பெயருடை யவன்ருன்
விரசு நாடொறும் விடியுமு னெழுந்துமே லோரால்
உரைசெய் நித்திய கருமங்க ளுஞற்றிநீ ராடி
முரச மார்ப்புறக் காளிவாழ் கோயில்போய் முந்தி (௩)

எட்டி ரண்டுப சாரத்தோ டியன்றுள பூசை
தட்டி லாதுசெய் துற்றநை வேத்தியந் தன்னை
இட்டமோ டந்தக் காளியுண் டிடவினி தியற்றி
மட்டி லன்புசெய் தேவரு வானரண் மனைக்கு (௪)

அப்ப டிக்கவன் வருமொரு நாள்வயி னவர்கள்
ஒப்பி லாததோர் தீர்த்தயாத் திரைசெய்வா ருற்றார்
தப்பில் யாகயக் கியங்களே காதசி விரதம்
செப்பு தாய்தந்தை சேவையே தீர்த்தயாத் திரையே (௫)

வாவி கூபத டாகங்கள் கோயில்கள் வகுத்துத்
தாவில் கன்னனர்ப் பணமென வன்னதா ஞதி
யாவு முன்ஜன னங்களி லியற்றிய வவற்ருல்
மேவி ஞரவ னகரத்தில் வைணவ மேலோர் (௬)

அதுதன் சேவக ராலறிந் தரசனங் கவருக்
கெதுவு மோர்குறை யின்றிச்சீ தாமுத லெல்லாம்
உதவி நானஞ்செய் தம்பிகை கோயில்வந் துற்றுச்
சிதகில் பூசனை செய்துமுன் வந்தனை செய்ய (௭)

கண்டு காளிமுன் பிரசன்ன மாகியுள் கனிவாய்
அண்டு முன்னகர் வந்தசா துக்களை யடைவே
கொண்டு போயுன தகத்திடைப் போனகங் கொளச்செய்
தண்டுவந்தபின் ருனுன்பூ சையையினி துண்பேன் (அ)

ஏனென் ருற்பிர மாண்டங்கள் யாவுக்கு நாதன்
தானென் ருேங்கிய வைகுண்ட வாசியாய்ச் சத்தி
நானென் றுள்ளவர் யாவர்க்கு நாயக ளுகிக்
கோனென் ருேங்கிய பிரமருத் திரோந்திரர் கோமான். (௯)

ஆய ஸ்ரீதர னன்பருன் றவத்துன தகத்து
மேயதாலுன்றன் பாக்கிய மிகவுமேன் மைத்தென்
றேய போதர சுன்னிலு முயர்ந்ததே யெனவே
தூய விண்டுவை நீசொலத் தெரிந்துநான் றுணிந்தேன் (௰)

அனைய தேவனைக் காணநா னருளுதி யெனநல்
வினைய மோடடி வணங்கியே வினவலுங் காளி
தனையொ வாதவன் றன்னையான் காட்டிடத் தகுமோ
நினைவி லேயரி நேயரோ காட்டுவர் நினக்கு. (௱௧)

அன்ன ராகிய வைணவர் தமைச்சர ணடைதி
என்ன வேநர பதியவ ளடியில் வீழ்ந் திறைஞ்சி
நன்ன ராம்வயி னவருறை விடந்தனை நணுகித்
துன்னு மாங்கவர் சேவடி பணிந்தனன் றுதித்து (௰)

தீவி னொன்னகம் வந்துநா னிரப்புபூ சனையை
மேவுகென்று கூஉய் விருந்தமைத் தமுதுசெய் வித்துத்
தாவி லன்புடன் சந்தன புட்பதாம் பூலம்
யாவு நல்கினன் வணங்கின னேத்தின னிசைப்பான் (௰௩)

அடிகளேயடி யேனும் ஸ்ரீ ராமனை யறியும்
படிசெய் வீரெனப் பார்த்திபன் றனையவர் பார்த்து
முடிவில் சீர்த்திரா மானந்த சாமிபான் முந்தி
மடிவி லாவவ ரருள்பெறின் மாறனைக் காண்பாய். (௰௪)

எனலுங் கேட்டவேந் தின்புடன் விராகமேற் கொண்டு
தனது மந்திரி தன்வயி னரசினைத் தந்து
கனக வஸ்திர பூஷணா திகளெலாங் கலைஞர்
மனமு வந்திடக் கொடுத்தனன் மனைவியுங் கண்டு (௰௫)

தானு மப்படி யேபல தானமுந் தந்து
கோனு டன்வர விருவரு மொருவழிக் கூடி
ஈனு ஞானரா மானந்த ரொழிற்கம லத்தை
மானு மார்திரு வடிகளை வணங்கினர் வந்து. (௰௬)

பொருளு டம்புயிர் மூன்றையுங் குருவுக்கே பொருந்தத்
தருதல் செய்தவர் தாள்களைத் தந்தலைத் தாங்கி
இருவ ரும்மெதி ரேநிற்பத் தாரக மென்னும்
அருமை மந்திரந் தனையுப தேசித்தா ரவரும் (௰௭)

தேசிகோத் தமர் திருவரு ளாலிவர் சிறந்து
மாசி லாச்சிர வணமன னுதியில் மகிழ்ந்து
நேச மாயின ரரிபஜ னத்திலே நிமிர்ந்து
காசி லாதொரு நாள்குருக் கழல்களை வணங்கி. (௰௮)

சேர்ந்து கண்ணனைத் துவரையிற் கண்டு சேவிக்க
நேர்ந்து நீரருள் செய்ம்மென வவரது நேரச்
சார்ந்து கண்ணனைத் தரிசித்து ஜயஜய முகுந்தா
ஆர்ந்த ஸ்ரீஹரி யாகிய வச்சுதா வமலா. (௰௯)

என்று தோத்திரம் பலபல செய்தன ரேத்தி
நின்றபோதந்த நின்மல னேமிசங் கேந்தி
நன்ற தானகே யூரகுண் டலமுடி நலஞ்சேர்
மன்றன் மாலைபீ தாம்பரம் ஆயங்குற மருவி. (௨௰)

சகுண ரூபத்து டன்பிர சன்னமாய்த் தழுவி
மகிழ்வு செய்தன னிருவரு மலரடி வணங்கி
னெகுத லாயுள மாடினர் பாடினர் நிற்கத்
தகுதி யாயின் சொற் சாற்றியே சனுதனன் மறைந்தான். (௨௧)

இருவரும்பின்பு நான்குமா தம்மவ ணிருந்து
மருவு ஸ்ரீஹரி பஜனையிற் றழைத்தனர் மகிழ்ந்து
திருவி னாயகன் விடைபெற்றுக் கான்வழிச் சென்றார்
வெருவு காட்டிலோர் வியாக்கிரம் விரைந்துவந் ததுவே. (௨௨

மனைவி யார் கண்டு பயந்துதம் மகிழ்நனை நோக்கிச்
சினவு வெம்புலி இனவரு கிறதென்று செப்ப
அனக ரானவ ரதனுளும் ஹரியமர் கின்றான்
வனிதை யேனஞ்சு கின்றனை வருகெனு மளவில் (உரு)

இன்ன வந்தவெம் புலிமுகக் குறிப்பினைத் தெரிந்து
தன்ன தோர்கழுத் துறுகுல்லைத் தாமத்தை யெடுத்து
நன்னர் வீசலும் புலிகழுத் திடையது நண்ண
முன்னர் நின்றது கொடுந்தொழில் முழுவது மறந்தே. (உச)

நின்ற வெம்புலி தலைமிசைத் தம்கையை நிரப்பி
நன்ற தாகிய ராமநா மந்தனை நவின்றே
இன்று தொட்டு நீ கொடுந்தொழில் செய்யற்க வென்ன
அன்று ராமநா மஞ்சொல்லிக் கொண்டவ ரகன்றார். (உரு)

அவர கன்றபின் புலிக்கனு தாபம்வந் தண்மித்
தவவு திர்ந்துகாய்ந் துளவனச் சருகுகள் புசித்து
நவமி குந்தஸ்ரீ தரனது நாமத்தை நயந்து
திவச மேழினிற் றேகம்வே றுயது தீர்ந்து (உசு)

பிம்பாஜி பக்தர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆக சரித்திரம் (உ௰) க்கு செய்யுள் சூகூ௱எ௰க.

முற்றிற்று.

நரசிம்மமேதாசரித்திரம்

அணிகொ ளுங்கடே மண்டலி யென்னுமூ ரதனில்
நணுகு நாகர வேதியர் தமக்கொரு நந்தர்
பணவ ராவணி பவனுடை யம்சமாய்ப் பிறந்து
தணிவி லாநர சிங்கமே தாவெனத் தழைத்தார். (க)

தாயுந் தந்தையுங் களித்துப வீதநூ றயங்கத்
தோயு நன்மணம் புரிந்தபின் சுவர்க்கம்போய்த் துன்ன
ஏயு மைந்தனைச் சிறுதந்தை முதலினர் யாரும்
நேய மாய்வளர்த் தார்வளர்ந் தனமொழி னிரம்ப. (உ)

வளர்ந்த மைந்தரவ் வூரிலே மருவுபிள் ளைகளிற்
கிளர்ந்து கூடினர் கல்வியிற் கெழுமுத லின்றி
விளைந்த நாள்விளை யாட்டிலே கழிந்திட வீணாய்த்
தளர்ந் தொர் நாண்மனை வந்தனர் தாகமாய்த் தாமே. (௩)

வந்து தந்தமை யன்மனை யாடனை வல்லே
முந்து நீர்தரு கென்னலு மன்னவள் முனிவாய்
இந்த வேளையி லென்னகா ரியம்புரிந் திளைத்தாய்
நொந்து வேண்டினை நீயெனச் சிற்சில நுவல்வாள். (௪)

மூர்க்க னாகிநீ சிறுவர்க ளொடுமிக முயன்று
வேர்க்க வேயிர வும்பக லும்விளை யாட்டிற்
போக்கு கின்றனை காலத்தைக் கல்விபோற் றாமல்
மார்க்க மோவிது சோறுண வயிற்றினை வளர்த்தாய். (௫)

இன்ன வாறுநீ திரிந்துபி னெழின்மனை யாட்டி
துன்ன லானபின் பவனுணச் சோற்றுக்கென் செய்தி
என்ன வேகடு மொழிகளை யியம்பிட விவர்கேட்
டுன்னி னார்வெறுப் புற்றனர் மனைவிடுத் தொழிந்தார். (௬)

காடு சென்றனர் கருதினர் பாலனுங் காலை
நீடு தந்தைதா யிறப்பதும் யவ்வன நிலையிற்
கூடு பன்னிதான் மரிப்பதுங் கொடியமூப் பினிலே
தேடு மைந்தர்க ளிறப்பதுந் தீவினைப் பயனே. (௭)

அன்ன வாறெனத் தன்னையு மப்பனு மகன்றோர்
என்ன ருங்கரு மத்தினு லென்றவ ரோங்கித்
துன்னி னொரு சிவாலயங் கண்டனர் தொழுது
மன்னு கோயிலுட் புகுந்தனர் சிவன்றனை வாழ்த்தி. (அ)

அருள்செய் தேயெனை யாளுதி யேழைபங் காளா
ஒருவ ரும்மிலை யெனக்குறு துணையுனை யன்றி
இருநி லத்திலென் றுவிடை மேற்சய ளித்தார்
மருவி யேமூநா ளுணவின்றிச் சோர்வுடன் மாதோ. (௯)

கண்டு சங்கர னுலகிலென் னடியவர் கனிந்து
மொண்டு றும்புனல் கொணவிய முந்துதே னிளநீர்
கொண்டு மூழ்கிடச் செய்துபின் சந்தனங் குசுமம்
மண்டு றத்தரித் தாடையா பரணங்கள் வனைவார். (௰)

இவனென் மேற்றனை வனைந்தன னேன்றமுற் பவத்திற்
கவன வெம்புலி யாகிரா மனைத்தொழல் கருதி
அவர்தன் மேன்மிக வருளுட னைந்துமா முகமும்
பவர்த டம்புயம் பத்தும்பன் னகமணிப் பணியும். (௰க)

சடையும் பூதியுந் தயங்குறப் பிரசன்ன மாகி
அடையு மன்னவ னாத்துயி லெழுப்பிநீ யந்நாள்
மிடைபிம் பாஜியால் யான்செயும் ஜபத்தைமே வினையிவ்
விடையு னக்குவேண் டுவதைநீ யியம்புதி யென்றான். (௰உ)

எழுந்து வெள்ளியங் கிரியில்வா ழீசன்ற னடியில்
விழுந்து தோத்திரம் பலபல செய்துபின் விமலா
குழந்தை யாகிய யானெது பெரிதென்று கொள்வேன்
விழைந்து நீபெரி தென்பதே யருள்செய வேண்டும். (௰௩)

எனக்கெ னப்புக லன்னவர் சுகுர்தத்தை யேத்தித்
தனக்கு வந்தகண் ணன்றிரு நாமத்தைச் சாற்றி
உனக்கு நானந்தக் கண்ணனைக் காட்டுவே னுறுக
மனக்கி சைந்தென வவருண வுணவுகள் வழங்கி. (௰௪)

கண்ண னவன் யமுனையங் கரையிலே காதல்
நண்ணு கோபிகை மாரொடு நடனங்கள் புரிவான்
திண்ணு மைதனைத் தாக்குவேன் யானங்குத் தழைப்ப
எண்ணு மன்னவன் சேவையே யெனக்கிட்ட மென்றான். (௰௫)

மூன்ற தாமுகந் தன்னிலே நடந்தது முன்னே
என்ற விக்கலி யுகத்திலே யியங்குமோ வென்னில்
ஆன்ற வன்பர்தங் கண்ணுக்கவ் வானந்த மனைத்தும்
தோன்று மென்று தாஞ் சொல்லின னிளமதி சூடி. (௰௬)

பின்பு கோபிகை வேடமற் றவர்பெறப் பிணைத்தே
அன்பி னுடுகைக் கொண்டுகா ளிந்தியை யடைந்தான்
முன்பு தோன்றின சந்தனங் குங்கும முதலா
மன்பெ ருந்தருப் பெருகின வானளாய் வளர்ந்து. (௰எ)

சண்ப கம்புன்னை பாதிரி மகிழ்பாரி சாதம்
தண்புகுந்துறு மல்லிகை முல்லைநற் சாதி
ஒண்ப லாநரந் தங்கொக்கு மாதுளை யோங்கிப்
பண்ப கர்ந்திட வண்டுகள் மஞ்ஞைகள் பயில. (௰அ)

அன்னங் கோகிலங் கிள்ளைமென் பூவையோ டனைத்துந்
துன்ன மாமணி வகைகளும் பரிசமுந் துலங்கி
மின்ன வாயிடைத் தென்றலு மெல்லென விரவப்
பன்ன வோங்குபூங் காவன நிரம்புறும் பாரம். (௰௯)

வேறு.

இப்படி யெழிற்கொ ளுங்கா ளிந்திதி ரத்தில் மேவி
ஒப்பற விளங்குங் கண்ண னுமையுமை மேவு பாகன்
தப்பறு நரசிங் கம்மே தாவொடு வந்து கண்டு
மெய்ப்புடன் வணங்கி நிற்க விருப்புடன் கமலக் கண்ணன். (உ௰)

தழுவின னநேக மென்கோ பிகைகளி னடுவிற் றங்கி
வழுவறு பூட ணலங் காரத்தின் மகிழ்ந்தி யாவுங்
குழுவுற வேணு கானங் குறிக்கக்கோ பிகைகள் கூடி
நழுவுத லின்றி யாட நக்கன்மத் தளங்கை கொட்ட. (உக)

விளங்கிநிற் கின்ற கண்ணன் மெய்யெழில் கண்டு சில்லோர்
துளங்கிதழ் சுவைக்க வேண்டச் சிலர்தழு வுதற்குச் சூழக்
களங்கமில் சில்லோர் செய்ய கரந்தொட வேண்டச் சில்லோர்.
உளங்குளிர்ந் தினிது முத்த முதவுதற் கடுத்து வேண்ட. (உஉ)

கண்ணனவ் வொருவ ருக்கோர் கண்ணனா யவர வர்க்குள்
நண்ணிய மனோர தங்க ணல்கின னுடல் செய்து
பெண் ணுறுபாகன் றன்னை நோக்கிக்கோ பிகையாய் மேவப்
பண்ணினே யாரை யென்னப் பசுபதி மிக நகைத்து. (உங)

நரசிங்க மேதா வுக்கு நயனத்தாற் குறிப்புச் செய்ய
விரைவுட னோடிவந்து விமலனை வணங்கக் கண்ட
முரஹரி தன்னை நோக்கி முந்திய பிறப்பி லின்னான்
உரமிகு புலியாய்ப் பிம்பா ஜிதனரு ளுறுத லானான். (உச)

செய்தவெம் பாவ மெல்லாந் தீர்ந்துவே தியர்கு லத்தில்
எய்தின னன்னை தந்தை யிறந்தபி னென்பால் வந்து
மெய்தனைத் தந்தா னேழு நாளுப வாச மேவி
நைதல்கண் டிரங்கி முன்னே நான்பிர சன்னமாகி. (உரு)

உனக்கென்ன வேண்டு மென்ன வுறுவது தெரிந்தி லேன்யான்
நினக்கித மானதொன்றை யருள்கென நின்னை யன்றி
எனக்கித மில்லை வேறே யென்றியான் கூட்டி வந்தேன்
அனுக்கிர கஞ்செய் கண்ணா விவனுக்கென் றறைந்து நின்றான். (உசு)

வினவிய கண்ண னந்த நரசிங்க மேதாவென்னும்
அனகர்தந் தலைமேற் கைவைத் தனுக்கிர கித்து நீயிவ
வனநதி தீரத் தென்னை மருவுகோ பிகைக ளோடு
மனம்வியந் தினிது கண்டாய் மற்றிந்த வாட றன்னை. (உஎ)

பிரபந்த மாகச் செய்தி பெரிதுல கத்தோர் கேட்கச்
சரதநின் கண்கள் காணத் தயங்குவ னின்ன வாறே
வரமிது வுனக்கேன் றோதிச் சிவனுக்கும் விடைவ ழங்க
நரசிங்க மேதா வோடு நக்கனும் வணங்கிப் போந்தான். (உஅ)

தானமர் கோயில் மேவித் தக்கதங் கவர்க்கு நல்க
லானபின் பமல லீலை யனைத்தையும் பாடல் செய்து
ஞானநற் சோதி தன்னை நயந்தகக் கண்ணிற் கண்டே
ஊனமின் றுடிப் பாடி யுளமகிழ் வெய்த லானார். (உகூ)

இவர்மனை தன்னிலுள்ளோர் யாவரு மிவரைக் காணு
தவரவர் தேடித் தேடி யலைந்தன ருலையுங்காலைச்
சிவனது கோயில் மேவித் திகழ்குஜ ராத்தி பாஷை
நவமுறு லீலைப் பாட னணுகினர் கேட்டு வந்து. (கூ௰)

தேடுவோர் தமக்குச் சொல்லத் தெரிந்தவர் வந்த ழைத்து
நீடுறு மனையிற் சேர்க்க நிமலனைத் தினமும் பாடி
ஆடுறு மகிமை கண்டோ ரந்தணன் மகளைத் தந்து
கூடுற மணத்தைச் செய்யக் குலவினர் வாழு நாளில். (கூக)

மகளொடு மகனைப் பெற்று மருவுமூ ராரொல் லோரும்
தகவொடு மிகக்கொண் டாடச் சௌரித னமல லீலை
அகவிழி தினமுந் தோற்ற வருள்கொடு பாடி யாடி
மிகமகிழ் வெய்தி யுஞ்ச விருத்திசெய் திருக்கு நாளில். (கூ௨)

அப்பதிக் கடுத்த சாம புரத்தினிற் றிரிபு ராந்த
கப்பெயர்ப் பார்ப் பான் பெற்ற கன்னிகை விவாக காலம்
இப்பொழு தென்ன நேரிட் டிருப்பதைப் புரோகி தர்க்குச்
செப்புறக் கிஷ்ணபட்டர் சென்றனர் வரனைத் தேடி. (கூகூ)

விண்டுபானேய ராகி விளங்கிய கிஷ்ண பட்டர்
அண்டிய பதிக்கு வந்து நரசிங்க மேதா வான
தொண்டனைக் கண்டு மற்றுஞ் சுதனுக்கென் னைஜமா னன்றன்
பெண்டனைக் கொடுப்ப தாகப் பேசுகென் றென்னை யேவ. (கூ௪)

வந்தன னென்று சொல்ல மற்றவர் சம்ம திக்க
அந்தணர் பொருத்தம் யாவு மமைவது தெரிந்து வந்து
முந்தினர் நிச்ச யித்து மொழிதிரிபுராந்த கற்கு
நிந்தையில் லாது தாம்போய் மீண்டதை நிகழ்த்தி னூரால். (கூ௫)

அவ்வுரை கேட்ட யாரு நகைத்தன ரைய ரோநீர்
செவ்விய வரனைத் தேடி வந்துளீர் சீரி தாமோ
வெவ்விய மிடியி னைந்தோ னரசிங்க மேதா வென்போன்
எவ்வியல் பும்மில் லாதோன் மகனுக்கோ விசைந்து வந்தீர். (கூ௬)

நன்றுநன் றென்னக் கேட்டு நவிலுவார் கிஷ்ண பட்டர்
என்றுமப் பேயோ டாடிக் கிமவரை யினி துபெற்ற
தன்றனி மகளை யீயத்தக்கதன் றென்பார் போல
நின்றநீர் மறுப்பீ ராயி னிச்சய மான பின்னர் (கூ௭)

உங்குலத் தவர்கள் செய்த வூழ்வமு வாம லுங்கை
அங்குலி யீயத் தக்க தாமென வதற்கு வேட்கும்
மங்கையைப் பெற்றோன் சொல்வான் மணமக னெமது செல்வப்
பொங்கினுக் கேற்ப வஞ்ஞா ருனையும் புரவிக் கூட்டம். (கூ௮)

ஐஞ்சகத் திரமுந் தேர்க ளாயிர முங்குன் றுமல்
மைஞ்சரு மங்கை மாரு மருவுறு மவைகட் கேற்ப
விஞ்சபூ டணம் பொன் னுடை விளங்குற வெகுவி னோத
பஞ்சவாத் தியமு நாளைப் பகன்மண மான தாலே. (கூ௯)

குறைவிலா தெய்தல் வேண்டுங் குறிபுரோ கிதரோ யென்ன
வறியவன் வரனென் றெண்ணி மகடர மனமில் லானுய்
முறைகெடக் கூறும் வார்த்தை முகக்குறிப் பதனுற் றேர்ந்து
மறையவர் நாளை நீசொல் வகைவரு வாமென் றேகி. (௩௰)

நரசிங்கமேதா பக்க னண்ணினர் நாளை யேதான்
பரவுநன் மணத்துக் கேற்ற பகலுள தாத லாலே
விரவுவை பவத்தி னேடு வருகென விளம்பிப் பின்னுந்
திரிபுராந் தகனை நண்ணிச் செப்பினர் சிறப்ப மாதோ. (௩௧)

கேட்டவன் சிரித்து நீர்சொல் கின்றவன் மிடிய னென்று
நாட்டமில் லாது சொல்லு நயந்தெரி யாம னீர்போய்
மீட்டுவந் துரைத்தி ரொந்த விதத்தவர் வருவர் போம் போம்
கூட்டியே வருதற்கென்ன கோபமிக் குடையர் போனர். (௩௨)

மறுதினங் காலை யேசொல் வார்நர சிங்க மேதா
முறையுட னெழுந்து நித்தக் கடன்களை முடித்துநானங்
குறைவறச் செய்தி ராறு நாமமுங் குலவச் சாத்திக்
கறையறு துளசி மாலை கழுத்தினிற் றரித்துக் கொண்டு. (௩௩)

வீரவை ணவர்க ளோடு மனைவியுஞ் சேயு மேவச்
சீரரி பஜனஞ் செய்து சென்றனர் விவாகத் துக்குச்
சாரது துவரை மேவுஞ் சக்கர பாணி தேர்ந்து
நேருருக் குமணி தன்னை நோக்கின னிகழ்த்து கின்றான். (௩௪)

என்னடி யவனே யானநரசிங்க மேதா வென்போன்
றன்மகன் மணத்துக் கின்று சார்கின்று னாத லாலே
நன்மணந் தன்னை நீயே முன்னின்று நடத்தல் வேண்டும்
நின்னது கூட்டத் தோடே நேருதி யென்று கூறி. (௩௫)

உத்தவ ரக்குரூர ருறுசுகர் பிரக லாதர்
சுத்தநா ரதர்வான் மீகர் தும்புரர் புண்ட லீகர்
மெய்த்தப ராசரர்சௌ னகர்விபீ ஷணர்வி துரர்
பொய்த்தலி லாஞ்ச நேயர் வீடுமர் சுதாமர் போல்வார். (௩௬)

கோவலர் கூட்டத் தோடு குழீஇவரச் சாது ரங்கம்
மேவரத் தேவி மாரும் வியந்துற வியமு ழங்கத்
தாவறு நரசிங் கம்மே தாவொடு கலந்து கூட
ஆவலின் வணங்கி யன்று னொடுமெண வூர்க்கு வந்தார். (௩௭)

வந்தவர் நகர்ப்பு றத்து வதிந்துதிரி புராந்த கற்கு
முந்துபோ யொற்ற ராலே மொழிந்திடச் செய்யக் கேட்டுச்
சிந்தையிற் றிகைத்துப் பந்து சேகரனுகி வாத்தி
யந்தமின் முழங்க வந்தான் கருடன்முன் மசக மன்னன். (௩௮)

மணமகன் வருவ தான மங்கள சம்பர மத்தை
உணர்வுற லாகி நாண முற்றனன் கிஷ்ணபட்டர்
துணர்செறி துளவ மாலைத் தூயவ னருளி னலிவ்
வணமுற லாய தென்று மகிழ்ந்தனர் பின்பு மாதோ. (௩௯)

விச்சுவ கருமன் வந்து விவாகமண் டபத்தை யாரும்
நச்சுறப் புரிய ரம்பை மேனகை நடனஞ் செய்ய
மெய்ச்சிமே னின்று தேவர் முனிவர்வே டிக்கை பார்க்கக்
கச்சமில் பொருள்க ளெல்லாங் கலந்தமை வாகக் கொண்டு. (௫0)

வதுவைமண் டபத்தைச் சேர்ந்து மருவுருக் குமணி யாதி
அதிகரஞ் சிதஞ்செய் கின்ற வரிவையர் மொய்த்தி ருக்க
யதுகுல நாதன் றன்னோ டியல்பவ ராருங் கூடப்
புதுமணம் புரிய வேண்டிப் புகுந்தினி திருக்கும் போது. (௫௧)

மணம்புரி மகளை யீன்றோன் வந்ததஞ் சுற்றஞ் சூழ
அணங்கினைக் கொடுவந் தாங்கே யணுகவை குண்ட நாதன்
இணங்குதன் குழாங்கள் சூழ வெழுந்துப சரிக்கக் கண்டு
கணங்கொளுந் திரிபு ராந்த கன்னதி சயித்துச் சொல்வான். (௫௨)

உம்மைநா னின்று காறுங் கண்டில னும்மூ ரேது
செம்மைசேர் நாம மேது செப்புதி றென்னக் கண்ணன்
நம்மதூர் துவரை நாமஞ் சாமள நம்பி யிந்த
வெம்மையில் சிங்க மேதா மித்திர னெனக்கென் றோத. (௫௩)

அக்கணந் தனிலே பெண்ணோ டமையமாப் பிளைகோ தூளி
லக்கன முகூர்த்தந் தன்னி னல்லமங் கலநாண் சாத்த
மிக்கமா மறையோ ரெல்லாம் வேண்டுண ராசி சொல்ல
எக்கிய முடிந்த பின்ன ரியலுமூர்க் கோலமாக. (௫௪)

ஐந்துநாட் சடங்குஞ் செவ்வே யானபி னிரவலர்க்கும்
வந்துள மறையோ ருக்கும் வழங்கினன் றானங் கண்ணன்
பந்துபோ ஜனஞ்செய் விக்கப் பரிவுடன் பெண்ணை யீன்றோன்
முந்துமாப் பிளைக்குத் தக்க படிசெய முயன்று நின்றோன். (௫௫)

என்னுடைப் பொருள்க ளெல்லா மிவர்பொருட் குறையும்போதா
தன்னமொன் செய்கே னென்று நாணுதல் கண்டு கண்ணன்
முன்னரோ தனக்குத் தக்க சம்பந்த முயல்கி லாது
பின்னர்யோ சித்து நாணிற் பிழையுனக் குளதே செய்க (௫௬)

எனுமது கேட்டுத் தன்னா லியல்வகை செய்யச் செய்து
பினரவன் றன்னை நோக்கிப் பெரிதசி தாச ருக்கு
நினதுபெண் கொடுத்து நன்கு நின்றதா லென்றும் வாழ்தி
இனிதென வாழ்த்தி நார சிங்கமே தாவே யின்றே. (௫௭)

வருகென யாருங் கூட மாப்பிளை பெண்ணோ டெய்தத்
திரிபுராந் தகனு நேரோ வழிவிட்டுச் செல்லத் தாசர்
மருவுமூர் சேரச் செய்து மற்றுநீ நினையும் போது
பரிவுடன் வருவ னென்று பகர்ந்தனன் றுவரை சேர்ந்தான். (௫அ)

வேறு.

வந்தவ ருடனருள் மாதவ னேக
நிந்தையி லரிபத நேயர்தி னந்தோ
றுந்திரு நாயக னுறுவகை யாவுஞ்
சிந்தையு ளேகொடு பஜனைசி றந்தார். (௫௯)

வளர்வுறு நாளிடை வந்தனர் துவரை
அளவுற லாகிய யாத்திரை யாரிற்
கிளரொரு நல்லவர் கேசவ பட்டர்
களவுள தென்பது கருதின ருற்றார். (௬0)

போகிற வழியுள பொருள்கவர் வுற்றால்
ஏகுவ தெப்படி யெனவிவண் யாரோ
ஈகைகொ டவ்விடை யீவகை செய்வோர்
வாகுட னென்னவு சாவிட மானார். (௬௧)

இங்குள ரீவகை செய்பவர் நார
சிங்கனொ னும்பெய ராரெனல் செப்ப
அங்கவர் தம்முழை யன்னவ ரெய்திப்
பங்கமி லீனொன வுற்றது பகர்வார். (௬௨)

நும்முழை நானறு நூறுவி ராகன்
செம்மையு டன்றரு கின்றது சேர
நம்மது நாயக னண்ணுது வாரை
தம்மிடை யென்வயி னீதல்ச மைப்பீர். (௬௩)

என்றுரை செய்வதி னியல்புணர் தாசர்
நன்றெனவேகொடு நல்கினர் திட்டுத்
தன்றனை யேநிகர் சாமள நம்பிக்
கன்றது வேகொடு சென்றன ரன்னோர். (௬௪)

தருபொருள் கொண்டரி தாசர்த மில்லில்
வருவயி னவர்பெற மகிழ்வின்வ ழங்கித்
திருநெடு மால்பெயர் செப்பியி ருக்க
ஒருதுவ ராபதி யுற்றது ரைப்பாம். (௬௫)

போமவர் தம்பொருள் கொண்டவர் புரிவ
தாமதை யுன்னிய கத்தில்வி யந்து
தாமதி தூரந டந்தயல் சாருங்
கோமதி யாறுகு டைந்தனர் சென்றார். (௬௬)

சென்றுது வாரகை யிற்றிகழ் கண்ணன்
மன்றன்ம லர்ப்பதம் வந்தனை செய்து
நின்றரி நாமநி ரம்பநி கழ்த்திப்
பின்றணி யர்ச்சகர் தம்மடி பேணி. (௬௭)

தூமதி யீர்துவ ராபதி தன்னிற்
சாமள நம்பியெ னும்பெயர் தக்கோன்
ஆமக மெங்கறை வீனொன வன்னோர்
நாமம றிந்திலெ மென்றுந வின்றார். (௬௮)

பின்புறம் வந்தும்வி னவினர் பேரோர்
இன்பினிவ் வூரினி வில்லையெ னக்கேட்
டென்புரி தும்மென வெண்ணின ரங்கே
துன்புமி குந்துறல் கண்டவர் சொல்வார். (௬௯)

என்னிவ ணிங்ஙனி னைந்தயர் கின்றீர்
சொன்மென வுற்றது சொல்லினர் கேட்டோர்
நன்மதி யீர்நர சிங்கனெ னும்பேர்
துன்னினன் வெம்மிடி துன்னின னின்னும். (௭௰)

மானமு நாணுமி லான்வயி னெங்ஙன்
ஈனமி னும்பொரு ளீந்தனி ரன்றே
போனது நீர்துயர் புக்குற லாலென்
றூனுறு மென்றுச லிப்பைய கன்ற. (௭௧)

பின்னரு மிவ்வகை பேதுற வேயான்
முன்னரி யற்றிய தேதென முன்னிப்
பன்னரு மின்னல்ப டிந்தனர் தம்பால்
நன்னப டைந்தொரு சாமள நம்பி. (௭௨)

இவணடை நீரொவ ரொய்திய தென்னை
நவநர ரோயுரை செய்ம்மென நாணித்
துவரையின் மேவுது ழாய்விரி மார்பத்
துவமையி லாதவ னைத்தொழ வுற்றேன் (௭௩)

கள்ளர்ப யத்தினில் வைத்தது காமம்
விள்ளுநர் பாலறு நூறுவி ராகன்
கொள்ளவர் நீட்டிது கொண்டுகொ டுப்பான்
தள்ளரு மாளொரு சாமள நம்பி (௭௪)

இங்கிலை யென்றனர் யாவரு மீதால்
மங்குறு கின்றனன் மாதுய ரத்திற்
பொங்கிய தேர்மிசை வந்துபு குந்தோ
யெங்குளை யாரென யாமள நம்பி (௭௫)

என்பவன் யானினி யும்பொருள் யாவும்
இன்புட னீர்பெற வையுற வில்லை
அன்புட னென்யஜ மானன ளித்த
நன்பொரு ளாதர வெங்கென நல்க (௭௬)

பெற்றரு ணன்குபி றங்குவி ழிக்கண்
ஒற்றுதல் செய்தரு குத்தவ ராதி
மற்றுமு ளார்முக நோக்கிம கிழ்ந்து
நற்றிய வென்யஜ மானன யந்தே (௭௭)

எழுதிய சீரினை யென்சொல்வெ னென்ன
வழுவறு முத்தவ ராதியர் மாயம்
ஒழிகிலை யுன்கப டத்தினை யொன்றே
அழிவுறலின்றருள் செய்வத னாலே (௭௮)

பற்றிலர் பற்றென நின்றருள் பண்பே
உற்றுளை யென்றுளு கந்தன ரோத்த
நற்றுணை யாய்வரு நம்பிந யத்தோ
டற்றதொ கைப்பொருண் முற்றுமளித்தான் (௭௯)

கேசவ பட்டர்கி டைத்தனர் கண்போய்
நாசமி லாதது பெற்றென நாடி
ஈசனு டைச்செய லிங்கிது வென்ன
நேசமி குந்துதி கழ்த்துத லானார் (அ௰)

நின்யஜ மானனை நீடுற நோக்கிற்
புன்மிடி யோவென லாயது பொற்பார்
உன்வ யினுற்றசி றப்பினை யுன்னில்
மன்மக னென்னம தித்திட வாய்த்தாய் (அக)

இப்படி யாயுற லெங்கணு மில்லை
தெப்படி யென்னலும் யாமள நம்பி
அப்படி யாயின தன்னவர் மையற்
குட்படி கின்றிலர் சீருறல் வேண்டார். (அஉ)

ராமந ளைமந வின்றுறு வாயார்
தாமடை கின்றவி திக்கெனை சாற்றல்
யாமனே சேயையெ ழிற்செயல் போல
மாமலி வாயெனை வைத்தன ரிங்கே (அங

அன்னவர் தம்மரு ளாலல வோநான்
இன்னற விர்ந்தமர் கின்றன னென்று
தன்னுடன் வந்தவர் தம்மொடு பூமேற்
பொன்னமர் மார்பனு வப்பொடு போனான் (அச)

போனபின் வந்தபொ ருட்குவை தன்னை
ஊனமி லாதெண வுற்றது மென்மே
லான து கண்டம லன்செய லீதென்
றீனமில் கேசவ பட்டரெ ழுந்தார் (அரு)

தானமெ னைத்துள வத்தனை யுந்துந்
தானபி னங்கமர் கோயிலை யண்மி
ஞானமு தற்றனி நாதனை வந்தித்
தூனமி லார்மகிழ் வுற்றனர் மீண்டார் (அசா)

மீண்டவர் தாநர சிங்கனை மேவி
ஆண்டுந டந்தத னைத்துமு ரைத்து
நீண்டவ னைக்கட னுய்க்கநி றைத்திர்
வேண்டிய நுந்துணை மேன்மைய ருண்டோ (அஎ)

என்றுபு கழ்ந்தினி தேகினர் பின்பு
நன்றுண ருந்தனி நல்லவர் கண்ணீ
ரொன்றுற நாதனை யுள்ளுள்வி யந்து
நின்றரி நாமநி கழ்த்தியி ருந்தார் (அஅ)

வேறு

பங்கமறு ஞானமிகு பத்தராம்
சிங்கர்மகள் மாமிமனை சேர்தரா
அங்கணுறை காலைதெரு ளாகவே
பொங்குமகிழ் கொண்டதுபொ ருந்தவே. (அக)

தாய்மனை தனக்கறித ரச்செய்வான்
ஏயவொரு வன்னிவணி லெய்தினன்
ஆயதனை யோடுனைசெய் தானதை
நாயகனை நோக்கிநவில் வாரரோ, (௧௰)

பாபமகல் பாகவதர் பத்தியில்
தீபநிகர் வீர்நமது செல்வியின்
சோபனந லந்திகழ்வு சொல்லினன்
கோபமறு குன்றுநிகர் கொள்கையீர். (௪௧)

நாமகிழ நல்வரிசை நல்குமா
றுமதனை நீரறைதி ராலெனா
ராமனது நாமநல நம்வயின்
ஏமமென நின்றதுணர் கென்றனர். (௧௨)

என்றவவெ ழுந்துமக ளில்வயிற்
சென்றபொழு தங்கவர்சி ரித்துநீர்
நன்றுதுள வத்தொடையு நாமமும்
ஒன்றுஜப மாலையுமொ ருங்கவே. (௧௩)

மகடனது சோபனம ணத்தினுக்
கிகழ்வுறவெ றுங்கையுட னெய்தினீர்
தகவிதுகொ லோமகிழ்த ழைக்குமோ
மிகவயிணவீரெனவி ளம்பினர். (௧௪)

வரிசைகளில் மிக்குயரும் வஸ்தெலாம்
தெரியவெழு தித்தருதிர் சேர்க்கென
அரிபதநி னைப்பினர றைந்தனர்
விரிநகைவி ளைத்தனர்வி ளம்பவே (௧௫)

அவ்வயினெ ழுந்தொர்குடி லன்றுணிந்
தெவ்வகைகள் சொல்கெழுத வென்றனன்
நவ்விவிழி நங்கைமண நாரிதான்
மெய்வனைந லாடையணி வேண்டினள். (௧௬)

அவ்வவர வாவுவவெ லாம்வரை
செவ்வியனை நின்விழைவு சேர்க்கென
திவ்யகுண பூர்ணருரை செய்திட
வெவ்வினையி னேன்விழைவு மேவவே (௧௭)

நெட்டயிலி லேகணியி னேர்மனுங்
கட்டியென வும்மெழுதல் கைக்கொளா
எட்டிறுவ ராபதியு ளின்பனைக்
கிட்டுகல னேயர்நினை கிற்கவே (௧௮)

எழுதுவதை யன்றிவர லின்றெனக்
குழுவிடைவி ராவுகுடி லன்சொலத்
தொழுமடியர் சூழுறவு சூழுவான்
வழுவில்சுமை யாளொடவண் வந்தனன். (௧௯)

மறையவனெ னச்சொல்வடி வங்கொடு
நிறையுமனை வாயிலிடை நின்றுகொண்
டுறையுமடி யார்தெரிய வோதுவித்
திறையுறவெ லாருமவ னெய்தியே. (௱)

வந்துசுமை யாளொடுதம் வாயிலின்
முந்துமறை வேதியனை முன்னிநீ
எந்தநக ரிங்கணுக லேதென
இந்தநர சிங்கர்புரி யேவலேன். (௱க)

வரிசைமக ளுக்குதவு வனவெலாம்
தெரியவொரு பெட்டியொடு சேர்ந்ததென்
றுறைசெயவ ழைத்துளுறை யச்செய
வருமவன்வ ளாந்ததனை வாங்கியே. (௱உ)

அதிலெழுது கின்றபொருள் யாவையுங்
கதுவும்வகை யொவ்வொருக ணக்குடன்
விதவிதம ளித்தெழுது மெல்லியோன்
அதையுமவ ளுதுதலை யாகவே. (௱௩)

வைத்தபொழு தங்கணுறை வாரெலாம்
மொய்த்ததிச யித்துமகிழ் முந்தவே
மெய்த்துநகை செய்துமதி மெல்லியோய்
மொத்தைமனு ளுதுதலை மோதவோ. (௱௪)

பெற்றனையெ னப்பலபி தற்றினர்
மற்றவனு நாணிமிக மாழ்கினன்
நற்றவமி குத்தநர சிங்கரை
உற்றனைவ ரும்புகழ்த லுற்றனர். (௱௫)

ஞானநல மிக்கநர சிங்கரே
ஜானகிம ணாளனருள் தங்கினீர்
ஆனவதை யிப்பொழுத றிந்துளேம்
ஈனமதி யேமெனவி றைஞ்சினர். (௱௬)

பின்புமக ளுக்கணிபி றங்கவே
இன்புதரு சோபனமி யற்றினர்
அன்பின்விடை பெற்றுதம தாயவூர்
முன்புதிகழ் கண்ணனொடு முந்தினர். (௱௭)

கூட்டவரு கண்ணன்மகிழ் கொள்ளவே
நீடுபுகழ் கூறியெனி மித்தமாய்
ஆடரவின் மீதுதுயி லப்பனே
வாடசிர மம்படவும் வாய்த்ததே. (௱அ)

என்றவனை நோக்கிமகிழ் வெய்தியே
குன்றவனை கொண்டமுகில் கோதிலீர்
ஒன்றவனா வுற்றபடி யுய்த்துளேன்
துன்றவனை வீருமது தோளனு. (௱௯)

தனதொருக ழுத்திலுறு தண்டுழாய்
வனவணிய லேக்கொடுமெ கிழ்ச்சியாய்
அனகர்கள னிற்பொலிவ தாக்கினுன்
பினரவர்வ ணங்கவிடை பெற்றனன். (ா௰)

அன்றுமுத லன்னவர்க ழுத்திலே
நின்றபஜ னேப்பொழுதி னேரவே
துன்றரிக ழுத்திலுறு தொங்கலுன்
நன்றுவிழ லாயதுந ஞளெலாம். (ா௰௧)

ஆகவரு கின்றதைய றிந்துமண்
டேகவா சன்பெரிது மூகியா
மோகமுறும் வித்தையென முன்னியே
ஏகியது சோதனேயி யற்றுவான். (ா௰௨)

அந்தநக ரிற்சினக ரத்துளே
வந்தரிக ழுத்திலுறு மாலேயை
முந்துகவ சத்தொடுமு டிந்தது
சிந்துதலி லாதுசெறி யச்செய்தான். (ா௰௩)

இனேயநர சிங்கருமி யற்றுப
சனேபுரிய நாளும்வரு தன்மைபோல்
முனேவிரவி நின்றதுமொ ழிந்தபோ
தனேயவர சன்புகல்வ தாயினுன். (ா௰௪)

நீருலகி லேதினமு நேருவோர்
யாரையும யக்கிடவ றிந்துளீர்
தாருமது தோள்விழல்ச மைப்பதை
நேரறிவ னின்றெனநி கழ்த்தியே. (ா௰௫)

மேவுதொடை தோளிடைவி ழாவிடில்
நோவுபட வேநுமைவ ருத்துவேன்
காவுமென வேயருள்செய் கண்ணனே
ஆவலுட னேதுதிய றைந்தனர். (ா௰௬)

என்றும்விழு தொங்கலவ ரின்களம்
துன்றவில தாகியது சோதனேக்
கன்றுவரு வோனறிய வாதரித்
தொன்று துதி நன்றுறவு ணர்த்திஞர். (ா௰௭)

பின்னரும்வி ழாதுறுதல் பேணியே
இன்னலுட னேயிறையை யின்றுநீ
நின்னதுது ழாயணிய னேர்கியேல்
என்னகுறை வாமுனதி லென்றனர். (ா௰௮)

பரிவுடனி னேந்துதுதி பண்ணுமுன்
வரிவதுவ ரிந்தபடி மன்னவும்
ஹரிகளனி லாகியவிர் கின்றவோர்
தெரியலிவர் தோளிலொளி செய்ததே. (ா௰௯)

இங்கரிவர் தோளிலொளி செய்தூறும்
தொங்கலைய றிந்தவொரு தோன்றலும்
அங்கரிக மூத்துறும லங்கரன்
எங்கெனவ றிந்தனனி லாததே. (௱உ௰)

பயமிகவி யந்தவர்ப தத்திலே
நயமுடன்வ ணங்கியிவர் நாகரோ
வியலிடம திற்பிறவி மேவினர்
ஜயஜயவெ னப்புகழ்த ழைக்கவே. (௱உ௧)

முகமனுரை செய்துமது முந்துசீர்
தகவறிகி லாதுறுத ருக்கினேல்
மிகநுமைவ ருத்தினவை மிக்கதே
அகமகிழ்வி னோடுபொறை யூற்றுவீர். (௱உ௨)

எனுமவனை யாசிகளி யம்பியே
துனவகம்வி டுத்தரிது ணைப்பதம்
மனனுறநி றுத்திமிக வாழ்த்தியே
அனுதினமு மிவ்வகைய மர்ந்தனர். (௱உ௩)

நரசிங்கமேதா திருவடிகளே சரணம்

ஆகசரித்திரம் உகக்கு செய்யுள் ௲௯௱உ

முற்றிற்று.

இராமதாசர்சரித்திரம்

பரம சத்குணர் பத்தரிற் றிலகர்பார்ப் பாரில்
விரவு முத்தம ராமதா சென்றொரு மேலோர்
தரமி குத்தடாங் கூரிலே வாழ்பவர் தாஞ்சென்
றிரவு பிச்சையூ ணேடுக்கும் பம்பெற வியல்வோர். (க)

ராம நாமமே நன்கிய னுவுடை நல்லோர்
மாம ரந்தனைக் குடைந்ததிற் றுளசியை வளர்த்துத்
தோமி லாதுநூற் றைம்பது கோசுதூ ரத்தி
லேமு யங்குது வாரகைக் கேகுவ ரொடுத்து. (உ)

வருமெ காதசித் தினந்தொறுங் கண்ணனை மருவித்
தரிச னஞ்செயும் விரதத்தைத் தவிர்கில ராகி
விரவுமார்க்கத்தி னடக்கும்போ தானந்த மேவிப்
பரம னுமத்தைப் பாடின ராடினர் பயில்வார். (௩)

தேக மீதபி மானமில் லாதவர் சென்று
வாக தாகிய கோமதி மூழ்கிமா தவன்பால்
ஏகி யன்பொடு வணங்கியென் பிறப்புட னிறப்புப்
போக நீயருள் கெனத்துழாய் கொண்டுபூ சிப்பார். (௪)

மீண்டு தாமுறை யூர்வரு வாரிந்த விதமாய்
ஆண்டு நாலைந்து மைந்துமே கழிதர லாக
வேண்டு கோளின ரொருதர மேவுதல் விலக
மூண்டு றுந்துயர் கொண்டவர் துவரையை முந்தி. (௫)

பதித பாவனு ககபதி வாகனு பரமா
அதிதி ரக்ஷகா வெனக்குமூப் படைந்த தனுலே
கிதித ரித்திரற் கெனநின்ற நின்னிடை நேரும்
விதித விர்ந்ததா லசக்தியு மெனக்குமே வியது (௬)

இனிநின் பால்வரு கின்றில னேலுமென் னிடத்தில்
கனியு மின்னருள் குறைவுறு தருள்செயக் கடவை
எனவு ரைத்தனர் கண்கணீர் பெருகுற வெனையாள்
அனக நின்னையான் காண்பதெப் போதென வழுது (௭)

முடிவ தாகிய சேவைவீ தாதலால் மொழியும்
படியெ தாயினுங் கிடைத்தில னென்றுபோய்ப் பரமன்
அடிபி டித்தன ராயுற வருணிறை கண்ணன்
துடிது டித்தது பொறுக்கில னுன்குதோ ளுடனே (௮)

ஐம்பெ ரும்படை யொடுமுக மண்டல மவிரப்
பைம்பொ னூர்கலை விளங்குறப் பத்தர்முன் றோன்றி
அம்பொன் மார்பகத் தணைத்தன னெடுத்தவர் தம்மை
நம்ப னேவெகு நாளெனைச் சேவித்து நயந்தாய் (௯)

ஆத லாலுனக் கியான்கடன் காரனே யானேன்
ஏது செய்குவ னெப்படி யிக்கடன் றீர்ப் பேன்
போதல் செய்குவ னின்னுட னெனைக்கொண்டு போதி
காத லோடென ராமதா சென்பவர் கருதி (௰)

உன்னை யெப்படி யான்கொண்டு போவதென் றுரைப்பப்
பின்னை நாயக னெனதுதேர் வரும்வந்த பின்னர்
என்னை யன்னதி லேற்றியின் றிராவிடை யேநீ
நின்ன தூர்புகு கென்றுதேர் வரவுட னினைத்தான் (௰௧)

நினைத்த மாத்திரை வந்ததேர் கண்டன்பர் நிமலன்
றனைச்சு மந்தெடுத் தங்கதி லேற்றியூர் சார்ந்தார்
பினைச்ச ரண்டொழு தமலனை யென்னையாள் பெரும
உனைக்க ரந்தெங்கன் வைப்பதென் னகத்துநீ யுற்றால் (௰௨)

அங்குக் கண்டிலர் தேடிவந் தடியெனை யலைப்பார்
தங்கு நின்னினை வெப்படி யோவெனத் தளர்வோ
டிங்கு றப்பின்பு விடிந்தபி னெழிற்றுவா ரகையிற்
பொங்கு மர்ச்சகர் காண்கிலர் கண்ணனைப் புகுந்து (௰௩)

வியந்து விம்மினர் மயங்கலு மவரிலோர் விரகர்
நயந்து நேற்றிரா ராமதா சென்பவர் நணுகி
இயைந்து பூசனை யியற்றினர் தினந்தொறு மியற்றப்
பெயர்ந்து டன்கொடு போயின ரோவென்று பேச (௰௪)

யாரு மப்படி யாயினு மாமெனட் டாங்கூர்
சாரு வோமெனத் தெரிதரச் சார்ந்தன ராக
நேரு மன்னதை ராமதா சென்பவர் நினைந்து
சோரு நெஞ்சொடு கண்ணனைத் துதித்தனர் சொல்ல (௰௫)

கண்ண னேதொன்றுங் கழறில னுயுறல் கண்டு
திண்ண மேவருந் தண்டனையென்றுசீ தரனை
நண்ணு மங்கொரு கூபத்திற் கிடத்தினர் நண்ண
எண்ணி வந்தவர்ச் சகரிவ ரில்லிடை யெய்தி. (௰௬)

கொண்டு வந்தகண் ணனைக்கொடு மென்றவர் குறிக்கத்
தொண்டர் யான்கொடு வந்திலே னெனதகந் துருவிக்
கண்டு கொண்மினென் றுரைத்திட வர்ச்சகர் கடுகி
அண்ட கந்தொறுந் தேடினர் கண்டில ரயர்ந்தார் (௰௭)

கேணி வாவியிற் கிடத்தினுங் கிடத்தலா மென்று
வாணி மாமனைத் தேடின ரீட்டியான் மார்பில்
ஆணி பாய்ந்திடக் குருதிநீர்க் குமிழிமே லாகக்
கோணி னரிது வென்னென மூழ்கினர் கொண்டார். (௰௮

கொண்டு கண்ணனைக் குருதிநீர் துடைத்தொரு கொடித்தேர்
அண்டு றக்கொணர்ந் தேற்றின ரூர்செலலாகக்
கண்டு ராமதா சென்பவர் கலங்கினர் கண்ணு
விண்டு போதியோ கொண்டிலே னென்றுபோய் விளம்ப (௰௯

என்று சொல்வதைக் கேட்டருள் கண்ணனங் கிரங்கி
நன்று மற்றவ ருள்ளத்திற் றெரிந்திட நணுகி
ஒன்று புண்டலீ கன்றுவா ரத்துறு வதுபோல்
என்று நின்னகத் திருப்பனீ துயருற லென்றான். (உ௰)

எனலு ராமதா சென்பவ ருன்னையர்ச் சகர்தேர்
தனிலு யர்த்தினர் தாங்கொடு போவதைத் தவிர்த்திங்
கினிதி னெப்படி யென்னகத் திருப்பைநீ யென்று
பணிம லர்க்கணீ ரொழுகுறப் பகர்ந்திடப் பகவன். (உக)

நீசொ லர்ச்சகர் தம்மிடத் தெனதுமெய் நிறைக்குத்
தேசி கங்கொடுத் தென்னைநீ கொள்கென்று செப்ப
மாசி லாதவர் நினதுமெய் நிறைக்கொத்த மாழை
பேசு மென்னிடத் தேதெனப் பின்னைநா யகனும். (உஉ)

நினது நாயகி மூக்கணி யோடென்னை நிறுக்கிற்
கனநி ரப்புவ னதைத்தந்து நீயென்னைக் கைக்கொள்
கெனலு மின்புட னர்ச்சக ரிடத்தவ ரேகி
அனக ரேதுவ னையினின்று மமலனைங் காணன். (உங)

யாது காரண மோதெரி கிலமிவ னணுகுஞ்
சீத ரன்றனை யேன்கொடு செல்கிறீர் சிறக்க
மாத னந்தரு கின்றனன் மாதவ னிறைக்குப்
போத ரும்படி யமலனைத் தருகெனப் புகன்றார். (உச)

கேட்ட வர்ச்சகர் நகைத்திவன் கிளைபொரு ளில்லான்
நாட்டும் வாசக நன்றுநன் றெனநவில் வதைநாம்
ஈட்டு மிவ்விடத் தறிகுது மெனவவ ரிசையக்
கூட்ட மாயின ருருளார் கொடுப்பது குறிக்க (உரு)

வந்து கூடினர் தங்களை மாதவர் நோக்கி
இந்த வர்ச்சகர் பொருள் கொடு தருவமென் றிசைந்தார்
உந்த மக்குமு னுமைபிற ழாதுறல் வேண்டும்
முந்த ளிப்பனீர் காண்குற நிறுத்தென மொழிந்தார் (உசா)

ஊரு ளாரந்த வர்ச்சகர் தமையுற நோக்கிச்
சீரு ளீரிது சம்மத மோவென்று செப்ப
யாரு நோக்குற விவன்றரு கிற்பனே ளளித்தும்
நேரு மூர்த்தியை யென்றனா ரர்ச்சகர் நிலைக்க. (உஎ)

யாவ ருந்துலை மீதம லன்றனை யேற்றித்
தாவி லன்பனை நோக்கினீர் பொருடரு கென்ன
மேவி யில்லிடை மூக்கணி கைக்கொடு மேவ
நீவிர் போய்க்கொடு வந்ததே தென்றனர் நின்றோர். (உஅ)

கைக்கு ளாயதைக் காட்டலுங் கண்டவர் நகைத்து
மிற்கு மோவிது நிறைக்கென வன்பரு நிறுத்தால்
ஒக்குமீதென வுச்சிமேற் கரங்குவித் துன்சொல்
பொய்க்கு மோவம லாவடி யார்க்குறு பொருளே. (உக)

முன்ன நாரதர்சத்திய பாமையை முயக்கி
உன்னை யேகொடு போம்பொழு துருக்கும ணித்தாய்
அன்ன நற்றுலை யிடுந்துள வத்தள மலவோ
என்ன இன்பொரு ளெனத்துலை யிட்டன ரேற்க. (௬௰)

இட்டமூக்கணிக் கெம்பெரு மானிறை யேலாத்
தட்டு யர்ந்திட மூக்கணித் தட்டது தாழ
வட்ட மாகிகின் றொலாம் வியந்தனர் வானோர்
மட்டு மாமலர் சொரிந்தனர் வாழ்த்தினர் மாதோ. (௬௧)

முன்வி னோதமா யிசைந்தவர்ச் சகரொலா முன்னிப்
பொன்னி னுயக னிங்ஙன மிவர்க்கருள் புரிந்தால்
என்ன தாகுநஞ் செயலென மூர்த்திதா னிங்கே
நன்னர் வைகுக வெனநிலை செய்தனர் நல்கி. (௬௨)

நல்கி யன்பரைப் புகழ்ந்தனர் துவாரகை நண்ணிப்
பல்க வேறொரு மூர்த்தியைப் பதிட்டைசெய் தற்றார்
மல்கு றுந்துவ ராபதி வருமவர் டாங்கூர்
புல்கு கண்ணனைக் கண்டுபோ வாரின்றும் பொருந்த. (௬௩)

ஆகச்சரித்திரம் உஉக்குச் செய்யுள் ௲௬௬௩

இராமதாசர் திருவடிகளே சரணம்

முற்றிற்று.

பிரமசாரிசரித்திரம்

அரித்து வாரமெ னும்பெய ரோயராப்
பரித்த பார்மிசைப் பல்கிய மாநகர்,
நரித்த மாமறை யோர்சகத் தாசைமா
ரிரித்து ளோர்கலி யாணசு வாமியே. (௧)

ஹரிப தாம்புயத் தாசைவிஞ் சன்னவர்
பெரிது தீர்த்தமா யாத்திரை பேணினார்
புரித ரப்புகும் போதினன் பாயுடன்
றுரிசி லாவொரு வன்னியுந் துன்னினார். (௨)

இரவி நன்பக லும்மிரா மன்பெயர்
பரவி யேயுள பற்பல தீர்த்தமும்
விரவி யாடிமால் வீற்றிருக் கும்பதி
கரவி லார்பல கண்டுகொண் டேகினார். (௩)

ஏகி யான்மவின் பம்பெரி தெய்தியே
வாகு நாலுடை மால்குண மாண்பைவி
வேகர் பேசிமேன் மேன்மது ராபுரி
யாக நீள்யமு னாநதி யாடினார். (௪)

ஆடி யம்மது ராபுரி யண்மியே
நீடு மாயனைக் கண்டுநீ டாதரங்
கூடி வேண்டுறும் பூசைசெய் தேகுலாய்ப்
பாடி னார்புகழ் பற்பல பன்னியே. (௫)

மூன்றி ராவவண் முந்தினர் தங்கினார்
ஆன்ற காலைகல் யாணசு வாமியங்
கூன்று மாறுதா பச்சுர முற்றதால்
ஏன்ற வன்னியு மேகில ரெய்தினார். (௬)

பரர்பொ ருட்டுப காரமே பண்ணுமா
தரவி ரக்கமுஞ் சாந்தமுந் தங்கிய
பிரம சாரிநோய் போர்சரப் பத்தியம்
உரம ருந்துதந் துற்றனர் நாளெலாம். (௭)

ஆறு மாதமங் கானபி னோயறத்
தேறி னார்கலி யாணசு வாமிதேர்ந்
தீறி லாதெனைக் காத்துளீ ரோயெனக்
கூறு வாருப காரநேர் கொள்வே. (௮)

ஆண்டொ ரொட்டுளா ளானவென் றன்மகள்
வேண்டு நற்பதி நீரோன வேண்டினேன்
ஈண்டு நின்றுநா மேகின பின்புநீர்
பூண்டு கொண்மி னென் றுரைா பொய்க்கிலார். (௯)

சொன்ன வாசகங் கேட்டவர் சொல்லுவார்
அன்னை தந்தையோ டாருமில் லேனெனக்
கென்னை நன்மண மெய்தவு மென்மனந்
துன்னு ருததது துக்கமென் ருேதவே. (ம)

ஓது வன்னியை நோக்கியும் பாலுரு
தேத மற்றதற் கெம்பிரா னேயுளன்
ஆத லாலெனக் கானபெண் ணீர்கொளா
ஈதல்செய்தன னென்னலும் வன்னியே. (மக)

நீரு ரைத்தவர் நேர்வரோ நும்மனை
யார்ம றுத்திடி லென்செய்வீர் நீரெனத்
தேர்த வத்தினர் சேரவா ரும்மெனப்
பாரளிப்பவன் பாலழைத் தேகினுர். (மஉ)

அன்ன மாதவன் முன்னர்நின் றன்பிரே
டென்ன தோர்பெணை யின்னவர்க் கீகுவேன்
சொன்ன சொற்றவி ரோனெனச் சொல்லினுர்
பின்னை கேள்வனைச் சான்றெனப் பேணியே. (மரு)

வன்னி கையினீர் வாக்கிய பின்புமால்
பொன்னி ருரடிப்போதினைப் போற்றியே
பின்னர் வன்னியைக் கைக்கொடு பேர்ந்தனர்
மன்ன ரித்துவா ரத்தில்வந் தாரரோ. (மச)

வந்து வன்னியை வைத்தோர்ம ருஙகுற
முந்து போதில்மு கங்கொடுத் தின்னுரை
தந்தி டாதுத னையரும் பன்னியும்
நொந்தி ருந்தபின் றந்தையை நோக்கியே. (மரு)

மனைய றத்தைம றந்துபொன் னீட்டுத
றனைவி டுத்துநீர் சார்ந்தனிர் யாத்திரை
புனைவி னுள்பல போக்கிப்பு கும்பொழு
தினைய னைக்கொடிங் கேன்வந்தீ ரொன்னவே (மசு)

மைந்தன் கூறியி கழ்ந்திட மற்றிவர்
நொந்து தம்மனை யாள்முக நோக்கியே
எந்த நாட்டினு மேகிம துரையில்
வந்த போதுதா பச்சுரம் வந்ததே (மஎ)

சுரத்தி னுெந்துதொ லைவுப டாதெனைத்
திரத்தி னுறுதிங் கள்வரை தீர்மருந்
துரத்தி னல்கியு தவிசெய் தானிவன்
றரத்தி லென்செயத் தக்கதென் றெண்ணியே (மஅ)

நமது கன்னியை நல்குத லேநல
வமைதி யென்றறி முன்னரன் பாகிநீர்
சமைய நல்கிய ழைத்திங்குச் சார்ந்தனென்
றுமரு மொப்புதி ரொன்றுநு வன்றனர். (மகூ)

யாத்தி ரைக்க ணிறத்தனன் றன்னது
நீத்து வீரொடு நாள்வரை நின்றநோய்
தீர்த்த னனிவ னென்றுநீர் செய்ததைப்
போர்த்தி ருக்கெனப் பேசினள் பின்னரும். (௨௰)

உலகி னன்றியொ ருவர்க்கொ ருவர்செய்
திலக லென்றுமுண் டின்னதற் காகநங்
குலந லக்கன்னி தன்னைக்கொ டுப்பதோ
நலமி லன்னியற் கென்று நவிலவே. (௨௧)

மதுரை நாதன்முன் யான்சொன்ன வார்த்தையைப்
பிதிர்வு செய்வதெவ் வாறெனப் பேதையும்
வதுவை வேறொன்று செய்தும கட்பெற்று
நொதும லற்கருள் கென்றுநு வன்றனள். (௨௨)

ஹரிப தத்திநல் லன்புசெய் வோற்குநந்
தெரிவை யைத்தரல் செவ்விய தேமறேல்
புரிகு ழற்குயி லேயெனப் பொள்ளென
விரிசி னத்தின்வி ளம்புகின் றாளரோ. (௨௩)

இன்னு மிச்சொலி யம்புவி ரேலென்றன்
கன்னி யைத்தள்ளு வேன்கயத் தென்னலும்
மன்னு மைந்தரு மற்றது வேசொல
என்ன செய்வர்கல் யாணசு வாமியே. (௨௪)

வாட்ட மிக்கவ ராய்மறு நாளுடன்
கூட்டி வந்தவவ் வன்னியைக் கூய்க்கொடு
நாட்டு வேந்தன்மு னண்ணியெ லாஞ்சொலக்
கேட்ட மன்னவன் வன்னியைக் கேட்கின்றான். (௨௫)

கோணி லாவிவர் பெற்றகு மாரிதன்
பாணி பற்றெனப் பாணிகை வார்க்குபோ
தாணி யாயவன் யாரிருந் தாரென
வாணி மாமனென் றாரந்த வன்னியே. (௨௬)

ஆயி லந்தம துரையில் வாழரி
நேய மோடிவண் வந்துநி கழ்த்திடில்
ஈய லாமிவர் பெண்ணையு னக்கென்றான்
மேய பூதல வேந்தன்வி னவியே. (௨௭)

நன்றெ னக்கொடு நம்பியவ் வன்னியுஞ்
சென்று கூட்டிவ ருவெனெ னச்சென்று
நின்ற மாமது ராபுரி நித்தன்முன்
ஒன்றி யஞ்சலித் தோதுகின் றாரரோ. (௨௮)

ஐய னேயகி லங்களுக் கன்பர்க்கு
மெய்ய னேயுன்றன் முன்னந்த வேதியர்
கையி னீர்தரக் கண்டனை யாதலால்
வைய மன்னன்மு னீவரல் வாய்த்ததே. (௨௯)

அரசன் முன்வந்த றைகிலே யேவினிப்
பிரம-சாரிசம் சாரியெ னும்பெயர்த்
தரமி ரண்டிலொன் றும்மின்றிச் சாம்புவேன்
கரனி னீர்கொண்ட காரணத் தாலென்றார். (கூ0)

உன்னை யன்றியொ ருதுணை வேறிலா
என்னைக் காத்தியென் றேத்தவி ரங்கின
பின்னை நாயகன் பின்வரு கின்றவென்
றன்னை நோக்கலை சாருதி முந்தென்றான். (கூக)

திரும்பி நோக்குதி யேலுடன் சேர்கிலேன்
விரும்பி யவ்விடத் தேநிலை மேவுவேன்
அரும்பு மன்பின னேயெனு மவ்வுரை
தரும்பொன் னுதனைத் தாழ்ந்துமுன் சார்ந்தனர். (கூஉ)

செல்லு வோர்திரு நாயகன் சேவடி
புல்லு நூபுரம் பொங்குறு மோசையை
நல்ல தாகவி னுவிந டந்தனர்
தொல்ல ரித்துவா ரத்தினைத் துன்னவே. (கூகூ)

கோச னைக்குப்பு றத்துக்கொ ழுஞ்சிலம்
போசை கேட்கில ருன்னித்தி ரும்பினார்
நேச மோடுடன் வந்தநி மலனும்
ஈச னின்றன னேக்குமி டத்திலே. (கூச)

நின்ற மாயவன் வன்னியை நோக்கிநீ
ஒன்று நான்முனு ரைத்தநி கந்ததால்
நன்ற தாமிங்கு நண்ணுவ னண்ணிடேன்
வென்றி மன்னனி லென்றுவி ளம்பியே. (கூரு)

சென்று மன்னனைச் சேர வழைத்திவண்
ஒன்று கென்னவு டனந்த வன்னிபோய்
நன்றி மன்னனைக் கண்டுபொன் னுதனைத்
துன்று றக்கொடு வந்ததைச் சொல்லினார். (கூசா)

வினவி மன்னன்வி யந்துவி ளங்குமா
சனமி ழிந்தவர் தம்மைவ ணங்கித்தன்
அனிக மோடிய மார்ப்பவம் போருக
வனிதை நாதனை வந்துவ ணங்கினான் (கூஎ)

வணங்கி யானந்த மாக்கடல் மூழ்கியிங்
கிணங்கு மூர்த்தியெ ழில்மது ராபுரிக்
கணங்கி ளர்ந்தொளிர் கண்ணனன் றேகண்ட
குணங்கி ளர்ந்தவ ரோயெனக் கூறினான். (கூஅ)

கண்டு வந்தவர் யாங்கண்ட கண்ணனே
அண்டு மூர்த்தியென் றோத வரசனுந்
தொண்ட ரோடுதொ ழுதரி நாமத்தை
மண்டு றச்சொல்லி வாழ்த்திம கிழ்ந்தனன். (கூகூ)

நல்ல மங்கல நாள்குறித் தஞ்சுகோ
செல்லே ளேமி லங்குறப் பந்தரிட்
டொல்லொ லிப்பல்லி யங்களு மோங்குறப்
புல்ல யாவும்பொ ருந்தவ மைத்தரோ. (௪0)

மான மைந்தும கிழ்ந்துவி ளங்குகல்
யாண சாமிம களைய லங்கரித்
தேண நன்மணம் வன்னிக்கி யற்றியே
பூணு மாடையும் பொங்கவ ழங்கினன். (௪௧)

சான்று தொண்டற்குச் சாற்றம துவாழ்
தோன்ற லிவ்விடைத் தோன்றின னென்றுதேன்
கான்ற மாமலர் தூவிக்க ளித்தனர்
ஆன்ற தேவர வைவரு மங்ஙனே. (௪௨)

மதுரை மாநகர் மற்றொரு மூர்த்தியால்
அதுவி ளங்கவ மைத்திங்கொ ராலயம்
புதுமை செய்துபொ ருந்தவெல் லாம்புரி
மதுகை மன்னன்ம கிழ்ந்திருந் தானரோ. (௪௩)

அன்று தொட்டுத்த ரதிசை யாகியே
துன்ற ரித்துவா ரப்பெயர்த் தொன்னகர்
ஒன்று தக்கணத் திற்பண்ட ரியொளிர்
கின்ற மேற்கிற்று வாரகி ழக்கிலே. (௪௪)

மேவு றுஞ்சக நாதம்வி ளங்குவான்
பூவின் மங்கைபொ ருந்துநி றத்தினன்
ஓவி றலுதி சைக்கணு முள்ளவர்
தேவ தேவவென் றேத்திச்சி றக்கவே. (௪௫)

ஆகசரித்திரம் ௨௩-க்குச் செய்யுள் ௲௬௱௮௰

பிரமசாரி திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

சூரதாசர்சரித்திரம்

துவரா புரிமே விய தோன் றலுளங்
கவரா தரமே வுகளிப் பின்மகிழ்
பவரா னவர்சத் தியபா மையகத்
தவரா யினரக் குரூரர் ஒருநாள். (௧)

வந்தா ருறவா சனம்வண் மைபெறத்
தந்தா தரவிஞ் சுசன்மா னமிக
முந்தார் தருவோர் முகநோக் கிமனத்
துந்தா தரமோ துவர்பா மையரோ. (௨)

முன்போ லெனின்மே விமுயங் கமுகுந்
தன்பா லினிதோ துசமர்த் துடையீர்
அன்பா லரிநே யமளா வுதலால்
என்பா லவனெய் தவியற் றுதிரோ. (௩)

என்று ரரியின் பிரிவான் மயனேய்
துன்று யிழையார் புகுசோர் வுதனை
நன்று யுணரக் குரூரர் இனிநா
தன்று னிவரில் விடைசார் கிலனேல். (௪)

இவரா ருயிர்போ மெனவெண் ணியனே
கவலா துறுமிவ் விடைகண் ணனையான்
தவலா துறுமா றுசமைப் பெனனா
அவனார் வடிவத் தொடுமெண் மினரோ. (௫)

கண்ண னெதிர்நின் றதுகண் டவுடன்
பண்ணின் மொழியா ரொருபா மைமிக
உண்ணைந் துயிரோ வுதலோ விமகிழ்
நண்ணும் பொழுதே கினனா ரணனே. (௬)

தன்னின் னெதிர்நின் றவர்தம் மையெனே
என்னின் னிவனெய் தினையா னிலையாய்த்
துன்னும் பொழுதென் றுதொடர்ந் தகலி
மன்னுந் தகனாம் பவம் வாய்க் கவெனா. (௭)

தளர்சத் தியபா மைநிதா சியெனக்
கிளரப் பவமே வல்கிடைத் திநிலத்
தளவக் கலிகா லமதிற் கடிதென்
றுளமொப் பவுளாத் தனனப் பொழுதே. (௮)

குருடா மவர்கோ கநகை கணவா
அருடா னிதுவோ வெனவஞ் சலியாத்
தெருளா தவனோ வெனநீ தெளியாச்
சுருளார் குழலா ருறுசோர் வறவே. (௯)

ன்போ லிவணின் றனனீ யதனை
என்போ லெனவெண் ணினையா வருளும்
பொன்போ லொளிர்புங் கவனே பொறைசெய்
உன்போ லிலையா கியவுத் தமனே. (ம)

எனுமின் னுரைபற் பலியம் பிடலும்
வினவுந் திருமா லறிவேன் மெயினைச்
சினமொன் றிலென்மே தினிநீ தறவிங்
கனமும் மைகவின் றனனென் றனனே. (மக)

ஆயிற் கலிகா லமதிற் புவியான்
றுயிற் பவமே வுதலைத் தவிரா
நீயிப் படியென் னெதிர்நிற் கவென
வாயிற் றுதிவைத் துவகுத் தனரோ. (மஉ)

கலிசேர் வுறுகா லமதிற் பிரிவாற்
சலிபா மையொர்தா சியெனப் பவமே
புலிமே வுமிடத் துநிபோ தருபோ
திலியா னுமையென் னிடைசேர்த் துவெனே. (மங)

வேறு.

என்று மாயனி யம்புமா
நன்று மாமது ராநகர்
துன்று கண்ணொளி துன்னிடா
தொன்றி னார்செய லோதுவாம் (மச)

சூர தாசனொ னச்சொலும்
பேர ராயரி பேனையே
தீர ராயுளா செய்துறுஞ்
சீர ராயினர் தேறியே. (மரு)

பலக லப்பிர பந்தமுங்
குலவ ரிப்பெயர் கொண்டதாய்
இலகு றச்செய்தி லங்குவார்
திலகர் வைணவ சேகரர் (மசா)

ஒருதி னம்புரு ஷோத்தமன்
றிருவ டிப்பணி செய்கையில்
கருதி யிப்பவ காரணங்
தருதி ருக்கண வன்றனை. (மஎ)

எண்ணி யன்புட னேயெதிர்
நண்ண வேண்டினர் நாடியே
கண்ண னன்புக லந்தசீர்
அண்ணல் கோயில டைந்தனர். (மஅ)

சன்னி திக்கெதிர் நின்றுதாழ்ந்
துன்னி யுச்சியின் மேற்கரந்
துன்னி டத்தமி சொல்லினார்
மன்னி யிப்பவம் வாய்த்ததே. (மக)

ஹரிதி ருப்பெய ரன்புடன்
விரிக ருத்தினர் மேவுநாள்
வரிபுக ழ்ச்செய வந்திவாழ்
குரிசில் பேரவை கூடுவோர். (௬0)

தேறு பாடகர் தீரரைஞ்
ஞூறு பேரினு ணங்கியோர்
ஆறு தீபம விர்ந்திடக்
கூறு வாரொரு கோதிலார். (௬௧)

முகம்வி ரும்பினன் முன்னியே
சகமெ லாமகிழ் தானசேன்
நிகர்வர் யாருமை நேடுறின்
மிகவு மேன்மைவி ராவினீர். (௬௨)

என்று கூறிட வின்னவர்
ஒன்று சீரிலு யர்ந்துளோய்
நன்று மென்னின லங்கொடு
துன்று வோர்பலர் சொல்லிலே. (௬௩)

பெரிய தென்றுரை பேசிய
கரிய வேலைய கத்தியர்க்
குரிய வங்கையொ டுங்கிய
தரியெ னுந்திர லண்மினோய். (௬௪)

காசி னித்தரு கஞ்சனுங்
கோசி கற்கொளி குன்றினன்
ஆசில் மாருதி யங்கையால்
மாசு ணரிம ழுங்கினன். (௬௫)

பல்ல மென்மகள் பண்புசால்
வல்ல மாயன்ம ணத்தினில்
நல்ல சாம்பன்மு னரதன்
அல்லல் பாடவி லாயினன். (௬௬)

இப்ப டிக்குல கெங்கணும்
ஒப்பி லீசனு ஞற்றினன்
அப்ப டிக்குற லானபோ
தெப்ப டிக்கெனை யெண்ணுவேன். (௬௭)

எனலு மன்னவ னேசிலீர்
நனிசி றந்துமி னண்ணுவோர்
இனைய றொன்றுரை செய்கென
அனையர் கூறிட லாயினர். (௬௮)

அரச னேமது ராபுரி
சுரந லந்தெரி சூரதா
சரெனின் மிக்கவர் தானெனப்
புரவ லன்புகல் கின்றனன். (௬௯)

ஆகி லன்னவ ரொத்தனை
ராகம் வல்லவர் நன்றெனப்
பாகி னின்னிசை பற்பல
வாக வல்லவர் மன்னனே. (சய)

என்னு முன்னர சின்பமாய்
மின்னும் யானம் விடுத்தவர்
துன்னு முன்றுதி சொல்லிநேர்
மன்னு தாளில்வ ணங்கியே. (சக)

ஆச னத்துற வைத்தவர்க்
கேசில் பூசையி யற்றியே
நேச மோடுறு நீளவை
மாசில் பாடகர் மல்கினர். (சஉ)

தான சேனரி தாசரை
ஆன வன்புட னஞ்சலித்
தூன மின்றும துத்தம
ஞான கீர்த்தன நாமெலாம். (சஙு)

வினவ மிக்கவி ருப்புளேம்
அனக ரேயருள் செய்ம்மெனக்
கனநி றந்திகழ் கண்ணன்மேல்
மனமு ளோர்சொல்வ ழங்குவார். (சச)

நானி சைப்பது நாரணன்
கான நுஞ்செவி கட்குநேர்
ஆன தாயிவி சைப்பெனென்
றேநல் வீணையெ டுத்தரோ. (சரு)

எழுசு ரங்களு மேலவே
வழுவி லாதுவ குத்துமால்
பழுதி லின்னிசை பாடினர்
குழுமி னோர்மயல் கொள்ளவே. (சசு

கங்கை பெற்றரு ளுங்களிற்
றங்கை தாள மமைக்கவெண்
பங்கை யாசனி பண்சுரம்
பொங்க நன்குபொ ருத்தவே. (ச

கண்ண னுடல்க லந்துற
விண்ணு லாவிய மேனகைப்
பெண்ணெ டெண்ணிலர் பெட்புறத்
தண்ணெ னைசைத ழைக்கவே. (ச

துன்பு றுரிசை சோர்விலா
தன்பர் பாடின ரங்குளோர்
இன்பின் மூழ்கிட விவ்விதம்
மன்ப ராவவோர் மாதமே. (ரு

அரசன் மேவுமைஞ் ஞூறரார்
தெரிவை மாரிவர் செய்கையைப்
பெரித றிந்திசை பேணியே
குரிசில் பாலிது கூறினார். (௫௰)

நாங்க ளும்மவர் நல்லிசைப்
பாங்கு நேர்வின வும்படித்
தீங்கி லோயருள் செய்கென
ஓங்கு சீரின னுன்னினன். (௫௧)

கண்ணி லாரிவர் கண்முனே
நண்ண லாமென நாடகத்
தண்ண ரங்கிடை சார்வுறப்
பண்ணி யின்னிசை பாடவே. (௫௨)

செய்து தேவிய ரும்வரப்
பெய்த போதவர் பெட்புற
ஐது பாடிட லானபோ
தெய்தி னிசை யின்பினால். (௫௩)

சாவ மானது தாங்கியக்
கோவி லேய்பணி கொண்டிறும்
பாவை யாகிய பாமையை
மேவு மன்பர்கண் மேவியே. (௫௪)

கண்டு பாடுறு கானமுட்
கொண்டுகூவல்கு றித்திடா
தண்டு கின்றனை யாலென
மண்டு தேவியர் மாழ்கினார் (௫௫)

விழியு ளாரென வெள்கியே
முழுக நீடிரை மூடினார்
வழுவ லில் விரு வரு முடன்
கழும லாகிய காலையே (௫௬)

கண்ண னங்குக லந்துமாப்
பெண்ண ணங்கொடு பேசுசீர்
அண்ண லன்பரை யுந்தன
தெண்ண ரும்வடி வெய்தவே (௫௭)

சேர்த்து நீளொளி சேர்ந்தனன்
சீர்த்த மன்னொடு சேர்ந்துளோர்
பார்த்து மற்றிவர் பண்பினைத்
தீர்த்த னொன்றிசை செப்பினார் (௫௮)

ஆகச்சரித்திரம் ௨௬க்கு செய்யுள் ௲௫௱௮

சூரதாசர் திருவடிகளே சரணம்

முற்றிற்று.

சேனாபதிகர்சரித்திரம்

தானு நன்மையு நல்க விந்தர்வாழ்
மானு வூரில்வ் திந்த ளோர்குலம்
ஏனு தியனொனி னும்வி ரக்தராய்ச்
சேனு நாபிக னொன்றோர் செவ்வியோர். (க)

அன்னார் வாழும கத்தி லேவனை
மின்னு ராழிவி ளங்கு கையனும்
பொன்னார் மார்பனை வைத்துப் பூசனை
பன்னு ளும்புரி கின்ற பண்பினோர். (உ)

அரிநா மந்தனை யனுதி னஞ்சொல்வார்
புரியாள் மன்னவன் வேலை பூண்டுளார்
சரியா னேக்கரு தற்கு நந்தொழில்
பெரிதா குந்தடை யென்று பேணிடார். (௩)

கண்ணன் பூசனை யேக னிந்துறப்
பண்ணுஞ் செய்கையி லேப யின்றுளார்
நண்ணும் போதொரு நாளின் மூள்கிநீர்
எண்ணங் கொண்டரி பூசை யெய்தினர் (௪)

எய்தும் போதர சன்ற னேவலார்
வெய்தின் வந்துவி ளைந்த ழைத்திட
மெய்தங் கன்னவர் தேவி யார்வினய்
நொய்தி னேதினர் கேட்டு நோன்மையோர். (௫)

நாளிங் கில்லென நாட்டு கென்றிடத்
தேனின் மென்மொழி மாதர் சென்றழை
கோனி னேவலர் கட்குக் கூறிட
ஊனின் வேலர சன்க ணேகினர். (௬)

அப்போ தன்னவ ரிற்க டுத்துளோன்
வெப்போ டோடியவ் வேந்த னோர்ந்திட
இப்போ தில்லுழை யேயி ருந்துகொண்
டெய்ப்போர் பான்மனை யானை யுய்த்தரோ. (௭)

இல்லென் றோதவி சைத்து ளானெனச்
சொல்லும் முன்னர சன்சு ளித்துமுன்
புல்லும் வீரரை நோக்கி நீர்புகா
தில்லி லெய்தும வன்க ணேகியே. (௮)

பாசத் தாற்பிணி செய்து பையுளின்
மூசக் கொண்டிவண் முந்து கென்றுமன்
பேசக் கண்ணபி ரான் பொறுப்பனே
மாசற் றோருரு வாகி வந்தனன் (௯

தோளி லோர்புடை தூங்க டப்பமோ
டாளு மன்னன்மு றுகி யேசலாங்
கோளும் மாறினி தேகு றித்திட
மூளுங் கோபமெ லாமு ரிந்தவே. (௰)

சினமா றிம்முக வெலை செய்கையில்
நனிநன் காயது கண்டு நாபிகர்
முனநீ செய்பணி தன்னில் முந்திய
தினநாள் செய்பணி யென்று கோமகன் (௰க)

உன்கை யாலெணெ யென்ற னுச்சிமேல்
நன்கு பூசுக வென்று நானநெய்
மின்கொண் டார்மணி வேய்வ ளத்துறத்
தன்கண் ணாசன மீது தங்கினான். (௰உ)

சேனா நாபிக னாய ஸ்ரீ ஹரி
தானா ரெண்ணெய்த லைக்க ணிந்திடக்
கோனார் வள்ளம திற்கொள் குண்டலம்
மேனா ரெண்முடி தோள்க ளால்விராய் (௰௩)

பொன்மா னுடைபொ ருந்த நீனிற
மன்மா மேனிவ யங்கு றத்தெரிந்
தென்மா மாயமெ னத்தி கைத்துமேல்
தன்மா நாபிகர் தம்மை நோக்கினான். (௰௪)

மயிர்கொய் நாவித னாய்வ யங்குறச்
செயிரில் கிண்ணம தைத்தி ரும்பவும்
பயில்பீ தாம்பர தாரி பண்பினை
உயிர்தா னின்புற வுற்று நோக்கினான். (௰௫)

அவசங் கொண்டன னாக வெண்ணெய்பூ
சுவரும் பூசுற வுள்ளு ளாரெலாம்
இவர்தஞ் செய்கையெ னேயெ னத்திகைத்
தவர்தங் கோனைய டைந்து கூறுவார். (௰௬)

அரசே யிங்கிரு ஜாம மாகியும்
விரசாய் நானம்வி ரும்பி யென்னுமவ்
உரையா லேயுணர் வுற்று மன்னவன்
புரைதிர் நாபிக ரைப்பு கழ்ந்தனன். (௰௭)

இங்கே நீயிரு வென்றொ ராதனம்
அங்கே யீதலு மவரி ராதுறத்
தங்கா யாகிலெ னாவி தங்கிடா
தெங்கே னுஞ்செல லென்று கூறினான். (௰௮)

வேந்தே நானக மேவி மீளுவேன்
போந்தா டின்புன லென்ற போதவன்
ஈந்தே மங்கடி தேகி வாவென
ஏந்தா நாபிக ரிற்க ணேகியே. (௰௯)

அலையும் பொன்னடப் பத்து ளேயுற
முலையின் மாட்டிமு ராரி சென்றனன்
இலையு மெண்ணெயி னைத் தீர்ந்தபின்
வலைவின் மன்னவன் வந்த வைக்கணே. (உ0)

ஏவ லாளனை நோக்கி யேயிவண்
மேவ நாபிகன் வேண்டு நீர்செலீஇக்
கூவல் செய்துடன் கூட்டி வம்மெனக்
காவ லின்றன மீதி லென்றனன். (உக)

உடனே யேவல ரோடி நாபிகர்
இடனே கிவ்வரு கென்ன மற்றவர்
கடனே சென்றுநாங் காண லென்றுதோள்
வடனே டாரடப் பத்தை மாட்டியே. (உஉ)

கோபங் கொண்டனன் கோனெ னமலர்
நாபன் றன்னடி யார்ந டுக்குடன்
பூபன் றன்னவை போத லும்பிர
தாபஞ் சேரர சன்னெ ழுந்தனன். (உ௩)

கண்டோர் யாவருங் கல்லெ னநகை
கொண்டா ரன்னதெ லாங்கு றித்திடான்
வண்டார் மாலைய மன்ன னபிகர்
ஒண்டா வும்முக நோக்கி யோதுவான். (உச)

உதயத் தும்முரு வத்தை யுன்னுமென்
இதயத் தின்புற வின்று காட்டினீர்
அதைமற் றின்னமும் யான றிந்திடச்
சிதைவற் றீரருள் செய்க வென்னவே. (உரு)

பாதங் கைக்கொடு பற்ற மற்றிவர்
ஏதம் வந்ததென் றேதி கைத்துறும்
போதங் கன்னவர் நீழ லுட்புக
வேதங் கெண்ணெயி லெய்த நோக்கினன். (உசு)

காணு முன்னெனக் காவ லன்மல
ராணு தாவெளி யார்க ளுதரா
மாணு வென்னுழை வந்து கீழ்த்தொழில்
கோணு தேபுரி கோவ லாகணு. (உஎ)

என்றென் றுன்னியி ரங்கி நாபிகர்
துன்றுஞ் சேவடி பற்றி யேதொழு
தின்றும் மாலினி தெய்தி னேன்மலர்ப்
பொன்றன் னசனை யென்று போற்றியே. (உஅ)

அரிநா மந்தனை யன்பு மிக்குறப்
பெரிதோ தத்துதி பேசி நாபிகர்
பரிவாற் றம்மடப் பத்தி னுட்பொருள்
கரியான் வைத்தது கண்டு கைக்கொளா. (உகூ)

மறையோர் கொள்ளவ ழுங்கி யேதரும்
இறையோன் முன்னுற வேத்த மன்னவன்
கறையார் மூக்குடைப் புட்க டாவுவோன்
நறைநே ருந்திரு நாமம் வாழ்த்தினான். (கூ௰)

அந்நா டொட்டவ னதி நாமமே
எந்நா ளுஞ்சொல லாக விண்ணவர்
மன்னு வான்விடை கொண்டு வாழ்மனை
துன்னு வாழ்ந்தனர் சோர்வி லாதரோ. (கூக)

ஆகச்சரித்திரம் உ௱ க்கு செய்யுள் சூ௱கூக

சேனநாபிகர் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

சாத்வீகராஜன்சரித்திரம்

வேறு.

ஜகநா தப்பொன் னகர்தனை யாண்டு தனிவாழ்கோ
மகன்மால் பத்தி தனின்மிகு நேயம் வளர்கின்றோன்
புகழா நின்ற சாத்துவி கப்பேர் புனைவானுன்.
முகனார் தாதை பூசனை நாளு முயல்கிற்பான். (க)

திரிகா லத்துஞ் செய்துது மாய்நீர் செங்கைக்கொள்
பரிவா னேரு மதிதிக ளுக்கும் பயில் பூசை
பெரிதே செய்து பின்புண லான பிரியத்தான்
விரிவா யன்ன சத்திர மாதி மிகவைத்தான். (உ)

சகலபி ராணி களினுமி குந்த தயையுள்ளான்
இகலினர் சீய மெனமிகு சீரி னியல்வானோர்
பகல்பொழு தேகக் கவறுரு ளாடல் பயில்போதிற்
புகழரி கோயிற் றிகழ்பிர சாதங் கொடுபோந்தார். (௩)

அர்ச்சக ராேனார் கவறுருள் செய்கை யதின்மூழ்கி
நச்சுறு மன்னற் கப்பிர சாதந் தனைநல்கப்
பச்சையு கக்கப் பட்டதி தென்னும் பரிவின்றிப்
பிச்சரின் வாமக் கைதனை நீட்டப் பிசகென்றே. (௪)

அன்னவ ரீயா தேகினர் பின்பவ் வரசன்றான்
முன்னரி னுடன் முற்றிட நின்றார் முகநோக்கி
என்னிடை மேவு மின்பிர சாத மெங்கென்றான்
மன்னினர் வாமக் கைதனி லீயா மற்போனார். (௫)

என்றுமு னின்றார் கூறிட மன்ன னிதுவென்னே
அன்றுசெய் பாவ மின்றொரு சூதா யபசாரந்
துன்றிட வேசெய் ததுநனி நன்றே தொலைவுண்டோ
இன்றியல் கின்ற தென்றனன் மாளா விடருற்றான். (௬)

கள்ளைவி ரும்பிப் பாலைய கற்றுங் கலர்செய்கைக்
குள்ளுற லானே னென்றரி கோயிற் குளுமேகான்
கொள்ள கிலாவிக் கைபிர சாதங் கொளலாமோ
எள்ளல்செ யாதென் றெண்ணிய றுத்தற் கிசைவுற்றான். (௭)

மந்திரி தன்னை வருகென வந்தான் வதனம்பார்த்
திந்தவென் மாடச் சாளர வாய்வந் திரவோர்பேய்
முந்தொரு கைநீட் டுகிறதி னுலே முதிரச்சந்
தந்துறு கின்ற தக்கர மதைநீ தடியென்றான். (௮)

அன்னது செய்வே னென்றிர வூடவ் வகன்மாடந்
தன்னிடை வந்து சாளர வாயிற் சார்ந்துற்றான்
மன்னவ னங்ஙன் பின்புற முருமா றுய்வந்து
துன்னுறு கையை நீட்டினன் வாளிற் றுணிசெய்தான். (௯)

துணிசெய மன்னன் வீழ்ந்துது டித்துச் சோர்கிற்கப்
பணிபுரி கின்ற மந்திரி வெளியிற் பதறுற்றே
அணுகினன் வந்து நோக்கலு மன்ன னவனுகத்
தணிவறு துன்பங் கொண்டெதிர் நின்றே தளர் வுற்றான். (௰)

சோர்வுறு மன்னன் றுயர்கொள மைச்சன் முகநோக்கி
நேர்வுறு மிக்கை சார்பிழை போக நீசெய்தாய்
ஆர்வுறு மென்று லேயல வோநன் றுயிற்றுச்
சார்வுறு துன்ப நீயொழி கென்றான் றளர்வின்றே. (௰௧)

விடியள வேகை சிவிகையின் மேவ மிசையேற்றி
கொடியவ னேசெய் பிழையது தீர நிறைதண்டம்
தடிவதை யன்றிப் புரிவது முண்டேற் றடையின்றிக்
கடிகென மால்வாழ் சினகர மேவக் கடிதுய்த்தான். (௰௨)

சொல்லிய வண்ணந் தூதர்கள் சொல்லத் தொழுகோயிற்
புல்லின ரங்கே பொலியடி யார்கட் பொருவேந்தன்
மெல்லிய கையைக் காட்டினர் சொன்ன விதமெல்லாஞ்
செல்வகை சொல்லத் தேறின ரீதோ செயலென்றே. (௰௩)

தழைவிப வத்தா னுடனசை விட்டுச் சகநாதன்
உழைமனம் வைத்தான் மிகவும்வி ரக்தியுளனென்று
குழையும னத்தார் ஜயஜய வென்று கொணர்கைமேல்
விழைவுறு கந்த பொடிகளி றைத்தார் விரைநாற (௰௪)

பொடிபட லுங்கை தவனம தாகிப் பொலிவெய்த
அடியவர் கண்டு மிகவும்வி யந்தங் கதுதன்னை
நெடியவ னடியிற் படிவது செய்து நிகழ்நாண்முன்
படிபிர சாத முடனர சன்றன் பாலுய்த்தார் (௰௫)

வருபிர சாத மொடுதவ னத்தை மகிழ்விற்கண்
டரசனி ரண்டு கரமுமி ணங்க வவையேற்றான்
கரமும்வ ளர்ந்து குறைவற லாகக் கண்டோர்கள்
பரவினர் நாமம் ஜயஜய வென்று பணிவோடே (௰௬)

ஆகச்சரித்திரம் உ௬ க்கு செய்யுள் ௩௫௮௫

சாத்வீகராஜன் திருவடிகளே சரணம்

முற்றிற்று.

கருமாபாயி சரித்திரம்

வேறு.

நாடுஜக நாதமென நண்ணுநக ரத்தின்
ஊடுகரு மாபாயி யென்றொருவ ருள்ளார்
நீடுதரு மம்பலவு நீதியொடு செய்யக்
கூடுமன முள்ளவர்கு ணங்கிரிபி லாதார் (க)

கருவயினு றீஇமருவு காலமவர் கண்டன்
ஒருவியுயிர் போனபினு யிர்த்தனரொர் சேயை
அருமையின்வ ளர்த்துவளர் வானமக னுக்குத்
திருமணமி யற்றினர்தி கழ்ந்தணிசி றக்க (உ)

அந்தமக னுயிழையை யன்பொடும ணந்து
தந்தனனொர் சேயதுத வழ்ந்துவளர் நாளில்
மைந்தனு மிறக்கமிக மாழ்கினர் தளர்ந்து
நொந்தனர்க வன்றரித னுமநுவல் கிற்பார். (ங)

நாரணத யாநிதியெ னந்தன்மக னேனுஞ்
சீருறிலெ னக்குதவு மென்றனர்சி றக்கப்
பேரன்மக னுகநினை பெற்றியின்வ ளர்த்தார்
ஆரமகன் மைந்தனும ணங்குறவி றந்தான். (ச)

அம்மகவி றக்கவவ லக்கடலின் மூழ்கித்
தம்மனநி லைப்பதில ராய்த்தளர்த லானுர்
மைம்மலிநி றத்தமல ராள்கணவ நீயென்
இம்மலின வெந்துயரி லென்னைவிழ விட்டாய். (ரு)

என்றுமிக நொந்தனரி ரங்கியுறு நாளில்
துன்றுஜக நாதவிறை தன்னடிதொ ழற்கு
நன்றறிந லோர்களவ ணண்ணியவர் நல்வீ
டொன்றினரு ணர்ந்தனரி டர்க்குளுறு வாரை (சா)

என்னையிவ ணீர்துயரி லெய்துகிற தென்ன
மன்னுதுயர் மூழ்குமவர் மற்றவரை நோக்கி
முன்னைநிகழ் வுற்றசெயல் யாவையுமொ ழிந்தார்
அன்னவர்தெ ரிந்துதுய ராறும்வகை சொல்வார். (எ)

அணுவளவு நன்மையிலை யானசமு சாரப்
புணர்வுநிலை யற்றதத னுட்புகுத லாகிப்
பிணியுறுவ தென்னமது கண்ணனடி பேணுந்
துணிவினிடர் தீர்திரென வேயவர்து ணிந்தார். (அ)

ஸ்ரீதரன ருட்குரிய சீரினவ ரோநீர்
பேதையடி யேனொருநி லைக்கணுறு பெற்றி
யாதனையு ரைத்தருள்க வென்றனரி ரந்தார்
மாதரவ ருக்கவரு மன்னுநிலை செய்வார். (கூ)

நாதனரி நாமமதை நன்கினுப தேசித்
தேதமகல் கண்ணனது விக்கிரக மீந்து
மாதகவ தாகம்க வன்பிதனில் வைத்து
நீதமொடு பூசனைநி ரப்பநிய மித்தார். (௰)

நன்றெனவு கந்துகொடு நல்குமவர் தம்மை
மன்றவுப சாரமொடு வந்தனைபு ரிந்து
ஒன்றுமவர் போனபின ரோவுதலி லாமல்
அன்றுமுத லந்நியதி செய்கையில மர்ந்தார். (௰க)

பெற்றவொரு கண்ணனொடு பேசிவிளை யாடி
முற்றுதயி லந்தடவி மூழ்குதல்செய் வித்துச்
சுற்றுடையி னீரமற வேநனிது வட்டி
நற்றுடைகி டத்தியுணா வௌடதமு நல்கி. (௰உ)

பாலமுத ருத்திவளர் தொட்டிலுறல் பண்ணி
மாலரிகு ணங்களைவ குத்தினிதி னூட்டிக்
கோலவிழி மூடுதுயில் கொண்டபினெ டுத்துப்
பாலரின்வ ளர்த்தனர்செய் பாவனைத வாதே. (௰௩)

ஆடையணி சேர்க்கவளர் வாகிவரு கண்ணன்
ஈடனமு ணற்கிசைவ தெய்துபரு வந்தான்
கூடினதெ னுவயிறு கொள்குழைவு கண்டு
நாடியுறு கண்ணனையு ணற்குநவில் கின்றார். (௰௪)

உண்கவினி துண்கவென யாவுமினி துண்ட
பண்பினனை நன்குபச ரிக்குமது பார்த்துக்
கண்கள்களி கூரவுள மானதுக னிந்து
நண்பினமு துண்டுமகிழ் செய்தனன யந்தே. (௰௫)

அன்னையனை யாருபச ரிக்குமத னாலே
இன்னவித நாடொறுமி யைந்தமுது செய்தான்
மன்னுகரு ணாநிதிவ ளர்ந்துவரு நாளில்
துன்னினன வில்விலொரு சுத்தமறை யோனே. (௰௬)

முந்துபெறு தேவகிவ ளர்க்கமுய லாமல்
நந்தன்மனை விட்டகுறை நன்குநிறை வேற
இந்தவகை யெய்தியதி யின்பினமர் வானை
வந்தமறை யோனறிக லானவண்வ திந்தான். (௰௭)

அத்தினம்வி டிந்தவுட னன்னையென லானோர்
நித்தனையெ ழச்செய்துநெ டும்பசித ணிப்பான்
உய்த்தவமு தைக்கடிதி னுண்கவினி துண்க
முத்தமனை ய[illegible]னமொ ழிந்துறுதல் கேட்டான். (௰௮)

யா[illegible]யவ னுண்கெனவ றைந்துறுதி சொன்னக்
[illegible]ளாநிகர் கண்ணனையெ னக்கழறல் கேட்டு
நீரயிலு விப்பதுந னீர்முழுக லாதோ
சீனாயிலி ராயஃது செய்வதுத காதே. (௰௯)

என்றவனு ரைத்தபடி யேபுரிவ னென்று
துன்றுமறு நாள்விடியு முன்றுயிலு ணர்ந்து
நன்றுபுன ரேய்ந்துபுது நன்புனல்கொ ணர்ந்தே
அன்றகமெ லாமெழுகி னாடுத லானார். (உ௰)

தினமுறுநகர் காலமது தீர்ந்துணுத லாக
மனதுசகி யாதுஜக நாதமழை வண்ணன்
தினகரமி ருந்துபணி செய்துறும வன்றன்
கனவினில்வி ராவிடைக லந்துரைசெய் கின்றான் (உக)

நானமுது செய்துவருங் காலநனி நண்ணத்
தானடுதல் செய்வகைச மைத்தனனெ ருத்தன்
ஆனதனை முன்படிய மைத்திகரு மாபாய்
பான்முடுகி நீயினிதி னென்றுரைப கர்ந்தான். (உஉ)

அன்னதனை யர்ச்சகனு ணர்ந்துவிடி யாமுன்
மன்னினன சோதையின்வ ளர்த்துவரு வார்பால்
பன்னுருக மாதிதனி றைந்தபர மான்மாத்
துன்னுகரு ணாநிதிய ருத்தும்வகை சொல்வான் (உ௩)

சீலநனி கொண்டடிசில் செய்திரத னாலே
காலமிக நீடியது கண்ணனமு துண்ணச்
சாலமிகு கின்றபசி கொண்டுதளர் கின்றான்
ஞாலமுத னாதனதை யென்வயின விண்டான். (உ௪)

வெளியின்மிகு சீலமுற வேண்டல்பய னின்றாற்
களிகொடுள மானதுக னிந்துபரி சுத்தம்
கொளினதுமி கப்பெரிது கொண்டனிகர் வண்ணன்
அளிமிகமு னீர்செய்வத வாவியுள னென்றான். (உ௫)

என்பதைவி ளைவினரி சைத்தபடி செய்ய
அன்பினொ லாமறிய வையனினி துண்டான்
நன்புதுமை யென்றுதுதி நன்குசெய லானார்
இன்பினது கண்டவரொ லோர்களும்வி யந்தே. (உ௬)

தூயமக மோமமொடு சோர்வருநல் யோகம்
ஆயபல செய்துமடை யாதபர னுக்குத்
தாயெனவ ளர்த்துமகிழ் தங்கியவொர் கர்மா
பாயிதவ மேபெரிய தென்றிசைப கர்ந்தார். (உ௭)

கண்ணனைவ ளர்த்தவவர் கான்மிசைவி ழுந்தார்
எண்ணரிய தோத்திரமி யம்பினர வாறே
பண்ணியமை கிச்சடிப் ரற்கினிய தாகி
நண்ணியது நாளுநலம் விஞ்சுஜக நாதம். (உ௮)

ஆக சரித்திரம் உ௰௭க்கு செய்யுள் [illegible]

கருமாபாயி திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

ஜயவந்தபக்தர் சரித்திரம்

ராமவுபா சகராகிச் சயவந்த ரெனுநாம நண்ணி நாளும்
காமனையின் றவனடியார் களைப்பூசை புரிவாராய்க் கருதுதாரி
யாம்வணிகர் புத்திரரோ ணாவருள ராகலக்ஷா திபதி யானோர்
தோமறுசம் பத்துடனே ஹரிபஜனை செய்துகொண்டு துலங்க வாழ்வார் (௧)

வருசாது ஜனங்களுக்கு மதிதிகட்குஞ் சுயம்பாகம் வழாம னல்கிப்
பெருகாத ரத்தினைப் புத்திரர்கள் பக்குவராய்ப் பேணாராகி
மருவாத துஷ்டதுரா சாரதுன்மார்க் கத்தின்மிக மலிவா ரோதும்
கருதாது பிரமகுலத் துற்பவித்த ராவணனைக் கடுப்ப தானார். (௨)

தந்தைதரு மச்செயலுக் கொவ்வாராய் விருத்தனுக்குத் தகாத பித்தம்
முந்தியதால் வாணிபத்துக் குளபொருள்க ளெலாஞ்செலவின் முற்று விக்கச்
சிந்தைகொண்டா னிதற்கென்ன செய்துமென வுளபொருளிற் சிலம றைத்து
மைந்தரொன்போ ரோதந்தை தனைவருத்த வேந்தனிடம் வந்து சொல்வார். (௩)

எங்கள்பிதா வெமக்குள்ள பொருள்களெல்லாம் வீண்செலவே யியற்று கின்றான்
அங்கணுல கத்தரசே பொருள்செலவுண் டேலுமக்கு மமையத் துக்காம்
தங்கும்வகை விருத்தனைக்கூய்த் தண்டிக்கத் தக்கதெனச் சாற்றக் கேட்டுப்
பொங்குபுகழ்ச் சயவந்தர் தமைக்கூவி விசாரிக்கப் புகல்வ தானார். (௪)

புத்திரர்க்கு வைக்காமல் வீண்செலவேன் புரிகின்றா யெனப்பு கன்றீர்
அத்திரமே பொருள்புதல்வ ரனைத்துநிலை யாவதுதா னறமே யன்றோ [ன்று
முத்தணிவெண் குடைவேந்தே யெனலுமிவன் பயித்தியத்தின் முதிர்ந்தா னெ
மெத்தவருத்து கிறதிலுங் கொலைசெய்த லலனென்று வெகுண்டு வேந்தன். (௫)

உங்கள்பிதாத் தனைக்கொல்வ துங்களுக்குச் சம்மதமோ வுரைத்தி ரென்ன
எங்களுக்குப் பிதாவல்ல னிவன்பகைஞ் னனதனுற் பொதியி னுள்ளே
தங்கவமைத் துக்கட்டி யாழியநீர் தனிவிடல்வேண் டியதே யென்ன
வெங்கடுங்கோ லுடைவேந்தன் ஜயவந்தர் தமைக்கட்டி வீழ்த்தற் கெண்ணி. (௬)

கற்களொடு கனமாகப் பொதிந்தாழ நீரினிடைக் கவிழ்க்கச் செய்தான்
தற்கடிமை யானவர்நீ ரிடைமூழ்கு முன்வந்து சௌரி தானோர்
வற்கடின முதுகாமை வடிவாகித் தம்முதுகின் மலையிற் றாங்கி
நிற்கவய மேன்மிதக்கும் ஜயவந்த ரியல்கண்டா னிருபன் மன்னோ. (௭)

அகிலவியாபகனான வநாதரக்ஷ கன்கருணை யமைந்தி ருக்க
இகலியிவர் தமைக்கொல்ல வெண்ணியது தகாதசெய்கை யெனப்பயந்து
மிகவிரைந்தங் கவர்தம்மைக் கரையேற்றிக் கட்டவிழ்த்து விடுத்தன் றார்கருத்
தகவுமிகவுபசரித்துத் தாள்பணியத் தனையர்களுஞ் சரணந் தாழ்ந்தார். (௮)

அரசனொடு மைந்தர்களும் யாஞ்செய்பிழை பொறுத்தருள்க வடிக ளென்று
பரசுதலும் ஜய்வந்தர் மைந்தருக்கு மரசனுக்கும் பரிந்து வாழ்த்த
விரசரசன் ஜயவந்தர்க் கடியவனா யன்றுமுதல் வேண்டி வாழ்ந்தான்
சரசமுடன் றனையர்களும் பிதாச்சேவை செய்துமுறை தவாது வாழ்ந்தார். (௯)

ஆகச்சரித்திரம் ௨௮க்கு செய்யுள் ௬௯௨௨

ஜயவந்தர் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

சூரதாசர் சரித்திரம்

அத்தின புரியை யாளு மகபர வரசன் றன்னை
எத்தினங் களும்வி டாம லியன்றவன் றயையி னாலே
மைத்தபூம் பொழில்கள் சூழ்ந்த மதுரைமா நகரத்திற்கு
மெய்த்தவோர் தலைவ ராக விளங்கினர் சூரதா சென்போர். (க)

மதுரைகோ குலம்பி ருந்தா வனமெலாம் புனித மான
புதுமைசேர் தலங்க ளாகப் பொருந்தலா லவண்வந் துற்ற
சதுரசச் சனங்க ளுக்குத் தகவுப சரித்து நாளும்
முதுரச போஜ னங்கண் முதலிய வழங்கி வந்தார். (உ)

நலமிகு வழியி லுள்ள பொருளெலா நல்கி நல்கிச்
செலவுமிக் காக மற்றுஞ் செலவுசெய் வதற்குத் தம்பாற்
பொலனிலை யாக நல்லோர் பொருந்திடிற் றருவ தற்கு
வலமிலை யேயென் றுன்னி மனத்திடை யழுங்கி னைந்தார். (ங)

நம்மையே நாடிச் சாரு நல்லவர் தமக்கீ யாமல்
இம்மையில் வாழ்க்கை யுற்று லென்பய னினியெங் கோவின்
செம்மைசேர் பொருள்க ளீவோஞ் செலவுகண் டரசன் சீறி
வெம்மைசெய் திடினு நல்லோர் விஷயத்தின் மேவ னன்றே. (ச)

என்றுதம் வசத்தி லுற்ற விறைபொரு ளெல்லாம் தம்பாற்
றுன்றுசா துக்க ளுக்குத் துயரற வுபச ரித்தும்
நன்றறச் சாலை கட்டு நல்கியுங் கட்டு வித்தும்
மன்றல்செய் துளவி னானை மதனமோ கனனென் றாக (ரு)

தாமுறு மதுரை தன்னிற் றயங்குறப் பிரதிட் டித்தார்
ஆமத னாலே யெண்ப திலக்கமு மயுத முஞ்சேர்
ஏமநல் விராக னானை செலவினை யெதிர்ந்தோர் தேர்ந்து
தோமிலத் தினபு ரிக்குத் தோன்றல்பால் வந்து சொல்வார் (சா)

வேந்தநின் பொருள்க ளெல்லாம் வீண்செல வாகச் செய்தான்
போந்துள சூரதா சென்போ னென்றவர் புகலக் கேட்டுச்
சாந்தனு மரசன் கோபந் தான்மிக லாகித் தன்பால்
வாய்ந்தசே வகரை நோக்கி மதுரைநீர் விரைந்து சென்று (எ)

அங்குள பொக்கி ஷத்தி லமைந்துள பொருள்க ளோடு
தங்குறு சூரதா சென்போன் றன்னையுங் கொணர்க வென்று
பொங்குகைத் தீட்டு நல்கப் போந்தவர் மதுரை சென்று
சங்குசக் கரத்தா னன்பர் தம்மவை வந்து சார்ந்தார் (அ)

நிருபன்கைத் தீட்டு நல்கி நிகழ்ந்தவை யாவுஞ்சொல்ல
மருவிய சூரதா சென்போர் வாசித்துத் தெரிந்து கொண்டு
வெருவுறு தர[illegible]மேல் வீண்சினங் கொண்டான் யானே
தருபொருட் க[illegible]ணிக் கங்களாய்ச் சமைவு செய்தேன். (கூ)

அம்மணி களைக்கோன் கன்டா லன்பென்மேன் மிக்வுஞ் செய்வான்
இம்மணி மண்டபத்தி லிருத்தியொன் றுரைத்தல் செய்து
தம்மணி மனைக்குட் சென்று தக்கபே ழையினி ரம்பச்
செம்மணி யெனநினைக்கப் பரற்களைச் செறிவு செய்து. (௰)

மன்னநின் பொருள்க ளெல்லா மருவுநல் லோர்க ளுக்கும்
துன்னறச் சாலைகட்குந் தொகுத்தொரு கோயி லுக்கும்
நின்னது புகழ்வி ளங்க நிரப்பிநின் றேனே யன்றி
மின்னணு வேனு மிங்ஙன் வீண்செல வியற்று கில்லேன். (௰௧)

எனவுரைந் துன்பா லேம மெய்தில வெனவென் மேனீ
சினமிகு வாயென் றியானித் தினத்திரா விடையெங் கேனும்.
வனமதின் மறைவே னென்றும் வரைந்துபே ழைக்குள் வைத்துக்
கனமிகு பேழை தன்னைக் கடுகிவந் தவர்பா லீந்தார். (௰௨)

இன்னதை யானே கொண்டங் கெய்துற விருக்கும் போதில்
நன்னர்நீ ரடைந்த தேசன் றாகிய தெனநா வின்றே
அன்னவர் தமக்குப் பொன்பூ ணுடைகள் சிறப்ப நல்கித்
துன்னவ ருடன்று யின்று நடுநிசி வனந்தொ டர்ந்தார். (௰௩)

வனம்புகுந் தரித னாமம் வழுத்தின ரிருக்க விங்கே
தினஞ்செயும் பரிதி தோன்றச் சேவக ரெழுந்து பார்த்து
மனந்தெளி சுரதா சென்போர் மனையிலு மிருக்கக் காணார்
சினந்ததம் மரசற் கேது செப்புது மெனப்ப யந்தார். (௰௪)

அந்தவூ ரடுத்த வூர்மற் றாகிய விடங்க ளெல்லாம்
முந்தினர் தேடிக் காணார் முனிவனென் றரசற் கஞ்சி
எந்தவூ ருற்றா னோவென் றெண்ணியப் பேழை தன்னைத்
தந்தலை சுமந்து வந்து சார்ந்தன ரரசன் றன்பால். (௰௫)

உற்றதை யுரைத்துப்பெட்டி தனையொரு வேந்தன் காண
மற்றவ ணிடத்து வைத்தார் மன்னவன் பீர்ப லென்று
சொற்றரு மமைச்சற் கோதிச் சுரதாசர் பெட்டி தன்னை
நற்றியே திறந்து கற்க ணனிநிரம் புறுதல் கண்டான். (௰௬)

பின்னரோர் கடித மந்தப் பேழையி லிருக்கக் கண்டு
மன்னிய வொருவ னாலே வாசிக்கத் தெரிந்து மன்னன்
முன்னர்கோ ளுரைத்தோன் றன்னை முனிவுட னோக்கி நீமுன்
சொன்னதோர் சுரதா சென்போன் வீண்செல வேது சூழ்ந்தான் (௰௭)

நல்வழி களிலென் னேம நனிசெல வழித்த தன்றி
அல்வழி செய்தா னென்றிங் கறைந்தனை பிழைய தாக
ஒல்வகை யெழுதி வைத்துப் பயந்தன னொளித்து றாமல்
செல்வகை செய்தா யன்றோ நீயென மிகச் சினந்து' (௰௮)

வயிணவ துரோகி யென்று மற்றவன் றனைக்கண் டித்து
வியனுறுங் கடிதந் தன்னை வாங்கியே விரைந்து பார்த்துச்
செயிரறு சுரதா சென்போன் றீட்டின தேயென் றோர்ந்து
நயனநீர் பெருக லாகி நல்லமந் திரியைநோக்கி. (௰௯)

திரிபுவ னங்க ளெல்லாந் தேடினுஞ் சுரதா சைப்போல்
ஒருவனைக் காண லாமோ வுயர்ந்த வென் மதத்தி னாலே
வெருவுறக் கோபித் தேனே யெனமிக வருந்தி வேந்தன்
இருவிழி குளிரப் பார்க்க வெங்கிருந் தாலுந் தேடி. (உ0)

சொன்னதென வுரைக்கக் கேட்டுக் குறைவில்சீ ரமைச்ச ரானோன்
புணரிசூ ழுலக மெங்கும் போய்விராய்த் தேடிக் காணும்
வண்மிகு தூதர் தம்மை வல்விரைந் தனுப்ப மற்றோர்
துணர்விரி நிழற்பைங் கானிற் றுருவினர் வந்து கண்டார். (உக)

ஹரிபஜ னத்தோ டுற்ற வவர்தமைக் கண்டு நீர்முன்
புரிவுறுஞ் செயலுக் கன்பு புரிந்துமைக் காண வேண்டிப்
பரிவுட னெமைவி டுத்தான் பார்த்திப னென்று கூறத்
தெரிதரு சுரதா சென்போர் தேறினர் நினைய லுற்றார். (உஉ)

எங்கணு நிறைவா யுற்ற வெம்பிரான் செயலி தென்று
சங்கையின் மனத்த ராகிச் சார்ந்தனர் தூதரோடு
துங்கவத் தினபு ரிக்குத் தோன்றலை வந்து கண்டு
செங்கையிற் சலாஞ்செய் வாரைத் தேடிய வேந்தன் கண்டான். (உங)

ஆசனத் திழிந்து முன்வந் தவர்தமை யழுந்தப் புல்லி
நேசமிக் குவகை தூங்க நுமக்குநே ரொருவ ருண்டோ
மாசறு வழியிற் பொன்னை வழங்கிமற் றெனக்கு நல்ல
தேசுறப் புரிந்தீ ரிந்தச் செய்கைக்கோர் செய்கை காணேன் (உச)

உமதுசீ ரறிகி லாவோ ருன்மத்தன் சொல்லைக் கேட்டு
நுமதகம் வருந்தச் செய்தே னோக்கியென் பிழையைப் போக்கித்
தமதுளப் படியே செய்க மதுரையிற் சார்ந்து செம்பொன்
நமதெனத் தகுமோ பூமின் னாதனுக் கினிய தென்றான். (உரு)

என்பது சுரதா சென்போர் கேட்டுளத் திசைவி லாராய்
மன்பிர தாபங்கொண்ட மன்னனே யுலக வாழ்க்கை
துன்பென விடுத்த வென்னை யின்னமுந் துயரத் தாழ
வன்பர சியலுக் கேற்க நடக்கவும் வகுக்க லாமோ (உசா)

எனுஞ்சுர தாசர் தம்மை யரசனு மினிதி னோக்கி
மனஞ்சலித் துலக வாழ்க்கை விடுத்துளீ ரெனுநும் மாண்பின்
கனந்தனை யறிந்தே னேனு நுமைவிடக் கருத கில்லேன்
முனஞ்செயும் படிநீர் செய்ய முயன்றுளேன் மொழியக் கேண்மின் (உஎ)

நீதியி னீரங் கீட்டு நிதியும துளத்துக் கேற்ற
சாதுசச் சனங்க ளுக்குந் தருமங்க டமக்கு மீயப்
போதுறு தாயி லென்பா லுள்ளன பொருளுங் கொண்டு
ஸ்ரீதரற் கடிமை யாக வென்னையுஞ் செய்தி ரென்றான் (உஅ)

ஆயது கேட்ட தாச ரரசன துளமுந் தம்பால்
நேயமு மினிய சொல்லு நிரப்பலாற் றமதுள் ளத்தை
ஏயது செய்தாற் சாது சேவையு மிணையி லாத
தூயதும் வருதற் கில்லை தடையெனத் துணிந்து சொல்வார். (உகூ)

ஹரிதன தடியர் சேவை யனுதினந் தடையி லாது
புரிவதற் கான செய்கை பொருந்தவெற் சருளு கென்று
பரிவுகொண் டொப்ப வேந்த னவிந்தனு யிருந்தும் பண்பாற்
றிரிகர ணமுநன் ருகி யங்ஙனஞ் செய்ச வென்ருன். (ருய)

கண்ணனுக் கன்ப ஞகி யுளமிகக் களித்து வேந்தன்
பண்ணுசன் மானம் பெற்றுப் பரமனுக் கன்ப ராகி
நண்ணிய சுரதா சென்போர் மதுரைமா நகரஞ் சென்று
தண்ணளி மதன மோக னன்றனைத் தரிசித் திற்ருர். (ருக)

அன்றுதொட் டரிதா சர்க்கு மடுத்தவர் தமக்கு மற்றும்
துன்றுனர் தமக்கு நல்ல போஜனந் துகில்பூண் யாவும்
ஒன்றநிர்ப் பயராய் நல்கி யுத்தமன் குணங்கள் பாடி
என்றுமா லுருவுட் கொண்டா ரிடைவிடா திருக்கு நாளில் (ருஉ)

மாலடி யார்க்குத் தொண்டு வகுப்பதி லிவர்போ லில்லை
ஞாலமீ தென்றெங் கெங்கு நவில்வது தெரிய வோர்நாள்
நீலமா முகில்கோ யிற்குச் சிவிகைமே னேரும் போது
சீலமா ரொருவர் வந்தார் செருப்புக்கா லோடு மாதோ. (ருரு)

வந்தவர் சுரதா சென்போர் மதிமுக நோக்கி யைய
இந்தவென் செருப்பைக் காத்திங் கிருக்கயான் கண்ணன் சேவை
முந்தவே பெற்று மீளு மளவுமென் றுதவ முந்தித்
தந்தருள் கென்று கொண்டார் சிவிகைவிட் டிறங்கித் தாழ்ந்தே. (ருச)

கொண்டதோர் செருப்பை யாடை கொண்டுமூ டித்தம் மார்பில்
அண்டுற வணைத்துக் கொண்டங் கிருந்தன ரதனைத் தந்தோர்
தண்டுழாய் மார்பன் கோயிற் சார்ந்தனர் வாரார் பானு
மண்டல மறையுங் காறு மற்றிவர் தமைச்சோ திக்க. (ருரு)

வருமள விவருந் தந்த வயினுறத் தந்தோர் மீண்டு
தருமிடம் வந்து சார்ந்து கண்டன ரன்பர் தம்மைத்
திருமகள் கொழுந னன்பர் செருப்பினை யவர்முன் வைக்க
ஒருவரு நும்மைச் சாது சேவையி லொவ்வா ரென்ருர் (ருசு)

சோதனை செய்தோ ரந்தச் சுரதாசர் தமைம தித்து
மேதகு புகழ்கொண் டாட விண்டுவி னடியா ரெல்லாம்
காதலி னேதக் கண்ணன் கனிந்தங்குக் காட்சி காட்டக்
கோதறப் பெற்று வாழ்ந்தார் குவலயம் விளங்க மாதோ (ருஎ)

ஆகச்சரித்திரம் உகக்கு செய்யுள் ருசுருக

சுரதாசர் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

ரசிகமுராரிபக்தர்சரித்திரம்

மெய்த்த மாமது ராபுரிக் கருகதாய் விளங்கும்
சுத்த மாநகர் சாயமென் பதிலொரு தூயர்
சித்த மாலரி பத்தியி னிரம்பிய முராரி
பத்த ரானவர் பரமவை ராக்கியப் பண்பர் (௧)

நாளுங் காளிந்தி நதியிடை நானஞ்செய் தரியை
நீளுஞ் சோடசோ பசாரங்க ணிறைவுறப் பூசை
மூளு மன்பொடு முடித்தபின் வைணவ முதலோர்
தாளுந் தீர்த்தங்கொண் டாட்டியந் நீர்கொளுந் தக்கோர் (௨)

பின்ன ரின்னமு தட்டரி தாசரைப் பேணி
நன்ன ருண்பித்தச் சாதுசஜ் ஜனங்களை நாளும்
பன்னு மால்வடி வாகவே பாவனை பண்ணி
முன்னு மெய்யன்பு குறைவில ராகவே முயல்வார். (௩)

அன்ன வர்க்கு நல் லன்பினர் பற்பல ரடியார்
துன்னி யன்னவர் சம்பிரதாயமே தொடங்கி
மன்னி மாலரி பஜனையி னாடொறும் வதிவார்
இன்ன நாளிலங் கெய்தினர் பலரரிக் கின்பர். (௪)

வந்த மாலடி யார்களுக் காசனம் வழங்கி
அந்த வாசனத் திருந்திடச் செய்துபின் படைவே
முந்தோர் சீடனை விடுத்துநம் முகுந்தனுக் கடியார்
விந்தை சேரடி விளக்கிநீர் தருகென விதித்தார். (௫)

தேசி கோத்தமர் செப்பிய படியந்தச் சீடன்
ஆசி லாதவ ரடிகளைப் புதியநீ ரதனால்
மாசி லாதுற விளக்கினன் வரவொரு மறையோன்
பேசி டாவரு வருப்புமிக் கான்மிகு பிணியால். (௬)

சீல மேதுமில் லாதவன் றனைக்கண்டு சீடன்
சால வேயரு வருத்தவன் றொடொடான் விடுத்து
மேல வாவிலர் பாதங்கண் முறைப்படி விளக்கிக்
கோல நீர்தன துத்தமக் குருவின்பாற் கொணர்ந்தான். (௭)

கொண்ட வன்றரு பாதநீ ரதனையுட் கொண்டு
கண்ட மற்றதின் சுவைருசி யிலதென்று கருதித்
தொண்ட ரானவர் தமையெலா மழைத்திந்தத் தூநீர்
உண்ட போதிலென் னுருசியின் றுயதென் றுரைத்தார். (௮)

பாத நீர்கொடு வந்தவன் றன்முகம் பார்த்து
நீத ரும்புன லிற்சுவை யிலதுநி சத்தைக்
கோத றச்சொல்லு வென்னலு மவனுளங் கூசி
ஏத மற்றசற் குருவெதிர் நின்றுதா னிசைப்பான். (௯)

ஐய வந்தவர் தமிலொரு வேதிய னசுத்த
மெய்யன் கால்களு மிகவெந்து வெடித்தபுண் ணுகி
வெய்ய தாலதைத் தொடுதற்கு வேண்டலேன் விடுத்தேன்
மைய லென்பிழை யிதன்றிவே றின்றென வருத்தான். (௰)

கேட்ட மாதவ ரப்படி யோவெனக் கிளர்ந்து
நாட்டு சீலமில் லாரிடை விரைந்தனர் நண்ணிக்
கோட்ட மின்மனத் தோடவர் பதங்கள்கைக் கொண்டு
நீட்ட மாய்விழுந் தெழுந்துபற் பலதுதி நிகழ்த்தி. (௰க)

தங்கை யாற்புனல் கொண்டவர் தாள்களை விளக்கிச்
சங்கை யின்றுப சாரமுங் குறைவறத் தந்து
கங்கை நீரிலுஞ் சிறந்ததாய்க் கழுவிய நீரை
அங்கை கொண்டுவாய்ப் பெய்துதீஞ் சுவையென லானுர். (௰உ)

சுவைநன் ருயதென் றவர்களி கொள்வதைச் சூழ்ந்த
நவையி லாதசா துக்கள்கண் டதிசய நண்ணி
கவையி லாவிவர் மனநினை யறிபவன் கணனே
இவைய மீதில்வே ருருள ரொன்றன ரோத்தி. (௰௩)

பாத நீர்ச்சுவை யறிதரு மற்றிவர் பண்பால்
ஒத லாமினி ரசிகமு ராரியென் ருெருபேர்
காத லோடென வவர்தலை மேற்கரங் கவித்து
நீத மாயரி நேர்வந்து நினைவுமுற் றுவிப்பான். (௰௪)

என்று வாழ்த்தினர் போனபின் ரசிகதா சேத்தத்
துன்று தேசிக ராகிய தயார்ணவர் துழாய்சேர்
மன்றல் மார்பினன் பூசையி னியதராய் மருவு
கின்ற போதுவந் தாஞெரு கோனடி கெழும. (௰௫)

வந்து மற்றவர் பூசையி னியதியை மகிழ்ந்து
முந்து பாதங்கள் வணங்கினன் முறைவழு வாமல்
தந்த னன்கிரா மங்களோர் நான்கவை தம்மால்
உந்த மாலது பூசைக்கு நேர்கென வுரைத்தான். (௰௬)

உரைத்து மன்னவன் போனபின் றயார்ணவ யோகி
விரைத்து ழாயவ னருளிது வெனக்களி மிகுந்து
நிரைத்து நாடொறு மடியவர் பூசையு நெடுநாள்
சுரைத்து மேவுநாள் வந்தன னேரதி காரி (௰எ)

சாய மென்னுமூர் தனில்வரு பொருள்களிற் றலைவற்
கேய திந்துமிக் கதுதனக் கானவேற் றவன்ருன்
ஆய தாற்றயார் ணவர்க்குள கிராமங்க ளவற்றின்
மேய வோண்பொரு டருகிலன் றகைந்தனன் வெஃகி (௰அ)

தகைவு செய்தபோ தந்தலூ ருள்ளவர் சார்ந்து
மிகைய தாத்தயார் ணவர்க்குள பொருளைநீ வெஃகல்
பகைசெய் யேலெனப் பலபடி சொல்லியும் பாரான்
நகைசெய் தின்னவர்க் கியான்றரு கிலனென நவின்ருன் (௰௯)

போன பின்றயார் ணவருணர்ந் திறுதனைப் பொருந்தத்
தான்வ ளாந்தொரு திருமுகம் ரசிகராந் தாசர்
ஆனவர்க்குத வுகவெனத் தூதன்பா லனுப்ப
ஞான மிக்கவர் மடம்வந்து சார்ந்தந்த நல்லோன். (உ0)

உண்டு கொண்டுறை போதந்த ரசிகர்பா லுதவக்
கண்டி டக்கையின் வாங்கினர் தலைமிசைக் கவித்துக்
கொண்டு கண்களி லொற்றின ரொப்பணி கொளினும்
விண்டு வாவெனுங் கருத்தறிந் தெழுந்தனர் விரைந்து. (உக)

உண்ட கைகழு வாமலா சானிடத் தோடி
மண்டி வந்துகண் டவரடி வணங்கினர் வாழ்த்தி
அண்டி நின்றபோ தவர்கண்டீ தென்னென வினவத்
தொண்ட ரானவ ராணையின் படிவரல் சொன்னார். (உஉ)

அமுது செய்வதை விடுத்துண்ட கைகழு வாமல்
தமது பால்வந்த சீடரை மகிழ்ந்தனர் தழுவி
உமைநி கர்ப்பவர் சீடரி லொருவரு மில்லை
எமது பாலெனத் தயைமிகப் பெருகின ரொழுந்து. (உ௩)

அவர்க ரத்தொடு வாயையுங் கழுவின ராகித்
தவர்த மக்குநே ரிட்டசங் கடத்தினைச் சாற்றிக்
கவர்மி டுக்கினன் பாற்சென்று மீட்டிடக் கற்றோர்
எவரு மக்குநேர் வாவொரு வருமில்லை யென்று. (உ௪)

புகழ்ந்து பேசிநீர் கண்ணன்றன் பெயரது பொருந்தத்
திகழ்ந்த பத்திரங் கிராமங்கட் கியைவது செய்து
நெகிழ்ந்தி டாதிவண் வருகவென் றுரைத்தலு நேர்ந்து
மகிழ்ந்து தேசிகர் பதந்தொழு தந்தவூர் வந்தார். (உ௫)

வந்த போதந்த வூரின ரிவர்தமை மருவி
இத்த வூர்க்குநீர் வருவதென் காரண மென்ன
அந்த வன்பர்தந் தேசிகர் குறைதனை யறைய
நொந்து மற்றவ ரன்னவன் செய்கையை நுவல்வார். (உ௬)

துடுக்கன் மிக்கதுன் மார்க்கனன் வைணவத் துரோகி
மிடுக்கன் காதக னிரக்கமில் லாதவன் வெகுள்வோன்
கடுக்கும் வார்த்தையன் றனைக்கண்டு நீர்சொலு மிதங்கா
தடுக்கு மோவவன் றன்னுழை யேகலா காது. (உ௭)

என்று கூறுதல் கேட்டியான் குருவரு ளினைக்கொண்
டொன்றி னைனது செய்குவ தேயெனக் குறுதி
நன்ற தென்றுபோம பொழுதூசிற் சிலர்முன்பு நண்ணித்
துன்று கின்றவர் செய்கையை யவனுக்குச் சொன்னார். (உ௮)

கேட்ட வன்சிறி துன்னிவா துவன்வரக் கிளத்தி
நாட்டு மென்வயின் வரும்வயி னவன்றனை நால்வாய்
ஓட்டி முன்சென்று காலினூற் றுவைத்து யிர்போக்கில்
வேட்ட தீகுவ னென்றவன் றனைமுன்பு விடுத்தான். (உ௯)

வாது வன்னந்த வகைசெய்வே னென்றுதன் மதமா
ஆது வம்பெரி துண்டிட நிரப்பிமீ தமர்ந்து
போது நும்பொழு தெதிர்பல சீடர்கள் பொருந்தச்
சாது வானவர் பஜனைசெய் தின்பொடு சார்ந்தார். (௬௰)

அடுத்து வீதியிற் சிலர்வரும் ரசிகரா யண்மித்
துடுக்கன் யானையாற் கொல்வது சமைந்ததைச் சொல்ல
நடுக்கி லார்குரு காரியத் தானுயிர் நலிவாய்
விடுத்து மாயிலீ தேமிக நன்றென விரைந்தார். (௬௧)

யானை முன்வரச் சீடர்கள் கண்டியா மிதனால்
வானை யெய்துவ மெனப்பயம் வாய்ந்தவ ராகிப்
பூனை கண்டுபோங் கருப்பையின் கூட்டம்போற் போக
ஏனை மாதவ ரோடுவோர் தமக்கிவை யிசைப்பார் (௬௨)

நீவி ரொன்வயின் மூவகைக் கரணமு நிரப்பித்
தாவி லாவுப தேசம்பெற் றீரதைத் தவிர்ந்து
மேவு தேகத்தில் விருப்பமுற் றோடுவீ ரானல்
ஒவு றுங்களத் தேன்றுழாய் மணியென வுரைத்தார். (௬௩)

அன்ன வாசகங் கேட்டலுஞ் சீடரொல் லாரும்
இன்ன மாலைக ளெங்களத் திருக்கிலன் றோநீர்
பன்னு சீடரொன் றுரைப்பது கொண்மெனப் பரிந்து
மன்னு மாதவர் கையிடை வழங்கினர் போனார். (௬௪)

கொண்ட மாதவர் தனியரா யரியையுட் கொண்டு
மண்ட வோடிய சீடரு நகர்வதி வாரும்
கண்டு நின்றிட வாதுவ னேவிய கரிதான்
அண்ட வந்திந்த ரசிகர்தாள் வணங்கிய தடங்கி. (௬௫)

யாவ ருங்கண்டு வியந்திட ரசிகர்த மங்கை
மேவு மாலையெல் லாமொரு மாலையாய் விளங்கக்
கோவை செய்தந்தக் கோட்டுமாக் களத்திடைக் கொளுவித்
தாவி லாஹரி நாமத்தைச் செவியிடைச் சாற்றி. (௬௬)

இனியுன் மத்தத்தை விட்டுநல் லோர்களுக் கிணங்க
நனிக ளித்தியென் றுரைத்தந்த மிடுக்கன்பா னண்ணத்
தனிந டப்பவ ரால்விளை செய்கையைச் சடன்பால்
முனிவொ டுங்கிடக் கண்டவர் சிலர்சென்று மொழிந்தார். (௬௭)

ஆய வன்பயந் ததிசயித் தெதிர்பத சரனுய்த்
தூயர் முன்வந்து நும்முடை மகிமைதோன் றாமல்
நாய னேன்செய்த பிழைபொறுத் தருள்கென நல்லோர்
சேய தாண்மிசை விழுந்தனன் றோத்திரஞ் செய்து. (௬௮)

ஐய ரோதுமக் கேதுவேண் டுஞ்சொல்லி யருள்க
வெய்ய னேனது வேண்டுகின் றேனென விளம்பப்
பொய்யி லாவன்ப ரொன்குருப் பொன்றரு நிலமும்
மையி லென்னுப தேசங்கொள் யானையும் வழங்கி. (௬௯)

என்னி டத்தியான் செல்வகை செய்தியென் றியம்பச்
சொன்ன சொற்படி சன்னது பத்திரந் தொடுத்து
மன்னும் யானையுந் தந்தடி வணங்கினன் வாழ்த்த
இன்ன வன்பர்கொண் டேகினர் குருமரு விடத்தில். (௩௰)

எய்தி யாரியர் பதந்தொழு தவையெலா மியம்பிக்
கைத ரும்பத்தி ரத்தொடு கரியையுந் தந்தார்
மைத ருங்கரி யன்றுதொட் டங்குமா ஞமம்
பெய்து காதிடை யின்புட னமர்ந்தது பேணி (௪௧)

தொலைவில் கானகம் பகவிடைச் சென்றெங்குந் துருவி
இலையொ டிந்தன மடத்துக்கு வேண்டுவ வேந்தி
நிலையில் வந்துறக் குவித்தரி நேயருண் மிச்சில்
மலையெ னக்குவி வனவன்றி யுண்பதில் வாய்ந்து. (௪௨)

களிறு செய்வது கண்டவர் களித்ததி சயிக்கப்
பிளிறு வெங்கரி தான்பெறு பேற்றினைப் பேணி
வெளிறு ளேன்முன்பு செய்தவ மேதென வியந்து
குளிறு மாலரி பஜனைகேட் டமர்ந்ததுட் கொண்டு. (௪௩)

இன்ன வாறுபற் பலபகல் கழிந்தபின் ரசிகர்
தன்ன தாரியர் விடைபெற்றுத் தடினிக ளாடத்
துன்னு மால்கரி மேற்பல பொருள்களுஞ் சுமத்தி
நன்ன ரன்பர்க ளுடன்சென்றார் நாமங்க ணவின்று. (௪௪)

செல்லு மார்க்கத்திற் றிருடர்க ணலிவுகள் செய்ய
மல்லல் யானைகண் டிவரரி நாமம்வாய் வழங்கார்
புல்லு ரூர்துழாய் மணித்தொடை யாதலாற் பொருது
கொல்ல லாமெனக் கொன்றதங் கவ்வாக்கோ பித்து (௪௫)

ரசிக ரானவர் பின்பல வுந்திக ணண்ணி
உசித மாங்குருக் கேத்திரம் போகவு முன்னி
வசியி லாரரு ளவதி நகர்வழிக் கண்டு
கசியு மன்பின ருடனங்குத் தங்கினர் கலந்து (௪௬)

மூன்று நாளுற வங்கக ராளுவோன் மூர்க்கன்
ஆன்ற வுன்மத்த னவிந்தன்பாற் சிலர்விரைந் தண்மித்
தோன்ற லேகம தூரிடை வைணவத் தொகுதி
என்ற தோர்கரி யிலக்கணஞ் சிறந்ததோ டென்றார். (௪௭)

கேட்ட மன்னவ னக்கரி மேன்மயல் கெழுமி
ஊட்டு வேந்தனுக் காங்கரி நல்கென நவின்மின்
கூட்ட மாயினர் நல்கில ரோன்மிகக் கொடுமை
பூட்டு கென்றுதூ தரையவண் போக்கினன் மாதோ. (௪௮)

தூத ரோடினர் செப்பலும் வைணவர் துன்னி
ஈதெ தோவிவ னுன்மத்த னீதிவா யிசையான்
யாது செய்வதென் றெண்ணினர் தூதரை நோக்கிப்
போது ரூதுநும் பால்வயி னவரன்றிப் பொருமா (௪௯)

என்ற போதந்தத் தூதர்மெய் யெனவதை யெண்ணார்
துன்றி னார்கரி தனைக்கொளத் துளவொடு நாமம்
இன்றி வந்தவர் தமைக்கண்டு கரிமுனி வெய்தி
நின்று சீறலும் பயந்துபோய் நிருபனுக் குரைத்தார். (௫௰)

அரச னன்றென வாதுவ னொருவனை யழைத்துப்
பரசு வைணவ வேடத்தை நீயுடல் பரித்து
விரசி யானையைக் கொண்டுவா வெனவவன் விரைந்து
புரசை யானைமுன் போயினன் வைணவம் பூண்டு (௫௧)

கபட மாயிவன் வந்தன னெனக்கரு தியுமவ்
விபம வன்சொலு நாமத்திற் கிசைந்தெதிர் நிற்க
நிபமில் யானையை வாதுவ னேர்ந்தனன் கொடுநி
ருபன்முன் சென்றிடக் கூடத்திற் புகுத்தென வுரைத்தான். (௫௨)

கூடத் துய்த்தலும் யானைசா துக்களைக் குறித்து
வாடி யிங்ஙன மெய்திய தேயென வருந்தி
நீடு நித்திரை யுணவதில் லாமலே நின்று
வீடிற் றேழொரு நாளிடை வைகுந்த மேவ (௫௩)

அப்ப டிக்கரி யானபின் ரசிகரு மறிந்தே
ஒப்பி லன்பரோ டிப்படி யுறுதலா காதென்
றெய்ப்பி லாதரி பஜனைசெய் தெங்கணு மேகி
வைப்ப தாகிய தீர்த்தங்க ளாடினர் வாழ்ந்தார். (௫௪)

ஆக சரித்திரம் ௯௰-க்குச் செய்யுள் ௬௭௰௯.

ரசிகமுராரிபக்தர் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

மீராபாயிசரித்திரம்

இந்துஸ்தா னதேசத்திற் பெரியவுதே யபுரமென விசைகொ ளொருண்
டந்தச்சீர் நகரத்திற் கரசன்விஷ்ணு பக்தியுடை யவன்றன் பக்கல்
வந்துற்ற வதிதிகளுக் கன்னதா னஞ்செய்தும் வருநல் லோகமாய்
முந்துற்றுப் பூசித்துச் சேவைசெயும் ராணாவா முதல்வன் மாதோ. (க)

கோபால மூர்த்தியைத்தன் னகத்தில்வைத்துக் குறைவிலுப சாரமான
தீபாதி களைப்புரிந்தவ் வரிபிரசா தத்தைநன்கு தினமுங் கொள்ளும்
பூபாலன் பின்புசித்து வருமவற்கோர் புதல்விமணி போற்பி றங்க
மாபால னஞ்செய்தக் குழவிக்கு மீராபா யெனும்பேர் வைத்தான். (உ)

அன்னைகுழ வியையெடுத்துக் கண்ணனாட் யிற்கிடத்தி யன்பு செய்து
நன்னர்வரு நாளுக்கு நாள்வளர்ச்சி யாகமிக நன்கு போற்ற
மின்னுகுழ வியினுருவ லாவணியங் கண்டுதந்தை மிகக்க ளிக்க
இன்னபடி வருநாள்கண் ணன்கோயிற் கப்பெண்ணை யெடுத்து வந்தா. (ங)

மகுடகுண் டலங்களொடு மணிமுத்து மாலைவைஜ யந்தி மாலை
நகுதுளவ மாலைகவுத் துவமான மணிமாலை நவிலகே யூராய்
உகுமொளிசேர் பொன்னுடை யிடையணிநூ புரம்விளங்க வுற்ற கண்ணன்
நெகுபுனகை முகவொளியு மைம்படையுங் கண்டுசரி சித்து நின்று. (ச)

தினந்தோறுந் திவ்வியமங் களமூர்த்தி சேவைசொன்ன படிசே வித்து
மனந்தாவி லன்புகொள வருதந்தை தாயுடனே வருமீ ராபாய்
எனுந்தூய வனிதையுமக் கோபாலன் சேவைதனி லீடு பட்டுப்
புனந்தோயு மயில்பொழியும் புயல்கண்டா லெனமகிழ்வு பொங்க லாகி. (ரு)

எனக்கிந்தக் கண்ணனன்றி வேறோர்புரு டனைவேண்டே னென்ற வண்ண
றனக்கன்பு பூண்டிருக்கத் தந்தைமனை வியினிடத்துச் சார்ந்து மாதே
மனக்கின்பந் தருநமகண் மணப்பருவ மேவியதுன் மனங்கொ ளாயென்
வனக்கன்னி தனக்கினிய வரன்வேண்டு நாடுகென வலிந்து சொன்றேன். (௬)

அவ்வாறு தந்தைதன தன்னையுடன் பேசுகின்ற வதனைக் கேட்டுச்
செவ்வாயின் மீராபாய் தந்தைவயின் வந்துதந்தாய் செப்பக் கேண்மோ
தவ்வாதி யானொருத் தமபுருடன் றனைக்குறித்துத் தங்கு கின்றேன்
எவ்வாறே வெனினீவிர் தினந்தொறும்பூ சிக்குங்கோ யிலனையாமால். (எ)

அந்தக்கோ பாலனுக்கே யென்னையர்ப்ப ணஞ்செய்யு மதற்கோ ராயம்
சிந்திக்கா தெனைத்தருக வெனவுரைக்கு மகள்வார்த்தை தேர்ந்து மன்னன்
எந்தக்கா லத்தெவர்தாம் விக்கிரகந் தனைமணந்தா ரிசைகோ பாலன்
இந்தக்கா லத்தர்ச்சா ரூபமதாய் விளங்குகின்றா னிணங்கு வாறே. (அ)

ஆதலா லிவ்வுறுதி தனைவிட்டுப் புகழ்குணங்க ளனைத்துங் கொண்ட
நீதனொ ரியவரச குமாரனைத்தேர்ந் தேமணக்க நினைத்தி யென்ன
நாதனர்ச்சா ரூபமதா யிருந்துநிஜ பத்திக்கொண்ட நாமதேவர்
போதுகென வருகின்றா னுடனுண்கின் றான்விபவம் பொருந்தி மாதோ. (கூ)

ஐயவிந்தக் கலியுகத்தி லர்ச்சாரூ பம்விபவ மாகித் தோன்றும்
மெய்யறிகி லாயோநீ பலவுண்டு நிஜபக்தி விளங்கிற் றாஹல்
மையநுகர் கோபால னெனக்குமெய்யாய் விளங்குவனீ மறுத்தல் வேண்டாம்
செய்யவனுக் கர்ப்பணமென் றுரைசெய்தாள் மகள்வார்த்தை தேர்ந்துமன்னன்

றுவயதி லரிபஜனை புராணசிர வணஞ்சிறந்த திவ்விய ஞானம்
பெறுமகளை யதிசயித்திக் கோபாலன் றனையுனக்கென் பிரியத்திந்தேன்
நிறுவியவுன் மனைகொடுபோய் பக்தநிஜ பாவமது நிரம்பப் பூசை
உறுதிகொண்ட படிபுரிகென் றுரைத்திடமீ ராபாயி யுகந்து கொண்டார். (௰க)

கண்ணனைத்தன் மனையில்வைத்துத் தினமும்விடி யற்காலங் கடி தெழுந்து
தண்ணியநீ ராடல்செய்து நித்தநிய மக்கிரியை தனையுஞ் செய்து
புண்ணியநற் புனல்கொண்டு கோபாலற் கபிடேகம் பொருந்தச் செய்து
வண்ணவஸ்தி ராபரணங் களும்பொருத்தி யுபசார வகையுஞ் செய்து. (௰௨)

பூசித்து வீணைகைக்கொண் டரிகுணங்கள் பலபாடிப் புகழ்ந்து போற்றி
நேசித்தாச் சாதுக்க டமையழைத்துப் பிரசாத நிவேதித் துப்பின்
பாசித்தத் தான்புசித்துப் புராணசிர வணஞ்செய்து மான்ம ஞானம்
வாசித்து மாலரிதன் குணனுபவ பிரபந்தம் வருக்கு நாளில். (௰௩)

அப்பதியிற் சிலகுமல தார்ப்புத்தி யுடையரிந்த வாசன் கன்னி
பற்பக்புரு டர்களிடையே பாடுசெலோ டாடுசலம் பயில்கை தன்னல்
இப்பதிதன் குலத்துக்கோ ரிழுக்கமென வறிகின்றா னில்லை யென்று
செப்பலுணர்ந் தரசன்முனி வாய்மனைவி தனைநோக்கிச் செப்பு கின்றான். (௰௪)

இது காறுஞ் சிறுவயதா யிருந்ததனல் வைணவரோ டிருக்கச் செய்தேன்
முதுஞானம் விளைந்தாலும் யௌவனத்திற் புருடரொடு முயல்வ தாகா
ஈதுதேரு ராரிகழ்ந்தா ரெனையதனை லினிவரனை யணைவ தாச்செய்
வதுதானுத் தமமென்றுன் மகட்கறைந்து சொல்வதனை வருத்தி யென்றான் ( )

அன்னைமகண் மனைவந்தா மகளேநீ மணங்கொள்ளா தமைத லாலே
உன்னையு ராரிகழ்ந்தா ரிகழ்ந்ததனை யுனதுபிதா வோபொ றாமல்
என்னையுனை மணஞ்செய்து கொள்ளும்வகை யிசைத்திடென விசைக்கவந்தேன்
முன்னைநினை வதைவிடுத்து நல்லவரன் றனைமணக்க முயறி யென்றாள். (௰௬)

கண்ணனன்றி யுலகிலுள்ளோர் பிதாக்களெனக்காதுமென்றன்கருத்தைநீபோய்
அண்ணறனக் குரைசெயெனு மவருறுதி தனையறிந்த வன்னை தான்போய்
மண்ணுலகா ளரசனுக்குச் சொல்லவவன் வைணவரால் வாய்த்த தீதென்
றெண்ணி யினிமகளைக்கொல் லாதிருத்து மேலிகழ்ச்சி யெய்து மென்றான். ( )

மனைவிதனை அழைத்துவிடங் கலந்தசோற் றினையளித்துன் மகளைக் கொல்க
வெனவு மவள்கணவன்சொற் கடக்கமாட் டாளாகி யிசைந்து நஞ்சு
தனைவிரவு சோறுகொண்டு மகளிடஞ்சார்ந் துனதுபிதாத் தானுஞ் செய்கை
யினையு கவா தநெஞ்ச மிடுசோறுண் பிக்கவென்னை விடுத்தா னென்றாள். (௰அ)

அழுதுசொல்லுந் தாயுரைகேட் டந்தமீ ராபாயி யன்னே நன்று
வழுவிலரி பக்தியினல் யான்மடித லென்றுமா தவன்முன் வந்து
தொழுது நின்று கண்ணாநின் பக்தியினல் யான்மடிந்தாற் சொலாரோ நின்னைப்
பழுதுமுழு வதுமென்றுன் பூசையினி யார்புரிவார் படலா னேனேல். (௰௯)

எனப்பலவா றியம்பினைந்தி யான்பூசை புரிவதனைக் கிச்சை யானுல்
முனைப்பிரக லாதனா விடத்தாற்சா வாதுசெய்த முகுந்தா நீயென்
றனைச்சாவா திருக்கச்செய் யாயோவென் றேத்தியன்னை தாராமுன் வாங்கி
மனத்தார்வ முடனுண்டா ருடனேமா தவன்பச்சை வடிவங் கொண்டான் (உ0)

விடவமுதுண் டெங்கன்னி வீயாமற் கண்ணனுரு வேறு பாடாய்
இடல்கண்டு தாய்வியந்து கணவனிடஞ் சென்றியம்ப விதுமெய் யோவென்
றடலரச னவணேகி மகளையும்பார்த் துக்கண்ண ஞன பச்சை
உடலையும்பார்த் ததிசயித்துக் கண்ணாநான் விடமுண்ண வுனைச்செய் தேனே. ()

தருமோவென் றனுதபித்துச் சாஷ்டாங்க தண்டனிட்டுத் தனது கன்னி
மிருமன்பை மிகவியந்து மகள்காலில் விழுந்தெழுந்து மிகத்து தித்து
நெருமுன்றன் மகிமையறி யாதுசெய்த பிழைபொறுத்தி யென்று நேர்ந்து
புருதந்தை தனைவணங்கி நின்றற்கண் ணன்கருணை பொருந்தி னேனே. (உஉ)

எனுமீரா பாயிதனை நோக்கி யன்னே யான்விடச்சோ றுனையுண் பிக்கப்
புனிதநிறம் வேறான கண்ணனைநீ யேயினிது புகழ்ந்து போற்றி
அனகன் முன்னை வடிவாக வமைத்தியெனப் பிதாவேண்டு வதனைக் கேட்டு
வனிதைகண்ணன் றனைவணங்கிப் பூதனைதன் விடப்பாலை மாந்தி ஞேனே (உா)

நிறம்வேறா யினையோநீ யதனாலே யின்றுமுன்னை நிறமே யாகி
விறல்வேந்தன் றனக்கருள்க சேவையென வேண்டுதலும் விமலன் கன்னி
உறவேண்ட றனையுகந்து களஞ்சிறிது பச்சைநிற முறாத லாகப்
பிறவுடலெல் லாமுன்னை வடிவாகி யதிசயிக்கப் பிறங்கி ஞனே. (உச)

ராணுவேந் தன்கன்னி நிமித்தமாய்க் கண்ணனிந்த நன்மை செய்ய
மாணுத தூர்ச்சனருஞ் சாதுஜன ருந்தெரிந்து மகிழ்ந்து போற்ற
காணுளுங் கண்ணனின்று மவ்வாறே விளங்குகின்ற னவிலுங் கன்னி
ஆணுதன் கருணையா லான்மஞா னம்விளங்கி யமர்ந்தா ளம்மா. (உரு)

அகச்சரித்திரம் ககக்கு செய்யுள் ககா

மீராபாயிதிருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

தாசி கான்ஹோபாத்ரா சரித்திரம்

பண்டரி புரத்தின் றென்பாற் பகரொரு கோச தூரம்
கொண்டமங் கலவே டத்திற் குடியிருப் பவளோர் தாசி
உண்டவ ளுமஞ் சாமா வவள்வயிற் றுதித்தா ளோர்பெண்
கண்டவர் வியப்ப நாளுங் கவின்மிக வளருங் காலை. (௧)

நாமந்தான் கான்ஹோ பாத்தி ராவென நவில்வ தாக
மாமைமிக் குறுதல் கண்டு வானவர் மகளிர் நாணம்
தாமிக வடைவ ராலுற் சகத்தவர் தமக்கு நேர்வே
றாமவ ருண்டோ நாட்டி யக்கலை யனைத்துந் தேர்ந்தார். (௨)

இளமையிற் பாடி யாடு மெழிலெலா மரம்பை யாதி
வளமைசேர் வான நாட்டு மாதர்க ளறிந்து மெய்ச்ச
உளமயி லனைய கன்னி யெளவன முறுத லாகக்
கிளர்மக டன்னை நோக்கித் தாயொன்று கிளத்த லுற்றாள். (௩)

கொற்றவ னிடத்துற் றாலுன் கோலமோ டாடல் பாடல்
கற்றலா யுனக்கு வேண்டு நலமெலா நல்கு கிற்பான்
முற்றறி மகளே போக வருகென மொழிதல் கேட்டு
மற்றவ டதற்கொவ் வாமன் மறுத்தன ளுரைக்க லுற்றாள். (௪)

எனதெழிற் கதிக மான வெழிலுள புருடன் றன்னை
மனதினில் விரும்ப லன்றி மற்றையோர் தமைவி ரும்பேன்
கனாதனை யுடைய தாயே யெனவவ ளுறையுங் காலை
வினதைபுத் திரன்பா கற்கு விளைந்தது திருநன் னாளே. (௫)

சாளமிர் சங்கம் வீணை தடாரிதாள் கியைய தாகை
நீளதிர் நிரம்பத் தாசர் நிமலநன் னாமம் பாடித்
தோளணி துளவத் தான்வாழ் துகளில்பண் டரிக்கு மேவ
வாளன கண்ணாள் கண்டு மற்றவர் தமைய ணுங்கி. (௬)

அரிதிரு நாம கீர்த்த னஞ்சொலுந் தாச ரோநீர்
மருவுவ தெங்கே யென்ன மற்றவர் பண்ட ரீசர்க்
கருள்செயும் பாண்டு ரங்க னமர்ந்தபண் டரிக்கென் றோத
திருமக ளனைய கான்ஹோ பாத்திரை செப்பு கின்றார். (௭)

சீர்புகல் பாண்டு ரங்க னழகெங்க னிகழ்த்து கென்னச்
சேர்வுறு கமல நாப னழகினைச் சுருதி யாலும்
வேரிமுண் டகத்தோ னாலும் விளம்புதற் கரிய தென்று
சாரரி தாசர் சொல்லத் தாசிபுத் திரியார் சொல்வார். (௮)

தாசரோ நீர்கொண் டாடத் தக்கபாண் டுரங்கன் றன்னை
வேசியான் சரண டைந்தால் விரும்புகிற் பானோ வென்ன
மாசிலார் மதுரைக் கூனி வணக்கமு மகிழ்ந்து கொண்டான்
ஏசிலாக் கண்ண னாக வெய்திய போதி லென்றார். (௯)

ஈனராஞ் சோகா மேள ரென்பவர் முதலி யோரைத்
தானருள் செய்து காத்த தயாநிதி பாண்டு ரங்கன்
ஆனதா லுன்னைக் காப்ப தரிதன்று மாதே யென்ன
ஞானமுண் டாகித் தாய்வாழ் நன்மனை வி[illegible] பக்கார். (௰)

தாய்தனை நோக்கி நான்பண் டரிதனைச் சார்ந்து மீள்வேன்
நீயிவ ணிருத்தி யென்று நிகழ்த்துசா துக்க ளோடு
மேயினள் வீணைகொண்டு விமலகீர்த் தனங்கள் பாடித்
தூயரோ டாடிக் கொண்டு தொடர்ந்துபோ யவிடஞ் சேர்ந்தார். (ஶக)

தளிதனிற் புகுந்து பாண்டு ரங்கனைத் தரிசித் தேத்தி
முளரியந் தாளில் வீழ்ந்து முகுந்தகோ விந்த நின்சீர்
தெளிகுந ருரைக்கக் கேட்டுச் சிறியவென் சாதித் தீமை
விளியவிட் டுன்னை நம்பி மேவினேன் சரணந் தாழ்ந்தேன். (ஶஉ)

ஆதலா லங்கி காரஞ் செய்தெனக் கருளல் வேண்டும்
நீதயா நிதியன் றோவென் றுரைத்தனர் நிமலன்பாத
மீதுதன் றலையைச் சார்த்தி விழியினீர் பனிப்ப நின்று
மாதுதி பலபு கன்று வதிந்தனர் சினக ரத்தில் (ஶங)

அப்படி யிருக்க வோர்நா ளொருதுரா சார னன்னோர்
மெய்ப்படி யெழிலைக் கண்டு வியந்திவள் போலு முண்டோ
இப்படி மீதி லோர்பெ ணென்றுபே தரிவை யாளும்
மைப்படி யுளமி லேச்ச மன்னவன் றன்பால் வந்து (ஶச)

வேந்தபண் டரியின் கோயின் மேவின ளொருபெ ணன்னாள்
மாந்தளி ரனைய மேனி வனப்பினை யென்சொல் கேளுன்
நீந்துத லரிதி யார்க்கு நிரம்பெழிற் கடலுட் பட்டால்
வாய்ந்தனை யறிதி யென்றான் மற்றவன் வியந்து சொன்னான். (ஶரு)

தூதரை நோக்கி நீர்போய்த் துளவினோன் கோயில் மேவும்
மாதரைக் கொணர்க வென்ன மற்றவர் விரைந்து சென்று
ஸ்ரீதரன் கோயின் மேவுங் கருடதம் பத்தைச் சேர்ந்து
மாதவன் கீதம்பாடி வதிபவர் தம்மை நோக்கி (ஶகூ)

உனையெங்க ளரசன் றன்பா லுறுகென வுரைத்தானின்றே
சினகரம் விடுத்தங் கேகி சேர்கசீக் கிரஞ்சே ராயேல்
நினைவலிந் தங்கே கொண்டு நேர்குவோ மென்று சொல்ல
அனையவ ரரியைத் தாழ்ந்து வருவெனென் றவருக் கோதி (ஶஎ)

மாதவன் கோயிற் கர்ப்ப கிரகத்துட் புகுந்து மன்னன்
றூதர்கள் வெளியே நிற்கச் சுவாமியை வணங்கிச் சென்னி
மீதுறக் கைகு வித்துப் புண்டலீ கவர தாமேற்
போதகந் தனக்கா பத்தைப் போக்கிய புனித சீலா (ஶஅ)

நின்னடித் தொழும்ப தாக நேர்ந்தவென் றன்னை வேந்தன்
றன்னிடத் துய்த்தி யேலுன் றனைப்பணி சாது சங்கம்
மின்னிட நகைப்ப தாக வினையுமே யறிகி லாயோ
என்னகற் றுதிகள் செய்யு மின்னுரை யினிது கேட்டு (ஶகூ)

கருணையங் கடலாங் கண்ண னுடனவர் கண்முன் றோன்றித்
தெரிவைதன் னாவி தன்னைத் திகழுந்தன் றுடையிற் சேர்த்தான்
அருகிலர்ச் சகரோ டுற்ற சாதுக்க ளனைவ ருங்கண்
டுருகினர் ஐயஐ யாவென் றுரைத்தனர் வியந்து நின்றார் (உ0)

இன்னமும் பாண்டு ரங்க னெழிற் றொடை தனிலே யந்தக்
கன்னிசேர் குறிகாண் கின்றார் சேவைகாண் போர்க ளெல்லாம்
மன்னவ ருடலைக் கொண்டு போய்த் தெற்கு வாச லோர்சார்
துன்னுறப் புதைத்தார் கோயி லர்ச்சகர் துதிகள் செய்து (உ௧)

புதைத்தவவ் விடத்தப் போதே யொருதருப் பொலிந்த தாக
மதத்தகோன் றூதர் கோயிற் குட்புக்க மாத ரெங்கே
இதத்தவர்ச் சகரோ யென்ன வெழிலிவண் ணனக வானிற்
பதித்தனன் மாத ராவி யென்னலும் பதரித் தூதர் (உ௨)

உயிரிலா வுடலைக் காட்டு மெனவுடல் மரமா யுற்ற
தயலெனக் கேட்ட தூத ரதிசயித் தவ்வா றேமோ
மயிலனு டனைம றைத்துப் பொய்யுரை வகுக்கின் றீர்நீர்
அயிலுடை வேந்தன் றன்பால் வருகென வழைத்துச் சென்றார். (உ௩)

போமவ ரினிய கந்த பொடியுடன் பிரசா தங்கொண்
டேமயல் கொண்ட வேந்த னிடஞ்சென்று நல்கலோடும்
ஆமதி லுரோமங் கண்டீ தேதென வினைய ரச்சம்
தான்மிகக் கொண்டு சாமி தலைமயி ரென்று சொன்னார். (உ௪)

வேறொரு மயிரொன் றேதில் வேந்தன்றண் டிப்பா னென்று
கூறிய வார்த்தை கேட்டுக் கோன்மயி ருண்டோ சாமிக்
கீறுசெய் முன்னஞ் சொல்க மெய்யென வினையர் கோயில்
காறும்வந் தறிக வென்ன வேந்தனுங் கடுகிச் சொன்னான். (உ௫)

நன்றுநா னழைத்த தாசி யெங்கென நடந்த தோத
இன்றதை யறிவோ மென்ன வெய்தினன் றொடர வன்னார்
துன்றினர் சாமி தன்னைப் பலவகை துதித்து ரோமம்
ஒன்றநீ யுறாயேல் யாங்கள் மடிவதா மெனவு ரைத்தார் (உ௬)

உடன்வரு மரசன் கோயிற் குட்புக்குச் சாமி தன்னைத்
திடமுட னோக்கும் போது சீதரன் மகுடத் தின்கீழ்ப்
படிசுரு ளுரோமங் கண்டு பயந்தன னிகமற்றை
வடிவுடன் கவானி லுள்ள குறியுங்கண் டளம கிழ்ந்தான். (உ௭)

பலவகை துதித்துப் பாதம் வணங்கினன் பகர்ந்த வண்ணம்
இலகுறக் கண்டே னென்ன வர்ச்சகர் தமக் கியம்பி
நலவிழி களிலா நந்த நீர்வர நங்கை யிந்தச்
சலசலோ சனன்க வானிற் சாரவெத் தவஞ்செய் தாளோ. (உ௮)

என்றனன் வியந்து சாமி யிணையடி தழுவி யேத்தி
நன்றுகொண் டாடி மாத ருடன்மர நயந்து கண்டு
பின்றையா னுணரா தேசெய் பிழைபொறுத் தருள்க வென்று
மன்றலந் துளவோன் பாதம் வாழ்த்தின னூர்போய் வாழ்ந்தான் (உ௯)

உடலுறு மிடத்தி லுற்ற மரமின முளது காணக்
கடவதாய் வானோர் மற்றுங் கலந்துள மரங்க ளோடு
படர்சிலை யாகி யங்கே பரவின ராய தன்மை
திடமுறச் சேட றாலுஞ் செப்பொணா தென்ப மாதோ. (௩௰)

ஆக சரித்திரம் ௩௨க்குச்செய்யுள் ௲௭௱௯௰௮.
தாசி கான்ஹோ பாத்திரா திருவடிகளே சரணம்.
முற்றிற்று.

தாமாஜிபண்டிதர்சரித்ரம்

பேதரிமா நகராளு மவிந்தர்பிரான் மங்களவே டப்பேர் பூண்ட
நீதமிகு வளம்பதியைத் தனதாள்கைக் குள்ளாக்கி யதற்கு நேசில்
ஸ்ரீதரன்றன் பஜனையிலே சிறந்தவராய் மனம்விரக்தி திகழ்வோ ரான
சாதுவெனுந் தாமாஜி பண்டிதரா லதிகாரந் தழைக்க வைத்தான். (௧)

பண்டிதர்தங் குடும்பமுட னவ்வூரி லிருந்துதம்மாற் பார்க்க லாக
மண்டலிகா ரந்தனைச்செவ் வேநடத்திக் கொண்டுதினம் வருத லான
தொண்டருக்கு மதிதிகட்கும் பூசையன்ன தானமிகச் சுரந்து நல்கி
விண்டுபஜ னையுஞ்செய்து வெகுகாலங் கழித்தினிது மேவு நாளில். (௨)

பஞ்சமிக வந்ததனாற் சிவகோ டிகளெல்லாம் பசிபொ றாமற்
றுஞ்சுதலா வதையன்றிச் சோறுணக்கிட் டாதுமிகு துன்ப நேர்ந்து
நஞ்சுறுகா லத்திலுயர் பண்டரியி லிருந்தொர்மறை நல்லோ னிந்த
விஞ்சுபுகழ்த் தாமாஜி பண்டி தர்வாழ் வீட்டிற்கு மேவி னானே. (௩)

இன்றுநமக் கமுதுசப்பா தேகிடைக்கு மென்றுபசி யாலி ளைத்துத்
துன்றுமறை வேதியனைப் பண்டிதர்சத் பாமுடன் றொழுது நீர்போய்
நன்றுபுன லாடிவினை வாய்வருக வமுதுணற்கு நன்கென் றோத
சென்றுமறை வேதியனும் புனலாடிப் பண்டிதர்வாழ் மனையைச் சேர்ந்தான். ()

வந்தவுடன் சன்மானஞ் செய்தொருதம் பந்தியிடை வதிய வைத்து
[illegible]ந்துபல விதமான வுத்தமப்போ ஜனம்படைத்து முயல்சங் கற்பம்
[illegible]த்தனையில் லாதுபுரோ கிதர்கூற வேதியனை நோக்கி நீவிர்
நந்தலிலாப் போஜனஞ்செய் யுங்களெனப் பண்டிதர்தா மவிலும் போதில். (௫)

பண்டரியி லிருந்துவந்த வேதியன்கண் ணீர்பெருகப் பரித பித்துக்
கொண்டுறுதல் கண்டுசக லருந்திகைக்கப் பண்டிதர்முன் குறுக வந்து
விண்டடிய ரேநீரோ னழுகின்றீ ரெனக்கேட்க வேதி யன்றான்
அண்டெனது குடும்பமெல்லா நாலுநா ளுபவாச மானதாலே. (௬)

இங்குணும்போ தவர்நினைவு வந்தழுகின் றேனென்றா னென்னக் கேட்டுப்
பொங்கழலி லிடுமெழுகு போலுருகிப் பண்டிதர்மற் றவனைப் போற்றி
நுங்குடும்பந் தனக்காண்டுக் குறும்பொருள்க டருகின்றே னெனநு வன்று
மங்குதலில் லாதுசெய்து போஜனமுண் பித்தெவரு மகிழ்வ தாக்கி. (௭)

தக்கணைதாம் பூலமது பெற்றெவரு மாசிமிகச் சாற்றிச் செல்ல
மிக்கதொரு பண்டரியி லிருந்துவந்த வேதியற்கு விளம்பு மாறே
தொக்கபொதி களிற்றானி யங்கனக்கச் சுமையேற்றித் தொடர்ந்து கொண்டு
புக்குமனை யிடைச்சேர்த்து வருகவென வூழியர்க்குப் பொருந்தச் சொன்னார். ()

வூழியர்தாங் கொடுபோந்து பண்டரியின் மேவவங்கே யுற்றா ரெல்லாம்
சூழுறவந் துற்றவெல்லாஞ் சூறையா டினர்கொண்டு சுமந்து சென்றார்
வாழ்வருளத் தாமாஜி வடிவாகிப் பாண்டுரெங்கன் வந்தா னென்று
தாழ்வறுசீர் மறையோனு மூழியராற் றடைசெய்யத் தகாத தாகி. (௯)

கிடைத்தனவூ ரார்கொள்ளக் கூடவென் றலறியழு கின்ற பார்ப்பான்
உடைப்பொருளோ விவையென்னப் பண்டரியிலுள்ளவர்க ளொருங்கு கூடிப்
புடைத்தழுகின் றேயுனக்கித் தானியங்கள் யார்கொடுத்தார் புகறி யென்னப்
படைத்தபுகழ்த் தாமாஜி பண்டிதராற் கிடைத்ததென்று பரிந்து சொன்னான்.()

யான்செய்வினை தானியங்க ளெலாங்கொடுபோ யிற்றேயென் றிரங்கிப் பின்னு
வான்செய்புகழ்த் தாமாஜி பண்டிதர்பாற் றிரும்பிவர வறுமை யாலே (ம
ஊன்செயுடம் பிளைத்தமறை யோரொல்லா மவன்பின்னே யொருங்கு கூடி
மீன்செய் கடல் போலொலித்துத் தாமாஜி பண்டிதர்வாழ் வீட்டைச் சூழ்ந்தார்

வந்துநிரம் பியதுகண்டு பண்டிதரம் மறையோர்க்கு வணக்கஞ் செய்ய
முந்தியவே தியரொல்லா மாசிசொல்லி யாமுழுது மிடியின் மூழ்கி
நைந்துயிர்போங் காலமதா னீர்தீர வுதாரர்தயா நலமுள் ளோர்சீர்
நந்துதலில் லாதுசமா ராதனஞ்செய் பவரென்று நவிலக் கேட்டு. (௰௨)

அடைந்தவெங்கள் பசிநோய்தீர்த் தருளுமென வவர்சொலுந்தி னவார்த்தை கே
மிடைந்தபுகழ்ப் பண்டிதரங் கவர்களைநன் குறவிருத்தி மெலிவு றேன்மின் ட்டு
குடைந்துவண்ட ரிசைபாடு மலர்த்தலஞ்சூழ் பண்டரிவாழ் கோபா லன்றான்
உடைந்துறச்செய் பசிநோய்தீர்த் தருளுவா னென்றுமனைக் குட்புகுந்தார் (௰௩)

தமதுதர்ம பத்தினியை நோக்கியன்னங் கிடையாமற் றளர்ந்து வாடி
நமதுபண்ட ரிக்கணுள்ளார் வந்துமொய்த்திங் கிருக்கின்றா ரவர்க்கு நங்காய்
உமதுகுறை தீர்ப்பான்கோ பாலனென்று சொல்லிவந்தே னுறுகண் டீரா
தெமதிடத்தி லொன்றுமில்லை யெனமறுத்தா லவர்களெல்லா மிறந்து போவார்.

ஆதலா னம்மிடத்திற் றானியங்க ளேதுமில்லை யளித்தற் கிப்போ
தேதுசெய்து மெனவினவக் கற்பின்மிக்கார் கொழுநர்முக மினிதி னோக்கி
நாதரொயெவ் விதத்தேனும் வந்தோர்தந் துயர்தீர்த்த னலமென் றோத
மாதரார் தமைநோக்கி மன்னனுறு பொருளுளது வழங்க லாகும். (௰௫

வழங்கிலென துயிர்போகும் போனலிங் கிவர்களெல்லாம் வாழ்வ தாகும்
முழங்கிவர்தம் பொருட்டெனுயிர் விடுதன்மிக நன்றென்று முன்னுகின்றேன்
கழங்குபயில் கைமானே யிருத்தியென வெளிவந்து கலந்து மொய்த்துத்
தழங்குமறை யோர்முதலோர் தங்களைக்கூய்த் தானியவைப் பதனைச் சார்ந்தார்

கதவுதிறந் துங்களுக்கு வேண்டுவகொள் ளுங்களென்று கழறி விட்டார்
பதறிவந்தோர் கொள்ளைகொண்டு பண்டிதனை மிகவாழ்த்திப் பகரோர் மாதம்
மிதமிலதாய்க் கொடுசென்றார் பஞ்சத்தால் வருந்துயிர்கள் மிடியுந் தீர்த்த
நிதமுமரி பஜனைசெய்து பண்டிதர்கண் ணனைமறவா நினைவோ டுற்றார். (௰௭)

வேறு

வழுவலி லரசன தாக வாய்பொருள்
முழுவதுங் கொள்ளையின் முடிய விட்டதோர்
பழுதறு பண்டிதர் தமக்குள் ளேபணி
கெழுமிய வொருவனுற் கிளர்ந்த தோதுவாம். (௰௮)

பண்டிதர் பார்த்திபன் பொருளைப் பல்படி
கொண்டுபோ கக்கொள்ளை விடுத்தல் கொள்கையோ
அண்டிய யான்சும்மா விருக்க லாகுமோ
புண்டரு வேலிறை பொறுப்ப னோவென. (௰௯)

என்ணினன் பொருளெலாம் போன விவ்வகை
அண்ணலுக் கறிவுற வரைந்த னுப்பினுன்
நண்ணிய வதுதெரிந் தவிந்தர் நாயகன்
ஒண்ணுமோ விதுசெய வெனவு ருத்தனன். (உ௰)

எனதரு ளாணையில் லாம விங்ஙனம்
வனைபவன் றனதுயிர் வதைத்தல் வேண்டுமென்
றனையவர் தமைப்பிடித் தணுக வீரரைத்
தனதுகைத் திட்டொடு சார வேவினுன். (உ௧)

பண்டிதர் பால்விரைந் தடுத்துப் பார்த்திபன்
கண்டளைத் திட்டினைக் காட்டி நீர்விரைஇ
அண்டுதல் வேண்டுமோ லரசன் பாலெனக்
கொண்டன ரோகிடக் கடுத்துக் கூறினுர். (உ௨)

கூறின வீரர்சொற் கேட்டுக் கோமகன்
ஆறுசெ யாணையின் படிய டைந்திடத்
தேறினர் பண்டரி சேர்ந்து நாதனை
வீறிணை யடிதொழு தேக வேண்டினுர். (உ௩)

வீரருக் கின்னுரை விளம்பிக் கொண்டுதாம்
சீரரி பண்டரி புரத்தைச் சேர்நதனர்
சார்தரு சந்திர பாகைத் தண்புனல்
ஆர்வமோ டாடினர் கோயி லண்மினுர். (உ௪)

சன்னிதிக் கருடதம் பத்தின் சார்புற
மன்னினர் வணங்கினர் செங்கன் மேல்யதி
பொன்னிறு யகனது பாதப் போதினைச்
சென்னிமேற் சேர்த்துக்கை குவித்துச் செப்புவார். (உரு)

ஞானநல் லுருவபொன் ளுர நாடுறுந்
தீனத யாளவா பத்தைத் தீர்ப்பவ
வானவர் நாயக வெனவ ழுத்தினுர்
மான்மணி மேனியை மகிழ்ந்து புல்லினுர். (உசு)

சென்னியின் மேற்கரஞ் சேர்த்து நின்றுமுன்
உன்னது சேவையென் முடிவி லுற்றதால்
என்னது பவம்பரி சுத்த மெய்திய
தன்னது முனதரு ளாமென் ரேதினுர். (உஎ)

நாதன தருவெலா நயந்து நோக்கினர்
ஆதரம் பெருகவுள் ளமைவு செய்தனர்
காதலிற் கண்கணீர் ததும்பக் காருழாப்
போதுகே ளெனவிடை கொண்டு போந்தனர். (உஅ)

திருமக ணிலமகள் முதல தேவிமார்
மருவுறுங் கோயின்முன் வந்து நின்றுமுன்
கருணையம் பிராட்டிதன் கமலத் தாள்களை
வெருவற வணங்கினர் வேண்டு கின்றனர் (உகூ)

பிரமருத் திரேந்திரர் பேண நீயுமோர்
வரனது கருணையே வடிவ மாயினை
தரமதா கியதிரி புவனந் தாங்குவாய்
உரனிலே னுன்வயி னுரைப்ப தென்னரோ (௫௰)

மற்றைய தேவிமார் தமையும் வந்தித்துச்
சொற்றனர் துதிபல சொல்லிப் பின்புமுன்
முற்றமார் வினதைதன் மைந்தன் முன்னுறீஇப்
பொற்றுணை யடிகளை வணங்கிப் போற்றுவார். (௫௧)

தலைசிறை வாலுட லென்னத் தக்கவே
நிலைகுலா மறைகணின் மேனி லாவுவோன்
அலைகுலா யதில்வள ரமல ஞனபோ
திலையுனை யலதுவே றுளத்திற் கேய்வதே (௫௨)

உளத்தினுக் கமைவதென் றுற்றுப் போற்றினோர்
களத்துவெண் ணிலாவணி கனக மேனியான்
வளத்துநீள் கோயிலை விடுத்து மாருதி
விளக்குநீள் கோயிலை மேவிப் போற்றினார். (௫௩)

மேவிய வுயிர்க்குயி ராய மேலவன்
ஆவியைக் காணவல் லவனென் றல்லவோ
தீவினை யறநினைச் சேவிப் பார்கள்சஞ்
சீவிதந் தருள்சிரஞ் சீவி யேயெனா (௫௪)

அங்குநின் றும்புறம் போந்தம் மன்னவன்
வெங்கடு வீரரோ டேக மேவினார்
அங்குபண் டரிநகர்ச் சனங்கள் யாவரும்
பொங்கினர் கண்டனர் பொருமி விம்மினார் (௫௫)

விழியினீ ராறெனப் பெருகி மேலெலாம்
வழிவுற வெங்கடம் வறுமை நோய்தெறீஇ
அழிவதில் லாமலே யாவி காத்தவர்க்
கெழிலிவண் ணன்செய லென்னை யெய்துமோ. (௫௬)

என்றனர் பற்பல வியம்பிச் சூழ்ந்தனர்
துன்றினர் வரவிவர் தொழுது பண்டரிப்
பொன்றிரு நகர்வலம் போந்து மன்னன்பால்
சென்றனர் கண்ணனை யுளத்திற் சேர்த்தியே. (௫௭)

வேறு.

இன்ன வாறிவ ரேகுமுன் னேதலை
துன்னு பண்டரி நாதன்ற னுக்கெனப்
பன்னு பண்டிதர் பற்றறச் செய்திடா
தின்னு நானிங் கிருக்க வமையுமோ. (௫௮)

மோன மாயிவ ணெய்திடின் முன்னையோர்
ஆன வன்பர்கள் பாலனன் யாதுமில்
தீன ரக்ஷக னென்பெயர் சேருமோ
ஈன மெய்திடு மப்பெயர்க் கென்றரோ. (௫௯)

அம்ப ரம்பழு தாகித்த லையுறக்
கம்ப லக்கயி றாக்க ழுத்தினில்
நம்பு கோவண நாலம வினமாய்
வெம்பு மோர்தடி கையில்வி ளங்குற. (௪௰)

அடிக ளிற்செருப் பாரவப் பண்டிதர்
நெடிது நீட்டிநி கழ்த்தினர் தந்ததாம்
படிகொள் பத்திர முங்கையிற் பாங்குற
வடிவி னீலம்வ ழாமலெ ழுந்தனன். (௪௧)

வெட்டி யானென வேடங்கொண் டெய்துவோற்
கிட்டி நின்றுகி ளர்கம லாசனி
முட்டி லாவருண் மூர்த்தியி தென்னைநீ
விட்டு நாணம்வி ளங்குகின் றாயென்றாள். (௪௨)

தேவ தேவன்றி ருமக டன்னைநீ
ஆவ தொன்றறி யாயுன தன்பினைக்
காவ லன்றிகக் கண்டனை செய்வதற்
கேவ லாளரை ழைத்தன ரேகுவார். (௪௩)

நம்ம தாரிலுள் ளார்நவி வைத்தெழு
செம்மை யோர்க்குறு நீங்குதெ ருப்புறி
எம்மை யாயுறு நாணமெ னக்கிலை
தம்மை நம்வயிற் சார்த்தினர் சார்பிலே. (௪௪)

என்று சேர்பொரு ளெய்திய சானிநை
நன்று தன்றலை மீதுற நண்ணவே
சென்று பேசரி மாநகர்ச் செம்மறன்
முன்றி லெய்தி வரவுமொ ழிந்தனன். (௪௫)

வாயில் காப்பவர் சொல்லவம் மன்னவன்
மேய வன்றனை மேவுக வென்னலும்
போய ழைக்கப்பு குந்துமுன் னேசலாம்
ஏய வேசெய்து நிற்கவென் னென்றனன். (௪௬)

பண்டி தர்தரு பத்திர மேயிது
கொண்டு வந்தது கோனுன்பொ ருள்ளினி
கண்டு கொள்கெனக் காவலன் கண்ணெதிர்
அண்டு வோரினெ ழுத்தும றிந்தனன். (௪௭)

மேய நின்பெயர் யாதென வெவ்வரா
பாய லன்விடோ பாங்கன னென்றனன்
ஆய பத்திரத் தாகிய தென்னெனில்
ஏய பஞ்சம தில்விலை போறவே. (௪௮)

தானி யங்களெ லாம்விலைக் குத்தந்து
மேனி றைந்தவி ராகனெல் லாம்பையு
ளேநி ரம்பவு டக்கியென் வெட்டியான்
பானி ஜாக்கிறு ப்பப்பட்ட தாதலாம். (௪௯)

முழுதுங் கொண்டுர சீதிமு றைப்படி
யெழுதி யுய்க்கவெ னக்கென்றி ருப்பதைப்
பழுதில் மன்னவ னோர்ந்துப டர்பொருட்
குழுவ னைத்துந்த ருகெனக் கூறினான். (ருய)

வெட்டி யான்விளை வாகப்பொ ருட்பையைக்
கொட்டி யெண்ணிக்கொ ளுமென வைத்தலுங்
கிட்டி நின்றவ னெண்ணிக்கி டைப்பது
முட்டி லாதுகொண் டாரர சன்முனே. (ருக)

லக்கத் தைம்பத்து நாலாயி ரமெனத்
தொக்க தானவி ராகனெ லாந்தொகத்
தக்க தோவொரு பையெனத் தானெனார்
மைக்க ரும்புயல் போல்பவன் மாயையால்· (ருஉ)

எண்ணி யெண்ணிக்கை யேசலிப் பெய்திட
நண்ணு றும்பொருள் யாவையு நல்கின
ஒண்ணி றப்பையைப் பொக்கிஷத் துய்க்கென
அண்ண லாணையி னாலமை வானபின்· (ருங)

கன்ன டன்கீழ்க்க ணக்கனெ ழுதிய
சொன்ம திப்பினிற் றூதனை யேவினேன்
நன்ன யத்துநீர் நல்குவ தோர்கிலேன்
என்ன நன்மையெ ழுதிய பின்னரும். (ருச)

செல்ல வேண்டுந்தொ கைகள்செல் லாயின
புல்லு கென்றுர சீதும்பொ ருந்தவே
ஒல்லை தீட்டினன் றந்துபல் லக்குடன்
பல்வ ளங்களுந் தந்தனன் பார்த்திபன். (ருரு)

வெட்டி யானுக்கும் வேண்டுவ தந்துநீ
கிட்டு மங்கள வேடமெ னக்கிளர்
மட்டி லீசனன் றென்று மகிழ்வுடன்
விட்ட பண்டிதர் வாழ்மனை மேவினான். (ருசா)

மன்னன் றந்தவ ரிசையெ லாமனை
துன்ன வுய்த்துர சீதுந்தொ ழுத்தகும்
பொன்னெ னத்தகு பொற்பினர் தம்வயின்
நன்ன ரங்கையி னல்கின னேகினான். (ருஎ

பண்ட ரிநின்று வந்தவப் பண்டிதர்
அண்டு வீரரோ டண்மினர் பேதரி
மண்ட வேந்தன றிந்தெதிர்வந்தனன்
கண்டு ளன்புக னிந்துத ழுவினான்· (ருஅ)

நீர னுப்பரி சம்புபொ ருள்கொடு
சார வந்துத னந்தரு வெட்டியான்
கேமொ திர்ந்தில னோவுமை நேர்ந்தியான்
தீர நல்கும்ர சீதுட னென்றனன்· (ருகூ)

என்று பண்டித ரோயெனக் கின்பொருள்
துன்ற நீரொழு தும்பத்தி ரந்தனை
நன்று காண்கென நல்கினன் பண்டிதர்
அன்ற தாலமை வானத றிந்தனர். (௬௰)

நானெழுதிய தோவிது நன்றுநன்
ஞான காரிய மையவிவ் வையகம்
போன கங்கொள்பு ராதன பொய்யிலார்
ஞான நாயக வென்றுந வின்றனர். (௬௧)

பொன்னின் மாமகு டம்புனை யுந்தலை
தன்னி லேபழங் கந்தைத ரித்தனை
மின்னு செம்மணி மாலைமி ளிர்கனம்
பன்னு கம்பளப் பாசந்த ரித்தனை (௬௨)

சங்கு சக்கரந் தாங்கிவி ளங்கிய
செங்கை யிற்றடி சேர்த்தினை தேசிகப்
பைங்க லிங்கமு டுத்தனை பற்றினை
மங்க ழுக்கும லிகோவ ணத்தையே (௬௩)

தேவர் தாழுந் திருவடி யாகிய
பூவி லேசரு மச்செருப் புப்புக
மேவி னைவினை யேன்பொருட் டிற்றகாப்
பாவ மேவிய வார்த்தைப கர்ந்தனை. (௬௪)

நிலையில் காமநி ரம்படி யேயொரு
தலைக டுக்கத்த னப்பைசு மந்தனை
அலைகு லாவிய வாழியின் மேலோரால்
இலையி லேதுயி லேய்புரு டோத்தமா. (௬௫)

பற்ப நாபப சுந்துள வம்புனை
பொற்ப பத்தனை யென்றும்பு ரப்பவ
நிற்ப தாகிநி லாவியொர் பண்டரிக்
கற்பகக் கனி யேசுவைக் கற்கண்டே (௬௬)

எனப்பி தற்றின ரோங்கினர் கண்கணீர்
துனக்கு ரற்கம்ம நின்றுது ழாய்முகில்
வனப்பி னிற்கருத் துற்றும யங்கினார்
நினைப்பி னைக்கண்டு கொண்டநி ருபனே. (௬௭)

ஆதி யாவரு மாச்ச ரியங்கொடு
சாத ரூபந்த னைக்கொடு வந்தவன்
மாத வன்மது சூதன னேயெனத்
தீதி லாதுதெ ரிந்தில முன்னையே. (௬௮)

சாற்று மத்தொகை யாவுமொர் சாளிகை
ஏற்ற தோதலை தானவை யேற்குமோ
தேற்ற மேதெனத் தேர்கிலம் பண்டிதர்
ஆற்ற லானத வத்திங்ங னையதே. (௬௯)

என்று தேறியி றைஞ்சிப்பு கழ்ந்திட
நின்ற பண்டித ரோவென்னி மித்தமாய்
மன்ற லந்துள வோன்வ ரலாயதால்
நன்ற தன்றித்தொ ழிலென நாடினூர். (௭௰)

வேந்த னேயெனக் காகவி திதொழில்
ஆந்த கைத்ததன் றுதலி னீவிடை
போந்த வெற்கரு ளென்றுபு கன்றிட
ஏந்தல் கேட்டங்கி யம்புகின் றனரோ. (௭௧)

கேளும் பண்டித ரோகிள ரும்மல
ராளி னுதனும் மாளென வந்தனன்
நீளு ஞானத்தி னீர்நிம லன்றனைக்
கோளுங் கண்களிற் காணக்கொ டுத்திரோ. (௭௨)

ஆத லாலுமைப் போல்பவ ராருளர்
தீத லாதெந்தி றத்திடை நீருறல்
காத லேதொழில் கைக்கொண்டி ருமென
மேத கச்சொல்லி னன்மிக வேண்டினன் (௭௩)

வேண்டல் பண்டிதர் வேண்டில ராகியப்
பாண்டு ரங்கன் பதிக்கினி தெய்தினர்
ஆண்ட மாலைக்கண் டார்வமிக் கன்பினிற்
பூண்டு தாள்களைப் போற்றிப்பு கலுவார். (௭௪)

தேவ தேவதி ருமக ளுயக
பாவி யென்பொருட் டாகவெர் பார்த்திபன்
மேவ வைக்கண டைந்துன்வி ளங்குறு
சேவை தந்தனை சேவித்தி லேனென. (௭௫)

கிண்க ணீருகப் பாதங்க ழுவினர்
மண்கொள் வாமன நின்னைம றக்கிலா
தெண்கொ ளும்மெனக் கேனெதிர் தோன்றிடாய்
தண்கொண் மேகவு ருக்கொடு தானென. (௭௬)

உற்ற பண்டித ருண்மைதெ ரிந்தவக்
கொற்ற வண்பண்ட ரிவந்து சோதினும்
பற்ற தாகப்ப ரமனைக் கண்களால்
மற்றுங் கண்டுமெ கிழவ ருள்கென (௭௭)

வேண்டல் செய்யவி ளக்கஞ்சு டர்மிகத்
தூண்டல் செய்தெனத் தோமறு பண்டிதர்க்
காண்ட மாவின்ன ருளுருக் கோனெனக்
காண்டல் வேண்டுங் கருத்துவ ளர்ந்ததே. (௭௮)

காதல் விஞ்சின ராகிக்க மலக்கண்
மாத வன்றனை வாழ்த்தினர் பன்முறை
ஸ்ரீத ரன்முனர்ச் சென்றவு ருவுடன்
போதல் செய்தனன் மன்னனும் போற்றவே. (௭௯)

கண்டு பண்டிதர் கண்ணனி னாதருள்
மண்டு கின்றதிவ் வண்ணம தோவெனப்
புண்டரீகப் பதங்களைப் போற்றலும்
தொண்டர் தம்மைத்த ழீஇத்தொழப் போயினான். (அ௰)

போன பின்பர சன்புகழ்த் தொண்டனை
ஞான தேசிக ராகந யந்தவர்
பான லம்பெறு பண்டில னுய்ச்செலத்
தேன லம்புசெ ழுந்துள வோன்றொண்டர் (அ௧)

குடும்ப மும்வரக் கொண்டர சால்வரும்
இடும்பை யேதுமி லாதருள் செய்தவன்
நெடும்பொற் பாத நினைவு விடார் விண்ணைத்
தொடும்பொற் கோபுரப் பண்டரி துன்னினார் (அ௨)

இன்ன ராகிய பண்டிதர் சீரெலாம்
துன்னு பண்டரி யோர்தெரிந் தேதுதி
பன்ன நாம பஜனைசெய் துற்றனர்
மன்னி ராவும் பகலும்வ ழாமலே. (அ௩)

ஆக சரித்திரம் ௩௩க்கு செய்யுள் ௩௲அ௱௯௰௩.

தாமாஜிபண்டிதர் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

மிருத்யுஞ்சயபக்தர்சரித்திரம்

சாந்தப மணியென நாமஞ் சாற்றுற
வாய்ந்தவன் பேதரி நகர்க்கு மன்னனாய்
நேர்ந்துள வவிந்தனந் நகரி னீள்பகல்
சேர்ந்தர சாண்டுவாழ் தினத்தி லோர்தினம். (௧)

தன்மனை யாளொடு தனது மாளிகை
மன்னுமே லுபரிகை வதிந்து மான்மதம்
துன்னுசந் தனகந்த புட்ப முந்தொக
நன்னயச் சுகசல்லா பத்தி னண்ணினான். (௨)

மனையவ ளொடுமுதிர் வாழைத் தீங்கனி
தனையுரித் தினியசர்க் கரைக்கு ளேயதை
நனிமிகத் தோய்த்துண்டு நண்ணுந் தோல்களை
இனிதெதிர் சாளரத் தேயெ றிந்தனன். (௩)

எறிவதிற் கீழ்விழுந் தோலெ லாமொரு
வறியவன் கண்டெடுத் தொடுத்து வாய்ப்பெய்து
நறியதென் றுண்பதை நன்கு கண்டனள்
வெறிகம ழலங்கருழ் வேந்தன் றேவியே. (௪)

கண்டதைக் காவலன் றனக்குக் காட்டலும்
மண்டல வேந்தனிவ் வறிய னெப்படி
அண்டினன் காவல்சே ரகத்து ளேயெனக்
கொண்டகோ பத்தொடு கூவி னனரோ. (௫)

காவலர் தமைவரக் கண்டிக் கள்வனிங்
கேவர விடுத்தவர் யாரொன் றெற்றினுன்
ஆவயின் வறியனை யவர்கள் கைக்கொடு
நோவகை சாடினர் நொருக்க மற்றவன். (௬)

அடிகளைப் பொறுத்தன னகைக்க லாயதை
முடிகொள்கோன் கண்டனன் வியந்து முன்னுறத்
தடிகிற வீரரைத் தடுத்துத் தீனனைக்
கடிதுதன் முன்வரக் கண்டு கூறுவான். (௭)

இவ்விடை வருமுனைப் பிடித்தென் னேவலர்
நைவகை செய்திட நலிவு றுதுநீ
எவ்வகை சிரித்தனை யியம்பு கென்னலும்
அவ்வர சன்றனக் கறியக் கூறுவான். (௮)

உரித்தெறி தோற்சுவை யுணலி னேயது
மரித்திடத் தக்கதோர் வருத்த முட்சுவை
தெரித்தினி திருக்குநீ சேர்வ தேதெனச்
சிரித்தனெ னெனப்பினுஞ் செப்பு கின்றனன். (௯)

நின்மனைப் புறம்புகா னேர வின்னது
துன்னிய துள்ளுறு முனக்கென் சூழுமோ
என்னலும் விரக்திமிக் கெய்தி யேந்தருன்
பொன்மனை விடுத்தனன் புறம்பு போந்தனன். (௰)

வேறு.

அனைசோடு மனைவிமக்க ளானவெலாம் வெறுத்துவன மணுகி யோர்பால்
தனைசார விருந்துதெய்வந் தனைப்பழிப்ப தெவ்வாறு ஜனனந் தீர்ந்து
கனைசேர்வ தெவ்வாறு கருத்தறியா வெனக்குவழி காட்டு மாசான்
உனைசார்வ தெவ்வாறென் றெண்ணியங்கே சிலகால முழலுங் காலை. (௰௧)

பண்டரியி லாடியெகா தசித்தினத்தி லரிசேவை பண்ணற் காகத்
தொண்டர்சில ரவ்வனத்தின் வழியாக மிருதங்கந் தொனிக்கத் தாளம்
மண்டுறயாழ் வீணைபல வாசிக்க ஹரிநாமம் வழுத்தி யேத்திக்
கொண்டொருவர்க் கொருவர்தழீஇ வணங்கியன்பு பெரிதுறக் குழுமி வந்தார்

கருடனெடுங் கொடியோடு போதுவதைக் காவலன்றுன் கண்டு சார்வோர்
அருகில்வந்துமுன்வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து சாதுசங்கத் தன்பு கூர்ந்து
மருவுமின்றுசுதினமிந்த வகைவருவார் தமைக்காண வாய்த்த தாலென்
றுருகுமனத் தொடுகூடி யவர்சேரும் பண்டரியூர்க் குவந்து வந்தான். (௰௩)

வந்துநிலாப் பாகைதனிற் றோய்ந்துபுண்ட லீகர்தமையும் வணங்கிப் போற்றி
அந்தநெடுங் கேத்திரத்தை வலம்வந்து கோபால னமருங் கோயில்
முந்துநின்று சாதுஜனஞ் செயுநாம கீர்த்தனத்தை முயன்று கேட்டுப்
பந்தமறு வோர்தமையும் பணிந்துவரு மானந்தம் படிந்து சொல்வான். (௰௪)

பலதீர்த்தம் பலதெய்வங் களைக்கண்டேன் கேட்டேனிப் பாரி லித்த
நிலைகொளும்பண் டரிபோலெங் கணுமில்லை நிலாத்துண்ட நேர்ந்து மூழ்கின்
மலையுமபி மானம்விட்டு மகிழ்விஞெரு வுருக்கொருவர் வணங்கச் செய்யும்
உலைவுறுதூற் புத்தியுள்ளோ ருயினும்பண் டரிசேரி னுசித னுக்கும். (௰௫)

இவ்விதநன் மையைச்சேர்ந்த தீர்த்ததல மகிமையையா ரிசைக்க லாகும்
செவ்விதெனப் புளகரும்பிக் கருடதம்பத் தருகில்வந்து சென்னி தாழ்த்தான்
அவ்வயிற்கூ டியசாதுக் களைவணங்கித் தழுவியபின் பழகார்ந் துள்ளே
திவ்வியரூ பத்துடனே செங்கலின்மே னிலவுசெழுஞ் சோதி தன்னை. (௰௬)

கண்களிகூர்ந் துறநோக்கித் தழுவியிரு தாட்கமலங் களிற்கீழ் வீழ்ந்து
பண்கொளும்வா மனபதித பாவனவுத் தமபுருட வரகோ பால
பண்கொள்சுவை யாமிருடி கேசபாங் தாமபாண் டுரங்க பார்க்கத்
தண்கொளரு ளுருவவுன திசைகேட்டு வந்துபைம்பொற் சரணந் தாழ்ந்தேன்.

சக்கரக்கை யாவுனது வடி வென்மனந் தனில்விளங்கித் தழைக்கச் செய்யோர்
பக்கல்கிடை யாதுழல்கின் றேனுணர்த்தும் போதகனைப் பார்ப்ப தாகித்
தக்கபடி யெனதுமனே ரதங்கூட நீயேதண் ணருள்செய் தாள்வாய்
மிக்கதிது செயுமளவும் விடேன்கோயில் வாயிலென வேண்டி வீழ்ந்தான். ( )

வீழ்ந்துஜல பானமுதல் வேண்டாதங் கேகிடக்க விரும்பி யேதத்
தாழ்ந்தபொரு ளாம்விமலன் மூன்றுநா ளிரவிலவன் கனவில் வந்து
சூழ்ந்தகவி யாணபுரத் துறைசகஜா னந்தசுவா மிகள்பாற் சென்று
வாழ்ந்திடநல் லுபதேசம் பெறுகெனவி வேகசிந்து வழங்கிப் போனான். (௰௯)

போனவுடன் கண்விழித்து வேந்தனரு கேயுறுபுத் தகத்தை நோக்கி
ஞானவிவே கசிந்திதுவோ வெனவியந்து பாண்டுரங்க நாத னுன
தீனசா ரன்கருணை யாமென்னைப் பாலனஞ்செய் தானென் றெண்ணித்
தானதைசி ரகந்தகந் தனிலிருந்து பாரத்துமா னஞ்செய் காலை (௨௰)

கனவுதனை நினைந்துகலி யாணபுர மேகவந்து கமலக் கண்ணன்
அனகவடி களைவணங்கி விடைகொண்டு குருவிடஞ்சேர்ந் தவரைத் தேடப்
புனிதநிலா திருந்ததிறற் பண்டரிக்கு மீண்டுவந்து பொருந்து நாளில்
இனியகுரு கார்த்திகையே காதசியிற் பண்டரிவந் தெய்தி னாரோ. (௨௧)

எய்தியதே சிகர்தமைக்கண் டுறுகனவி னியலோத வினிது கேட்டுப்
பொய்தவிருங் குருமகிழ்ந்து வேந்தனுக்கங் குபதேசம் பொருந்த நல்கி
மெய்தரும்பே ரதுமிருத்தி யுஞ் சயனென் றேவிளங்க விளம்பப் பெற்றோர்
மைந்தனிநா ரணபுரத்தை யணுகியங்கே கேட்டதனை மனனஞ் செய்து. (௨௨)

தெளிந்துசா க்ஷாத்கார ஞ் சேர்ந்துவிஞ்ஞா னத்திதியிற் றிகழு நாளில்
மிளிர்ந்தவவ்வூ ரினிலொருஜங் கமர்டவரா யனைநலம் விளங்கு பேரார்
ஒளிர்ந்தமிருத் தியுஞ்சயனைக் கண்டுசர ணடைந்துபதே சத்தை யுற்றோர்
குளிர்ந்துறுநாட் சங்கமரிற் சிரேட்டனொரு சமுச்சியெனுநாமங் கொண்டோன்

தன்சாதி யானபவ ராயனொரு துலுக்கனுப தேசஞ் சார்ந்தான்
என்சாலுஞ் செருப்புபுதி தென்றாலுந் தலையின்மிசை யேற்ற லாமோ
தொன்சாலு மிவனடக்கை கூடாதென் றிகழ்வதனைக் குறித்துத் தீர்த்த
ரின்சார்பு வந்து சொல்லச் சேடனுளந் திடமாக வியம்பு கின்றார். (உ௪)

மதபேதி சொல்வதனை மனத்தெண்ணு தென்வார்த்தை வழியே நின்று
நிதம்ராம பஜனைசெய்தி யெனவுறுதி நிலைகூறி நியதி செய்தார்
சிதமான பூதியணி ஜங்கமரா ஜன்பேர்கா சிபதி யென்போன்
சதநூறு ஜங்கமரைக் கூடவைத்துத் தானுண்பான் சால நாளும். (உ௫)

வேறு

சிருதி னத்தி லெல் லோரு முண்பதாய்
மருவு பந்தியி லசனம் வண்கறி
பெருக வேபரி மாற லானபின்
நிருப னன்னவர்க் குரைநி கழ்த்துவான். (உ௬)

நீவிர் யாவரு நினையுந் தேவுக்குத்
தாவில் பூசனை சமையு மென்னலும்
ஓவி றேவனுக் குடன ருத்துவான்
மேவு தங்களம் விரவு பூட்டையே. (உ௭)

திறந்து நோக்கினர் தேவைக் கண்டிலர்
இறந்த தெங்ஙனே யெனம யங்கினோர்
மறந்த பூணநூல் வழுவ வீழ்த்தியோர்
சிறந்த வேதியன் றேடு மாறுபோல் (உ௮)

மயங்கி நாணுடன் வருந்தி யாவரும்
தயங்கி லிங்கமில் லாத தன்மையால்
இயங்கி யாம்பிராய்ச் சித்தஞ் செய்வதாய்
முயங்க லாயதே முழுது மின்றெனு. (உ௯)

அனைவ ருந்திகைத் தமுது செய்கிடா
ரினைதல் கண்டுகோ னென்னை யென்னயாம்
புனையி லிங்கமெங் ககன்று போயதோ
நினைகி லோம்வகை யெனநி கழ்த்தினார். (௩௰)

அதுவி ளுயகா சிபதி யையமீர்
இதுவி ராவுதற் கேதி யாவதே
சதுரர் தூயனை தனில்வி ராயதீ
[illegible] லுமன் றெனநி கழ்த்தினான். (௩௧)

துலுக்கன் பாற்பவ ராயன் றுன்னினான்
கலக்க னன்றுதன் றெனக்க ருத்துளே
குலுக்க நீள்வசை கூறி னேன்முனித்
திலக்க மென்னவே சமுச்சி கூறினான். (௩௨)

அவ்வி தத்தினி ரறைந்து வீமொனில்
செவ்வி பெற்றவத் தேசி கோத்தமர்
ஒவ்வி டத்திலுற் றுரைத்துக் காண்மெனத்
தெவ்வி னைத்தெறும் வேந்தன் செப்பினான். (௩௩)

நலதே னப்பவ ராயன் றேசிகர்
குலவி டத்தினிற் கூடி யாவரும்
நிலனு றப்படிந் தெழுந்து நின்றதே
யிலக லுற்றதை விளம்பி னாரரோ. (௧௪)

ஆய்ந்த தேசிக ரதனைக் கேட்டுமே
தாந்த மொன்றுசித் தாந்த மொன்றெனா
வாய்ந்த நாயிரண் டிம்ம டத்துளே
எய்ந்த லிங்கமெல் லாங்கொண் டெய்தினா (௧௫)

களவி லாதெனக் கருது கின்றனென்
உளத ரச்செய்வே னெனவு ரைத்தவன்
அளவு மாறுகூப் பிடவொன் றாங்குமங்
கிளகி நிற்கவீ தெனவி சைத்தனர், (௧௬)

அறையு முன்னரா யபத லிங்கமாய்
சறையிற் காண்டிடத் தனிமற் றொன்றுமம்
முறையிற் காண்டது முன்னர்த் தந்தமங்
கிறையி னைத்தெரி கிலரி தெனப்பெனார். (௧௭)

சாமி சீவியென் சாமி தம்மையாய்ச்
சீமி னென்றுதோத் திரமி யம்பலும்
பூமி நாயக னடியர் புந்திசேர்
தோமில் கண்ணினற் றுலங்க வாய்ந்தனர். (௧௮)

ஆய வன்னவை யவரவர்க்குற
வேய நல்லரு ளினிது செய்தனர்
மேய வவ்வவர் விமல தேசிகர்
தூய பொன்னடி தொழுது வாழ்த்தினர். (௧௯)

ஞான சாகர னென்னு நாமமிட்
டான பின்பவ ரவனை யங்கிரு
கோன கஞ்செலீஇக் குறியைப் பூசித்துப்
போன கம்புசித் தறல்பொ ருந்தினர். (௨௰)

ஆக கதை ௧௪க்கு செய்யுள் ௩௲௭௱௩௰௩.

மிருத்யுஞ்சயர் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

பானுதாசர் சரித்திரம்

பகழும் பைடண புரத்துளோர் சூரிய பூசை
இகழ வேசெயும் வேதியர் திலகர்சுஞ் ஞானர்
இகழ்வி லன்னவர்க் கொருவர்சே யெனப்பிறந் தெவர்க்கும்
தகவு கூர்தர வளர்ந்தனர் தாய்மகிழ் தழைக்க (௧)

வளர்ந்து கல்வியிற் பயின்றபின் வேதமும் வாய்ப்பத்
தெளிந்து தந்தையே கூறுநா ளொருதினஞ் சேய்மேற்
கிளர்ந்த தாயது சினங்கல்வி களத்துறுந் திறத்தில்
தளர்ந்து மற்றதிற் சிறுவரா னவர்புறஞ் சார்ந்தார் (௨)

எங்குச் சென்றொளிப் போமெனப் பயத்துட னேகித்
தங்கு மூர்க்கரு கேயொரு கானிடைச் சார்ந்தார்
அங்கு மண்ணிடைப் புதைந்துள வலரிநா ரணன்றன்
பொங்கு கோயிலைக் கண்டத னுள்ளிடைப் புகுந்தார். (௩)

புகுந்து மூர்த்தியைத் தொழுதன ருள்ளன்பு பொலிய
உகந்து சூரிய நாரணன் றோன்றியு னன்பு
தகுந்த தென்றுகொண் டாடின னபயமுந் தந்து
முகுந்த னைத்தியா னித்துநீ முயல்கென மொழிந்தான (௪)

பாலை வட்டிலிற் கொணர்ந்தந்தப் பாலகற் கருத்திக்
கோல மைந்தனே யுனக்கிடை யூறுகள் குறுகில்
ஏலு மற்றதை யான்வந்து நீக்குவே னென்று
சால வோதினன் மறைந்தனன் பின்னாத் தனையர் (௫)

தாயுந் தந்தையு மூரிடைத் தேடினர் தளர்ந்தே
ஏயுந் துன்பத்தோ டேழுநாள் வரையுங்கா ணாமல்
ஓயு நாளந்தப் புதல்வரக் கோயிலு ணின்று
மேயி னார்வெளி வரவொரு வேதியன் கண்டான். (௬)

கண்ட வேதியன் புதல்வரைக் கூப்பிடக் கடுகிச்
சண்டன் கோயிலுட் புகுந்தனர் மறையவன் சார்ந்து
விண்ட தாய்தந்தைக் குரைத்தனன் விரைந்துசில் லோரோ
டண்டி னாரந்த விருண்மிகு கோயிலி னருகே. (௭)

இருள கன்றிடத் தீவர்த்தி கொண்டகத் தேகி
மருவி னோர்களெல் லோரும்போய்ப் பார்த்திட மைந்தர்
பரிதி நாரணன் றாளிடைத் தலைவைத்துப் படுத்து
வெருவ லின்றிநித் திரைசெயக் கண்டனர் வியந்தார். (௮)

அனையுந் தந்தையும் புதல்வரை யெடுத்துமார் பணைத்துத்
தனைய நீயிங்குத் தனிவந்து கங்குலிற் றங்க
எனைய தெய்திய தெழுபக லுணவின்றி யிருந்தாய்
உனையிங் கேவர்போற் றினரெனக் கேட்டன ருவந்து (௯)

தினமு மிங்கொரு தெய்வவே தியன்வந்து நீம்பால்
மனமு வந்துதந் தேகுகின் முனதை மாந்திக்
கனமி கும்பசி யின்றியுய்ந் தனனெனக் கழற
ஜனக ராதியோ ரதிசயித் துன்னினர் தாமே (௰)

மைந்த னன்மையைக் கண்டிந்தப் பானுவே மகிழ்ந்து
தந்த னன்பரு கற்குப்பா லென்றுநிச் சயித்து
வந்த நன்மையாற் பானுதா செனப்பெயர் வகுத்தார்
அந்த மைந்தனை யழைத்துக்கொண் டகம்வந்து சேர்ந்தார். (௰க)

சேர்ந்த தாய்தந்தை தினகர னேயிந்தச் சேயை
ஈந்த னனென்று பானுவை யேத்தின ரிருக்க
வாய்ந்த தந்தையிம் மைந்தர்க்கு வேதநூல் வகுக்கில்
ஆய்ந்தி டாதுமுன் போற்செயிற் செய்வதே தாமே. (௰உ)

விதியி னுவதே யாமெனப் பெண்விசா ரித்து
வதுவை செய்துவைத் தனர்பின்பம் மைந்தர்பொன் மணாளன்
துதியில் விஞ்சின ராயுறத் தந்தைதாய் துளவோன்
பதிய டைந்தன ரிவரொரு தொழிலிலும் பயிலார். (௰௩)

மிடியி னுற்றுகி லனமில ராகியும் விமலன்
அடிம றந்திலர் பஜனைசெய் திருந்தன ராக
நெடித நிந்தபந் துக்கள்வந் தவரொடு நேர்ந்து
முடிவி லின்னலைக் குறித்திது செய்கென மொழிவார். (௰௪)

உமது தந்தைதாய் குடும்பர க்ஷணைமுன்செய் துற்றோர்
அமைய நீரது செய்கிலீ ராயரி பஜனை
சமைதி றேற்குநம் பச்சுமை தாங்குவார் யாவர்
எமதுரைப்படி கேண்மென விசைவுற வியம்பி. (௰௫)

சதவி ராகன்யாந் தருதுமற் றதுகொண்டு தானே
விதவி தங்களாய்க் கொண்டுவிற் றதில்வரு விபவம்
நிதமு முண்பதற் காகநீர் கொள்கென நேர்ந்தார்
அதனை வேண்டுபோ தீகெனப் பின்னரு மறைந்தார். (௰௬

தங்க ளாவணத் தருகுறக் கடைவைக்கச் சமைத்து
மங்க ளம்பெறு பானுதா சருக்குடை மாறும்
சிங்க லில்லதோர் பாஷையைக் கற்பித்துச் சீலக்
கங்கு விற்பதோர் விலைகளின் வகையறி வித்து. (௰௭)

வாணி பஞ்செய்து வருவதின் மெய்சொலின் வாராப்
பேணு மூதியம் பொய்சொலின் வரும்பெரி தென்னத்
தாணு வாய்முதற் றருமவர் தங்களை நோக்கிக்
கோணி லார்தலை போகினும் பொய்சொலக் குறியேன். (௰அ)

மெய்யி னுல்வரு மூதிய மிகச்சிறி தேனும்
உய்வதற்கது போதுமென் றுரைத்தன ருற்றோர்
சையெ னச்சிரித் திவன்பிச்சை யேற்பதே சமைவான்
மையி னஞ்சொலைக் கேட்குறா னிவனுக்கென் வருத்தல். (௰௯)

என்று சொல்லும்போ தொருவன்வா ணிபத்திற மிவன்றன்
நன்ற றிந்திடி னமையெப்பா குவனென நவிலத்
துன்றி னேரொலாஞ் சரியென்று தொழில்செய வைத்தார்
அன்று தொட்டிவர் வாணிபஞ் செய்திட வமைந்தார். (௨௰)

வாங்கு வோர்வரி லின்னதே கிரயமற் றதற்குப்
பாங்க தாகிய லாபமின் னதுசரிப் பட்டால்
ஈங்கி லாதுகொள் ளுங்களென் றேலயல் சேர
நீங்கு வீரென்று ராமநா மஞ்சொலி நிறைவார். (௨௧)

கொள்ளு வோரிவர் பொய்சொலா ரெனநனி குறித்து
விள்ளு மவ்விலை தந்துகொள் வாரது விளைவி
எள்ளி லூருளோர் யாவருங் கொள்வதா யினன்றூர்
உள்ள வாறிவர் வாணிபத் தோங்கிய மோங்க. (௨௨)

மாடு றுங்கடை களிற்செயும் வாணிப மின்றி
வாடு வாரழுக் காறுகொண் டுளதுசொல் வாமேல்
நாடு றும்மிவன் றனைநம்பல் போனமை நம்பார்
நீடு நாண்முன்பு பொய்சொல்ல லாமென நினைவார். (௨௩)

வேங்கை சாந்தத்தை மேவினுங் கொல்வதற் கென்பார்
ஓங்கு லோபியு தாசின முறிற்பொருட் கென்பார்
வீங்கு சாரன்யாத் திரைசெய மேவுவா னாயின்
ஆங்கு மேபர தாரத்தை யடைவதற் கென்பார். (௨௪)

என்ன வாயதா லிவனில்வந் தெய்திய தின்னல்
நன்ன ரிங்கிவன் றனக்குப காரஞ்செய் நமக்கு
மன்ன லாயது பெருங்கடன் செய்வதென் மாற்ற
இன்ன காலையி லென்றெதிர் கொயில்போ யிருந்தார். (௨௫)

பானு தாசரோ கடைவைத்துப் பகர்ந்தன ரிருக்கல்
ஆன காலையி லந்தவூர்க் கனுகரி தாசர்
ஞான நாமசங் கீர்த்தன நடத்துகின் றுளொன்
றேந வின்றிடக் கேட்டனர் போவதற் கிசைந்தார். (௨௬)

கோயில் கூடிய கூட்டத்துள் ளார்களைக் குறித்து
மேய வின்றெகா தசியரி கீர்த்தனம் வினவப்
போயிங் கியான்வரு மளவுமென் கடைதனைப் போற்றி
நீயி ரோதரல் வேண்டுமென் றிரந்தனர் நேர்ந்து. (௨௭)

உனக்கு யாங்கடை வைத்துத வினமதை யலது
கனத்த வுன்கடை காக்கவு மாள்களோ யாங்கள்
மனக்கு வந்தது சொல்லிநீ போதரின் மடிகள்
இனத்தை யாங்கள்காத் துறுவதில் லெனமறுத் திசைத்தார். (௨௮)

மடிகள் போதரில் யாங்கள்பாத் தியப்பட மாட்டோம்
திடம தாயென வயற்கடைக் காரர்கள் செப்பப்
படங்கள் போயிலெ னிருக்கிலெ னென்றுபாண் டுரங்கன்
மடன்ம லர்ப்பத நினைத்தனர் வழுத்தினர் போனார். (௨௯)

போன பானுதா சங்கரி கதைகளைப் புகல
ஞான மிக்கனர் கேட்டனர் நயந்தினி திருக்கல்
ஆனகாலேயி லயற்கடைக் காரர்க ளவர்தம்
பான லந்தருங் குதிரையின் றளையறப் பண்ணி. (௬0)

ஓட்டி விட்டுள புடவைக ளீன்த்துமோர் மடிவின்
மாட்ட மிழ்த்தினர் மருந்தின்றிப் பிணியகல் வகையில்
வாட்ட மிக்குள நமக்கிந்தச் சமயம்வாய்த் ததென்று
கூட்ட மாகியங் கிருந்தவர் பின்னருங் குறித்தார். (௬௧)

வந்து பானுதா சென்பவன் மடிமுத ளுேக்கி
நொந்து போனபின் மடிவிடை நூக்கிய வெல்லாம்
சொந்த மாகக்கொள் வோமென்று தூஷித்தங் கிருந்தார்
அந்த வேளையிற் பாண்டரங் கன்செய்த தறைவாம். (௬௨)

என்னி டத்தன்பு மிக்கவன் பானுதா சென்போன்
தன்னு டைப்பரி தனையவிழ்த் தேகவிட் டுத்தாம்
மன்னு தூசுக ளனத்தையு மடிவில்வீழ்த் தினரீ
தென்ன நீதியென் றெழுந்தனன் பண்டரிக் கிறைவன். (௬௩)

மேய்ந்து கொண்டுறு பரியின்பால் விரைந்துவந் ததன்றன்
வாய்ந்த நன்களத் திடைத்தன்பொன் னம்பர மாட்டித்
தோய்ந்து றக்கொடு பானுதா சுறுவழி தோன்றி
ஆய்ந்தி ருந்தன னவர்கடூ ஷிப்பதை யறிந்து. (௬௪)

முனிவு கொண்டவர்க் குளமடி மூட்டையும் பொருளும்
இனிய வாசியுங் கொள்ளைபோ கக்குறித் திடலும்
நனிநெ ருங்கின கள்ளர்வந் தவையெலா நாடித்
தனித னிக்கொடு போயின ரவர்களைச் சாடி. (௬௫)

ஆவ ணத்தின ரனைவருங் கூடின ரலறிக்
கூவெ னக்கத்திக் கொண்டுநாம் பானுதா சனுக்குத்
தாவி ழைத்ததி னுடனமக் கேகெடல் சார்ந்த
தோவெ னச்சிலர் சொல்லுவர் வருந்தின ருளவார். (௬௬)

நாஞ்செ யுங்கரு மத்துக்குத் தக்கதாய் நமக்குத்
தோஞ்செ யும்புத்தி தோன்றிய தெனச்சிலர் சொல்வார்
வாஞ்சை யற்றரி தாசனுய் வாழ்பவன் றனக்கி
யாஞ்செய் நஷ்டத்துக் கெதிர்நஷ்ட மியைந்தது மன்றி-. (௬௭)

இலாப மாயுதை யடிகள்பட் டனமென்பர் சில்லோர்
விலாவ றக்கத்திக் கூவுத லூரின்மே வுற்ரேர்
எலாருங் கேட்டில ரீதென்னை யெனச்சொல்வார் சிலர
யலாருங் கேட்கில ராகவே யியற்றினன் விமலன் (௬௮)

இன்ன ராயின ரிங்குறப் பானுதா சென்போர்
அன்ன ராத்திரி நாழிகை யிருபத்தா றளவும்
சொன்ன மாலசி கதைகளைக் கேட்டுச்சூ ழார்த்தி
நன்னூ ராய்ப்பிர சாதமும் பெற்றனர் நயந்து. (௬௯)

அரிதன் குசனை வணங்கிக்கொண் டகத்துக்கு மேவ
வருமம் மார்க்கத்தி லொருமறை யவனொரு வாசி
கரனி லேபிடித் துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டார்
அருகி னிற்சென்றக் குதிரையைத் தமதென வறிந்தார். (௪0)

உடன்பி டித்திருந் தவன்மறைந் தையுநன் கோர்ந்தில்
விடனி லேநம தயத்தைக்கொண் டுற்றவ ரெவரோ
இடனி லோர்கிலே மெனப்பரி தனைக்கொண்டு சேர
மடனு ளோர்கண்டு மருங்குசூழ்ந் தழுதனர் வருந்தி (௪௧)

பதறு மன்னவர் தமைக்கண்டு பானுதா சென்னே
கதறு கின்றனிர் கழறுமி னெனவவர் களுந்தாம்
சிதறு செய்கையுங் கள்வரா லடிபட்டுத் தேகம்
உதறு செய்கையும் யாவையும் வழுவுற துரைத்தார். (௪௨)

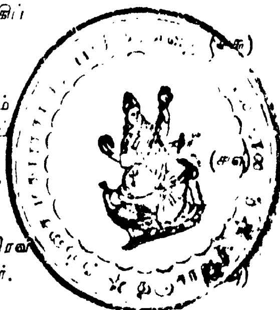
என்ன லுந்தழ லிடுமெழு காயரி தாசர்
உன்னி யைக்கொண்டங் குறைந்தவன் பார்த்தசா ரதியே
தன்னை யல்லது வேறல வொன்றுகிச் சயித்துப்
பொன்னி ஞயக னிழிதொழில் செய்வதென் பொருட்டோ. (௪௩)

அப்ப டிச்கவ ஞகயா னித்தொழி லயர்தல்
செப்ப மோவென வனுதபித் தவர்களைச் செவ்வே
ஒப்ப நோக்கிநும் பொருணஷ்ட முளவத றுளே
வெப்பு றுந்துய ரடையன்மி னெனத்திடம் விளம்பி. (௪௪)

மடிவில் வீழ்த்திய தமதுசோ பிகங்களை வாரிக்
கொடுவ ரச்செய்து பங்கிட்டங் கவர்க்கெலாங் கொடுத்து
வடிவி றம்பொரு ளனைத்தையு மவ்வகை வழங்கி
விடுதல் செய்தனர் பரியையு மவர்கொள விரும்பி. (௪௫)

இருவ கைப்பற்று மில்லவ ராய்மனைக் கேகித்
திருவி ஞயகன் பஜனையிற் சிறந்தன ரிருந்தார்
மருவு மன்னவர்க் கிரங்கினர் தருபொருள் வாங்கிப்
பொருவ ரக்குடும் பந்தனைத் தாங்குதல் புரிவார். (௪௬)

நண்டு தேண்மதி நண்ணுமே காதசி நாளில்
மண்டு வீணையுந் தாளமு மண்கொண்மத் தளமும்
கொண்டு கோஷிக்க நாமசங் கீர்த்தனங் குறித்துப்
பண்ட ரிக்குவந் தாடுதல் பாடுதல் பயில்வார். (௪௭)

பாண்டு ரங்கனைத் தரிசித்தா னந்தபாஷ் பந்தம்
நீண்ட கண்களில் வரவணங் கித்தழீஇ நின்று
வேண்டு தோத்திரஞ் செய்வர்தம் மனைமக்கள் விரவ
ஆண்டு நோக்கினர் யாவரு மவர்தமைப் புகழ்வார்.

வேறு.

பண்டரியெ னும்புரியில் வாழுமொரு பார்ப்பான்
மண்டுபொருள் வேண்டியம னத்தினர்பு றப்பட்
டண்டுபல தேசமும டைந்தனர்செ லும்போ
தேண்டிசையு மெய்ச்சுமொரொ ழிற்பதியெ திர்ந்தார். (௪௯)

ஆலயபதி யின்பெயரை றைந்திடுவர் வித்தி
யாநகர மென்றதனி னுட்புகுத லாகிக்
கோனதக வாசலிடை யிற்குறுகி நின்று
தானடைத லைப்பதித னக்கறிய வைத்தார். (௫௦)

வாசலுறு வோரரச னுக்கறிய வைத்து
மாசிலிவ ணைக்கொடுசொன் மன்னனிடை யுய்த்தார்
காசிலிவ ணைத்தனெதிர் கண்டவுடன் மன்னன்
நேசமிகு பூசனைபு ரிந்தனனி ரம்ப (௫௧)

பங்கினிதி ருந்தடைதிர் நீர்விழைவ தேது
பொங்கருள்கொ டென்னிடைபு கன்றருளு மென்னப்
பங்கமில்பி ராமணரோர் பண்டரியில் வாழ்வேன்
இங்குமது தாரகுண மேவினவி வந்தேன் (௫௨)

என்னவர சன்வினவி யின்பமிக லாகி
மன்னுமறை யோர்தமைவ ணங்கிமுக நோக்கி
நன்னரல ராடியினி நான்பரவு காளி
தன்னிடம்வி ராவுவனீர் சாருமவ னென்றான். (௫௩)

நல்லதென வேயரச ேனாடுடன டந்தான்
வல்லவொரு காளியுறை கோயிலைவ ளைந்து
பல்லமலர் வர்க்கமொடு பற்பல்பொரு ளுங்கொண்
டெல்லையிலி யம்பலமு ழங்கவெழி லாக. (௫௪)

செய்யுமுப சாரமுழு துஞ்செய்துசி றப்பா
யையைதனை வந்தனைபு ரிந்தனைவ ருக்கும்
துய்யபிர சாதமது தந்துமகிழ் தோன்றல்
மயறுமொ ராசனய திற்றிகழ மன்னி (௫௫)

பண்டரிபு ரத்துமறை யோனைநனி பார்த்தியான்
அண்டுமொரு தேவிநிக ரானதெய்வ தத்தைக்
கண்டதிலை கேட்டதிலை காசினியி லெங்கும்
உண்டெனவு ரைப்பதுள தோவெனவு ரைத்தான் (௫௬)

வெள்ளியையு ருக்கிமெழு கிச்சுடர்வி ரிக்கும்
பள்ளிநிகர் பாழிவிரி பார்மிசையி லுண்டோ
விள்ளுமும தூரிடைவி ராவியுறு தெய்வம்
எள்ளுதலி லிவ்வளவு பீடெழிலொ டுண்டோ (௫௭)

தினமறை யோர்கள்வழி பாடுசெய நின்ற
தானகட வுட்கணிக ளேதுண்டெக ளேது
ஞானமறை யீருமது நல்வினையி னாலே
மானமிகு தேவிதனை வந்துதரி சித்தீர் (௫௮)

நன்றுபணி வீரொனந ராதிபனு ரைக்க
ஒன்றுமறை யோரதுவி னவலுமு டன்றூர்
என்றுமுள பண்டரிய னோவெழிலை நோக்கா
இன்றுறுமோர் காளிடெழி லேபெரிய தென்றாய் (௫௯)

வெள்ளியத ஞன்மெழுகி மேவுமிது வென்றாய்
ஒள்ளியபொ னுவினிது ளுற்றிமணி யிட்டம்
அள்ளிமிசை யப்பியுள னண்டர்புகள் தச்சன்
எள்ளிலெம தூரையினி நீயெதிர்க வென்றார். (௬0)

வேறு.

அங்குறு மரங்க ளெல்லா மைந்தரு வாகி நிற்கும்
பொங்குறு பரற்க ளெல்லாம் பொலிசிந்தா மணிக ளாகும்
தங்குறு பசுக்கள் காம தேனுவாய்த் தழைத்து லாவும்
எங்குறஞ் செடிக ளெல்லாந் துளசியா யியல்வ தாகும் (௬௧)

சாதுசற் சனர்க ளான மாலரி தாசர் கூடி
மோதுமத் தளதா ளங்கண் முதலவாத் தியமுழங்க
மீதுயர் பன்னகாரிக் கொடிமின்னி விளங்க வெங்கும்
ஓதுவர் நாமசங்கீர்த் தனங்களை யொழிவி லாதே (௬௨)

சந்திர பாகை யென்று தவழ்வதோர் செய்வ யாறு
அந்ததைத் தரிசிப் போர்கண் முத்தராய் மருவு வார்கள்
விந்தைசேர் விமலன் கோயிற் கருடகம் பத்தின் மாடு
சுந்தர வரம்பை மாதர் தொக்கினி தாடு வார்கள் (௬௩)

வாசலிற் கானம் பாட வதிவர்கந் தருவர் மிக்க
தேசுடைத் தேவ தேவன் நீணத யாளன் செவ்வே
காசினி முழுதுங் கூடிக் கலந்தவன் பாலின் வேலை
மாசுணச் சயனன் பூமேல் வளர்திரு மகட்குக் கேள்வன் (௬௪)

புண்டரீ கருக்குண் டான பொருவறு ஞான பக்தி
கண்டுபண் டரியிற் செங்கன் மீதுநின் றிடையிற் கைகள்
அண்டுற வைத்துத் தாசர்க் காமிடிக் கண்ச ளெல்லாம்
விண்டிடத் தானே தீர்த்து விளங்குவன் வேண்ட னல்கி (௬௫)

அப்படிக் கமைந்த திவ்ய மங்கள மூர்த்தி யான
ஒப்பறு வடிவை நோக்கி முடிவுறா துலக மீன்ற
பொற்புறு திருவு நாணம் பொருந்துகின் றாளோர் கோடி
வெப்புறு சுடரின் சோதி விமலன்மேன் முடிக்கு வேள்கும் (௬௬)

இருபுய மலைகண் மீதே யெழுந்திரு சுடர்க டம்மிற்
பொருதனே ராகச் சோதி மகரகுண் டலங்கள் பொற்பப்
பருமணி வெயில்பொ ருமற் பதுமைபைந் துளவமாலைத்
தருநிழ லமர்ந்து வாழ மறுவங்குத் தழைத்து மேவ (௬௭)

மேருவைச் சூழ்ந்த சேடன் றலைகளா யிரத்து மேவி
ஏருறு மணிகண் மின்னி யிலங்குறு சோதிபோல
நேரிலாட் கேயூரத்தி னிறைந்துசெம் மணிகண் மின்னச்
சீருறு நிலவு பானு வெனவளை கிகிரி சேர (௬௮)

பொன்னுடைச் சோதியெங்கும் பொலிதர மருங்கிற் சாத்தி
மின்னுபல் கலன்க ளோடு விளங்குதே ஜோம யத்தின்
மன்னிய மூர்த்தி தன்னைச் சேவிக்க மகவா னாதி
பன்னுமுப் பத்துமூன்று கோடிபண் ணவர்கள் வந்து (௬௯)

சமயம்பார்த் திருக்கின் றூரச் சாமள மூர்த்தி நாமம்
அமைவுறப் பகலு மெல்லு மிடைவிடா தமர்ந்தே காந்தத்
துமையவன் கொழுந னுன்னிப் பழித்துக்கொண் டிருகின் றுன்போற்
கமலநான் முகனும் வேதங் களுமந்தக் கமலக் கண்ணன். (எ௰)

குருமணிச் சொருப ரூப குணவிபூ திகளை நாளும்
வருணித்து முடிவு றுது மருவுகின் றூர்சி ரங்கள்
ஒருசகத் திரங்கொள் சேட னுகந்தவை யுரைத்துத் தாலம்
இருபிள வாகி நாணி யென்செய்வ தெனநிற் கின்றுன். (எக)

இன்னபாண் டுரங்கன் போலோர் தெய்வமு மெழில்கொள் சோதி
துன்னுபண் டரியைப் போலோர் நகரமு நிலாத்துண் டத்தின்
மன்னுதீர்த் தமுமீ ரேழு புவனத்து மில்லை மன்று
நின்னதா ராதனைக்கு நேர்ந்துள சக்தி தானும். (எஉ)

பண்டரி புரத்திற் கோயிற் பணிவிடை செய்கின் றுணீ
கண்டறி யாமை யாலிக் காளியைப் புகழ்ந்து சொன்றுய்
அண்டிவர் தறிகொள் ரூத பாமகா மத்தி னண்ணல்
மண்டுறு கோபங் கொண்டு மறையவர் தம்மை நோக்கி. (எ௩)

என்னதா ராத னைக்கிங் கேய்ந்ததெய் வத்தை நிந்தை
சொன்னவுன் றனையிப் போதே கொல்லவே வேண்டுஞ் சூழ்ந்தால்
மன்னுறும் பிரம ஹத்தி யாதலால் வருத்தி நின்னை
நின்னதூர்க் கனுப்ப வேண்டு நிகழ்த்திய மறைவல் லோனே. (எச)

பொன்மய மாகத் தோன்றும் பண்டரி புரமென் றுய்நீ
யென்மனேன் மணியைத் தாசி யென்னவுஞ் சொன்று யிவ்வா
றுன்மன மஞ்சா தேன்பொய் யுரைத்தனை யெனக்கோ பிக்க
நன்மறை யவரும் வேந்தே நண்ணிநீ காண்க வென்றூர். (எ௫)

மறையவ னேநீ சொன்ன வகைமெய்யே யாகி லுன்பின்
அறைதரு பண்ட ரிக்கு வருகின்றே னவ்வா றின்றேல்
குறைவுசொல் லுனைத்தண் டிக்கா மல்விடே னென்று கூறி
முறைசெய்மந் திரியை நோக்கி யெழுகமுன் படையோ டென்றுன். (எசா)

இயம்பல முழங்கச் சேனை யெழுந்துடன் படர வேந்தன்
நயந்தெரி மறையோர் கூட நண்ணவே தியரு நாடிக்
கயந்தனைக் காத்த கண்ணு நின்பெயர் கழறி யெங்கும்
வியந்திடச் செய்தி ரந்தென் குடும்பத்தை விழைந்து காப்பேன் (எஎ)

சாதுக்க ளுனையு முன்றன் றலத்தையும் வருணித் துற்றூர்
ஓதுற்ற படியே வேந்தற் குரைத்தன னுண்மையாகப்
போதுற்ற வேந்தற் கந்தப் படியிங்குப் பொருந்தல் வேண்டும்
மாதுற்ற மார்ப ஙிந்தக் கலியின்மண் மயமா யார்க்கும். (எஅ)

தோன்றுகின் றூற்போல் வேந்தன் றனக்குமே தோன்று மாகில்
சான்றவ ருரையும் பொய்யா யெனக்குந்தண் டிப்ப துண்டாம்
தேன்றரு துளவி னுனே தீனத யாளா வாபத்
தேன்றிடிற் காக்கு மீசா வென்றுளத் தேத்தி வந்தார். (எகூ)

எங்ஙனு நிறைந்தோ னன்று மிரங்கினர் நடுங்கித் தன்னைப்
பொங்குறத் தோத்தி ரித்துப் போதவ துணர்ந்தென் கீர்த்தி
அங்கிறைக் கோதும் வேதி யனைத்துன்பத் தழுத்த லாமோ
செங்கம லத்தி ஞளே யென்றனன் செப்பு கின்றான். (அ௰)

வித்தியா நகரை யாளும் வேந்தன்வே தியன்சொல் வார்த்தை
சத்திய மோகாண் பேனென் றுரைத்தனன் சார்த லாலே
மெய்த்திற மாகச் செய்ய வேண்டுமென் றேலெ னக்குப்
பத்தபா லனனென் றோதும் பெயர்பழு தாகிப் போகும். (அக)

வேதியன் றனக்குத் தண்ட முறும்புரா ணம்வி ளம்பும்
நீதியும் பொய்யா நம்மை நேர்ந்தவன் பருந கைப்பார்
தீதிலா யெனவும் லோக ஜனனியாந் திருவு நாதன்
பாதமீ துறவ ணங்கிப் பாக்கிய மெனவுட் கொண்டாள். (அஉ)

கொண்டவக் கணத்தின் முன்னோர் கூறிய படியே பொன்னைப்
பண்டரி விளங்கிற் றந்தப் பார்த்திபன் விரைவி லூர்ச்சார்
அண்டுறு போதிற் சொன்ன வேதிய ரதிக வச்சம்
மண்டுறப் பாண்டு ரங்கன் மலரடி வழுத்தி வந்தார். (அங)

மாதங்க மேறிச் சார வருமந்த ராம ராஜன்
ஏதங்க ளில்லா தங்ங னியன்றபண் டரியை நோக்க
வேதங்க மயத்திற் கோடி யிண்மணி விளங்க லென்னக்
காதங்கள் பலவுஞ் சூழக் கவின்மணி விளக்கங் கண்டான். (அச)

வேதிய னங்குச் சொன்ன விதத்திலெண் மடங்க தாக
ஈதியல் கின்ற தென்றி யானையி னிறங்கி யச்ச
மீதிடக் கூட்டி வந்த வேதியர் பதம்வ ணங்கி
ஆதியி னீர றைந்த ததுவுண்மை தானென் றேத்தி. (அரு)

தெரிகிலே னுமைக்கோ பித்த பிழைபொறுத் தருள்செய் கென்ன
விரிபுக ழரசே நின்போல் விளங்கறி வினர்க்கு மெய்யாய்ப்
புரிபுரா ணத்திலுள்ள பொருட்படி யுறுமற் றோர்க்குச்
சரிவரா திலங்கு மிந்தக் கலியுகந் தன்னி லென்றார். (அசு)

என்றுதாஞ் சொன்ன வாறே யிருடிகே சன்பு ரிந்தான்
நன்றுநன் றெனக்கொண் டாடி நர பதிதாளம் வீணை
துன்றுமத் தளந்தொ னிக்கச் சுருதிசே ரிசைகள் பாடி
மன்றுதி தாச ரோடு வரவுடன் றாமும் வந்தார். (அஎ)

எங்குமைந் தருவின் சோலை யதிலியல் பறவை யெல்லாம்
தங்குபாண் டரங்க னுமைஞ் சாற்றிவீற் றிருக்க மஞ்ஞை
பொங்குறு நடனஞ் செய்யப் பொலிசிந்தா மணியின் சோதி
வெங்கனல் சுடுமென் றஞ்சி யெகினங்கள் பண்ணைமேவ. (அஅ)

காமதே னுக்கள் பைம்புன் மேய்ந்தெங்குங் கவினப் பொற்ப
தாமவை யெல்லாங் கண்டு வியந்தன னகருளாக
வாமமா ளிகைக டங்க மயத்தின்மா ணிக்க மின்னப்
போமவன் கண்கள் கூசப் புவியும்பொற் சோதி போர்ப்ப. (அகூ)

வேதகோட் டங்களோர்பால் விமலகீர்த் தனங்க ளோர்பால்
தாதர்க டழுவ லோர்பால் தாண்மிசைப் பணித லோர்பால்
காதலோ டாட லோர்பால் கவன்றிய மியம்ப லோர்பால்
கேதனந் திகழ்வ தோர்பால் கெழுமுவார் குழுவ லோர்பால் (௯௰)

பற்பல தீர்த்தஞ் சூழப் பரவுறு சந்த்ர பாகை
அற்புத வெள்ளத் தாடி யானந்த பாஷ்பம் பொங்கப்
பொற்பமர் விமலன் கோயிற் சன்னிதி முன்பு போத
நிற்புறு மிந்தி ராதி தேவர்க ணெருக்கங் கண்டான். (௯௧

நெருக்கத்துட் புகுந்து போந்து நெருங்கிய வரம்பை மாதர்
திருக்கற வாடல் பாடல் சிறந்துறு கருட கம்பத்
திருக்கையில் வந்து தாழ்ந்தங் கெழுந்துசன் னிதிக்குட் போம்போ
துருக்கொடெண் சித்தி மாத ரூழியஞ் செய்தங் குற்றார். (௯௨)

அவருடன் றன்பூ சிக்கு மம்பிகை கெழுமித் தானும்
உவமையில் பணியின் மேவி யுறுதலுங் கண்டி தென்ன
நவமென நோக்கி யம்மே யூழியஞ் செய்து நண்ணல்
எவனிவ ணென்னக் காளி யென்றுமென் பணியீ தென்றாள். (௯௩)

பின்னுமிப் புண்ட ரீகர் பெருந்திரு முற்றத் துள்ளே
மன்னுமென் றனைப்போற் றாசி மாதர்க ளநேகருண்டு
பன்னுறு தீர்த்த மெல்லாம் பாவையர் வடிவ மாகி
என்னுடன் பணிகள் செய்வா ரித்தல மகிமை தேர்வாய். (௯௪)

என்றவ ளுரைக்கக் கேட்டு மன்னவ னினிதுட் செல்லத்
துன்றுநா ரதரோ டண்மித் தும்புரு விசைகள் பாடத்
தன்றுணை யில்லா வாயில் ஜயனொடு விஜயன் காத்து
நின்றன ரவரைத் தாழ்ந்து நிமலன்வாழ் வுறையுட் சென்றான். (௯௫)

வளரொளி மினிர்ந்து தேஜோ மயவடி வாகி நிற்கும்
கிளர்தயா நிதியை நோக்கிக் கண்கணோர் கெழுமச் சோதி
அளவளாய் விரவக் கூசி முகிழ்த்துத்த னங்கை யாலத்
தளர்வுறு மறையோர் தம்மைப் பற்றினன் சார நின்றான். (௯௬)

நின்றவன் விழித்து நோக்க நெடியமா லுடனே நீண்ட
தன்றனி மேனிச் சோதி தனைமறைத் தழகு சார்ந்த
முன்றிரு வுருவங் கொள்ள முகிழ்த்தகண் விழித்து வேந்தன்
பொன்றிரு மார்பன் றன்னைக் கண்டனன் புகழ்ந்து போற்றி. (௯௭)

அடிமிசைப் பல்காற் சேவித் தானந்தக் கடலின் மூழ்கி
நெடிதுடல் புளகித் துக்கண் ணீர்மல்க நின்று நாதன்
வடிவினைத் தழுவிப் பல்கால் வழுத்தித்தன் மருங்கு நின்ற
முடிவில்சீர் மறையோர் தம்மை நோக்கினன் மொழிய லுற்றான். (௯௮)

அடியெனைப் பவித்தி ரஞ்செய் தாண்டசற் குருவே நீர்செய்
படிதனக் கியான்கைம் மாறெப் படிச்செய்வே னீவிர் சொற்ற
கொடிதனக் கநேக கோடி பங்கிங்கு நோக்கி னேன்யான்
கொடியனேன் பஉத்தை புஞ்சா பல்லிய மாக்கிக் கொண்டேன். (௯௯)

திரிபுவ னத்து மில்லாச் சீர்கொள்பண் டரியை யுஞ்சீர்
விரிநிலாத் திங்கட் டுண்டந் தன்னையும் விமல ஞான
கரியமா மேனி கொண்ட கண்ணனை யும்யான் காணப்
பெரிதுத வியசீர் சாலெம் பெருமவென் றடியில் வீழ்ந்தான். (௱)

அப்பொழு தரசற்காக வவிரொளி யான வெல்லாம்
தப்பிலாக் கலிகா லத்திற் சார்ந்துள படியே யாக
ஒப்பிலன் னதையும் வேந்த னுவந்துபார்த் ததிச யித்து
மெய்ப்புள விதுவு மிந்த விமலன்றன் விளையாட் டென்றான். (௱க)

கற்பக மிருக்கத் தாழ்ந்த கள்ளியை விரும்பு வாரோ
பொற்புறு காம தேனுப் பொருந்தவாட் டைக்கொள் வாரோ
எற்பவ னத்திருக்க விளக்கையு மீட்டு வாரோ
சிற்பர விமல னிற்கத் தேவொன்றைத் தேடுவேனே. (௱உ)

வேறு

என்று ளத்திடை யெண்ணியக் கோமகன்
குன்ற மேந்திக் குளிர்மழை காத்தவ
மன்ற லந்துள வார்மணி மார்பவென்
றொன்ற நீள்புக ழோதித் துதித்தனன். (௱௩)

ஐய நின்னிடை யான்பெற லென்னெனில்
துய்ய வென்னகர் நீவந்து தோன்றியே
மெய்யனாகி விளங்கியி ருந்தருள்
செய்ய வேண்டின னென்னலும் ஸ்ரீதரன் (௱௪)

நின்ன தெண்ணநி றைவுற நின்னகர்
மன்னு வேன்வரு மார்க்கத்தில் வைத்திடேற்
றுன்னு றேனின்னிற் றோமங்குத் தோன்றினால்
பின்னு மிவ்விடைப் போகுவ னென்றனன். (௱௫)

வேந்தன் கேட்டுமி கவுநன் றென்றதற்
கேய்ந்து பல்படை யேந்துநர் தம்மொடு
வாய்ந்து தேரிடை வைத்துவி மலனைப்
போந்து தன்னக ரிற்பொலி யச்செய்தான். (௱௬)

இடைத டுத்துள வர்ச்சக ரின்றிறம்
அடைவு றுதமர்ந் தாரவ்வ ரசனுந்
தடையி லாதுப சாரமெ லாந்தகப்
படையைந் தானுக்குப் பூசைப யின்றனன். (௱௭)

வேந்தன் றான்செயும் பூசையை வேண்டிப்பொன்
காந்த னிங்குறக் கர்க்கட கத்திங்கள்
சார்ந்தெ காதசி தானுறப் பண்டரி
போந்து ளாரரி தாசர்பொ லியவே. (௱அ)

நாற்றி சைக்கணு நண்ணியு ளோரெலாம்
போற்றப் பண்டரி நாதனைப் பொற்பொடு
தோற்றக் கண்டிலர் தோன்றல்கொண் டேயது
சாற்றக் கேட்டுத்த ளர்ந்துதி கைத்தனர். (௱௯)

ஆவியற்ற வுடலென வேயயர்ந்
தோவி றுன்பக்க டலிடை யுற்றனர்
தேவில் கோயிற்க ருடகம் பந்திகழ்
ஆவ யிற்பொலிந் தாரமர்ந் தாரரோ. (௩0)

புண்ட லீகர்க்குத் தந்தவ ரம்பொய்யாய்
அண்ட யாவரொன் செய்தனர் கோயிலே
விண்டு போகவிப் போதுசே விப்பதென்
கண்டென் னேசெய்வ தென்றுக லங்கினர் (௩0க)

வித்தி யாநகர் சென்றுவி மலனை
இத்த ராதலத் தெய்துவிப் பாரெவர்
மெய்த்த புண்டலீ கன்மேல்வெ குளியோ
அத்த னிங்ககல் வாகவென் பார்சிலர் (௩0உ)

சாது சற்சனர் தங்கண்மேற் கோபமோ
மாத வன்செல வாய்த்ததென் பார்சிலர்
ஒதிவ் வூருற வுள்ளமி லாமையோ
சீத ரன்செல்ல லானதென் பார்சிலர் (௩0௩)

நாமெ லாநல மில்லவ ரோயென்றே
போம தாயிற்றெ னப்புகல் வார்சிலர்
காமன் றுதையை நாம்வந்து காண்பதே
நோம தானதெ னநுவல் வார்சிலர் (௩0௪)

வித்தி யாநகர் சென்றுசே வித்திட
மெய்த்தி யானத்து மேவினோ மாயினும்
அத்தி செய்யவஞ் சாவர சன்செயும்
பத்தி ரத்துற மேயெனப் பன்னுவார். (௩0௫)

இன்ன வாறிவ ரெண்ணிய யர்வுறத்
துன்னி யங்குறு சூரிய தாசர்தாம்
அன்ன தோர்வித்தி யாநகர் சென்றுபொன்
மன்ன னைக்கொணர் வேன்வல்லை யானென்று. (௩0௬)

எழுந்து கொண்டு வருகில னேலங்கே
விழுந்தென் றுவியை விட்டிடு வேனெனச்
செழுந்தண் பண்டரி நீங்கினர் சென்றனர்
அழுந்து துன்பத்தி னர்வித்தி யாநகர் (௩0௭)

அங்குள் ளாரைவி னவினர் பண்டரி
தங்கு நாதனை யிவ்வர சன்கொணர்ந்
தெங்கு வைத்தன னென்னவவ் வூருளார்
வெங்கண் வேந்தன்ப யத்தின்வி ளம்பிலர். (௩0அ)

சிலரை நேசித்தி ராசிய மாயிவர்
நலமு ரைத்துவி னவந ரபதி
குலம னைக்குள்வைத் துக்கொடு பூசனை
இலகு றச்செய்தி ருக்கின்றா னென்றனர். (௩0௯)

பூசை செய்தபின் மற்றையோர் போருறு
தேசில் காவலி யற்றின னென்பதும்
தேசு தாசர்வி னவிக்க ளிசிறந்
தாசி லன்றிர விற்செல்ல லாயினர்　　　　(௱௨௰)

யாரு நித்திரை யானவி ராவிடைப்
பாரி ராஜன்ப திபுக வாயிலில்
நேரு பூட்டுநெ கிழ்ந்துவ ழிதரச்
சாரும் பாண்டுரங் கன்னிடஞ் சார்ந்தனர்.　　　　(௱௨௧)

பாண்டு ரங்கனைக் கண்டுப ணிந்தனர்
வேண்டு மன்பொடு மேவித்த மூவினர்
ஆண்டு சங்குரற் கம்மிய மூதனர்
நீண்டு ளோயென நேர்துதி செய்தனர்　　　　(௱௨௨)

பொன்ம ணுளவொர் புண்டலி கர்க்கருள்
நன்ம ரேகர வைகுண்ட நாயகா
நின்மு னன்பினர் தங்களை நீங்கிநீ
என்மன் வாழ்மனை யெய்தினை யென்றனர்.　　　　(௱௨௩)

புண்ட லிகருக் கன்றுபு கன்றது
விண்ட தோநெடு நாமணி மேயதால்
தொண்ட ரேமெளி யோமெனத் தோன்றல் பால்
அண்டி னைவலி யோன்பூசைக் காசையோ　　　　(௱௨௪)

சேந்த பூமக டாரணிச் செவ்வியோ
டார்ந்த சேவிய ராதியெல் லாரையும்
நேர்ந்த வெம்மையு நீவிடுத் தெய்தினை
வேந்தன் பூசனை மேல்விருப் பத்தினே　　　　(௱௨௫)

நின் னிடத்தன்பு நீதரு கென்றியாம்
பன்னு தற்கிசை யாதுப ரமநீ
மன்னி டத்துவந் தாய்கொலோ வெம்மயின்
என்ன குற்றங்கண் டெய்தினை யென்றனர்.　　　　(௱௨௬)

நாங்கள் செய்யுநின் னைசங் கீர்த்தனம்
நீங்கி னின்செவி யைத்தொளை செய்ததோ
அங்கவ் வோசையல் லும்முற லாற்றயில்
நீங்கி யோவிங்கு நேர்ந்தனை யென்றனர்　　　　(௱௨௭)

அன்ப ருன்னைத் தழுவலி னுலுன்மெய்
துன்ப முற்றுவ ருந்திய துண்டதால்
இன்ப மெய்தியி னைப்பின்றி ருக்கவோ
மன்ப திக்கண்வந் தாய்பர மாவென்றார்.　　　　(௱௨௮)

இவ்வி தத்திவர் பன்னலெல் லாம்வினைச்
செவ்வி மிக்கதி ருமக ணயகன்
வெவ்வி னைக்கிகல் வேந்தனன் பாலெனை
வவ்வி டத்தனி வந்தன னென்றனன்.　　　　(௱௨௯)

இவணெ னைத்தனி வைத்தியல் பூசையில்
உவகை யுற்றில னேங்கிய பண்டரிக்
கெவகை யெய்துவ னென்றிர வுமெல்லும்
கவலை கொண்டுசி றையிற்க ரந்துளேன். (௱௯௰)

இங்கு நான்வந்த நாண்முத லென்னுயிர்
அங்கு நும்மிடத் தாநும தன்பினால்
தங்கு மென்கணிந் நாள்வரை சார்கிலீர்
கங்கு லும்பக லும்முமைக் காணவே. (௱௯௧)

நீவி ரங்குநி ரந்தரம் வந்தெனைச்
சேவை செய்கடன் றீர்க்கவென் னாலொலா
தாவ தேகருத் தாகவ ராதுற்றீ
ரோவெ னப்புகன் றான்கண்க ணீருக (௱௯௨)

பரிதி தாசர்ப ரிந்துகண் ணீருகச்
சுருதி நாதனைத் துன்னத்த ழுவினர்
கருதி யின்னக ழுறுதல் சாலுமோ
வருதி யென்பின ரொன்றுவ குத்தனர். (௱௯௩)

நன்று நாளைக்கு நான்வரல் செய்குவேன்
என்று தன்கழுத் தின்மணி மாலையைத்
துன்று தாசர்க ழுத்திடைச் சூட்டியே
ஒன்று நின்வயி னென்னவு ரைத்தனன் (௱௯௪)

அமல னென்னது ரைத்தலு மன்பரும்
கமல பாதம்வ ணங்கிக்க ருத்தினில்
விமல னைக்கொடு வேண்டிவெ ளிவந்து
தமதி டஞ்சென்று சார்ந்தன ராகவே. (௱௯

வாயி றோறும்வ குத்தக தவுகள்
மேய பூட்டொடு மேயின முன்புபோல்
ஆய பின்னர லரியெ ழுந்தனன்
தூய கோவுந்து யிறுறந் தானரோ. (௱௯௬)

நானஞ் செய்தங்கு நண்ணின னைதனுக்
கான பூசையி யற்றித்தி பாரதி
தானி யற்றுறு போதிற்ச நார்த்தனன்
பாணி லாமணி மாலையைப் பார்த்திலன். (௱௯௭)

யாரொ டுத்தன ரிம்மணி மாலையைச்
சோர ரெப்படித் துன்னின ரிவ்விடை
நீர்வ குத்திரொ னெடு வாயில்காப்
பாளை நோக்கிய ரசன்வெ குண்டனன் (௱௯௮)

காவ லாளர்க லங்கினர் கண்டிலம்
யாவ ரோவவ்வி யேகின ரென்னலும்
நீவிர் சென்றங்கு தேடிக்கொ ணர்கென
ஏவி னான்வெகுண் டெய்திய மன்னனே. (௱௯௯)

தேடிக் கொண்டுதி ரிந்தனர் கங்கைநீர்
ஆடித் தீர்த்தம மர்கதிர்த் தாசர்பால்
நாடிக் கண்டனர் நன்மணி மாலையைச்
சாடிப் பற்றினர் தாங்கொடு வந்தனர். (உாசுo)

சாது வேடந்த ரித்தறி ருடிதற்
கேது வென்பர்சில் லோர்ஜக நீசனோர்
மேத குங்கள மாலையை வெஃகுவோன்
யாது செய்கில னென்பர்சில் லோர்களே. (உாசுக)

கண்டு வீதியுற் றோர்கழ றுற்றதுட்
கொண்டு மேதுங்கு றித்திலர் வேந்தன்பால்
விண்டு நாமம்வி ளம்பின ரேகினோர்
தொண்டு செய்துறுஞ் சூரிய தாசரே. (உாசுஉ)

பற்றிச் சென்றவர் பார்த்திபன் முன்சென்று
நற்று மாமணி மாலையை நல்கினோர்
உற்ற தோதலும் வேந்தனு ணர்ந்துடன்
செற்று நீள்கழு வேற்றிடச் செப்பினன். (உாசுங)

ஐய்கி லாதுவி னைவில னைந்தனைப்
போய்மு டித்திடப் பற்றினர் போருங்கால்
தூய பானுவின் றொண்டரத் தூதனை
எய நோக்கி யியம்பின ரீதரோ. (உாசுச)

என்ன தாருயிர்க் கிறியை வாதலின்
பொன்னி னையநின் சேவடி போற்றியான்
மன்ன நீரருள் செய்யவ குத்திர்போய்
அன்ன வேந்தனுக் கென்னவ வர்களில். (உாசுரு)

ஒருவன் சாதுவெ னவுள னெனவன்
பரிதி தாசர்ப கர்ந்தனைப் பார்த்திபன்
அருகு சென்றுனை யாடிவி டைபெறீஇத்
திருவின் காதலன் பாற்கொடு சென்றனன். (உாசுசு)

சென்று நின்றெதிர் சேவிக்கச் செய்தனன்
என்று தாசரி றைஞ்சிவி மலனை
நன்று நின்செய ஞான்மறை வாவுனைத்
துன்று பண்டரி சேர்க்கத்து டங்கினேன். (உாசுஎ)

என்ன வுன்னிய ரசன்ற னென்னைத்
துன்னு வெங்கழு வேற்றத்தொ டங்கினை
இன்ன முன்னைக்கொண் டேகவு றுநனை
மன்ன னேற்கொன்று நீயிங்கு வைகவோ. (உாசுஅ)

என்க ழுத்திலுன் மாலையை யிட்டனை
நன்கு நின்றந்தி ரமென்று நாதநீ
புன்க ணும்பல்ப வத்தெனைப் போக்கினும்
நின்க ணன்புநெ கிழ்கிலெ னென்றனர். (உாசுகூ)

என்றெ ணங்கம்ப டியவி றைஞ்சினர்
ஒன்று காவல ரோடுவெ ளிவந்தார்
அன்று வெங்கழு வேற்றவ னுகலை
நன்று காணவுற் றார்நக ராரரோ. (௱௫௰)

யாருங் காணவி ருங்கழு வேற்றிடச்
சாரும் போதென்று தாசர்ஜ நார்த்தன
கூரு றுங்கழு வேற்றினுங் குண்டலம்
நேரு மென்றலை நீவிழச் செய்யினும். (௱௫௧)

இன்ன மெவ்வித வூறுக ளெய்தினும்
நின்னை யான்மற வேனெனு நீடுரை
தன்னை யோர்ந்தவர் தந்திட முந்தெரீஇப்
பின்னை கேள்வன்க ருணைபி றங்கினன்.

பார்க்க வக்கழுப் பச்சென்று றத்தளிர்
தாக்கி நன்குத ழைத்துச்செ ழித்தது
நோக்கிக் காவல ரோடிநு வன்றனர்
காக்கு மன்னவன் பாலிக்க ருத்தையே. (௱௫௩)

வேந்தன் கேட்டுவி யந்துவி ரைந்துவந்
தார்ந்த வம்மரந் தன்னைக்கண் டாய்வுற
தேய்ந்த தாசரை யிவ்வகை செய்ததால்
வாய்ந்த தாலப ராதம றுகவே. (௱௫௪)

என்ன வுன்னியி ரவிய டியரை
மன்னத் தாழ்ந்துவ ணங்கியம் மன்னவன்
உன்னி நோக்கிடி லும்வயின் யான்மிகத்
துன்னு நீளப ராதத்தைச் சூழ்ந்துளேன். (௱௫௫)

சாமி யன்னது தன்னைப்பொ றுக்கவென்
றேமி குத்துப சாரமி யம்பித்தன்
றேமில் மாமனை தன்னுட்டு லங்குறு
மாமி ருயகன் பால்கொடு வந்தனன். (௱௫௬)

வேறு.

வரலுந் திருமா மகனா யகனார்
சரணங் களில்வீழ்ந் துதழீஇ யினர்காண்
பரமன் னவரைப் பரிவோ டுதழீஇத்
திரமன் னுறுசொற் சிலசெப் பினனே. (௱௫௭)

நன்னா டருநா யகனுக் கடியாய்
என்னால் மிகுதுன் பமதெய் தினைநீ
மின்னார் தருபண் டரிமே வவெனை
இன்னே கொடுசெல் லுகவென் றனனே. (௱௫௮)

அதுகேட் டுரமன் னவனா வலுடன்
மதுரு தனைவந் துவணங் கியிவண்
கதுவா தவனே குகருத் துனையோ
இதுவோ நினதின் னருளென் றழுதான். (௱௫௯)

இறைவன் முகநோக் கியெழிற் றிருமால்
அறைவன் றனிலா சுறுமே லதனைப்
பொறைகொண் டுறைகின் றிலனென் றுபுகன்
றுறைகின் றதைநீ யுணர்கின் றிலையே. (௱௬௰)

முன்சொன் னதிகந் துமுயங் குறுதற்
கென்சிந் தையுகப் பதிலின் றளவு
நின்செஞ் சதனத் திடைநின் றதுமுன்
றன்சந் நடையா லினிநீ தகவே. (௱௬௧)

உனதுள் ளுறவென் னையிருத் தியுகந்
தெனதின் றிருநா மமியம் பினையாய்
மனதின் னலறத் தனிவா ழுதியென்
றனன்விண் மணிதா சர்பணிந் தறைவார். (௱௬௨)

ஒருநா னுனையெவ் வகைகொண் டுறுவேன்
திருநா யகசெப் புகவென் னலுமால்
வருவே னுறுசத் துமதென் றுவருந்
துருவோர் சிறுசெப் புறவுற் றனனே. (௱௬௩)

கொடுபோ கெனவண் டருலங் கனெலாம்
படுமோ டுடையா னொருகைப் படிசெப்
பிடிமா றகமெய் தியதென் னையெனத்
தடுமா றிலர்தா சர்கொணர்ந் தனரே. (௱௬௪)

கொண்டார் வருகாற் பொறிகொண் கண்மலர்த்
தண்டா மரைதன் பதிதா சனினால்
பண்டேய் தருபா கவதர் வதனம்
கண்டே மகிழ்கொள் கைகலந் ததரோ. (௱௬௫)

இன்றே சுதினம் பெரிதின் பமெனக்
கென்றோ வருமென் றவணெய் தினன்யான்
நன்றே மிகுபண் டரிநன் னகரம்
சென்றோ ரிறையுந் திரியே னினியே. (௱௬௬)

வேறு.

இப்படி யவரோ டுள்ள தியம்பினன் வருமார்க் கத்தில்
ஒப்பில்பத் மாள மென்னு மூர்ப்புறத் தணுகுங் காலை
அப்புறத் தலரி தாச ரிரங்கிநான் முகற்கம் மானை
வைப்புறு செப்புக் கீழே வைத்துநீ ராட லானார். (௱௬௭)

மடுக்கரை யினிற்செப் புக்குள் வைகிய பாண்டு ரங்கன்
படுத்தசெப் புடைத்துக் கொண்டு பழவடி வாகி நின்றான்
அடுத்தநீ ராடித் தாச ரங்குவந் தவனை நோக்கி
எடுத்ததெ னிந்த ரூப மெனவவ னியம்ப லுற்றான். (௱௬௮)

இரவியின் றாச ரோநீ ரிங்குநின் றேகி யங்கே
பரவுபண் டரியி லுள்ள பரமசா துக்க ளுக்கு
விரவின தறிவித் தாலவ் விமலர்கள் வந்து தேர்மேல்
வரவெனை யேற்றிக் கொண்டு வாத்திய முழங்கச் செல்வார். (௱௬௯)

என்றுபாண் டுரங்கன் கூற விரவிதன் முசர் தாழ்ந்து
நன்றெனப் பண்ட ரிக்கு நண்ணிநா காரி கம்பம்
துன்றுசா துக்க ளுக்குச் சொல்லினர் சொல்லக் கேட்ட
மன்றலந் துளவோ னன்பர் மகிழ்ந்தன ரெழுந்து வந்தார். (௱எ௰)

பற்பல வியங்கள் பொங்கப் பன்மணிக் குலங்கண் மின்னிப்
பொற்புறு தேருங் கொண்டு போந்தனர் பத்மா ளத்தில்
நிற்புறு பாண்டு ரங்கன் றன்னைநேர் கண்டு தாழ்ந்தே
அற்புதன் மேனி தன்னை யன்புடன் றழுவிக் கொண்டார். (௱எக)

பரமானந் தத்துண் மூழ்கிப் பரமனைத் தேர்மே லேற்றித்
திரமான பண்ட ரிக்குட் சேர்ந்தவ ரெல்லாங் கூடிச்
சுரமான கீர்த்த னங்கள் சொல்லிக்கொண் டாடிக் கொண்டும்
உரமான வாத்தி யங்க ளொலிக்கவந் துற்றார் மாதோ. (௱எஉ)

சந்திர பாகை வந்து சார்ந்தசம் பிரமந் தன்னை
இந்திரன் முதலாந் தேவ ரேவரோ சொல்ல வல்லார்
மந்திர மறையோர் கூடி மதித்துண்ட நீரி னூட்டித்
தந்திர மறைகோ ஷிக்கச் சடங்குக ளெல்லா முற்றி. (௱எங)

பாண்டுரங் கனைத்தேர் நின்றும் பல்லக்கி லேற்றிக் கொண்டு
வேண்டினர் கோயில் வந்து விமலனைப் பதிட்டை செய்தார்
ஈண்டபி ஷேக மெல்லா மியற்றின ரலங்க ரித்தார்
நீண்டதோ ருபசா ரங்க ணிரம்பச்செய் துறப்பூ சித்தார். (௱எச)

நாமசங் கீர்த்த னங்க ணனிமிக முழங்க நல்லோர்.
சாமகா னங்கள் பாட மங்களா ரதியுந் தாங்கி
மாமகள் கொழுநற் கேற்ப வந்தனை புரிந்து நின்றார்.
யாமதை யுணர்த்த வென்ன வறிவுள மெவர்க்கு மீதே. (௱எரு)

அங்குவந் துள்ள நல்லோ ரனைவரும் பானு தாசர்
பொங்குபத் தியைக்கொண் டாடிப் புகன்றமற் றிவரா லையன்
இங்குவந் தமர்த லாயிற் றென்னச்சர்க் கரைவ ழங்கித்
தங்குமூ ரார்க ளெல்லாந் தனித்தனி மகிழ்வு கூர்ந்தார். (௱எசா)

பின்னரு மன்ன வர்க்கம் பேசும்பல் கார வர்க்கம்
நன்னரங் கமைத்து நந்த னந்தனுக் கூட்டி யார்க்கும்
வின்னியோ கங்கள் செய்து தாங்களு மிதப்ப வுண்டு
பொன்னிறக் கமலை கேள்வன் பொன்னடி போற்றி நின்றார். (௱எஎ)

ஏழிரண் டாண்டு கான்போ யெய்திய விராமன் றன்னைச்
சூழெழயி லயோத்தி யுள்ளோர் கண்டுசந் தோஷித் தாற்போல்
வாழிய பாண்டு ரங்கன் வரக்கண்டு மகிழ்வு கூர்ந்தார்
ஊழியுங் கெடாத பண்ட ரிக்கணுள் ளோர்க ளெல்லாம். (௱எஅ)

ஆகச்சரித்திரம் ரூஞக்குச் செய்யுள் உதுகூசு

பானுதாசர் திருவடிகளே சரணம்.

முற்றிற்று.

ஏகநாதசுவாமிகள்சரித்திரம்

தினகரன் குருசர் தனையர்சத் குணசி ரோமணி சக்கர பாணி
அனகரன் னவர்வை ணவகுல ஞானத் தரிபானு வெனக்குமந் தவர்தம்
தனையர்ஞா னப்பிர காசசூ ரியநா ராயண ரவர்தமக் குரிய
மனைவியார் சுலக்ஷ ணபதிவி ரதாசி ரோமணி மாதுருக் குமணி. (௧)

என்பவர் வயிற்சா க்ஷாத்ஜகத் குருவா யியலவோர் மதலைவந் துதித்த
தன்பொடம் மதலைக் கேக நாதரென்று நாமமிட் டதனைநா டோறும்
இன்புடன் வளர்த்து பநயன மூஞ்செய் தெழிற்கலி யாணமு மியற்றிப்
பின்பரு டாயுந் தந்தையு மன்பு பெரிதுசெய் திருந்தனர் மாதோ. (௨)

சாய்வில்லை டணபு ரத்திடை ஞான சமுத்திர மாகித்தத் தாத்தி
ரேயர்தம் பிரசன் னம்பெறு மவர்ஜ நார்த்தன பண்டித ரென்போர்
தூயமா மறையோ ரிருந்தன ரவர்பாற் றுன்னின ரிந்தவே கநாதர்
மேயவச் சநார்த்த னரைக்கண்டு சாய்ந்டாங் கத்துடன் வணங்கினர் விரும்பி (௩)

ஆனபோ தந்தச் சநார்த்தன ரேக நாதரைப் பார்த்துநீ யாரை
எனிவண் வந்தா யதார்த்தத்தை யொளியா தியம்பென விருகரங் கனையும்
மானமார் பணைத்து நின்றுகொண் டிருக்கு வேதமா மறையவன் மைந்தன்
யானனை தந்தை வெறுப்பிலே னிந்த யாக்கைக்குப் பிரபஞ்ச மாயை (௪)

சம்பந்த மாகிக் காமமா திகளாற் றளர்ந்துநை வதுபொறு தவரை
வெம்பியென் றனக்கே மிகவனு தாப மேவித்தே வகிரியை விடுத்து
நம்பிநுஞ் சரண கமலங்க ளடைந்தேன் சற்குரு நாதரே யென்ன
அம்புயத் தாளிற் பின்னரும் பணிந்தங் கடியெனை யாண்டருள் சென்றார் (௫)

என்றவர் தம்மைச் சநார்த்தனர் நோக்கி மிகவியந் திவன்வய தோதான்
மன்றவுஞ் சிறிது ஞானமோ பெரிதாய் வாய்ந்ததென் றவர்தமக் கபயம்
துன்றுறத் தந்தென் பாலினி திருத்தி சுகத்துட னெனவருள் சுரக்க
முன்றனி மகதி யாழ்முனி வரரா லருள்பெருந் துருவர்போன் முயல்வார். (௬)

இரவொடு பகலுஞ் சற்குரு சேவை யிடைவிடா தியற்றுவார் துயிலிற்
பரவியே யவர்தம் பாதங்கள் பிடிப்பார் பரிந்துதாம் பூலமுங் கொடுப்பார்
விரவு தாம் பூலந் தின்றுமிழ் போதும் படியக மேந்துவார் விரும்பி
வரமிகு மவர்பூ சைக்குவேண் டுவன வழுவற வுதவுவர் மாதோ. (௭)

தேசிக ருண்ட பின்னருச் சிஷ்ட மருந்துவார் சிறுதொழில் பலவும்
ஆசறத் தாமே யியற்றுவா ரமைதி யாவையு மறிந்தசற் குருதாம்
நேசமா மிவனே மானிட னல்ல னிறைகுணத் துத்தம தேவன்
தாசனாய் நமக்கு வந்தன னென்று சாற்றருங் கருணையிற் றழைத்தார். (௮)

ஏகநா தாநீ வருகென வழைத்திங் கெனக்குப்பன் னுள்களு மேவல்
வாகுடன் புரிந்து கொண்டிருப் பாயேல் மற்றுனைப் பெற்றதாய் தந்தை
சோகமாய்த் தளர்ந்து மூப்பிடை வருந்தி வறுமையாற் றுன்புறு வார்கள்
ஆகையா லுடையுண் டந்திடல் வேண்டு மெனவவர்க் கருள்செய்வ தானார். (௯)

தந்தைதா யுடையூண் பெறலினும் புதல்வன் ருன்குரு சேவைசெய் வதினும்
உய்ந்துசம் மதரா யிருந்தனர் பின்பு ஜனார்த்தன ருன்னியிங் கிவனுக்
கிந்தமா மடத்தோர் சேவகத் தமர்த்த வேண்டுமென் றவர்தமை நோக்கி
முந்தொரு கணக்கு வேலைநீ செய்து வருகென முயன்றன ரிருந்தார். (ம)

முன்புதாஞ் செய்யும் பணியினும் வழாமற் கணக்கெனுந் தொழிலினுமுயன்றே
அன்பொடு தினந்தோ ருங்கணக் கெல்லா மாரியர் தமக்கறி யச்செய்
தின்புற வருநா ளொருதின மொருகா சென்னிடைப் பிழைக்கராத் திரியில்
மன்பெற விளக்கு வைத்துக்கொண் டாய்ந்து வாய்ந்திடா திருப்பதி ஞலே.( )

உடன்மிக வருந்தித் தாகமிக் காகி யும்புனல் பருகிடா துழன்று
திடமுணர் குருவுக் குரைப்பதென் னென்று சிந்தையைக் கணக்கிடை வைத்துச்
சடமதை மறந்தாய்ந் துறைந்திட வெளியிற் சயனங்கொள் ஜனார்த்தன ரொழிஇ
மிடமுறு மேக நாதனைக் காணு தெங்கென மடத்தினுள் வந்தார். (த்தம்

வந்தவ ரேக நாதனைப் பார்த்து மற்றவ ராய்வதை யுணர்ந்து
முந்தவ ருணரா மற்பினர் வந்து நின்றனர் முயல்கணக் கதிலே
சிந்திய காசு வந்தது தெரியச் சிரித்துக்கை கொட்டினர் மகிழ்ந்தார்
அந்தமி றவத்தோ ரதுகண்டு முன்வந் தவர்தமை நோக்கின ரறைவார். (மூ)

யாதினைக் கண்டு வியந்துநீ சிரித்தா யெனவினு விடத்தலை நிமிர்ந்து
மீதுற நோக்கிக் குருவென வறிந்து துணுக்கென வெழுந்துதாள் விழுந்து
தீதறு கணக்கின் ரொகையிலோர் காசு சிந்திய ததுதனைத் தேடி
வேதனை யுற்றிப் பொழுதுணர்ந் தின்ப மேவியா னகைத்தன னென்ருர். (மச)

ஆரிய னவர்சொல் வதுதனை வினவி யன்னவர் தம்முக நோக்கி
ஓரியல் காசு தேடுறும் விஷயத் துன்சித்தம் லயித்திடச் செயல்போல்
சீரிய கண்ணன் றிருவடி களிலுன் சித்தஞ்சேர் வுறிலுன்றன் ஜன்மம்
நேரிய தாகு மென்றினி துரைக்க வக்கணத் தவர்மன நெகிழ்ந்து. (மரு)

நாதரோ யீது வாய்த்திட வெனக்கு நசைமிக வுளதுமற் றதுவிப்
போதுற லாயிற் றினிக்கிரு தார்த்த னாயினே னெனநனி புகழ
மூதுணர் கின்ற ஜனார்த்தனர் மகிழ்ந்து நன்றுநீ மொழிகணக் கென்னச்
சாதுசற் குருவாற் கண்ணனென் ருேதக் கேட்டதிற் றங்கிய வுளத்தார். (மசு)

பிரபஞ்ச விவகா ரத்தினை மறந்து பின்பவர் பாற்றத்து வத்தின்
வரவொடு செலவை வகுத்திடக் கேட்டு மாசிலாத் தேசிகர் வியந்து
திரநிலை யுபதே சம்பெற விவன்ருன் றெளிந்தன னென்றருள் சிறந்து
கரமதாற் றழுவித் தாரகமறையைக் கருணைகொண் டுரைசெய்தார் கவின(மஎ)

அதுமுத லேக நாதரம் மறையை யனுசந்தித் தாரியர் பணியும்
கதுவின ராகி வருமவர் செயலைக் கண்டிடந்த வுலகையுத் தரிக்க
மதுவிரி துளவ னேயிவ ருக வந்தன னெனமிக மதித்துக்
குதுகுலித் திவற்கு நங்குரு சேவை கொடுத்திட வேண்டுமென் றெண்ணி(மஅ)

ஏகநா தாநீ யென்குரு சேவை யெய்திடச் செய்வேன்மற் றவர்தாம்
வாகுறத் தமது வடிவினை மாற்றி வருவர்நீ யவரொன மதித்தற்
காகநான் பேசும் வகையினு லறிதி யபேதமாய் வணங்குதி யவர்தாம்
ஓகையோ டுதவு வதுவெதா யினுநீ யுவந்தினி துண்கவென் றுரைத்தார் (மகூ)

பாக்கிய மென்று கேட்டவர் வணங்கப் பின்பொரு தினத்திற்றம் பணியில்
யோக்கியர் தம்மை யழைத்துக்கொண் டொருகா னுற்றன ரங்குறுவரிற்சி
லாக்கியர் தத்தாத் திரேயர்பட் டாணி வடிவராய் காணுகத் தேறி
வாக்கியப் படியே வந்தன ருணர்ந்து ஜநார்த்தனர் வீட்டிற்கு வருப்பார். (௨௰)

என்குரு சாமி வருகிறூர் பார்நீ யெனச்சொலச் சீடரு நோக்கி
மின்கதிர் வாள்கைக் கொண்டொரு துலுக்கன் விரைபரி மேல்வர வவனே
நன்குரு தமக்கென் றிவருரைப் பதுதா னென்றசென் றெனமன நாடா
தின்பிலர் நின்றூர் குதிரைமேல் வந்தோ ரிறங்கினர் ஜநார்த்தனர் பணிந்தார் ()

அஞ்சலி பந்த ராகியே நின்றூ ரனசூயை புத்திர ரவரோ
டெஞ்சலில் மிலேச்ச பாஷையிற் பேசி யெனக்குறு பசியுள தென்ன
விஞ்சிய தமது தவத்திறைற் சமைத்து மிளிர்மணி யிழைத்தபாத் திரத்தில்
செஞ்சுவை யாறுஞ் சேர்ந்தபோ ஜனத்தைச் சேர்த்தினி திருவரு முண்டார் ( )

நுகர்தரும் போது ஜநார்த்தனர் தம்மை நோக்கியிச் சிறுவனே டுண்ணத்
தகமன முளதேற் சாப்பிட வழையு மென்பதைக் கேட்டேக நாதர்
பகர்துலுக் கனுட னெப்படிக் குண்ப தென்றயல் பரிந்தன ரேகத்
திகழுமும் மூர்த்தி வடிவின ருண்ட திரிசய மாய்மறைந் தனரே (௨௩)

மறைந்தபி னேக நாதர்தங் குருவின் மாமலர்த் தவரடி வணங்கி
நிறைந்தமெய்த் தவத்தீர் குதிரைமே லேறி நேருறு வோர்தமைக் குருவென்
றறைந்தனி ரவரிங் கனுகலு மிலேச்ச ராயின ரிருக்கமற் றயலோ
டுறைந்தினி துண்டீ ரென்னெனச் சநார்த்த னருமினி துரைசெய்வா ராதோ

முன்னரோ சொன்னே னென்குரு வடிவ மாறினர் மூன்றுவா ரென்ன
அன்னதை மறந்தா யந்தவத் திரிசன் புத்திரர் தமையெவ ராலும்
துன்னிட லரிது மற்றவர் நிரோது வாய்வரச் சுதைதனைக் கழுநீர்
என்னவி னினைத்தா யநேகயோ கங்க ளியற்றினு மியற்றலா மின்னும். (௨௫)

அனைத்துயி ருளமு மறியினு மறிய லாகுமேழ் கடலைநீந் திடினும்
தினைப்பொழு திடையே நீந்தலாந் திரிகா லமுமுணர் திறலையும் பெறலாம்
நினைப்பருந் திரிமூர்த் திகள்வடி வாய நிமலனைக் காண்பதோ வரிதித்
தனைப்பெரி யவரை யநாயாச மாகக் கண்டநீ தவிர்ந்தனை தகவோ (௨௬)

ஆயினு மினியிங் கவருறில் வணங்கி யருள்பெறு கென்னலு மிசைந்து
மேயினர் மடத்துக் கவருட னுறையப் பின்பொரு தினத்திலவ் விமலர்
நீயினுங் காட்டுக் கென்னொடு வருதி நிமலவொவ் வுருக்கொடு வரினும்
சேயினை யனையா யுனக்கெச்ச ரிப்பேன் றெரிந்துகொள் கெனக்கொடுபோனூர்

உற்றவக் காட்டின் மலங்குபக் கிரித னுருக்கொடு காமதே னுவுடன்
செற்றமி றத்தாத் திரையர்வந் தனுக ஜெநார்த்தன ரவரெதிர் சென்று
நற்றுணை யடியை வணங்கலு நாதர் நன்குறத் தழுவின ருணவு
பெற்றிட வேண்டு மெனச்சநார்த் தனரும் வருபசுப் பால்கலம் பெய்து. (௨௮)

உணவமைத் துதவ வவரிவ ரோடுமுண் பொழு திச்சிறு வனைநீர்
கொணர்க நம்மோடு கூட்டியுண் போமென் றருள்செயச்சநார்த்தனர்குறிப்பின்
அணவுமுன் றனக்கென் குருவெனச் சொன்ன வவரிவர் தாமென வழைக்க
கணுகினர் நிற்க வத்திரி புதல்வ ருடனுண வருகென கவின்றூர். (௨௯)

அஞ்சியே யருகு நின்றிடு மேக நாதர்நு மங்கையா லெனக்கு
விஞ்சுறு பிரசா தந்தரு கென்று விளம்பிட வத்திரி புதல்வர்
தஞ்செவா யுற்ற போனகந் தன்னைத் தங்கையாற் கொண்டனர் தாலும்
செஞ்செவே தம்முன் ருனையிற் கொண்டார் ஜநார்த்தன ரருள்பெறு சீடர். ( )

இருவரும் புசித்த பின்பனு சூயை யீன்றபுத் திரர்ஜநார்த் தனர்தம்
திருமுக நோக்கி யிச்சிறு பிள்ளை யாரெனச் சநார்த்தன ரவுரை
அருகுற வழைத்துத் தங்குரு பாதத் தன்பொடு கிடத்தியே யிவனென்
கருணைசே ராசி ரதனென வோதக் கடைக்கணித் தருள்செய்து புகல்வார். ( )

சுருதிசாத் திரங்க ளாகிய பாலைத் துகளறக் கடைந்தெடுத் ததுவாய்
மருவிய நவநீ தமாகிய பாக வதப்பொரு ளாழமா கியதால்
தெருளுறப் பிராகி ருதமொழி களிஞற் செய்யவல் லவனிவ னுவான்
பெருகிய ராமா யணத்தையு மினிமை பெறச்செய வல்லவ னுவான். (௩௨)

இன்னமும் ஹரிகீர்த் தனங்களுஞ் செய்ய வல்லவ னுமிவ னுலே
சொன்னதைச் சிரவ ணித்தவ ரெல்லாந் தூயசா யுச்சியம் பெறுவர்
என்னநல் வரந்தந் தவர்தலை மேற்கை யேற்றின ரருள்செய்து மறைந்தார்
அன்னது கண்ட ஜநார்த்தன ரேக நாதரைப் பார்த்தினி தறைவார். (௩௩)

உன்னிடத் தெனது குருவருள் சுரந்தா ருவந்தவ ரருள்பிர சாதம்
தன்னையென் செய்தா யெனவவர் தறையிற் கிடத்தின னென்னலு மந்தோ
என்னைசெய் தனைநீ யெனமனம் வருந்தி யெழிற்றிரு வாயிடை யிருந்து
மன்னுதம் பலத்தைக் கையிடை யுமிழ்ந்து மற்றவர் வாயிடைப் பெய்தார். ( )

அவர்கரம் பற்றிக் கொண்டுதம் மடத்துக் கணுகின பின்பிரு வருஞ்சூழ்
தவனனு மொளியு முயிருட லுடலுந் தமிற்கலந் தெனத்தமிற் கலந்து
புவனமுண் டருள்வோ ஞமகீர்த் தனங்கள் புகன்றுகொண் டிற்றன னொருநாள்
தவநனி மிகுந்த ஜநார்த்தன ரிவன்பாற் பணிகொள றக்கதன் றென்றே. (௩௫)

சீடனை நோக்கி யினியுனூர் சென்று செயத்தகு மில்லறஞ் சேர்ந்து
நீடுநீ ராடல் சந்திவந் தனைதே வதார்ச்சனை நித்யநை வேத்யம்
கூடுறு மதிதி பூசனை யாதி குறைவறச் செய்துறல் வேண்டும்
பீடுறு கரும மெனவிக ழாமற் பிரபஞ்ச நடைபிற ழாமல். (௩௬)

உனக்குமெய்ஞ்ஞான முறினுஞ்செய் தொழுக லுடனரி பஜனையை விடாயேல்
கனக்கரு மேனிக் கண்ணனுன் கண்முன் காணவந் தருள் செய்வ னென்று
மனக்கினி தாக வாழ்த்தின ரபய கரமவர் தலைமிசை வைத்தே
அனுக்கிர கஞ்செய் தனுப்பின ரேக நாதர்தம் மூர்மனை யடைந்தார். (௩௭)

வேறு

விருத்தரா கியதந்தை தாயர்தமை வணங்கவவர் விரும்பிச் சேயை
அருத்திகூர்ந் தெடுத்தணைத்தே யுச்சிமுகந் தானந்த மடைய லானார்
இருத்தமா தவரான குருநாதர் சொன்னபடி பிறழா தன்பு
பொருத்தநா டொறுஞ்செயுநித் தியகரும வனுஷ்டானம் போற்றிச் செய்து ( )

தேவதார்ச் சனைமாதா பிதாச்சேவை முதலவெலாம் பெரிது செய்து
மேவலா கியசகல வுயிர்களையுந் தம்முயிர்போல் விரும்பிப் போற்றித்
தாவிலாத் தமதகத்தி லுறைபாண்டு ரங்கனைச்சாஸ் திரோக்த மாக
ஆவல்கூர்ந் தேதினமும் பூசித்துப் பலதுதிக ளறைந்து வாழ்த்தி. (௩௯)

வலஞ்செய்து சாஷ்டாங்க மாகவணங் கித்துளவ மாபிர சாதம்
கலந்தவர்க்கெல் லாங்கொடுத்துத் தீர்த்தமுந்தந் ததுதாமுங் கைக்கொண்டுண்டு
நலங்குலவு வேதியரோ டினிதுண்டு பின்புபுரா ணகால க்ஷேபம்
துலங்குறச்செய் திராத்திரியி லரிகீர்த்த னைகள்செய்து துயில்வ தானார் (௪௰)

அப்படியாய் வருமவர்தஞ் செயலறிந்தோ ரவதார புருஷ னென்று
செப்பவுயர் குருவருளா லநேககவி ரசனைகளுஞ் செய்ய லானார்
ஒப்பறுமக் கவிகளைக்கேட் டுயர்சாது சத்சனங்க ளுகப்ப தானார்
இப்படியாய் நடந்துவருங் காலத்தி லொருதினநித் திரையின் மேவி. (௪௧)

ரகுநாதன் வான்மீகி வடமொழியில் ராமாய ணத்தைச் செய்தான்
வெகுவாகி யதுபொருள்காண் பரிதாக லாலேலீ விபுலை யோர்க்குத்
தகுமாறு பொருள்விளங்கப் பிராகிருதந் தனிற்செய்தி யென்று சாற்றிப்
புகுபோது துயில்விழித்துக் கனவிலுரை பொருடெரிந்து புந்தி கொண்டார் ( )

வடமொழிரா மாயணத்தின் பொருண்முற்றுந் தெளிவாக மனதி லோர்ந்து
திடமுறவே பிராகிருதந் தனிற்செய்து வருநாளிற் றீய தான
விடமனைய வயல்வீட்டான் வடமொழிரா மாயணந்தான் விளங்கி நிற்க
மடனிவன்பி ராகிருதத் தியற்றுவதென் யிசெயுமென வழுசசொல் வாறாய் ( )

தினமுநனி யிகழ்ந்துவரச் செயும்பிரா கிருதரா மாய ணத்தில்
வினதைசுதன் பிடர்வருவோன் மிகவிருப்பங் கொண்டிரவி லேக நாதர்
கனவிடைவந் திப்பொழுது துயிலொழித்தி ராமனது கதையைப் பாடு
கெனவுமுன்றன் மதுரமொழி கவிகேட்க விருப்பமுளே னென்றுங் கூறி. ( )

மசிக்கூடும் லேகணியுங் கொண்டுவந்து மருங்கில்வைத்து மறையத் தாசர்
நிசிக்காலத் தினில்விழித்து நேரொழுதுங் கருவிகளி னிலைமை கண்டு
சுசித்தாக வெழுதுகெனச் சொன்னவனைக் காணுமன் மிகவி யந்து
முசிப்பேது மில்லாம விராமகதை தனையெழுத முயலுங் காலை. (௪௫)

தனித்துமகேந் திரத்தினின்றுஞ் சதாகதிசேய் கடருவுஞ் சமய மாக
இனித்தவரோ குறும்வேக மனத்திடைக்கொண் டவசரிக வெய்திப் பாய்ந்து
சினத்திகழு மயல்வீட்டான் றனிமுற்றத் திடைவிழுந்தார் சிலம்பல் கேட்டு
மனத்துணர்ந்து முன்றிலிடை மூர்ச்சித்துக் கிடந்தவனை வந்து கண்டான். ௪௬

இன்னவகை வந்துவிழுந் தானென்று தெரியாம லிறைமயங்கி
அன்னவர்தங் கரத்திருந்த காகிதத்தை வாங்கியதி லறைதல் பார்த்து
மன்னுமிந்தச் சமயத்திற் பரவசரா யனுமனென மதித்துப் பாய்ந்து
துன்னவிங்கு விழுந்தனனென் றறிந்துகொண்டே கநாதர்தமை நோக்கிச் சொல்வான்.

என்னிவணீர் வந்துவிழுந் திரென்ன வவர்பேசா திருத்த லோக்கித்
தன்னுளத்தி லனுதாபம் தான்பிறந்தங் கவனையவ தார மூர்த்தி
என்னவுணர்ந் திவனைநெடு நாளாய்வீ ணேயிகழ்ந்தே னெனவு ணர்ந்தே
அன்னவனை யெடுத்தணைத்துக் கொடுபோந்தங் கவர்மனையி லமரச் செய்தான்.

உடனேக நாதர்தெளி வுறலாகிப் பழையபடி யெழுத லுற்றார்
திடனுன வதுதெரிந்த வயல்மனையா னவரடியிற் சென்னி தாழ்த்து
மடனுன வெனதுபிழை பொறுத்தருள்க வெனவழுத்தி மனைக்குச் சென்று
சடனுனே னிவரிடத்தி லுபதேசம் பெறல்வேண்டுஞ் சரத மென்று. (௪௯)

ஒருதினமற் றவர்திருவா ராதனவீட் டிறுங்கால முணர்ந்து சென்று
திருவினரோ யுமதுசெய லறியாம லிகழ்ந்துவந்தேன் றீமை தீர்த்து
மருவுமெனக் குபதேச மருள்கவெனத் தாசர்சற்று மவுனத் துற்று
வருமவனை நோக்கியுனக் கானகுருத் தனையடைந்து மருவு கென்றார். (ரு௰)

அம்மறையோ னுமையன்றி வேறொருவ ரிடத்திலுறே னெனவ றைந்து
செம்மையுட னவரடிக்கீழ் வணங்கிநிற்க வவன்வருத்து செய்கை நோக்கித்
தம்மனதி லிவன்றக்கோ னலனென்று கொண்டவற்குத் தக்க தாக
நம்மிடத்தி லேநாளைச் சுதினமதா னீராடி நண்ணு கென்றார். (ருக)

அவனலதென் றேகியபின் றமதகத்து ளுறைவோரை யடைய நோக்கிப்
புவனமக ளையகற்கு நாளைநறு மஞ்சனஞ்செய் புனலெ டாது
தவிருதிர்நான் வேண்டிடினு நீவிர்ஜலங் கொணராது தாழ்த்தி ரென்ன
இவர்மொழிந்து வற்புறுத்தி யிருந்துமறு நாட் காலை யெழுந்தி ருந்து. (ருஉ)

நீராடி மாலடிதஞ் சென்னிவைத்துப் பாண்டுரங்க நிமலற் கேற்ற
ஆராத னஞ்செய்யத் தொடங்கியபோ தயல்வீட்டா னருகில் வந்தோர்
சாராக மனையிலுள்ளோர் தமைநோக்கி யின்னமுமஞ் சனநன் னீரோன்
தாராம லுறைகின்றீர் கொடுவாரு மெனவுரைக்கத் தவிர்ந்தி ருந்தார். (ருங)

கண்ணனது நாமஜப தியானத்தி லிருந்துபின்பு கண்டி றந்து
நண்ணியங்கே யிருப்பவனை நோக்கியிவ னலந்தெரிவோ மென்று நாடிப்
புண்ணியநீர் கொண்டுவர விங்கொருவ ரும்மிலையோ புகறி ரென்ன
அண்ணியதம் மனையுள்ளோ ரொருவரும்பே சாதிருந்தா ரவனு முற்றான். (ருச)

பலவாறு புனல்கேட்டுங் கொடுவருவா ரில்லையெனப் பரிந்து தாமே
நலமாக வுபதேசம் பெறவந்தோ னுங்காண நயந்தோர் செப்புக்
கலமேந்திக் கொடுபோந்து நீர்முகந்து விரைந்துவந்து கருதும் பூசைத்
தலனூடு செயத்தொடங்குஞ் சமயத்தி லிவனவர்க்குச் சாற்றலானான். (ருரு)

அடிகளே யெனக்குநல வுபதேச மருள்கவென வவரி வஃறன்
கடினமனம் புனல்கொணரக் கருதாத தன்மையகங் கார மன்றோ
கொடியனிவன் றனக்குமிக வுபதேசந் தனையினிது கூறலாமோ
படிசரியன் றெனனினைத்துச் செம்மாப்போன் றனைநோக்கிப் பகர்வ தானார் ()

மஞ்சனநீர் கொடுவருவா ரிலரானார் நீயுமதை மனதிற் கொள்ளா
திஞ்சிருந்தா யதனாலே யுபதேச காலநனி யிகந்த தாயிற்
றென்செயலா மெனவவனு மெழுந்துதன தகஞ்சென்றா னேக நாதர்
நஞ்செயலுக் கொருசீடன் வேண்டுமோ வெனப்பூசை நடத்தி யுற்றார். (ருஎ)

வேறு

இனியசற் குருவே யான ஜநார்த்தன ரேக நாதர்
புனிதநற் றந்தை தாய்பாற் பொருந்துநா ளவரைக் கூவிக்
கனிவினன் னவர்மு கத்தைக் கண்களி கூர்ந்து நோக்கிப்
பணிபரப் புருசு லீபப் பருப்பதத் திடையோர் பாங்கர் (ருஅ)

சூரிய தீர்த்த மென்று சொல்லுமோர் புனித மாய
சீரிய வதன்ச மீபஞ் சிக்கைதக்கும் விழிக்கு மின்பம்
சாரியன் மார்க்கண் டேயர் தலமொன்றுண் டாங்க னேகர்
ஆரிய ரரியைப் போற்றி யடைந்தனோர் சாக்ஷாத் காரம் (ருக)

அன்ன புண் ணியத்த லத்தை யன்புட னீபோ யம்மி
மன்னுகு ரியதீர்த் தத்தின் மனமொரு மித்துமூழ்கிப்
பன்னுபாண் டுரங்கன் றன்னைத் தியானித்துப் பயில்வா யானால்
உன்னும்விட் டலன்றன் சேவை யுனக்கெளி தாகவுண்டாம் (கூ0)

தரிசனங் கிடைத்த பின்பென் னிடம்வந்து சார்தி யென்று
பெரியவ ருரைக்க நாதர் பெருங்களி கூர்ந்தா ராகி
அரியசற் குருவைப் போற்றி யவர்விடை பெற்றுச் சார்ந்தார்
பரிவுடன் சுலீபமென்னும் பருப்பத மதனை மாதோ. (கூக)

நித்திய நியமமுற்றி நேரில்கு ரியதீர்த்தத்தில்
பத்தியின் முழுகிப்பானு வருதிசை முகமதாகச்
சுத்திய னிருந்து சிந்தை யொருமித்துச் சுருதிக் கெட்டா
தத்தியிற் றுயிலுங் கண்ணன் றனைத்தியா னித்தன்பாகி (கூஉ

பரவச ரானபோதப் பருப்பதத் துறுமோர் பாம்பு
தரவுண வமைந்த தென்று சார்ந்தவ ருடலைச் சூழத்
திரமிகு மேக நாதர் தேகத்தின் பரிசத்தாலே
அரவதற் குணவி னிச்சை யகன்றதங் கவருக் கன்பாய் (கூ௩)

தொண்டுசெய் வதனுக் கெண்ணி யவர்தலை மீது தோன்ற
மண்டுபை விரித்துத் தண்மை வரப்புரி கவிகை யாகக்
கொண்டுற லாகி நாதர் கொளுந்தியா னத்தி னின்று
விண்டுறு போது நீங்கி யோகத்தில் வெயிலைப் போக்கி (கூ௪)

தினந்தொறுங் கவிகை யாகச் செயும்படம் விரித்திவ் வாறவ்
வனந்தனில் வரச்சு லீப மலையடி வாரத் துள்ளோன்
மனம்பரி சுத்த னாகி மலைவந்து தவஞ்செய் சாது
சனங்களுக் கின்பா னாளுந் தருமவ னுத லாலே. (கூ௫)

ஏகநா தனையம் யோகத் தெழுபொழு தடிவ ணங்கிப்
பாகமா கியவிப் பாலைப் பருகுமி னென்று வேண்ட
ஆகநன் கென்றன் னான்ற னன்பினுக் குகந்துட் கொண்டார்
தாகநீங் குறநா ளுளுந் தந்துவந் தனனோர் நாளில். (கூ௬)

மிக்ககா லையிற்பால் கொண்டு நாதர்பால் விரைவிற் சென்றான்
தக்கயோ கத்தி லன்னார் பரவச ராகிச் சாரச்
சக்கிரி முறைவ ழாது தலைமிசைப் படத்தைத் தூக்கித்
தொக்கநன் னிழலுண் டாகக் கவிகையிற் றோன்றக் கண்டான். (கூ௭)

என்னிதி யோகத் துற்றோர் தமைச்சுலாய்த் தீண்டற் கேய்ந்த
துன்னிடி லெவ்வா றுமோ வெனப்பரி தாபத் தோடு
தன்னிரு கரமுந் தூக்கித் தலைமிசைக் குவித்துக் கொண்டு
பொன்னிவர் மார்பா தின தயாநிதி யேயூங் கண்ணா. (கூ௮)

இச்சம யத்தி னிவந் திவணைக்காப் பாற்றல் வேண்டும்
நச்சராத் தீண்டு முன்னே யெனநனி புலம்பிக் கூவ
அச்சமி லன்பர் கூவு மவன்குரல் கேட்டு நோக்கப்
பொச்சமி லரவு தானே விலகிப்போ யிற்று மாதோ. (கூ௯)

என்னைநீ கூச்ச விட்டா யென்றவன் றன்னைக் கேட்டார்
அன்னவன் வணங்கி யைய வராவுமைச் சூழ்ந்து நுந்தம்
சென்னிமேற் படந்தூக் கிக்கொண் டிருந்தது தெரிந்தச் சத்தால்
உன்னிடக் கூவி லேனென் றுரைத்தன னேக நாதர். (௭௰)

ஹரிபதத் தியானி யைக்கண் டஞ்சுவான் யமனு மென்று
தெரிகிலா யாநீ யென்று திறந்தகண் முகிழ்த்துக் கூய
கரிகுரல் கேட்டுக் காத்த கருணையங் கண்ணா சீர்ப்பண்
டரிபுர விட்ட லாஸ்ரீ தரஹரி பாண்டு ரங்கா. (௭௧)

உனதரு ளுருவங் காணற் குன்னியிங் குறுகின் றேன்யான்
எனதுள நிரம்பு கர்த லினைநிறை வேற்றல் வேண்டும்
பனகமென் சயனா வென்று பற்பல வாகப்போற்றிக்
கனலுறும் வெண்ணெய் போலக் கரைந்துளங் கனிந்து வேண்ட. (௭௨)

வேண்டலுக் குவந்தப் போதே விட்டலன் சகுண ரூபம்
பூண்டுசங் காதி பஞ்சா யுதங்களும் பொருந்தப் பொன்னின்
நீண்டவம் பரமுந் தோன்ற நின்றன னேக நாதர்
காண்டலு மெழுந்து காற்கீழ்ப் பணிந்தனர் கரங்கள் கூப்பி. (௭௩)

வணங்கினர் தம்மைத் தூக்கி மகவைமார் பணைக்குந் தாய்போல்
குணங்களா லுயர்ந்த வள்ளன் மார்புறத் தழுவிக் கொண்டான்
இணங்குமுன் னினைவிற் கேற்க யாண்டுமெப் பொழுதுங் காப்பேன்
அணங்கற வெனச்சொல் போதி லயனின்று கண்டோன் றானும். (௭௪)

கண்ணன்பொன் னடியிற் றாழ்ந்து கைகுவித் தெழுந்து நின்று
திண்ணமாய்த் தவயோ கங்கள் யாதொன்றுஞ் செய்யா தியானிங்
கண்ணிய வேக நாதர் சேவையா லயனே யாதி
விண்ணவர் காண்கி லாத மெய்யருள் வடிவங் கண்டேன். (௭௫)

என்றவன் றானும் பல்லா றேத்தமால் கருணைக் கண்ணால்
நன்றவன் றனையு நோக்கி மறைந்தன னாதர் பாதம்
ஒன்றநற் சிரமேற் றாங்கி யும்முடை யருளி னாலே
பொன்றயங் குறுமார் பானைக் கண்டன னென்று போற்றி. (௭௬)

விடைபெற்றுத் தன்னூர் போனான் விரும்புபா லீந்து பின்னர்
தடையற்ற வின்ப மேவிச் சனார்த்தனர் தம்பாற் சென்றார்
அடைவுற்ற மகிழ்வி னோடு மவரடி வணங்கிப் போற்றத்
தொடையுற்ற மார்பிற் சேரத் தழுவின ரருள்சு ரந்தே. (௭௭)

வேறு.

வியன்மி கக்குரு விடைதரத் தம்மதூர் மேவி
நயமு டைத்தென நனிமகிழ்ந் தவரரி நாமம்
பயில்க ருத்தின ராய்வரு நாளிற்பண் டரிவாழ்
புயனி றத்தின னெண்ணின னிவரிடைப் புகுவான். (௭௮)

என்னு டைப்பஜ னையிவ்வ னிடைவிடா தென்னைத்
தன்னு ளத்திடை நினைப்பதுந் தவிர்ந்தான் பூசை
மன்னு றத்தினம் புரிந்துவாழ் பவன்மன மகிக்க
நன்ம லறக்குலத் தொருவனாய் நணுகுவ லென்று. (௭௯)

வந்த தேவகி ரியிலுளோரி தமைக்கண்டு மறையோர்க்
கிந்த வூரில்யார் போஜன மிடுபவ ரென்ன
அந்த வூருளோ ரேகநா தனைச்சொல வவர்பால்
முந்தி யங்கவர் தமைக்கண்டு பணிந்தனன் மொழிவான். (௮௰)

நீவி ருன்பர தேசிய நாதனீர் செவ்வே
போன கந்தரு வோரெனக் கேட்டிங்குப் புகுந்தேன்
ஆன வென்றனக் கன்னவஸ் திரந்தரு வீரேல்
யானி ரந்தர மும்பணி விடைசெய்திங் கிருப்பேன். (௮௧)

எந்த வேலையு மடியிலா தியற்றுவ னென்ன
அந்த வார்த்தைகேட் டேச்சநார்த் தனரருட் பீடர்
முந்து நீயெவ ணிருப்பது மொழிநின்பே ரேது
வந்த நீயுரை யெனப்புரு ஷோத்தமன் வழங்கும். (௮௨)

எனக்கொ ருருமி லென்பெய ரோகண்டி யாவென்
மனக்கி சைந்துளோர் யாரெனத் தேடினன் வந்தேன்
புனப்ப சுந்துழா யவனடி யிருமைப் பேறிலோர்
கனக்க ருத்தினர் தமைக்கண்டி லேனெனக் கழற. (௮௩)

ஏக நாதர்கேட் டெனக்கிவ ணிருந்திட விச்சை
வாக தாயுறிற் றடையின்றி வசிக்கலா மென்ன
மேக மாநிறத் தினனதற் குவந்தங்கு விரும்பிப்
போக மீதென வவர்மனைப் பணிசெயப் புகுந்தான். (௮௪)

பூட்டு கோமய மெடுத்தவை குவிவுறப் பொருத்தல்
வீட்டுக் குப்பைக ளகற்றுதன் மெழுகுதல் விளங்க
நாட்டு பாத்திர வகையெலா நன்குசெய் தமைத்தல்
சூட்டு தோதவத் திகள்விளர்ப் பாயுறத் துவைத்தல். (௮௫)

காவ டிக்கணீர் கொடுவந்து பெய்தவர் கருதும்
தேவ பூசைக்கு வேண்டுப கரணங்க டேடித்
தாவின் மஞ்சன நீர்தரல் சந்தன மிழைத்தல்
மேவு நன்மலர் தொடுத்துவைத் தல்விளக் கேற்றல். (௮௬)

தாசர் தம்மனை வியர்சொலும் பணிதகச் சமைத்தல்
ஆச றத்தயிர் கடைதல்வே றுய்வெண்ணெ யமைத்தல்
நேச மிக்குறப் போனக வகையட்டு நிறைத்தல்
போச னஞ்செயுஞ் சாலைசுத் தஞ்செய்து பொருத்தல். (௮௭)

பன்னி யார்தமை யின்னமென் பணியெனப் பகர்தல்
மன்னு பூசைசெய் தானபின் வருமறை யவரோ
டுன்னு தாசரு முண்டிடப் போனக முதவல்
கன்ன ருண்டபின் சுத்திசெய் தமையநீர் நல்கல். (௮௮)

பின்பு சந்தன புஷ்பதாம் பூலங்கள் பெறவே
அன்பு செய்தளித் தானபி னெச்சிலா மடைகள்
துன்பு றுதெடுத் தகத்தயல் கொண்டுபோய்த் தொகுத்தல்
இன்பி னேடுண்ட விடமெலாஞ் சுத்திசெய் தியற்றல். (௮௯)

இவையெ லாமமை வெய்திய பின்றன கால்கை
நவையெ லாமறச் செய்துகொண் டொருபுற நணுகிச்
சுவையெ லாமமை போனகந் தானுமே துய்த்தே
அவையெ லாம்புரா ணஞ்சொல வசதிசெய் தமைப்பான். (௧0)

இரவ தெய்திய பின்புசெய் வனவெலா மியற்றிப்
பரவு தாசருண் டானபின் படுக்கையு மமைத்துக்
கரவி லாதுகுற் றேவலுஞ் செய்துகண் டுயிலும்
விரவிலானபின் றானுண்டு துயில்செய விழைவான். (௧௧)

இன்னவாறுநா டொறும்புரிந் தியலுறு நாளில்
அன்னதாசர்தந் தந்தைதாய் விண்ணுல கடைந்தார்க்
கென்ன செய்வதோ வவையெலா மியற்றிமு ற்றின
பின்ன ராண்டுபோய்ப் பிதிர்த்தினம் வாய்ந்தது பெருக. (௧௨)

தெரிந்து தாசரவ் வூர்மறை யோரகஞ் சேர்ந்து
திருந்து நாளையெம் மகத்திடைச் சிரார்த்தமா தலினால்
அருந்த வந்திட வேண்டுமென் றனைவர்க்கு மியம்பிப்
பொருந்து தம்மகம் புகுந்திருந் தாரநாள் போக. (௧௩)

விடியல் காணுமு னெழுந்துபோய் வெள்ளநீ ராடி
நெடிது தாஞ்செயு நித்திய கருமங்க ணிரப்பி
ஒடிவில் பூசையு முஞற்றிமே லுபரிகை யிருந்தார்
மடிவில் வீதியிற் புலையனும் புலைச்சியும் வந்து. (௧௪)

குப்பை கூட்டுறு போதிவர் வீட்டினிற் குலவும்
ஒப்பிலட்டிலின்மணத்தினை யோர்ந்தந்தப் புலைச்சி
தப்பி லாததன் பதிக்கந்தமணத்தினைச் சாற்றி
எப்ப டிக்கிந்தப் போனகங் கிடைக்குமென் றிசைத்தாள். (௧௫)

தரும சீலரந் தணர்க்கலா னமக்கது தகுமோ
அரிவை யோநமக் கெச்சிலா யினுங்கிடைத் தக்கால்
பெருக நாஞ்செய்த புண்ணிய மாமெனப் பேசி
மருவி யெச்சிலுஞ் சிரார்த்தமின் றாதலால் வராது. (௧௬)

வீணி லேனவற் றிச்சைநீ கொள்கிறாய் மின்னே
காணு றாதெச்சி லிலையெலாங் குழியிடைக் கவிழ்த்து
மான மூடுவ ரென்றந்தப் புலையன்சொல் வார்த்தை
ஏண வேயுப ரிகைதனி லிருந்தவர் கேட்டார் (௧௭)

இறங்கித் தம்மனை யாள்வயின் வந்தெழின் மின்னே
பிறங்கு வீதியிற் குப்பைகூட் டுறுமவன் பிரியை
திறங்கொ ணம்மனைக் கறிமணம் விரும்பின ணிரம்ப
அறங்கொ ளந்தணர்க் கடுவதை யவட்கிடல் வேண்டும். (௧௮)

என்னக் கேட்டந்தப் பத்தினி யாரகத் தியற்றும்
அன்னத் தோடுகாய் கறிமிக வுளவவற் றவட்குச்
சொன்ன வாறிடின் மிகுந்தவை தோஷமா மின்றே
இன்ன மற்றவ ளுறவினர் தமக்கெலா மிடுவாம். (௧௯)

எங்கு முள்ளவன் ஜநார்த்தன னுதலா விச்சை
தங்கு நின்றவர் தமக்கிட்டுத் திருத்திசெய் வதுதான்
பொங்கு முத்தம மெனவவர் வெளிப்புறம் போந்தே
அங்கு நின்றவப் புலையனுக் கறிவித்தா ரம்மா. (௱)

நின்கு லத்தவர் யாவரு மிவண்வர நிகழ்த்தி
நன்கு மற்றவ னொடுன்மனை யாளொடு நண்ணித்
தன்கு றப்புசித் திடுகவென் றருள்கொண்டு சாற்றப்
புன்கு லத்தவ னப்படி யேகொண்டு போந்தான். (௱க)

தெருவில் வைத்தவ ருணும்படி சேர்ந்தகுத் திரரால்
பெருகு காய்கறி யன்னமெல் லாம்பெரி திடச்செய்
தொருவில் கண்ணனுக் கர்ப்பண மெனவுணச் செய்து
பொருவி லந்தணர் தமக்குய்த்த புஷ்பதாம் பூலம். (௱உ)

சுகந்த சந்தனந் தந்துபோ கும்படி சொல்ல
உகந்து மற்றவ ருண்டபோ ஜனத்தைப்போல் யாங்கள்
ஜகந்த னிற்கண்ட தில்லையா மமுதபோ ஜனமே
நுகர்ந்து ளோமென நுவன்றனர் வாழ்த்தினர் போனார் (௱௩)

புலையர் போனபின் றெருவெலாஞ் சாணியாற் புதுக்கி
உலைவி லாவகந் தன்னையுஞ் சுத்தநன் குளுற்றி
அலகில் பாத்திர வகையெலாம் விளக்குத லமைத்துக்
கலைக ளுந்துவைத் தாற்றிடை மூழ்கிக்கா வடியால். (௱௪)

புனல்கொ ணர்ந்தறு சுவைக்கறி போனகம் புதுக்கி
நினைவி லந்தணர் வருவதை யெதிர்கொண்டு நிற்க
அனைய வந்தண ரிவணியன் றனவெலா மறிந்து
மனையி லேசிரார்த் தம்மென நமக்கெலாம் வருத்து. (௱௫)

புலையர்க் கிட்டனன் போனக மிதுபொருந் துறுமோ
தலைமை யந்தணர் தமக்கென முனிந்தனர் தழன்று
நிலைமை கெட்டவ னகத்துணத் தகாதென நிகழ்த்தி
மலைவு செய்தவர் தமைவிசா ரித்திட வந்தார். (௱௬)

வேதி யர்க்கெனப் போனக மமைத்துத்தீ வினைசேர்
சாதி யீனருக் கிட்டனை கருமசண் டாளா
நீதி யற்றவெம் புலையரோ பிதிரர்நின் றனக்குப்
பேதி யாதசாஸ் திரத்திற்குப் பேதநீ செய்தாய். (௱௭)

என்று ரைத்திட வேகநா தருமவர் தம்மை
நன்று நோக்கிவந் தனத்தொடு நவிலுவார் நாடி
இன்று மக்கெனச் சமைத்தபோ னகமண மெதிரோ
நின்று வீதியிற் புலையனோர் நுகர்ந்தன னதனால். (௱அ)

அனைய போனகந் தனைமிகு தோஷமென் றகற்றி
மனையெ லாஞ்சுத்தி செய்துவே றேவகுத் தமைத்தேன்
வினையெ லாந்தெறு மந்தணீர் மிகைபொறுத் தருளி
எனையர் தங்கரு மத்தினை முடித்திடென் றிசைத்தார்.. (௱௯

நுவல வேதிய ரவர்திரு முகத்தினை நோக்கி
நவிலும் வேள்வியி னமுதினை நாய்க்கிடு மாறும்
தவல ருந்துழாய் தனைமசீ துக்குச்சார்த் துதலும்
உவமை யாகவே யுஞற்றினை யெமையவமானம். (௱௰)

வேறு.

எனவு ரைத்தங் கவரோக வேக நாத ருணர்ந்து
மனையிலுறப் பணிபுரியுங் கண்டியா மருங்குவந்து
வினைதெறுவீ ருளத்தேது விசனமடைந் ததுபோல
நினைவு கொடிங் கிருக்கின்றீ ரெனவவற்கு நிகழ்த்துகின்றார். (௱௰௧)

பிதுர்த்தினத்திற் கவலையுற்றுப் பேதுறுத லழகன்று
மதிப்புளநீர் வேண்டியக்கால் வாராரோ பிதுர்க்களெல்லாம்
திதித்தினமிங் கடைந்துண்பர் சிதைவின்றி யென்றுசெப்ப
முதுக்குறைவி னோருணர்ந்து முடிவுபெறும் படிநினைந்தார். (௱௰௨)

நல்லதென்று சொன்னவனை நனிநோக்கி நீயிங்கு
வல்லபிதி ரருக்குணவு வாய்ப்பவிலை களைப்பரப்பி
மெல்லமுது பரிமாறு கெனவிளம்பிக் கண்ணனென
அல்லறவிர்த் தருள்பரமான் மாவையகத் துறநினைத்து. (௱௰௩)

தென்புலத்தோ ரிவண்வந்து சேர்ந்தமுது செய்தருளி
இன்பமுறக் கருணைபுரி கெனவேண்ட வீண்டவவர்க்
கன்புகொடர்க் கியபாத்தி யாசமன முந்தந்து
பின்புறச்செய் தாதனத்திற் சநார்த்தனனை யும்பேணி. (௱௰௪)

கண்ணனுக்கர்ப் பணமென்றே கநாதர்சொல்லிச் சங்கற்ப
நண்ணுபுன லுதவுதலு நன்கருந்தி னோர்பிதிரர்
புண்ணியநீர் தந்துணும்வாய் பூசியங்கை தாளலம்பப்
பண்ணியபின் றருவனவுந் தக்கணையும் பரிந்தளித்தார். (௱௰௫)

வீடுறுமப் பிதிர்க்கடமை நோக்கியிங்கு மிகுந்துள்ள
சேடமதைச் செய்வதென்னை செப்புகென்ன வேபிதிரர்
கூடுறுநும் மிட்டரொடு கூடியினி துண்கவென்றார்
ஆடுறுமவ் வார்த்தையினை யகன்மறையோர் கேட்டிதென்னே. (௱௰௬)

அதிசயமென் றவண்வந்து ளகத்திலயன் மறையோர்வந்
தெதிர்மொழிதந் துறுவோர்யா ரறிதுமென விற்புகுந்து
புதியவவர் தமைநோக்கப் பொருந்துமவர் தமைநோக்கிப்
பிதிரருட னேமறைந்தா ரதைப்பார்த்த பிராமணர்கள் (௱௰௭)

வியந்துவெளி வந்திவர்மா னுடரல்லர் விண்டுருவ
லயந்தனில்வந் தவதரித்தா ராதலினா னயந்தபடி
இயைந்துளது கருமாபி மானமதி லீண்டியயாம்
அயர்ந்தவமா னத்தையுற வவர்பிதிர ரணுகியுண்டார். (௱௰௮)

இத்தினத்தி னமக்குவருந் தக்ஷிணையுங் கிடைப்பதின்றாய்த்
தத்தினதே யினிநாளைச் சார்ந்திவர்பா லெல்லோரும்
ஒத்துறச்செய் பிராய்ச்சித்த முஞற்றியுற வானற்றான்
சத்தியமாய் மானமில்லை தருமெனப்பே சிப்போனார். (௱௰௯)

ஈங்கவே கநாதர்தம இஷ்டரொடு சேர்ந்துண்டார்
தங்குமறை யோர்மறுநா ளுதயத்தி லேதிரண்டு
ஓங்கறுகங் காதீரஞ் சேர்ந்தேக நாதர்தமை
ஆங்குவர வழைக்கவவ ரணுகியவர் களைப்பணித்தார். (௩௨௰)

கணையின்மறை யோரேநீ ரெனையழைத்த காரியமென்
உரையுமென மறையோர்க ளேற்றம்மா லுளதயறுக்
கிரையுமறை முறைப்படியே பிராய்ச்சித்த மியற்றிவந்த
புரைதவிர்க்க வழைத்ததெனப் புகலவவர் பொருந்தாராய். (௩௨௧)

முண்டகலோ சனனருளென் முன்னிற்க மற்றெனக்கோர்
தண்டமும்வேண் டியதில்லை யெனச்சாற்றத் தருமறையோர்
வண்டவரோ நீர்சொல்லும் வார்த்தைமெய்யே யாறலும்
விண்டவெம துனைக்குநல வீறுதந்து பிராய்ச்சித்தம். (௩௨௨)

செய்துகொள்ளு வீராகிற் றேகசுத்தி யாகுமென்று
மைதவிரு மவர்மனஞ்சம் மதமாகச் செய்துகங்கை
எய்திமுழு குறச்செய்து பிராய்ச்சித்த மியல்காலை
உய்தருவான் றிரியம்ப கத்திருந்தொ ருவன்வந்தான். (௩௨௩)

வந்தவனம் மறையோரை வணங்கியவர் முன்னின்றே
இந்தநக ருறமேக நாதரெவ ரிசைமினெனச்
சந்தமறை யோயேனீ வினவுகின்றாய் சாற்றென்ன
அந்தமறை யோன்றனது வரலாற்றை யறைகின்றான். (௩௨௪)

குட்டநோ யெனக்குவந்து கொடுமைசெய்ய வதனாலே
இட்டனுந் திரியம்ப கேச்சுரனை யினிதேத்தித்
தொட்டநோ யகலும்வகை சாந்தருள்செய் கெனத்துயின்றேன்
நட்டமா டும்பரம னண்ணினனென் கனவிடையே. (௩௨௫)

கருதுறுதே வகிரியி லேகநா தனென்றோர் விண்டுபத்தர்
மருவுகின்றோர் பிதிர்த்தினத்தில் வரம்பில்புலை யருக்கெல்லாம்
பெருகவன்ன மிட்டனரச் சுகுர்தத்திற் பெற்றுண்ட
ஒருவனது சுகுர்தத்தை யுனக்கருளி னேயகலும். (௩௨௬)

மற்றவரைப் போய்க்காண்டி யெனவுரைத்து மறைந்ததனல்
உற்றனனிங் கவர்தம்மை யடைந்துய்ய வேண்டியெனச்
சொற்றனனங் கதுகேட்டுத் துகளின்மறை யோரெல்லாம்
எற்றெனநன் கதிசயித்தி தென்னையென வறைகின்றார். (௩௨௭)

பனவர்களுக் கமைத்ததனைப் பறையர்களுக் கிட்டதனல்
புனிதமுறு புண்ணியமென் றுரைத்ததெந்தப் புகழ்நூலோ
எனவனுரைப் பதுபொய்யே யெனவவரிற் சிலர்கரத்திற்
றினவுறுபுண் டனக்கத்தம் வேண்டுமோ வெனச்செப்பி. (௩௨௮)

ஏகநாத ரதுசெய லெல்லோருங் கண்டோமே
வாகதா யின்னமென்ன வியற்றுவரோ வாய்பேசா
தேகணினுற் பார்த்திடுங்க ளென்றேக நாதர்தமைச்
சோகமற வந்தவற்குக் காட்டியிவ ரெனச்சொன்னார். (௩௨௯)

ஆயதோ யாளியுட னேகங்கை நீராடித்
தூயவர்முன் பேவந்து சுவாமிநீர் பிதிர்த் தினத்தில்
நேயமா யோர்புலையற் கிடும்பலத்தை நிகழ்த்துமெனக்
கேயவே யளித்தி ரொனி லெனதுநோய் தீருமென்றே. (௱௯0)

திரியம்ப கேசனுரை செய்தனனென் றுரைசெய்யப்
பரிவினொடு நீர்கேட்ட படிகொடுத்தே னெனப்புனலை
விரிகரத்தி னிடைவிட்டார் ஜனார்த்தனர்தம் மெய்ச்சீடர்
இரியலா யினகுட்ட நோயெல்லா மிறைப்பொழுதே. (௱௯௧)

நோய்தீர்ந்து சரீரமெல்லா நுவலரும்பொன் னொளிவீச
லாய்நின்ற வேதியனைக் கண்டவர்க ளதிசயித்து
வாய்நின்று ஜயஜயவென் றொலிமுழங்க வாழ்த்தினர்கள்
மாய்கின்ற செயலினராய் மனம்வருந்திச் சொல்கின்றார் (௱௯௨)

கருமாசா ராபிமா னிகளாகிக் கருதிலெமைப்
பொருவார்க ளிலைப்புகழும் பிராமணரைத் தமரொன்று
பெருநாளு மிருமாப்புப் பெற்றிருந்த தேகுற்றம்
தருமாறு யிற்றுநல்ல ஞானமில்லாத் தன்மையினால் (௱௯௩)

என்றுதங்க ளைத்தாங்க ளேயிகழ்ந்து கொண்டறிவு
துன்றுஜநார்த் தனர்சீடர் தமைநோக்கித் தோன்றியனீர்
பொன்றிருமார் பினனன்றி மனிதரல்லீ ரெனப்புகழ்ந்து
கன்றுமையா மறிந்துகொண் டோ மென்றுபின்னு நவிலுகின்றார். (௱௯௪)

பனிவரைக்குப் பனியுறக்கால் விசிரியினாற் பறப்புதலும்
இனியவமு தினுக்கினிப்பை யேற்றுதலும் போலுமக்கும்
புனிதமுறும் பிராய்ச்சித்தம் பொருத்தியது பொருந்துறுமோ
தனிமிகுசத் குணரோயென் றுறப்போற்றிச் சாற்றுகின்றார் (௱௯௫)

உமதுபிதிர்க் களைச்சிரார்த் தத்திலுற வழைத்தவர்கள்
அமுதுசெய்யச் செய்ததும்யா மடையக்கண் டனமிவரை
எமதிடையே பரிசுத்த மியற்றியதுங் கண்டோமுந்
தமதுமகத் துவமிகவற் புதமென்று தகத்துதித்தார். (௱௯௬)

அவரையவ ரகம்புகுத வழைத்தேகி யவர்கொடுக்கும்
தவறுறுதக் கிணைபெற்றுத் தகவாழ்த்தித் தங்கடங்கள்
பவனமடைந் தனராகி யிவர்பனவ பத்தியிலும்
எவமிலரி பத்தியிலு மிருந்தவரொன் றினிதிசைத்தார். (௱௯௭)

வேறு

வியன்மிகு துவரை வாழோர் வேதியன் றனக்குக் கார்கொள்
புயல்வணக் கண்ணன்சேவை பொருந்துற வனுதபித்து
நயமிகு தவத்தைச் செய்து நாடொறும் வருங்கால் ராதை
இயலுருக் குமணி யென்போ ரிருவரு மணக்கட் டோன்றி (௱௯௮)

நீவிரும்பு கின்ற கண்ண னிகழுந்தே வகிரி தன்னி
லேவயி னவசி ரோம ணியெனவா ழேகநாதர்
மேவுறு மகத்திற் கண்டி யாவெனு நாமமேவித்
தாவிலீ ராறுண் டூழி யஞ்செய்து தங்குகின்றான். (௱௯௯)

நீயவ ணேகி யெங்க ணினைவின்றி யிருக்கு மந்த
மாயவன் றனையழைத்து வருகெனச் சொலலு மன்னான்
ஆயவூர் விடுத்துத் தேவ கிரியில்வந் தேகநாதர்
மேயவிற் புகுத லோடு மேவுதா பதனைக் கண்டு (௱சுஙி)

வந்தனை புரிந்து நல்லா சனத்திடை வைகச் செய்தே
எந்தவூ ரிருந்து வந்தீர் வந்தகா ரியம்யா தென்ன
அந்தமா தவத்தோன் கண்டி யாவினைக் காணவென்ன
முந்தவன் கங்காதீர்த்த முகந்துறப் போனா னின்னம் (௱சுக)

மற்றிறைப் பொழுதி லிங்கே வருவனென் றுரைக்கும் போதில்
சொற்றவக் கண்டி யாவுந் தோளிற்கா வடியோ டங்கே
உற்றன னுறைத வத்தோன் றனைக்கண்டு நாணமுற்றுச்
செற்றமி லேக நாதர் மனையிடைச் சென்று சேர்ந்து (௱சுஉ)

பனிரண்டு வருஷக் காலம் பரிவின்றி இங்கிருந்தேன்
தனியினிப் போதி லெங்கே யிருந்திந்தக் கடன்கா ரன்றான்
நனி தொடர்ந் திங்குவந்தா னெனமன நலிவதாகப்
புனிதரத் தவனுக் கீதோ கண்டியாப் போந்தா னென்றார் (௱சுஙு)

தாமத மின்றிக் கேட்ட தவனெழுந் தோடிச் சென்றுள்
ளேமரு வுகின்ற கண்டி யாவினை வணங்கப் பேசா
தூமரி லேகி யாரா தனவக முற்றுத் தோளில்
ஆமுறு கின்ற காவை யிறக்கிவைத் தவன்ம றைந்தான். (௱சுசு)

கண்டியா வெளிவ ராமற் கரந்திடத் தபசி சற்றே
அண்டியங் கிருந்துட் புக்கு நோக்கிக்கா ணுமை லயன்
தொண்ட னோற் கருள்செய் யாமற் போயின னெனத்து ளக்கம்
கொண்டுகீழ் விழுந்த ழுங்கிக் கோவெனக் கதற லானான். (௱சுரு)

கதறல்கேட் டேக நாதர் கடுகிவந் ததனைக் கண்டேன்
பதறுத லென்று கேட்க வவரது பதத்தில் வீழ்ந்து
முதனடந் துள்ள செய்கை மொழிந்திட வேக நாதர்
விதனமோ டவனை வாரி மார்பணைத் திதுவி ளம்பும் (௱சுசு)

தவத்தினி லுயர்ந்தீர் நீர்செய் தவமதே தவம தாகும்
பவத்தியல் பொழிக்குங் கண்ண னெனவரிந் தவனைப் பார்த்து
நவத்திரு வடியிற் றாழ்ந்தீ ருமையொக்கு நல்லோர் யார்யான்
அவத்தனு யாண்டான் றன்னை யாளென நினைந்தி ருந்தேன். (௱சுஎ)

அவனிடை யிருந்த வூழி யத்தினைப் பெற்றே னென்று
தவவனு தாபத் தோடு சௌரியை நினைத்தி ரங்கிப்
புவனநா யகனே பூமேற் பொன்மண வாளா தொண்டர்
எவமதைப் போக்குங் கண்ணா வெனப்பரி தபித்து நைந்தார். (௱சுஅ)

ஆறிரண் டாண்டு கால வளவதா யநேக மான
வேறுவே றூழி யங்கள் வேண்டிய தியற்றப் பெற்றேன்
கூறுகோ மளசு ரூபம் வருந்திய கொள்கை யேதோ
மாறிலுன் மலர்க்க ரங்கள் வருந்திக்காய்த் ததுவே யென்றார். (௱சுகூ)

உனதுமெல் லடிகள் கன்றத் தோளிடைக் காவு றுத்தப்
புனல்கொடு வரப்பெற் றேனே புகல்பிரா மணரூ பங்கொண்
டெனதகத் திருந்து நின்னை யறியாத வீன னுனேன்
பனலரும் பாவத் துக்கு மாளெனப் பரவி னேனே. (௱௫௰)

என்றின விதமாய் நைந்தா ரிதுதெரிந் தவர்தந் தேவி
கன்றிய மனத்த ராகிக் கலங்கிவீழ்ந் தழுது சோர்ந்து
குன்றிஞல் மழைத டுத்த கோவிந்தா தேவ தேவா
உன்றனை யறியா தியாங்க ளூழியம் பலகொண் டோமே. (௱௫௧)

இனையராய்ப் புலம்புகின்ற வியல்பறிந் தத்த வத்தோன்
அனையவர் விடைபெற் றேகி னுனதன் பின்ன ரன்பின்
மனைவிய ரோடு தாமு நாடொறும் வருந்திக் கண்ணன்
றனைநினைந் திரங்கி நைந்து தளர்வுறு காலந் தன்னில். (௱௫௨)

ஒருபக லேக தாத ருறங்குற ஞான தேவர்
மருவுறு கனவிற் ருேன்றி வளரள காபு ரிக்கட்
பெருகுமென் சமாதி வந்து நீர்தரி சித்துப் பேணி
அருகுறு மஜானு வென்னு மரத்தின்வே ரணுகு மென்னை. (௱௫௩)

சாரும்வேர் தனையோர் பக்கத் தொதுக்கியென் சமாதி தன்னை
நீர்பல மாக மூடி வருகென நிகழ்த்திப் போனுர்
சீருள வேக நாத ருடன்விழி திறந்தா ராய்ந்து
நேரின படியே யந்த வளகையம் பதியை நேர்ந்தார். (௱௫௪)

இந்திரா யணியென் ருேதும் யாற்றினீ ராடிச் செய்யும்
சந்தியை முடித்துச் சித்தே சுரன்றனைத் தாழ்ந்து சென்று
வந்தனர் சமாதி தன்னில் வச்சிரா சனத்தின் மேவும்
சுந்திர ஞான தேவர் தமைக்கண்டு தொழுது போற்றி. (௱௫௫)

அத்தரு வேரை யோர்பா லொதுக்கின ரகற்றிப் பின்பு
சித்திரக் கதவை மூடிக் கல்லினுற் செறித்துச் சாந்து
மெத்தியே வெளிப்பு றத்திற் பழம்படி யியற்று வித்தார்
இத்திற முளூற்று கின்ற விடத்திற்சீ தாநே ராமல். (௱௫௬)

தாசரோ டடைந்து ளோரும் பசியுடன் றங்கத் தேர்ந்து
நேசமாய்ப் பாண்டு ரங்கன் வணிகனுய்ச் சேர்வ வெல்லாம்
ஆசறக் கொண்டு வைத்தங் காடியி லிருக்கக் கண்டு
மாசறு மேக நாதர் மகிழ்வொடு மருவு வோரை. (௱௫௭)

இக்கடை தன்னில் வேண்டு வனவெலா மியையக் கொண்மின்
சிக்கென வென்று செப்ப விரண்டுவே தியர்கள் சென்றப்
பக்கமார் கடையில் வேண்டு வனவெலாம் பற்றிக் கொண்டு
தக்கதோர் விலைகொண் டெப்போஞ் சற்றிரு மென்று செப்ப. (௱௫௮)

வணிகனிப் பகல்முற் றுங்கா திருப்பனும் மாடு போய்நீர்
தணிவறச் சமையல் செய்து சாப்பிட்டு வம்மி னென்றும்
அணிதிக ழேக நாதர் தம்மையா னறிவே னன்னுர்
இனிதெனை யறியார் வந்த செய்தி கேட் டிங்கு வந்தேன். (௱௫௯)

பலசரக் குடனே யென்றும் பகரக்சேட் டீரி ரண்டு
நலவடி தன்னைப் போர்த்து நடந்தனர் திரும்பிப் பார்க்க
இலகுறு வணிகன் றன்னைக் கண்டில ரதிச யித்து
வலனுறு மேக நாதர் வயின்வந்திச் செய்தி சொன்னார். (௱௬௰)

வினவிய வேக நாதர் மிகக்கம்மு குரல ராகி
மனதினிற் றுயரத் தோடு நமக்காக மாத வன்றான்
நனிமிக வருந்து கின்றா னேயென நவின்று நைந்தார்
பனவர்தாங் கொடுவந் தத்தைப் பழிப்பறச் சமயல் செய்தார் (௱௬௧)

சமையலங் கானபின்பு சார்ந்தவ ரோடு தாசர்
அமைவுறப் புசித்த பின்ன ரன்றிரா வங்கிருந்து
நிமலனும் பாண்டு ரங்க னுமகீர் தனநிகழ்த்தித்
திமிரநீங் கியபின் னந்தச் சமாதியைச் சேவை செய்து (௱௬௨)

அங்கிருந் தகன்று தம்மூர்க் கனுகின ரிந்நா மங்கள்
பொங்குறப் பஜித்துக் கொண்டெப் போதுந்தங் குருவை யெண்ணித்
தங்கின ராதலாலே ஜலத்தொடு ஜலமுஞ்சேர்ந் தென்ன
மங்கலில் லாத கீர்த்தி ஜநார்த்தனர் தாமாய் வாழ்ந்தார். (௱௬௩)

வேறு

ஒருதி னத்துஜ நார்த்தனர் பூமிக் குள்ள ளாவுஜட மூடரோ யெல்லாம்
திருநி றத்தவன தன்பர்க ளாகச் செய்ய வெண்ணியுறு நாதரை நோக்கிப்
பெருநி லத்திலுள தீர்த்தம னைத்தும் பெட்பின் மூழ்கியவ ணுள்ளவ ருய்யக்
கருதி யச்சுதன தொண்புகழ் கூறிக் கண்டு நின்சரணை டைந்தவர் கட்கு (௱௬௪)

நன்றனுக் கிரக மின்பினி யற்றி நன்னு கென்றுசொல நாதர்ம கிழ்ந்து
துன்றுசற் குருவை நீங்கும னத்தோட் டன்பு சற்றுடைய ராகிவ ணங்கிச்
சென்று றக்குருவி னல்விடை பெற்றுத் தீர்த்த யாத்திரைகு றித்தனர் சென்றார்
ஒன்று மொவ்வொருத லங்களு மங்கே யுற்ற தீர்த்தமும்வ ணங்கினர் மூழ்கி. ( )

ஸ்ரீத ரன்றனது கீர்த்தன மோதிச் செறிவு கொண்டஜட மூடரை யெல்லாம்
காதல்கொண் டரித னன்பர்க ளாகக் கருணைசெய் தருள்பு ரிந்துக லந்து
மேத கும்படிதி ரிந்தனர் கோதா விரிந திக்கரையி லேமன ரம்யம்
ஆதல் செய்யுநக ராகிய பிரதிட் டான மேவியொரு சார்விலமர்ந்தார். (௱௬௬)

அங்கு நாள்பலவ மர்ந்திட வெண்ணி யரித னுமமியல் கீர்த்தனை செய்து
தங்கு றும்பொழுது கேட்டவர் யாருஞ் சாற்று வோரையவ தாரபு மானென்
றெங்கு மிங்கிவரை நேர்பவர் யாரென் றேத்தி யோதுமரி கீர்த்தன நாளும்
பொங்கு மன்பினொடு கேட்டனர் மேவப் புகலு நாதர்தனி யென்றுபொருளாய்.

விட்டலன்புகலு வோரொடு கூடி மேவு கீர்த்தனைவி ளம்பில வர்க்குக்
கிட்ட ருஞ்சிரம மாறுமெ னுவோர் கீத வேதியனு ருக்கொடு மேவிக்
கொட்ட கங்கையுறு தாளம்வி ளங்கக் கூடி நாதர்முது கின்புற நின்று
முட்ட றும்படிதொ டர்ந்தவ ரோடு மொழித ருங்கவிமொ ழிந்தன னுற்றான். ()

உற்ற நாண்முதலு ரைப்பன கேட்போ ருடன்ம றந்துபொ ருளின்மய மாகப்
பற்ற லாகிவரு நாள்களி லோர்நாள் பகரு நாதருயர் கண்ணஜ யந்தி
நற்று முற்சவந டத்திட வேண்டு நாமெலோ ருமென நண்ணிய திச்சை
மற்ற தற்கிசைவு செய்ம்மென வவ்வூர் வாழ்வ தாகிவின வுந்தன வான்கள். ( )

கிளரு முற்சவம தற்குறு சாமக் கிரியை யாவும்வினை விற்குவி வாக்கத்
தளர்வில் ஞானமிகு நாதர்தெ ரிந்து தமதுசற் குருவு மேவுற வேண்டி
வளர்வ தானவுயர் பைடண முறவோர் மறைய வன்றனையனுப்பவவன்போய்த்
துளவமா லெனவி ளங்கும வர்க்குத் தொழுது சொல்லலுமி குந்தன ரின்பம் ()

தங்கு டும்பமொடு வேண்டுவ கொண்டு சார்ங்க பாணிபுகழ் சாற்றுத லாகிப்
பொங்கு மன்பிலுயர் நாதரிருக்கும் புரநெ ருங்கவரு போதெதி ரோநேர்
திங்கு தீரவருள் செய்துறு தத்தாத் திரைய னைப்புகுஜ நார்த்தனர் தேர்ந்து
கொங்கு தும்பதும பாதம்வ ணங்கிக் குறைவி லாதவர்கு ணங்கள்பு கழ்ந்தார் ()

புகழு கின்றவனை மார்பொட ணைத்துப் பொருவி லாதவனு னக்குறு சீடன்
திகழு ஞானநல னுக்குயர் காதல் செய்து நாளுமவன் வாழ்மட வாசற்
கிகழ்வில் பாலனென யானினி தெய்தி யேத்து கீர்த்தனம்வி ளையுய ரின்பம்
தகவி ணங்கியுறு கின்றன னென்று சாற்றி நாதர்வயி னேடினர் வந்தார் (௱௭௨)

நன்னயத் தொடவர் சந்நிதி நின்று நாத ரேயுமது நற்குரு வந்தார்
என்ன வுட்களிது ளும்பவெ ழுந்தங் கேக நாதர்குரு வின்சர ணெய்தித்
துன்ன ருட்புகழ்கள் சொல்லிந யந்தித் தூர நீர்வரவு செய்ததை யுன்னில்
முன்ன ரொத்தவமி யற்றின னென் றுமொழியவந் தவர்த பூஇயுண்மகி ழ்ந்தார்

வந்த சற்குருவை யுட்கொடு சென்று மணிம யத்தவிசி ருக்கவ மைத்தே
ஐந்த டுத்துபதி னேருப சாரத் தடைவு டன்பதம்வி ளக்கிய தீர்த்தம்
முந்த வுட்கொடுபி னுற்சவ மேவ முயல்வு செய்துபல சம்ப்ரம மாகச்
சந்த மெய்ச் சுருதி யோரினி துண்ணச் சமைவு செய்துவிப வம்பெரி தாக ()

கண்ண னைத்தவிசி நண்ணுதல் செய்து கருதுசற் குருவை யும்புடை வைகப்
பண்ணி நாதரெதிர் நின்றரு ளிக்கோ பாலன் மெய்ச்சரிதை பன்னுத லுற்றார்
உண்ணி லைத்தகுரு வோடது கேட்க லுற்ற யாவருமி கக்களி யெய்தி
அண்ணி மற்றிவரி யற்றுக தைக்கின் பமைவு கானமொடு தாளமி சைத்தே)

உதவி யானசக பாடிகி டைத்திங் குறுதன் மிக்கநல னென்றுவி யந்தார்
முதல்வ னுக்கினிதி னாரதி செய்து முந்து பின்புபிர சாதமு நல்கி
இதம தாயினவி தங்களி யற்றி யெட்டு நாளளவி னும்பக லெல்லாம்
பதநல் வேதியரு ணச்செய்தி ராவிற் பதும நாபனுயர் கீர்த்தனை பாடி (௱௭௬)

ஒன்ப தானநவ மித்தின மன்றங் கோங்கு பாகவத மோதிய கண்ணன்
இன்ப லீலைகளெ லாம்விளை யாடி யெய்து றுந்தசமி யன்றிய மெல்லாம்
அன்பு மேவுறமு ழக்குதல் செய்தா ரணிய தாகவலம் வந்துறு கண்ணன்
முன்பு மேவுமட மெய்தவ மைத்து முந்து மாரதியெ டுத்தினி தாக. (௱௭௭)

யாவ ருக்குமிய லும்பிர சாத மீந்த பின்புவரு சற்குரு நாதர்
தாவ றப்புரியு நாதனை நோக்கித் தனிய னுனசக பாடி யுனக்கிங்
கேவ ரத்தவமி யற்றினை யோமற் றிவணி யம்புமிசை யின்கனை கண்டோன்
ஆவன் மிக்கசது ரன்புரம் வேறே யான தன்றியமை செய்கைக ளொன்றே. ()

இப்ப டிக்கியலு றும்மிரு வர்க்கு மென்று மோர்பிரிவி லாம விருக்க
ஒப்பி லச்சுதனை வேண்டுறு கின்ற துள்ள மெற்கெனவு ரைத்தனர் நாதர்
தப்ப றத்திகழ்வு றுஞ்சக பாடி தன்னை நோக்கியும தூரொது பேரொன்
செப்பு கிற்கவென வூர்நிலை யில்லைத்தெரியுநல்லவரி டத்துறை கிற்பேன்(௱௭௯)

விட்ட லன்பெயரொ னக்குநு மைப்போன் மேவு கல்லவர்கி டைத்தில ராதல்
இட்ட தும்வயினி லைசந்துறை கின்றே னேது மாசையிலே யென்றலு நாதர்
மட்ட றுங்களிது ளும்பின ரொன்றும் வசிமி னென்னிடையெனச்சொலி நானுன்
கிட்ட லும்பரம சற்குரு வானோர் கிளரு நாதனாயி ருத்திய கன்றார். (௱௮௰)

வேறு.

பின்பேக நாதர்தினந் தோறுமரி கீர்த்தனங்கள் பேணிப் பாடி
அன்போடங் குறுகாலம் பண்டரியி லொருமறையோ னருள்வி டோபாத்
தன்பால னச்சகுண வுருக்காணத் தினந்தோறுஞ் சந்த்ர பாகை
இன்பானீ யம்படிந்து தினமுமரி திருநாம மேத்தி வந்தான். (௱௮௧)

வருமவனுக் கருள்பெருகிப் பாண்டுரங்க னவன்கனவில் வந்துநீ யென்
அருளுருவைக் காணநினைத் தாற்பிரதிட் டானக ரடைந்து நாதர்
பெருகுமரி கீர்த்தனஞ்செய் பொழுதுசக பாடியாய்ப் பின்பு நிற்பேன்
தெருளவுணர் கெனவுரைத்தான் விழித்துவியந் துடனவ்வூர் சென்றுசேர்ந்தான்

சென்றமறை யோனேக நாதர்கதை செயுஞ்சமயம் சேர்ந்தன் னார்பின்
நின்றசக பாடியைக்கண் டுன்வணங்க வவ்வுருவ நீங்கி நேமி
மின்றயங்கு சங்கிலங்கு திருக்கரங்க ளொடுமகுடம் விளங்கக் காதிற்
றுன்றணிகுண் டலம்விளங்கக் கேயூரந் தோள்விளங்கத் தோன்றி நின்றான். ()

நின்றருள்பீ தாம்பரனை நாதரொடு சுரோதாக்க ளிலவக் கண்டு
நன்றுஜய ஜயவென்று சாஷ்டாங்க மாகவொளிர் நளின பாதம்
ஒன்றவணங் கிப்பலவா றுண்மகிழ்ந்து போற்றிஞ ருடன்ம றைந்தான்
அன்றடைந்த வேதியனு மனைவருமந் நாதர்திரு வடிகள் போற்றி (௱௮௪)

பன்னிரண்டாண் டுமக்குவிடோ பாவந்து சகபாடி யாகப்பாடி
மன்னினனென் றுலுமது மகிமையெவர் மகிதலத்தில் வழுத்த வல்லார்
நன்னிலையீ ரெனப்போற்ற நாதரருள் பாண்டுரங்க னமபால் வந்து
துன்னினன்மெய் வருந்தவெனச் சொலிநயந்து வியந்துதம்மூர் துதித்துச் சேர்
[ந்தார். (௱௮௫)

வேறு

வாழுநா ளொருநா ளேக நாதர்பால் வசிப்போ ராகித்
தாழுமுத் தவரொன் பேர்மற் றவர்சரண் டாழ்ந்து சாமி
சூழுநும் வாக்காற் பாக வதஞ்சொலக் கேட்க வேண்டி
ஆழுமெ னபேஷை. தீர வருள்கவென் றினிது வேண்ட. (௱௮௬)

நன்றென வேக நாதர் நாடியுத் தமதி னம்பார்த்
தன்றுதொட் டினிய பாக வதம்படித் தருத்தஞ் செய்து
துன்றிய நாளி லோர்நா டொழுத்சகும் பாண்டு ரங்கன்
குன்றலின் மறையோ னாகி வந்துநா தனைக்கும் பிட்டான். (௱௮௭)

வணங்கிநின் றவனை நாதர் மார்புற வணைத்திருத்தி
இணங்குநும் பேரொ னூரொன் னெனநில யில்லை வாழூர்
குணங்களா லுயர்ந்தி ரொன்பேர் கேசவன் குல்லை வீசு
மணங்கமழ் மார்பன் சீர்த்தி யாயபா கவதந் தன்னை (௱௮௮)

வாசித்துப் பொருள்சொல் கின்றீ ரெனப்பலர் வழுத்தக் கேட்டு
நேசித்துக் கேட்க வந்தே னிரந்தர மென்று கூற
யோசித்துக் கேட்க வந்த துத்தம மிகநன் றென்று
பூசித்துப் படித்து வந்தார் தினந்தொறும் பொருந்த வோர்நாள். (௱௮௯

இரவிரு சாமஞ் சென்ற பின்னரீ ரிருவர் தேசாந்
தரர்மறை யோர்வந் தேக நாதனைச் சார்ந்து கண்டு
பரவிய தான வெங்கள் பசிதவிர்த் தருள்க வென்ன
வரவின ருரையைக் கேட்டு மனைவியாங் கிரிஜா பாயி (௱கூ0)

தனையழைத் திவர்க்கு ணங் தருகென விரைவிற் கூற
மனைவியார் சமைக்கக் காட்ட மிலையென வருந்திக் கூற
இனையவீ டெல்லாங் காட்ட மாயுற விலையென் றுயே
நனைவிரி குழலா யென்று நண்ணுமுத் தவரைக் கூவி. (௱கூக)

இந்தவீட் டினைப்பி ரித்து விறகிவட் கீதியென்றார்
முந்தவர் பிரிக்கக் கால நீளுமே யெனமொ ழிந்தார்
சுந்தர நாதர் கேட்டு விரைவுகொண் டினிது தூங்கும்
சந்தமாங் கட்டில் போழ்ந்து தந்துடன் சமைத்தி யென்றார். (௱கூஉ)

கட்டிலாம் விறகு கொண்டு கணவர்சொற் படிச மைத்துத்
திட்டமாய் வந்தோ ருண்ணத் திருத்திசெய் துடன்றாம் பூலம்
இட்டுதக் கிணையு மீயக் கிடைத்தவர் நாதர் தம்மை
மட்டற வுவந்து வாழ்த்தி விடைபெற்று வழிக்கொண் டாரே (௱கூங)

சிலபகல் கழிந்த பின்புசி ரார்த்தம்வந் துற்ற தாகப்
பலமறை யோர்க்குங் கூறிப் பண்புடன் சமைத்தி ருக்க
நலமிகு நாத ருள்ள நாடுதற் குன்னி யாங்கு
வலதிரி மூர்த்தி யானோர் பகீரர்க ளாகி வந்தார். (௱கூச)

நாதனைக் கண்டுமிக்க பசியொடு நாங்கள் வந்தோம்
ஆதரித் தன்ன மிட்டெம் பசியவித் திடுக வென்றார்
காதலி யாரைக் கூவிக்க டிதன்ன மிடச்செய் வித்தே
ஓதரு முபசா ரத்தோ டுணைச்செய்தா ருண்ட பின்பு. (௱கூரு)

தக்கிணை தாம்பூ லந்தந் தனர்பின்னு முபச ரிக்க
மிக்கழு வருமின் புற்று வருணபே தம்வேண் டாமொன்
றொக்கமற் றவர்க்குத் தங்க ளுருவங்கள் காட்டக் கண்டு
தொக்கவர் தமைச்சே வித்துத் துதித்தன ரேக நாதர். (௱கூசு)

அவர்துதித் துறுபோ தெய்து மன்னவர் பகீர்க ளாகி
யவனபா ஷையிற்ற மக்கங் கன்னமிட் டதனுக் காகத்
தவநனி துதித்துத் தாம்பூ லந்தமக் கின்ப தாகப்
பவளவாய் சிவப்பக் கொண்டு பாங்குற வமரும் வேலை.. (௱கூஎ)

நாதர்வீட் டுண்ப தாக நணுகுறு மறையோர் கண்டு
ஜாதியை விழிப கீர்க டமக்கின்றே தனந்தந் தாயால்
நீதகாய் மறையோ ருக தெனச்சினத் தொடுநிந் தித்துட்
போதரார் போய்நாட் டாண்மைக் காரன்பா லிதுபு கன்றார். (௱கூஅ)

அவ்வழி காரி யேக நாதனை யழைத்துச் சாதி
செவ்வனில் பகீர்க ளுக்குச் சிரார்த்தத்தி லன்ன மிட்டீர்
ஒவ்வுமோ யாவர்க் கேனு மெனவின வுறலு நாதர்
எவ்வமே பசித்து வந்தார்க் கிட்டன னசன நீவீர், (௱கூகூ)

அதுபொறுத் தருளி வேறே யமைத்துள சுசிய தாகக்
கதுமெனச் சிரார்த்த முற்றிக் களித்துண வேண்டு மென்று
துதிசெய வவன்கே ளாமற் சொலுஞ்சிரார்த் தத்தில் வந்தும்
பிதிருண் பாரோல் யாமும் வந்துணப் பெறுது மென்றான். (உ௱)

எம்பிதிர் வந்துண் பார்நீ ரெய்துமென் றுடன் கொண் டேகித்
தம்பதி தனிற்பி தூர்க்குஞ் சார்ந்தவர் தமக்கு மன்னம்
பம்புறப் படைக்கச் செய்து பிதுர்க்களைப் பார்த்து வேண்ட
நம்புறு பிதுர்க்கள் வந்து நாதர்பூ சிக்கப் பெற்றார். (உ௱௧)

உண்டன ரமுது கண்டா ருடனுறு மறையோ ரெல்லாம்
வண்டமர் துளவி னானே நாதனாய் வந்தா னென்றுட்
கொண்டனர் பயந்து தாமுங் கூடவிண் டனர்பின் பார்க்கும்
தண்டலி னுதர் தாம்பூ லந்தந்து விடையுந் தந்தார். (உ௱௨)

இரவுற ஹரிதன் கீர்த்தி யேத்தியா ரதியுஞ் செய்து
பரவுறு பிரசா தந்தந் தனர்விறும் பண்பி னோர்க்கு
விரவுமவ் வூரில் வாழ்வோன் வேதியன் கிர்ஷ்ண தாசன்
திரமொடு காளி தன்னைச் சிந்தித்துக் கவிசெய் வோனாய். (உ௱௩)

நாரத ரால்வான் மீகி நவின்றரா மாய ணம்போல்
தீரபா கிருதந் தன்னிற் செய்தனன் யுத்த காண்டம்
நேரதா கியபோ தோர்ந்த நிறைமறை யவரொல் லோரும்
சீரதாய் வியந்து நாதர் பாற்சென்று செப்பு கின்றார். (உ௱௪)

காளிதன் வரத்தி னாலே கவிஞனாய்க் கிர்ஷ்ண தாசன்
நீளிரா மாய ணத்தை நிகழ்பிரா கிருதந் தன்னில்
கோளிருங் கவிசெய் கின்றான் கூறுமக் கவிக்கு நேரில்
கேளிரோ வென்றார் நாத ரரிபுகழ் கிளத்து கின்றான். (உ௱௫)

நன்றுநன் றெனம கிழ்ந்தா ரொருதின நள்ளி ராவிற்
சென்றுறு கிர்ஷ்ண தாசன் கனவிடைச் சேரு நாளை
ஒன்றுத யத்து னக்கு மரணமுண் டாகு மோர்தி
என்றனள் காளி கிர்ஷ்ண தாசன்கண் விழித்தெ ழுந்தான். (உ௱௬)

புரிவுறு கிரந்த முற்றும்பூரண மாகு முன்னே
பரிவுறமரண நேர்வ தேதனைப் பாது காத்தற்
குரியதொன் றுண்டோ வென்று யோசித்துப் பலவு முன்னிச்
சரிவரா தேக நாதர் பாற்செல றக்க தென்று. (உ௱௭)

செயும்பிர பந்தங்கொண்டு சென்றுறப் பரித பித்துத்
துயிலவர் விழிக்கச் செய்து துணைச்சரண் டாழ்ந்து வேண்டி
உயும்வகை யியற்று மீது முடியுமு னுதயத் தாவி
யையுமுடி வுறுமென் றெய்திக் காளியே நவின்றாளாதல். (உ௱௮)

குறைவுறு மிதனை நீரோ முடித்தருள் கூறு மென்றான்
மறைவல நாத ரன்னோன் வரைந்தபுத் தகத்தை வாங்கி
முறையுற நோக்கி யன்பின் மொழிகவி நனிநன் றென்று
நிறைவுற லொருவர் வாக்கே லினிதென நிகழ்த்தி யீது. (உ௱௯)

முடிவுறு மளவுங் காலன் முந்துறு ஹும்மு னிவீர்
கடிமனை செல்க வச்சங் கடிந்தென்று கூறக் கேட்டு
நெடிதவ ரடியிற் றாழ்ந்து நிரம்பவா னந்தங் கொண்டு
விடியுமுன் மனைக்குள் வந்தான் விரும்புநூன் முடிக்க லானான் (உ௱௰)

வேறு.

தாவில்கரு நாடகதே சத்தின்மிகுந் தனவானோர் வணிகன் றாங்க
மேவியபண் டரிநாதன் றனக்கன்பன் மிகுதருமன் விளங்க லாகித்
தேவியலி லனைத்துநிரம் புறவிடோ பாவுருவந் திகழ்சொர் ணத்தால்
மாவியல்பு பெறவமைத்துப் பிரதிட்டை செயச்சுதினம் வருத்தி ருந்தான் ()

அக்காலத் தொருதினத்தி ராத்திரியி லவன்கனவி லருள்வி டோபாப்
புக்காசி றேவகிரி தன்னின்மிகு பத்தசிரோன் மணியாய்ப் போந்த
தக்காரா கியவேக நாதரிடை நீபுகுந்து தருதி யாறு
மிக்கான விக்கிரகந் தனையலையே லுனக்குமிகு துன்ப மேவும். (உ௧உ)

எனவுரைக்க வணிகன்விழித் தெழுந்துதுய ருறவெய்தி விடிந்த பின்றன்
கனவுநிலை தனைமறையோர்க் குரைக்கவவ ரிக்கனவு கண்ட வாறே
தினமொருமூன் றுந்தெரிந்தா லப்படியே நாதரிடைச் சேர்த்து கென்றார்
அனவிதமெ மூன்றுதின முங்கண்டான் கனவுடனே யவர்பா லெய்தி (உ௧௩)

விக்கிரகந் தனையெடுத்துக் கொண்டு சென்று நாதர்முன்பு விளங்க வைத்துத்
தொக்கவொரு மூன்றுதின முங்கண்ட கனவுதனைச் சொல்ல நாதர்
தக்கதொரு விக்கிரக சௌந்தரியந் தனைநோக்கிச் சந்தோ ஷித்து
மிக்கவன்பு கொண்டதனை மார்பொடணைத் துக்குறித்து விளம்பு கின்றார் (உ௧௪)

கருணைநிரை யுறுகடலே கண்ணுபான் ரெங்காகா குத்தா நீசெய்
தருளுவதை யெவர்நிறம்பப் புகழுறுவா ரெனப்பலவா றாய்த்து தித்து
மருவுநல முகூர்த்தத்தி லவ்வூரார்க் கறிவித்து மகிழ்ந்தோர் பாங்கு
தெருளுமதைப் பதிட்டைசெய்தி ரொட்டுபசா ரமும்புரிந்து திகழ நோக்கி. ( )

வெண்ணெயைக்கைக் கொண்டுநின்று விட்டலநியதைவிழுங்கவேண்டுமென்று
கண்ணபிரா னைத்துதிக்க வுடன் செவ்வாய் திறந்தருந்தக் கண்டார் யாரும்
எண்ணநிரம் புறுகளிப்போ டினிதுஜய ஜயவெனநன் கேத்திக் கண்ணன்
றண்ணளிநன் றெனவியந்து நாதரையும் போற்றிசெய்து தாழ்ந்து நின்றார். ( )

பின் பெல்லோ ருந்திரண்டு மூர்த்திதனை வலம்வந்து பெரிது போற்ற
அன்புகொடு பிராமணசந் தர்ப்பணஞ்செய் தடைவொடுதக் கணைதாம் பூலம்
இன்புபெற வுதவினர் நாதர்வணி கன்புரிந்த யாவுங் கண்டு
தன்பதிவிட் டலனொருகா லேனும்வந்து புரியுமகோற்சவங்கொண்டாள ()

எண்ணியுட னேகநா தரைநோக்கிப் பணிந்துதுதித் தென்னூர்க் கெய்தி
நண்ணியவிட் டலன்றனக்கு நாயகியா முருக்குமணி நங்கை தோன்றப்
பண்ணியறி விக்கின்றேன் கண்ணபிரான் றனைக்கொண்டு பரவென் னூர்க்குப்
புண்ணியரோ வந்துமணம் புரிந்தருள வேண்டுமெனப் புகல நாதர் (உ௱௰அ)

மகிழ்ந்துடன்பா டாகவுடன் வணிகன்விடை பெற்றவரை வணங்கிச் சென்று
மிகுந்தசௌந் தரியமுற வுருக்குமணி விக்கிரகம் விளங்கச்செய்து
தகுந்த முகூர்த் தம்பார்த்து நிச்சயித்து காதலுடன் தன்னூர் நாதர்
புகுந்தருளச் சொலியனுப்பி னன்றெரிந்து நாதருளம் பூரிப்பாகி (உ௱௰௯)

மங்களவாத் தியமுழங்கச் சகலபரிவாரமுடன் வரவி டோபா
அங்கணுறக் கொடுவணிக ளூர்க்கருகு மேவவவ னெதிர்கொண் டண்மித்
தங்கள்பரி சனங்களுடன் சகலமரி யாதைகளுந் தழைக்கச்செய்து
பொங்கமகிழ் வுடனழைத்துப் போந்துநிய மித்தமனை புகுதச் செய்து (உ௱உ௰)

நிச்சயித்த முகூர்த்தத்தே சகல சம்பிர மங்களுட னியதி மேவப்
பச்சைமுகில் வண்ணனுஞ் செம் பதுமமலர் மகளுந்தம் பதிக ளாக
இச்சையுற மணம்புரிந்து பிராமணசந் தர்ப்பணமு மியற்றி நாதர்
அச்சுதன்றன் கீர்த்தனங்க டினந்தோறு மொருதிங்க ளளவுஞ் செய்தார். ( )

வினவியவ்வூர் தனிலுள்ளோர் ஞானபத்தி மிகமேவ வணிகன் பெண்சீ
தனமுதலி யனவுதவக் கொண்டுபரி வாரங்க டழைத்துச் சூழக்
கனமிகுமங் களகோஷ முறத்தேர்மேற் றம்பதிகள் கவினவேற்றி
மனமகிழ்தம் மூர்க்குவந்து பதிட்டைசெய்து கீர்த்தனங்கள் வழுத்தி வாழ்ந்தார்.

வேறு

வாழுநா ளோர்நாட் டம்பால் வசிக்குமுத் தவனை நோக்கி
வேழமுன் கூவ வந்தோன் பண்டரி மேவி யாரும்
தாழும்விட் டலன்றன் பாதந் தரிசித்து மீளுங் காலும்
கேழுலா வுறவி வாகங் கெழுமியிங் குறைத லான (உஉ௩)

விட்டலன் றனைப்பூசித்து வருகென விளம்பி நாதர்
முட்டில்சா துக்க ளோடு தாளமத் தளமு ழங்கத்
தொட்டவீ ணையின்மா ளூமந் துளங்குறத் துதித்துச் கொண்டு
கிட்டினர் சந்த்ர பாகை கிளருநீ ராடுங் காலை (உஉ௪)

அங்குள பாண்டு ரங்க னர்ச்சகர் வேசமாகிப்
பொங்குறு மன்பின் மிக்குப் பொருந்துறு மேக நாதன்
தங்குமிங் கென்னைக் காண வந்தனன் சந்த்ர பாகைத்
துங்கநீ ராடு கின்று ளுதலா னீவிர் சூழ்ந்து. (உஉ௫)

யான்வெளி வரும்போ தெய்தும் யானையும் விளங்கக் கொண்டு
நான்முறை யெதிர்கொண் டேத்தி நுவன்மரி யாதை யாவும்
மேன்மிகப் புரிந்த ழைத்து வருகென விளம்பக் கேட்டு
நான்மறை யவரொல் லோரு நன்றுகன் றெனவி யந்து. (உஉ௬)

அகிலகா ரணனு நாத னுணையின் படிதப் பாமல்
சகலவாத் தியமுங் கோஷந் தரவிரு துகளுஞ் சூழப்
புகலருஞ் சந்தர பாகை பொருந்தினோர் தமைக்கண் டேத்திக்
ககபதி நாதன் சொன்ன படிதனைக் கழறக்கேட்டார். (உஉ௭)

பரமவா னந்த ம்பாடிய் பாண்டுரங் கனைப்பல் லாறு
சரதமாந் துதிகள் கொண்டு சகலசம் பிரமத் தோடு
வரமிகு புண்டலீகர் மலரடி வணங்கிப்போற்றிப்
புரம்வலம் வந்துமேவிப் புள்ளர சுறுதம்பத்தில். (உஉ௮)

அங்கமோ ரெட்டுந் தாழ வணங்கின ராகிக் கோயிற்
செங்கண்மே னிலைசெய் தாளுஞ் சீதரன் றனைச்சே வித்துப்
பொங்குமா னந்தக் கண்ணீர் பொழிதரத் தழுவிப் போற்றித்
தங்கினர் நாளுள் காறுந் தரிசித்துக் கொண்டு மேவ. (உஉ௯)

சதுர்த்தசித் திதியி லேயர்ச் சகன்கணு வேச மாகி
முதுமறைப் பொருளேயான விட்டல மூர்த்தி யின்று
கதமெனப் பானுதாசன் கதையைக்கீர்த் தனங்களாக்கிப்
புதுமைசெய் தேத்து கென்னப் புகன்றன னுதர் கேட்க. (உகூ0)

வினவியா னந்தங் கொண்டு மேவுதங் குலத்தோ ரான
தினகர தாசர் கீர்த்தி தெரியக்கீர்த் தனங்க ளாக்கிப்
பனகசத் துருகம் பத்தி னடிநின்று பாடிப் போற்றி
அனக பிர சாதந் தந்தங் கருள்பெற்றுத் தம்மூர் சென்றார். (உகூக)

வேறு.

சென்றி ருந்துதி னந்தொறு மால்புக
ழென்ற பாகவ தம்பக லெய்துற
மன்ற வோதி வருமிர வின்கண் மால்
நின்ற கீர்த்தன நீதியிற் பாடுவார். (உகூஉ)

ஆன நாளொரு நாளவர் தம்முகம்
மான வேதிய னும்வடி வங்கொடு
ஞான கேசவ நாமம்பு னைந்தவர்
தான மேவித்த யங்குறும் விட்டலன் (உகூங)

பார்த்திங் கெய்தின னுண்டுப னிரண்டு
தீர்த்த யாத்திரை செல்வ னினியென
வார்த்தை கேட்டுவ ணங்கிச்சென் றெங்கணும்
பேர்த்தும் வந்துமைக் காணப்பெ ரிதருள். (உகூச)

செய்க வென்னநன் றென்றுடன் சென்றனன்
ஐயன் பின்புதி னந்தொறு மாங்கவர்
மெய்யன் போடுவி ளம்புபு ராணமும்
தெய்வ கீர்த்தன முஞ்செவி சேரவே. (உகூரு)

வெளியி ருந்துசத் பாவிக னுகியும்
எளிய னுனரா னுவென்பு லையனும்
களிகொ ளும்மவன் காதலி யும்வி னுய்த்
தெளிம னத்தினர் செல்வழி யாவையும். (உகூசு)

குப்பை போக்கிச்சுத் தப்படுத் திக்கொடு
தப்பின் மெய்ப்பொரு ளேயிவர் தாமெனு
ஒப்பி னுதனை யுன்னித்தி னந்தொறும்
இப்பி யத்தவ னைத்தரி சித்துளார். (உகூஎ)

இன்ன வாறவ ரெய்துறு நாளோர்நாள்
அன்ன வன்றனை நோக்கிய வன்புணர்
பன்னி விட்டல னேயிந்தப் பாரெலாம்
நன்ன லம்பெற நண்ணின னுதராய். (உகூஅ)

என்ப துண்மையி னுலவர் யாமினி
தன்பி னூட்டும முதொரு வேளைகொண்
டின்ப மாவமொ னினங்கு லத்துடன்
மன் பெரும் பதம் வைகுவ மென்றனள் (உகூகூ)

எனவி ஞவிய வன்பெரி தின்பமாய்
அனகர் தாந்தனி யாயுறு போதெதிர்
நனய மேவவ ணங்கினன் கேத்தியெம்
இனமெ லாமப வர்க்கத்தை யெய்தவே. (உசஎ)

ஒருதி னத்தென் பவனத்தி லூற்றியான்
தருசு வைக்கறி தம்மொ டுணவுணப்
பெரிது நீரருள் செய்கெனப் பேசினன்
தெருளி னரவ னன்பினைத் தேர்ந்தனர். (உசக)

நின்க ருத்தின் படிநிறை வேற்றுவேன்
நன்கெ னச்சொல நாதனைக் கைதொழூஉ
தென்க ருத்துநி றைந்ததென் றில்லவள்
புன்க ணீங்கப்பு கன்றனன் போயரோ. (உசஉ)

வழுத்தக் கேட்டும கிழ்ந்து மறுதினம்
தன்ழைத்த வன்புத கச்சமை யற்செய்து
பழுத்த ஞானப்ப ருணிதர் தம்மைநீ
அழைத்து வாவென்ற றைந்தன ளன்பற்கே. (உசங)

நாதர் நானந டத்திவ ரும்வழிப்
போதல் செய்துவ ணங்கிப் புரையிலீர்
ஓத னஞ்சமைத் துற்றது ணற்குநீர்
காதன் மேவிவ ருகக டிதென்றான். (உசச)

தனிவந் தார்நன்றெ னப்பின்பு சார்தரும்
புனித வேதியர் கேட்டுப்பொ ருதுளம்
முனிவு கொண்டு புலையனின் முந்திநீர்
இனித ருந்தற் கிசைந்ததிங் கேற்குமோ. (உசரு)

இசையு மற்றிதற் கேதருந் தண்டநும்
மிசைசு மத்திட வேண்டுமென் றூரதற்
கசைவி லுள்ளத் தறுபகை செற்றுவெம்
பசைய றுத்தரி பத்தியில் விஞ்சினோன். (உசசு)

பரம சீலனி வனைப்ப றையனென்
றுரன்மி கத்தெளிந் திருளைக் கத்தகா
திரவு கண்டுகன் றென்றனன் யானதைத்
திரனு ளீர்கமை செய்தருள் கென்றனர். (உசஎ)

வேண்டல் கொண்டில ராய்மறை வேதியர்
பூண்ட தண்டம்பொ றுக்ககி லீரொனில்
நீண்ட ஜாதியி னின்றுங்க ழிப்பமென்
றூண்டந் நாதர் தமையழைத் தேகினர். (உசஅ)

பெருகி யாற்றிடை வைத்துப்பி ராய்ச்சித்தம்
தருவ தானத குதியெ லாங்கண்டு
மருவு ராணு வெனுமவன் மம்மர்கொண்
டருகி யோடி மனைவிக்க றைந்தனன். (உசகு)

கேட்டு மற்றவ ணுதர்கி டைத்துநம்
வீட்டு ணுறொளி வித்தினம் வீவது
கூட்டு வேனெனக் கூற வவனவள்
மாட்டு மேவுவ ருத்தம கற்றுவான். (உரு௰)

நாதர் தீனத யாளர்நம் வேண்டலிற்
காதல் செய்தருள் கிற்பர்க லங்கனீ
போதல் செய்கில றொன்னிற்பொ ருந்தியாம்
வீதல் செய்குவ மென்றுடன் மீண்டனள். (உரு௧)

சிந்து விற்றண்டஞ் செய்வித்துக் கொண்டுறும்
முந்து ஞானமு திர்வுறு நாதர்பால்
வந்து கண்டுவ ணங்கிவ ருகென
நொந்து கூறநன் றென்றுறு வன்றனர். (உரு௨)

வருவ றொன்றுண் மகிழ்ந்து கிடமுறீஇ
மருவி ஞைக மெய்திவ ரும்வழி
கருதி நோக்கின ஞகக்க கரையுறாஉம்
பொருவில் வேதியர் கேட்டுப்பு ழுங்கினர். (உருங)

முன்னர் நீயிர்மொ ழிந்ததற் கேதண்டம்
நன்ன திக்கரை நாடிச்செ யும்பொழு
தின்ன மும்புகல் கின்றனி ரொங்கண்முன்
என்ன செய்வ திதற்கென வெண்ணினர். (உருச)

ஆகிச் செய்வ தனைத்தும்பு ரிந்தந்த
யோகி யைக்கொடு வீட்டகத் துய்த்துயிர்
போகி யற்றிலும் பொய்சொல்கி லாரிவர்
எகி யற்றுவ றொன்றகங் காத்தனர் (உருரு)

மேவு நாதர்தம் வீட்டிடைத் தாஞ்செயும்
தேவ தார்ச்சனை செய்துபி ராமணர்க்
காவ தாமமு தாதியுஞ் செய்வித்துத்
தாவி லன்னந் தகவருந் திப்பின்பு (உருசு)

சொல்ல பாகவதந்தொடங் குற்றவவ்
வெல்லை ராணு வெனுமவன் கூப்பிட
வல்லைப் பின்பு வருகிறே னீமுன்பு
செல்லுகென்னத் திடஞ்செப்பிப்போக்கினர் (உருஎ)

போக்கி விட்டல னைப்புந்தி நேருற
ஆக்கி நீசன தன்புரி றைவுறச்
சீக்கி ரத்தருள் செய்கென வேண்டினர்
ஊக்கிப்பாகவ தஞ்சொல லுற்றனர். (உருஅ)

நாதர் வேண்டலை நன்குதெ ரிந்துடன்
சீத ரன்புலை யன்மனை சென்றனன்
காத ஞுதரு ருக்கொடு கண்டனன்
பாதப்ங்கய மேத்திப் பணிந்தனன் (உருகூ)

ஆதனத் தம்ரச்செய்து பசரித்
தோத னத்தைக்க றிகளு டன்மனே
மாத ருத்திகொ டுபெரி மாறச்செய்
தாத ரத்தின ருத்தின னுண்ணவே (உகூ0)

இங்கு நாத ரிருத்தல்செய் கின்றனர்
அங்கு நீசன யர்வதி யாதெனத்
தங்கு மிற்புற மற்றவர் சாரிலா
தெங்குங் காத்திருந் தாரெண்ணி லாரரோ. (உகூக)

எண்ணி நீசன கத்திடை யெய்தியங்
குண்ணு நாதரு ருவினைக் கண்டனர்
ஒன்னு மோவி தெருவுடன் ரோடினர்
நண்ணு மில்லிடை நாதனைக் கண்டனர் (உகூஉ)

ஈண்டுப் பாகவ தம்மிசைக் கின்றனர்
ஆண்டு புன்குலத் தானமு துண்கிறார்
யாண்டுத் தேர்வ திவர்நிலை யென்றுபோய்
மீண்டு பன்முறை கண்டுவி யந்தனர். (உகூங)

நிலையிற் பாகவ தஞ்சொல்லு மேயனை
புலையன் வீட்டிற் பொசித்திரென் றெப்படிக்
குலையக் கேட்பதென் றேயனங் கூசினார்
அலையப் பெற்றுள் ளகந்தம் மாறினர். (உகூச)

விண்டு தாசர் மகிமைவி ளம்புதற்
கண்டு மோவென் றறைந்தேக நாதனைக்
கண்டு பூசித்துக் கைதொழு தேத்தினர்
மண்டு நீதி மறைவர் யாருமே. (உகூரு)

வேறு

அவ்வூரி லொருமறையோற் கரும்பெறலாய்ப் பரிசக்கல்
கைவாய்த்த ததுகொண்டு கனகஞ்செய் தூறுகுடும்பம்
உய்வாருய் வருகாலத் துறுமனைவி யொடுபுதல்வன்
நைவாக விறந்தனர்மற் றதனிலஞர் நண்ணினனாய் (உகூகூ)

காசியாத் திரைசெலற்குக் கருதியுறு பரிசக்கல்
மூசுவழி தனிற்றவறு மெனக்கொடுபோ தற்குமுன்னான்
ஆசிலவ ரிடத்திடைவைத் தகலமனத் தெண்ணியொரு
மாசுமிலர் நாதரென மற்றவர்பாற் கொண்டுசென்றான். (உகூஎ)

சென்றவர்த மடிவணங்கிச் சிறந்தபரி சக்கலிது
நின்றுதரும் யாத்திரைபோய் நான்வருங்கா றும்பிழையா
தொன்றவும தகத்திடைவைத் துதவுமெனக் கையிற்கொடுக்க
அன்றவனை நோக்கியிக் தாற்றுறுகற் களிலொன்றே. (உகூஅ)

யாதிதற்கு மேன்மையென வவனிரும்பைப் பொன்னுக்கும்
மாதகவுள் ளதெனவன்ன மாட்சிபெற்ற தோவிதென்று
கோதறயாத் திரைமேவக் குறித்ததலந் தீர்த்தமெல்லாம்
தீதறநீர் போய்வருதி சொன்றுவிடை செய்தருளி (உகூகூ)

மற்றவன்கண் காணநிரு மாவியம்பெய் குப்பையிடைப்
பற்றுறவீ சினரதனைப் பார்த்திஃது வழுவுறுமேல்
நற்றவரோ தரத்தகுவ தெனவணங்கித் தானடந்தான்
குற்றமறு தீர்த்தமெல்லாங் குறுகியன்பு கொடுபடிந்தான். (உஎ0)

ஓராண்டி யாத்திரையு முளுற்றியபி னம்மறையோன்
சீராரு நாதரிடை வந்தவர்சே வடிவணங்கி
ஏராரு மெனதுபரி சக்கல்லை யீமினெனக்
காரார்மே னியனன்பர் காணவெறி குப்பையிலே (உஎக)

கண்டெடுத்துக் கொள்ளுமெனக் குப்பையிற்றே டிக்காணுன்
மண்டுசிர மத்துடனே மனத்துயர்விஞ் சினனுகி
அண்டினரைக் கேட்கநீர் வருமளவு மானகுப்பை
கொண்டுபல தரமாற்றிற் கொட்டினமிங் குறத்தேடில் (உஎஉ)

கைப்படுமோ யாற்றிடைப்போய்க் கண்டெடுத்துக் கொள்கவென்ருர்
அப்படியோ வெனமறையோ னளூர்மிருந்து நாதரைப்பார்த்
தெப்படியா னுய்வதென விரக்கமனத் துள்ளவராய்த்
தப்பறயாற் றிடைக்காண்போஞ் சதுமறையீர் வருகவென்று (உஎங)

கூய்க்கொடுசென் ருற்றினிடைக்கு ளித்தொருகை நிரம்புகற்கள்
வாய்ப்புறக்கொண் டிவற்றிலுங்கல் யாதென்ன வம்மறையோன்
தேய்ப்புறத்தான் கொண்டுவந்த விரும்பினிற்றேய்த் தொவ்வொருகல்
லாய்ப்பார்க்க வவ்வளவும் பரிசக்க லாயினவே (உஎச)

மிகவியந்து நாதரைவிட் டலனேயென் றகம்விரும்பித்
தகவணங்கித் தனக்கொருகற் றுன்வேண்டு மெனக்கொண்டே
அகமடைந்தான் கொண்டகற்க ளனைத்தையும்யாற்றிடைவீசிச்
சகபதித னன்பர்நதி மூழ்கியகந் தாஞ்சார்ந்தார். (உஎரு)

வேறு.

மற்ருேர் தினத்தல் விடைச்சோர ரோர்நால்வர் வந்து
கற்ருேர் மடத்துட் சிலவொண் பொருள்கைக்கொ டேக
வுற்ரு ருடனுல் வருங்கண் டெரியாம லோடல்
அற்ருர் தடவிக் கொடுநாதர் தூங்கங்கு வந்தார். (உஎசு)

நாட்டங் தெரிந்து தியானத் துறுநாதர் தம்மை
நீட்டன்பு கொண்டு பணிந்தா ரவணிற்றல் கண்டார்
ஈட்டங்கொ ணீவி ரெவரென் செயவந்தி ரென்னக்
கேட்டங் கவர்யாந் திருடற் கிவண்கிட்டி னேமால். (உஎஎ)

துரிசின் மடத்திற் பொருடொட் டனந்தொட்ட போதே
தெரியெம் விழிக டெரியா திவண்சேர்ந்து பெற்ருேம்
பெரிதெம் விழிக ளுமைப்போற் பெரியார்க ளுண்டோ
அரிதிங் களுக லெனத்தேர்ந் திலமாகி வந்தோம். (உஎஅ)

வந்தோம் புரிந்த பிழைதேவர் மன்னித்தல் வேண்டும்
முந்தா தரங்கொண் டெனப்போற்றி மொழிந்த போது
செந்தா மரைமேன் மகள்சேர் மணிமார்ப னன்பர்
அந்தோ விதனைக் குறித்தஞ் சுதலேதும் வேண்டாம். (உஎகூ)

நீர்வேண் டுவதே திவனுள் ளதினோர்ந்து கொண்மின்
சோரீ ரெனமற் றவர்நாதர் சொல்வண்மை நோக்கிக்
கார்மே னியனைப் பொருவீர் கடுக்கங்கு றன்னில்
நேர்வீ ரெமக்கன்ன மெம்வெம் பசிநீங்க வென்றார். (௨௮௰)

உடனே கிரிஜா பாயிதன் றுயிலை யுணர்த்தி
மடவாய் விரைவிற் சமையற்செய் துவந்த நால்வர்க்
கிடவேண்டு மன்ன மெனப்பெண் ணரசென்னு நங்கை
திடமாக நல்லுண்டி யட்டிட் டினிதின்பு செய்ய (௨௮௧)

அந்தப் பிரசாத முண்டன்பு மிக்காங் கவர்க்கு
முந்தைக் கெடுதுன் மதிநீங்கி யம்மூர்த்தி தன்றால்
பந்தப் படுபாச நீங்கத் தயைபண்பு பெற்றுச்
சிந்தைக் கிதமாய் விடைபெற் றுடன்செல்ல லானார். (௨௮௨)

வேறு.

மற்றொரு தினங்கள வயர்ந்து மன்னனால்
உற்றதண் டச்சிறை யுறைந்து போனகம்
பெற்றிலன் பலவிதப் பீழை யாலுயிர்
முற்று றுமபல னைய்மோச னம்பெற்றே. (௨௮௩)

வெளிவரும் பறையன் மெல்லென நடந்துசீர்
ஒளிவரு நாதர்தம் மடமு ற்றோர்புடைத்
தெளிவில னைய்க்கனைத் துத்தி கைத்துறக்
களிதருங் கண்ணன தன் பர் கண்டனர். (௨௮௪)

இருட்டினி லிதென்கறுப் பான தென்றுபோய்த்
தெருட்டர மானிட னெனத்தெ ரிந்தெவன்
பொருட்டிவ ணுற்றது புகறி யென்றனர்
மருட்டுவெம் பசியினால் வாய்தி றந்திலன். (௨௮௫)

கையினாற் பசியெனக் குறித்துக் காட்டினன்
மையிலா ருணவிலா திவன்ம யங்கினான்
நையினு னுனக்குண நல்கில் விக்கியீங்
குய்விலா னவனென் றுளத்து ணர்ந்தனர் (௨௮௬)

சக்கரை கலந்தபா றன்னை வள்ளத்தில்
கைக்கொடு விரைந்தவன் கண்வந் தூட்டினர்
அக்கணத் தவனினி தருந்திச் சோர்வெலாம்
உக்கன னதிநல் லுணர்வு கூடினான். (௨௮௭)

நாதனை நோக்கிநான் பறைய னன்மதி
வீதலாய்க் களவுசெய் மிகையில் வேந்தனால்
நோதலாந் தண்டனை நுனிக்கப் பட்டுயிர்
சாதலாந் துன்புறீஇத் தளர்ந்துற் றேனரோ. (௨௮௮)

இத்தரு ணத்தெனைக் காத்த ளித்தநீர்
மெய்த்தளர் வகலுநா ளளவும் வேண்டியென்
னைத்தனிக் காத்திரோ லலகில் புண்ணியம்
உத்தம ரேபெறு வீரென் றோதினான். (௨௮௯)

உனதிசை வின்படி யுறைதி யிங்கெனக்
கனமிகு நாதர்கட் டுரைக்கக் கண்டயார்ப்
பனரொலாம் பறையனுக் குபசரிப்பதை
மனமிகப் பொறார்களாய் வசைசெய் தேசினர். (உகூ0

அப்புலை யன்பின ரநேக நாள்வரை
மெய்ப்புகழ் நாதருச் சிட்ட மேவியுண்
டொப்பறு ஞானநல் லன்புண் டாகியே
தப்பறு விடையின்யாத் திரைக்குச் சார்ந்தனன். (உகூக

வேறு.

ஒருநா ளவர்நா னமுனூற் றுறுவான்
வருமா றபசின் றலைவை கியதாம்
அருமா மறையா னெனும்ர க்ஷசுகண்
டிருமா நிலமேத் துகலம் பெறுவீர். (உகூஉ

என்றே தனுருக் கொடுவந் தெதிரே
நின்றே வர்களுக் குநிரம் பவனம்
நன்றே யினிதிட் டகலங் களெலாம்
குன்றே யெனநின் றுருவிந் ததிலே. (உகூ௩

பறையன் பெறவிட் டபலத் தினையான்
குறைவின் றுபெறத் தரிலோ கொடியேன்
நிறையும் பரிசுத் தநிலா வுவனென்
றறையும் பொழுதன் பொடுதந் தனரோ. (உகூ௪

உடனெ யதுதிவ் வியரூ பமுறீஇத்
திடனு யவர்சே வடியைப் பணிவுற்
றிடனூர் துதியெண் ணிலசெய் துவிடைக்
கடன்மே விமறைக் கதுகண் டனரோ. (உகூ௫

முன்னு தனைநிந் தைமொழிந் தபல
பன்னுன் மறையோர் கள்பயந் துவியந்
தின்னு மொழிபே சறகா தெனவே
நன்னு தனையேத் திநயந் தனரோ. (உகூ௬

வேறு.

பின்புவட மொழிப்பாக வதம தன்னைப்
பிராகிருத டீகாவா கவும்பல் லோராக்கும்
அன்புதரும் ஹஸ்தாம லகநூ றன்னை
யப்படியே டீகாவா கவும மைத்துத்
தன்பொருவில் சுகாஷ்டகத்தை டீகா வாகச்
சமைத்துமநே கம்மபங்கங் களுமநேகம்
இன்பமிகு பதங்களுஞ்செய் தனரந் நாத
நிலையெல்லாந் தெரிவுறக்கேட் டடறினர் யாரும். (உகூ௭

மிகவுமா னந்தமடைந் தனர்மற் றங்கோர்
வேதியன்பா கவதடீ காவைப் பெற்று
மகிழ்வுகொடு தினம்பாரா யணஞ்செய் தற்றேன்
மகிமைதரு காசியாத் திரைக்குச் சென்று

தகவுதருங் கங்கையினீ ராடி யாங்குத்
 தருமணிக ரணிக் கட்டந் தனிலுட் கார்ந்து
புகழ்வுறும்பா கவதமட காவை முன்பு
 போற்பாரா யணஞ்செய்தான் புனித மாக. (உகஅ)

அப்போதவ் வூரிலுறு சாஸ்தி ரத்தா
 லறிவுவல்ல சன்னியா சிக்கு கப்பில்
தப்பாத சீடர்நா னஞ்செய் தற்குச்
 சார்ந்த விருவரும்பாக வதமட காவை
ஒப்பாக வினவிமிக வுஞ்சு வத்தா
 யுள்ளதிது வென்றதனை யுரைப்போன் றன்னை
மெய்ப்பாக நோக்கியிந்தக் கிரந்தஞ் செய்த
 மேதக்கோர் யாவரென வினவப் பார்ப்பான். (உகக)

நலமிகு தேவகிரி தன்னில் வாழுமேக
 நாதர் செய்த தென்றுரைக்க ஞாலந்தன்னில்
இலகியிது பிரசித்த மானல் யாரு
 மினித்தேவ பாஷைப்பா கவதங் கேளார்
புலமுறவென் றுளங்கொண்டு தமதா சன்பாற்
 போ யுரைக்கச் சன்னியா சிக்குக் கோப
வலமுளதா யிதுசெய்த வனையழைத்து
 வாயடக்கித் தண்டிக்க மனதிலெண்ணி (௩0)

நாதருக்கோர் கடிதம்வரைந் திரண்டு சீடர்
 நண்ணியவ ரிடைக்கொடுக்க நல்கலோடும்
மேதகவோ ரிடைச்சென்று நொடுக்க வாங்கி
 விரித்ததனை வாசித்து நன்குதேர்ந்து
தாதரா கியவுத்த வரைக்கூஉய்க் காசித்
 தலங்கண்டு வரவேண்டுஞ் சாருங்காறும்
நீதமொடு நான்செய்யும் விண்டு பூசை
 நெறிமறையோ ருண்டிபுரா ணகாலட்சேபம். (௩0க)

பகலியற்றி யிரவிலரி கீர்த்த னங்கள்
 பாடிவழு வாதுவரல் வேண்டு மென்று
சகவுரைத்துத் தமையழைக்க வந்தோரோடு
 சார்ந்துகா சிக்கங்கை தனினீ ராடி
அகமகிழ்ந்து பூசைசெய்து தியானத் தற்று
 ரழைத்துவந்தோர் தமதாசா னருகிற் சென்று
புகலமடத் தழைத்துவந்து வைமி னென்று
 புகன்றுதொடர் மூன்றுறு சீடரோடு. (௩0உ)

நல்கு பிச்சை பெறப்போன விருவரும்போய்
 நாதர்வரக் கூய்மடத்தி னண்ணச் செய்தார்
வல்லிவரு சீடர்முக நோக்கியாசான்
 வந்தனன்முன் னோர்கவியை மழுங்கச் செய்தோன்

ஒல்குறவொவ் வொருவருமை யைந்து குத்தா
யோங்கியுறக் குத்துமின்பின் னுறுகின் றேனீர்
செல்கமுந்தி யெனவினாந்தவ் வண்ணஞ் செய்யச்
செலுஞ்சீடர் தம்மிற்சிற் சிலர்யோ சித்தே. (௯௱௯)

குருவுரைத்த படியே போயவன் வருத்தங்
கொளக்குத்தி லுயிர் போமுற் கொலைப் பாவந்தான்
வருநமக்கன் றேவதனு லவனை நேர்ந்து
மற்றவன்ற னியலறிந்து செய்யத்தக்க
கருமமியற் றுறுவோமென் றொருங்கு கூடிக்
கவிநாதர் முன்பு வந்து கண்டபோது
திருமகிழும் விட்டலன்றன் வடிவமாகத்
தேசொடு தோன்றினர் கண்டு திகைத்தாராகி (௯௱௪

பயபக்தி மிகத்தெளிந்தட் டாங்கமாகப்
பாதபது மம்பணிந்து பல்லாறேத்தி
நயமுற்ற குருசேவை செய்து நாளு
நண்ணுறுமப் பொருடனையே நண்ணினே நாம்
முயலவற்றென் றின்பநல மானவாரி
மூழ்கியுல குக்கெல்லா முதன் முகுந்தா
கயமெய்க்க வருமூல நாதா கண்ணு
காகுத்தா வெனத்துதித்துக் கருதி நின்றார் (௯௱

புறத்திவை யெல்லாங்கேட்டு நின்றங்குள்ளே
போகாத வொருத்தன்போய்ச் சன்னியாசிக்
கறத்தடிய வனுப்பியபே றெல்லாரும்போ
யணுகிய நாதன்றன்னைப் பணிந்துபோற்றி
விறப்பொ டிருந்தன றென்னக் கேட்டு நாதன்
மேதினியோர் தனைக்கண்டு மெய்ச்சு மாபோல்
சிறப்பிவருஞ் செயவசியஞ் செய்து கொண்டான்
செய்கை நன்று நன்றென்ன மிகச்சினந்தான். (௯௱

நீமுன்போய் நானிருக்கு மாசனத்தை
நிறையச் சுற்றிலுந் திரையிட் டிருத்தியென்ன
ஆமன்போ டவனேடி யவ்வாறாக
வமைத்திருக்க வேறுவழி யாய்ச் சன்யாசி
தோமின்றி யுறையுமடம் வந்துட் புக்குத்
தொண்டனிட்ட திரைக்குளுறு மாசனத்தில்
நீமண்டு சினத்தொடிருந் தரப்பிநாதர்
திருமறையோர் குலத்துமிகச் சிறந்தோனுகி. (௯

உத்தமமெய்ப் பதமான சன்னியாச
முறவகித்துக் கொண்டளயா னுங்கபட்டு
வித்தையைச்சி ரழித்துவினைத் தண்டித்தோட்ட
மேவினே னெனச்சாந்த விமலரானேர்

சுத்தபவித் திரமதுர வசனங்கொண்டு
சுவாமியுமைத் தொழுகின்றேன் பாலனேன் யான்
மெத்தமகி மைத்திறத்தும் பக்கன் மேவ
விரைந்தழைத்து வரச்செய்து முகங் காட்டாமல். (௯௱௮)

திரைக்குளிருந் தறச்சினத்துப் பேசுமாயான்
செய்த குற்றம் யாதுளதேற் பொறைசெய் தீண்டும்
விரைக்கமல முகந்தெரியத் தோற்றஞ் செய்ய
வேண்டுமென வேண்டினான்வினைச் சன்யாசி
உரைத்த சுகுணச்சொற்க ளாற்கோபம்போ
யுறுசாந்த குணனாகித் திரையைநீக்கி
வரைக்கு நிகர் குணநாதர் தம்மை நோக்க
வனமாலை யணிகண்ணன் வடிவாய்க் கண்டான். (௯௱௯)

கண்டுபயந் துறவியந்த நாதர்பாத
கமலத்திற் சாஷ்டாங்க மாய்ப்பணிந்து
தொண்டுகொள வோவந்தாய் என்றுரை வென்னத்
துதிசெய்து நிற்பளவிற் கண்ணனுருவம்
விண்டு தேவ கிரியுறு நாதராக
விளங்குதல் கண்டிவ் வேகநாதரூபம்
கொண்டபரந் தாமனே வந்தானிந்தக்
குவலயங்க ளீடேற வெனக்கொண்டாடி. (௯௱௰)

அருகில்வந்து பதங்க ளிரண்டுங் கைக்கொண்
டறிவிலேன் பிழைகள் பொறுத்தருள்கவென்றுள்
ளுருகிநிலங் கிடந்தானை நாதர்தூக்கி
யுறநிறுத்தி நிலையிலுயர் வீர்நீ ரென்னைப்
பெருகநினைத் துப்பணியத் தகுமோ வென்று
பேசியுப சரித்திருக்கச் செய்தார் பின்பு
முருகுறழ்நீர் பொழியும்பா கவதங் கேட்க
முன்னுகின்றேன் மொழிந்தருள வேண்டு மென்றான். (௯௱௰௧)

நாதரன்பு கொண்டுரைசெய் கவிகளெல்லா
நவிலக்கேட் டுத்துறவி யவச மேவி
ஓதவரை மிகப்புகழ்ந்து நீவிரொன்பா
லோங்குதயை செய்துநன்ன ருறல்வேண்டுஞ்சின்
மாதவள வெனவேண்ட விசைந்து நாதர்
மருவினர்கீர்த் தனபுரா ணங்கள் பாடிப்
போதவுணர் துறவிபா கவத மவ்வூர்ப்
புகன்றரங்கேற் றக்கருதிப் பொருந்தச் செய்தான். (௯௱௰௨)

பண்டிதர்க டெரிந்துநம தாசான் றன்னைப்
பாரோரை மயக்கியவப் படிம யக்கிக்
கொண்டிணைசே வடிவணங்கக் கொண்டானுதன்
கூறினபா கவதத்தை நாமெல்லோரும்

அண்டியதனைப்பறித்துச் சென்று கங்கை
யாற்றிடைவீ சத்தருமென் றறத்து ணிந்து
மண்டினர் போய் மடந்துறவி தனைவ ணங்கி
மறைக்குலத்தெங் களுக்கெல்லாம் வாய்ந்த சாமி (௬௧௩)

நாதன்செய் பிராகிருத கிரந்தத் தைநீர்
நன்றென்றங் கீகரித்த லாரியத்தில்
மேதகுபா கவதகிரந் தத்துக்கேது
மேன்மையத னலிதனைக் கங்கை யாற்றில்
ஆதரமில் லாதெறிந்து விட்டான் மேவு
மனைவருக்குஞ் சம்மதமா மெனச்சன் யாசி
நீதமறை யவரோயா னும்மவ் வாறே
நினைத்தேன்மற் றிவர்முகமுன் னோர்ந்த போது (௬௧௪)

கண்ணனே யிவர்வடிவா யவத ரிததுக்
காசினியை யீடேற்றக் கலந்தா னென்றென்
றெண்ணமதிற் றோன்றவிளங் குகின்ற நீஙகே
யிவராத லானீவி ரெல்லா ருஞ்சேர்ந்
தண்ணலிவ ரைப்பணிந்தா ளாவதன்றி
யயர்வதுவே றில்லையென வவர்கேளாமல்
திண்ணறினை வுடனேக நாதர் முன்பு
செறிந்தபத்த கத்தைவலிந் தெடுத்துக் கொண்டு (௬௧௫)

சென்றாற்றி லெறிந்தனரப் போதுகங்கை
தேசுசெறி கங்கணங்கொள் செங்கை நீட்டி
நன்றாத ரத்துடனேற் றுக்கொண் டாள்பெய்
நான்மறையோ ரதுகண்டு நனிப யந்து
பொன்றாத ஞானநலம் பெறுநம் மாசான்
புகன்றதுமெய் மெய்யென்று போந்து நாதர்
முன்றாளிற் பணிந்துபல துதிசெய் தெங்கண்
மூர்க்ககுணச் செய்கைபொறுத் தருள்க வென்றார். (௬௧௬)

சிலமறையோர் சென்றாற்றில் விழுந்து நீந்திச்
செறிகங்கை யங்கையிற்புத் தகத்தைக் கொண்டு
வலதுறவி பாலணுகித் தந்து சாமி
வகுத்த நுஞ்சொன் மறைமொழியே யெனக்கொண்டாட
நலநாதர் தமக்காளாய் நீவிரெல்லா
நண்ணுங்க ளெனத்துறவி நவின்றான் கேட்டுப்
பலமறையோ ருந்திரண்டு நாதர் பாதம்
பணிந்தெம்மை யீடேற்று மெனப்பகர்ந்தார். (௬௧௭)

துறவியோடவ் வூரிலுள மறையோ ரெல்லாஞ்
சூழ்ந்தேக நாதர்தமைப் பூசித் தேத்த
உறநினையு மதுதெரிந்து நாதர் வேத
வொழுக்கங்குன் றாமறையோர் தாச னென்னைத்

திறமிகுநீர் பூசிக்கத் தகாதி சன்பாற்
　　செய்கிரந்த மிதைப்பிரிய முறிற்பூசிக்கப்
பெறனலமென் றுரைக்கவினை வியமெல் லோரும்
　　பெரிதுமகிழ் வுற்றவராய்க் கிரந்தந் தன்னை. (௯௧௮)

யானைமுது கேற்றிப்பல் வியங்க ளோங்க
　　வெழிலரிகீர்த் தனங்களுறப் புகழ்ந்து சூழ்ந்து
சோனையென வபீர்மலர்கள் சொரிந்து தூற்றிச்
　　சொல்லியமங் கலங்களொடு தொடரும்போதி
லேனையர்கள் வழியிற்செய் யுபசா ரங்க
　　ளேற்றேழு நாளளவும் வலம்வந் தோதை
வானையுற வெட்டாநாண் மடம்வந் தெய்தி
　　மறையோர்போ ஜனமுஞ்செய் தறமகிழ்ந்தார். (௯௧௯)

அன்றிரவி னுதாரி கீர்த்தனங்க
　　ளறையக்கேட் டனைவருமா னந்தமேவி
நன்றியலு மாரதிசெய் தானபின்பு
　　நலந்தருசீர்ப் பிரசாத நல்கப்பெற்றுத்
துன்றிரண்டோ டிரண்டுநா ளளவுஞ் செய்யத்
　　தொடங்கியவுற் சவமுடித்து நாதர் செய்த
வென்றிதரும் பாகவத மெவருங் கற்று
　　விளம்பியதி லானந்த மேவலானார். (௯௨௰)

வேறு

துறவிதன் முகமனொடு பலமறையோர் சூழ்ந்துநல் விடைதரப் பெற்றுத்
திறநல நாதர்வரு வழித்தாசோ பண்டிதரொனுந் திருநாம
மறையவ ரியைய வயதினிற் றத்தாத் திரையரைக்கண்டு தாம்வணங்க
நிறையுறுமனங்கொண் டுறவினர்தம்மை நீத்தொருதனிவன நேர்ந்தார். (௯௨௧)

சருகுகள் புசித்துப்புரவபி மானந்த விர்ந்தவர் தமைத்தியாளித்தங்
கிருபது வருடகால மேவுதலு மிரக்கமுற்றனர்தத் தாத்திரைய
அருளுருக்காட்டியருளினார் கண்டாரடைந்தனர் திவ்விய சரீரம்
பெருகருளதனுற் கவிகளும் பாடிப்பிரபலராயினார் பெரிதே

அன்னவர் நாதரருட் செயன் முன்பே யறிந்துளராதலானுதர்
பொன்னடிவணங்க நாதரும் வணங்கிப்பொருந்துற வொருவருக்கொருவர்
நன்னலங்கொண்டு தழுவினர் மகிழுநாதரை நோக்கி நீர் நயந்தென்
பன்னகசாலை மேவவேண்டு மெனப்பகர்ந்தினி தழைத்து வந்திருத்தி. (௯௨௩)

அருக்கிய முதலாகிய வுபசார, மனைத்து நன்கியற்றினாருந்தத்
திருத்தி செய்தான பின்னரந்நாதர் செயுங்கிரந்தஞ் சிரவணித்து
மருத்தினு மினிய கீர்த்தன மிரவில் வழுத்துறக்கேட்டுள மகிழ்ந்து
பொருத்துற வொருமாதத்தளவிருக்கப் போற்றினர்நாதர்தாம் பொருந்தி. ௯௨௪

பண்டிதர் முகத்தைப்பார்த்தருணுதர் பார்த்தன்றன் சாரதி ஜயந்தி
அண்டிய தூர்க்குச் செலவிடை நல்கியாங்கு நீரும் வரல்வேண்டும்
கண்டியாமகிழ வென்றினி தணைந்தார் கருது தேவகிரியை யறுகால்
வண்டியறுவோன் ஜயந்திமேவுறு முன்சிவிகை மேற்பண்டிதர்வந்தார். (௯௨௫

வந்தவர் நாதர் மடத்தின் முன்வருங்கால் மடத்தின் வாசற்படி மருங்கே
மைந்துரு சூலபாணியாய்த் தத்தாத்திரையர் நிற்கக்கண்டு மனத்தில்
முந்துறு வியப்புக்கொண்டு பல்லக்கை விட்டிறங்கித் தனி முன் போய்
அந்த மெய்க்குருவின் பதங்களில்வணங்கி யையவிங்கடுத்ததென்னென்றார். ( )

தழுவினருலகந்தன்னை யீடேற்றத்தானவ தரித்தனர் நாதர்
வழுவலி லிவர்தமன் பினுக்கன்பாய் மடத்தின் வாசற்படிகாத்துக்
கெழுமினர்தமை முன்பறி வுறச்சென்று கிளத்துறு சாரணருகிப்
பொழுதெலாமிங்குத்தங்கு வனிவர்தம்புனித மெய்த்தவஞ் சோலப்போமோ. ()

அளவில் ஜென்மங்கடொறுந்தவம் புரிந்தார்க்கன்றி மற்றிவர் தரிசனம்வே
றுளர் பெறலாமோவுனது புண்ணியத்தாலுற்றனைய வர்தரிசனத்துக்
கிளகியிங்குறுதியென வுரைத்துட் போயேச நாதருக்கிதை யிசைத்தார்
தளர்வருதத் தாத்திரையர்கேட்டுடனே சார்ந்தெதிர்கொண்டனர் நாதர். ௩௨அ

ஒருவருக்கொருவர் வந்தனம் புரிந்தாலிங்கன முஞற்றின ரொருகை
மருவுறப்பற்றிக்கொடு மடத்துக்கு வந்த பின் பண்டிதர் தம்மைப்
பெருகுப சாரத்துடன முதருந்திப் பின்புராணஞ் சொலிக்கங்குல்
திருமருமார்பன் கீர்த்தனஞ் செய்தார் பண்டிதர் செவிமடுத்திருந்தார். (௩௨௯)

கண்ணனுற் சவஞ்செய்காறு மங்கிருந்து களித்தருஞதர்மம் விடைபெற்
றண்ணினர் தம் பாருதர்தம் புகழையனு தினந்துதித்தல் செய்தமர்ந்தார்
புண்ணிய நாதர் மடத்துள் வந்தவர்க்குப் போஜனங்குறைவற வூட்டி
நண்ணினர் புராண கீர்த்தனம் பகலு மிரவினு நடத்தினர் நாளும். (௩௩௰)

வேறு

ஒருதினத்தோங்கு கோதாவிரிப்புனல்
மருவினராடினர் வருமம்மார்க்கத்தில்
பெருகுதுன் மார்க்கரோர் துலுக்கன் பேசரும்
கருவனுயவர் தமைமதி கருத்திலான். (௩௩௧)

எச்சிலையுமிழ்ந்தனனேக நாதர்மேல்
அச்செயற்குச்சின மடைவதின்றியே
பிச்சனிங்கிவன் செயும்பிழையிற் பேசொணுத்
துச்சவெங்கதியுறீ இச்சுழல்வனே யெனு. (௩௩௨)

அருள் சுரந்திவனை யெவ்விதத்திலாவது
தெருள்பரி சுத்தனுகச் செயச்சிறி
திருளறு மனத்திடை யெண்ணி மீண்டு போய்
மருளறு நதியிடை முழுகி வந்தனர். (௩௩௩)

நித்தியஞ் செயு நியமங்கள் யாவையும்
அத்தினத்தியற்றி யோராள்வசத்தமு
தத்தினைக்கொடுத்துடனனுபச்செய்து தாம்
பத்தியிறுலுக்கன்றன் பவனமெய்தினர். (௩௩௪)

எய்தியங்கவன்றனைக்கண்டிப்போனகம்
வையக நாயகன் மகிழ்வுகொண்டுணச்
செய்தது நீமகிழ் சிறந்துகொள்கெனப்
பொய்தவிருளத்தினர் பகலும் போகிலே. (௩௩௫)

இனியசற்குண மடற்செய்தி நாதனைப்
புனிதரென்றுளங்கொடு நாலைப்போதுதான்
துனிதரவெச்சின் மேற்றுப்பிவந்ததை
நனிநினைத்தஞ்சுறீ இகலில்கின்றனரோ. (௩௩௬)

துட்டசண்டாளனைத் தொடருன் மத்தனைச்
சட்டறுநுமைச்சிறி தேனுங்காமியா
தொட்ட மேலுமிழ்ந்ததற்கொல் குருந்து நீர்
இட்டமென்வயினுறீ இயமு தேற்றியமே. (௩௩௭)

வந்திதஞ் சொல்கிறீர் நமதுவண்புகழ்
சிந்து சூழுலகிடைச் செப்புவோரெவர்
ஐந்த வித்தருந் தவத்துயர்ந் தவையர் நீர்
புந்தியிலென் பிழைபொறைசெய்தாள் கெனு. (௩௩௮)

தீர்க்க தண்டம்புரிந்தினிமை செப்பி நான்
மூர்க்கனென்றுன்னை நீ முனிவுற்றிங்ஙனம்
போர்க்கருந்து யருறீ இப்பேசு போதினே
சீர்க்கொவாச்செய்பிழை தீர்ந்து போயிற்றே. (௩௩௯)

இனிப்பிழைதனை நினைத்தினைவுகொண்மே லெம்
மனக்கனிவுடனவற்க பயமீந்தனர்
பினர்த்தனி மடம் புகப்பெற்றருந்து போ
சனத்துளந் தெளிந்தரி தாசனுயிருந்தன். (௩௪௰)

வேறு

பின்பொர் நாண்மத்தி யானத்திற் பேகுசின்
அன்பர் கோதா விரிப்புன லாடிந்
மன்புறச் செய்வ னமுடித் தெய்துவார்
முன்பு வெம்மை முதிர்ந்தம ணற்கணே. (௩௪௧)

ஆடவந்த மகவகப் பட்டதி
லோடவுந்திற லின்றியு மூன்றுடல்
வாடநொந்தழு தோவென வாய்விட இத்
தாடளர்ந்து சலிப்புறக் கண்டனர். (௩௪௨)

மணலின் வெம்மை பொறுமக வின்புடை
யணவு தாம்பொறுக் கின்றில ராய்விளாக்
துணர்வு தோன்ற வெடுத்தணைத் தச்சுதன்
பணரும் வேர்வை கலைகொடு போக்கியே (௩௪௩)

மகவை நோக்கியுன் வாழ்மனை தானெவண்
புகறி யென்னப் புதல்வன்றன் கைமிற்றன்
அகமிருக்குந் திசையறி விக்கமெய்த்
தகவினோரத் திசைகொடு சார்ந்தனர். (௩௪௪)

சாரப்பிள்ளை தனைப் பெற்ற வடீஇ
நேரக்கண்டு கொடுத்து முனோர்ந்தவள்
சேரச்சாதி புலைச்சி யெனத் தெரீஇ
ஈரத் தண்பன லாடிவந் தெய்திருந்தார். (௩௪௫)

வேறு.

திரியம்பக மெனுமூர யறிகழ் வேதிய னொருவன்
மருவும் பிணிதொழு நோயொரு வகையாலு மடங்கா
தொருவுஞ் செயலினியே தெனவுறுகாய் கனிகந்தம்
வருவெம்பசி தெறவுண்ட வண்மருவும் பசுபதியே. (௩௪௬)

துணை யென்று ளிவருடங் கனொர்ப னிரண்டு தொலைந்தே
அணையும் பொழுதொரு நாடியில் கனவின் கணடைந்தான்
பிணையொண் மழுவுடை யோனுறு பிணிதீர் வகை சொன்னான்
இணையின் றியல் கோதா விரிநதியின் கரையினிலே. (௩௪௭)

மருவுந் திருவொடு நீடு தெவகி ரிப்பதி வளர்வோர்
அருளான் புளரொரு நாதர்தம் வயினண்டி டிணை யாகிப்
பெருகன் பொடொர் சிறுவன் படுவெயில் வெங்கதிர் பெயரத்
தருநன் கதுபெறில் விண்டிடற விரும்பிணி யெனவே. (௩௪௮)

துயில் வேதியனுடனே சிவனார் சொல்வகை சூழ்வுற்
றெயில் மன்னு தெவகிரிப் பதியது சேரவெழுந்து
வெயிலுங் குளிர்வுறு மூரிடை மேவித் தனிநாதர்
பயிலும் பவனஞ் சார்ந் தகம்பார்த்தா னெதிர்பாரான். (௩௪௯)

தேடிக் கொடு கோதாவிரி தீரத்தயலே நீர்
ஆடிக்கொ டிருப்பார் தமில்யார் நாதரொனப்பாற்
கூடிக் கொடுநீ ராடுநர் தமை வேதியர் குறிக்க
நாடிக் கொடுவந்தா னெதிர்கண்டான் முகநன்றே. (௩௫௦)

உள்ளங் கனிவாய் நாதனை யுறுவந்தனை செய்து
வெள்ளங் கொளுநெடு வேணியனுரையும் படுமெலிவும்
கள்ளந் தெறுவோ ரோர்வுறக் கழறக் கரையின்மை
கொள்ளன்பொடு புரிபுண்ணியங்கொடுத்தா ரவன் கொளவே. (௩௫௧)

பிணிவிண் டெல்புனிதம் பெறலானன் றுதிபேசிப்
பணி வொன்றின னதுபார்த் துளபார்ப்பார் முழுதார்த்தார்
எணிலிங் கிவர்கிகர்வோ ரெவரொன்றூர் ஜயஜயவென்
றணிகொண் டஃனேகத் தனிமடம்வந் தனரறவோர். (௩௫௨)

வேறு.

ஒருதினத்துத் தவரொன்னு மறையவரோ முதலான வுண்மைகூர்ந்து
மருவுறுபா கவதரெல்லாம் வந்தேக நாதர்தமை வணங்கிப்போற்றித்
திருமகள்கா தலனன்பீர் நீரியற்றும் பாகவதந் தினமு மும்மால்
அருள் விரவி யுரைசெய்ய யாம்விழைவ வேண்டுமென வன்பின் வேண்ட. ௩௫௩

நன்றென்று தனிநாதர் பாகவதஞ் சொலத் தொடங்கினா ரந்நாளே
குன்றொன்று குவிமூலைக் கோதாவிரியுங் கேட்போருட் கூடிவந்து
மன்றென்றல் வாகனனு மயங்குமதி ரூபலா வண்ணியத்தோ
டென்றொன்றுமணிக்கலன்களிலங்குமலங்காரங்கொண் டெதிர்சார்ந்தோர்சார்

தனியிருந்து வினவிமற்றங் கொருவரிடத்தும் வார்த்தைதான் பேசாமல்
பனியரும்பு கண்கனொடு நாதனைப்பார்த் தன்புமிக்குப் பகவன் கீர்த்தி
முனிவிரும்பி யிவ்வாறே நாடோறுங் கேட்டுமுடி வாகுங் காறும்
கனிசெறிந்து மீளுவது கண்டோர்கள் வியந்திந்த நங்கையாரோ. (௩௫௫)

இந்த நகரிற் கண்டிலேன் தெரிவே மெனவினவி யெழுந்தந் நங்கை
முந்தவுடன் றொடர்ந்துபோய் நங்கை கோதாவிரியின் முழுகக்கண்டு
தந்தமனத் ததிசயித்திந் நங்கைகோதா விரியாந் தையலேயென்
றந்தணர்தம் பிரான்பக்கலடைந்து வணங்கிப்போற்றி யறியச்சொன்னார் ௬௫௬

வினவேக நாதருங்கள் பாக்கியத்தா லேகோதா விரியென் றோர்ந்தீர்
கனமேவுந் தவயோக ருமையொப்பா ரில்லையெனக் கழறக்கேட்டோர்
மனவாய்மை யொருங்குபெற நீரியற்றும் பாகவத மகிமை கூர்ந்த
தெனநாடோ றும்புகழ்ந்து பாராயணஞ்செய்தங் கியல்வதானார். (௬௫௭)

வேறு.

பரவரி தாசரொல்லாம் பயபக்தி செயற்குத் தக்க
குரவர்தம் மடத்துக் கோர்சார் குடியிருப் பவனென்றேனும்
நரஹரி நாமங்கேட்க நயந்தில னேகநாதர்
விரவரு நரதேகத்தை வீண்செய் கின்றனேயென்று. (௬௫௮)

நம்மடத் தருகுசார்ந்து நமிற்கல வாமனனும்
செம்மையுற் றிலனாய்ப்போத றகுவதோ வெனச்சிந்தித்துத்
தம்மனத் தன்புகூர்ந்தன் னான்றனைத் திருத்தவேண்டி
அம்மடத் தமருநாளி லொருதினத் ததரினோக்கி. (௬௫௯)

குடிமையோய் சுகமோ நீகொள் குடும்பமென் றவனைத்தாமே
நெடிதள வளாவ வன்னா னிகழ்த்தின னெல்லாங்கேட்டு
மடிமையி லுனதுவாழ்க்கை வழிகழிக்குங் காலத்தோர்
கடிகையிஞ் சுறச்செய் தாழிக் கரன்கதை கேட்கவேண்டும். (௬௬௰)

எனவலிந் துரைக்கக்கேட்டோ னெனக்கொரு கணப்போதேனும்
இனமொழி வுறுவதில்லை யெனத்திரு மாறனாமம்
நினதுறு பணிக்கண்ணேனு நிகழ்த்துதி நிரம்பவென்ன
மனமனை விமக்கண் மாட்டே வாய்ந்துறும் விவகாரத்தும். (௬௬௧)

நீருரை நாமங்கூற நேர்வுறா தென்று நாதர்
ஒருதல் சிறிது செய்துள் ளுவந்தவன் முகத்தைக் கையாற்
சீருறத் தடவியன்னான் றிருந்துற வொரு சுலோகம்
நேருற வரைந்து தந்து நீயிதை யேனுந் தேர்தி. ௬௬௨)

என்றுதம் மடத்துக்கெய்தி யிருந்தன ரவனுக்காங்கே
நன்றுமெய்ஞ் ஞானமேவி நாதர் நல்கிய சுலோகம்
ஒன்றுறப் பாடமாகி யோர்ந்ததன் சாரத்தாசை
துன்றுறீஇ மறுநாணாதர் சுகத்துறு மமையநோக்கி. (௬௬௩)

வந்தடி வணங்கிச்சாமி மற்றுமோர் சுலோகந் தீட்டித்
தந்தருள் கென்றுவேண்டத் தகவொரு சுலோகம் பின்னும்
முந்தென வெழுதி நல்க முகிழ்கரத் தினன்கொண்டேகி
மைந்துறப் பாடஞ்செய்து மதித்ததன் சாரந் தேர்ந்தும். (௬௬௪)

குடும்ப ரக்ஷகமுஞ்செய்து கொண்டுநண் பகலிற் சென்று
நெடுங்கதை வினவியல்லி னேர்ந்தரி கீர்த்தனங்கள்
விடும்பரி சின்றிக்கேட்டு விவேகனாகி யதையோர்ந்து
கொடும்பவங் கெடுப்போரன்பு கூர்ந்தவன் றனக்குப்பின்னும். (௬௬௫)

சகத்திர நாமந்தன்னைத் தாம்வரைந் துதவிநாளும்
நிகழ்த்துதி நீரிலாடி நியமத்தோ டெனமற்றன்னோன்
மகத்துவ நாமந்தன்னை வாங்கியவ் வகையே வாழ்த்தி
அகத்தெளி வுடன்மற்றெல்லா மறிந்தரி தாசனுனன். (௩௬௬)

வேறு.

பன்னரும் புகழ் படைத்தவர் கோதா பாயியென் றோர்மகவளைப்பெறலாகிப்
பின்னரோ ரரியெனுஞ் சுதன்மேவப் பெற்றுமற்று மொருபெண் மகவீன்றார்
அன்ன புத்திரி தனைத்திகழ் கங்காபாயி யென்று பெயராக வழைத்து
நன்னர் மேவு மிரு பெண்களையுஞ்சீர் நண்ணுறும் பதிகளுடி யளித்தார்.(௩௬௭)

ஹரியெனும் புதல்வர் கல்விபயின்றே யாறு சாஸ்திரமும் வல்லவராகப்
பெரிதியன்று மணமுஞ் செய்து வாழப் பெற்றபின்ன ரரிபண்டிதர் கல்வி
தெரிவுறுந்திற னறிந்துமதித் தார்சேரு மூரிலுளயாவரு மந்தப்
பரிசுகண்டதின் மிகுந்த பிமானப் பண்பராயினர் பிராகிருதத்தே. (௩௬௮)

ஆயவொண் கவிகள் கற்பதுமால் சீரான கீர்த்தன மூறைப்பதுமாக
மேயதந்தை செயலுக் குகவாராய் மேவுமக்களொரு மூவரிவிளைய
சேயிராக வனையங்கு விடுத்துத் தேவிதன்னுடி ருமக்களு மேவப்
போயுயர்ந்த தலமாகிய காசிப் புரிய மர்ந்தன ரிராகவ னென்போர். (௩௬௯)

தந்தை தந்தை வயினன்பு மிகுந்து தகுதியான பணிவிடைகள் புரிந்து
விந்தையாக ஹரிகீர்த்தனை பாடமேவு போதிருகரத் திருதாளம்
சிந்தை யன்பு பெருகக் கொடுகொட்டிச் சேர்ந்து பாடியொரு நாதர் புரிந்த
நிந்தை தீர் கவிகள் யாவுமுணர்ந்து நிகழ்வ தாயின தெலாரு மறிந்தே. (௩௭0)

நன்று நன்றிளை யபிள்ளை செய் செய்கை நாதர் நாம நவிலத் தகுவோரோ
என்று துன்று புகழ் கூறுவதாக விளைய பண்டிதரொர் நாடனி னுதர்
மூன்றுலங் கடிபணிந் தடியேற்கு முடிவின் ஞானவுபதேச மினிச்சீர்
ஒன்றுறும் படியனுக் கிரகிக்க வுண்ணயத்தி னெனவோ தினர்மாதோ. (௩௭௧)

மிக்க பாலனுரை செய்வதை நாதர் வினவியுட்களி மிகுந்தவர் செய்கை
தக்க தென்றுளம் விரும்பி யவர்க்குத் தகுதியான வுபதேச முரைத்தார்
தொக்கநாள் சிலகழிந்த பினுதர் துவளு மூப்புநமை நண்ணின தானம்
பக்கலிற் புதல்வரின்றி யிருக்கப் படுதனன் மையது வன்றென வுன்னு. (௩௭௨)

காசியம் பதியடைந்தனர் மேவக்க ரிசிலாதவரி பண்டிதர் நேரோ
தேசின் வந்தடி பணிந்துத மில்லிற் சேரவேகொடு செலீ இயமரச்செய்
தாசில் பூசனைகள் யாவுமியற்றியன்பொ டுண்டியும ருந்தவ மைத்தார்
பேசி மைந்தரொ டிருந்தனர் சின்னுள் பெயர்வதாக வொரு நாட னினுதர். (

மைந்தர் தம்வதன நோக்கி யெனக்கு வார்த்திகப் பருவம் வந்துள தானீ
இந்தவேலையி லெனைப் பிரியாதென் னிடையிருக்க வமையும் மதனுனீ
தந்தமைந்தரி ருவரையும் விளங்கித் தலனிருக்க விடைதந் தெனுடன் சார்
நந்த னன்னுனைய லாதினி வேறார் நண்ணுகின் றனரொனுமுனவின்றார். (௩௭௪

தாதை கூறு முரை தன்னை மதித்துத் தனையரான ஹரிபண்டிதர் தாதாய்
மேதை நீரொன்மனம் வேண்டியவாறேவிளைவுசெய்யிலுமுடன்றொடர்வுற்றெ
வாதை தீரவருவே னென மைந்தர் மற்றதென்னை யெனலும் பரரன்னம்
ரூதை விண்டுணல் பிராகிருதத்துத் தோன்றுநூல்களைநும்வாய்கொடுசொல்ல

ஆனமற்றிவை விடுத்திடிலும் மோடமருதற் கென்மன மமையு மெனக்கேட்
டுன மற்றதவ யோகர் சலிப்பின்றுண் ணகைத்துன் மனமொப்ப நடப்பேன்
ஞான மிக்கசுதனே யெனமேவ நன்கழைத்தற நடக்கினி திற்றம்
தான முற்றன ருறைந்தபின் மைந்தர் தந்தையைத் தவி சுறத்தனி வைத்தே. ()

வடமொழிக் கணுயரும் பிரபந்த வகைவினவ வசனித் தனர்வந்தார்
திடமுறத்தின மிவாறு நடத்தத் திகழுமூரிலுள செவ்வியர் யாரும்
மடனிடைப் பழயமார்க்க மகன்றோர் மார்க்கமேவிய தெனத்தனி யுற்றார்
தடநிரப்புறும வூரிலொரேழைத் தையல்பார்ப் பனிதன்றெய்த புதற்கே. (௩௭௭)

வேண்டினளொரு சகத்திரமானவே தியர்க்கன மிடப்பிணி தீர்ந்தாள்
தூண்டினளன மிடப்பொருளின்றிச் சோர்வுகொண்டு சிலநாள்கடொலைத்தாள்
ஈண்டி னுடனது சற்குரு வின்பா லெய்தி வந்தனைசெய்தெண்ணநிரப்பத் | வே
தேண்டினுடெறு பிணிக்குமுன் வேண்டுஞ்செய்கையைச்செவிநிரப்பினள்செவ்

பொருளிலாமை கொடுநம் மடியேன்முன் பூண்டநல்விர தமோம்ப விலாமை
தருவதேயிது தனக்கென செய்கேன் சாமியென்று தளரத் தவர்தாமும்
கருணைகொண்டு மடவாய் சுருதிக்கட் கட்டுரைத்த தொருபாய மொர்நூறு
பருணிதற்கு நிகராவனொர்வேத பாடகன்னவ னொர்பத்து நூறுனல். (௩௭௮

நிகர வெய்துவ னோர்யக் கியகர்த்த னிகழுமற்றிவ னோராயி ரமானல்
தகவொ ரைங்கினை யும்வென்ற வனைவன்ற குறிதேர்ந்திரிய னுயிரமானல்
அகல்கொள் வையக மளந்தவ னன்பனு வனந்தநலவன்ப ரில்மிக்கோர்
இகழ்வினுத ரவரொரு வருணச்சோறிடுதி வேண்டுகை யுனக்கினி தெய்தும். ()

அன்றியும் பெறுதி வேண்டுவ வெல்லாமயர்தி போதியென வகமகிழ்வாகி
நன்றிசொல் குருவை நன்குவணங்கி நாதர்தம்மட நயந்து புகுந்து
மூன்றினின் றடிபணிந்து துதித்தாண் முன்புகொள் விரதமுற்ற மொழிந்தாள்
ஒன்றியென் மகனிடத் துணைமேவ வுய்க்கிலெய்து வெனெணிப்புக வுய்த்தார்.()

நாதரோவவரு நாரியைநோக்கி நற்குணத்த ரரிபண் டிதரொந்தை
நீதமேவி நலனே தருகாசி நீடியாத்திரை புரிந்தபி னெங்கும்
ஓதனங் கொளுவ தில்லை யெனப்பே ருறுதிகொண் டுறைகிறு ரெனவோத
மாதரங் கவள்மிகப் பரிதாபம் வாய்ந்து நாதரடி வந்துவணங்கி (௩௮௨)

நும்மகற் குளமிரங் குதவில்லை நுவலினன் கருள்சுரந் தினிநீரோ [தத்
செம்மையுற்ற வெனதெண்ண நிரப்பத்தேடல் வேண்டுமென வாடல் கொடோ
தம்மனத் தருள்சுரந்தொரு நாதர்தனையர்தம் முகம்விரும் பினர்நோக்கி
அம்மனைக்கு நிகரான விமாதி னகமகிழ்ந்திட வியற்றுதல் வேண்டும். (௩௮௩)

நீயுநின் மனமிசைந் துணையென்ன நெடியகாசிதனி னேர்ந்தது வீணே
போயதென்ன மகனே யிவளில்லம் புக்களிப் பனவெலாங் கொடுநீயே
நேயமோடுநிதி யேலவண் வந்துநின் கருத்துமிவடன் குறையுஞ்சீர்
ஆயதென்ன மிசைவேனென நன்றென்ற வரிசைந்தனருளம் பிசகாமல் (௩௮௪)

மறுதினத்தி லரிபண்டிதரந்த மாதர்வீடு புனலாடினர் சென்றே
அறுசுவைக் கறியோடன்ன மமைத்தார வடரும் பொருளனைத்து முறக்கொண்
டுறுகவென்றுதனி நாதனை மேவவுடனழைத்து வருவழி யிடையன்னுள்
தெறுவினைப் பகைஞர் தம்முகநோக்கித் தேவரீ ரினிதுணற் கொருநாளே. ()

நல்லநல்ல பலகார மமைத்தேஞ னிடப்பெரிது நீருணவேண்டும்
அல்லஞ னகலவென்னலு நாதரங்கு நான்மிசையு மமயமதிற்சீர்
புல்லலான பலகார மனைத்தும் போடுகென்றவள் பொருந்துறவந்தார்
இல்லமேவவுசி தாசனமிட்டங் கினிதிருத்தி யுபசார மிழைத்தாள். (௯அ௬)

தந்தையுண்ண ஹரிபண்டிதர் தாமே தங்கரத்தறு சுவைக்கறிசோறு
முந்தநின்று பரிமாற மிசைந்தார் முகினிறத்த னடியா ரதுபோதில்
அந்தநாரி பலகாரமெலாமிட் டாள்விரைந்த வையுமுண் டனராக
மைந்தஞ ரதுதெரிந்து சினந்தம் மாதைநோக்க வவர்மா முகநோக்கி. (௯அ௭)

சாமிநீர்தயை புரிந்தருள் கென்னத் தானுரைத்தனள் பிதாத்தபு செய்கை.
ஆமிதைப்பி னருசாவுவனென் ஞவங்கடங்கியுறு கின்றனராக
நேமியானடிய ருண்டுகரங் காணி மலராயொருதமகன் முகநோக்கித்
தோமிலாதபடி யெச்சிலை மாற்றச் சொல்லிஞ ரவர்செயத் துணிவுற்றே. ( )

அந்தவோ ரிலையை யங்கைகொ டேகியது கிடத்துழி யெறிந்தவர் மீண்டு
வந்தமைந்த தலசுத்தி முடிப்போர் மற்றுமோரிலை கிடந்தது நோக்கி
விந்தைகொண் டதையுமங்கை கொடெய்திவெளியிலேவிழவெறிந்தனர் மீண்டு
முந்தவந்தவ ணடைந்தெதிர் நோக்க முன்பு போலிலை கிடந்தது கண்டார். ()

அதையு மங்கை கொடுபோய் வெளிவீசி யணுகி நோக்கினர் பழம்படியாகச்
சிதைவிலா திலைகிடந்தது நீரத்தீர்வுசெய்யினு மனேகமதாக
உதயமா தலையறிந்து கைகால்க ளூறவருந்தி மிகவுட றடுமாறி
இதயநொந்தி வரையித்தனை நாளாமீசனம்சமென வெண்ணகிலேனே. (௯௯௰)

உலகமோதலையு முன்னகிலாமலுற்ற குற்றமிக வுண்டென வெண்ணிச்
சலசலோசன னடிக்கினிதன்பு தந்திருந்தஒரு தந்தைதனக்கோர்
அலகில்வந் தனைபுரிந்து கணீரோ ராறுபோல் வரவுமஞ் சலிசெய்து
நிலவநின் றுலக குருவெனலாக நிறையுநும் பெருமை யறிகிலனந்தோ. (௯௯க)

கல்வியா லெனைமதித்திது காறுங் கருவமுற்றவென துறுபிழையெல்லாம்
வல்வினைப்பகைஞரோபொறைகொண்டுமனமிரங்கியருள்செய்ம்மெனவேண்டச்
செல்வநாரணனதன்பர் வினவிச்சிறியமென் னகைசெய்தென் சிறுவாநீ
இல்விராவுமிலை இத்தனையுங் கொண்டேகி யேகிமிகவெய்த்தனையன்றே (௯௯உ)

இனியிராதி விலைகொண் டெறிவுற்ற லென்றுகூறலு மெடுத்தெறி வுற்றே
புனிதமாக வவிடஞ்செயவந்தப் பூவைசந்தன சுகந்தமடைக்காய்
பனியமென் மலர்தரக்கொடு நாதர்பணி மடக்கொடி தன்விடை பெறலாகி
கனிதிருந்து மகனோடு மடத்தை நண்ணமேவு மரிபண்டிதர் சொல்வார். (௯௯௩)

ஐயநீர் முனமெனக் கருளிச்செய்ததை விடுத்துறு பிராகிரு தத்துச்
செய்தமைந் தவைபடித்து முரைத்துத் தினமுமாலரித ஞமமிசைத்தும்
உய்வதானபடியே யினிதென்று முறநடத் துதிமொனத் தனிவேண்ட
வையலென்றவை நடத்துதலானர் நாதர்மைந்தரும் வினவியிருந்தார். (௯௯௪)

வேறு

அவ்வூருக் கருகொரு கிராமத்திற் கணக்கனென லானபார்ப்பான்
தெவ்வான மிடியி லகப்பட்டவனுக்குப் பிறந்த சிறுவர்தம்மில்
செவ்வாயி னுரைபேசா வூமையஞ யொருசிறுவன் செனித்தோன் பாஞண்
டிவ்வாறே பேசுவதில் லவனையீன்றவள் வருந்தி யிடும்பைகூர்ந்து (௯௯௫)

அருண்மகிமை களிற்சிறந்த நாதாராற் காவ்ஜியெனு மந்தச்சேயை
வருகவென வழைத்துவந்து பாதமுன றேகிடத்தி வணங்கிப் போற்றிப்
பெருகருளீ ரிவன்பிறந்தொன் பதுவருட மாகியும்வாய் பேசாதொனால்
மருவுமிடி யுளயாஞ் செய்வகை யேதிங் கிவனைவைத்து வளர்ப்பீ ராகில் (௬௬௬)

புண்ணியமும் புகழுமுமக் குண்டென்று விடுத்து மனைபோன பின்பு
நண்ணியவூ மைப்பிள்ளை தாய்தந் தைகளை நாடான் மடத்தி னண்ணி
உண்ணியவுண் டுறுகாலத் தொருதினத்துத் தமர்பூசை யுஞற்றி மாலை
எண்ணியவுள் ளத்தினரா யேகாநதத் தினிதிருக்க வெழிலிராமன். (௬௬௭)

முன்னனுகிப் பிராகிருதத் தியற்றுராமா யணத்தை முடித்துப் பேர்தான்
மன்னியபா வார்த்தராமா யணமென்றிடுதி யெனமறைந்தா ஞுதர்
பொன்னிறத்துப் புரவலனைப் போற்றியது நடத்திவந்து போர்க்காண் டத்தில்
துன்னியநாற் பத்திரண்டத் தியாயவரை யாகமுன்பு தோன்றக்காவ்ஜி (௬௬௮)

தனையழைத்துச் சகலமறை வேதியரும் புடைசூழத் தருவித் தன்னூர்
முனையெனக்குப் பரந்தாம மேவுறுநாண் முற்றியது முனைக்காண் டத்துப்
புனைவுறுத்துங் குறைவெல்லா நிறைவேறப் புரிந்தெவரும் போற்றலாக
வனைவுறுத்துத் தரகாண்ட வரையுமென லேகணிமைக் கூடுந்தார். (௬௬௯)

மூங்கைதலை மேலபய கரமமர்த்தி யருள்செய்தார் மூகுந்தனுமம்
ஆங்கவனப் பொழுதேதாள் வணங்கியெழுந் தவரொதிரே யமர்ந்திருந்து
தீங்ககலோ ரத்தியா யஞ்சொன்று னதையெவருஞ் செவியிற் கேட்டுப்
பாங்கொரு நாதர்திருக் கவிகளென வூமையனும் பாடுகின்றுன். (௬௭௰)

இதுபுதுமை யெனமகிழ்ந்தார் மறுதினத்திற் பரந்தாம மேகநாதர்
கதுவுறுவ லெனக்கேட்டுச் சாதுஜன மொருங்குவந்து கலந்தாராக
விதுமுகச் சுந்தரநாதர் மறுதினத்து விடிவேலை விட்டலன்றன்
பதுமபதங் களைப்போற்றி வீணை தாளங்கள் கொண்டு பாடியாடி. (௬௭௧)

ஹரிதாச ரனைவரும்வந் தடிசூழப் பகவனுமங்கள் வாழ்த்திப்
பெரிதாவ பீர்மலர் சந்தனம் பனிநீ ரிறைத்தனர்கள் பெருகக் கோதா
விரிநாடிப் பல்லியங்கண் மிகமுழங்கப் பிரிவோர்த மெலிவுதீர்த்துப்
புரிதிமைக் கலிகாலத் ததுவேத சாரமெனும் பொருளென் பீரோல். (௬௭௨)

அச்சுதன்ற னுமசங் கீர்த்தனமே யென்றெவரு மறிவுறப் போதித்து
மெச்சுறுஜீ வகாருண்ய மேவிபுறை வீரொனவும் விளம்பிப் போற்றி
நச்சுறுபாம் பணையாற்கு மங்களா ரதிசெய்து நதிதீரத்தில்
கிச்சுவளர் வேதியர்க்குத் தீர்க்கவந் தனம்புரிந்து கிளர்ந்து நீரில். (௬௭௩)

இடையளவு மிறங்கிநின்று திருமாலை யிதையத்து ளிருத்திப்போற்றி
அடைவுறுவ தாயினர் பரந்தாமம்வாய் திருநாமங்கள்வாழ்த்த
மிடைவதுகண் டௌசகல சஜ்ஜனரும் பரிதபித்து வேதமோதும்
கடையடைவே நாதர்சரீ ரத்தைக்கோ தாவிரிநன் னதிநீரத்தே. (௬௭௪)

மைந்தரரி பண்டிதராற் றகனஞ்செய்வித் தியற்றும்வகை யெல்லாஞ் செய்
தந்தமறு தினத்தெலும்பு களையெடுக்க வதின்முளைத்தோ ரச்சுவத்த
முந்தவெழு வதுகண்டு வியந்தேக நாதரிதாய் முளைத்தாரொன்று
தந்தமனங்களி சிறந்தங் குக்கோயி லொன்றியற்றித் தகுதியாக. (௬௱௫)

நாதர்திருப் பாதுகையைப் பிரதிட்டித் தெல்லாரு நயந்து பூசித்
தாதரம் விஞ்சினராகிப் பகலிடைப் புராணகா லக்ஷேபஞ்செய்
தேதமற விராத்திரியி லரிகீர்த்தனம்பலவு மிசையிற் பாடி
மாதவங்கள் புரிகின்று ரின்னமுந் தோர்ந் தறிமினுயர் மதிவல்லோரே. (௬௱௬)

ஏகநாதசுவாமிகள் திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௩௰-க்கு செய்யுள் ௩௲௩௱௭௰

முற்றிற்று.

மாண்கோஜிபோதலே சரித்திரம்

தாமண மென்னும்பாலே காட்டுமா நகரிற்சார்ந்த
தீமையில் லாதோர் நான்காம் வருணத்திற் சிறந்த சான்றோர்
கோமளப் பருவத்தேமாண் கோஜிபோ தலேயென் றோதும்
நாமராய்த் திருமாலன்பு நலத்தினின் மிகுந்த நல்லோர் (க)

அன்னவர் குடிப்பேர் ஜக்தாப் பென்பவ ராகவாழ்வார்
பன்னிதாங் கற்பில் விஞ்சு பவர்மம தாயியென்பார்
முன்னய தனையர்நல்ல குணவயி ராக்ய முன்பர்
நன்னயப் பேரோ மாஜி யென்பவர் நலங்கொள்பாரி. (உ)

சற்குண ராசியாம் பாகீரதி சாற்றிந் நால்வர்
சொற்பிர பஞ்சவாழ்க்கை தொடர்ந்தமா விரக்தராகி
அற்பகற் பாண்டுரங்க னடியிடை விடாதுபோற்றும்
நற்பயன் பெற்று வாழ்வார் நாடொறு நலிவுறு மல். (ங)

வீட்டிடை வேண்டுங் காறுமிருந்தன தானியாதி
ஈட்டினர் பசுக் கூட்டத்தோ டெவற்றிலுங் குறைவுறாரில்
நாட்டுமாண் கோஜிபோத லேயெனு நாம நல்லோர்
வேட்டெகாத சிகடோறும் விளங்கு பண்டரிக்குச் செல்வார். (ச)

நியதி தப்பாமற் சென்று நின்மலச் சோதியான
புயனி றவண்ணன்றன்னைத் தரிசித்துப் புகழ் புகன்று
நயனங்கள் விழித்து மற்றை நாட்டுவாத சியில் வேள்விச்
செயன் மறையவர்க்கு மற்றைத் தீனர்க்கு முணவு நல்கி. (ரு)

மறுதினம் பாலேகாட்டில் வந்து வாழ்வாரிவ் வாறு
குறைவற நெடுநாள் காறுங்கோதின்றி நடத்து நாளில்
வெறுமையாய் மேகஞ் சாமகால மேமி குவதாக
வறுமையாற் சனங்க ளெல்லாம் வருந்தின பசிநோய் கூர. (சு)

போதலே யென்பா ரன்னபசி மிகு புழுக்கங் கண்டு
காதலி யாரை நோக்கிக் காசினிச் சனங்க ளெல்லாம்
ஓதன மின்றி நோவ நாஞ்சுகத்துறு தனன்றே
கோதிலா யெனவுள்ளத் திக்குறித் தறங்கூற லானார் (எ)

ஆதுலர் தமக்குச் சாலையறு சமயத்தார்க் குண்டி
ஓதுவார்க் குணவாவுக்கு வாயுறை சிறைச் சோறையம்
தீதிறின் பண்ட நல்கலறவைச் சோறிடுதல் சேயைக்
கோதறப் பெறுமா செய்தல் குழவியை வளர்த்தல் மாதோ. (அ)

அன்பொடு மகப் பால்வார்த் தலறவையாம் பிணந்த கித்தல்
துன்பிலாத றவைத்தூரியஞ் சுண்ணநோய் மருந்தோ
டின்புற வண்ணனோ தியாடி காதோலை கண்ணின்
வன்பு நோய் தீர்மருந்து தலைக்கெண்ணெய் மாதர் போகம். (கூ)

பிறர் துயர் காத்த றண்ணீர்ப் பந்தல்பேர் மடமியற்றல்
நறுமலர்ச் சோலைவாவி யாவுரிஞ் சுதறி நண்ணும்
மறுவற விலங்கிற் குண்டிமாசி லேறுய்த் தலாவி
பெறவிலை கொடுத்துக் காத்தல் பெண்மணம் புணர நல்கல். (௰)

இன்ன முப்பத்தி ரண்டிலியல் வனவேற்பச் செய்து
மன்னுறிற் பாவந் தேய்ந்து வளரு மெய்ஞ் ஞானந்தன்ஞல்
துன்னுறும் பிறவி வெந்நோய் தொலைந்து நம்பாண்டுரங்கன்
பொன்னடி புகுதலாகு மெனவிசைவுறப் போதித்தார். (௰௧)

கணவனுர் புகலக் கேட்ட கற்புடை மனைவி யாரும்
குணமிகு கருணை கூர்ந்து குவலயத் துயிர்கட் கெல்லாம்
உணவுற நடத்திவந்தாரு ஞற்றுறு நாளின் வீட்டில்
அணவுறு பசுக்க ளெல்லாமந் தணர்க் களித்துப் பின்னும். (௰௨)

உளதன தானியங்கள் யாவையுமறமு ஞற்றிக்
கிளரணி யாடையும் விற்றற நெறிகெழும லாலே
வளர்பொருளின் மையாக வருந் துதலின்றி நாளும்
துளவணி பாண்டுரங்கன் றுதியல புகன்று கொண்டு. (௰௩)

பதிமகன் மனைவியோடு பலபிரயாசைப் பட்டும்
அதிதிகள் பூசைகுன்று ராயவர் வைகு நாளில்
மதிகுல திலகனுன மாலவர் திடந்தெரிந்து
துதிகொள்மாண் கோறிபோத லேமுனர்த் தோன்ற நின்றுன். (௰௪)

கண்டவர் பாண்டுரங்கன் கழற லைக்கொண்டு போற்ற
விண்டுவுங் கருணைசெய்து விலகின பின்புகண்ட
தொண்ட ரோடரி தினந்தாஞ் சென்று பாதந் தொழற்குப்
பண்டரி புரத்திற் கேகும்போது தம்பன் னியாரும். (௰௫)

செலவுக்கு வேண்டலான பொருள் சிறிதேனு மின்றி
கவிவுற்று மனம்வருந்தி நன்குடுத் துடையு மின்றி
மெலிவுற்ற கலையினேடு விறகு விற்றேனு மேமம்
நலமுறக் கொண்டுநாளைத் துவாதசி நடத்து கிற்பாம். (௰௬)

என்றெண்ணிச் செல் லுமார்க் கத்திடை விறகுகள் பொறுக்கி
கன்று தன்றலை மேற்கொண்டு நாதன் பண்டரி புரந்தாம்
சென்று நீண்மறுகில் விற்றுவருபொருள் செங்கை கொண்டு
மன்றலந் துளவமாலை மகிழ்ந ரோடுற வழுத்தி. (௰௭)

நதிமதிப் பாகைவந்து நானஞ் செய்தங்குச் செய்யும்
விதிகொள் சங்கற்பஞ் செய்ய வேதி யன்றனக் கோர்காசு
துதியொடு கொடுத்துப் போற்றித் துளவபீரி வேதனங்கள்
மதிவிலையோர் காசுக்குள் வாங்கிச் சன்னிதிக்கு வந்து. (௰௮)

விட்டல மூர்த்திதன்னை விழைவொடு பூசைசெய்து
கிட்டினர் தழுவிக்கொண்டு கீழ்ப் பணிந்தெழுந்து போற்றி
முட்டிலாதன்றி ராச்சென் முழுதரி தாசரோடு
மட்டில் கீர்த்தனைகள் செய்து வதிந்தனர் கண்விழித்து. (௰௯)

விடிபொழு தெழுந்து சென்று விதத்தண்டர் தனி ஸீராடி
மடிகொளும் பொழுதுமாண் கோஜிபோதலே மனைவியாளை
நெடிதுற நோக்கியின்று நிரப்புவேதியர் பூசைக்காம்
படிபொரு ளிலேயே யேதுசெய்வது பகர்தி யென்றார். (உ௰)

மகிழ் நரஸீதுரைப்பக் கேட்ட மனைவியார் செலவுசெய்து
மிகுதியாங் காசுதந்து வீசனைச் சேர்மா வாங்கித்
துகிலிடை முடிந்துநாத ரோர்கரங் கொடுக்கத் தொண்டர்.
ஜெகபதிதனைத் துதித்துச் செங்கை கொண்டங் கிருந்து. (உக)

அறுசுவைத் தாயவுண்டி யருந்து வேதியர்க ளிந்தச்
சிறுசுவை மாவைக் கொள்வரோ வெனச்சிந்தை செய்தார்
உறுபொழு திவர்தம் முள்ள முணர்ந்த ஸ்ரீ பாண்டுரங்கன்
மறுவிலா விருத்த ஞான மறையவன் வடிவங்கொண்டு. (உஉ)

தலையிலே பழைய குல்லாத் தயங்குறத் தடிகைக் கொண்டு
கலையிலா தரைக்குக் கோவணத் தொடுகட நடுங்கி
அலைவுறத் தொண்டர்தம் பாலணு கினன் மெள்ள மெள்ளத்
தொலைவில் சீரன்பர் தம்மை நோக்கினன் சொல்ல லுற்றான். (உங)

நீர்வெகு நாளெனக்கு நிரப்புறத் தருதலாலே
சார்தரு நானு மன்னம் புசித்திங் குச்சார்ந்து மக்கே
ஏர்பெற வாசிகூறி யிருக்கின்றே னிந்தவூர்க்கு
நேர்பவர் செல்வருக்கே நெடும்பொருள் கொடுப்ப தன்றி. (உச)

தினமு மெனக்குச் சோறு மிடுகிலர் சிறிது மத்தால்
போனக மின்றி நாளும் புழுங்குறு மெனக்கு நும்பால்
ஆனதோ ருணவே தேனுமரு ளுதிரொன்று கூற
ஊன மிலன்பர் கேட்டங் குவகைகொண் டுன்ன லானார். (உரு)

வேறு.

இம்மாவையைய மெனவாங்கி யுண்ண வெதிர் வார்கள் யாரி வுலகில்
செம்மா மலர்க்கு ளுறைவாள் விளங்கு திருமார்பனே யிவ்வடிவின்
நம்மா டடைந்த தெனவே முடிந்த துகின்மாவை நாணமிகவே
அம்மாத வப்பன வனங்கை பெய்துத மதங்கை கூப்பி யறைவார். (உகா)

உமதங்கை பெய்த வெறுமாவை யன்றியுள தேதுமில்லை யுதவற்
கெமதன்பு கூரவரு நாதரோ நீரினி துண்மி னென்ன வினவிச்
சமதங் கொடந்த மறையோ னுகந்து தனதங்கை கொண்ட முதுநற்
தமதன் பினீயு மிது நேர்கிலாது சவியன்மி னென்று புகல (உஎ)

தருமன் பரிந்த வெறுமாவை யன்புதக வுண்பனொன்றல் சதமோ
வருமிந்தவே தமறையோ னெத்த மனதின்க ணுன்ன மறையோன்
உருவங் கொள்வேத முதல்வன் றெரிந்தி துதவன்பரோ யிதடயான்
கருதுங் கணின்று தலம்வாய்கி லாததின மென்று முன்பு கழறி. (உஅ)

இவிடத்திலே நலடை தட்டியட்டி தனையுண்ப னென்று புகலத்
தவறற் றவன்பர் மகிழ்வா யடுப்பி லெரிமூட்டல் கண்டு தலைவன்
நவமிக்க தானமதி துண்ட மூழ்கி நனைவுற்ற தூசினுடனே
அவிடத்திலேநல டைதட்ட லாகவறி வுற்றருக்கு மணியும். (உகூ)

அடைதட்டுகின் றகிழவற்கு நேரவமை வுற்றவோர் கிழவியாய்
நடைமெத்த நொந்துமுடை மிக்கு நைந்து நலிவுற்றோர் தண்டு பிடியாப்
புடைகிட்டி நின்று தலைவற்கி யன்ற புதுமைக்கு நன்கு நகைசெய்
திடை விட்டிடாத வெனைவிட்டு நீரிவடைதட்டு கின்ற தெனையே. (௩௰)

நானீது செய்து தருகிற்பெ னென்று நவிலக்கை தந்தருகு சார்ந்
தானுதல் கண்டி தொருவற்கு நுங்கவமையாத மாவிருவரோ
நோனுத வெய்யபசி தீர நுங்க லெனவன்பர் நொந்து மகிழ்வு
தானு குதம்பதி களுண்ப தாயதக விற்குவந்து றுதலும். (௩௧)

அம்மாத வக்கிழவி கொண்டமாவை யடைசுட்டு வைக்கவமலன்
எம்மோடு நீருமுணவம் மினென்னவெ திரன்பர் நீவிரிருவீ
ரும்மாத ரங்கொடு ணலான பின்னருச் சிட்டமீ யினுகர்வேம்
செம்மாத வத்தி னெமாலுகந்து திருவோடருந்து மளவே. (௩௨)

ஆகாச வீதியதிலே நிறைந்த மலரான சித்தர் முனிவர்
வாகான தேவர்பல ருந்திரண்டு மறையால் வழுத்தி வழியே
யோகாதி செய்து மமுதுண்க வென்னிலுக வாதவிந்த வொருவன்
மாகாதலோடு சிறிதேனு முப்பிலடை தட்டியட்டி வணிலே. (௩௩)

மனையான ருக்குமணியோ டொரன்பர் மனதுக்கு கந்து நுகர்தல்
எனையே யெனக்கொடிவி ருேத நோக்க விணையற்ற வேகன் மலரங்
கனையோட ருந்தியதின் மிச்சிலன்பர் கரமீந்து கண்முன் மறைய
அனையார றிந்து ஜகதீசனுன வமலா வெனத்துதி செய்தே. (௩௪)

இல்லா ளொடையனுகர் மிச்சிலுண்ட விடைகால் கைசுத்தி புரியா
நல்லார் வணங்க வருகோயில் வந்து நளினைக்குநண் பனனிதான்
உல்லாசமாக நிலைநிற்றல் கண்டவுழை தாள்வணங்கி யொருவா
பல்லாரு நோக்கமறை யோனுருக் கொள்பவஞகி வந்தபடியே. (௩௫)

பாலாழி வந்ததிரு வுந்தொடர்ந்து பரிவோடு கூடவுலகில்
மேலானசெல்வர் பலருஞ் செய்பூசை விழையாது மிக்க விழைவாய்
நோலாத வென்றன் வெறுமாவை யட்டு நுகர்தந்து மிச்சிலுதவிக்
கோலாகலஞ் செய்தனையே யெனக்கொர் குறைவில்லை யென்றி விடையே. ( )

இதுவோ நிறுது செயலென்றுகூற விணையின்றி நின்றவிமலன்
முதுவே தியர்க்கு நிதிசா லநேகர் முயல்கின்ற பூசை யிடைசெல்
வதுநானு முண்ட வரில்யாரு மென்னை மதியா திகழ்ந்து விடுவார்
அதுநீ யறிந்து கொளவேண்டுமாகி லடைவே தெரிப்பே னெனவே. (௩௭)

வேறு

நன்றெனத் தொண்டரு நயந்திருந்தனர்
அன்றொரு நிதியுளோ ரையி ரம்பெயர்க்
கின்று சோறளிப்பெ னென்றிசைக்க வந்தணர்
துன்றினர் போனக சாலை துன்னவே. (௩௮)

ஆயிரம் பேரையு மாய்ந்தெண்ணிக் கொடு
மேயின போதொரு விருத்த வேதியன்
ஆயிந்த வன்பரை யழைத்துக் கொண்டவன்
போயினன் பண்டரி புரத்து நாதனே. (௩௯)

போன பின்பிவர் தமைப்புறத்திருத்தி நீர்
மேனனி விளைவினோதங்கள் காண்கெனத்
தானகம் புகுந்தந்தத்தன மிக்கோனைக்கண்
டானவென்பசிக்க முதளித்தி யென்றனன். (௪௰)

என்றலு மிங்கமு திருவோரில்லை
துன்றுதி நீபுறத் தென்று சொல்லலும்
நன்றெ ராயிர வர்க்குநல்கு மிவ்விடை
இன்று சோறெனை லுனக்கேற்கு மோவென்றான். (௪௧)

நாதனஃ துரைத்தலு நல்குவோன் கனக்
கேதமின்றி யினபின்ன ரெய்தினை
நீதனியே யுறினின்னைப் போற்பலர்
போதுவ ராதலாற் போபு றத்தென்றான். (௪௨)

என்பதற் கிசைகிலா திறைவ ஞன்கிழ
வன்பசி மிகுந்துளேன் புறத்து வாய்த்திலேன்
அன்பக மென்றங் கோரிலைக் கணண்மியே
துன்புற விருந்தனன் சோற ருந்தவே. (௪௩)

கண்டுமா தனமுளோன் கடுஞ்சி னத்துடன்
அண்டு தன்னூழி யர்தமை யழைத்திவன்
மிண்டுசெய் கின்றனன் வெளியிற் போக்குமின்
தண்டு கொண்டடித் தெனச்சாற்றி னரோ. (௪௪)

சாற்றலுங் கிங்கரர் கிழவன் றனையும்
ஊற்றமில் கையையுஞ் சிகையை யும்பிடித்
தாற்றலி னுரப்பின ரொடுத்து வந்தயல்
ஏற்றின ரிட்டன ரிரக்க மின்றரோ. (௪௫)

வெளிப்புறத் திடுதலும் விமலன் மெள்ளவே
களிப்பில னெழுந்துடல் கனைக்கச் சென்றனன்
தெளித்திவ ணுயிரம் பேருஞ் செவ்வையாய்த்
தளிர்த்துணப் போசனந் தந்தபோதிலே (௪௬)

சண்டமா ருதம்வந்து தாக்கி மண்டுகள்
மண்டவோ தனமெலாங் கெடுத்து மாற்றலும்
உண்டிலர் மறையவ ரொன்றுந் தாமெழுந்
தெண்டிசை மருங்கினு மேகி னரோ. (௪௭)

இவையெலா நோக்கியங் கிருந்தபோதலே
நவையறு முகந்தனை நோக்கி நாயகன்
செவையினீ கண்டுளை திறத்து லோகமா
மெவையு மாகுல மிகவிசைந் திருத்தலே. (௪௮)

அல்லது தினமொ யாதரிப்பவர்
இல்லைநீர் நன்மன மிசைந்து ளீரொன
வல்லையினும் வெறுமாவை வாங்கினேன்
ஒல்லையி னடைசுட்டு மன்பொ டுண்டனென். (௪௯)

எனவுரை பண்டரிக் கிறைவன் வார்த்தையை
மனநல ரானமாண் கோஜி கேட்டுநின்
றனது மா மகிமையை யறியத் தக்கதோர்
கனமுளோர் யாரெனக் கைகள் கூப்பினார். (௫௰)

துதிபல புகன்று தாடொழுது தொல்லைமால்
அதிபிரி யத்துடன் விடைய ளித்திட
வதிதரு தாமணுஞ் செல்ல வந்தனர்
பொதிதரு வனத்திடைப் புக்க போதிலே. (௫௧)

தாகமிக்கின் புனல்பெருகத் தாம்பெரூர்
ஆகமற் றங்ஙன மடைத லைத்தெரி
மேகமொத்தவ னுருக்குமணி மின்னொடு
வேகமுற்றவர் குலவேட மேவியே. (௫௨)

வருவழி தனியொரு மனையுஞ் செய்துகொண்
டிருவருந் தயிரடை யினித மைத்தவர்
மருவுறு மனையொடு வருதல் கண்டுநீர்
பொருவுறு பண்டரி புரத்தின் மேவியே. (௫௩)

மீளரி தாசரா தலினெம் வீட்டிலும்
தாளுற வெய்தியாந் தருவ துண்டுமிந்
நாள்பவித்திரம் பெறவெமக்கு நல்கிநும்
ஆள்பதி சென்மினென் றடைவிற் கூறினான். (௫௪)

அவ்வுரை போதலே மனத்த மைத்துநீள்
இவ்விடை மனையொடு ஜனங்க ளோர்பெற
ஒவ்வுதல் யாமொரு நாளு மோர்ந்திலேம்
எவ்வியல் புதுமையென் றிசைந்து சென்றனர். (௫௫)

சென்றந்த மனையிடைச் சேர்ந்தி ருந்தவர்
நன்றுறத் தருவன மிசைந்து நண்ணுசோர்
வன்றவண் டீர்ந்துசெல் வதற்க மைந்துசெல்
லின்றவர் திரும்பிநோக் கினரிற் கண்டிலர் (௫௬)

என்னிது புதுமையென் றெண்ணி யாம்புனல்
உன்னியே வருவது தெரிந்தவ் வுத்தமன்
பன்னியோ டிவ்வயிற் பயின்று தீர்த்தனன்
மன்னிய தாகத்தை யெனம கிழ்ந்தனர். (௫௭)

தாமும் தம்பன்னி யுஞ்சகங் களுக்குயி
ராமந்த நாதனை யன்பு மிக்குறப்
போமந்த வழிதொறும் புகழ்ந்து கொண்டுபோய்க்
காமுந்து தாமணங் கலந்தி ருந்தனர். (௫௮)

வேறு

தொல்லை மாலரி தாசரோர் தினந்தங்கள் சோளக்
கொல்லை காத்தன ரிருப்புளிப் பறவையின் கூட்டம்
ஒல்லை வந்து தின்றிடச் சிறிதோட்டி லருவப்பார்
எல்லை யில்லவ னுறைகின்ற னெவ்வு யிரிடத்தும். (௫௯)

ஆதலாற் பசிபறவை கடீர்தனன் ருமென்
றேத மின்றியங் குறுமவர்களுக் கெலா மின்பாய்ப்
போதருங் கதிர்தந்துள மகிழ்வுறப் புரிவார்
ஸ்ரீ தரன்றிரு நாமமே வாய்சொலத்திகழ்வார். (௬0)

இருக்கு மவ்வுழைத் துணைவியா ருணவுகொண் டெய்திச்
சுருக்கி லன்புட னூட்டினபின் பவர்துணி வாய்ப்
பெருக்கி னீவதும் பறவைகடின் பதும்பேணு
திருக்கு மன்புடனு றுவதுந் தெரிந்துகொண் டுரைப்பார். (௬௧)

ஜயஸ்ரீ ரிங்கு விளைவதெல்லாம் பிறர்க் களித்தால்
செய்ய கோலுடை யரசற் கெப்படிப் பொருள் செல்லும்
நையலின்றி நாமுண்ப தெப்படி நனிநயவீர்
உய்யவேண்ட லீதெனக் கடிந்தோருரை யுரைப்பார். (௬௨)

ஈண்டி ருந்து நீரினி நுந்தங் கைக்கொ டீரோல்
பாண்டரங் கன்ற னுணையுண்டு மக்கெனப் பகர்ந்து
வேண்டுகொண்டு சென்றார் தமதில் விடைமேவத்
தூண்டு மன்பின ரிருந்துழி நடந்தது சொல்வாம். (௬௩)

இணையில் பண்டரி செல்கின்ற யாத்திரைக் காரர்
அணைவதா யவர்தம் முகநோக்கி நீரந்நாள்
உணவ தின்றி யெங்களுக் குணவுத வினீரும் போல்
துணைசெய்வோ ரெவரெனப் புகழ்ந்திடு தலுந் தொண்டர். (௬௪)

அம்ம விங்கிவர் ஸ்ரீ ஹரி தாச ரென்றன்பு
விம்ம மற்றவர் தாள்பணிந் தேத்தினர் வியந்து
நும்மை யிங்குறப் பெறுவதற்கென் முன்னே நோற்றேன்
செம்மை சான்றவரோ யெனப்பல் படி செப்ப (௬௫)

கேட்ட மற்றவர் தம்மிலோரந் தணன்கிட்டி
வாட்ட மற்ற நல்லன் பினரோயெனவாழ்த்தி
ஈட்ட முற்ற சோளக்கதிர் களில் சிறி தீந்தால்
நீட்ட முற்ற வென்பசி தெறுமெனறன னின்று. (௬௬)

போதலே யவன் புகன்றது கேட்டு நங்கையால்
ஈதலோ தகாதில் லவள் சொல்வினு லென்று
கோதி லீரும தங்கையால் வேண்டுவ கொண்மின்
பேதமின் றெனக் கூறின ரின்மை பேணுராய். (௬௭)

விடைகொண்டங் கவன் வேண்டுவ விரைவினிற் கொள்ள
அடையும் யாவரு ம்ன்பரை வேண்டின ரடுத்துத்
தடையிலா தெமக்குங் கதிர்தந்தருள் வீரோல்
மிடையும் புண்ணியம் விமலன்ற னருளுமேன் மேலாம். (௬௮)

என்றுகூறுவோர் தமக்கெலா மின்னுரை யியம்பி
நன்று வேண்டுவ கொண்மென வுரைத்தனர் நயந்து
துன்றுவோ ரெலாம் புகுந்தனர் சோளக் கொல்லைக்குள்
அன்று வானரமது வனம்புக்க தேயாக. (௬௯)

கதிர்களென் பனசிவு மில்லா துறக் கண்டு
முதிரு மாசைக்குத் தக்க கொண்டே கினர் மொய்த்தே
எதிரி னெய்து வோர்யாவருங் கண்டு மற்றிவருக்
குதிர்தலாயிற்றுள் ளுணர்வென்ப தாயின ரொருங்கே. (௭0)

விரக்தி யுற்றன ரிவரெனலாய்ச் சிலர் வியப்பப்
புரத்தி லுற்றவர் பற்பல புகலப் போத லெதாம்
தரத்தினம் மகன்முதலினர் நமைப் பழிசாற்றி
உரத்து ளுற்றவரு ரெனவூர் செலா துறைந்தார். (௭௧)

கொல்லை மாட்டுறைந் திடவிவர் குமரனுர் குறித்து
வல்லைவந்து சோளக்கதிர் யாவுமாய்ந் துறுமவ்
வெல்லை கண்டுளத்த ருடனோர் புறத்தி ருக்கக்
குல்லைமாலையான டியவர் குமரனை நோக்கி (௭௨)

ஈக்கடா முணவீட்டிடுந்தேன் பிறரினையத்
தாக்கியே கொளத்தக்க தாந்தன்மை போற்றுறா
தாக்கு மப்பொருள் பிற ரபகரிப் பதாயமையும்
தீர்க்க மாதலாற்றே றும் பொருளெலாஞ் சிறக்க (௭௩)

நல்ல பாத்திரத்து தவினை ளினைநாய கன்றன்
வல்ல தாந்தயைக் கிடமதா யமைவனு மைந்த
சொல்லலான வீதறிகிலா தேன்று யரத்தைப்
புல்லலாயினை யெனமனந் தெளிந்தனர் புதல்வர். (௭௪)

தந்தை தாள் களிலுடன் பணிந்தெழுந்தனர் தாழ்ந்தே
எந்தை நீர்நமதில் விடைவருக வென்றியம்பி
முந்தை யாதரங் குறைவிலராயக முந்திச்
சிந்தை நைகிலர் தாய்க்கு மற்றவை யெலாந் தெரித்தார். (௭௫)

மைந்தர் கூறிய வகைவின வியம மதாயி
அந்தமில்லவ ளுணை வைத்திருந் தந்தம் மன்பர்
சிந்தைசெய் கிலா தீதலைவிடாது செய்திறந்தான்
விந்தையென்று கொண்டுள மிகக் களித்தனர் விரும்பி. (௭௬)

அன்ன கொல்லைக் கேழ்விராகனுந் தீர்வையையளித்தற்
கென்ன செய்வர் மற்றிவரெனச் சிந்தையு ளினைந்து
மன்னலாகிய பின்னர்வாய் தாக்கொள்வோன் வந்து
முன்னர் நின்றமாண் கோஜியைக் கேட்டனன் முயன்று. (௭௭)

ஆய தாசரு மகத்திடை மூன்று விராகன்
மேயதாயதைக் கொடுவந்து தந்துநால் விராகன்
சேய தின்றிநாளைக்கு நான் செலுத்துவே னென்னப்
போயி னன்னவன் போனபின் போதலே யென்போர் (௭௮)

அந்தவூரி லுகாயி யென்றுரைக்கு மந்தணிபால்
வந்துமால்விரா கன்வட்டிக் காய்வழங்கென்ன
முந்துமற்றவ ளுளைக்கிவேனென மொழியச்
சொந்தமாமனைக் கெய்தின ரிருந்தனர் துணிவாய். (௭௯

கடன்கொடுப்பவ ரூருளோரிவர் செய்கை கழறத்
திடங்கொளத்தெரிந் தீந்திடின் முதல் சிதைந்திடுமென்
றுடன் படற்குள மின்றியே யுற்றன ரூறைய
மடங்கொல் பேரறி வுற்றவர் வந்தனர் மறுநாள். (௮௰)

அம்மையேபொரு டருகென வவளெனக் கொருவன்
பொய்ம்மை யின்றியே கொடுவந்து தருவதிற் பொய்த்தான்
மெய்ம்மை யெயதற் கென்செய்வே னெனக்கொடாள் விளம்பச்
செம்மை சேருளத் தோரக மீண்டனர் சேர்ந்து. (௮௧)

மனங் கலங்கினராகித் தம்மனைவியை நோக்கி
இனங்கிடைத்தில பொருளிந்த வூரிலே யிதனால்
தனங்கொ டெய்துவன் பிறநகர் சார்ந்தியானென்று
வனங் கடந்துபோய்த் தனம்பெறு மூருக்கு வந்தார். (௮௨)

இங்கிராதிவர் போனபி னூருளோர் யாரும்
தங்குபோதலே தனந்தரா தெங்ஙனோ சார்ந்தான்
கொங்குலாந்தொடை மன்னவ னேவலர் குறித்துப்
பொங்குவாரெனப் பயங்கொடென் றேபல புகன்றார். (௮௩)

அதுதெரிந்துவந் தரசன்ற னேவலரவர்தம்
பதியின் வாயின்வாய்க் கதவடைத் திலச்சினை பதித்து
நதியி னீர்நெருப் புட்புகா தியற்றினர் நலிய
மதிகுலத்துறு கண்ணனீ தறிந்தனன் மனத்துள். (௮௪)

வெட்டியானென வேடங்கொண் டிருவிராகன்
தட்டிலாதுகொண் டரசன்ற னேவலர் தம்பாற்
கிட்டி நின்றுபோ தலேதந்த திதுவெனக் கிளத்தி
முட்டி லாதளித் தேகினன் பண்டரி முன்னி. (௮௫)

போதலே மறுநாள் பொருளீட்டியூர் புகுந்து
நீதிலேவலர் பாற்பொருட் செலுத்திடச்சென்று
கோதினும் பொருள் கொண்மெனக் கோவினே வலர்நீர்
ஈதலாம் பொருணும் வெட்டியான் றந்தானென்றார். (௮௬)

என்றபோதி லீதென்னென வீட்டி னுக்கேகி
நன்றுதம்மனை முதலியர் யாரையு நணுகித்
துன்றுவெட்டியான் வயிற்பொரு டந்ததார் சொன்மின்
இன்றெனக்கென யாந்தந்திலோ மெனவிசைத்தார். (௮௭)

மீண்டவ் வூர்வெட்டி யான்றனைக் கண்டனர் வினவ
ஆண்டவ் வெட்டியான் யான்செலுத்திலே னெனவறைய
ஈண்டியார்பொருள் செலுத்தின ரெனமனத் தெண்ணி
வேண்டு மென்னிடர் தீர்க்க வந்தனன்கொலோ யிமலன். (௮௮)

வெட்டியானென வேடங்கொண் டெனதிடர் விலக
மட்டிலான்றனை யன்றியார் பொருள்கொண்டு வருவார்
கிட்டி நம்பொருட் டிவ்வகை கேசவன் வருதற்
கொட்டி யான்செய்த தவமெது வோவென வுன்னி. (௮௯)

பரமன் றன்னருட் கிரங்கினர் பரிந்தனர் பயந்து
வரநனீர்விழி மாதவ கேசவ முகுந்த
நரஹ ரீயென நாமங்கள் பலசொல்லி நயந்து
விரவென் றுபத்திற் குதவினை பண்டரி விமலா. (௯௰)

புலயனுகிநீ வரும்படியென்றுற் பொருந்திற்றே
அலகிலாப்புக ழையனே நினக்கென வயர்போ
துலகளந்தவ னெதிர்வந்து தோன்றின னுடனே
நிலவுமன்பர்கண் டடிதொழத் தழுவினனிமலன். (௯௧)

தழுவு நாதனை நோக்கி நால்விராகனீ தந்தாய்
வழுவிலாதவை யுனக்கெங்ஙன் வாய்த்தது வகுக்கென்
றுழுவலன் பினர் வினவலும் விட்டலனுனக்கு
நழுவிறுடரு வேனென்று பொருளென நவின்றான். (௯௨)

நன்னரவ்வுரை கேட்டலுங்கல்லென நகைத்தார்
இன்ன வாறுகொலோபுரிந்தாய் ஜகதீசா
அன்ன வேழை தன்பொருளை நீ யேன்கள வயர்ந்தாய்
மன்ன வட்டிக்கியான்கொணர் பொருளை மற்ற வட்கு. (௯௩)

கொடுத்துத்தீர்ப் பெனின்களவினை யெனவன் பர் குறிக்க
வடுத்த விர்ந்தவர் தமக்கருளாதவள்வைப்பைக்
கெடுத்த ழிப்பனு னீர்தரி லென்றுமால் கிளத்த
அடுத்தமாலுனைக் கெதிர்சொல வஞ்சின ரமர்ந்தார். (௯௪)

அஞ்சு மன்பரு ணுடையின்றி யினித்தளர் வாவார்
விஞ்ச வென்றுகொண் டவர்கொல்லைச் சோளநல் விளைவு
செஞ்செ வேயுறச் செய்தனன் சென்றனன் றிருமால்
மஞ்சுசேர்நக ராரது கண்டனர் மதித்தார். (௯௫)

அழிந்தசோளமிப் படிவிளை வாயின தந்தோ
பொழிந்தகன்மழை விலக்கி னேன்றன தருள்பூண்டார்
வழிந்த வன்புடைப் போதலே யெனப்புகழ் வழுத்திக்
கழுந்த பேரதி சயத்துட னிருந்தனர் கலந்து. (௯௬)

மனைக்குள் ளாகிய களஞ்சியங் களுமிக மலிய
அனைத்துந் தானிய நிறைந்துள வெம்பிரா னருளால்
இனைத்தும் போதலே யென்பவர் கண்டியாசகர்க்கு
நினைத்த வாறுகொள் கெனக்கொடுத் தார்மகிழ் நிரம்ப. (௯௭)

வேறு

கொடுத்து மாலரு ளால்விளை கொல்லையை
அடுத்துக் காத்திருந் தாரரி நாமங்கள்
தொடுத்து வாய்சொலச் சோர்வற் றிருந்தனர்
விடுத்துக் காதல் விளைவதில் லாமலே. (௯௮)

ராளே ராசென நாட்டுமவ் வூரினை
ஆளுவோரிவர் மாதுல ராகுவார்
மூளுமன்பர் முறைதமெ னப்பெயர்
கோளு நல்லவர் கொண்டம னையுடன். (௯௯)

வானடைந்தபின் மற்றவர் புத்திரர்
ஈனமண்டுதன் மார்க்கரிருவரும்
ஆனதங்குடும் பச்சுமை யாற்றிலார்
மானமின்றி மறந்திருந் தாரரோ. (௱)

அவரவ்வாறிருக் கின்றதிறைவர்
தவறிலூழியஞ் செய்தென்றுஞ் சார்பவர்
எவரும் ஹாசி யெனப்பெயர் சாற்றிடக்
கவர்கொ ளக்குடி காத்துவந்தாரரோ. (௱௧)

அக்குடிக்கழிவின்றி நல்லன்புதான்
மிக்குநாளும் விளங்கச்செய்கின்றவர்
கொக்கு வாய் கிழித்தான் பெயர் கூறுவார்
இக்கு நேரென்றிரவும் பகலுமே. (௱௨)

ஆயசெய்கையராய் வருமம்மையார்
மாயனுமம் வழுத்தினராய்க் கொல்லை
மேயதூயர் விளம்பும் பஜனையை
நேய மோடவணோர்ந்து வினவுவார் (௱௩)

நாளுமிப்படி நண்ணி வினவுவார்.
ஆளுமோர் தினமன்பு மிக்காகியே
மூளுமன் பின் முகதர்மருகனுர்
நீளுஞ்சேவடி பற்றி நிகழ்த்துவார். (௱௪)

ஐய நான் பராதீனத்த மரினும்
செய்ய கண்ணெடு மாலடி சேர்வகை
மெய்யர் நீர் செயவேண்டு மென்றே துதி
உய்யு மாறுபல வுரைத்தாரரோ. (௱௫)

ஆசிகூறலறிந்துடன் போதலே
தாசிமற்றி வடான் பராதீனையாய்
நேசியா நின்ற தானெடு மாலடி
ஏசிலேது செய்தே பெறுவாளெனு. (௱௬)

மாலன் பார்பணி செய்து வழுத்திநற்
காலந் தன்னிற் செங்கண்ணெடு மால்வளர்
கோலங்காணக் குறையுடை யாள்பிறர்
பாலடைந்து பணிவிடை செய்வதால். (௱௭)

பாடுவாசியின் மற்றிவடம் மனம்
ஓடு மாறுசெயற் கரி தென்றுனி
நாடுமிங் கிவளுக்கித நல்கிடா
றீடு கொண்டுறிலோ பிழை யென்றெனு. (௱௮)

ஆசியா மம்மையார் முகநோக்கி
நேசி நாளு நிமலனை நெஞ்சிடை
ஏசிலா விரதஞ் செய்தெகாதசி
ஆசி லென்னிலடைந் தரிநாமங்கேள். (௱௯)

இன்ன வாறெழு கற்குனே யேவுவோர்
நன்னர் நல்விடை பெற்று நடத்தியேல்
பொன்னிறுதன் பதம்புகு வாயென
அன்ன ஷ்ராசிக்கடை விதங்கூறினார். (௱௰)

நல்ல தென்றவர் பாதநளினங்கள்
சில்லலோதிச் சிரமிசைச் சேர்த சித்தம்
மல்லல் சேரகம் வந்தொழி வின்றிமால்
புல்நெஞ்சிற் புரிந்துறு வாரரோ. (௱௰க)

மனையி னூழிய முஞ்செய்து மாலரி
தினமுணர்ந் துபவாசஞ் சிதைவுறு
தனைய பாத்தி ரிப்போதிற்றம் மாண்டைமார்
நினைவினல் விடையீய நிகழ்த்தியே. (௱௰௨)

கொண்டுபோதலே வாழுங் குலமனைக்
கண்டுவோரோடு கூடியடைந்தவர்க்
கண்டு பாதம் வணங்கிக்க சிந்துளம்
விண்டு கீர்த்தனம் பாடவின வியே. (௱௰௩)

ஊரி தினந்தொறு மிப்படிக் கண்டரும்
பெரிய மாதவருங் களிபேர்கிலாக்
கரியமால் புகழ்கேட்டுக் களிப்பினிற்
பிரிபிலாது வரவோர் தினத்திலே. (௱௰௪)

புறத்து மாய புரத்தினின்றும் வரு
திறத்து ளோரி லொருத்தனைத் தீங்குசேர்
உறக்கடித்த துரக முலந்தனன்
இறக்கக்கண்டங் கியாவருங் கூடினா (௱௰௫)

நாலு ஜாமமு நன்கந்தப் போதலே
மாவினும மகிமை சொல்கின்றத
னுவினன் பிழைக்கச் செய்வ தாகுமோ
வலநாமறி வோமென வெண்ணினார். (௱௰௬)

எண்ணியச் சவத்தைக் கொடங்கேகினார்
புண்ணியத் துயர்கின்றவொர் போதலே
பண்ணினார் திருநாமம் பகரிடம்
நண்ணிநன் கிருக்கச் செய்து நாடினார். (௱௰௭)

ஓரியினுமம முதினு நல்லது
பெரிதியாவரும் பேணிப் பசித்திடற்
குரியதாத லின்கை புடைத்துத் தமக்
கரியனுமங் கழறுமி னெனறனர். (௱௰௮)

என்றுபோதலே கூறவங்கி யாவரும்
நன்றவாறு நடத்தின ராயிவண்
துன்றுகின்றவன் சொல்கில னுமமும்
ஒன்றுகை கொட்டிலனென வோதினார். (௱௰௯

அணவ னேருரை கேட்ட ரவாற் செத்த
பிணமெனத் தெரியாது பெரியவர்
குணபந் தன்னைக் குறித்து யிருள்ள தென்
றுணர்வு தோன்ற வுரைக்க லுற்றாரரோ. (௩௱௨௰)

மனிதராகப் பிறந்தவர் மாலரி
புனித நாமத்தைக் கைகொட்டிப் போற்றுதல்
இனிதிதிற் பெரிதில்லை மற்றை கையால்
நனிபுடைத்துக் கைநாமங் களோ தென்றார். (௩௱௨௧)

தனது தாசர் சவந்தனை நாமங்கள்
இனிதுசொல் கென்றிசைத்தலு மவ்வுழி
வினவுவாரொடு கூடிவிருப்புறும்
பனக மெல்லணை யான் பரிவாகியே. (௩௱௨௨)

பேசு கென்றபடி பிணம் பேசிடா
தேசும் மாவுறி லென்பெயருக் குமென்
றாசருக் குந்த வறுறுமென்றாநன்
னேசமுற்றி யமனை நினைத்தனன். (௩௱௨௩)

நினையுமுன் யமன்வந்து முனிற்றலும்
அனைய ஞான நோக்கிய ராத்தொடும்
இனையறவி பெறவினி நிகென
முனைவன் முன்னுயிர் தந்தருண் முற்றினான். (௩௱௨௪)

ஆவிபெற்ற வனையனெழுந்துதன்
றவி றலரி நாமங்க ளோதிக்கை
மேவுமன்பொடு கொட்டி விருப்புடன்
றவிலா நடஞ்செய்தனன் றசர்முன். (௩௱௨௫)

கண்ட யாவருங் கைபுடைத் தானந்தம்
கொண்டு நன்கு வியந்து கூத்தாடினார்
தொண்டருந் தெரிந்தன்பு துளங்குற
விண்டுவைக் குறித்தின் பின் விளம்புவார் (௩௱௨௬)

சவமெனத் தெரியா மற்றக வுடன்
புவன நாயகன் பேர்புகல் கென்ற சொல்
அவமிலா திவறவி பெறச் செய்தாய்
நவமிதென்னை களினை தன்றுதனே. (௩௱௨௭)

யாதுந் தேர்வதில் லாதுறு மென்வயிற்
கோதிலா வருள்கொண் டுவிளங்குறும்
நாதனே யைவர்க் காகநயந்துபோம்
தூதனே யெனக்கண் புன றாவினர். (௩௱௨௮)

தூவிக் கேட்டிசைச் சூரியன் றேன்றுமுன்
மேவுமா ரதிவிட்டல னுக்கெடுத்
தாவலிற் பிரசாத மளித்திட
யாவரும் பெற்றக மகிழ்வாகியே. (௩௱௨௯)

உலகத்தை யுத்தரிக்கும் பொருட் டிவண்
நிலமளந்த வனேயிந்த நேயராய்
இலகு கின்றன னென்றவரைத் துதி
பலபுகன்று பதியுறப் போயினர். (௱௩0)

வேறு.

ஹாசிப் பெயராரிப் படியாஞ்செய் கைகள் யாவும்
நேசத்தொடு கண்டுஞ்சொலு நெறிநிற்பது கொண்டும்
மாசற்றியல் வாரிப்படி வருடம்மொரு மூன்று
காசற்றுற முகதம் பெறுகாளைப் பருவத்தார். (௱௩௧)

தமிலாகிய பாகம்பிரி வாகற்கமை தருவார்
சுமிலாகிய வடிமைப் பணிநாளும் புரிகிற்பாள்
தமியாள் பகல் கூடாளது தன்னுற் பணிகொள்வார்
எமிலா ரொனவிலை செய்வதற் கிசைந்தா ரிருவருமே. (௱௩௨)

அவ்வண்ண மறிந்தே பணி ஹாசிப் பெயரார்தாம்
செய்வண்ண மிவன்றுன மைச்சேர்ப்பார் செவியோரோ
உய்வண்ண நடக்கா தெனவுள்ளிற் றுயருற்றுர்
மெய்வண்ண முறைப்போர் வயின்மேவிப் புகல்கின்றுர். (௱௩௩)

அய்யே யெனையாள் வோர்தமிலாம் பல்பொருளெல்லாம்
மெய்யே பகிர்கிற்பா ரொனவிற்றுப் பொருள்பெற்றுச்
செய்வார் பகலெனையும் விலைசெய்தா லெனைச் சேர்ப்போர்
உய்வாம் வகை யுதவா ரொனக்கு தனலெது செய்வேன். (௱௩௪)

என்றுர் விழிகளி னீர்வரவினைத் தேய்வரி ருதாள்
நன்று யுறப்பிடித்துக்கொடு நவிலன்னை பிதாவோ
டொன்று கியகுருவுங் கடவுளு நீரென வுற்றேற்
கின்று கியதுமை நீங்கிட வெனக்கென்றி ரங்குற்றுர். (௱௩௫)

இரங்குற்ற துகண்டும் பிரிவெய்திற் றெனல்கொண்டும்
தரங்கத் திடைத்துயில் வோனுெடு தாசர் தனிநோக்கிப்
புரங்கற் பிதமதனு லெதுபுகு மோவது புகுநீ
அரங்குற்ற னுர்கொளலாற் பயன் யாதாமெனவறைந்தார். (௱௩௬)

அவ்வாறவர் புகலப் பணிஹாசிப் பெயரார்கேட்
டிவ்வாறுரை செய்யாதுமை யான்றுன் பிரிவுறுதற்
கொவ்வாதுள விலைதந் தெனை யுய்யக் கொளுநீரோ
தவ்வாதென வவர்கான் மிசைத்தாழ்ந் தாருளந் தளர்ந்தார். (௱௩௭

அனையார் தளர்வது கண்டரி தாசர்க்குள மலைவாய்
இனையாடனை விலைகோடலுக் கில்லைப் பொருணம்பால்
பினையாது செய்வோ மென்றனர் பேதுற்றனர் கொல்லை
தனையா யினும் விற்றுக் கொளற்கு மென்றுரை தருவார். (௱௩௮)

நீயஞ் சலையூர் செல்லுதி நின்பின் வருவேன் யான்
ஏயுங் கிரயங் கொண்டென வபயந் தரவெரியும்
தீயண்டின வின்மேன் மழைபெய்தா லெனத் தெளிந்து
வாயுஞ் சதனஞ் சென்றனர் மனநோ வதிலாமல். (௱௩௯

பின்மைத்துக ரூர்க்கே கினர் பேசும் ஹரிதாசர்
வன்மைக்கொடி யோரா மிருவரையுந் தனிநோக்கி
நன்மைச் செயல்புரிதாசியை விலைசெய்திட நாடும்
தன்மைச் செயல் கேட்டுற்றன னீர்சொல் விலைதருவேன். (௱௪௰)

என்றா ருரைகேட்டா ரிருவருஞ் சம்மத மெய்தார்
குன்றா கெடுங் கோபங்கொடு கொள்வான் வரலானீர்
பின்றா விலைகொடு நும்வயி னீ யோம்பிற ருக்கேல்
இன்றாயினும் விலையீகுது முறவாயினி ரெனலால். (௱௪௧)

எனவே யிருவருஞ் சொல்வதை யிற்குன் ஞறைஹாசி
வினவாமுன ரெனதாழின் விசித்ர மிதுவென்று
மனவேதனை கொளலைத்திருமால் தாசரு ணர்ந்தே
இனலே றுறு கின்றாயென வெல்லோர் முனுமிசைப்பார். (௱௪௨)

விலைதந்தனை வாங்கற்கு விடோபாவை விடுப்பேன்
பொலியுந்துதி புரிந்தென்றுடன் நமதூரகம் புக்கார்
உலைவின் றவனுறுவோ ரவருரையின் படியுறுமோ
தலைவெண்க டலமர் வானருளா லென்றன ரார்த்தார். (௱௪௩)

உடனே முகதம் புத்திர ரிருவோரு முடன்று
படநாகணை யுடையோனடி பரவப் பெறுதாசர்
திடனாய் விலைதந் துய்ப்பதின் முன்னம் விலைசெய்வோம்
மடநாரியை யெனவாங்கு நர்தமைத் தேடினர் வாய்க்க. (௱௪௪)

பகரும் விலையது தானிரு பத்தைந்து விராகன்
தகவின் பொடுதருவோன் கிடைத்தான்றன் வயின் ஹாசி
மகர்தம் மொடுபொருள் கொண்டுடன் வழங்கிச் செலுகென்றார்
முகமுன் பரிவாயோ வெனவலறிச் சிலமொழிவார். (௱௪௫)

என்றேசிகர் மொழிதப் புவதிலை யாமென வெண்ணி
நின்றே னுயிர் கொண்டிங்ஙன நிலையாயிது காறும்
அன்றாகு வதாகின்ற தனடியார் மொழியதுதான்
குன்றாவகை காப்பாய் வரைக்குடையாயென வழுதார். (௱௪௬)

ஆனைக்கு முன்வந்தாய்திரௌ பதிக்காடை முன்றந்தாய்
சோனைப் புயல்காத்தாய் மலைமிதக்கும் படிசூழ்ந்தாய்
மீனைப் புரைகண்ணு ணிறமேவச் சுதவெனவம்
மானைத் துதிசெய்தார் பலவகையா யதுபொழுதே. (௱௪௭)

புகழ்பண்டரி புரம்வாழ்வுறு புனிதன் றொருபணவன்
திகழ்வேட மொடவண் வந்தயல்செறிவோர் பலர்தெரிய
நிகழ்கின்ற தென்னென ஹாசியை நேர்ந்தன் குருநின்னை
இகழ்கின்றிலர் வருகென்றென ரெனையேவின ரென்றான். (௱௪௮)

தனைவாவென வழைக்கத்தெரி தாசித்தொழி லார்தாம்
முனைமேவுறு பணவன்கழல் முன்வீழ்ந்தடி பற்றி
எனையாள்குரு வுரைமெய்யென மகரோடினை வாக
அனையான்மக ருடன்ஹாசியொ டேனேமறை வாணன். (௱௪௯

வேறு

போதலே யெனுந்தாசர் புகன்றபடி தனதுதிருப்
பாதமே வுறப்புரிந்தான் ஹுமாசியைப்பண் டரிநாதன்
நீதமெய்ப் புதல்வருட னனைவியந்தார் நின்றுகண்டோர்
பேதமேயீ தென்றுபொருள் கொடுத்தான் பேசுற்றான். (௩௱௫0)

முகதம்புத் திரரோடீர் முந்துற வென்பொருள் கொண்டீர்
தகவினுங்க டொழுத்தைத்தனைத் தருகின்றி லீரதனால்
அகவின்பிற் கொளும்பொருளை யளிக்கவெனக் கேட்கவவர்
மகர்தம்மோ டாசியையாம் வழங்கினபின் பொருள்வருமோ (௩௱௫௧)

ஹுமாசிதனை மாண்கோறி யழைத்துப்போ யிருப்பதனால்
தாசிவிலை யவர்கொடுக்கப் பெறுதியெனச் சாற்றவவன்
மாசிலவர் கொடுபோகக் கண்டிலன்யான் மற்றவர்பால்
பேசிவிலைப் பொருள்கொள லெப்படியென்று பிணங்கினான். (௩௱௫௨)

இங்குவழக் கிவ்விதமா யிருக்கமுன்போம் போதலே
தங்குமிடத் திருந்திந்தத் தருதிதனைத்தான்கேட்டுப்
பொங்குமன்பு கொடுபாண்டு ரங்கவனைப் போற்றுமுன்
அங்கு நடந்திவ்வண்ண மழைத்தனை யோவென மகிழ்ந்தார். (௩௱௫௩)

அக்காலத் தவ்வூர்ச்சார் பதிலிருக்குமோர் புலையன்
மிக்கார் பாற்றினமடைந்தங் கவரடியை மிகப்போற்றி
இக்காலத் தெனக் குபதேசித்தருள வேண்டு மெனத்
தக்காரோர் தினமவனை நோக்கி யொன்று சாற்றுகின்றார். (௩௱௫௪)

யானுப தேசித்தருள் வதிலை யெவர்க்கு முபதேசம்
தானுரைக்க வல்லார் பாற் சார்கென்னவவன் மறுத்தும்
தேனுகுக் குந்துள வினனுக்கன் புறுவீர் திரஸ்கரியீர்
நானுமக்குப்பணி செய்யவுபதேச நல் கென்றான். (௩௱௫௫)

ஆறாற் பண்டரி நாதன்றனையடைவிற் கேட்கின்றேன்
தேனார் பைந்துள வலங்கற் றேவன்விடை தருவானேல்
மேனானுன்றனக் குபதேசித்தருள் வேனென விளம்பி
மீனான பாண்டரங்கன்றனை யுளத்துள் வேண்டினார். (௩௱௫௬)

தேவாதி தேவா பண்டரி மேவுந்திருத்தலைவா
ஓவா திங்கிவனுபதேசிக்க வென வுரைக்கின்றான்
தாவாத வுபதேசந்தரவுனக்குச் சம்மதமோ
ஏவான படி நடக்கின்றே னென்ன விறைஞ்சுதலும். (௩௱௫௭)

பாண்டுரங்கனஃதறிந்து பக்தருளந் தனிற்றோன்றி
வேண்டுமன்பு நல்லறிவு விரக்தி குரு விசுவாசம்
ஈண்டு மவர்க் குபதேசஞ் செயலாசை யிரக்க மின்மை
நீண்டுறு பொய்களவு கட்காமங்கொலை நேருறுதலொடு. (௩௱௫௮)

தேசிகன் சொலுளத் தமையாமற் பிறர்க்குச் செப்புதலாம்
மாசினனிங் கிவற் குபதேசம் வழங்க லாகாது
நீசிறி திங்கிவனை யறிதர வேண்டினி கழ்த்து கின்றேன்
ஆசி லுபாயத்தை யெனவ வர்க்கருள் லாயினான். (௩௱௫௯)

நீருழு மோரொருத தனை நீசனிவனுற் கொன்று
சீருறு துங்கியிளைஞரொடு சேர்ந்துண்க செய்யு மிதை
யாருமறிவுறச் சொல்லேலெனவவற்கு வற்புறுத்திப்
பாருமெனவே தாசர் பரிந்து நொந்து பகர்கின்றார். (௱௯௰)

உயிர் வதை செய்கிற தேதுக் குணுதையை யுண்கிறதேதுங்
கெயிறு கரிக்கிறச் செய்தோ யெனக்கிது நன்றன்றென்ன
வயிறு நிரம்புறவுலகை வாரியுண்போனெனதுரையைச்
செயிரில் பிரமாணமென விசுவசித்துச் செய்வதன்றல். (௱௯௧)

கொலைப் பவமும் புலாலுண்ணுங்கொடும் பவமு முமையடையா
நிலைப்புறயான் சொன்னபடி நிகழ்கவெனச்சொலி மறைந்தான்
கலைப்பிலுள மாண்கோஜி புலையன் முகங்கண்ணுற்று
மலைப்பிலென் சொற்படி நடக்கினியே நன் மாணுக்கன். (௱௯௨)

நடப்பதேதெனிலெனது நல்விடையைக் கொலை செய்திவ்
விடம்பிறர்க்குத் தெரியாமலளித்து வெளிப்படுத்தாயேல்
இடப்பட வுன்றனக் குபதேசஞ் செய்வேனெனச்செப்ப
மடப்புலைய னன்றென்று விடைவதைத்து வழங்கினனே. (௱௯௩)

விடைக்கறியைச் சமையல்செய்து விரும்பு முறவினரோடு
சடைப்படலின் றாயுண்டார் தாசரும்போ தடலுண்டோர்
கடைப்படுமிக் கொலைசெய்யா தவரிவரிக் காலத்தி
னிடைத்தகணைக் கொலைசெய்தா ரிதுநன்றோ வெனவகன்றார். (௱௯௪)

புசித்துறவோ ரகன்றபின்பு போதலே புலையனை
நசித்தவிடை யெலும்புதோ னண்ணுகொம்பு குளம்பெல்லாம்
விசித்தெனது கொல்லையிடைப் புதைத்தியென விளம்பதலும்
வசித்தவனப் படிச்செய்தான் மறைவாக நிசிதனிலே. (௱௯௫)

விடிந்தபின ரப்புலையன் விருந்துண்டோர் தமிலேதும்
தடிந்ததிலன் றானென்றே ரசம்புகுந்தோர் சார்பிருக்கப்
படிந்தவவ்வில் லான்கண்டு பறையனுள்வந் தானென்று
கடிந்தவனை நோக்கியில்லுள் வரலாமோ வெனக்கூற (௱௯௬)

சண்டாளனுங்களுக்கு மெனக்குமென்ன தான்பேதம்
கொண்டாளும் விடையை நென்னற் போதலே கொலைசெய்து
தண்டாதுங் களுக்கெல்லாம் விருந்துசெய்யச் சாப்பிட்டீர்
எண்டாவெனவ் வளவுமின்றி யெனையிகழ்வ தென்னென்றான். (௱௯௭)

என்றலுமவ் வில்லகத்தி லெல்லோரு முறக்கூடி
நன்றலது செய்யாமெய்ஞ் ஞானமுள மாண்கோஜி
இன்றிவன்சொல் வதுபிசகென் றார்சிலர்மற் றவரொருது
துன்றுமிடத் திலையென்றார் சிலர்துணுக்குற் றார்சிலரோ. (௱௯௮)

இப்படியெல் லோருமனக் கிசைந்தபடி தாம்பேசி
அப்படிச்செய் வாரோமற் றவரிடம்போ யறிகுதும்யாம்
பொய்ப்படிறு காதுனுரை பொருந்துகரி தானுண்டோ
எப்படிநீ மெய்க்காட்ட லென்னப்புகல வவன்புகல்வான். (௱௯௯)

என்னுரைதான் பிசகாம லின்றேமெய்க் காட்டுவனென்
றன்னவருக் குரைசெய்ய வனைவருங்கேட் டகங்காரம்
துன்னியிந்தப் போதலேசெய்த துண்டேற் கொலைசூழ்வோம்
மன்னனமை யொறுத்தாலும் பொறுத்துமென மனத்தமைத்து (௱௭௰)

ஆயுதபா ணிகளாகப் புறப்பட் டச்சுதனையுளத்
தேயுறக்கொண் டிருவிழியுந் திறவாம லிருக்கின்ற
மீயுயர்மாண் கோஜிமுன்னே வந்துனையாம் வீக்கவந்தோம்
நீயுனது கண்டிறந்து நோக்கென்று நெறுக்கினார். (௱௭௧)

விடைவதைத்து விருந்துசெய்து ராசாரம் வேண்டுவதோ
தடையறச் சொல்கெனக் கேட்கத் தாசருங்கண் டிறவாமல்
அடைவறவென் விடையதனை வதைக்கவருள் செய்தோமென்
புடைநெருக்கித் கேட்பவர்க்குப் புகல்வதென்னை புகலென்பார். (௱௭௨)

உன்னா லுண்டான விபத்தினைப் போக்கி யுதவுகெனப்
பொன்னா தன்றனைத் துதித்துப் புகழ்ந்து கொண்டு தாமிருக்க
அன்னா றொல்லாரு மெமைக் குலப்பிரஷ்ட ராக்குமுனக்
கென்னாகும் விழிதிறவாதிறை வனையெண்ணாறி லென்பார் (௱௭௩)

பலவிதமாய் வைதவரைப் பறையன் முகந்தனை நோக்கி
கலவிடையை வதைத்ததற்கு மெய்க்காட்டு கெனநவில
புலயனவர் தமைவாரீ ரெனவழைத்துக்கொடு போந்து
நிலவரையுட் கிடப்பவெல்லா மெடுத்து வெளியுற நிறைத்தான். (௱௭௪)

அவையெல்லாந் தகருறுப்பா யமைந்திருக்க விடைவதைத்தோன்
இவையென்ன புதுமையெனத் துணுக்கமுற்றங் கேங்கிநின்றான்
உவைகண்ட வுறவினர்பொய் புலையனுரைத் தானிவன்மேல்
கவைகொண்ட தெனவவன்ற னுயிர்வதைக்க நாடினார். (௱௭௫)

போதலே யெருதுளதோ வதுதெரிது மெனப்போந்து
மாதரோ றுளநிலையை நோக்கலு மற்றது நிற்க
ஏதடா புலையாநீ யெனதில்லுட் புகுந்திலவ
நீதநீ புகன்றதனு னினைவதைத்த னீதமென்றார். (௱௭௬)

அனைவரு மவ்வாறந்தப் புலையனுயிர் தனைவதைக்க
நினைவுகொளத் தெரிபுலைய னிலைதளர்ந்து நடுக்கமுற்று
மனையுறுமாண் கோஜிகடை வாயில்வந்தோ வெனப்புலம்பி
எனைவதையா தினித்தயைசெய் தீடேற்ற வேணுமென்றான். (௱௭௭)

அரிதாச ருறவினரை யாதரங்கொண் டுறநோக்கிப்
பெரியோர்நீ ரிவனிழைத்த பிழைபொறுக்க வேண்டுமெனத்
தெரியாதி யாமும்மைச் சீறிவைத பிழைதுமுனம்
தரியாமற் பொறுத்தருள்க வெனவணங்கித் தாம்போனார். (௱௭௮)

அருள்செய்த பெருமாய னவருளத்துக் குட்டோன்றி
மருள்செய்த புலையனிலை தெரிந்தீரோ வெனவகுக்கத்
தெருள்செய்து ஜகதீசா தீனதயாளாவென்னைப்
பொருள்செய்து நீயியற்றும் புதுமைக்கோ ரளவுண்டோ. (௱௭௯)

எனத்துதிகள் பலபுகலுந் தாசரன்புக் கிரங்கியருள்
புனத்துழாய் முகிலைகைத்துப் போயினன் போனபின்பு
மனத்திலொரு வருத்தமுமில் லாமலந்த மாண்கோஜி
இனத்துடனே களிசிறப்ப விருந்தனரக் காலத்தில். (௱அ௰)

வேறு.

புருடரிற் றிலகர் போதலே யென்போர்
கருடனைத் துவச மாயுள கண்ணன்
அருடலைக் கொள்பவ ராயினபோதோர்
வருடமுற்றுமனி மாரிவ றந்த. (௱அ௧)

வித்து வித்திடுத லின்றிவிலங்க
மைத்து விண்ணிலொரு மாமழைபெய்ய
வத்ததிக்கண் விளைவாமெனவெண்ணி
வைத்த வித்தையவர் மைந்தர் விதைத்தார். (௱அ௨)

பொழியு மாமழை மிகப்பொலிவாக
அழுகலாய்விதை யனைத்துமவிந்த
பழுதிலாதவரி பக்தர் தெரிந்து
வழுவிலாதுகடன் வாங்கினர் வித்தே. (௱அ௩)

வாங்கிவைத்தினிது வைகுமந்நாளில்
ஓங்குபண்டரியி லுற்சவநோக்கத்
தீங்கிலாதஹரி பக்தர் திரண்டே
ஆங்குவந்தவரை யண்மினரம்மா. (௱அ௪)

வந்ததாசரை மகிழ்ந்திவர்கண்டு
முந்துசென்றடி வணங்கிமுகுந்தற்
குந்து மன்புமிக வுள்ளவர் சேர
எந்தமாதவ மியற்றினனென்றார். (௱அ௫)

என்றபோதவ ணெதிர்ந்தவர் தம்முள்
ஒன்றொர் வேதிய னிவுத்தமர் தம்மை
நன்றுயர்த் தின னயந்து நலீர்நீர்
துன்றுபஞ்சமிதி லேசுகமாக. (௱அ௬)

எம்மை யாதரவு செய்திடல்வேண்டும்
செம்மையாக முன்பு செய்ததுபோல
வெம்மை தீரருள் விளைப்பவர் தம்போல்
இம்மை யிவ்வுலகில் யாருளரொன்றான். (௱அ௭)

வினவி யன்பருள வித்தை யிவர்க்கோ
தனமதற்குதவில் வேறில் விதைக்க
மனமினைக்க விலையென்பது மாறே
எனவுளத்தெணி மகாளை யிசைப்பான் (௱அ௮)

தனிவி டத்துற வழைத்தரிதாசர்க்
கினிது ணற்குள கம்வித் தலதின்றால்
அனைய வித்தினை யளிப்பத ளைனீர்
மனமறுக்கமு றன்மின்ன லமைந்தீர். (௱அ௯)

உயிரிலாநில னுறச்செய்து வித்தை
பயிரதாக வெகு பாடுகள்பட்டால்
முயல்வு தான முயல்வுக் கமைவாக
அயர்வு தீர வருளும் பலனம்மா. (௱௯௰)

ஆவியுள்ள வுடலாக விதைக்கில்
மேவுமிக்க பயன்மெய்த் துணியின்றித்
தாவில்மற் றிதிலுமே வரிதாசர்
மாவயிற்றிடில் வரும்பய னென்றே. (௱௯௧)

ஆதலாலிவ னடுத்துள ரான
சாதுசற்சனர் தமக்குளவித்தை
ஈதலேநல னெனச்சொல வந்தப்
போதலே புதல்வர் புந்தியிசைந்தார். (௱௯௨)

உள்ளவித்தையவ னுற்றவருக்குப்
பொள்ளெனத் தரலும் வாங்கினர் போனார்
விள்ளு மற்றிவர் நிலத்திட வித்துக்
கொள்ளு மற்றொருவ னைக்கொடு வென்றார். (௱௯௩)

வாய்ப்பவே கடன் வழங்கு மவன்றான்
பேய்ப்பரங்கி விதையைப் பெறநல்கப்
போய்ப் புனத்திடை பொருந்த விதைத்தார்
காய்ப்பு வீதறி கருத்தர் சிரித்தார். (௱௯௪)

இவரி வூர்முதல்வ ரொன்றெண யார்க்குந்
தவிர்கி லாமலுள தானிய மெல்லாம்.
கவரு மாதருத லாயினர் காத்தற்
கெவருளா ரிவரை யன்றியி லென்பார் (௱௯௫)

இன்னுமிட்டுள பரங்கி யெனுங்காய்
தன்னைமற்றும் வருதற் கிசைவானோர்
நன்னர்பெற் றகல நல்குவதன்றி
என்னைமுற்று மிவரிற் பயனென்பார். (௱௯௬)

உறுநிரப் பினர்கள் யாருமொவொன்று
பெறுதலுக் குரிய தாகுமெனப்பின்
மறுவறக்கிளரும் வன்பயிரைப் போய்த்
துறுவநோக்குவ மெனச்சொலுகின்றார். (௱௯௭)

சிலபகற்கழிதல் சென்ற பின் வந்து
பலரு மற்றவரிடம் பயிர்தன்னை
நலமுறத் தெரிதல் செய்த தினன்காய்க்
குலவுவோர் பலமுறித்தனர் கொண்டார். (௱௯௮

பற்றியங்கதை யுடைத்தனர் பார்க்க
உற்றகோதுமை களாயதனுள்ளே
மற்றி தென்னென வியந்து மதித்தார்
பெற்ற மேய்த்த வோர் பிரானருளென்றார். (௱௯௯

அதை யறிந்தோரதிகாரி வியந்தே
இதை யிமண்டலீ கனுக்கிது போதே
சிதை வதின் றறிவுறச் செய்வனென்று
விதை விரைந்தெழுதி விட்டனன் மாதோ. (௨௱)

அரசனுகிய வவிந்தனறிந்து
விரசுமிங்கிது வியப்புள தென்று
பரசு கண்ணனது பத்தரை யன்றே
முரசிணங்குகடை முந்துக வென்ருன். (௨௱௧)

ஏவலாளர் கடிதேகி யவைக்கண்
மேகலாகவ வரைப்புகு விக்கக்
காவலோனவ ரடைந்தது கண்டி
யாவதீதி வணியம்புக வென்ருன். (௨௱௨)

யாது நானறிகிலேனி வியற்கை
ஸ்ரீ தரன்றெரி வனென்றனர் செப்ப
நீது முன்பவனுருத்திவன் வஞ்சச்
சூது ளோனெனமனந்துணி வுற்ருன். (௨௱௩)

இன்றிவன் றனையவிந்த னெனச்செய்
தொன்று விப்பெனென வுன்னியுளத்தில்
நன்று கோவின திறைச்சியை நண்ணும்
சொன்றி யோடுறுதல் செய்திவர் துய்க்க. (௨௱௪)

வைத்தபோ தவைமருத் துளவத்தோன்
மெய்த்த சீரருளின் மெல்லி யபூவும்
பைத்த பைந்துளவு மாயினபார்த்துச்
சுத்தமொன்றுடன் வியந்து துலுக்கன். (௨௱௫)

மனதுளேமிகு பயங்கொடு மாமால்
தனது தாசரடி தாழ்ந்து நமக்கென்
இனிது வேண்டுறுவ தீகுவனென்னப்
புனித சிலரொதும் வேண்டிலர் போந்தார். (௨௱௬)

இரவு நன்பகலு மோவுதலின்றிப்
பரம னெஞ்சுற நினைந்துறு பக்தி
திரமதாகநிலை செய்துற மூட
நரருமுய்வுறுத னண்ண விருந்தார். (௨௱௭)

மாண்கோஜிபோதலே திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௩௭-க்கு செய்யுள் ௩௯௱௭௭.

முற்றிற்று.

பகிரம்பட்டர்சரித்திரம்.

புகழ்தரு பைடண புரமென் றோதிடும்
நகர்தனி லாறுசாஸ் திரமு ணர்ந்ததேர்
தகவினர் வேதங்க டம்மில் வல்லவர்
பகர்பெய ரேதெனிற் பகிரம் பட்டரே. (௧)

பலபன வருக்குநூல் பயிற்ற வல்லராய்
இலகுதன் னகத்திலெந் பகலு தாசனன்
குலவுகோத் திரமுறக் கொண்டு நாடொறும்
புலரியிற் கங்கைபோய்ப் புனலி னாடுவோர். (௨)

செயத்தகும் ஜபவனுஷ் டானஞ் செய்துமத்
தியப்பகன் மனைக்குவந் தேய்மை வேத்தியம்
நயத்துவை சுவக்கட வுளுக்கு நல்கியே
தியக்குழு வருமவ ரோடு சேர்ந்துண்பார். (௩)

பின்புறு புராணநூல் பேணி வாசிப்பார்
அன்புட னிவ்வகை யமையு நாளிலோர்
நன்பக லுண்ணுங்கா லல்குந் தேவியை
இன்புட னோக்கிவி னோத மெய்தவே. (௪)

காய்கறி களுக்குப்புக் கலத்த லின்றியென்
நியமை செயலெவ ணிகழ்ந்த தென்னலும்
ஆயவ ணீர்கிழ மாகி யுஞ்சுவை
மேயது வேண்டுமோ வெனவி ளம்பினள். (௫)

கேட்டலும் பட்டரக் கிளர்ச்சிக் கேங்கினர்
வாட்டமிக் கெழுந்தந்த மனைவி தாளிடைப்
பூட்டிய கரத்தொடு வணங்கிப் போக்கற
நாட்டினை தாயென நவின்றங் கெண்ணினர், (௬)

அறுபது வருடமா கியுநம் ஜன்மந்தான்
வறிதென லாயிற்றே யினிமற் றேனுமிப்
பிறவியீ டேறிடப் பெறுதல் வேண்டுமென்
றுறவயி ராக்கிய முறுத லாயினர். (௭)

வனத்திடைப் புகிலிந்த மறைவல் லோரெலாம்
இனத்துறக் கூட்டிவந் திடுவ ராதலாந்
'கனத்தவிக் குலத்தினைக் கடந்து வேறொரு
மனத்திறுக் கிசைகுல மருவுவோமெனில் (௮)

இம்மறை யவர்நமை யெய்தி டாரெனத்
தம்மனத் தெண்ணியுஞ் சன்னி யாசமாய்ச்
செம்முதல் பரமஅம் சத்திற் சேருதல்
நம்மகத் துறினுயர்க் தோர்க வைத்தலாம். (௯)

ஆதலா விழிகுல மாத னன்றெனக்
காதலி தனைவிடுத் தவிந்தர் கட்கெலாம்
மேதகு குருவென விளங்கு வோன்வயிற்
போதர லாயினர் புகலு கின்றனர். (௰)

உங்குலத் தியாமுறி னலமுண் டாகுமோ
பொங்குறுங் குரான்வயிற் புகல்வ தென்னென
எங்குலத் துறிலுமக் கினிமை யுண்டுதான்
அங்கிருந் திங்குறல் பொருள பேட்சையோ (௰௧)

நீர்மிக யோக்கியர் நெறியெ லாந்தெரி
வீரும தின்குலம் விடுத்த னன்றன்று
சார்தரல் பொருணசை தானென் ருற்பொருள்
சேர்தரும் வகைசெய்வே னென்று செப்பினன். (௰௨)

உம்மத மொருவகை யுள்வென் றெண்ணியான்
சம்மத மாயின தன்றிச் சார்தலின்
நம்மனத் திலைபொரு ணசையென் ருேதினர்
தம்மனை வியைவிட்டுச் சார்ந்த பட்டரோ. (௰௩)

அவர்மனத் திடத்தினை யாய்ந்த விந்தர்தந்
தவகுரு சுன்னத்துச் சமைத்துப பிரஷ்டனுய்
எவமுறச் செய்தன னிவர்தஞ் செய்கையின்
விவரம தறிந்தனர் வேத வேதியர். (௰௪)

பட்டரைத் திருத்தலெப் படியென் றெண்ணிக்கை
விட்டன ரிவரிழி மிலேச்ச னுகியே
கெட்டதை யறிந்திவன் கெடற்குக் காரணம்
இட்டான் மனைவியா லெனச்சொல் வார்சிலர். (௰௫)

ஆயினு மவளிழித் தறைத லாகுமோ
தீயவற் சொல்வினுஞ் சினக்கக் கூடுமோ
மேயவிங் கிவனென விளம்பு வார்சிலர்
எயது பித்தமிங் கிவற்கென் பார்சிலர். (௰௬)

பாவியிங் கிவனைப்பார்த் திடினும் பாவமாம்
காவினிற் பெயர்நவின் ருலுந் தோஷமாம்
தீவினை யோன்மனை திரு முன்னரோ
ஆவியை விடினல மாமென் பார்சிலர். (௰௭)

இன்னண மூரிலுள் ளவரி யம்பிடப்
பின்னரப் பிரஷ்டனம் மதத்தும் பெற்றிலான்
நன்னலா கவையென நாடியோர்தினம்
மன்னுகங் காநதிக் கரைக்கண் வந்தனன். (௰௮)

அக்கரை மருங்குறு மந்த ணுளர்பால்
புக்கியான் பிரஷ்டனும்ப் போத லாயிற்றே
மிக்கான் மறைதெரி வேந்த ரேயெனச்
சக்கினி ரொழுகுற வழுது சாம்பினன். (௰௯)

இருபிறப் பாளர் நலுக்க ரின்மதம்
மருவின தாற்பயன் வந்த தென்னெனச்
சருவுமென் முன்வினை தன்னிற் சாதியை
ஒருவின் தன்றிமற் றொன்று மில்லென்றான். (௨௰)

கன்றென விரங்கினர் நாடிப் பிராய்ச்சித்தம்
இன்றுசெய் திணக்குத வினிய தென்றுகொண்
டன்றவர் தக்கன வுருற்றி யந்தணர்
என்றுறச் சேர்த்தன ரிசைவு கொண்டரோ. (௨௧)

அத்தரு ணத்திலே யவிந்தர் யாவரும்
ஒத்தனர் கங்கைநீர்க் கரைக்க ணேடிவர்
இத்துலுக் கனைமறை யவரி லெய்திட
எத்திறத் தமைத்துளீ ரென்று கேட்டனர். (௨௨)

வேதியர் தமைவந்த விந்தர் கேட்டதற்
கோதுவன் பிரஷ்டனு யுற்ற வேதியன்
நீதியிற் றுலுக்கனாய் நியமித் தீரொனில்
காதினிற் றுணையுள காண்க வென்றனன். (௨௩)

என்றவ ரோடுவா தாடி யேசலும்
சென்றனர் பின்பிராய்ச் சித்தஞ் செய்துடன்
ஒன்றினர் தங்களை நோக்கி யுங்களால்
துன்றுதோல் வளர்ந்தில சுனத்துக் கேனென்றான். (௨௪)

தோல்வளர்ந் திலவதாற் றுலுக்க னேயன்றி
மேல்வரு வேதிய னாக வில்லைநான்
சால்பெருந் தகுதியீ ரொன்று சாற்றிட
நூல்வளர் மார்பினர் நுவல்கி லாருற்றார். (௨௫)

வேதிய னும்மலன் மிலேச்ச னும்மலன்
சாதியி லானெனச் சலித்து மார்க்கத்திற்
போதரு வோர்தமை நோக்கிப் போந்தயான்
ஏதுசா தியிலுள னெனவி னாவினான். (௨௬)

வழிவரு வோரவன் வதனம் பார்த்து நீ
எழின்மறை யவனென வெனக்குச் சுன்னத்துச்
சுழியுள தேயெனச் சொல்ல மற்றவர்
இழிவுறு பித்தனென் றேசிப் போயினார் ௨௭)

பின்னருஞ் சிலர்தமை நோக்கிப் பேதமை
துன்னினேன் காட்டிடத் துலுக்க னென்றனர்
மன்னுறு துலுக்கனேற் செவியில் வன்றுளை
என்னுள தெனமனந் தியக்க மெய்தினார் (௨௮)

தியக்கமோ டவனெங்குந் திரித லைக்கண்டு
மயக்குறு பித்தனென் றலைவ ழங்கினார்
அயர்ப்பிலன் றனக்குள வையந் தீர்த்தருள்
நயக்குரு யாரென நாடு கின்றனன். (௨௯)

வந்தன ஞோர்வட வாள மென்னுமூர்
சந்தவூ ரினிலொரு நாக நாதனென்
றந்தமி லருந்தவத் தவனைக் கண்டனன்
முந்தினன் வணங்கினன் மொழிவ தாயினன். (௩௰)

சொல்லுநான் மறையவ ஞேது லுக்கனே
நல்லநீ மறைகுதி யென்ன நல்லவர்
வல்லதங் கைத்தடி கொண்டு மாமயல்
புல்லினேன் றலைமிசைப் பொருந்தச் சாடினர். (௩௧)

சாடலு மூர்ச்சையாய்த் தரணி வீழ்ந்தனன்
ஈடறு தவத்தின ரிவன்ற னையத்தை
வீடுறத் தொலைத்துநல் விவேக ஞானத்தை
நீடுறப் பொதிக்க நிச்ச யித்தனர். (௩௨)

அருகுறு சீடரை நோக்கி யக்கணத்
தூரலுட னுலக்கைகொண் டுவரச் சொல்லினர்
மருவலு மதிலவன் றன்னை மர்ட்டியே
உருவற விடிக்கவென் றுரைசெய் தாரரோ. (௩௩)

சீடர்க ளப்படி யேசி தைத்தனர்
மூடுதோ லெலும்பொடு தசைக மூலமும்
கூடியொன் றுயறக் குத்தி மொத்தையாய்
ஈடுறச் செய்தபி னிருந்த வத்தினர். (௩௪)

அந்தமொத் தையையொரு பானை யாக்கியே
இந்தனச் சிதைகளை யடுக்கி யேயதில்
வெந்திடும் படிவைத்து வினையெ லாங்கெடச்
செந்தழ லிட்டனர் சேர்ந்து ளோரெலாம். (௩௫)

...தி சயித்திடக் கனிந்து வெந்தபின்
...ருந் தவத்தின ரதனை வாரளி
கொண்டதங் கண்களாற் குளிர நோக்கினர்
அண்டரு மவுனமாயமர்ந்த் தாகவே. (௩௬)

எரிந்துறு சிதைகளை விலக்கி யானைச்
தெரிந்துரை செய்யெனச் சென்ம மாறினேர்
அரிந்தசுன் னத்துறிற் றுலுக்க னுமென்பாம்
விரிந்தகா திற்றொளை மேவி விந்தெனும்பாம. (௩௭)

இரண்டுமில் லாதபோ தெதனைச் சொல்லுவோர்
தெருண்டதே சிகர்க்கெனச் சிந்தித் துற்றனர்
மருண்டுறு வதுதெரி யாசி றேசிகர்
இரண்டனைத் துலுகர்யார் செப்பு கென்றனர். (௩௮)

அதற்கும்பே சாதவ ரிருக்க வாரியர்
சிதைக்குளிட் டெரித்துநற் றெளிவ தின்றென
இதத்துடன் சிதையினின் றெழுப்பி மாசுநீர்
விதத்துமெய்ஞ் ஞானத்தை மேவச் செய்தனர். (௩௯)

பட்டர்மெய்ஞ் ஞானத்தைப் பெற்றுப் பற்றறு
நிட்டையோ டானந்த நிலைய ராகித்தம்
இட்டநே ரருள்குரு விணைம லர்ச்சரண்
தொட்டுற வணங்கினர் துதிமி கச்செய்தார். (சு0)

முன்னொரு நாமரா வதாண மூர்த்தியை
இன்னமு தூணச்செய்தார் ஞான தேவென்போர்
அன்னிறக் கவரியே தஞ்சொ லச்செய்தார்
பன்னரு மதிசயம் பலசெய் வாருளர் (சுக)

ஊரிதன தாசரி லான போதிலும்
எரிபுகு வித்தெனை யின்ன செய்தவிப்
பெரியவர் போலெவர் பிறருண் டென்றவர்
விரிபுகழ் பற்பல விளம்பி நின்றனர். (சுஉ)

நாகநாத சித்தர்தா நல்க நல்விடை
ஏகெனத் தருதல் பெற்றவ ரிணைச்சரண்
வாகுறத் தொழுது பண்டரிக் கண்வந்தனர்
மேகமா நிறத்து விட்டலனைக் கண்டனர். (சுங)

கண்டு கண்ணொடு மனங்குளிர்ந்து கண்கணீர்
மண்டுறத் தொழுதனர் தழுவி வாழ்த்தினர்
விண்டுதன் குணவ னுபவத்தின் மேவினர்
தொண்டரோ டிணங்கினர் கவிகள் சொல்லியே. (சுச)

பக்ஷிராம்பட்டர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் ருசு-க்கு செய்யுள் ருதுசுஉக

முற்றிற்று.

கணேசநாதர்சரித்திரம்

* ——————————— *

சிரணிபாலே காட்டெனு நாட்டைச் சேர்ந்தோர் சார்
சாரசமென்று முச்சனி யென்றுஞ் சமைவாக
ஊர் களிரண்டுண்டாயவை சேர்வோ ரெதுருவாத
பேரறி வோர் வைராக்கிய சீலம் பிறழா தோர். (க)

ஞானகணேச நாதரெனும் பேர் நலனோர்கள
பீனமதொன்றே யன்றியொர் தூசும் பேணா தோர்
தீனதயாளனென விடோபா சீர் சேர்வு
தான நலஞ்சேர் கீர்த்தன நாளுமறை கிற்போர். (உ)

ஆரணியஞ் சென்றே பகலெல்லாமமர் கிற்போர்
பேரணி யூருட் கங்குலடைந்த பின் வந்து
சீரணி மாறன மாவின்று திரிவுற்றுக்
கோரணி யின்றி நேருறு பிச்சை கொவென்பார். (ங)

புகழி கழுன்றுதவருறு நாளிற் புவியாளும்
திகழ்வினனென்னுந்தக வினஞான சிவராஜன்
ஜகமகஞ தன்வளர்வுறு மோர் பண்டரி சார்வான்
அகமகிழ்வோடு வருமளவிவர் சீரறிவுற்றுன். (௪)

காண நயந்தான் வந்திவர் தம்பாற் கடிதுற்று
மாண வணங்கித்தானவரேவு மாடுற்றுப்
பேணரு ஞானம் வரகவி பேசும் பேச்செல்லாம்
ஏணவர் தம்பாலினிது தெரிந்தங்கின் பாஞன். (௫)

பலரும் விரும்பும் படி புதிதான பரியங்கம்
நலமுற முந்தியிவர் துயில் செய்தனன் றென்று
குலவவர் முன்றன்னிரு கரமும் மன்பொடு கூப்பிச்
சலனமிலா நீரொருதின மென்னிற் சயனித்து. (௬)

அடியனை யாளவருள் செயவேண்டும் மென வேண்ட
முடிவுறு சீலரவனுபசார முகமன்கண்
டொடிவற வுள்ளமிகவு மிரங்கியுவனுய்த்த
வடிவுறு பல்லக்கதனிடை யேறி மனை வந்தார். (௭)

வந்த பினந்தராத்திரி மலரால் வனைவித்துக்
கந்த மிகுந்த பஞ்சணை சேரங்கந்தன்பால்
நந்த மிலென்ன நன்குதுயின்று நுகர் கிற்பீர்
எந்த முளத்துக்கினிதுற வென்றங்கிறை சொன்னுன். (௮)

வினவுகணேசரிது விழைவுற்றோ மோவென்று
மனது சலித்தம் மன்னிரவுக்கு மாறின்றி
முனருறுகிற் கும்பரல்கள் பொறுக்க முடிவேந்தன்
இனவெதனுக் கென்றதனை வினவவிவர் சொன்னுர். (௯)

ஊரிபெயரொண்ணற் கெனவுடனே யவ்வரசன்றன்
திரிகள் கொளுத்தித் திகழ்வுறு தீபஞ் செறியச்செய்
துரிய படுக்கைக்கணுற விடுத்துப்புற முற்றுத்
தெரிதரலின்றித் திரை திசை தோறுஞ் செறிவித்தான். (௰

வலையுள கப்பட்டுறு மிருகம் போன்மன நொந்திந்
நிலைதப லெப்போதென நினைவுற்று நிறைகிற்கத்
தொலைவில் பரற்கள மளிபரப் பித்துயில் வுற்றுர்
மலைவுறு கொற்றத்தரசன் விடிந்த வுடன் வந்தான். (௰௧

வந்து கணேச நாதரை வந்தித்தனை முற்றும்
சிந்து பரற்கள் முழுவது நோக்கித் திகழ்வோரை
இந்த விதத்திற்றுயில் வகை யேதுக்கெனக் காதர்
அந்த விதத்திற்றுயில் வதுவே நன்றக மாறு. (௰௨

மெத்தெனிடத் தினித்திரை மேவின் மெய் சோரும்
அத்தனை நத்தும் புத்தியுறுதிங்கரசே நின்
சித்தம் விரும்பற் குற்ற சுகத்தின் செயலுக்காய்
ஒத்ததுயர்க் கட்டத்துறல் வேண்டு முடனென்றுர். (௰௩

ஆயதுகேட்டுப் புரவலன் மிக்கவுறு தாபம்
மேயவனாகிச் சுகம்விழை யானாய் வினைவென்ற
தூயனைவேண்டித் தொழுதருள் பெற்றுத் துளவத்தார்
மாயவனாமஞ் சொல்லொழிவின்றி மகிழ்வுற்றான். (௰௪)

பின்புகணேச ரவ்வயினின்றும் பெயர்வுற்று
முன்புறைதானத் தெய்திமுகுந்தன் றிருநாமம்
அன்புடனோதித் தம்பதமேவு மவர்சென்னி
இன்புறவங்கை வைத்தவுடன்மற் றவரெல்லாம் (௰௫)

உலகவியற்கை பலவுநசித்தன் றுயர்ஞானம்
இலகநிலைப்புற் றரியடியாரா யெழிலுற்றார்
நிலவுறவிவ்வா றொருவருமேந்தா னிகழ்கிற்க
மலமறு முன்னூற் றறுபதுசீடர் வாய்ப்புற்றார். (௰௬)

வாய்த்தவர் கௌபீ னத்தொடுவிராக் கியநிலை
ராய்த்திக ழான்ம ஞானமுமுடைத்தா யரிநாமம்
தோய்த்துள நாவா ராயினராய்வூர் தொறுகிற்போர்
தூய்த்தவர் செய்யுஞ் செய்கையைநோக்கிச் சொல்லலானார். (௰௭)

இவர்சர ணாற்றோ ரிவரென லானா ரென்போரும்
இவருறவோரை மயலுறுவிப்பா ரென்போரும்
இவர்திகழ்பண்டரி யிலுறைவா னேயென்போரும்
இவரதுசேவை பவமகல்விக்கு மென்போரும். (௰௮)

ஆயினயாரு மிவ்வகைபேசி யவர்தம்பால்
மேயினர்கண்டார் சூதமரச்சார் மிளிர்கிற்கப்
பேயினதாவி முலைவழியுண்டான் பெயரோதும்
வாயினரோடீ ரும்வயின்வந்த வனையெல்லாம். (௰௯)

சீடனெனக்கொண் டிதவுபதேசஞ் செய்தும்பின்
ஒடிவரச்செய் வதினவருக் குள்ள வில்வாழ்வு
கேடுறுகின்ற தாகலின்யாஞ்சொல் கிறவாறு
நீடுறநீர்செய் தருளுதல்வேண்டு நிலையாக (௨௰)

அஃதுவெனையென்னி லான்மவிவேகத் தவராகக்
கதுவுநமக்குச் சகலபிரா ணிகளுமொன்றால்
இதுமுதனீர்கி ருபைகொடுதாருக் கட்கெல்லாம்
முதுவுபதேசஞ் செயுமெனநாதர் மொழிகின்றார். (௨௰௧)

அப்படியேசெய் கிறெனென வேதன் னருகாகக்
கப்புடனின்ற சூதமரத்தைக் கண்ணுற்றே
ஒப்பறலான தாரகமறையை யுரைசெய்தார்
செப்பியதைக்கண் டோரவர்முன்பீ துரைசெய்வார். (௨௰௨)

மாணிடருக்கு நீருபதேசம் வாய்ப்பச்செய்
தானபினம்மா னிடர்குணம்வேறா குதல்கண்டோம்
ஈனமிலிம்மா மரமுபதேச மெய்துற்றுத்
தானுளநீர்வே றானதனுக்கென் றகவென்றார். (௨௰௩)

அன்றுகிடைத்த ரொட்டியுடன்கீ ரையுமைக்கு
நன்றுபடைத்துக் கொண்டமரத்துக் கெதிர்நண்ணி
இன்றுநமக்கா கியபிரசாத மிவைநீயுண்
கென்றுகொடுத்தார் மற்றவர்கண்முன் னேநாதர். (௨௪)

தருதலுமந்த மரம்விடராகத் தாங்கண்டுட்
செருகினரம்மா மரம்விடர்மூடித் திகழ்கிற்க
அருகுளயாருங் கண்டுவியந்தா ராய்நாதர்
திருவடிகளில்வீழ்ந் தினிதுதுதித்துச் சேவித்தார். (௨௫)

மறுவில்கணேச நாதனைநோக்கி மகிதன்னில்
உறுவருமைப்போ லாருளர்யாஞ்செய் துளதீமை
சிறிதுமுளத்தெண் ணுறுதலிலாமை செயுமென்று
பெறுவிடைபெற்றுப் போயினர்பாதம் பெரிதேத்தி (௨௬)

ஆரணியத்தில் மாலரி கீர்த்தனஞ் செய்து
போரவிருக்கும் போதொருநாள்மெய்ப் புகழ்கேட்கச்
சாரவடுத்தார் நால்வருணத்துத் தமரெல்லாம்
நேரவரைக்கண் டோருரைசொல்வார் நிகரில்லார் (௨௭)

கூடினயாரு மால்பெயர்கூறிக் கரதாளம்
போடுமினென்ன வந்தவரெல்லா ரும்போட
நீடுறுமறையோர் போடலராகி நீயீனன்
ஈடுறவெம்மைப் போடெனயாம்போ டேமென்றார். (௨௮)

என்றலுநாதர் நீயிர்சுமா விருங்கோளும்
மன்றயவாவிங் குறுசிலைபோடு மௌனமாடே
ஒன்றியகற்க ளொன்றுட னொன்றுற் றுறுதாளம்
பின்றுதலின்றிப் போடவியந்தே பேசுற்றார். (௨௯)

உயிரறுகற்கள் போடுதலுள்ள முணர்கிற்கில்
செயிரறு நாதர் மகிமையி னுமிச் செயலினனோர்
மயர்வறுசீர்சான் மகிமையையுணரவல் லோர்யார்
அயர்வறவென்று மறையவரனுதா பங்கொண்டே. (௩௰)

நாமபராதி யாயினமிந்த நாதற்கென்
றேமுறவின்றி யிருகைபுடைத்தே யீறில்லான்
தோமறுநாமஞ் சொல்லினர்கண்டு துதிநாதர்
தாமிகவானந் தங்கொடுமால் பஜனைசெய்தார். (௩௧)

பின்புயர்மாலுக் காரதிசெய்து பிரசாதம்
அன்பினர்யாரும் பெறும்வகைநல்க வவர்போனார்
துன்பறுநாதர் முன்புவிடோபா வுந்தோன்றி
இன்புடனீ பஜனைசெய்திநாளு மினிதென்றான். (௩௨)

பண்டரிநாதன் கூறியவாறே பழுதின்றித்
தொண்டருமால் பஜனைசெய்துநாளுந் துதிசெய்தே
அண்டுமெவர்க்கின் னருளினராகி யருள்செய்து
கொண்டபெயின்று மகிழ்வொடிருந்தார் குறையாமல். (௩௩)

கணேசநாதர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௩௧-க்குச்செய்யுள் ௩௯௬௪.

முற்றிற்று.

கேசவசுவாமிசரித்திரம்

பவமுறு தவிராக நீடியபரம பக்தசிரோமணி
புவனமீ துறுதேசம் யாவையுமேபுகுந் துறுகின்றகே
சவசுவாமி யொர்கால் விஜாபூர் தனிற்புகுந் தரிகீர்த்தனம்
நவமதா யுறவைந்து வெந்தழலுைப் பணின்று நவின்றனர். (க)

சாதுசற்சனர்வை திகந்திகழ் பண்டிதர்த் தனியந்தணர்
ஆதிநால்வருணத் தருமவண்வந்து கேட்குந ராகவப்
போதுகே சவசாமி தாம்ருள்போத மேவிய சீடர்சீர்
வேதியர்க்கு ளுயர்ந்துளோரொர் விருத்தரைத் தனிகூவியே. (உ)

இன்றெகா தசிவிரத மாதலின் யார்க்குநற் பிரசாதம்யாம்
நன்றளித் திடல்வேண்டு நீகடைநண்ணுசர்க் கரைசுக்கொடு
சென்றுகொண்டுறு கென்னவேயுறு சீடராவண மேவினர்
அன்றுசெட்டியு றங்கினனதுகண்டெ ழுப்பின ரல்லிலே. (௩)

எழுவதாயின செட்டியைக்கடிதீக சுக்கொடு சர்க்கரை
பழுதி லாதென லுங்கடைக் குள்விளக் கிலாதிருள்பற்றுற
வழுவி நாவிகொள் சுக்கெனக்கொடுவந்து வேணடுவ நல்கினன்
தழுவுசர்க்கரை யோடுசீடனை நோக்கி மற்றிது சாற்றுவான். (ச)

இன்றுசந்தை யிணங்குமவ் வயினேகி யுற்றன னென்மகன்
துன்று கின்றில னுதலா லரிகீர்த்தனம் புகல் சூழல்வாய்
ஒன்று கின்றிலெ னியிர் யானினி யுதவு சுக்குகளுங் கொடு
சென்று வந்தவருக்கெலா முண நல்கெனச் சிலதந்தனன். (ரு)

நீர்கொள் சுக்கவ ணேருவோர்பெற நல்குதற்கு நிரம்புறு
தார நான்றரு சுக்கையுங் கொடுசெல்லு மென்றவ னல்கலும்
தேர்கிலார்தரு நாவியைப்பெறுசுக்கெனக் கொடு சேர்ந்தனர்
மாரனார்மகிழ் தாதையாகிய வாசுதேவ னறிந்தனன். (சு)

இன்று நேர்பிர சாதமுண்பவர் யாவரும் மரணங் கொள்வார்
தின்று சாவுறி லரிபெரும்புகழ்வினவலாலிவர் செத்தனர்
என்று நம்வயி னெய்துறும் பழியன்றி யும்மிது மூலமாய்
ஒன்று கின்றிலர் கீர்த்தனங் கொலைசெய்வ தென்றுல கத்துளோர். (எ)

கீர்த்தனம் புகல்சாது சற்சனர் தம்மையும் புகழ்கிற்கிலார்
ஓர்த்த நந்திரு நாமமானது தாரகம் மெனலும் பொயாம்
சீர்த்த தன்றிது வென்று நாவி செறிந்த சத்தினையுண்டனன்
நேர்த்த கேசவ சாமிராத்திரி நாலு ஜாம நிரம்பவே. (அ)

வீணைதாள மிர்தங்கநாதம் விளங்குறப் புகல் கீர்த்தனம்
கோணையின்றி நடத்தியா ரதிகொண்டல் வண்ணனு வப்புற
ஆணையின்படி செய்து பாகவதர்க் கருட்பிரசாதமும்
காணையம்பெற நல்கின ரவர்நன் கருந்தி நடந்தனர் (௯)

புலரி சாரவெழுந்து செட்டியு நாவியைப் பொதிவுற்றபை
குலவு முன்னவிழ் வுற்றிருந் ததுகண்டு நெஞ்சு குலுங்கியே
அலகில் மாதவர் சுக்கெனக்கொள கல்கினே னிதையல்லவோ
நலவ ரொத்தனைபேர் மடிந்தனரோ வருந்தி நலிந்தரோ. (௰)

அன்ன வாறவர் சாவுறும் படிசெய்து பாதகனாயினேன்
என்னை யிவ்வித மென்றறிந்தவர் யாவருங் கொலை சூழுவார்
இன்னலாகி யிறந்தபின்னரும் ரௌரவாதியை யெய்துமா
துன்னுமோசம் விளைந்ததே மிகநன்றி தென்று துளங்கினான். (௰க)

இகபரத்திவை யெய்தினே னெனவனு தபித்தினி யென்னுயிர்
உகவி யற்றுதல் செய்யவேண்டிய தென்றுனிக் கடைவிட்டுடன்
அகநிரப்புள வீதிவாய் வரலான போதில வூரிலே
தகவ ரற்றுறு குரலிலாமைதனைத் தெரிந்தக முன்னுவான். (௰உ)

அந்த ராத்திரியிற் கதைக்குறலான பேர்தமி லொருவனை
எந்த நற்பிரசாத நும்வயி னீந்துளாரென லும்மவர்
முந்து சுக்கொடு சர்க்கரைப் பிரசாத நல்கினர் முற்றவும்
வந்தவர்க் கவையுண் டுளோமென வணிகனுண் மகிழ் வெய்தியே. (௰௩)

சுடு மயான மடைந்து செத்தொருவரும் வராமை துணிந்துகண்
டடும நாவியினு லிறப்பதி லாமைசெய் தவனுழிகை
தொடும விட்டலனே யெனத்தெளிவுற்று நெஞ்சு துடிப்பிலான்
நெடும் வியப்பொடு மீண்டுதன் கடைநேர்ந்து மாலடி போற்றினான். (௰௪)

வைகறைக்க ணெழுந்து கேசவ சாமி வாரியின் மூழ்கியிங்
குய்கருத்தொடு தாந்தினந்தின மொழிவிலாதுயர் பூசனை
செய்கனத்தியல் விட்டலன்றிரு மூர்த்தியைத் தெரிசித்தலும்
மெய்கறுத்து விளங்க நோக்கியிதென்னை யென்று மெலிந்தனர். (௰௫)

திண்ணன் யர்வையினுஞ் செறிந்து விளங்குகின்ற தேஜோமயக்
கண்ணனின்று கறுத்துறற்கென காரணம் மென வேகவன்
றெண்ணன் மேவிய போது செட்டி யெதிர்ந்து கேசவ சாமிதன்
அண்ணன் சேவடி தாழ்ந்திராத்திரி யான செய்கையை யோதுவான். (௰௬)

தாமியற்றுறுகின்ற மெய்க்கதை கேட்க மேவுவர் தாமுணற்
காமினுக்கவில்போது நும்முடை யன்பரொன் கடையண்மியே
நீமிகக்கடி தீக சுக்கென நாவிதந்து நிகழ்த்தொணுத்
தோமி யற்றினெனன் குணர்ந்தி லெனென்று துன்பொடு சொல்லினான். (௰௭)

நாவிசுக்கெனவே செய்தான ளினைக்கு நாயகனன்கு செய்
யாவிடிற் கடிதாவி போவர்களுண்டயாவரு மாதலால்
பூவிலப்படியோ தெரிந்திலனாயி யற்றிய போக்கறப்
பாவி யெற்க பராத மேது பணித்தி ரென்றடி பற்றினான். (௰௮)

கேட்ட கேசவசாமி கண்களினீர் சுரந்து கிளர்ந்திட
வாட்ட முற்றழுதந்த மூர்த்தியை நோக்கி மாதவவாமனு
நாட்டு தீனதயாள பக்தர்கள் வற்சலாகருணா நிதி
நீட்டு பண்டரி விட்டலாவெனை நென்னலாண்டருணின் மலா. (௰௯)

கருது நின்பிரசாத முண்டவர் தம்மையுங் கழியாத நின்
விருதையுந்தி கழ்வித்தளித்தனை விட நுகர்ந்து கறுத்தனை
ஒருவனின் பெயரோது பிள்ளையு முமைதனைப் புணரொருவனும்
தருவிடந்தனை யுண்டிறந்திலர் தங்கடந்நிற மாறிலர் (௨0)

சென்னனீ யுணுநாவி யெவ்வள வன்ன தானிற மாறுதல்
பின்னுநல் லமுதுக்கு நோயது பற்றலும் பருதிக்கிருள்
துன்னலும் பனி மாமதிக் குடல்வேர்த்தலுந் துணையாகுநின்
பொன்னடிக்குறு தாசனுக்கணி பூணநீ விளையாடினாய். (௨௧)

என்க ணின்னருள் செய்துநின் னிறமாறன் மாறுத லேய்கெனப்
புன்க ணுற்றிவர் வேண்டுகின்றது புந்திகொண்டு புராதனன்
தன்கணான கறுப்பகன்றொளிர் தங்கு முன்னுரு வாயினான்
முன்க ணின்றது நோக்கினோர்கள் வியந்து போற்றினர் மொழிகுவார். (௨௨)

நிகழு மிக்கலி யுகமதிற் கடவுளை வசிப்பது நேயமே
புகலின் மற்றிலை யெனநெடுங்கை புடைத் தொலித்தனர் பொங்கினார்
தகவதைக் கணிநோக்கு செட்டியும ளுதபித்தனர் சார்புறு
திகமயற் களகன்றுகேசவ சாமிதன் கணிருந்தனன். (௨௩)

வேறு.

ஹரிநாமஞ் சிரவணிப்பதே
பெரிதானந்த மதெனப்பிரான்
விரிசிரின்புற விளைப்பதற்
குரியாருந் திடமுறுத்தினார். (௨௪)

கேசவசுவாமி திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௭0-க்கு செய்யுள் ௬௲௩௱௭௮

முற்றிற்று.

கோமாயியம்மாள்சரித்திரம்

சீர்ப்பதில் லாவுடை யுடுத்தல் செய்துசேர்
ஊர்ப்பவனந் தொறுமிரந் துண்டுட்பசி
திர்ப்புறுந்தூர்ப் பலநீனையே யொரு
பார்ப்பன விதவை கோமாயி பாயியே. (௧)

என்பதங்கி யாவரும் புகலவேற்பவர்
இன்புசெய் பண்டரி யாத்திரைக் கென
வன்பிரவாகமாய்க்கரை வழிந்து போம்
துன்பறு சந்திரபாகை துன்னினார். (௨)

நீடிய பெருக்கினைக் கண்டு நீந்தொணா
தோடுமிந்நதி கடந்துறுவ தெங்ஙனின்
றாடிமாதஞ் சுத்தத சமியாயதே
நாளு மேகாதசி நாளையல்லவோ. (௩)

எனவுளத் தெண்ணினரி னைந்து பாண்டுரங்
கனையடி வணங்கிடக் கருது சிந்தையேன்
றனை யெவரக்கரை சேர்க்கத் தக்கவர்
மனமிரங் குதலுட னெனவு மாழ்கினார். (௪)

எதிருறு மவர்களை யோடத் தேற்றுவோன்.
கதிமுகங்கொண்டு நீயெனை யுமக்கரை
பொதிவுறச் சேர்க்கெனப் புகன்று காசிலை
துதிகொளன் றோடமீ தேறத் துன்னினார். (௫)

கண்டவ னீரிடைக் கவிழ்த்துச் சென்றனன்
மண்டு நீரிடைத்து கினைந்து மாழ்கினர்
அண்டிய கரையிவர்ந் தரற்ற லாயினர்
விண்டுறு பெருங்குரல் கொண்டு விம்மவே. (௬)

ஓடமுய்ப் பவரவ ருறுக ணோக்கினார்
நாடியோய் கிழவி நீகாசு நல்கினால்
ஈடுறுநதி யினக்கரையி னேறலாம்
வாடிலென்பய னெனவாய்ப் பச் சொல்லினார். (௭)

காசிலை கொஞ்சமாவுண்டு கைக்கொண்டு
பேசெனை யக்கரை சேர்க்கிற் பீறொன
மாசறுது திபலவகுக்க மற்றவர்
சீசியென்றி கழ்ந்தனர் சிறிதிரங்கிலர். (௮)

காசுதந்த வரையக் கரையிற் சேர்த்தனர்
மாசில்கோமாயி தாந்தனி வருந்தினர்
ஆசிலிக் கரைநின்று மக்கரைக் குற
ஏசிலே தொன்றுமில்லா திரங்கினார். (௯)

தேவர்தந்தேவ பாண்டுரங்க தேசுடன்
நீவதி கின்ற வித்தலத்தி னேருனர்
யாவருங் கடின சித்தத்த ராயினார்
ஆவயின் வருவதெப்படிக்கியா னென்றார். (௰)

உன்னடி சேவிக்க வுற்றுளேன் றனக்
கென்னிடையூறு வந்தெய்தல் கூடுமோ
பொன்னியல் மார்பினோ யெனப்புலம் புறத்
தன்னிகர் தானலா தான்றெரிந் தனன். (௰௧)

தோணி யுய்ப்பவ னெனத்தோன்றி யம்மைநீ
பாணியைக் கடந்தந்தப் பாரஞ் சேர்தியேல்
ஆணியாயுனக்கு நானமைவன் வாவெனக்
காணியே தொன்றுமில்லாதகைம்மையார். (௰௨)

என்னிடைக் கொஞ்சமா வுண்டு காசிலை
நின்னிடைத் தரக்கொடு நீந்தி யக்கரை
துன்னிடச் சேர்ப்பை யேற்றோடர்வ னின்னுடன்
பன்னிடு கென்னலும் பரமன் கூறுவான். (௰௩)

யானிவண திக்கரை யேறவெய்து வோர்
தீனர்களா யுறிற் சேர்ப்பெனக் கரை
நானெதும் வேண்டலே னதியின் பாலுறு
வேனடைவோரை யக்கரைக்க ணேற்றவே. (௰௪)

யென்றலு மம்மையாரொம் பிரானருள்
நன்றென வியந்துட னயந்து தோணியோய்
இன்றிராயாம மொன்றெய் திற்றுதல் யான்
மன்றவும் விருத்தை துர்ப்பலை வருந்தினேன். (௰௫)

குளிர்பொறே றொருது கிலன்றிக் கூறைவே
றெளிமையி னில்லை மற்றிது நினைந்திடில்
அளியள் யான்செய்வதே தென்னவம்மை நீ
நளிர்புனல் காலுறு நணுகென்றே ளென்றான். (௰௬)

தோளிடை யேற்றினன் றூக்கிச் சென்றனன்
நீளிய புனலொரு நிமிடத்திற் கடந்
தோளிய கரைமருங் குய்த்து நின்றனன்
தாளினு நீருறறனக் கின்றுகவே. (௰௭)

நின்றபேரரு ளுடையவனை நோக்கிநீ
ஒன்ற நின்காலிடைப் புனலுறு திவண்
துன்ற லெவ்விதத் தெனவம்மையார் சொல
மன்றலந் துளவமால் வகுக்கின் றுனரோ. (௰௮)

இவ்வயிற் றோணியுய்ப் பவரலேன் பவப்
பவ்வ நீந்தச் செயும்படகு காரன்யான்
எவ்வயி னிருந்தியா ரெய்தினுங்கரை
செவ்வயிற் சேர்ப்பெனீர் சிறிதுறுதென்றான். (௰௯)

கேட்ட கோமாயி நீயைய கிட்டியென்
மாட்டு பகாரமோ மழையிற் செய்தனை
ஈட்டு மென்னிடத் துளமாவை யேற்கென
நீட்டலும் வாங்குறு னிமலன் கூறுவான். (௨௰)

எவர்வயினும் பொருளேற்கி லேனதால்
துவதசித் தினத்திலிம் மாவைச் சுட்டடை
கவர்மனப் பிராமணர் கையி னல்கென
உவமையில் லானுரைத்துடன் மறைந்தனன். (௨௧)

மறைந்தபினம் மையார் மணிவண்ணன் றனைச்
சிறந்தபொற் கோயிலிற் சென்று சேவித்துப்
புறந்துயின் றெழுந்துறு புலரிதன்னிற் போய்
அறந்திகழ் சந்திர பாகை யாடியே. (௨௨)

வந்துப வாசமாய் மாயவன்றனைப்
புந்தியுளன் பொடுதொழுது போற்றினார்
அந்த வேகாதசி யிரவிலன்பு ளோர்
முந்தரி கீர்த்தன மொழியக் கேட்டனர். (உ௫)

காலையிற் சந்திர பாகையைக்கலந்
தேல நீராடினர் கனையி னெய்தினர்
சாலுமன்று றுதுவாத சிமற்றுதலால்
நாலு மாமறை யவர்க்கு தவ நாடினார் (உ௪)

உப்பொடுபெ ருப்புமற்றென்று மில்லைநங்
கைப்படி யுறுவெறு மாவைக்கைக்கொள
எப்படி நல்குவ தென்றி யோசித்துத்
தப்பறு மறையவர் தம்மை நோக்கியே. (உ௫)

ஐயமீரொன் வயினருள் செய்தி யான்றரும்
நொய்ய விம்மாவதை நும்மில் யாரொனும்
கையுறப் பெறுமி னென்றுரைக்கக் கண்டவர்
தைய லாரரு குறுதயலிற் சார்ந்தனர். (உ௬)

ஒருவருங்கைக் கொளா துறுதல் கண்டு சீர்
மருவு பாண்டுரங்க பக்த்தனை வாழ்விப்பவ
அருமறையவர்க் குணவளிப் பதின்றியான்
கருதுமித்தின முணவெங்ஙன் காண்குவேன். (உ௭)

எனவருந்தின ருறவிவர்த நிச்சய
மனநிலைகண்டு பாண்டுரங்க மாலோர் பார்ப்
பனவடிவங்கொடு பார்க்க முன்வந்து
தனதருளவர் பெறச்சாற்று கின்றனன். (உ௮)

அம்மை யான்றூர்ப் பலன் கிழவ னுைதால்
செம்மை சேர்து வாதசித்தின மின்றுண் பதற்
கும்மருங் கெய்தினே னெருகை மாவெனும்
தம்மி னென்றவர் தரச்சாற்றி னனரோ. (உ௯)

கேட்ட கோமாயியார் மகிழ் கிளர்ந்துளே
வாட்ட மின்றாய் வெறுமாவை நல்குமுன்
காட்டலர் துளவினன் கடும் பசிக்குண
ஓட்டடை சுட்டு நீருதவு கென்றனன் (௩0)

அடைசுடற் கிடமிலை யசக்த னுனெனும்
நடைதெரிந்துடன் விறகுகணன் றுய்ந்து கொண்
டிடையழல் மூட்டின ரினிது சுட்டடை
உடையவன் கைதர வுண்பதாயினன் (௩௧)

அருந்துமுன் மலரின்மே னங்கை யவ்வயிற்
பொருந்தினள் மூப்புடன் புனித மங்கலம்
இருந்து மோரந்தணி யாகிச் செவ்வையாய்
விருந்து நீருண்பதோ வெனைவிடுத் தென்றாள். (௩௨)

அருகொருசுமங்கிலி யண்மி னுளம்மே
மருவுநுந் தானையி லிருக்கு மாவையும்
தருகசுட் டெனப்பிரான் சாற்ற வம்மையார்
பெருகின துகிலின்மா விருக்கப் பேணினர். (௩௩)

கண்டடை சுட்டுடன் கையி னல்கலும்
ஒண்டொடிச் சுமங்கிலி யும்வந் துற்றதும்
பெண்டவ மெனப்பிரான் பெரிது பேசியே
உண்டனன் குமனை யுறையு மாதுடன். (௩௪)

பின்பிரு வருங்கைகால் பெரிது சுத்திசெய்
தன்புடன் மறைந்தன ராக வம்மையார்
இன்பொடு தாமுமங் கருந்தி யேகினர்
முன்புறு முரகரி பெயர்மொ ழிந்தரோ. (௩௫)

கோமாயியம்மாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௪௧-க்குச் செய்யுள் ௩௩௱௯௩

முற்றிற்று.

லதீப்ஷா பக்தர் சரித்திரம்

வேறு

கீதை பாகவத முதற்புராண மிக்க கேள்வியோர்
தீதிலாத பரமபக்த வைணவச் சிகாமணி
ஓதிராம பஜனையே யிராப்பகலு ளுற்றுவோர்
கோதிதென்ற விந்தரான குலமதத்தை விட்டனர். (க)

ஹரிதனக்கு நித்தநேம மாய்மிகுந்த பூசனை
பெரிதியற்றுவார் லதீபெனச் சொல்கின்ற பெயருளார்
திரிதலாகி யதையறிந்த விந்தரான தீமையோர்
துரிதரா யடைந்துதங்க ளரசன் மாடுசொல்லுவார். (உ)

நங்குலத் தொருத்தன் வேறு நாமமோதி நன்றதென்
றங்குளுற்று பூசைசெய்வ தாயினு னவன்றனைத்
தங்குநங் குலத்துமேவு மாறுநீ சமைக்கநின்
பொங்குமாணையா லெனக்கருத்திலாத புன்மையோன் (௩)

மதவிரோதியான மற்றவன்றன் மாமனைப்புகுந்
நீதமதான கைத்தெலா மியற்று மின்கள் கொள்ளையென்
றுதவுமேவ லாளருக் குரைப்ப வன்னர்யாவரும்
கதமொடெய்தி யவரகத்திருப்பை நின்றுகண்டனர். (௪)

காணுமுன் னரோபுகுந்த கடுமையா வையுங்குலைந்
தெணுசாந்த ராயிரங்கி யேவின்வந்த தங்களைப்
பூணு தாங்களே யிகழ்ந்து பொருமிராஜ சேவைதான்
மாணுகின்ற தன்றுகெட்ட தென்றுதாம் வருந்தினார். (௫)

இனிநமக்கொணாத சேவையென்று பாகவதமுதற்
றனிசெய் கீதை சிரவணித்து மிவர்களென்று தங்கினார்
துனியிருந்த செய்கைகேட்டு வேந்தனெஞ்சு துண்ணென
முனிவுகொண்டு நேரொதிர்ந்து மோதுகிற்ப நாமென. (௬)

விரைவின்வந்த போதிலிங்கு வீட்டுளே லக்ஷ்புஷா
புரைதவிர்ந்து ளோர்கண்முன்பு பொருவில் பாகவதமதை
நிரைபிருந்தை யருகிருந்து நித்தமுந்தெ ரித்தல்போல்
உரைசொல்கின்ற தாயிருக்க வுற்றவேந் துணர்ந்தனன். (௭)

கண்டுநாமு மிறையிருந்து கேட்டுமென்று காவலன்
மண்டுவோர்க ளுடனிருந்து மாடுமுற்று நோக்கினன்
அண்டுசார்பெ லாமெழுக்கி யதிகசுத்த மாய்மணம்
கொண்டுமேவு புஷ்பஜாதி யுங்குலுங்க லாகவே. (௮)

சுவொலாந்த சாவதார முந்துலங்க வெழுதிய
நவமெலா முணர்ந்துகண்டு நரபதிக்கு வெருளிதான்
இவர்தலாகி யும்மிராதை கண்ணனுக்கு வெற்றிலைப்
பவர்மடிப்ப ளிக்குமோ வமதையுமுன்பு பார்த்தனன் (௯)

பார்த்துடன்றுபகவனும மோதுகின்ற பண்பராம்
தீர்த்தர் தம்மை நோக்கியிங்கி தென்னை செப்பு கென்னலும்
சேர்த்த ராதை கண்ணனென்று செப்பராதை கையிலென்
ஆர்த்த தென்ன மகிழ்நனுக்களிக்கும் வெற்றிலை யென. (௧௦)

துணைவி நல்கு சுருள்கொளா திருப்பதேது சொல்கெனப்
பணைவிநோத மாயுரைக்க வவர் பரிந்து பார்த்திபா
இணைவி தோர்தி யென்றெழுந்திாண்டு கைகளுங்குவித்
தணைவியாள மிகு தயாளவன் பரன்ப வச்சுதா. (௧௧)

ராதை நல்கு சுருள்கொளா மணீ யிருத்தனன்கதோ
ஏதை யின்றியம் புகிற் பெனென விரைந்து சுருளையம்
போதை வென்ற வாய்வயிற்கொள் போற்றெனக் கிரங்கி யென்
றோதை கொண்ட சங்கிடங் கொணு தன் முன்ன ரோதினார். (௧௨)

தீனராயிருந்து வேண்டு செய்கை கண்டு சித்திரத்
தான கண்ணனுள மிரங்கி யருளின்வாய் திறத்தலும்
மோனராதை வாயிலீய முன்பிருந்த பைஞ்சுருள்
போனதக்கணத் தெதிர்ந்த புரவலன்றிகைக்கவே. (௧௩)

ஒவியப் பெணங்கையுற்ற சுருள்மடிப்ப துறவுருள்
மேவி நிற்க நாதன் வாயு மூடவேந்து மிகவியந்
தாவியுற்ற தெவ்விதத்திலோ வியத்திலெனவகம்
தாவினற்ற வத்திஞே ரடிக்கண் வந்து தாழ்ந்தனன். (௰௪)

நீரியற்று பஜனையே நிலைத்ததும் முணிலை தனை
ஓர்வதற்று நுமை வருத்த வந்த நாளுளுற்று மென்
திர்வில் குற்ற நீர் பொறுக்க வென்று செப்பி யேகினன்
ஆர்த வத்தரரிதனும மோதியங்க மர்ந்தனர். (௰௫)

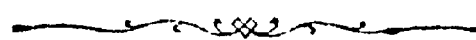
லதீப்ஷா பக்தர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் சஙு-க்குச்செய்யுள் கூதுஎ௱உ௰௪

முற்றிற்று.

சந்தோபாபக்தர் சரித்திரம்

நாஞ்சண மென்னு மூரினு மஞ்சந்தோபா வென்னத்
தாஞ்ச துரங்க சேனை தழைத்திடத்தன சம்பத்தில்
காஞ்சன பதியை நேராய் வாழ்பவர் காவலன்பால்
ஆஞ்சனர் தம்மின் மேலாயதி கரித்துறு வதானோர். (௧)

ஒரு தினந்து காராம் ஸ்வாமியுடைய மெய்க்கதையைக் கேட்டுக்
கருது மிக்குடும் பவாழ்வுங்காயமும் பொய்யேயென்று
மருவு நிச்சய நன்ஞானம் வாய்ந்து வைராக மென்னப்
பெருகு மண்டபத்திற் கோர்தூணுயினர் பிறவி வேண்டார். (௨)

இனியரை நிமிடமேனும் வீண்பொழுதி யற்றலாசா
தெனவுளத் தெண்ணித்தம் பாலிருக்கு மூழியரை நோக்கி
நனியு மதிடங்கள் செல்க வென விடை நல்கி வேண்டும்
தனமினி தளித்துப் பின்னந்தணர் தமை யழைத்த வர்க்கு. (௩)

தம்முடைத்தன சம்பத்து முழுவதுந் தத்தஞ் செய்து
கைம்முள நான்கதான கல்ங்கந்தம் மிடையிற் கட்டிச்
செம்மு நாண் சிறிது மின்றிச் சீரரி கீர்த்தனம் வாய்
விம்முறப் பாடியாடி வெளி வந்தார் விமலராகி. (௪)

பீமரதி நதிக் கூலத்தோர் புறம் பிறங்குகின்ற
தாமலே யேறிக் கூட்டின் விடுபட்ட தான கிள்ளை
மாமரத் தேறிவைகல் போலவு மலர்கிலாத
தாமரை யகத்து வண்டு வெளியுற்ற தெனவுந்தங்கி. (௫)

பரவசராகிக் கண்ணன் பஜனை செய்திருக்கத் தேர்ந்து
திரவவரன்னை மிக்க துயரத்துட் செறிந்து சேயா
தரமுற வெனக்குண்டா மோர்தனையன் வைராக முற்றுப்
புரமகல் வாகி வெற்பிற் போயினனே யென்றேங்கி. (௬)

வடிவினிற் குணத்தின் மிக்க மருகியை யலங்கரித்துப்
படிமை யுற்றவன் பாற் செல்ல விடுத்து மேற்பார்த்து மோகம்
நெடிதுறீஇ வருவனென்று நிச்சயித்த வண்புரிந்து
கடிமனை தனிலிருந்த கற்புடை மருகி யாளை. (௭)

சிவிகையிலேற்றி யுய்க்கச் சென்றனர் துணைவர் தம்பால்
அவிர் மலரடி வணங்கி யருகுற விழிகள் மூடிக்
தவிர் கிலரரிதியானந் தனிலுறு வோர் விழித்துச்
செவி மிகுமனைவியாளை நோக்கினர் செப்புகினுூர். (௮)

என்னிடை யேன் வந்தாய் நீ யிங்கு ருதினி மீண்டேர்க்குத்
துன்னு தியென்ன வன்னூர் துணைவர் தம்மடி வணங்கிப்
பன்னருங் குணத்தீர் நும்மை யல்லது பற்றிலாதால்
பொன்னடி பிரிதலாற்றே னெனவவர் புலம்பல் கேட்டு. (௯)

ஹரிபதம வாவலான் மற்றவா வெலாம் விடுத்து வந்தேன்
சுரிகுழனீ யுமவ்வாறு றுதியேற்றுன்னு கென்ன
அரிவையார் தாமுமவ் வாறமை குவனென்ன வன்பார்
தெரிவை நின்று கில்பூ ணெல்லாந் தீர்ந்திங்ஙனி ருத்தியென்றூர். (௰)

இருவெனச் சொன்னதே போதும் மெனவின் புள்ளூறி
மருவிடைக் குடுத்தநான்கு முளம்வைத்து மற்றையாவும்
கருதுவதின்றி வீசிக்கணவ ளூரரு கிருந்தார்
திருமகணுதனும கீர்த்தனஞ் செய்து கொண்டு. (௰௧)

சிலபொழு தகலச் சந்தோ பாவுக்குப் பசிசெறிந்து
நலமனை வியாளை நோக்கி நாரிநீ யூர்க்குட் சென்று
பலருளுறவோர் நட்போர்தங்களைப் பார்த்து வெள்கா
திலகு மொவ்வோர கத்துமனை யடைக்கதிக மேற்கேல். (௰௨)

வாங்கினை வருதி யென்ன மயலறுகற் பின்மிக்கார்
நீங்கரு மரிதியான நினைவினர் தமைவணங்கி
ஓங்கி யவழகுந்தேசு முருவமு மாறிவேறுய்த்
தாங்கின தாலிமுண்டு தவிரவெல்லாந் தவிர்ந்து. (௰௩)

பூங்கமலத்தை நேரும் பொன்னடி பரலுறுத்த
ஆங்கு நின்றூர்க்குண் மேவியசந் தொறுமைய மேற்றுத்
தீங்கறு நாதனூர் தந்தங்கை வாழின்முன் சென்று
பூங்கடல் வண்ணனுமம் புகழ்ந்தனர் பிச்சை கேட்டார். (௰௪)

அன்னதோர் குரல்கேட்டில்லுள மர்ந்தவ டெரிந்துவாயின்
முன்னமர் வோர்பாலோடி வந்தழு தறமுயங்கி
நின்னது செல்வமெல்லா நீங்கினை பல்லக் கின்மேல்
துன்னுறும் பூவின் மென்காறுகள் படலாய தென்றே. (௰௫)

நினததி ரூபலா வண்ணிய மெலாநெகிழ்ந்து பிச்சை
வினவுவோர்க்கீ யுங்கையும் பிச்சை வேண்டுவ தாயிற்றே
எனமனந் தளர்ந்து தெய்வச் செயலிப் படிக்கு முண்டோ
கனவு லகத்திலென்றுங் கதறினுள் பதறி வீழ்ந்தாள். (௰௬)

அழுமவடன்னை நோக்கிக் கற்பினுக் கரசியாரும்
பழுதிலென்றலை வர்மிக்க பசியுட னிருப்பர் மின்னே
எழுக கால்விடுக வென்ன வேங்கின ளெழுந்துட் சென்று
முழு அடையி ரண்டு நெய்சர்க்கரை தகக்கொடு முன்வந்து. (௰௭)

கொடுத்தலு மடையடைக்கு மேற்கொளிற் கொழுநர் கோபம்.
அடுப்பரிவ் வளவுவேண்டா மெனமறுத் தறையக் கேட்டு
விடுத்திடற் கரியவென்பா லிரண்டடை வேண்டா மென்று
தடுப்பது தகுதியன்று கொள்கெனத் தந்துட் போனுள். (௰௮)

வலிந் தவடரு மிரண்டும் வாங்கிக்கொண்ட விடம்விட்டு
நலிந்திடர் செய்யுங்காட்டின டந்துவந் தாவிநாதர்
பொலிந்துறை யிடமுற்றன்னுர் புசித்திட வேண்டலோடும்
மெலிந்தில ரிதன்னுமம் விடாதுறைப் பவருங்கண்டு. (௰௯)

எற்றுவந் தவற்றிரண்டு முழுவடையா யிருக்கத்
தோற்றிவை முழுமையாகக் கொணர்ந்த தேன்சொல்லு கென்னச்
சாற்றினர் நடந்தவற்றை யவர்பரி தாபத்தோடு
மாற்றி நீதந்தோர் பக்கல் வழங்கினை வந்தா லுண்பேன். (௨௰)

அல்ல துண்ணே னென்றோத வருந்ததி யனையார் மீண்டு
மெல்லடி வருந்தத் தந்த மெல்லியல் மனைக் கண்வந்து
சொல்லினர் மறுத்த செய்கை யடைகளைச் சுருக்கிற் றந்தங்
கல்லிடை மழையும் பெய்ய மீண்டன ரணுகும் போது. (௨௧)

வருவழி தன்னிலாறு மழையினிற் பெருகிமண்ட
மருவினர் கண்டிவ் வாற்றைக் கடந்துபோம் வகையே தென்றும்
புருட ருண்ணது மிக்கபசி பொருந்துவரோ யென்றும்
பருவர லுற்றுநைந்து பாண்டுரங்கனைச் சிந்தித்தார். (௨௨)

நாதனுக் குதவாப் பேதைநாரி யென்றுரு மெள்ளப்
பாதகமெது செய்தே னேபக் தரக்ஷக கோபாலா
மாதவ முகுந்த கேசவாவென மாழ்கி நிற்க
ஸ்ரீ. தரன்றெரிந்து நீந்துவோ னுருக்கொண்டு சேர்ந்தான். (௨௩)

மாதனைநோக்கிநி னோன்வருந்து கின்றீ னொன்றோத
நாதரக் கரையி லுற்றார் டானவர்க் குணவு நல்கப்
போதரும் வழயிலா றுதடுப்ப தாற்புந்தி நொந்தேன்
ஈதுநற்ற ருணமென்னை யுன்றங்கை யென்ன வெண்ணி. (௨௪)

அக்கரை சேர்ப்பையாகி லரிய நல்லு தவியாகும்
தக்க வுத்தமனே யென்னச் சவுரிநன் றென்று தோளில்
மிக்க கற்புடைய மாதையேற்றினன் விரைந்து சென்றப்
பக்கமுய்த்தழைத்துக் கொண்டு பதியுறை பாங்குஞ் சென்று. (௨௫)

கண்டனையா நீகாதற் கணவரை யென்று காட்டி
விண்டனன் மறைந்துபோனான் விட்டலன் போன பின்னர்
ஒண்டொடியார் தந்நாத ருறைமருங் குற்றார்கண்டு
தொண்டரிம் மழையிலாற்றைக் கடந்த தெவ்விதஞ் சொல்கென்றார். (௨௬)

பதிதமக் குற்றவாறு பத்தினியார் பகர்ந்தார்
மதிமுக மடந்தாய் பாண்டுரங்கமாலுனக்கு வாய்த்தான்
எதிர்கில னெனக்கன்னான்வந் தெதிருறு மளவு முண்ணேன்
வதிகுவ னென்றிருந்தார் மற்றந்நாள் ராஞ்சணத்தில். (௨௭)

திகழுமோர் பரம பக்தனாகிய செட்டி காணக்
ககபதி நாதனான காகுத்தன் கனவிற் றோன்றிப்
புகழுடைச் சந்தோபாத் தான்பொருந் துறுபசியைத் தீர்க்க
நிகழறு சுவைச் சோறிட்டா னினக்குறுஞ் சுகிர்தமென்றான் (௨௮)

மறைந் தனனாகச் செட்டி விழித்தனன் மனத்துணர்ந்து
நிறைந்தவின் சுவைச்சோறட்டு நிகழ்த்து சந்தோபா மேவி
உறைந்துறு மருங்கிலெய்தி யுளபடி யுரைத்து நாதன்
அறைந்த வாறுண்க வென்னவ வரடி வணங்கிச்சொன்னான். (௨௯)

சொன்ன வன்றன்னை நோக்கிச் சொற்பனத்துன் முன்வந்தான்
என்னருகேன் வாராம லிருக்கின்றா னிருடிகேசன்
அன்னவன் சேவைநல்கு மளவு நானுண்ணே னென்றார்
மன்னர் பின்னவன் போனானார் மற்றவர் திடத்தை நோக்கி (௩௰)

உடலன்ன மயமேயாகுங் கலியுகத் தென்ப தோரார்
கடவுளைக் காண்பான் வேண்டிக் கருது நிச்சயத்தைக் கண்டு
புடவிமாமகள் மணாளன் பொருந்தினன் சகுண ரூபத்
துடன்வரக்கண்டு சந்தோபா மகிழ்வொடு பணிந்தான். (௩௧)

வேறு.

எழுந்து தோத்திரஞ் செய்தலு மபய மீந்திடையர்
கொழுந்து போய்மறைந் தனனவன் குணங்களுட் கொண்டும்
அழுந்து மன்பொடு நாமகீர்த்தனவ முதுண்டு
செழுந்தண் ராஞ்சண மென்னு மூர்தினந் தொறுஞ்சென்று. (௩௨)

பிச்சை யேற்றுண்டு பிறங்கலில் வதிதர முழுதும்
கொச்சைத் துன்மதியான வோரந்தணன் குடும்பத்
திச்சை மிக்கவனந் தவூரிடைக் குடியிருப்போன்
செச்சையந் தனத்தேவி தன்னுடன் றினந்தோறும். (௩௩)

சண்டைசெய்பவ ளாயவளை திருணா தந்தால்
அண்டையேய் வனத்தடைந் துறுகின்ற சந்தோபா
கொண்டகோலத்தைக் கொள்குவேன் குடும்ப நீக்குறுவேன்
விண்டபோது நீயென் செய்வை யெனப்பயம் விளைப்பான். (௩௪)

கணவ னோடெதிர் பேசுறி லென்னைக்கை விடுவான்
அணவு றாதுகை விடிலென்ன செய்வதென் றடங்கிக்
குணநலாள்வர வொருதினம் பிச்சையைக் குறித்துத்
தணவின் மற்றவடன் முன்வந்தா ரரிதாசர், (௩௫)

கண்டு மற்றவ ளவரிரு கால்களிற் பணிந்து
கொண்டகேள்வ னென்னுடன் றினம் வீண்வம்பு கொடுத்துச்
சண்டைசெய்வது தவிர்கிலன் மறுமொழி சாற்றில்
அண்டு நும்மைப் போலாவ னென்றுரைக்கு நணால் (௩௬)

நானென் செய்வது சாமி நீர்நவில் கென நவின்றாள்
ஞானமிக்க நல்லவரது கேட்டன் றணாதன்
மானமற்றுறு துறவியாகுவ னெனவகுத்தால்
ஆனவப்பொழுதே துறவெய்தென வறைதி. (௩௭)

பின்னை நான வன்றனக்கு மந்திரஞ் செவிப்பெய்து
நன்ன ராண்டிகைக் குரங்கென நின்வய நணுக
மின்னை நேரிடை செய்வனென் றுரைசெய்ய மின்னாள்
அன்னதாசர் தந்தாள் பணிந்தானந்த மடைந்தாள். (௩௮)

ஐயநல்கக் கொண்டா சிரமத்தினை யடைந்தார்
மெய்யர் போனபினந்த வேதியன் மனைமேவித்
தையலே னின்னஞ் சமையல்செய்யத்தடை பசிதான்
வெய்ய தாயிற்றா தலினுன்னை விடுவனென் றுரைத்தான். (௩௯)

சொன்ன கேள்வனை நோக்கிநீ துறவுறத் துணிந்தால்
இன்ன மேன்றடை விரைந்து செல்கென வியம்பினள்கேட்
டன்ன வந்தணன் கோபங்கொண் டிவளிவ்வா றறைந்த
பின்னர் யாமிவ ணுறில்வரு மோதகும் பெருமை. (௪௰)

இனியிங் கெய்தொணா தென்றொரு செம்புகை யேந்தி
நனிசெறிந்தகாட் டுறுசந்தோ பாவயி னணுகித்
தனி யிருந்தநும் போற்குடும் பத்தினைத் தவிர்ந்தேன்
புனித ரேயும்மை விடுகிலே னெனப்பல புகன்றான். (௪௧)

இதமதாமுப தேசஞ்செய் வீரெனக் கென்பான்
வதன நோக்கியான் றனியென வாய்ந்தது துணையிவ்
விதவி ராகங்கொள் வோருனைப் போலெங்கு மேவார்
உதவு நிற்குப தேசித்தற் கையமென் னென்றார். (௪௨)

என்று செம்பொடு கலையுடுத்துச் செல்வதேற்ப
தன்றுசோர ராற்கவர் வுறுமாதலா லகற்றித்
துன்று கோவணத் தொடுசுரக் குடுக்கையைத் தூக்கிச்
சென்று நீநறும் புனல்கொண்டு வாவெனச் செப்ப (௪௩)

நன்றெனச் சுரைக் குடுக்கையைத் தூக்கிநீர் நாடித்
துன்று கோவணத்தொடு சென்றான்பின் பரிதொண்டர்
சென்றவன் கலையைப் பலதுணியுறச் சிதைத்தார்
அன்று செம்பையு மோர்குழிவிழ வெறிந்தனரோ. (௪௪

போன வந்தணன் பசியொடு புனல்கொடு போந்தான்
ஆனபோதிவர் மனைவியுந் தாமுமா யங்குப்
போன கம்மென நிம்பவெங் காய்களைப் புசித்துத்
தானமர்ந்துழிப் பசியெனைத் தபிக்கின்ற தென்முன். (௬௫)

பசியென்முன் வயிற்று மருந்துற்ற வேப்பங்காய்
புசியென்றே சிலவள்ளினர் தருதலும் புகல்வான்
கசிவுறுங் கசப்புற்ற காய்களைக் கருத்துடனே
மிசைவதெப்படி யெனச்சொல விளம்புவார் மேலோர். (௬௬)

துறவு கொண்டுள நமக்கருஞ் சுவைக ளேதுக்குத்
தெறு பசிக்கெது வாயினுந் தின்பது செறிவே
அறிதி யென்னலு மந்தண னுலரடை யேனும்
பெறுவெ னென்றுற வேப்பங்காய் கிடைத்தது பெரிதே. (௬௭)

நன்ற தென்விதி மனைவிடுத் தென்பெற நடந்தேன்
என்றுதேம்பின னழுதன னென்செய்வ னென்று
கன்றுவோன்றனைத் தொண்டர்கண் டென்னைநீ கருதி
நின்று தேம்புதி யெனவவ னுளபடி நிகழ்த்தும். (௬௮)

உம்மை நம்பிநான் வந்ததற் குண்ணவேப் பங்காய்
இம்மையிற்கிடைத் ததுபசித் தீயெரிக்கிறது
பைம்மை யாய்க்குளிர் நலிகின்ற தாடையும் பறந்த
தெம்மை யெவ்வினை யியற்றின னேவிவை யெய்த. (௬௯)

மனைவியைத்தினம் வருத்தின வினைவந்து வாய்த்த
தினையவிப் படியினி யுமதிடை யிருப்பேனேல்
முனைவன் பாசத்தான் மனைவியைத் துறந்ததே மோசம்
பினையுங் கோவணத் தோடெங்ஙன் வீடெய்தப் பெறுதல். (௭0)

நாண் மிகுத்தது பசியிலுங் குளிரிலு நன்றே
ஆண் மனைக்குநாண் விடுத்தினி தேகினு மனையாள்
மாணுறுத்திய துறவியா னவன்வரலாமோ
நீண்மனைக்கென நேர்ந்துளோர்க் குரைத்தெனை நீப்பாள். (௭௧)

என்செய்வேனிதற் கென்றன னிரங்கின னழுதான்
தன்செய்கைகண்டு மாதவரான சந்தோபா
மின்செய் நுண்ணிடை மனைவிதன் னுடன்றினம் வீணே
கொன்செய் வம்பிழுத் துச்சண்டை செய்வது குறியோ. (௭௨)

எதிருரைத்திடி லென்னைப்போற் காட்டிற் கெய்துவனென்
றதிருறுத்துவ தும்மழகோவிவை யாகா
முதிர் நலத்தினை யேவின்று முதலுன்றன் மூர்க்கக்
கதியனைத்தையும் விடுத்திநீ மனைவியுட்களிப்ப. (௭௩)

உன்னைக்கொண்டுபோ யுன்மனை யாளுறவாக
நன்னர்ச் சேர்த்துவே னென்னலு மந்தண னயந்து
துன்னச் செய்வதும் பெருமையே நானின்று தொடங்கி
முன்னைச் செய்சண்டை வம்பிவை செய்கிலேன் முழுதும். (௭௪)

இதுமெய்யென் றுறுதிப்பட விசைத்தனன்கேட்டு
முதுதவத்தினர் பொழுதுபோயின பின்பு முன்னிக்
கதுவுமற்றவன் மனைவர வழைத்துப்போய்க் கடுகி
விதுமுகத்தின ளேயெனவழைத்தனர் விரும்பி (௫௫)

உன்பதிக் குபதேசஞ்செய் தினிதுற வுன்றன்
முன்பழைத்து வந்தேனினி யுன்வச முயங்க
அன்பனைக் களிப்புட னழைத்தின்புற வமர்தி
வன்புரைத்திடேற் கோவணத்துட னவன் வருவான். (௫௬)

அவனுடுத்திட வஸ்திரந் தருகென வறைந்து
தவன் முகத்தினை நோக்கிநீ யினியுளந் தளரேல்
எவமறப்புண ருன்மனை யாட்கித மியல
நவமுறுத்தினேன் மனைக்கடை யென்றனர் நல்லோர். (௫௭)

சாமி நும்முரை தவிர்கிலே னென்றடி தாழ்ந்து
மாமின் போல்பவள் மனையகம் புகுந்தனன் வரலுந்
தோமில் வஸ்திரந் தந்தனள் சுவையமு திட்டாள்
ஆமில் வாழ்ந்தனன் மனையொடு கலகமில்லாமல். (௫௮)

இவ்விதஞ் செய்துதம் மிடமேய சந்தோபா
வெவ்விதின் மதிமாத மேகாதசி மேவச்
செவ்வி சேர்திருப் பண்டரி யாத்திரை செல்லத்
தவ்வில் வீணையாழ் மிருதங்கஞ் சச்சரி தாளம். (௫௯)

கருட நன்கொடி யுடனரி நாமங்கள் கழறி
மருவியாடுத லுடனிரண் டாயிரர்மன்னப்
பொருவினற்றச மித்தின நரசிங்க புரத்தின்
அருகுசார்ந்தன ரங்குறு நதிமழை யதனால். (௬0)

பயமிகப் பெருக்குற் றதுகண்டு பண்டரிபோய்
இயலுருக் குமணீபதி தன்னைநா மெங்ஙன்
நயமுறத் தரிசனஞ் செயனுளை நண்ணுறுமோ
அயர்வறக் கடத்திடு மொருபஃறி நேராமோ. (௬௧)

என்றியாவரு மினைவுறு போதுசந்தோபா
நின்ற நீருடன் மானங்கொண்டெப்படி நீந்திச்
சென்றுகாண் பதத்திருமகள் கேள்வனைச்சேரத்
துன்றுமென்னுடன் வருகசீரரிபதந்துணையாய். (௬௨)

அளித்தல் செய்யினு மழிப்பது செய்யினும் ஹரியே
ஒளிப்பருங் கதியென நம்புமின் னெனவுரைத்துக்
களிப்பொடுந் தியிலிறங்கினர் முன்செலக் கண்டு
தெளிப்புடன்செல்ல லாயினர் யாவருஞ் சேர்ந்து. (௬௩)

செல்லமாதவன் கச்சபமாகியுட் செறிந்து
புல்ல நீர்கணைக் காலள வாயது போவோர்க்
கல்லலின்றி யாவரும் ஹரிபஜனை வாய்க்கொண்டு
மல்ல னீர்நதி யக்கரையேறினர் மகிழ்வாய். (௬௪)

கரையணைந்தரி தாசரைப் புகழ்ந்துதாங் கருதும்
புரையில்பண்டரி புரம்புகுந் தம்புவிப் பாகை
விரையு நீர்படிந்துற்ற புண்டலீகரை விரும்பித்
தரைவிழுந்தடி பணிந்து கோயிற்குளே சார்ந்தார். (௩௫)

சார்ந்துளோரொடு புகழ்ந்துகொண் டேகுசந்தோபா
நேர்ந்த மாலடி கண்டுசேவித்து நின்மலனை
ஆர்ந்த வன்பொடு தழுவியாலிங்கனஞ் செய்து
கூர்ந்த நாமங்கள் பலசொல்லித் தோத்திரங் குறித்து. (௩௬)

ஐய நீயுல கத்துளவன்பருக் கெல்லாம்
மெய்யனுகிப்பல் விதத்தருள் புரிகின்றாய்மேவி
உய்ய நின்புகழ் சேடனும் வழுத்துதற் குறுமோ
மைய னெஞ்சினேன் சொல்வதெவ்வாறென வாழ்த்தி. (௩௭)

ஆமையாகியின் றாரையுங் காத்தனை யருளால்
பூமின் னாயகா நின்னடிப் போதிடைப் பொருந்தித்
தோமி லாதுற வருள்கென மாலருள் சுரந்து
நீ மிடைந்தனை நீங்குறா திருக்கென நிகழ்த்த. (௩௮)

சலசலோ சனனருள் வழிவேண்டுசந் தோபா
குலவுதம் மனைவியொடு மெய்ம்மகிழ் கூர்ந்தங்
குலவுநாயகன் பெரும்புகழ் பற்பலவோது
நலமிகுந்தனராய் நனிவாழ்த்துநர் நாளும். (௩௯)

சந்தோபாபக்தர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம்௩௩க்குச்செய்யுள் ௩௫௪௯௭௩௰௭.

முற்றிற்று.

நீளோபாபக்தர்சரித்திரம்.

மாவின்புறு பிம்பளநேரியில் வாழ்வர் நீளோ
பாவென்பவர் யானெனதென்ப தில்லாத பண்பர்
மேவன்பொடு மாலரிகீர்த்தனம் வேண்டுகிற்போர்
நாவின்புற முந்தடியார் கதைநன்கு ரைப்போர். (௧)

குடும்பத்தினைத் தம்மதென்றே யுளங்கொண்டிலாதோர்
தொடும்பற்றிலயா சிதவிர்த்தியிற் றுன்னல்கொண்டு
நெடும்பற் றறுமா லடியார்க்கு நிரப்பினர்க்கும்
இடும்பத்தி கொண்டே குடும்பத்தையு மின்புசெய்வார். (௨)

இத்தன்மையரா யவர்கன்னிகைக் கின்மணந்தான்
ஒத்தன்று களத்திரந் தாசரை யுற்றுநோக்கி
வித்தம்பெரு குற்றவர்நங்கிளை மேவுகிற்போர்
அத்தன்மை யருக்குநா மேழைக ளாதலாலே. (௩)

எவ்வா றுறழ்வாகுதலே ளனமெய்து மென்று
செவ்வாய் திறந்தோதலுந் தாசரச் செய்திகேட்டுக்
கைவா ரணங்கூப்பிடச் சென்றவக் கண்ணனுண்டு
தவ்வாது காத்தாளுதற் கென்றனர் தங்குநாளில் (௪)

மணநாட்கு முன்னாட்கிழ வேதியனாகி மாயோன்
வணராக் கையிற்கொண்டுள ஜீரண வஸ்திரத்தில்
உணவாக் குதற்கேற்றன சிற்சில வுய்த்தல்செய்து
தணவாத் தனகீர்த்தனஞ் செய்பவர் தம்முன்வந்தான். (௫)

கண்ணுற் றவர்தம்மை நான்றுர்ப்பலன் கைத்ததினன்
நண்ணுற்றன னுண்டிசெய்கைக் கிறை நல்கல்கொண்டு
பண்ணுற்றுண வீதல் செய்தாற் பசிதீருமென்றான்
எண்ணுற்றவர் வேதியன்றாள் பணிந்தீ துரைத்தார். (௬)

நீரோது நல்கன்மின்யான் பண்டரி நின்றமாலுக்
காரா தனஞ்செய்தமு தீவனிங் கண்முகென்னக்
காரோத வண்ணற் கிடும்போனகங்காய் பசிக்கு
நேராதிறை யாதலினென் வயிறோ நிரம்பா. (௭)

வயிறார நானுண்பதற் கெய்தினனென்ன வாழ்கைக்
குயிர்போ லுறுகின் றவர்தம் முகநோக்கி யுற்றோர்க்
கியல்வாக நீயட்டமுதீ வயிறார வென்ன
மயினோர்பவர் நன்றெனவுண்டி செய் மாலைவந்தோன். (௮)

கற்பாலுயர் சாலியன்னீர் கரங்கொண்டு வந்த
இப்பாக மெண்பண்டநும் பெண்மணத்திற் கிசைந்த
அப்பா லுறுகின்றபல் பண்டமோ டாகவைத்தால்
ஒப்பாயிடும் போனகம் யானினி துண்பெனென்றான். (௯)

வாங்காதுறில் வேதியர் போனக முண்ணமாட்டார்
தீங்காயுறுமென் றவனீந்தன செங்கைகொண்டு
பாங்காய் மணத்திற் குறுபண்ட மூடாக வுய்த்தார்
நீங்காதரி கீர்த்தனஞ் செய்பவர் நேயமிக்கார். (௰)

கனவேதியன் மாலடியார் தமைக்கண்டுநைவே
தனமானதை யீதிர் முனுண்டு பின்றான்சமைக்கும்
அனமானதை யுண்குவனென்வயி றாரவென்றான்
வினவா வவர்நன்றென நல்கினர் வேண்டியுண்டான். (௰௧)

இல்லா டனைநோக்கி நீ சீக்கிரத் தெய்த வுண்டி
நல்லாய் சமைக்கென் றரிதாசரு நன்குகூற
வல்லார் முலைமா மயிலன்னவர்மற்ற வாறே
தொல்லா தரத்தட் டிடவேதிய னன்கு துய்த்தான். (௰௨)

அடியாரு முண்டானபின் ராத்திரியாக வையன்
ஒடியாத வன்புள்ளவர் தம்முகநோக்கியுங்கள்
கொடிநே ரிடைப்பெண் மணநாளை நேர் கூடலாலே
நெடிதா மணவேலை யெல்லாஞ்செய நேர்ந்துநின்று (௰௩)

ஐதா மணமூற் றுறுங்காறு நன்காற் றியுண்ணற்
கெய்தா தரங்கொண் டுளதென் மனமென்று கூறப்
பொய்தான் றவிர்தாசரு நன்றெனப் போற்றல்செய்ய
மைதாணெடுங் கங்குலுஞ் சென்றது காலைவாய்ப்ப. (௰௪)

உடனேயெழுந்தா னுயர்மாட முற்றும்விளக்கித்
திடனுமெழுகிப் புனற்காவடி கொண்டுசென்று
குடனார் தரநீர் நிரப்பிக் கொடுவந்து வீட்டில்
கடன்யாவு நிரப்பினோர் காரியஞ் செய்திருந்தான். (௰௫)

அப்போது மாப்பிள்ளையுங் கேள்களுஞ் ஞூறுபேரும்
மெய்ப்போ டுறைவைத்த பண்டங்களில் வேண்டல்கொண்டு
நெய்ப்போ னகம்வந்தவர் யாரு நிரம்பவுண்ண
ஒப்போரி லானட்டினி திட்டனனுளோர் நான்கும் (௰௬)

பலகார வர்க்கத்தொ டுண்டானபின் பற்றுமெச்சில்
இலையா வையுந்தா னெடுத்துய்த்தபி னெச்சின்மாற்றி
நலபாகடை சந்தன புஷ்ப சுகந்தநல்கி
உலகோர் வியப்பப்பணியாவு முனூற்றிநின்றான். (௰௭)

முதுவே தியன்மூழ் விலன்செய் பணிமுற்றுமோர்ந்து
மதுவார் துளவத்தினன் றாசர் மனங்களித்தே
எதுவோ துதிர்நம் பெயரொன்றலு மெய்துபார்ப்பான்
சதுரார்முன ரோதினன் விட்டலனென்று தன்பேர். (௰௮)

பின்னும் பெரியீர் நுமக்கன்புறு பெண்மணத்தில்
துன்னும்வயி ருர நாலுண்டனன் சோர்வுதீர்ந்தேன்
என்னுங்கிழ வேதியன்மேற் பரிவெய்தி யன்பர்
மன்னுங்கலை யொன்றவர்க்கீய மனங்கொ டுற்றார். (௰௯)

ஐந்தாந் தினத்தெய்திய கேள்களெல் லாருமேக
மைந்தார் கலையொன்று கொண்டுடைய மற்றோனை நேடி
நந்தாவிடோபா விடோபாவென நன்குகூவ
முந்தா தகல்வுற்றனன் வேலைமுற் றும்புரிந்தோன். (௨௰)

காணுமையி னோர்ந்துணர்ந்தா ரிவன் கண்ணனென்று
நீணுகலைப் பள்ளியன் பண்டரி நேமிநாதன்
மாணுதரங் கொண்டு நம்மிற்பணி வாய்ந்துசெய்தான்
வீணனபராதி யானேனென விம்மலுற்றார். (௨௧)

தாங்கா திரங்குற்றவர் நித்திரை சார்ந்தபோது
பூங்கார் முகில்போல் பவனன்றிராப் போதிலன்னார்
பாங்கார் கனவிற்றனி வந்திடைபற் றுகைகொள்
நீங்காதுற நின்றனன்பேரருளா னிறைந்து (௨௨)

உம்மன்பினுக் காதர மிக்குளே னென்னுமுண்மை
இம்மண்ணுல கத்தவர்காண நானிங்குநிற்பேன்
செம்மன்புட னெப்பொழுதும் மெனச்செப்பியத்தம்
கம்மன்னுற வைத்தருள் செய்தனன் காதல்கூர. (௨௩)

துண்ணென் றெழுந்தார் தனிநோக்கலுஞ் சுவாமியந்த
வண்ணமெதிர் நின்றனன் வந்தனை செய்து வாழ்த்தி
எண்ணுந்திருநாம சங்கீர்த்தன மென்றுமோதி
கண்ணன்கழல் பூசைசெய் துற்றனர் காதனீட. (௨௪)

அங்கெய்து மவ்விட்டல மூர்த்தியை யாதரித்துப்
பொங்கும் வருடந்தொறும் பங்குனித் திங்கள்பூணத்
துங்கந்தரு கண்ணபக்கத் துதியைத் தினத்தில்
எங்கும்புகழ்ந் துற்சவமெய் தியதின்று மாதோ. (௨௫)

நீளோபாபக்தர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௬௬க்குச்செய்யுள் ௩௯௮௨௰௨.

முற்றிற்று.

உத்தவசித்கனர்சரித்திரம்.

தத்துவனுட் பொருண்முற்று முணர்ந்தவர் தாரூர்வாழ்
உத்தவசித் கனர்மெத்த விரக்தவுளத் தோர்மா
பத்தரனேக கிரந்தமுடித்துள பண்போர்சீர்
சித்திரைசுத்த பிரதமை தினத்திடை சேர்வுற்றார். (௧)

பேதரீ யென்றுசொ லூரிடைவந்து பிறங்காழி
காதனகீர்த்தன நன்குமுலாச நலஞ்சார
ஓதலுமெய்தினர் கேள்விகொளப் பெருகொண்ஞான
போதனர் பத்தர் பல்ஜாதிநலோர் வருபொற்போடே (௨)

கேட்டு வியந்து மகிழ்ந்தவ சத்துள் கிளர்ந் திந்த
நாட்டு மிராமநவ மிவரை வைகுதிர் நல்லீரெம்
மாட்டு மெனத்துதி செய்ய மறுத்திலர் வைகுற்ருர்
கூட்டு மிடங்களெலா நிறைவாயணி கோடித்தார். (௩)

ராமபிரானை நலம்பெறவைத் தனர்நன் ருய்மால்
நாமநலந்திகழ் கீர்த்தன மன்பின வின்றேத்தித்
தாமவிழாத் தினமும் புரிவுற்றனர் சதுராக
மாமறையோ ருணநாளுநன் மூரல் வழங்குற்று. (௪)

உற்சவ முற்றுதினத்தி லியம்பலவுஞ் சேர
மெய்ச்ச முழக்கி விகங்க நெடுங்கொடி மின்னச்சீர்
அச்சுத ஞமமுலா சமதாக வறைந்தேத்தி
நிச்சயவன் பொடு புரம்வலம் வந்தனர் நெடிதாக. (௫)

வலம் வருபோதவ ணெய்தும சீதிடை வைகுற்ருர்
நலமில விந்தர்களைந் துறுநூற்றுவர்நணுகுற்ரோர்
பலரையு நலிவுபடுத் துவமென்றுனல் பண்ணிக்கொண்
டலமரல் செய்வகை யாயின ரவரதி காரத்தால். (௬)

நீதியிலாத வுன்மத்தவ விந்தர் நெருங்குற்ற
வேதிய ராதியர் மேலுருள் சாணிகள் வீசுற்று
மோதினர் கேதனமுங் கொடுவீணை முழங்காமற்
காதினர் தந்தமிர்தங்க முடைத்தனர் கடிவுற்ருர். (௭)

தாசரொலோரு நடுங்கின ரோடினர் சாராமல்
ஈசனை நாடுறு முத்தவ சித்கனரிற் சென்று
பேசின ரிங்கு நடந்தவை கேட்டவர் பேராமல்
ஆசறவைகிய ராமபிரான் முனடுத் துற்ருர். (௮)

கேசவ வாமன தீனதயாள கிர்பா மூர்த்தி
நேசமொ டின்றிரு நாமநவின்றுறனோர் வின்ருே
கூசறினஞ் செய்வதேனுன துள்ளிது கொள்ளாயேல்
நீசர் நெருங்கி யுனன்பரை மோதலுனோர் வேயோ. (௯)

பத்தர்களுக்குறு தீமையகற்றுறு பண்பாலே
உத்தம பத்தர்கள் பாலனனென்ப துணர்ந்தோர்கள்
நித்தமு நின்னை யவிந்தர் திறத்தினை நீக்காதால்
மெய்த்துறு பேர்பழு தாயினதின்றென வெகுள் வுற்ருர். (௰)

அங்குறு ராமபிரானையொர் மாடமதிற் சேர்த்துப்
பொங்குமலங் க்ரதமெங்கு மழித்தல் புரிந்துற்ருர்
தங்குறு மவ்விடை சார்வுறு மாருதி தானோர்ந்து
சிங்கலில் கோபமடைந்தன னன்பர் திறத்தாலே. (௰௧)

ராம பிரானது தாசரை யிங்ஙன லிந்தோரைச்
சாம்வகை செய்குவ னென்றும சீதுதனைத் தீண்டத்
தாமதரான வலிந்தர் செய்தீவினை தன்னாலீ
தாம்வகை யென்றய லுற்றவொர் ஞானப கீரானேன். (௰௨)

முனிவுட னெய்திய மாருத புத்திரன் முகநோக்கி
இனி திருகைகள் குவித்து முனின்றெளியேன் வாழும்
தனிமனை யொன்று தவிர்த்து நீர்செய்வது தான்செய்க
புனித மருந்தருள் வீரனவன்பொடு போற்றுற்றான். (௰௩)

போற்றுதல் கண்டு துலுக்கர்கள் வந்திது போதென்னே
தோற்றுப கீர்மயல் கொண்டனனென் றெதிரோ சொல்லச்
சாற்றுப கீரவர் தங்களை நோக்கிம சீதைத்தான்
காற்றுத வுந்திறலோர் பொடிசெய்குவர் கண்முன்னே. (௰௪)

ஆதலினீவிர் விரைந்தய லோடுக வெனவன்பால்
ஓத லுணர்ந்திலர் துஷ்டர் பகீர் முனுரைக் கின்றார்
தீதற நின்றம சீதையிடித்தல் செயற்காமோ
வாதமகற்கவனைப் பெறுதாதையு மாட்டானே. (௰௫)

என்பதறிந் ததிர்மாருதி வெஞ்சின மெய்திக்கண்
முன்புறுகின்றம சீதினையோர் கையின் மோதாமுன்
பொன்பிறழ் மேருவிடிந்து விழுந்தது போல்வீழ
வன்புரை யைந்துறு நூறுதுலுக் கர்மடிந்தாரே. (௰௬)

வேறய னின்ற துலுக்கர்கள் கண்டுவிரைந்தோடிக்
கூறினர் தம்மது கோவயினின்று கூ கூ வென்று
மாறில ராகிய விந்தர்வணங்குற மன்கேட்டுச்
சீறின னுகவயிற் றுழைநோய் நனிசெம் மிற்றே. (௰௭)

போதரு நோய்மிகவுந் துயர்செய்தல் பொருளுகிப்
பூதல மீதுபுரண்டுப கீரனுமார் போரை
மேதக முன்ன ருரைத்த துணர்ந்து வியந்துள்ளே
காதரம் விஞ்சின னுத்தவசித் கனர்கண் வந்தான். (௰௮)

அன்புடனன்கு பணிந்து புகழ்ந்தடி கேணும்மைத்
துன்பு செய்தோர்களெலோரு மடிந்தனர் சுவாமீ நீர்
இன்புடன் மாருதி தன்னையி வேளையிரந் தெம்பால்
வன்புற நன்கருள் செய்வகை செய்மென வந்தித்தான். (௰௯)

உங்கண லுற்சவ பங்க நடந்ததை யோராமல்
எங்களை யாள்க வெனப்பொரு ளெண்ணிலவா யீந்தான்
அங்கப ராதமதாக மனைக்கணடைந் துற்றான்
பங்க மிலுத்தவசித் கனர்பின்பு பரிந்தாராய். (௨௰)

தாளமிர்தங்க நல்வீ ணையுடன்றிரு மாறுசர்
நீளமுழங்குற நின்றுது வாதசிநிறைவாக
ஆளரி நாமமியம்பிய லூர்வலமாகித் தாம்
மீளரு மின்பு சிறப்ப விருந்தனர் மேன்மேலும். (௨௧)

உத்தவ சித்கனர் திருவடிகளே சரணம்
ஆகச்சரித்திரம் சநு-க்கு செய்யுள் ௬௲௮௱௪௰௬
முற்றிற்று.

நாபாஜிபக்தர்சரித்திரம்

காசிநகர் தனிற்பத்தி ஞானவயிராக் கியத்திற் கனிந்த சீலர்
ஆசிலரா மானந்த சாமிதனக் கனந்தானந்தச் சுவாமி
மாசிலடியாரானு ரவர்தமக்குப் போகாரி தாசர்வந்தங்
கேசிலடியா ரானரிவர்க் கக்கிரஜி கிலஜியென்போர் சீடர் (௧)

ஆனதில் மூத்தவ ரானவக்கிரஜிய னுதினமும் விரக்த ராகி
ஊனமிலா விண்டுபக்தி யுடைய வராயரி குணங்க ளுரைக்கிற் பாராய்
ஞானமிகுசாந்தி தயைக் காதாரராய்ப் பிரபோதனியு நாடும்
ஈனமிலாப் பத்மஹஸ்தியும் முதலோர்க் கரிபத்தி யினைப்போதித்தார் (௨)

சிரவணமே முதலான நவவிதபக்தியு மொவ்வோர் திறத்தோர்க் கீந்து
பரவவனை யீடேறச் செய்தவராயி ருப்பவர்க்குப் பதுமை நாதன்
வரசகுண ரூபத்தை நினைத்தபோதெல்லாஞ் சேவைதந்தாள்வான்
திரமுடனிவ்வா றிருக்கவத் தேசமழை யின்றிச் சிறுமை கூர. (௩)

உணவுதகங் கிடையாமன் மிகுந்ததுயரு றும்போதவ் வூரிலேயோர்
குணவதிதன் பிள்ளைக்குச் சோறின்றி மிகுந்த துயர்கொண்டு சார்ந்து
தணவில் கரையிற் சேயை வைத்தாற்றில் விழுந்திறந் தாடனிமை யாஞ்சேய்
அணவனையைக் காணமற்பசிவருத்தக் கோவென்றே யலறும்போது (௪)

அக்கிரஜி தாசரங்கே நீராடவந்தனர் கண்டலறிப் பிள்ளை
யிக்கரையி லிருப்பதென்னை யெனவிரங்கிப் பிள்ளையரு கிற்சென் றேங்கித்
துக்கமுறு கின்றனையே னெனக்கேட்கத் தாய்தன்னைச் சோறுகேட்டேன்
மிச்சபசியா லென்னை விட்டகன்று ளெங்கேயோ வெனவிளம்ப (௫)

வினவிய வக்கிரஜி யென்போர் மிகக்கருணை கூர்ந்து புனலாடி மீண்டத்
தனையனுடன் வரவழைத்துப் பயப்படே லெனவுரைத்த தன்மையாலே
புனைபெயர் நாபாஜி யெனப்பொருந் திற்றுப்பின்பு மடங்கொண்டு போந்தார்
அனையர் மடந்தனின் மேவும்பெரியோர்க ளெச்சிலுண்டு வளர்வ தானார் (௬)

அக்கிரஜி தினம்புரியு மர்ச்சனையே முதலான வனைத்தும் பார்ப்பார்
தக்கவெளிப் புறத்திருந்து வரும்பெரியோர் தமையெல்லாஞ் சரணந்தாழ்வார்
மிக்கமடத்தினி னடக்கும் பாகவத முதலியவும் வினவு கிற்பார்
புக்கவிவர் நடக்கையினாற் சஞ்சித கர்ம்மங்க ளெல்லாம் பொடிந்துபோக. (௭)

மெய்யறி வுண்டா யுலகத்தெல்லோர்த நினைவறியும் விவேகியாகி
ஐயமறத் திரிகாலங் களுந்தெரிய வல்லவ ராயண்ட மெங்கும்
எய்து செயலுந் தெரியலாயினர் மௌனமாயிருக்கு நாளில்
பொய்யறு சீரக் கிரஜியொரு தினத்திற் கங்கை நீராடிப் போந்து. (௮)

விண்டுபூசனை செய் தாரதிசெய்து விமலன டிவிரும் பித்தாழ்ந்து
கொண்டு பினரவ்விடத்திருந்து நாபாஜி தனைக் கூவியுள்ளே
அண்டும் வகையொரு வரையும் விடாமல் வெளிப்புறத் திருக்கவாணை செய்து
மண்டு கதவடைத் தொருகம் பளம் போர்த்து மானச பூசனையின்மேவி. (௯)

சித்த மொருதன்மை யராய் ஸ்ரீ ஹரியைத்தியானிக்கத் திருமால் வாரா
தத்தினத்திலுளம் வருந்தித்தியானித்துத் தியானித்தங்கயர் வதானார்
இத்த குதிதனை வெளியிலிருந்த நாபாஜி தெரிந்தின்று சாமி
அத்தியிலோர் வணிகனது கலமுழுகலாகு கின்ற வதனை நோக்கி. (௰)

துவரை நகருறு வோனை யெனது கலமுழுகாமற் சூழ்தியானாற்
கவரின் மனத்தக் கிரஜிக் கைந்திலொன்றிக் கலத்திலுள கனக மீவேன்
தவறுதல் செய்யேனென்று வேண்டினனவ்வணி கனது தன்னாலோர்
உவமையு மில்லான் சென்றானு மக்கிலா பங்கிடைத்தற்குன்னி மாதோ. (௰௧)

ஆதலினீர் சற்றுழலாத மைந்திருக்க வெனவோ தவவரவ்வாறு
மாதவனை நினையாமற் சற்றிருக்க நாபாஜி மறுத்துங் கூவி
மேதகையீரிப்போது கலங்காத்துக் கண்ணபிரான் மீண்டானீயிர்
போதரு மாதினையு மெனவக்கி ரஜிதியானிக் கக்கண்ணன் போந்தான். (௰௨)

பொன்னுடை நனைந்திருக்கச் சார்ங்க தரன்றோன்றுதலும் புகழ்ந்து போற்றி
மின்னாருந் திகிரியினு யிந்நேர மெங்க கன்றாய் விளம்பு கென்ன
மன்னாழி முழுகாமற் கலங்காத்து வந்தேனவ்வணி கனுய்ப்பான்
தன்னுன பொருளிலைந் திலொரு பாகங்கொண்டு மடந்தனக் குநேர்தி. (௰௩)

செலவுனக்கு மிகுதியாயிருக்கின்ற தெனக் கூறிச் செய்யும் பூசை
நலமுடிந்த வுடன் மறைந்தானளினை நாயகன் பின்பு நனிவியந்தங்
கிலகு கதவைத்திறந்து நாபாஜிதனை யுள்ளே யெய்தக் கூவிச்
சலசமலருறை வாற்குந் தெரியாத தறிந்த தெங்ஙன் சாற்று கென்றார். (௰௪)

நகை முகராய் நாபாஜி சாதுக்கள் பிரசாத நாளு முண்ட
வகையதனாலுந் தேவரீர் கருணை வசத்தாலு மனத்துணர்ந்தேன்
தகைமிகு சீர்க்கண்ணனது செயலை யென வக்கிரஜி தயவு கூர்ந்து
மிகைநலஞ்சேர் நாபாஜிமுக நோக்கி மறைப்பொருளை விளம்புகின்றார். (௰௫)

ஹரிகுணங்களே புகழு மதிலும வனடியர் புகழடைவிற் கூறில்
சுரிமுகச் சங்கேந்து மவனுக்கு மிகமகிழ்வுண்டாமிது தோன்றாது
விரியு முலகத்தவர்க் கிம்மறைப் பொருளையுனக்கு நான் விளங்கச் சொன்னேன்
தெரிதி யென நாபாஜி யக்கிரஜிபாத மலர் சேவித்தேத்தி. (௰௬)

தேசிகராணைப் படியே பக்த சரித்திரங் குவாலேர பாஷை
மாசில் பிராக்ரத பாஷையிலும் வழங்க நாடோறும் வரைத லானார்
ஆசிலிவர் வரைவது கேட்டத்தேசங்களிலுள்ளோ ரவரைப்போற்றி
ஏசில் சிரவணஞ்செய்து மனனஞ்செய்தும் புகழ்ந்து மிருக்கலானார். (௰௭)

நாபாஜி பக்தர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் ௬௬ க்கு செய்யுள் ௩௲௬௱௬௰

முற்றிற்று.

நானகதாசர் சரித்திரம்.

வேறு

நீடுமோஞானியாய் நெடிய வைராக்கியம்
கூடுவோரரிதனு மந்தினங் கூறுவார்
நாடு பஞ்சாபு தேசத்துளார் நானகர்
சூடுபேர் மிக்க சம்பத்துளார் துகளுறுர். (க)

ஆசையா லாசையு மளவிலா மோகமும்
மாசு சேர்டம்பமும் வளர கங்காரமும்
நாச மேய் கொலையு நன்மார்க்க நண்ணுமையும்
நீசமாகிய வெலாநிறை தலானினைவிலே. (உ)

அத்தகைப்பொருள் கணல் வழியிலே யமையுமா
உய்த்தல் செய்திடருமு துவண கேதனனுடைச்
சுத்த நாமந்தினஞ் சொல்லவுத் தேசராய்க்
கைத்திறல் விண்டுவுக் காலயங் கட்டினுர். (௩)

அந்த நாடான தவிந்தர் நாடானதால்
இந்த மாகோயில் கண்டேவரு மிசைவுமுர்
நிந்தை செய்துறு மவர் நினைவை நானகர் தெரீஇ
நைந்து மாமனமிக நாடு வாராயினுர். (௪)

துட்டராகிய துருக்கக் குரோதியர் துணிந்
திட்ட விண்டாலயமிணை செய் தேவாலயம்
நட்ட மாகச் செய்வார் நான் மறைக் குலமையும்
தொட்ட சற்சனரையுந் தொலைவு செய் வாரரோ. (௫)

ஆதலாலிவர் கடம்மரசனுக் குரை செய்து
மாதவன் சினகரந்தனையு மாய்க்கும் முனம்
சேதமாகும் வகை செய்து நாமே யென
ஏதமோடந் தவாலய மிடித்தாரரோ. (௬)

அத்துருக் கர்க்கு வப்பாக மகீது கட்
டித்துலக்கஞ் செய விந்தெலா மேசினுர்
அத்தையோர் நானகரதையு முன்போலிடித்
துத்த கர்த்துச் செய்தார் தொலைவில் கொல்லைகளரோ. (எ)

கைத்தெலா நானகர் கழியுமா செய்ததால்
பித்தராயின ரெனப்பெரிது கண்டோ ரெலரம்
தத்தம் வாய் வந்தவா சொல்லியத் தாசரை
மெத்த நிந்தனை செய்தங்கவரை நேர் வினவுவார். (அ)

சிலர் துணிந்தினைய நீர் செயலெலெனுபகர் கெனச்
சிலர்கள் சங்கரனையுஞ் சிலர் கணேசகணனையும்
சிலர் முருகந்தனையு நேர்சிலர் பதங்கனையு மோர்
சிலர் களிந்திரனையுஞ் சிலர் செழுந்தழலையும். (௯)

கடவுளென்றடி தொழக் கருது கின்றனரினும்
புடவி யிங்கிதின் மதம்பல படப் புகலுவார்
அடைய நன்கென விசைந்தறவி வாறயர்கிறேன்
மிடை மினென் கொல்லை முற்றிலு மெனு விசை செய்தார். (௰)

யாவரும் வினவி யின்னகை செய்தாராகவே
தாவரும் பொருளெலாஞ் செலவு செய்தனர் மகிழ்ந்
தோவருஞ்சுத்த சாத்து விகவைராக்கிய
ராய்வருங்காம மாதிய வெலாமறல் செய்தார். (௰௧)

அறிப கீரலது பைராகி யென்றறி யொணுச்
செறியுமோர் வேடராய் ஸ்ரீ தரன் சிந்தையிற்
பிறிவுறு துறவுடற் பேணு மானங்கழீஇ
நெறிகொளான் மாவுறூஉ நிலையிலே நிலவினுர். (௰௨)

எவரோனுந் தமைச்சரணெனு வெய்தினுல்
ஆவதாம்வகை யவர்க்கருள் செய்வாராயுற
மேவனேர் செயலெலா மிடைய விந்தர்க ளுணர்ந்
தாவறீ ரும்பகீரோ பயிராகியோ. (௰௩)

இனையனென் றறிகொணு திவனலைந் திடலெனே
நினைவின்மந் திரமுறீஇ நிலைதவிர்ந்தன னதால்
புனைவிலுண் மருளுடன் புரள்கிறுன் பொருளெலாம்
தனையகன் றிடமனத் தளர்வினேங் குறுகிறுன். (௰௪)

இந்தவூ ரிற்பலோ ரெய்துகின் றனர்தனம்
விந்தநேர் குவையினிவ் விதமியற் றினர்கொலோ
தந்தகொல் லையினுறுஞ் சனர்களுக் குதவியே
முந்தினன் ஞானியாய் முழுதும்விட் டனனரோ. (௰௫)

என்றுபற் பலவொலா மெனையசொற் சொல்லினும்
துன்றிராக் கதிரினேர் சுனகன்வாய்க் குரையெனு
நன்றுநா னகவொணி நாடொறுந் தமதுளே
மன்றலார் துளவினுன் வாழவை குற்றனர். (௰௬)

வேறு.

இவ்வகை யியலுகின்ற நானக ரியல்புநோக்கி
வெவ்விய துருக்கரொல்லா மிகப்பொறு தரசன் பாற்போய்
ஒவ்வுநங் குலத்துளூற்றே னங்குலத் தொழுக்கந்தீர்ந்து
தவ்வினன் றிரிகின்றுனென் றுரைத்தனர் சாற்றக்கேட்டோன். (௰௭)

ஏவலா ளொருவன்றன்னை யேவிநீ குலத்தொழுக்கம்
ஓவலின் றுகநிற்க வுரைக்கென வுரைக்கக் கேட்டோர்
மேவுமண் ணுன்றேபற்பல் விதங்கலம் பொன்னுமொன்றே
தாவிலாப் பணிகள்வேறு தன்மைய வாதல்போல. (௰௮)

தனிமறை யுரைக்கும் விண்டு மயஞ்சகத் தென்றுதந்த
நனிமொழிப் படியேதெய்வ நாயகன் விளங்குகின்றான்
முனிவிறெய் வங்களாகப் பலவகைமுயலுஞ் சாதி
இனிலுந்தெய்வங்களாலும் பேதமின் றேனுங்கேண்மோ. (௰௯)

துலுக்கர் சிப்பியர் குலாலர் புலையர்தோல் வினைஞரான
நலக்கபீர் நாமர்கோரா நயம்பெறு சோகாமேளர்
விலக்கரு ரோகியென்போர் விண்டுவே கடவுட்கெல்லாம்
சொலற்கருங் கடவுளென்று சூழ்ந்துநற் றெண்ட ராஞர் (௨௰)

ஆதலா லாதித்தெய்வம் விண்டுவே யாமென்றெண்ணி
மாதவன் றளுட்கொண்டு நாமநான் வழுத்துகின்றேன்
ஈதறி கென்றோர்பாட்டை யெழுதினரவன்கை யீயத்
தூதன்போ யரசன்கையி லீந்தெதிர் தொழுது நின்றான். (௨௧)

உய்த்தவக் கவியைநோக்கி யுளமகிழ்ந் தரசனுய்த்தோர்
சுத்தமெய்ந் நிலைமைதன்னைச் சோதிக்க நினைவுகொண்டு
மெத்தவுங் கோபங்கொண்டான் போல்வெளிக் காட்டி வேந்தாய்
இத்தலத் திருக்குமென்சொ லிகழ்ந்தனன் மறுத்தலாலே. (௨௨)

கைப்பிடி யாயன்றனை கொணருங்கள் கடிதினென்ன
ஒப்பறு படாணி யீரைஞ் ஞூறுபே ரொருங்குசெல்லத்
தப்பிலர் தம்பாலே விஞரைவர் தாமுஞ் சூழ்ந்து
பற்பலா யுதங்களோடு நானகர் பதிக்கு வந்தார். (௨௩)

உள்ளுற முயலும் போதுள்ளுறைந்த நானக ரறிந்து
புள்ளிவர் வோனை யெண்ணப் போந்தனர யுதவீரர்
தள்ளருங் கடுமை பூண்ட சத்திர வத்திரங்கள்
கொள்ளையின் வீசி யெய்யக் குலைந்தனர் படாண் களெல்லாம். (௨௪)

பயந்து போயரசன் பக்கல் பார்த்திப நாங்கள் சார்ந்தோம்
ஐயந்தரு மயுத வீரர் சார்ந்தன ரவரகத்துள்
வியந்திடப் படைகள் கொண்டு வெளிவந்தெம் மேல் வீசுற்றார்
அயர்ந்தெதிர் நிற்க வஞ்சி யடைந்தனமும் பாலென்றார். (௨௫)

அன்னது கேட்ட வேந்தனட்ட சித்தியும் பெற்றோரை
நன்னயந் தெரி விலாதோர் நவில்வது கேட்டு வீணே
இன்னல் செய்தன மென்றெண்ணியனு தபித்திரண்டு கையும்
துன்னுற வஞ்சலித்துத் துதித்துட னெழுந்து வந்தான். (௨௬)

நானகரகத்துள் வந்து நயந்து சாஷ்டாங்கமாகத்
தானடி பணிந்து மிக்க சாதுவாய் விளங்கு நும்மை
யானரு றுத்தினேனே யாயினுங்கிருபை கூர்ந்தஞ்
ஞானமிக் குடைய வென்னை நாதகாத் தாள்க வென்றான். (௨எ)

வேண்டி னன்று தித்தன்னோர் தம் விடை பெற்றுச் சென்றுனக
ஆண்டன செயல்களெல்லா மறிந்தன ரூரிலுள்ளார்
நீண்டன கீர்த்தி யெங்கு நிமலரை யடிவணங்கிப்
பூண்டன ருபதேசங்கள் பொருள் பல தருதலானார். (௨அ)

வருபல பொருளுங்கொண்டு சாது சர்ச்சனர்க் குவாய்ப்பத்
தரும முதிட்டு வந்தாரவர் மடந்தங்கு சீடர்
பெருகினரிகத் திலாசை பிறழ்கிலராயிருந்தார்
இருவர் சூத்திரா மர்தானு வென்பவர் தேசிகர்க்கு. (௨௯)

உடல் பொருளாவியர்ப் பணஞ்செய் திவ்வுலக வாழ்க்கை
விடல் செய்து தேசி கோத்தமரை விடார் சேவை செய்து
மடனறு மவர் தம் வார்த்தை வழி வந்து கருணை பூண்டார்
திடமுடனிவ்வாறுகச் சென்றன சின்னாள் பின்பு. (௩௰)

ஊனமில்வாழ் வென்றுன்னி யுற்றனர் மடத்தி லீதும்
ஈன மற்றதிலு மென்ன வெண்ணினர் மடத்திருக்க
நானகர் சூத்திராவை வைத்து மர்தானு நண்ணத்
தேனமர்துள வோனுமஞ் செப்பினரழைத்துச் சென்றார்- (௩௧)

நிலைபெறுங் கண்ண விக்கிரகந்தனை நிலையிற் போர்த்துக்
குலைவுற மாட்டெலும்பைக் கூட்டிக் குப்புறக்கிடத்தி
அலைவு செய்தனர் மக்காவி லெனவகத் தெண்ணிச் செய்யாள்
தலைவனைக் காணவேண்டிச் சார்ந்தனர் வழிக்கொண்டம்மா. (௩௨)

சார் தரு வழியிலோராறுனது ஜலமிக்காகி
ஆர்தரக்கண்டா ரோர் காலலக் நிரஞ்சன மென்றோதி
நீர் தனிநடந்து சென்றா ருடன்வரு சீடர் நேரார்
வார்தரு கரையினின்றார் மனத்துறு பயங்கொண்டம்மா. (௩௩)

தேசிகர் தமைக்குறித்துச் செங்கை ளிரண்டுங்கூப்பி
ஆசில்சீ ரையரோ யானும்முட னடையவஞ்சிக்
கூசியிங் குறுவேனும்மைக் கூடுறத் தகுமுபாயம்
பேசியங் கழைத்துக்கொள்க வென்றுபே துற்றார்மாதோ. (௩௪)

பேதுறு சீடர்தம்மை நோக்கினர் பிரளயத்தின்
மீதுற நின்றுகொண்டு வேண்டுசத் குருதியானம்
போதுற மனத்துட்கொண்டு போதரு கிற்பையானல்
தீதுற வின்றிச்சார்வா யென்றெடுன் றினிதுசெப்ப (௩௫)

அவர்சொன்ன படியேயாசா னைத்தியா னித்துக்கொண்டு
புவனமங் கிடையளாவப் போயினர் நடுவினின்ற
தவரிட மிவர்களைக்கா லளவுறச் சார்தலாக
எவமொடிவ் வாற்றுநீரொன் னிடையள வாயிற்றென்னே. (௩௬)

அலக்நிரஞ் சனமென்றோதா மையினல வோவென்றெண்ணி
நலக்குரு நினைவைவிட்டு நானகர்போனடந்து
செலற்கது செப்பநீர்தான் றிரள்கழுத்தளவதாகச்
சொலற்கருங் குருவேயாற்றி லமிழ்கின்றே னென்றுசொன்னன். (௩௭)

திரும்பினர் நோக்கியாசான் றியானமேன் விடுத்தாயென்ன
விரும்பினர் குருதியான மேவலுமுன்போ லாக
அரும்பெறற் கரைபோய்ச்சேர்ந்தா ரனுகுதே சிகரன்னர்க்குக்
கரும்பிர சம்போற் கொள்ளக் கனிந்திதோ பதேசஞ்செய்வார். (௩௮)

ஓடரா ஞேராசான்றன் செப்பிய வழியே செல்லல்
காடரு நலமதாகு நவில்வழி நடவாராகில்
கேடது வாகுமென்னக் கிளர்ந்தது நன்றென் றாசான்
பீடமர் கமலபாதம் பேணினர் வணங்கிநின்றார். (௩௯)

பின்னிரு வரும்போய் மக்கா வருகுறப் பேசவ்வூரார்
மன்னுமாட் டிறைச்சிசோறு விற்பதிந் துக்கள்வந்தால்
துன்னிடா தகற்றறப் பிவரிற் கொலைசூழ்த லன்னோர்க்
கின்னன வழக்கமாக விருப்பதை யிவரறிந்து (௪௰)

மக்கமா நகரிலுள்ளோர் கண்ணுக்கு மறைவதாகப்
புக்கிரு வரும்போய்க் கோயிற் புகவுறு முஜாவர்கண்டு
தொக்கதெவ் வாறிங்கின்றே ரொனவியப் புற்றுத்தோன்றும்
மிக்கவர் தம்மைநோக்கி நீவிர்யாரெனவினவ (௪௧)

உற்பத்தி லயத்துக்கேற்ற காரணமாகியோங்கும்
சிற்பரஞ் சோதியாகித் திரிகுண நீதமாகிப்
பற்பல்வியா பகமுமாகிப் பதிநிரா மயமுமாகித்
தற்பர மாகிநிற்ப தெதுவது தான்யா னாகும் (௪௨)

அடியனைக் காத்தற்காக வவனியில் யாருங்காணிவ்
வடிவொடு வந்தேனென்ன முஜாவர்நீர் வழங்குமாற்றம்
முடிவுறப் பரிக்ஷை யீந்தால் மொழிதல்சத் தியமாமென்ன
மடிவறு தாசரோது பரிக்ஷைநீர் வகுக்கவென்றார். (௪௩)

இந்துக்கள் வணங்குதற்கா யியற்றுவிக் கிரக மிங்கு
முந்துற்ற ததனைமண்ணிற் புதைத்தன ரஃது முன்போல்
வந்துற்று நிற்கச்செய்வீ ராயினீர் வழங்குமாற்றம்
மைந்துற்ற தென்னச்சொல்ல நானகர் மனத்துட்கொண்டார். (௪௪)

கண்ணனை நினைத்துக்கிரக் கடலுறு வோனே பூமேல்
நண்ணுமங் கைக்கின்பா கருணாநிதி நளினநாபா
எண்ணுறு பக்தவற்ச லாவிய லான்மராமா
மண்ணுல களந்துகொண்ட வாமனாவென்றுவாழ்த்தி (௪௫)

அடியனே னுரைத்தவார்த்தை யவமுறா தயிந்தர்காண
நெடிதெழுந் தினிதுநின்று நிலைதரல் வேண்டுமென்னப்
படியளந் தவனன்பர்க்குப் பரிந்தெழுந்தாழிசங்கம்
வடிவுறத் துலங்கி நின்றான் மனத்துப சாரமெல்லாம் (௪௬)

செய்தனர் கண்டுபோற்ற முஜாவர்மற் றதுதெரிந்து
மெய்தனி னடுங்கியஞ்சி நானக ரடியில் வீழ்ந்து
பொய்தவி ரன்புகொண்டு போற்றிநீ ரேமெய்யான
தெய்வமிங் குதித்துவந்தீ ரொனத்துதி செய்தல்கேட்டு (௪௭)

அங்குநின் றெழுந்துவெற்பின் சாரல்க ளனைத்துநீங்கிப்
பொங்குமோ ராற்றின்பாங்கர் போந்தன ரங்கோர்வேந்தன்
தங்குதன் சேனையோடு நதிக்கரை தன்னிற்சார்ந்து
சங்குமே வாற்றைநீந்தத் தகாதவ னிகியுற்றான். (௪௮)

தாசனைக் கண்டுபோற்றித் தாழ்ந்தடி வணங்கிமிக்க
நேசமுட் கொண்டிவ் வாற்றை நீந்துதற் குபாயஞ் சொல்க
மாசறு மடிகேளென்ன மற்றவர் காயிதத்தால்
காசறு கல்லைசெய்தங் கவன்கரந் தந்துவேந்தே (௪௯)

நீயுன துனிகத்தோடு நேர்ந்திதன் மேலே யேறிப்
பாயுநீ ராற்றைத் தாண்டு கெனப்பகர்ந் துறுதன்சீடர்
மேயுறத் தாங்கடந்து விரைந்துவந் தனரவ் வாற்றை
ஆயுமவ் வரசனீந்தக் கல்லையையாற்றிலிட்டு (௫0)

எய்தின ரேறவேற யாவர்க்கு மிடமுண்டாகி
மையில்புட் பகமானம்போல் வந்தது நதியின் மீதாய்ப்
பொய்யிலர் தந்தகல்லை புரவல னனிகத்தோடும்
கையற வின்றியாற்றின் கரைவந்து சேர்ந்தான் மன்னோ. (௫௧)

தீரம்வந் தடைந்தவேந்தன் சிந்தையின் மிகவியந்து
காரண புருடரொன்று கருதின னவர்தம் பாதம்
சாரவீழ்ந் தெழுந்துபோற்றிச் சாமிநீ ரேயெனக்கு
நாரண னுருவங்காணச் செய்யுமி னெனநவின்றான். (௫௨)

நிராமய னாகியெங்கு நிறைந்தநின் மலனைநேரோ
பராவுறக் காணவேண்டிற் பரமசற் குருவைப்பற்றி
விராவுறு முபதேசத்தால் விளங்குறக் காணலாமித்
தராதலந் தனின்மற்றொன் றாலுந்தெரி தரல்கூடாது (௫௩)

என்பது கேட்டவேந்த னிவ்வுரை மெய்தா னென்ன
அன்பரை வணங்கிச் சென்றா னணிநகர் சீடரோடு
பின்புநா நகர்வரும்போ தவ்வழிப் பிரமன்போலும்
இன்புறு தவத்தரான கோரக்க ரெய்தக் கண்டு (௫௪)

வணங்கின ரவரைநோக்கி வந்தகோ ரக்கர்சொல்வார்
நுணங்குநுண் ணறிவினீர்நீர் நும்மகத் துவங்கள் பார்மீ
திணங்குற வெளியிட் டுள்ளீ ரின்றரித் துவாரந் தன்னில்
கணங்கொள நாலிலக்கம் பேர்கலந்துற்றார்மாதோ. (௫௫)

அனைவரு மரிதன்றாச ராதலா லவர்கட்கெல்லாம்
புனைவுண வளித்தல்வேண்டு மென்றனர் புகலக்கேட்டு
நினைவினீர் முன்னர்ச் சென்றங் கவருணு வுணற்கு நேர
முனைவரோ சொன்மினென்ன முந்தினர் சென்றார்மாதோ. (௫௬)

நானக ரவர்முன் சென்று நாலிலக் கம்பேருக்கும்
போனகந் தரலுமுண்டு புகழ்ந்தன ரிருக்கும்போது
வானக மார்க்கம்வந்த கோரக்கர் மற்றெல்லோர்க்கும்
நானக ருங்களுக்கு நல்குவ ருணவின் றென்றார். (௫௭)

சேரநீர் வாருமென்னச் செப்பநா னகரெங்கட்குப்
போரநன் குணவளித்துப் போயினரிப்போதென்னத்
தீரராகியகோரக்கர் மிகவியந்திருக்குஞ் செவ்வி
நேரநா னகர்வந்தந்த நிமலரை வணங்கிநின்றார். (௫௮)

நின்றநா னகரைக்கண்டு கோரக்கர் நெகுமன்போடு
துன்றமார் புறவணைத் துச்சூக்கு மவடிவங் கொண்டு
நன்றிவ ணுற்றோர்க்கெல்லா நல்கினீர் விருந்துவந்தின்
றென்றரி தாசரும் போலுல கிடையொருவ ருண்டோ.　(௫௬)

கண்டிலே னெங்குமென்று களித்தனர் ககன மார்க்கம்
அண்டினர் சென்றார் செல்ல நானகர் மடமடைந்து
தொண்டரோ டிருந்துமன் றற்றுழாய வனுமஞ் சொல்லிக்
கொண்டனர் வாழ்ந்தார் நாளுங்குளிர் மகிழ்சிறப்ப மாதோ.　(௬௰)

நானகதாசர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௬௭-க்குச்செய்யுள் ௩௯௬௱.

முற்றிற்று.

பிரேமாபாயி சரித்திரம்

வேறு

சாதுசர்ச்சனர்தம் மிடத்தன்பு மிக்கவர்தாம்
ஓதுபாகவதம் வினவுறுகுண முடையார்
ஸ்ரீ தரன்பெருங் கீர்த்தனத் தன்பு செய்திறத்தார்
பூதம்யாவை யிலுந்தயை பொருந்திய பொற்பார். (க)

ஹரிதியான மேயன்றி வேறொன்றையு மறியார்
பெரிய காசியில் வளர்பவர் பெயர்பிரே மாபாய்
தெரிய மங்கலியார் தினங் கங்கை சேர்ந்தாடல்
புரிவர்தம்மகத் தொருகண்ணன் மூர்த்தியைப் பொற்ப. (உ)

அர்ச்சித் தெத்துவர் தினமும் பாகவதங் கேட்பாராய்
இச்சித் தானந்த பாஷ்ப மோடவச மாயிருப்பார்
குச்சிற் கெய்தின வொருதினம் பசிமிகக் கொண்டு
மெய்ச் சிச்சாது சஜ்ஜனர் வரக்கண்டனர் விரும்பி. (ங)

வணங்கியங்கவ ராசனத்துற வகம் வைத்து
நுணங்கலின்றி மற்றிவருணவு முதிட நோக்கில்
இணங்கு மின்று பாகவத சிரவண மின்றாகும்
உணங்குவார் பசியால் வினவுறச் செல்லுவோ மேல். (ச)

அன்றியும் வருசாதுக்கள் சேவை கிட்டாமல்
இன்றுநானப ராதியாயி துவரை யியற்றும்
நன்றதாகிய சுகிர்தமெல்லாங் கெடனண்ணும்
என்று தம்மனத் தெண்ணினர் செல்லுறுதி ருந்தார்.

வயது பத்துள ஞனதம் மகன்றனை நோக்கி
நயமொடின்று போய்ப் பாகவதந் நன்கு வினவி
அயர்விலா தெனக்குவந்து நீயுரைத்தி யென்ற னுப்பி
மயர்விலா தரிநாமங்கள் வழுத்தி நீராடி. (சு)

வந்துபோனக மட்டுவந் துளவயி ணவர்க்கு
முந்துபாத பூசனைசெய்தம் முளரிநீர்கொண்டு
தந்துசோட சமா முபசாரமுந் தகவாய்
உந்துபோனக முண்ணச் செய்தார் மிகவுவந்து. (எ)

உண்டபின் கரங்கால் சுத்திசெய்திடவுஞற்றி
மண்டு சீதளச் சந்தன மருவுதாம் பூலம்
விண்டு தாசருக் கீந்து பசரித்தனர் விரும்பி
அண்டினுன் மகனவனுடன் றாமுமுண்டாராய். (அ)

மத்தியானத்தின்மகனை நீகேட்ட பாகவதம்
உய்த்தயான் வினவுறச் சொல்லு கென்னலு முரைத்தான்
மெய்த்தகோ குலத்துறு நந்தகோபற்கும் விரும்பு
மைத்தகண்ண சோதைக்கு மோர்குழந்தையாய் வளர்வான். (கூ)

அன்னை யோர்தினந் தயிர்கடை போதினி லழுது
தன்னியந் தரவேண்டி னான் கடைதலைத் தவிர்ந்து
மன்னு மங்கவள் பால்கொடுத் துறவவன் மனத்தில்
உன்னினான் வினோதஞ் செயவடுப் பிற்காயும்பால். (௰)

பொங்கிமேல் வழிவுறத் தழன்மிகும் படிபுரிய
அங்கிமிக்க தாய்ப்பானை யிற்பாலெலா மழன்று
தங்குபானை யுட்சிறிது மில்லாமலே தவிர
நுங்குபால்கருகியதறிந்தமலனை நோக்கி. (௰௧)

ஓடிவந்து நோக்குறு பொழுதுள தயிர்த்தாழி
சாடிவீதியிற் றவழ்சிறு பாலனைத்தான் கூஉய்
நாடிமற்ற வருடன் சிதறிய வெண்ணெய் நயந்து
கூடியுண்டனன் கொள்ளைசெய் தாயிடைக் குறுகி. (௰௨)

பாலெலாஞ் சிந்திப்போயவே யெனவுளம் பரிந்து
சாலமீண்டனள் கண்டன ளுடைதயிர்த் தாழி
ஏலும் வெண்ணெயுந் தயிரும் போயின வெனவிரங்கி
மாலின் மேலுடைத் தானென மனங்கொதித்தனளே. (௰௩)

இனையன் போற்புரி வாருலகத் தெங்குமில்லை
மனைக டோறுமிப்படிச் செய்வா னெனவுள மதித்தங்
கனையர் சொல்வதும் பொய்யன்றித் தீங்குசெய்பவனை
நினைவி லேபய முறமிகத் தண்டிக்க நினைந்தாள். (௰௪)

கையிலோர் பிரம்பைக் கொடுகண்ணன் பாற்கடுக
ஐயனோடின னடிப்பளென்றச்ச முள்ளவன்போல்
வெய்யகோபமோ டவன்றனைத் தொடர்ந்தனள் விரைந்தாள்
மையல் சேருறு கோபிகள் கண்டனர் வகுப்பார். (௰௫)

ஆதியே மிகவன்பு செய்த தினடங் காமல்
தீதிலே மிகச் சிறந்தன னிவனென்று சினமுற்
றோதினார் முனம் யாங்கள் சொல்லுவதெலா முன்னாய்
கோதியாவு நீயுந் தெரிதர வின்று குறித்தான் (௰௬)

எரிதழற்க ணெய்யு குத்தெனக் கோபிக ளியம்பத்
தெரியசோதை மிக்காள் சினங்கொண் டவற்றேடி
இரிய மற்றவ னெங்குங் காணா தொளிந்திட்டான்
ஹரியை தேடினள் காண்கிலாள் மிகவயர் வுற்றாள். (௰௭)

சோர்வு கொண்டன ளுடன் மிகவருந்தித் துண்டத்தில்
வேர்வு சிந்திடத்தாய் நிற்பதைத் தெரிவிமலன்
சார்வு வந்தன னிற்கமற்ற வன்றனைத் தாய்கண்
டோர்வு கொண்டன ளரலிடைப் பிணித்தடித் துரப்ப. (௰௮)

கண்ணன்றன் கரம் பற்றின ளீர்த்தனள் கடுகி
நண்ணுங் கோபிகளுடன் றனதில் விடைநணுகி
அண்ணறன் மருங்கசைப்ப வோர்தும் பினைய விழ்த்துத்
திண்ணம் யாத்தனடும்பு பற்று றாதுறச் சிறிது. (௰௯)

வேறு தும்புகொண்டுறு முடிந்தசைக்க மீண்டதுவும்
பாறு வோனிடைக் கேலுரு திருந்திடப் பரிந்து
நூறுதாம் பலநூறு நூருயிர மசைத்தும்
ஈறு ருனிடைக் கேலுரு திருப்பவென் செய்வாள். (உ0)

கைசலித்தனை கடுந்துய ருறுவது கண்டு
வைய முண்டவற் கிரக்க முண்டாய் வனைபாசம்
செய்ய தாமிடைக் கேலுறச் செய்தலும் பிணித்து
வெய்ய தாமுர லோடணைத் தசைத்தனள் வெறுத்து. (உக)

உரலிற் கட்டலுங் கோபகன்னிக ளெலா முருத்தித்
தரமிழைப்பது தக்கதிங் கிவற்கெனச் சாற்றிக்
கரமிகப் புடைத்தார்த் தனர்சிரித் தனர்கண்முன்
முரகரித் திருமால் பிணித்தாள் முகமுன்னி. (உஉ)

தீனபாவ மாயினி யிந்தத் தீத்தொழில் செய்யேன்
ஆனவிப்பிணி யவிழ்த்தருள் செய்யென வழுது
தானுரைத் திடவதற் கிரங்கா தந்தத் தாயும்
பானலேய் விழிக் கோபிகைகளு மகம் படர்ந்தார். (உ௩)

என்றுதன் மகனுரைத்தலு மெதிர்பிரே மாபாய்
அன்று கண்கணீர் பெருகுற வழுது கண்ணனையார்
சென்று கட்ட விழ்ப்பாரென மனஞ் சிதறுற்று
நன்று தாழியின் பொருட் டிங்ஙனலி வுறுத்து வதோ. (உச)

தகவி தன்றுதாய்க் கெனமனஞ் சலித்தனர் தளர்ந்து
மகனை நோக்கிநான் கோகுலஞ் சென்று மாதவன்ருன்
மிகவருந்து முனிடைப் பிணிய விழ்த்துடன் மீள்வேன்
அகமிருக் கெனப்போ முனராவி தீர்ந்தனரோ. (உரு)

மாதவா பிணிய விழ்த்திட நானிதோவந்தேன்
பேதுரு யெனப்போ முனராவி பேர்ந்தந்தச்
சீதரன் வயிற்சென்றதை யவரகஞ் சேர்ந்த
சாது சஜ்ஜனர் கண்டிதாச் சரியந்தா னென்ருர். (உசு)

தாயினும் மிகத் தண்ணளி கொண்டு பிரேமா
பாயி கண்ணனை நினைத்தடைந்தாள் பரந்தாமம்
ஆயிலிங் கிதற்புத மெனவானந்த மகத்தின்
மேய போதலர் தூவினர் துளவொடு விண்ணேர். (உஎ)

கண்டி யாவரும் வியந்தனர் களித்தனர் கண்ணீர்
மண்ட லாயினர் ஜயஜயா காரமாய் வாழ்த்தி
அண்டு தன்னனைக் காங்கரு மங்கண் முற்ருற்றி
விண்டு தாசனாய் விளங்கினன் புத்திரன் மேன்மேல். (உஅ)

பிரேம்பாயி திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் சஅ-க்குசெய்யுள் ௲௬௱உ௰அ

முற்றிற்று

சிளாபாயி சரித்திரம்.

வேறு.

காவலை ஞெருத்தனுக் கோர்மகள் பிறக்கவக் கன்னிகை தனக்கு நாமம்
மேவுறு சிளாபாயி யெனவைத்து வித்தையும் விரும்பி யேகற்க வைக்க
ஆவலுட னைவர்சற்று வருபோது தந்தை சாளக் கிராமப் பூசைசெய்
தோவில விருப்பதைக் கண்டு தானுஞ் செயவுபாத்தி யாயர்க் குரைப்பாள். (க)

தேசிகா நின்னையான் வேண்டு கின்றேன் யான்றினந்தொறும் பூசைசெய்ய
மாசில் சாளக் கிராமம் வேண்டு மொன்றுநீ மகிழ்வு கொடு நேடியெற்கு
நேசமுட னிப்பெண் வன்புடன் வணங்கினர் நிகழ்த்தவத் தேசிகன் விருப்
ஆசிலாச் சரியமிக லாயின னிச்சிறு பெணன் புக்கு நன்றென்னவே. (உ)

ஒருகரு நிறங்கொண்டு ருண்டகல்லைத் தந்து வந்திதைப் பூசியென்று
தருதல் செயமற்றதைத் தான்கொண்டு மிக்க சந்தோஷந் தழைத்து நாளும்
மருவுதந் தந்தைசெய் வதுபோல வுதயத்தெழுந்து நீராடி வந்து
கருது மந்திர மின்றி யன்பு கொடுபூசனை கருத்துற நடத்தி வந்தார். (௩)

இன்னபடி பூசனை யியற்றுவதை நெடுமா லினித்தறிந் தக்கல்லிலே
மன்னி யுறுநை வேத்தி யங்களையு மன்புகொடு மகிழ்வுடன் கொண்டிருந்தான்
அன்னை யொடு தந்தை யுமறிந்த தனைநம் மகள்செய் கிறதாட லென்றிருந்தார்
பின்னையக் கன்னியார் புஷ்பவதி யாகலும் பெற்றவர் மகிழ்ந்து பின்பு. (௪)

தங்குலத்தொருவனை விசாரித்தவன் கொளத் தந்தனர் மணஞ்செய்துபின்
அங்கவர்த மாமிவீட்டுக் கனுகலான போதனு தினம் பூசைசெய்யத்
தங்கினதை யுறுபேழை யொடுகொண்டு தம்பதி தனைத்தொடர்ந் தேகிமுதனாள்
இங்கிவர் முனம்போலி யற்றினர் தனிப்பூசை யேகுவழிய தனின்மாதோ. (௫)

பூசைசெய்வது கண்ட புருடனீ தென்னெனப் போந்தவுற்று ரனுதினம்
ஆசையுடனே செய்வ தாமிதென மற்றவ னறிந்து பூசைக் கருகியோ
பேசிவ ளெனக்கொண்டு தெரிவுறா தாற்றிடைப் பேழையி விருந்தன வெலாம்
கூசிடா தெறிதல் செய்தவரு டன்றங்கினான் குலவியவ் வூர்தனிலரோ. (௬)

மறுதினக் காலையிற் கன்னியா ரொழுதரு வழக்கத் தெழுந்து நானம்
குறைவற வியற்றிவந்தே பூசைசெய்யக் குறித்தபோதப் பேழைதான்
உறைவிடத் திலதாக வுள்ளத்தின் மிக்க ஞருறக் கொண்டெனது பேழையை
மறைவு செய்தவரா ரொனத்தியக் கத்தொடு வருந்தின ரருந்திடாமல். (௭)

தொண்டரித யத்தெழுதல் போலவேகை யிடைசுமக்க வூன்றித்தொழுமெனப்
பண்டரி புரத்திலெழு பாண்டுரங்கா செய்ய பதும நாபா பண்ணுடன்
வண்டரின மேய்துளவ மாலைமார்பா நிகரின் மதுசூத னவாமனு
அண்டரியதேவதே வாவச்சுதாபக்த ராதரா வருணின்மலா (௮)

ஏதுகுறை நேரிட்டதோ வென்னைவிட்டுநீ யேகற் கெனவிரங்கி
மாதுயருடன் கண்கணீர் பெருகயா னின்னைவந்தனை செயாத வனியின்
மீதுயிர் கொடுற்றி டேனென்று பற்பல படிவிளம்பிப் புலம்பு தலுறும்
போதும்மாமன் மாமிபுருட னுற்றேனீ புலம்பு கின்றனை போனதால். (௬)

என்று பற்பலவித சமாதான மோதியுங் கெனுமதற் கிசைவுறாமல்
துன்று மென்சாமியைக் காணாது ஜலபான முஞ்செயே னென்று துவளா
அன்று முதனாலு நாள்வரையு முபவாசமாயி னரைந்த தானநாளின்
ஒன்றுமுதயத்தின் முன்னேருக்கு மணிநாத னுவருளத் துறுதியோர்ந்து. (௭)

கல்வியவருக் குரைசெய் தேசிகன் போலவர் கனவில்வந் தவர்கையுறப்
பல்விதமு முறுபேழையைத் தரவிழித்ததைப் பார்த்துச் சீளாபாயியார்
வல்விரைவுடன் சென்றுநானஞ் செய்துடன் வந்துமால் பூசைசெய்ய வரசன்
செல்வியர் தமைக்கண்டு பேழையி லிருந்தன சிதர்ந்து நதிசேர்வு செய்தேன்.

அவையெலாஞ் சேரநீர் முழுகியெவர் சொண்டுசந் தாரிவட் டென்று மகிழ்நன்
நவையற வியந்தி வடன் மனநிலை தெரிந்து ஜகநாதனே யருள்செய்த தாம்
இவையலது வேறில்லை யென்றனுத பித்துட னிசைந்து மாலடியனுறன்
குவைமகிழ்வு கொண்டுள சீளாபாயியோடு மகிழ்கூடி வாழ்வுற்ற னனரோ. ௯௨

சீளாபாயி திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் சகூ-க்குசெய்யுள் ௩௩௪௯

முற்றிற்று.

சமர்த்த ராமதாசசுவாமிகள் சரித்திரம்.

வேறு

கங்கைக்கஞ்சுகோ சுக்கிப்பாற் சாம்பெனக் கருதூர்
தங்குற்றோர் குலகருணிக ரில்லறஞ் சார்ந்தோர்
துங்கத்தார் பரமார்த்தத்தைச் சாதிக்குந் துணிவோர்
பொங்குற்றன் பொடுசாதுக்கள் பூசனை புரிவோர். (க)

ஆயுநான் மறையந்தணர் திலகர்த நாமம்
தேய்வில்சூரி யாஜிபண்டித ரவர்மகிழ் தேவி
ஏய்வதாம் பதிவிரதசி ரோமணி ரேணு
பாயிமற் றிவரிருவரும் பானுவா ராமுன். (உ)

எழுந்து நித்திய கருமங்க ளியற்றிநீ ராடிச்
செழுங்கதிர்க் கடவுளைக் குறித்தெண் ணிருசெயலின்
மொழிந்தபூசனை முற்றியா தித்தவிர் தயத்தை
அழுந்துமன்பிற் பாராயண மாற்றியபின்பு. (ங)

ஒருமையானநெஞ் சுடன்பரி தியைப்பெரி துன்னி
மருவுதீர்க்கவந் தனமொரு சகத்திரம் வகுத்துப்
பரிதிநாமமோர் பன்னிரண் டாயிரம் ஜபித்து
வருவதாயினர் பன்னிரு வருடமிவ் வாறு (ச)

பின்னரோர் தினமவ்விதப் பூசையிற் பிறழார்
மன்னுபோதெதிர் வந்தன னருளின்மார்த் தாண்டன்
பன்னு சூரியாஜி பண்டிதரின்பொடு பணிந்து
துன்னுதம் மிருகரங் குவித்தெதிர் நின்றுது தித்தார். (ரு)

இரவி யுண்மகிழ்ந் துனக்குவேண் டியவர மென்பால்
கரவிலாதுகே ளெனச்சொலக் கதிர்தனை நோக்கி
விரவுநின்றரி சனத்தின்ப மிகவிளை வுற்றேன்
பரவுமென்மனை யாள்மகன் வேண்டினள் பரிவாய். (சு)

அருளுகென்னலும் ரேணுபாயி யுமடிவணங்கிக்
கருதிவேண்டிடக் கதிரவன் களிமகிழ் சிறந்து
மருவுவாரிரு புத்திரர் நுங்கட்கென் வரத்தால்
இருவர்தம்மின்மூத் தவனென தம்சமா யியல்வான். (எ)

இல்லின் வாழ்க்கையி லெய்திமற் றவனெந்த வறமும்
நல்லநீதியு நடத்துவான் பரம்பொரு ளண்ணி
அல்லனீங்கிளை யவன்விறன் மாருதி யம்சம்
புல்லலாய்வயி ராக்கியசீலனுய்ப் பொருந்தி (அ)

ஞானமேபிர பலமுற ஞாலத்தை யெல்லாம்
தானுத்தா ரணஞ்செய்வ னென்றருள்செய்து சார்ந்தான்
வானமெய்தலு மிருவரு மானந்த மருவி
மேனாவின்றுள படிதினம் பூசனை விளைத்தார். (௯)

இரதசத்தமி யுற்சவ மேழுநா ளியற்றி
விரதமாய்க்கதிர் வாரத்தில் வேதியர்க் கருத்திச்
சரதமாய்வரு காலத்திற்கருவயிற் சார்ந்தார்
சுரதமேவிய ரோணுபாயனசுந் தரியார். (௰)

மதிநிரம்பநற் றினந்தனின் மைந்தர்வந் துதிக்க
அதிகவன்புட னவர்க்குக்கங் காதர னென்னும்
துதிநி ரம்புபே ரிட்டுநா டொறும்வளர்த் தேழாண்
டெதிர நன்குப வீதமென் மணமினி தியற்றி (௰௧)

வித்தை கற்கவுஞ் செய்துபின் விதிப்படி மணமும்
உத்தமத்தினத் தியற்றினர் பின்புரோணு பாயி
சுத்தநற்றினந் தனிற்பெற்ற சுதருக்கு நாமம்
வைத்ததாயது நாரணனெனவழங் குவதே. (௰௨)

இளவலானவச் சேய்க்கிறை வாலிருந் ததுகண்
டளவளாவினர் வியந்தனர் தந்தைதா யானோர்
வளம்வி ராவொளி யோன்சொன்ன மாருதி யம்சம்
கிளர்வதாயது சிறிதென வெண்ணினர் கெழும (௰௩)

வெளியிடார்மறை யாகவே கொண்டுளம் விளங்கத்
தெளிதுநாடொறும் வள்ர்த்தனர் சேயையச் சேயும்
களிதுளும்புற வளர்வுழி யனைக்கண மேனும்
எளிதிராதினி தாடல்செய் தெங்கணுந் திரியும். (௰௪)

திரிதல்கண்டந்தச் சேய்தனைப் பெற்றதாய் சிறுவா
மருவியெங்கணுந் திரிதரே லகத்துளே வளர்தி
வெருவினீவெளிச செல்லிற்பூச் சாண்டிமேவுறுவான்
ஒருவனஞ்சுதி யெனப்பய முறவுரைத் திடலும். (௰௫)

உரைத்ததாய்முக நோக்கிப்பூச் சாண்டியெங் குறுவான்
விரைத்துமற்றவன் றனையெற்குக் காட்டுதி மேவில்
இரைத்தொ ரோயறை யாற்கொன்று விடுகிறே னென்னச்
சிரித்துத்தாயந்தச் சேய்தனை மார்புறத் தினைத்து (௰௬)

மிக்கவன்பொடு வளர்ப்புழி யடிக்கடி வெளியே
புக்கலைந்தினி தாடல்செய் தகம்புகு பொழுது
தக்கதாய்வெளிச் சென்றிடே லெனவெளிச் சார்தி
இக்கடுந்தொழி லென்னெனச் சேயினி திசைக்கும் (௰௭)

மனையிலேயினி துறமன மெனக்குவந் திலதென்
றனைமுன்சொல்லலுங் கல்லெனச் சிறித்தந்த வன்னை
நினைய மென்மழலைச் சொற்கணிரம் புற நிரைத்துப்
பினையுமப் படியே விளையாடுறப் பெயரும். (௰௮)

ஆண்டைந் தாகலும் வித்தை கற்கச் செய வாண்டொன்
றீண்ட வெவ்வகைக் கலைகளுங் கற்றுணர்ந் தியன்றார்
நீண்ட நூன்மண நிரப்பின ராண்டொரோழ் நிரம்பப்
பூண்ட முன்னவர் புத்தியிற் சிறந்தனர் பொருந்தி. (௰௯)

மனையறந் தனிற்குறைவற நடத்தினர் வந்து
தினமுஞ் செய்கடன் செய்து வேதாத்திய யனமும்
அனக நீடரி பூசையு மரிய கீர்த்தனமும்
இனிதியற்று வர் தந்தை தாயே வலுமியல்வார். (௨௰)

பன்னரும் பரமார்த்தமுந் தெரிந்தனர் பரவி
நன்ன ரோங்குறு நாளிலோர் நாளச் சுவத்தத்
தின்னடிக் கணுற்றி ராமநாமஞ் செப்பு கிற்க
முன்ன ரெய்தினன்ற சரத குலத்துறு முதல்வன். (௨௧)

கிரீட குண்டலந் திவ்ய பீதாம் பரங்கெழும
மரீய மற்றைய வாபரணங் களும் வயங்க
வரீய கோதண்டத் தொடு ஜனகன் மங்கை மருவ
உரீய தம்பியு மனுமனுந் தொடர் வுற வுறலும். (௨௨)

கண்டு கண்களி கொண்டுடன் வணங்கினர் கருதி
மண்டு தோத்திரம் வழங்கின ருடல் பரவசமாய்
மொண்டு பெய்தெனக் கண்கணீருடம் பெல்லா மொய்ப்ப
அண்டு கின்ற வானந்தத் தேர்டருகு நின்றனரே. (௨௩)

நின்ற போது கோதண்டக்கை நிமலன் மாருதியை
ஒன்ற நோக்கியிங் கிவனெனை யுள்ளத் திலொருங்கே
நன்று கொண்டதின் ராமிராம தாசனென்றி வனுக்
கின்று பேரிட்டே னென்ற பயந்தந் தேகினறூல். (௨௪)

பின்பு வீடிவர் வந்த பின் பிதாவவர் தம்மை
முன்பு சென்ற நீயிது வரை முயன்ற தென்னென்ன
இன்பு கொண்டங்கு நடந்த தெல்லா மினிதிசைத்தார்
அன்பு கொண்டு பண்டிதர் மகன்றனை யினி தணைத்தார். (௨௫)

தந்தையின் புறத்த கும்பக்திரச மெனுங்கிரந்தம்
சிந்தை கொண்ட மைத்திராம நவமியொன் பான்றினமும்
விந்தை யாயுற் சவஞ்செய்து நித்தம் வேதியர்க்கு
முந்தை யோர் முறைபோஜனஞ் செய்வித்து முடிவில். (௨௬)

பத்தெனுந் தினம் லலிதமாய்ப் பதிவலம் வந்து
சித்தெனும் பரமார்த் தத்தின் மனந்தினஞ் செறிந்து
பித்தெனும் பிரபஞ்சத்திற் றேகத்தைப் பெயர்த்து
வித்தெனுந் திருமாலரி பஜனையில் விழைந்தார். (௨௭)

என்றுமிப்பழ யிடை விடாதுறவி வரிளவல்
துன்றும் பன்மரங்செறு மிலெரி டுதேறினர் தூங்கி
நின்று பல்வினை யாடல்கள் புரிந்தனர் நிகழ்வை
நன்று தாய் தெரிந்திவ்வித நன்றன்று நந்தா. (௨௮)

யாதெனுந் தனதானிய மீட்டினு லன்றே
நீதறுங்குணத்துத் தமவனி தையைத் தேடி
நீதநன் மணஞ் செயத்தகு மெனநிகழ் மறுநாள்
ஆதவன்வரு முன்னெழுந் தூரரு கான. (௨௯)

நெற்களந் தனிற் சென்றவனொருங் குறு பொதியில்
ஒற்க மின்றொன்றைத் தூக்கிக்கால் வேகத்திலேடி
இற்கண் மேவுதிண்ணை யில்வைத்துத் தாயைக் கூயீதோ
எற்கறைந்தது செய்த னென்காணுதி யென்றார். (௩௰)

என்னு முன் குடியான வனிவர் பின்னே யெய்தித்
துன்னுதாய் தனை நோக்கி நுஞ்சுத னென்னெற் பொதியைத்
தன்னுரங்கொடு தூக்கி வந்தனனொரு தமியன்
பன்னு கின்ற தென்னிருவர் தூக்கற் படாத தென. (௩௧)

நுவலுமக் குடியானவன் முகந்தனை நோக்கித்
தவலறுங் குணரான நாராயணசாமி
சவலமின்றி யேன் சலசல வெனப்புலம்புகின்றாய்
அவலமின்றன தேற்கொடு செல்கென வறைந்தார். (௩௨)

எனலுமக் குடியானவன் சிலர் தம்மோ டெடுக்க
அனநனெற் பொதிக்கீழொரு பொதியுற வதுவும்
பினரெடுப்பது மன்றியும் பொதியின் கீழ்ப்பெரிது
துனலறிந்தனர் தூக்கினர் தூக்கினர் துவண்டார். (௩௩)

வியந்து மற்றிவரோவ வதார மேதக்கோர்
உயர்ந்த வுத்தம ரெனவ வருபய சேவடியை
நயந்து போற்றினர் சென்றனர் பின்பு நாரணரும்
பயந்த நெற்பொதி மனை யகப்படுத்தினர் பண்பாய். (௩௪)

அந்த நல்ல மயத்திற் பண்டிதர் வர வவர்தம்
சிந்தை தேர்வுற நெற்பொதிச் செய்கையைத் தெரித்து
மைந்த னேவவதாரி யென்றியம் பினர் மாதா
தந்தை கேட்டுளம் வியந்தனர் மணஞ்செயச் சமைந்தார் (௩௫)

தருந்த கன்னிகை தனை விசாரித்தனர் தாவா
துகந்து நன்மண மண்டப முதலியவுஞற்றித்
திகழ்ந்த மஞ்சளுந் தேவதா பூசையுஞ் செய்து
மகிழ்ந்திரண்டு நாளுறவினர் தம்மொடு மறுநாள். (௩௬)

மங்களஞ் செறிபல்லிய முழங்குற மாலை
பொங்குகின்ற கோதூளிலக்கினந் தனிற் புனைந்து
தங்கு கின்ற மண்டபந் தனில்வது வரர்தம்மை
இங்கிதம் பெற நிறுத்தின ரியற்றுவ வியற்றி. (௩௭)

இருவர் நாப்பணிற்றிரை யிட்டு மறை யவரெல்லாம்
மருவி மங்களாஷ்ட கஞ்சொல மாடுதம் பதிகள்
ஒருவிலாசிகள் கூறியக்ஷதையினி துய்க்க
வருபுரோகிதர் வகுத்துறு மங்களாஷ்டகத்தில். (௩௮)

சாவதான மென்றடிக் கடிசாற்று தறன்னை
மேவு நாரணசாமி கேட்டருகின் மேவுறுவோர்
தாவிலாமுக நோக்கிச் சாவதான மென்றுரைப்ப
தாவதி யாக்கென் மைத்துனர் விநோத மாயறைவார். (௩௯)

இன்று தொட்டு நுங்காலிலே பவபந்த மென்னத்
துன்றுறுந்தளை விழுகின்ற தினிமனஞ் சோரா
தொன்று கின்றது வேண்டு நுந்த மக்கெனவுரைக்க
நன்றறிந்த நாராயணசாமி யுண்ணடுங்கி. (௪0)

என்னைத் தாய் தந்தை யானவர் பவ பந்தத்திடுதல்
தன்னைப் போதரக் கொள்வது தருவதன்றெனப்பூ
மின்னைத் தோய் நிறத்தானடி யுட்கொடு வேழ
முன்னைக் காத்தருள் பவன்றனைப் பல துதி மொழிந்து. (௪௧)

அங்கு நின்ற திவிரை வுடன் வெளிச்செறி வாகிப்
பொங்கு பாதவக்கானிடைப் போய்ப்புக்கு மறைந்தார்
இங்குறைந்தவர் யாவரும் பின்றொடர்ந்தேகி
எங்குங்கண்டிலர் நாடிமிக் கனாஞரிடையே. (௪௨)

தாயுந் தந்தையு மாற்றி லரஞரிடைத் தளர்ந்து
வாயுங் கண்களும் வறளிட வழுதனர் மாழ்கிச்
சாயுந் தன்மையராய்க் கதறினரவர் தம்மை
ஏயும் பல்கிளைஞரு மெடுத்தாற்றின ரிரங்கி. (௪௩)

சந்தமிற்புகத் தாயுந் தந்தையுந் தளர்ந்துள்ளம்
நொந்து சோர்வதைக் கண்டுமுன்னவ ரங்குநுவல்வார்
இந்தநாரணன் மாருதி யம்சமா யிசைந்து
வந்துளானவ னுக்குநீர் மணஞ்செய மதித்தீர். (௪௪)

ஆதலா லவனெப்புறு தெங்ஙனோ வடைந்தான்
தீதுறு னவனெங்குச் சென்றாலு மேதினியை
நீதமாக வுத்தரிக்க வந்தவனென்றே நினைமின்
ஞேதனீங்குமின் சிலதினத்திங் கவனுழைவான். (௪௫)

என்னக்கேட்டவர் மெய்யென வொருவிதத் திரங்கல்
தன்னை நீத்தனராயந்த நாரணசாமி
முன்னர்ச் செய்வினை யாடல்கள் யாவையு முன்னிப்
பன்னிக்கொண் டிருந்தாரங்குப் பற்பல நாளும். (௪௬)

வேறு.

வலையகப்பட்டமான்வ் வலைதப்பி மறையுமாபோல்
கலைநிரப்புறுதம் முள்ளங் களித்துக் கானகத்துட் போம்போ
தலைவுறுத் துழுவையெண்கு முதலுயிர்க் கூறுசெய்து
கொலையுறுத் துவன கண்டுங் கூசுறு தினிதுசென்றார். (௪௭)

சென்றவூர் பசிதாகங்க ளர்ந்துவை ராக்யசீலம்
துன்றினர் மனங்கனிந்து சுவாமியை நினைத்தெப்போது
நன்றரு ளெனக்குச்செய்வா ரெனநனி நயந்துபோற்றி
வன்றிற லதனின்மிக்க மாருதி தனைத்தியானித்து. (௪௮)

பலவிதத் துறப்புகழ்ந்தும் பரிந்துதன் னருகில்வந்து
குலவருள் புரிகிலாத கொள்கைகண் டியானுசிவன்
நிலவுறு சுகத்தில்வைக நினைப்பதி லுலேநேரார்
உலவைதன் மகனுறொன்ன வுன்னின மொருபாற்சென்று. (சக)

கொடிகளை யறுத்துவந்து குதிக்குமேற் காலிற்கோத்து
நெடிதொரு மரத்தோர்கொம்பி னேருறப் பிணித்து நீள
முடியது கீழதாகத் தூங்கிமா ருதியைமுன்னிப்
படிபுகழ் தரநின்றேங்கு கீர்த்திகள் பலவுஞ் சொல்வார். (ருய)

கடல்கு ளப்படியதாகக் கடந்துஜானகியைக் கண்டு
சுடரண லிலங்கை யூட்டித் தொடுசிரஞ் சீவியாகிப்
படர்தெறப் போய்ச்சஞ்சீவி பருப்பதங் கொணர்ந்து காத்த
அடன்மிகு திரடோள்வீரத் தஞ்சனை சிறுவீரொன்று. (ருக)

அடியரைக் காத்தற்காக வல்லவோ நிலத்தெந்நாளும்
முடிவற விருத்தினுன்சீர் முந்துகா குத்தனும்மை
நெடிதிதை மறந்துளீரோ நீரெனப் பலவாறேத்திக்
கடிதென்முன் றேன்றிலீரோற் காயத்தைக் கழிப்பேனென்ன. (ருஉ)

அவ்வள வனுமனோர்ந்தங் கவருறு தீனபாவம்
செவ்விதிற் றெரிந்து காலிற் சேர்த்துறு பிணியைத்தீர்த்து
வவ்விமார் பணைக்கக்கண்டு மகிழ்ந்தடி வணங்கி யாங்கோர்
திவ்விய வபங்கத்தேத்து நாரண சாமி தேற. (ருங)

நோக்கியஞ் சனைதன் சிங்க நுவலுநீயோவென் னம்சம்
ஊக்கினை பிறந்துளாயிங் காதலா லுனக்கிராம
பாக்கிய மினிதுண்டாகப் பண்ணுகின்றேன்வா வென்று
நீக்கில தங்கைகொண்டு நீள்பஞ்ச வடியைச்சேர்ந்தார். (ருச)

பொழுதுபோ யினபோதங்குப் பொருந்திய ராமகுண்டம்
முழுகுதல் செய்துசெய்யு நியமங்கண் முடித்துக்கொண்டு
நழுவில தன்றிராம நவமியா தவினல்லோர்தம்
குழுநனி வந்துகூடிக் கோதண்ட பாணிகோயில். (ருரு)

மிருதங்கந் தாளநல்யாழ் வீணைகின்னரி முழங்க
வருதுங்க வனுமனீண்டு வளர்கொடி விளங்கப்பாடல்
அருடங்கு மாடலோடு மமர்வது தெரிந்தங்கோர்பால்
கருதங்கு வந்தோர்மீளுங் காறுமன்னினர் துதித்து. (ருசு)

நவமியுற் சவங்கொண்டாடி நணுகின ரொல்லாஞ்செல்ல
அவளவி லனுமனுர் நாராயண சாமிதன்னைக்
கவர்கொடு கோயிற்கர்ப்ப கிரகத்துட் கலந்துகாமர்
பவர லங்கிரதத்துற்ற பரமனைப் பணிந்து பார்த்து. (ருஎ)

அடித்தலத் திறைஞ்சியேத்தி யன்புமிக் கிருகை கூப்பிப்
படித்தனர் புகழ்ந்து நிற்கப் பரமனங் கருளிப் பார்த்து
முடித்துள சேதுகாத்து முயலுநீ யாதிச்செய்கை
பிடித்திவண் வந்தாயென்னப் பிரான்முக நோக்கிச்சொல்வார். (ருஅ)

உனதரு ளாலென்னம்ச முற்றமற் றிவனையுன்றாள்
வனமலர் சேர்த்தக்கூட்டி வந்துளே னென்று கூறல்
வினவுவ தன்றிப்பேசும் விமலனைக் கண்ணிற்காணார்
அனக நாரண ராசான்ற னருள்பெறு திருத்தலாலே. (௫௧)

அவ்வளவிற் காற்றின்சேயநுள் செறிகமலக்கண்ணன்
செவ்விய வடியிற் றாழ்ந்திச் சேய்க்கருள் செய்து காத்தி
இவ்வளவி லெனத்தீர்த்த னினிதுசேய் சிரத்திற் கைவைத்
தொவ்விய வருள்செய் தாங்கே யுயவுப தேசஞ் செய்தான். (௬௰)

மதிநல மினிதுண்டாக விவற்கென வாழ்த்தித்தோன்றிப்
பொதிவனத் துடுத்தலான தனதுரு முஞ்சிப்போர்வை
அதுதனை யருளிராம தாசனென் றழைக்க நாமம்
முதிர்பெருங் கருணைகொண்டு மொழிந்துமா ருதியைமுன்னி. (௬௧)

இவனென் சம்பிரதாயத்தை யினிதுகொண் டாடியாண்டும்
நவம் விஞ்சப் பரவச்செய்து நாட்டுவ னுலகந்தன்னைத்
தவலின்றி யென்னக்கேட்டுச் சதாகதி தனயர் சேயோ
டவணன்கு பணிந்துபோற்றி விடைபெற்றங் ககல்வதானார். (௬௨)

மீண்டனர் கங்கையாடி விமலனை யுளத்திற்கொண்டு
வேண்டுநா சிகமென்றோது வியன்றலந் தனக்குக் கீழ்பால்
பூண்டுள டாங்களிக்குப் போதும்போ திராமதாசர்
காண்டகத் தேம்பித்தேம்பிக் கரைந்தழு திரங்கல் கண்டு. (௬௩)

மாருதி யிராமதாசர் மதிமுக நோக்கி நீயேன்
சோருதி துயர்கொண் டென்னத் தொழுதியான் ராமரூப
வாரிதி படியச்செய்தீர் மற்றதைப் பிரிதலாலே
நீருதிர் கின்றகண்க ளெனக்கென நிகழ்த்திப்பின்னும். (௬௪)

சூரிய னிடத்து நன்னூறுகளறத் தெரிந்து வீரவ்
வாரிய னிடத்திலென்னை யடைவித்தல் வேண்டுமென்னக்
காரியம் யாவுந் தேர்ந்த காற்றின் மாமதலை யந்தச்
சீரியர் வேண்டற் காகத்திரும் பிப்பஞ் சவடி சேர்ந்து. (௬௫)

ஜான கிரமணன் பாததாமரை தொழுது நிற்க
வானவன் குலத்திராமன் வணங்கிரு வரையு நோக்கி
ஏனனு கினிரிங் கென்ன விராம தாசிறையை நோக்கி
ஞான நல்லுருவே நின்னைப் பிரிகிலேன யந்து வந்தேன். (௬௬)

என்றுமுன் சகுணரூப மெனதுகண் களிக்கப் பார்த்து
நன்றுற வருள் செய்கிற் பாயென நனிநயந்து வேண்டி
ஒன்று மோரஷ்ட கத்தாலு வந்துதோத்திரிக்கக் கேட்டு
மன்ற லந்துளவ மாலை மார்பினன் மகிழ்ந்து சொல்வான். (௬௭)

உன்னினை வினிது முற்று மினியுனதுறுக ணீங்கி
மன்னு மாருதியோ டேகுவழிக் கொடென்றுரைத்து வாயுத்
தன்னொருகு மரன்றன்னை நோக்கியித் தாசனைப்போ.
தென்னினை வுறினுநீ யேயெதிர் நின்று புரிதி யென்றான். (௬௮)

பின்பிருவரு மிராம பிரானடி வணங்கிப் போற்றி
அன்புகொண்டங்கு நீங்கியணு கினர்டாங் களிக்கண்
இன்புற விராமகாதை யினிதுமாருதி நன்கோதத்
துன்பற வினிதுகேட்டுச் சுகானந்தக் கடலின்மூழ்கி. (௬௯)

தாசரன்றிர விராமநாமசங் கீர்த்தனங்கள்
நேசமோட மர்ந்துபாட யாவரு நிரம்பக் கேட்டுப்
பூசனைபுரிய நாளும்புரிந்தனர் பஜனை யோர்நாள்
வாசநாண் மலரோனுகு மாருதி வழுத்து கின்றார். (௭0)

நானுனைத் தொடர்ந்து பன்னாண யந்துட னுறைந்தேன் மேல்யான்
வானுயர் சேதுக்கேகல் வேண்டு மென்னலும் வந்தித்து
மீனுயர் கொடியினைனை வென்றநுந் தமைப் பிரிந்து
யானுறச் சகிக்கி லேன்பின் னடைகுவெ னென்று பின்னும். (௭௧)

தீன நல்வசனத்தோடு திகழ்பஞ் சவடியிற் றீர்த்தன்
ஆனநும் வசத்திலன்றே வெனையொப் புவித்த தன்று
தானமை வவ்வாறகச் சாமிநீ றெனைவிடுத்து
மெனனுகுதல் வழக்கோ வெனவிளம் பினர்நற்றசர். (௭௨)

என்றவர்தம்மை நோக்கி யெனைக் குறித்தினைதல் வேண்டாம்
மன்றலந்துளவோனுணை வருவி பீடணருக் காகத்
துன்றனை யிருந்து காக்கச்சொனபடி சூழ்தல் வேண்டும்
ஒன்றநீ நினைத்த போதங் குறுவன் யானுன் பாலென்றார். (௭௩)

பின்னரு மிராம தாசகே ளெனப்பிழை யொன்றில்லார்
நின்னடைந்த வருக்கெல்லா நீயனுக் கிரகஞ் செய்ய
மன்னு தென்றிசையை நோக்கி வருதி நீ ஜனகி கேள்வன்
றன்னை யுள்ளிடை விடாம லெனுமவர் தமை வணங்க. (௭௪)

தழுவி நன்காசி கூறிச் சதாகதி தனையர் தம்பாற்
கெழுதலு மிராமதாச ரதுமுதலெதிர் நாடோறும்
வழுவில ருதய நானம் வகுத்தரி பூசைசெய்து
தொழுது பின்னைய மேற்றுமறை யவரோடு துய்த்து. (௭௫)

இரவரி பஜனை மாருதி யற்ற நாசிக மென்றேதும்
புரமரு வினரு மவ்வூர் பொருந்துறு வோருங் கேட்டுத்
திரமிகவன்பு கூர்ந்து சீரரி நாமஞ் செப்பற்
குரமிக லானார் மற்றை யவரிலுத்தவ றொன்றுள்ளார். (௭௬)

மறைக் குலத்த வரிராம தாசர்தஞ் சரணம் வாய்ந்து
துறைப்பட வவர்தஞ் சீலந்துணிந்த னுக்கிரகஞ் செய்தார்
முறைப் படுத்தவர் பற்றற்று முழுதுங்தே சிகர்தஞ் சேவை
இறைப் பொழுதகல் வுறமலி ராமனைப் பஜித்து வந்தார். (௭௭)

ஒருதினத் திராமதாச ருன்னின ராஞ்ச னேயர்
திருவுரு வமைக்க வாதசேயவ ணடைந்திம் மூர்த்தி
மருவுறத் தாபியென்று மற்றதிற் பிரவேசித்துப்
பெருகுற விளங்க லானார் பேணின ராமதாசர். (௭௮)

வேதியர் சூழக்கூட்டி விதிவழி மூர்த்தி தன்னை
நீதியி னிறுவியன் பினிமலமஞ் சனநீராட்டல்
ஆதிய சோட சோபசாரமு மமையச் செய்து
தீதிலது நுசமா ராதன நன்கு திருத்திப் போற்றி. (எகூ)

இரவுற மருத்தின் மைந்திரின் கதை ராமகாதை
பரவு கீர்த்தனத்திற் பாடிப்பரிதி தோன்றுறு காலத்தில்
விரவுமாரதி செய்திந்த விதந்தினந் தொறு நாடாத்தி
வரலறிந் தெவரும்வந்து மாருதி சேவை செய்வார். (அ௦)

இவ்வகை வருநாளுந் தவறாயமைத் தின்று தொட்டுச்
செவ்வை சேருத யந்தன்னிற் றீர்த்த நீராடிப் பூசை
எவ்வ மின்றுற்றி வாயுவின் சுதற் கூரிற்பிச்சை
கைவரக் கொண்டு நேருமதிதியர் களுக்கு மிட்டு. (அக)

நீயுமுண்டிடை விடாம னெடியமால் பஜனைசெய்தி
எயுனைச் சரணமெய்து மவர்க்கினி துபதேசித்து
வாயுறுதியி னென்றோத மற்றவர் சரணந் தாழ்ந்து
தாயுற முருள் கொண்டென் னுட்டங்கி நீர் நடாத்தல் வேண்டும். (அ௨)

உமதரு ளன்றியேதுமு ளுற்றுச லென்றுற் கூடா
தமல சற்குருவே யென்னவவர் நன்றென்றுசி கூறித்
தமநிசி தனிலெழுந்து சார்ந்தனர் தென்பாற் கானம்
நிமல வுத்தவ ருறக்க நீத்துச் சற்குருவை நேடி. (அ௩)

கண்டிலர் வருந்தித் தேசிக ருறுநேர் காறுநோக்கிக்
கொண்டுறைப் படிநடந்து கொடுவந்தாரி ராமதாசர்
மண்டுறு காட்டிற்போந்து மால்பஜ னையைவிடாது
தண்டுத லின்றியாங்குச் சரித்தமை தனைச்சொல்கிற்பாம். (அ௪)

வேறு

உதிருகின்ற சருகொடு பழங்களினிதுண்டு நித்திரையு முற்றபோ
தெதிர்வுகொண் டொரிடமெய்திவன் மிருக மெவைகளும் மருகிலினியதாய்
முதிரு மன்புகொடு வினவிநன் பஜனைமொழிதல் கொண்டுற முயங்கியே
துதிகொள்கின்ற பலதலமெலா மருவியங்கு மால்பஜனை சொலியுமே. (அ௫)

புகழ்ஜரா டெனுமொரூ ரடைந்துவளி புத்திரர்க்குரிய கோயில்போய்
மகிழ்வுடன் பெரிதுசேவை செய்து விடைபெற்று மாவுலி நகர்க்குவந்
திகழ்வில்கண்ண னதிமூழ்கி நேமமுமியற்றிமா ருதியை யெண்ணலும்
திகழவந் தனர்சதா கதிக்குரிய சேயர்தாசர் தரிசித்தரோ. (அ௬)

ராமசேவை தனிலிச்சை யெற்குளதெனப்பன் மூன்று திருவக்கரத்
தாமமூல மறையைத் தனித்துறைதலாகி மூன்றரைகொள் கோடிநீ
நேமநே ருருவியற்று வாயெனி னினக்குநேரு நிமலன் னெனுத்
தாமறைந் தனர்பின்ராம னைக்கருதி மறை ஜபித்தனர் தனித்தரோ. (அ௭)

ஊனுறக்க மிலராய கோரதவ மின்னவா றிவருளுற்றுநாள்
சேணிருக்கு நகரிந்திரற்கு நனி சிந்தையிற்பயம் விராவிநீள்
மாணுடைக் குருவைநோக்கி மண்ணுலகில் வழுவினற்றவ மியற்றுவோன்
கோணினைப்பெரிது குறித்தியாவனவ னெனவினுவவிடை கூறுவார். (அஅ)

உத்தரிக்க வுலகத்தை மாருதியுதித்திராமனை யுளத்துள்ள
வைத்தருந்தவ மியற்றுகின்றன னெனத்தெரிந்து தனிவாசவன்
மெய்த்தவித்தவ முடிக்கினம் மிலெவன்மேவு மோவென வெருண்டுதான்
அத்தவத்தினை யழிக்கமோ கினியை யருகழைத்து நினைவுரைகுவான். (௮௯)

சத்தியம் சமதுபெற்ற நீயுலகுதனை மயக்க வலையல்லவோ
இத்தனத்தின் மணி லெய்திரா மனடி யெண்ணு வோனுனை யிணங்குறும்
பித்தி யற்று கென வேவியையங்கணை பிடிக்கு மாரனை யழைத்து நின்
சித்திரப் பொழிலெனச் செய்தவ்வன மதைத் தவஞ்சிதைவு செய்கெனு. (௯௰)

ஏவமன் மதனவ்வன மெலாமினிய வாசம் வீசி நிறை வெய்துறப்
பூவலர்ந்து கனிபொதிய வாவி புனல் பொங்க மந்தவளி பொலிய முன்
மேவமென்குயின் மதிக்க வின்குடை விளங்க வண்டொலி விராவமென்
காவகங் கொள்க முகுதவுபானை மிளிர்கவரி வீசி யொளி கவினவே. (௯௧)

அன்றிலோர் புடையரற்ற மென் மலர சோகு திவிகைகளாக மென்
மன்றன் மேவி யொளிர் சண்பகந் திகழ மல்லிகைக் கடிமணம் பெறத்
துன்றிரும் பொழிலிரா வெனச்செறிய விரை செய்தாழை மடலுன்ன நீள்
வென்றி செய் மகளிரான சேனை நனிமேவ மென்கிளி விராவவே. (௯௨)

வேழவில் வளைவு மேவ நாரியிடை விரவு பூவிசிக மைந்தினுல்
ஆழமார்பிலொரு ராமதாசர் மிசையணுகி யெய்தனன வேளையில்
யாழ தின்னிசையியம்ப மோகினியு மெய்தியாக வொளி யெங்கணும்
சூழமம்மர் மகிழ் துன்னலாம் வடிவு துவள மின்னிடை சுருங்கவே. (௯௩)

தன தடங்கிளர்வு தாமுகம் பொலிவு தங்க மென்னடை ததும்பவவ்
வனமிருந்து பிரமாதி தேவரு மயங்க வின்னிசை வழுத்தினள்
அனகரங்க வையறிந்து தம்முணகை யாகியேது மனமசைவுறு
துனலுறுந்த மதியோக மாநிலை யிலுற்றிருந்தனர் முனெக்கவே. (௯௪)

கண்டு மேவிய விரிஞ்சனு தியர் கலங்குறு நிலைமை கருதுதற்
கண்டு ருதிது வொரற்புதற்புத மெனப்புகழ்ந்து தவராக மேல்
மண்டு பூமழை பொழிந்து போயினர் மன் மதனுமோகினியு மாழ்கியே
விண்டு சென்று மகவான் முனேதலை குனிந்து நின்றனருள் வெள்கவே. (௯௫)

நாணி யிந்திரனு மங்கிருக்கவிவண் ராமதாசர் வளிநந்தனைப்
பேணி யுன்னுற வெதிர்ந்துளார் பிரமனுக மேதகவு பெற்றுளோர்
மாணியானவவர் தாள் வணங்கி யுறவந்த தோதலு மகிழ்ந்து நீ
ஆணியாணியுலகுக்கு நிற்குரகு நாதன்ரக்ஷையுள தாகவே. (௯௬)

என்று கூறியுயராசி நன்கனி களிருவரும் மினிது துய்த்தபின்
ஒன்று மாருதி செலத்தவம் புரிதலுறுதலாயினர் முனெப்பவே
நன்று பன்னிருசம் வற்சரங்கழிய நவிலு மந்திர நலத்தொகை
சென்று தீர்வுறலும் ரகுகுலத்திலக னெய்தினன் மகிழ் சிறக்கவே. (௯௭)

குண்டலஞ் செவிவயங்க மாமகுட முடிகுலாவ நகை முகநிலா
மண்டலங் கவினமார்பி லொண்மணி வயங்குறப்புயவ லயமுடன்
வண்டலம்பு துளவஞ் செறிந்து மணம் வரமினைம்படையு மருவவோர்
கொண்டலங் குறலு முன்பு கண்ட படிகண்டு கொண்டுமகிழ் குலவவே. (௯௮)

தாசர் தாசரதி தாள்பணிந்திடலு மவனை மார்புபதியத் தழீஇ
நேசமோ டவர்சரீரம் யாவுநிமிர் கைகளால் வருடி நின்மலத்
தேசளாவ வருகுற விருத்தமகிழ் செறிவதாகி யிருவிழியுநீர்
வீசலாக வொரபங்கமேகொடு விளம்பினூர் துதிவிளங்கவே. (கக)

ஜனகிநாதனவர் பேசலிற் களிதழைத்து நீவிழைவதாயதை
வினவுகென்ன ரகுநாத வெப்பொழுது நின்னை யென்னுளம் விளங்கவைத்
துனது நாமமுறை சிவனெனப் பெரிது முன்னியான் கவிகளோதவுன்
றனதருங் கருணைவேண்டு மென்பதை யலாமலாசை பிறதானிலேன். (௩)

எனமகிழ்ந்து ஜகதீச னன்கபய மினிதுதந் தெவையு மறிவுறத்
தனதுதிவ்ய வறிவைக் கொடுத்தருள வவர்மகிழ்ந்து சரணந்தொழக்
கனகவம் பரன்மறைந்து போயின னதன்பினே கருது தாசர்தாம்
வனமிருந்து தினமருவு கண்ணனதி மூழ்கிவந் தனைபுரிந்து பின். (௩க)

வேறு

அயனகர் சேர்பதி னொருமனைசென்றன னையமெடுப்புழி நீள்
ஜயரகுவீர சமர்த்த வெனக்கடை தங்கியுரைத்தருளி
இயல்வன பெற்றதி திகளு றினல்கிமிகு தியையெடுத் தனர்போய்
வியலடைசுட்டு நிவேதனம்ராம னடைந்து மிசைந்தபினே. (௩௨)

மிகுதியை யுண்டுறு பொழுதில்ராமன் வியன்கதையைக் கவியாய்த்
தொகுதிகள் செய்திலை களிலவையாறு புகப்பெய்து துன்னுறுநாள்
தகுதியின் விஞ்சினர் தாமுறலோடு தழைத்துறு சாதார்வாழ்
பகுதியின்வீறு சிவாஜியெனும்பதி பரவினன் வேட்டமரோ (௩௩)

பரவினன்யாம மோர்மூன்றுறுகாறு மலைந்து பசித்தவனாய்
விரவிலவாய வொர்பக்ஷி விலங்குகளென்று மிகுங்களையோ
டெரமிலனாய் வரும்பொழுதொரு சாரவையுற்றன மொய்ப்பனவாய்த்
திரமிகுதாச ரிருந்ததுநோக்கின னின்று திகைத்தனனே. (௩௪)

ராமநாம நவின்றியனவி னலங்கிளர் மாபுருடர்
ஆமவர்தேசுறு மேனியைநோக்கின னச்சரியங்கிளரா
மாமறு மார்பின னடியரிடத்தணி வந்தனை செயவெண்ணினன்
றிமயவெம்புலி யாதியதுண்டிடை சேரநடுங்கினனே. (௩௫)

நின்றவிடத்தி னெடுஞ்சரணஞ்செய்தி நின்மலனைத் தனியான்
இன்றய னேக்குற வாய்ப்புள தாகிய வித்தின நற்றினமே
அன்றயர் மெய்த்தவம் யாதுகொலோவென வன்புமிகுத்தவனாய்
என்றடை யப்படி காறும்விலங்குத லின்றவ ணின்றனனே. (௩௬)

இவரருள் யானுற லென்றுகொலோவென வெண்ணி மனத்தினுளே
அவரடியங்கு நினைந்துபணிந்து தனகனகரண்மியுனு
துவரருள் கூடுவ தெங்ஙனமென்னவு சாவியி ராமுழுதும்
கவர்துயில் கொண்டிலன் விடியவெழுந்துறு கரும முடித்தனனே. (௩௭)

சிலபடை கொண்டுமு னெய்துமிடத்தயல் சேர்ந்து பழம்படியே
அலகறுவந்தன மவனைநினைந்தினி தாற்றியொர் யாமமுறு
உலகமளந்தவ னிவரருள்கூர வுனுற்றுவ னென்றுகொலோ
குலவுமெனக்கென வருபொழு தொருகிலை கொண்டு ...

அதிலுளதொடர்பு படிப்பதுகேட்டர சன்களி மிக்கனனுய்
நதிவரு மிலைபல வுங்கொணர் கென்ன நவின்றன னூழியர்பால்
பதியுளையின்படி படரிலைமுழுதுமெ டுத்தன ருய்ப்பவெலாம்
எதிரொருபுத்தக மாகவமைந்தன னினிதுபடித்தனனே. (ஙசு)

கவியினரும்பொருள் கண்டுவியந்து கடைக்கணுறும்பெயர் தேர்ந்
தவிர்புலி கரடியொ டமர்பவர்தா மிவரருள் பெறவேண்டுவதே
புவியிலரும்பொரு ளெனநனிபுந்தி பொருந்தின னம்புவியாள்
சவிதவிர் நெஞ்சொடு தினமவர் சாரயல் சார்ந்தெதிர் தாழ்வுறுவான். (ஙஎ)

இவ்வகையரச னடக்கவமைச்சர்க ளெண்மரு மெய்திநிதம்
அவ்வகை செய்திற லரசனைநோக்கின னையபிரா கிருதத்
துவ்வகையான கவிக்கண்மயங்கியொர் ஜாதியி லுங்கலவா
தெவ்வகை யோபயில் வோரிடமேக விழுக்கு நமக்கலவோ (ஙஎக)

திடவுபதேச நலம்பெற வேண்டுதல் செய்விரொனிற் றெளிவாய்க்
கடவுளர் பாவை தெரிந்தவராய்மறை கருது குலத்தினராய்
மடபதியாயவ ரிங்குளர்பற்பலர் மற்றவர் தம்மிடைநீர்
மிடலுபதேச நலம்பெறலேநலம் விடுக வனத்தினனை. (ஙஎஉ)

என்றுகணக்கிலி தங்களுளைப்பவெ லாமர சன்செவியிற்
றுன்றுதலின்றி முனஞ்செலுமப்படி யேதின முந்தொடர்நாள்
ஒன்றுறுதாச ரிடத்தடன் மாருதி யொருதின முறவவருக்
கின்றுதிசெய்து பணிந்துறுபோதர சவ்வுழி யெய்தினனே. (ஙஎங)

எய்தியமாருதி மேனியின் வீசொளி யிருவிழி களுநிறையப்
பெய்துறு பேரொளி யால்விழிகூசி முகிழ்த்திறை பேர்ந்தபினர்
ஐதடல்வீர ரகன்றனரவ்வர சக்கம்விழுத்தெதிர் பார்த்
துய்திறம்வேண்டின னஞ்சலிசெய்கர னேடவ னுற்றனனே. (ஙஎச)

பற்பல நாளர சிப்படி யெய்து தலைப்பர மற்கடியார்
நற்பரி வோடு தெரிந்தரு கெய்த நயந்து பணித்திடலும்
பொற்பமர் கோனரு கெய்தி வணங்கல் புரிந்து புகழ்ந்தனன் யான்
இப்பவ வேலை கடந்துய நன்குபதேச மியம்பு கென (ஙஎரு)

அருள்பெற வேண்டினன் முகமதைநோக்கி யனுக்கிர கம்புரிவோர்
பெருகர சாளுறு பெருமையை நீயொரு பேய்வடி வேனிடையோ
மருவுபதேச நலம்பெறல் பெற்றுறில் வையகம் யாவுநகை
தருமலவோபல தரணியர்சூழ்வுறு சபையில் வணங்குவையோ. (ஙஎசா)

என்னைவணங்க விலச்சையுறிற்பர மார்த்தம தெப்படிநீ
நன்னர்விளங்க முடிப்பதுனக்கிசை வாகநலந்தருசீர்
மன்னுறுதேசிக ரைச்சரணெய்தி வழுத்துபதேசமுறீஇ
இன்னரசாளுதல் யாவரு மொப்புற வெய்துமி தன்றிமனே. (ஙஎ

கோவண மன்றியி லாதெவை யும்புவி யேகுளிர் மெத்தையதாய்த்
தூவணவஸ்திர மம்பரமாக மரஞ்செறி சோலை யெலாம்
காவணமாக விலங்கொடு பக்ஷிகள் காதல் செயுங்கிளை யாய்த்
தாவணவுங்கவி போலுளவென்வயி னீயடை யத்தகுமோ (ஙஎ.

என்றுசொலப்பரி வெய்தியமன்னவ னவர்திரு வடிகளிலே
நன்றுவணங்கி யெலாமுணர்சற்குரு நாதசி காமணியே
துன்றுளம் வாய்மெய்கள் சுத்தியதாக வுமைச்சர ணுற்றனன் யான்
இன்றுணர்கின்றிலி ரோவெனை யாண்டருள் கென்று துதித்தனனே. (௩௰௯)

இவன்மிக வும்பரி சுத்தகுணத்தின னென்று மனங்கனிவாய்த்
தவலிலையின்றுபொன் வாரமியைந்தது தண்புனல் மூழ்கினையாய்ப்
புவனியையாள்பவ னேவருகென்றனர் புத்திகளித் தரசன்
நவம்வினை சற்குரு நாதர்தமபய நலங்கொடு சென்றனனே. (௩௨௰)

உள்ளம்விராக முறப்புனல் மூழ்கினனோர் கலையோடு புகீஇ
வெள்ள முடம்பகலச் செயவே றுடையின் றிடைமேவியதைப்
பிள்ள விரண்டு படுத்தியொர் துண்டின்மெய் நீர் பிரியச் செய்துபின்
விள்ளவொர் துண்டிடை மேவவுடுத்து விளங்குறு கோபியினால். (௩௨௧)

பன்னிரு நாமமு மிட்டுநிதஞ்செய் பவித்திர நற்கருமம்
துன்னிட முற்றின பின்கனி காய்மலர் தோற்றின கைக்கொடுசீர்
மன்னின தேசிகர் பூசைமுடித்திட வன்புன ரென்னை கொடங்
குன்னிய நெஞ்சொடு தேசிகர் பாலினி துற்று வணங்கினனே. (௩௨௨)

அஞ்சலி செய்தெதிர் நின்றவனைத்தனி யாரியர் பண்டொருகால்
எஞ்சலில் வந்தனை செய்கென வப்படியே தொழுதேந்தலுடன்
உஞ்சன னென்று தனுடல் பொருளாவியை யுத்த மருக்குதவித்
தஞ்ச மெனவெதிர் சற்குரு பூசைதனைச் செய்து நின்றனனே. (௩௨௩)

நின்றவனைப் புடை தங்க விருத்திய வன்றலை மேனி மிர்கை
ஒன்ற வமைத்துபதேசமு ஞற்றினருத்தமர் பின்பரசே
இன்றள வாயு யிரிம் சையை விட்டுளிரக்க மிகுத்தனை யாய்த்
துன்றரி பூசை செய்தொண்டரி னேசம் வையரி தின நோன்புறுவாய். (௩௨௪)

ஊரிதின நித்திரை தவிர்தியிராவனுமார் தமை நாடொறு நீ
தரிசன முற்றுதி யெனலும் விஞவுத ராபதி நும்மருளிற்
றிரிபிலதாக நடப்பதியான் மிகுதிண்ண மெனச்சொலி நீள்
பரிவுடன் மற்றவர் பாதம் விளக்கிய பய மினிதுண்டனனாய். (௩௨௫)

வனமலர் மாலையை யவர்களறை வனைந்துட னெண்ணிருபூ
சனமு மனத்தினி யற்றி முனங்கொணர் தருகனிகளை யினிதாய்
அனகர் முன்வைத் தனனவர வனுண்ணினை வத்தனையுந் தெரியா
மனமொரு மித்தினி துண்டனர் மிச்சிலை மன்ன வனுண்டனனே. (௩௨௬)

உண்டவனெண் முகநோக்கி மிகும்பரி வோடினி தோதுவர் நீ
தண்டலை சூழ்நகர் சென்றினி நின்னர சாளுதிசார் கெனலும்
திண்டிறலான ருடேசிகர் தம்முக நோக்கி யினித்திருவார்
மண்டல ளை மதிக்கி லெனும்மில் வழங்கின னாதலினே. (௩௨௭)

அவ்வரசாளுக நீரினியானு மடிக்கினி தேவல்செய்து
செவ்வ னிருக்க நினைந்துளன் யானிது திண்ணமெனச் சொலலும்
தெவ்வடு வீரமு னஞ்சனகன்புகழ் சேர்விற லம்பரிடன்
எவ்வ முறாதர சாண்டனர் ஞானமி யைந்து மகிக்கணரோ. (௩௨௮)

ஹரியருளா லரசாண் டவர்போ லரசாளுவதிற் குறைவென்
புரிதலை நன்கினியுனதர சென்வயினிற் புக வுய்த்தனையேல்
உரியதுனக் கெனதேவ லுஞற்றுத லினியுனதூ ரணுகித்
திரிதலிலா தரசாள்வ துதக்கதுசெய் கென வேவினரோ. (௩௨௯)

தேசிக ரிவ்வகை செப்பலு மன்னவர் சேவடியைப்பிரிய
நேசமுறாதவ ளுகியு மவர்நிய மித்ததை நீக்கிலனாய்ப்
பாச மிகுந்திரு கண்களி னீர்பெருகப் பதபங்கயமென்
பூசிர மேற்கொடு தான்வளரும்பதி சென்று புகுந்தனனே. (௩௯௰)

அன்று நகர்க்க ணிருந்து துயின்றரு ணோதய மாம்பொழுதே
நன்று விழித்துற பத்திரபுட்ப நலங்கிளர் சந்தனமே
மென்றுகில் பூடண வர்க்க முடன்கொடு மேளமுழங் கவிராய்த்
துன்றுறு சேனை தொடர்ந்துற மாநதி சென்று துளைந்தனனே. (௩௯௧)

ஆடியகன்புன லானபினன்குண வாயவை யத்தனையும்
நாடியுடன்கொடு தேசிகர் தம்முழை நண்ணி வணங்கினபின்
நீடியவஸ்திர பூடணம்யாவு நிரப்பின னிற்கவெலாம்
சூடிய தேசிக ரரசனை நோக்கினர் சொல்லுதலுற்றனரோ. (௩௯௨)

மன்னவ நீயிவை யாவுமெனக்குவ குப்பதினிற் பிரியம்
துன்னலன் வேண்டல னினியிவை செய்திட றுன்னுக வுன்பதிநீ
என்னலும் வேந்த னியம்பிய சற்குரு வின்முக நோக்கியையே
பன்னரு நும்மது சேவையிலாதுப சிக்கமு துண்கிலனே. (௩௯௩)

ஆகிய விவ்விர தத்தைமுடிப்பது மருளென நாள்கடொறும்
ஏகியொர்பூசை யியற்றின னுயுற விவர்தின மிப்படியே
வாகியன்மன்ன னியற்றுவதற்கு மனத்திசை வின்றிமகா
யோகிய னெஞ்சொடு வஸ்திர பூடண மொருவி யகன்றனரோ. (௩௯௪)

மிகவெகுதூர மகன்றுவனத்தொரு வெற்பிடை யேறியிருந்
தகமகிழ் ராமதி யானமுடன்பெரி தங்குற லாயினர் பின்
நகருறுகோ னுதயத்திலெழுந்துமு னண்ணுதல் போற்குருவாழ்
ககனம தெய்தின னங்கவரைத்தனி கண்டிலன் விண்டிலனே. (௩௯௫)

நாடினன் வஸ்திர பூடணமவ்வுழி நண்ணுதல் கண்டுமிக
வாடின னெய்திய சேனையுடன்செறி வனமுழுதுங் குருவைத்
தேடின னேக்கில னிவ்வகைமூன்று தினம் பகலும் மிரவும்
காடியல்வோரை யெதிர்ந்தில னுயிரு கண்கள்க லுழ்ந்தனனே. (௩௯௬)

என்றுகொலோகுரு சேவைகிடைக்குமெ னுமெலி வெய்தியினிச்
சொன்றி கொளேனவர் சேவைகிடைப்பள வென்றுதுணிந்தவனாய்
நின்றியல் கின்ற தறிந்துகனிந்துள நின்மலர் நேடரசன்
முன்றனி யெய்தினர் கண்டுமகிழ்ந்தடி முந்தி வணங்கினனே. (௩௯௭)

அடியில் விழுந்து புலம்பினனுக வகங்களி கொண்டவனைக்
கடிதுத மார்பொ டணைத்தழுகண்களி னீர்களை வுற்றுறுபோ
தொடிவறு மன்பின னவருபயப்பத பூசை யுஞற்றியையே
நெடிதும சேவை தினந்தோறும் யான்பெற நீரருள் கென்றனனே. (௩௯௮)

இலைவளை வுற்ற வெலாமுணர்கிற்பன வேதின சேவைவெ'ஞு
நிலைகொடு நிற்றியி தன்றியுமென்றனை நேர்தொழ வேண்டுதியேல்
உலைவற நேடுறு போதவ னெய்துவ னுறுகென வோதலுமன்
தலையில் வணங்கி நகர்க்கணடைந்தன னிவர்தனி யேகினரோ. (ருகக)

வேறு.

எகுங்கொடுவன மோவிம்மாவுலி யெனுமூ ரருக ரணியமெய்திப்
போகுங் கணநதி தீரந்தனிலொரு புறமேய் மரனொரு புடையேறி
ஆகும் பதியமர் சிறுபிள்ளைகளுட னணுகிக் கவிபயில் வதுபோலும்
வாகுங் கரமுடன் வாயுந்தெரிவுற மயல்செய் தயலுறு மரனேறி. (ருசம)

தாவிக்கிளைக ளுலாவித்தனைமிசை தத்திக்குதிபல தாஞ்செய்து
மேவித் திரிவுறு போதிற் சிறுமகர் மேல்வீ சுறுகலு மேலேற்று
மாவிற் புலிகரடிகள் கொண்டுறு சிறுமகர்மேல் விடலொடு மருள் செய்து
காவிற் கனிகளு நுகர் வுற்றவர் மிசை கற்போலுற வரிகவண் வீசி. (ருசக)

விளையாடினர் திரிவுறு நீள் செயல்களை விரவூரவர் தெரிவுறலாகிப்
பிளைமார் கடிவதின் மகிழ்வாயுறு மிவர் பிறழ்வானர முனமொனவே கொண்
டளைவார திசய மிவர் காலையின கரையம்பெற வருவது கண்டோர்
இளையானிவன்வயதிரு பானைந்துளனெனவஞே மிகவெழிலினிதுள்ளான். (ருசஉ)

இந்தச் சிறுவயதிடையே பித்திசை வினவுயினனியல்வுறு ஜன்மம்
பந்தச் சிதைவது படலாயின தொரு பயனற்றென விகழ்பலபேச
முந்தக்கடி நகரிடையே பதினொரு முன்றிற்பெரு வனமுறையே கொண்
டிந்தப்படி திரியொரு நாளிடை யடையொரு மூன்றட்டனரிசைவாக. (ருசங)

அப்போதர சிவரைத் தேடிப் புடையணுகிக் கண்டடிகளில் வீழ்ந்து
செப்போகை யினுற மெய்த்தேசிகர் திருமாலுக் கோரடை சேர்வித்துத்
தப்போவியவடைதா மொன்றுண்டர சற்கோரடை தரவதுகொண்டான்[முன்
கைப்போதிடை கொடுதுய்த்தானள வறுகளிகொண்டருள் விடைகொடு சென்

இந்தப் பித்தனனுக்கிரகம் பெற்றனனேயிறை யென வெல்லோரும்
தொந்தத் திகழ்வுறலானுர் ஙனிசிறு சுதரோடுற விரவினர் வாயால்
அந்தத் தசரதசுதனுமஞ் சொலலொழியார் ஙனி விளையாடிச்சார்
சந்தப்பொழிலிடை யொருவன் னெறிகனுதன் மேலடிபடலுஞ் சோர்ந்தார். ()

தறைமேல் வீழ்ந்துயிர் போனர் போல்வது தனையச்சிறுவர் கடாந்தேர் வுற்
றிறையேனும் முயிரிலதே நாசியிலெனவே வெருவினரிது தேர்ந்தால்
முறைசேர் நகரதிகாரன் றெறுகுவன் முனிவாய் நமையென முனல் செய்து
குறையா நதி மணலிடையே கொடுகுழி பறியாவதின் முழுகுதல் செய்தார். ()

குழியிற் புகவிவர்தமை மூடினர் செலவிறையோனருள் குருபரர் நாடிப்
பொழிலிற்குகை செறிமலையிற் பிறபல புடையிற் கண்டிலன் வருபோதில்
வழியிற் பதிகனாவின வுற்றிடவவர் யாரோமாயதிதனை நந்தர்
சுழியிற் செறிகண நதியிற்றுறு மணலிடையிற்றுன மறைதொழில் செய்தார். ()

எனவே யெங்கெனலும் மாவுலி நகரிடையே யென்றனரது கேளா
வனமோவினன் வருபொழுதூர் தனிலுளர் மகரால்விளை தொழிலது தேர்ந்து
மனமேய் வெருவுடனெழு நாள் கழிவுறு ஈவலூளெரியிடைவதை செய்து
புனலேய்வது பொடிபுரிவோ முறையிறை புகுமுன்னிது புரியோமானுல். ( )

தண்டம் பெறுது மிவரசாலென்றனர் தாம் யாவரு மறைவுற வந்து
மண்டம் மணலது தோண்டித் திருவடி வங்காண் பொழுதவர் மலிசத்தம்
கொண்டங்கெழுவது கொண்டோடினர் செறிகொடுமோவனமொலிகுரல்கேளா
விண்டங்குயிரிலர்போன் மூர்ச்சித்து விழுந்தார் தேறினர் மீண்டம்மா. (௩௪௯)

எழுநாளளவுறு மணலுட் புக்கவ னிறவான திருமி வொலியேதோ
வழுவாவிவனெவ னெனவே யதிசய மருவித் திருவவ தாரஞ்செய்
முழுவான வனிவனெனவே கினர்நகர் முந்துற்றூர் சிலர் முடுகிப் போய்த்
தொழுதாரிறை வனையொருதே சிகரும் வனமீதென்று சொலக்கேட்டான். ()

அரசன்களிகொடு தாயைத் துருவுறு மொருகன் றெனவவ ரகமேகிப்
பரசும் பரிவுட னடிசேவித் தவைபற்றிக் கொடுகுரு பரநாதா
விரசும் புனையில் விநாசா பக்தபரோ சாகதிதரு விமலாவென்
றுனை செய்திரு விழியுகு நீரிருபத முறுவித்துக் கழுவுதல்செய்தான் (௩௫௧)

உடனே யவனை யெடுத்தாகம் பதிவுறவே தழுவின ருறல் செய்தார்
திடமேவிய குருவரசன் சிறுவர்கள் செயன் மேவியது முணர்ந்தான் முன்
விடமேவினர் சொலவ திகந்தனதுள் வியந்தா னவர்சொலும் விடைகொண்டு
கடமே வுறவ முதட்டுத் தேசிக ருண்டே மிகுவது கடிதுண்டான். (௩௫௨)

சுருள் செய்தடையொடு பாகுந்தந்தடி தொழுதுன்ன கருறுகெனவேண்டக்
கருதும் படிவரு நாளுண்டன் றுனகர்க் கண்வருவெ னெனைத்தேடிப்
பெருகுந் துயரொழு நாளுற்றனை யதனாலே குதிநகர் பிறழாதென்
றருளும் விடைகொடு சென்றான கரரசன் றுனிவர் வனமணு குற்றார். (௩௫௩)

அணுகுந் தினமதிலேதத்து வெனுமொரம் பட்டன் னவரரு குற்று
நணுகும் பவம் வினைபல பாசங்களு நாசஞ் செய்தொரு தனியேனுய்
நுணுகும் பொருளுணர் குருசேவை யிலுற நுனித்தெய்தின னடியே னென்று
கணுகும் புனலுற வடிசேவித் தெதிர் நின்றா னினைவது கண்டாராய். (௩௫௪)

சிலநாள் கழிவுற லாகத் தந்தனர் தீக்ஷைத் திருமகள் கோனமும்
பலகாலும் பயிலுறுமா செய்தன ரவனவ்வாறு படிந்துற்றான்
நலனோர் தருமவனொடு சாதாருற நாடிக் கூயினர் கொடு சென்றேய்
தலனோர் கோசுறு புறமார் நலபுன றனிலாடினர் பலிதான் செய்தார். (௩௫௫)

திருமால் பூசனை செய்போதுடன் வருவோன் மிக்கது பசிதீர்தற்காம்
அருகார் சோளம தெனவே பிறர் பொருளாகா தென்றன ரதுகேளான்
சுருளார் கதிர்க ளொடித்தான் சிலகொடு நன்னிச் சுட்டன னுறுபோதில்
பெருகார் பயிருடையவ னேக்கிக் கடிதுற்றான் வாய்வரு படிபேசி. (௩௫௬)

கையிற் கொடுவரு கோலாற் சுடுகிற கள்ளன்றனை யுமவன்றன்னைக்
கொய்யப் புகவிடு வோனென்ற ரிபலிகொண் டிற்றோனையு னிசாடி
மெய்யிற் புடையுறவே செய்தேகினன் விமலத் தேசிகர் நகை செய்தார்
உய்யப் புகுமொரு தத்துக் குருபரருக் குற்றதினு முறகொந்தான். (௩௫௭)

தத்துப் படுதுயர் கண்டோர குபதிதா சரனவரவன் முகநோக்கிக்
கொத்துத் துளவின னன்பர்க்கின் பொடுதுன்புஞ் சரியன கொல்லைக்கண்
முத்துக் கதிர்க ளொடிக்கும் போதுள சுகமே யுடையவன் மோதும்போ
தெத்துக் கித்துயர் படுகின்றா யெனவெதிர் நின்றடி தொழுதிது சொன்னன்.(

ஒடித்தே னடிபட வுறுநீரடி படவுறு மோகுருபரரோ யென்ன
நொடித்தாரிச் செயல்யார்க்குந் தெரிவுற நுவலாதமை கெனவேதாசர்
தொடித் தோளரசனில் விடுத்தேதரு வுறுதூதர்க் கவணிவருற நேர்ந்து
படித்தாரர சிடையொரு கோசுறு வழிபரதேசி கரணுகின னொன்றே. (௩௱௫௯)

வினவிக்களி கொடுவேந்தன் புரமணிகென வேவிப்படை புடைசூழத்
துனமொய்த்திய வெஃகிதுள்ளப் புரவெளி துன்னிச் சற்குரு பதசேவை
நனருற்ற வரையொர் சிவிகைப் புறமுற நகருய்த்தனன் வலம் வரலாகக்
கனமெய்க் கவரிக ளிருபான் மந்திரிகளுடன் முனுமொர் கைவீசி. (௩௱௬0)

செறிகோ யிலினக முறவுய்த்தங் கொருசிங்காதன மீசையுற வைத்துக்
குறிசோட சவுபசாரத் தொடுபத பூசைத்தொழில் குறைவறமுற்றி
நெறிமாமறை யவரொடு போஜனமுண நிகழ்வித்துறு மிகைதானுண்டான்
அறிதே சிகர்கொள வணிகோசிக முடனடைகாய் சந்தலர் பிறதந்தான். (௩௱௬௧)

கூடப்புகு மொருதத்துத் தனையக மாகக் கொடுதனி முகநோக்கித்
தேடற் கருமடிகளின் வெந்துற்றதடிப் பேதுள செயல் செப்பென்ன
நீடச் செயல் வெளிசெய்யே லென்றருள் குருவுக்கஞ்சி நிகழ்த்தானுய்
வாடப்புரவல னுளதோ தாயெனில் வாழேனுயிர் விடுவே னென்முன். (௩௱௬௨)

மன்னல் லுயிர் விடுதற்கஞ்சின னுளதோதத்தெரி புரவலனந்தச்
சென்னல் விளைவு செய்வோனிற் சினமுடன வனைத்தூதரில் வரவேவித்
துன்னல் விடைரகுபதி கீர்த்தனகதை சொல்லக் கேட்டன னுறைபோதில்
முன்னல் விடைகொடு சென்றோரவனை முனிந்தாத்தனர் கொடுமுன் வந்தார்.

வரல் கண்டவனையொர் சிறைதங்கிட விடுமென்முன் விழிவழி மறவேந்தன்
குரல் கொண்டதி னெறிகுடியான வனிவனெனவே தெரிகுருபரசாமி
முரல் கொண்டவனை யழைக்கப் புரவலன் முகநோக்கினர் மொழிதர வேந்தன்
நரல் கெண்டுளவ வைவரல் செய்தன னவனைக் கட்டுறுதளை நசழ்வித்தே. (௩௱௬௪)

இறைபோர்த் துறவியலுஞ் சாலுவைதனை யீந்தங் கவனது கொல்லைக்குற்
றிறை தீர்த்தரு ளிதிவேந்தே யென்றன ரிறையு மப்படியே செய்தான்
குறைபோர்த் துறுகிற கொல்லைக் காரனை நோக்கிக் குருபரரினி நீயுன்
தறைபோற்றிக் கொடுசெந்தோஷத் தொடுதழை போவென்றனர் சபைதன்னில்

நிருபன் பால்விடை பெற்றின்று யிருய நேர்ந்தே னெனமன மகிழ்வாகிப்
பெருகுங் கடிமனை சென்முனவை நிறைபெரியோரொடு சகலரு நோக்கிக்
குருபுங்கவரதுகுண நன்றெனை மகிழ்கொண்டோ தினர்புகழ் தினமூன்று
கருதும் புரவலனக மேவினர் நிசிகண்டேதத் தொடுகொடுற்றார். (௩௱௬௬)

வேறு.

விடியல் காண்டலும் வேந்தருள் குருபரர் மேய
படியை நோக்கின னுடையா பரணங்கள் பார்த்தான்
செடிகொ ணீள்பொழில் சென்றவ னெனத்தெரிந் தெங்கும்
கடிதி னுடினன் கண்டன னுருபுடை காட்டில். (௩௱௬௭)

கண்டு தாழ்ந்தடி பூசித்து நின்ற காவலனை
மண்டு பேரரு ளொடுவதனந் தனைநோக்கித்
தொண்டுசேர் திரியம்பகம் போய்வரத் துணிந்தேன்.
வண்டுவாழ் தொங்கலா யெனவவனுடன் வருவேன். (௩௱௬௮)

என்றுரைத்தன னரச நீயென்னுடன் கூடி
ஒன்றுறத்தகா தவிந்தர்தமிடுக்குள தூங்குத்
துன்றுறத் தருங்கலக மாதலிற் ருெடரரசு
நன்றுறப் புரிந்திருக்கென நவின்றனர் பின்னும். (௱௬௬)

உத்தமத்தலங் களிலுள புனிதருக்குதவ
வித்தம் வேண்டுநீ நல்கென வேந்தனெட்டகமா
மத்தகக் கரிவாசி மேன்மாடுக ணிரப்பி
மெத்த வாடை நல்லணி படை வேண்டுவ வெல்லாம். (௱௭0)

தந்து தாழ்ந்தவர் தமைவிட்டுப் பிரிவுறத் தளர்ந்தான்
நொந்துவாடலை யான்சென்று வரும்வரை நுடங்கா
வந்து மாமகன்றனைத் தினம் பூசித்து வழுத்தி
முந்து சூரிய குலத்திராமனை மனமுன்னி (௱௭௧)

தினமுமன்ன முண்டுறைக நீயென்றுறச் செய்து
மன னமாமறை யவரொடு வழிக்கொண்டு சென்ருர்
தனது கோயில் போய்ச் சார்ந்தனன் வேந்தனுந் தாழ்ந்து
வனச மாமலர யனைநேர் மாதவர் வழியில் (௱௭௨)

வேந்து நல்கிய பொருளின் வேதியர்க் குறுவிளைத்துப்
போந்து செய்வன செய்துதாம் பிச்சையே புசித்து
வாய்ந்த சேர்திரி யம்பக மென்னு மூர்வந்து
தேர்ந்து தானமுந் தருமமுஞ் செய்தனர் செய்ய- (௱௭௩)

அங்கு வாழ்மறை யவரிவர்தம் வயினணுகி
இங்கு நீர்வ பனஞ் செய்து கொண்மி னென்றிசைப்பப்
பொங்கு மாதவர் செய்து கொள்ளா தரிபுகழே
தங்கு மில்லிடைச் செய்து கொண்டிருந்தனர் சார்நாள். (௱௭௪)

ஒருதினத்தினிற் றத்துவோடுறு விளையாடல்
கருதியங்கவன் குறிவைக்க மற்றதைக் கல்லால்
பொருதி ஞரதைக் கண்டவர் யாவரும் புகழ்ந்தார்
தருதிறக்குறி தப்புறு தடித்தன ரொன்று. (௱௭௫)

பின்னு மற்ருெரு கற்கொடோர் பக்ஷிபோராமல்
உன்னிவீசின ரஃதெறி பட்டுடன் வீழத்
துன்னும் வேதியர் தம்மை நோக்கினரிது சோர
முன்னிவீழ்த்தினன் காண்மி னென்றுற முறுவலித்தார், (௱௭௬)

கண்டவேதிய ரிறையுநேர் ஜீவகாருணியம்
கொண்டிலாதெதிர் கொன்றன னீக்கொலை யோனை
அண்டி நாமகா புருடனென் றறைவ தெப்படியோ
மீண்டு கொண்டவ னிவனெனப் பலபடி வெறுத்தார் (௱௭௭)

தாசர் பக்ஷியைக் கைக்கொடு சதுமறை யவரோ
நேசமின்றியா னெறிந்திதைக் கொன்றன னீவிர்
மாசகன்றமெய்ஞ் ஞானத் தீர் புண்ணிய வழியீர்
பாசமிக்குளீ ராதலா லிறந்த பக்ஷியின்மேல். (௱௭௮)

பரிவுசெய்துநும் புண்ணியத்திற் சிலபகுத்துத்
தருவிரேலிது பிழைக்கு நுங்கட் கறஞ்சாரும்
கருதுரு தெறியெனக்கும் வெம்பவங் கைவாகும்
புரிதி சொன்றனர் கேட்டந் தமறையவர் புகல்வார். (௩எக)

இறந்ததைப் பிழைக்கச் செயராமற்கு மியலா
தறந் தழைத்துளே மாயினு மெங்களாலாமோ
பறந்த புள்ளை வீணேகொன்ற பதகனே யென்னச்
சிறந்த தாசர் ஸ்ரீ ராமனுற் செயத்தகா துளதோ. (௩அ0)

ராமநாம நன்மகிமையைக் காண்மென நவின்று
தாமங்கைக் கொண்ட பக்ஷியை விடவுயிர் தழைத்துப்
போம தாயதுகண்டனர் பூசுரர் வியந்து
நேம நீடவதாரி மற்றிவனென நினைத்தார். (௩அ௧)

இவனை ராமதா சென்பதற்கைய மின்றென்று
அவர் தஞ்சேவடி பணிந்தன ரன்பொடு துதித்தார்
எவரு நேரிலா ரங்கொரு திங்கள் காறிருந்து
பவர்நெடுஞ் சினைப்பஞ் சவடித் தலம் படர்ந்தார். (௩அ௨)

ஆங்கிராமனைக் கண்டடி பணிந்தெழுந்தன்பு
தாங்கியே பதினுறுப சாரமுஞ் சாரத்
தேங்கு பூசனை செய்தறம்பற் பலசெய்தார்
ஓங்கு வேதியர்க் கோதன மிட்டனரு வந்தார். (௩அ௩)

அன்றி ராத்திரி ராமகீர்த்தனம் புரியளவில்
வென்றி ராமனுக் கின்புமிக் கின்னுரு மேவி
நின்றி யாவர்க்குந் தெரிவுரு தவனை நேரணைத்து
நன்றி நேரித வசனங் கனவின்றுடன் மறைந்தான். (௩அ௪)

அனகர் பின்பு செய்தவம் ஜபமாதிய யாவும்
ஜனகி நாயக ஞமசங் கீர்த்தனந் தனிலும்
கனம் விராவியதல்ல நஞ்சுண்டவன் கங்கைப்
புனனிலாத்தலை பொருந்தியுந் தாபம் போக்கிலனுய். (௩அ௫)

தசர தன்றிருத் தனைய ஞமஞ் சொலித்தாபம்
பிசக தாயுற விளங்குகின்றன னன்பு பெருகி
நிசமிதே யெனத்தெரிமி னென்றி யாவர்க்கு நிகழ்த்த
வசம தாயினர் யாவரும் ராம நாமத்தில். (௩அ௬)

நயன நீருக ராம நாமந்தனை நவின்று
ஜயஜயா வெனத்தழைத்துற ராமன் மெய்த்தாசர்
புயலை நேர்திரு மேனியாற் காரதி பொருத்தி
வியனுறும் பிரசாத மீந்தனர் விடிவேலை. (௩அ௭)

ஆழியான் றிருமகனுக் கட்டாங்க வந்தனைசெய்
தாழியூழி நீவாழி யென்றுறு விடைபெற்றுப்
பாழிசேர னிகத்தொடு டாங்களி படர
வாழியென்ற வூராரொடுத் தவர்வணங்கினரோ. (௩அ௮)

கூடவந்தவர் படாநெடுங் குடிலுறத் தாசர்
நீடமர்ந்தவூர் புக்கிடு பிச்சையை நேர்ந்து
தேடருந் திறலனு மனைப்பூசித்துத் திருந்தோர்
மாடமைந்தடை சுட்டிராமனுக்கு முன்வழங்கி. (ராஅகூ)

வேதியர்க் கமுத ருத்தித் தாமும் பின்பு மிசைந்து
நீதியிற்றிரு நாம சங்கீர்த்தன நிசியில்
ஓதிமுத்தின முற்றடைந் தவர்க்குப தேசம்
தீதிறப் புரிந்தெய்து வார்தாய்தந்தை சேரூர். (ராகூ0)

கங்கைமா நதிக்கரைவழி ஜாம்பெனக் கழறூர்க்
கங்கணோர் புடைய ணிகத்தோடி ரங்கினராகத்
தங்கு மந்நகர்த் தலைவரும் ஜனங்களுந் தெரிந்து
நங்கள் வேந்து சிவாஜி தேசிகர் நண்ணினரோல். (ராகூக)

நாமெதிர்ந்து கண்டினிது பூசித்தருணண்ணல்
தாமன்றே செயத்தகுவ தென்றெழுந்தனர் சார்ந்து
மாமன்றே சிகரடிக்குக் காணிக்கைகள் வைத்துத்
தூமனங்கொடு தொழுதனர் தூரத்தே நின்றார். (ராகூ௨

நோக்கி ராமதாசனை யிவர் நுதன் மருவுடையார்
போக்கில் சூரியாஜிபண்டிதர் புத்திர ரலரோ
தூக்கில் யாரெனத் துணிவுறு போதொரு பார்ப்பான்
நீக்கி யாரையுங் கிட்டிவந்தரு குறநின்று. (ராகூ௩

வேந்தன்றே சிகராயினு நீரெவண்மேவி
வாழ்ந்துளீ ரெங்குப் போகின்றீ ரெனவருள் வடிவர்
சார்ந்துளேன் பஞ்சவடி யெனுந் தலத்துளே னும்மை
நேர்ந்து காண வென்றனர் குறுமுறுவன் முன்னிலவ. (ராகூ௪

சொல்ல வேதியன் சூரியாஜிபண்டிதர் தோன்றல்
அல்லவோ வருநீவிர் நாராயணசாமிச்
செல்வ ரென்றறிந்தே னெனவவர் சிரித்திருந்தார்
வல்லதாய் தந்தைவரப்புரிவே னென்றான் மறையோன். (0கூரு

வினவு தாச ரென்றந்தை தாயென் வயின்மேவல்
கனமதன்றி யானேசென்று காண்பதே கருமம்
எனவெழுந்தனர் கானடையாய்ச் செலவி வர்க்கு
முனர் விரைந்த வூர்த்தலைவன் போய்தந்தைக்கு மொழிந்தான். (ராகூசு

இளைய புத்திர ரெய்தின ரென்னலு மின்பம்
அளையு முள்ளத் தராய்த் தந்தை தாயுடனவசம்
திளைவ தாயின ரப்பொழு தெய்தினர் சேனை
வளையவிற் புகுந்தார் தமையரை முன்புவணங்க. (ராகூ௭

தாசர் நும்மை யத்தமையனார் மார்புறத் தழுவி
ஆசிகூறிட வன்னைதாள் வணங்கின ரன்னை
நேச நீடமார் புறவணைத் திருகண்ணி னீரால்
மாசின் மஞ்சன மாட்டினள் முகங்கண்டு மைந்தா (ராகூ௮

எனைமறந்து நீயித்தனை நாளெவணி ருந்தாய்
புனைவ தாயினை புகரில் கோசாயி வேடத்தை
நினைவதென் கொலோ வெனமிக விரங்கின ணிற்கத்
தனையர் தந்தையை வணங்கினர் தழுவினர் தந்தை. (௱௯௯)

ஈகூறின ரன்புறத் தந்தைதா யண்ணர்
மூசி நின்றுதம் வயினன்பு மொய்ப்பது தெரிந்து
மாசிலாதவர் மூவர்க்கு முள்ளமா மயலை
வீசினார பங்கங்கள் பற்பல முனர்விளம்பி. (௨௱)

மூவருந் தெரிந்தீங்கி வனங்குல முழுதும்
தாவரும் புவிதன்னிலீ டேற்றிடச் சார்ந்தான்
மேவருஞ் செயலா னெனமகிழ்ந் துள்ளம் வியந்தார்
யாவரும் புகழத்தக் கோர்பிக்ஷைக் கெய்தினரோ. (௨௱௧)

ஆறுமைந்து மாமனை யிடை யேற்றன ராகி
மாறுகொண்டிலர் தம்மனை வருதலுங் கண்டோர்
வீறுசேர் புவிவேந்தற்குக் குருவென வமைந்தும்
ஆறுபிச்சை யூண்மிசைவதே துணிந்தனர் துணிவோ. (௨௱௨)

கடினமாவ யிராக்கிய மெனவன் புகலந்து
முடிவிரூத்திர மொழிந்தனராக முன்றந்தை
மடிவின் மாமறை யவருண வோதனம் வழங்கி
நெடிது தக்கணையோடு தாம்பூலமு நிறைத்தார். (௨௱௩)

பிள்ளையான மற்றி ருவரோடுண்டனர் பின்பு
கொள்ளை யானந்த மேவின ரிருப்புழிக் குறைவில்
புள்ளையூர் பவன்ருசர் சாத்தார் புகப்போதத்
தள்ளை தந்தையோ டண்ணருந் தாசரை நோக்கி. (௨௱௪)

யாமு நின்வயினன் புடையரசனை நோக்கப்
போமுன் பின்வருவோமென நன்றென்று புனிதர்
தாமும் பன்மிசை யண்ணரைத் தந்தையை யேற்றி
பூமுன் மங்கையைப் பொருவுதாய் சிவிகை மேற்பொருந்த. (௨௱௫)

கொண்டு மூவர்க்குஞ் சேவை செய்தனி கத்திற் கூடி
மண்டு நீர்வளங் கெழுமுசா தார்புறம் வாய்ந்தார்
அண்டு தூதரா லறிந்து வேந்தனிகத்தோ டெதிர்ந்து
கண்டு கொண்டடி பணிந்தனன் பூசித்தான் களித்து. (௨௱௬)

தந்தை தாயண்ணர் தம்மையுந் தாழ்ந்தன னின்று
முந்து நற்றின மாதலா னும்முக நோக்க
வந்ததென்னுடை நற்றவ மென்றனன் வழுத்தி
மைந்தர் தம்மையோர் சிவிகைமே லேற்றினன் வந்தான். (௨௱௭)

சாமரங்கொடு வீசின னகர்வலந் தந்து
காமரங்கனிந் திசைதரப் பல்லியங் கறங்கப்
பூமடந்தைநேர் மங்கையர் பொலிவுடன் வாழ்த்த
மாமடங்கலில் கோயிலுட் கொணர்ந்தனன் மகிழ்ந்து. (௨௱௮)

அயினி நீர்கொடு சுழற்றிப்பின் போர்புறத்தமைத்த
வயினகன்றசிங் காதனமேற்றினன் வைத்து
மையின் மணிக்கலம் பூட்டிநல் வஸ்திரம் வனைந்து
கையினியற்றின னெண்ணிருமுகமனுங் கனிவாய். (உ௱கூ

மறையவர்க்கு நால்வருக்கு மின்போஜனம் வழங்கிக்
குறைவி லுத்தமருண்ட வூண்மிச்சி லுட்கொண்டு
முறையி னண்ணவை யிராக்கதை மொழிந்திடச் செய்தான்
நிறையும் யாவருங் கேட்டுள மகிழ்ந்தனர் நிரம்ப. (உ௱ய)

பின்னர் சாமிக் காரதி செய்தபின் பிரசாதம்
நன்னர் யாவர்க்குந் தரவவர் வாய்ந்துபோ யினபின்
முன்னரோடுதாய் தந்தைகண் முகிழ்த்தினி துறங்கச்
சொன்ன ராமதாசருக் குபசாரந் தான்றெருத்து. (உகக)

துயிலச்செய்தன னிவ்வகை யொருமதிதுன்னப்
பயிலுமற்புத தாசர்பார்த்திபன் றனைப்பார்த்துன்
வயினிற் சார்ந்தவென் றந்தையோ டண்ணர்மாதாவை
எயில் சுற்றோங்கிய ஜாம்புறச் செய்தியின் றென்றார். (உகஉ)

ஏந்தல் கேட்டுடன் வஸ்திர பூஷண மேமம்
வாய்ந்த நால்வகைச் சேனைமற் றுதியவழங்கி
நேர்ந்த ஜாம்பெனு மூரைநற் கொடையதாய் நிரப்பிப்
போந்தமூவர்க்கு மினிதுநன் முகமனும் புகன்று. (உகரு)

சூரியாஜி பண்டிதரது துணைவியார் தம்மை
நேரி னோக்கி யாவரு நிகர்க் கின்றிலீர் நீரோ
பாரினோர் பராந்துருவைப் பிரகலாதனைமா
சீரின் மேம்படலாகிய திறலனுமானை. (உகச)

பெறுசு நீ திகியாதிசீ ரஞ்சனை யெனப்பேர்
மறுவிலாரொன ராமதாசனை வயின்வாய்த்தீர்
நிறுவி யெவ்வுலகையு முத்தரித் தருணிமித்தம்
தெறுவி றெவ்வினையையு மெனத்துதிபல செப்பி. (உகரு)

தீர்க்க வந்தனஞ்செய்தவ ராசிகள் செப்ப
ஊர்க்கண் மேவுற வழிவிட்டு வந்தன னுரவோர்
யார்க்குந் தேர்வுறு தேகினர் தத்து வோடியல் கான்
சேர்க்குமாடையா பரணங்க ளவ்வயிற் றீர்ந்து. (உகசு

அரசு வேதியர்க் கருத்துபோ துண்டவந்தணன்மா
விரசுமாவுலி யென்னுமூர் மேவும் வெள்ளறிவன்
பரசுமூணனி யுண்பவ னக்கரம் பயிலான்
உரசு காதன்மிக் குள்ளவன் மணம்பெறு வொருவன். (உகஎ

இம்மண் ணாள்பவன் றனக்குத்தே சிகரொன வியைந்தோர்
தம்மிடத்துப தேசம்பெற் றுலது தன்னால்
செம்மையாகிய போனகஞ் சித்திக்கு மரசன்
மெய்ம்மை சேர்நண்பு மேவிப்பொன் னீட்டலு மேவும். (உக

என்று நிச்சயித் திராமதா சிருப்பிடந்தேடித்
துன்று வோன்புலி கரடிகள் சூழ்வுற நாப்பண்
ஒன்று வோர்தமைக் கண்டன னருகுற வொல்கி
நின்று தூரத்திற் றேத்திரம் பற்பல நிகழ்த்த. (௨௧௯)

தெரிந்து தேசிக ரந்தண பயப்படேல் சேர்தி
புரிந்த வென்னுழை யெனவவன் போய்ப்பதம் போற்றப்
பரிந்துதேசிகர் வந்ததென் பகர்தியென்னலுஞ்சீர்
விரிந்த நும்மருள் பெறவிங்கு மேவினே னென்றான். (௨௨௰)

எனலு மென்னரு ளாலுனக் கென்வரு மென்றார்
அனகர் நல்லவூ ணுடையா பரணங்களாதி
தனமு நும்மரு டருமிவை யின்றியான் றளர்ந்தேன்
தினமு மென்றனன் றேசிகர் சிரித்துபதேசம். (௨௨௧)

பெறற்குத் தக்கவ னல்ல னென்றுளங் கொண்டு பெயரத்
துறக்கமற்றவ னீருப தேசஞ்சொல் லீரேல்
இறப்ப னீங்கெனத் தேசிக ரிவன்கொடு மூர்க்கன்
மறத்தி னுவியை நீக்கினு நீக்குவான் வல்லே. (௨௨௨)

என்று நிச்சயித் துடனவற் கிதவுப தேசம்
ஒன்றநல்கி மற்றவன் றனைநோக்கி யொன்றுரைப்பார்
இன்றுதொட்டவா விகந்தின்ப துன்பங்க ளெதிர்ந்தால்
நன்றுதீதென நாடுறா துயிர்கட்கு நலனாய். (௨௨௩)

சாது சஜ்ஜனர் தமக்கன்பு செய்து நாடோறும்
போது போதுறு காலத்திற் புனிதநீராடித்
தீதுறாநிய மத்துடன் பதிநேரிற் சேர்ந்து
கோது தீர்பிச்சை கொண்டதி லதிதிக்குங் கொடுத்து. (௨௨௪)

அட்டிராமனைப் பூசித்து நிவேதன மமைத்து
மட்டிலிந்தநன் மந்திரந்தனை மனனஞ் செய்
துட்ட தும்பிடா துண்டுறி லிவ்வுபதேசம்
இட்டமாகிய பலந்தருந் தவிரிலீ யாதால். (௨௨௫

என நன்றென்றவ னிருப்புழித் தாம்பிச்சை யேற்றுத்
தினமுஞ் செய்முறை செய்துண்டு சேர்ந்த தத்துவுக்கும்
அனகரீந்தன ரன்புட னருந்தின னிருக்க
உனலருந்திறல் வேந்தன் வந்துற்றன னூங்கு. (௨௨௬)

தேசி கோத்தமர் தமதடி பூசித்துத் திருந்து
நேசமோடு கொண்டு வந்த நல்லுண வெலா நிறைக்க
மாசிலாத வருண்டு பின் மிகுந்ததை வனத்தில்
மூசுவானரங்களுக் களித்துறு முதல் வனுக்கு. (௨௨௭)

தாமுனட்ட வப்பத்தின் மிச்சிலைத் தரத்தாங்கிக்
கோமுனுண்டு தன்னகர் சென்றான் குருவருள் கொண்டு
போமுன் கண்டங்குத்தங்கிய வேதியன் பொருமி
நாமுன் கண்டதின்றிவ் வதிசய மென நாடி. (௨௨௮)

உப்பிலப் பத்தின் யிச்சிலா மெச்சிலே யுண்டான்
ஒப்பில் வேந்தனே யென்னில் யாம் பெறுவது முதுவே
தப்பிலாவி வரருளுபதேசந்தான்றருமோ
வைப்பினற் பயனென்றகம் வருந்தினனுகி. (உ௨க)

மூன்று நாளுணவுறக்க மின்றுயிவண் முயன்றால்
ஊன்று வெம்பசி யாலுயிர்போ மென வுன்னி
ஞான்று தோறுமை யம்புக்கு நலிவுற நம்மால்
என்று முற்று மோவிது தகாதென்று தேசிகர் பால். (உ௩0)

நின்று நானயலூர் செல நினைக்கின்றே னீவிர்
ஒன்று மிவ்விடத்துற மனமுறுகிலே னென்ன
நன்று நீயெனதுரைப்படி நடத்தி போ வென்றார்
அன்று தேசிகரவன் வணங்கினன் சென்றான கன்று. (உ௩க)

வேறு

எங்கு நல்லுணவு வாய்க்கு மென விசாரித்துக் கொண்டு
மங்குவான் போகக்கண்ட மற்ற வனவனை நோக்கித்
தங்கு மிவ்வூருள்ளார்க்குத் தலைவன்றன் வீட்டில் ஞானம்
பொங்கு மோர் புருடனுக்குப் போனகம் வழங்கு கினறான். (உ௩உ)

அவன்மனை தனினீ சென்றாலறு சுவைச்சோறு வாய்க்கும்
தவமறை யவனே சேறி யெனலுமம்மனைக் குட்சார்ந்து
பவருற நிறைவதான பந்தியிலிருந்துண்டின்புற்
றிவர் பெரியவரோ வாய்த்த வின்றுதான் சுதின மென்று. (உ௩௩)

இந்த மாபுருடர் தம்பாலினிதுபதேசம் பெற்றால்
எந்த நாளினு நல்லுண்டி யிசையு மென்றெண்ணி யாங்கு
வந்த மாபுருடர் தம்மை வணங்கி நன்குபதேசத்தைத்
தந்தருள் செய்தி ரென்றான வருநீதான் யாரென்றார். (உ௩௪)

இல்லற மெனக்கின்றிந்த மாவுலியிருப்பதி யானே
நல்ல முதகப்படா மனர பதிதனதாசானல்
சொல்லனுக் கிரகம்பெற்றாற் சுவையுணக் கிடைக்குந் துய்த்திங்
கல்லலற் றிருக்கலாமென் றவரனுக் கிரகம் பெற்றேன். (உ௩௫)

வனத்தவ ரிருந்துபிச்சை வாங்கிவந் துப்பிலப்பம்
கனத்தவெம் பசிதீர்தற்குக் கால்வயி றுண்டுகாலம்
தனைக்கழிக் கின்றானன்னோர் தம்மொடு கூடிவாழ
எனக்கிசை யாமல்யானும் மிடஞ்சர ணடைந்தேனென்றான். (உ௩௬)

என்பதை வினவியந்த யதியிந்த உலகத்துள்ள
மன்பதை தமையீடேற்ற மாருதி யம்சராகி
இன்புசெய் திறைவனுக்கு மெவர்க்குந்தே சிகரானோர்பால்
அன்பனுக் கிரகம்பெற்று மிவன்வினை யழித்ததந்தோ (உ௩௭)

எனநினைந் தவனைநோக்கி யொருவர்பா லிதோபதேசம்
தனையடைந் தனைவேறேயோர் தவருப தேசங்கொள்ள
நினைவுற லடாததாகு நினக்கவ ருபதேசித்த
அனையது தனையேபோற்ற லழகிதென் றறைந்தா ரன்னோன். (உ௩௮)

அவ்வுப தேசந்தன்னுற் பட்டினி கிடக்கலாற்றேன்
செவ்வியீர் நீரோனக்கு செபுமுப தேசமென்முன்
வெவ்வினை யவனன்னுனைத் தம்வயின் விலக்கவேண்டி
வவ்விய வுபதேசத்தை வழங்கினேர் வயின்வழங்கி (உ௩௧)

வருகவென் றுரைத்தாரந்த மாதவர் மறையோன்கேட்டுப்
பொருவறு ராமதாச ருறைவனம் புகுந்துகண்டு
பெருகநல் லுணவுநல்கும் பெரியதே சிகரைப் பெற்றேன்
அருளுறும் முபதேசத்தைக் கொடுவிடை யருளுகென்முன். (உ௪0)

கேட்டவர் நன்முயிற்றிங் குன்னைப்போற் கிளருஞ்சீடர்
நாட்டகப் படுவரோவுன் வாயிடை நன்னீர்பெய்து
கூட்டிய புனலைக்கொண்டு கொப்புளித் துமிழ்கவென்முர்
ஊட்டின னீரைவாயிற் கொப்புளித் துடனுமிழ்ந்தான். (உ௪௧)

உமிழ்தலும் பாறைமீதி லவருபதேசஞ்செய்த
அமிழ்தினுஞ் சுவையதான வக்கர மேழுமாறும்
கமழ்தர லாகிக்கன்மேற் காந்தின வெவருங்காண
இமிழ்திரை யுலகத்தின்று மினியிட்டப் படிசெல்கென்முர். (உ௪உ)

தாசரோ வுதலுங்கேட்டுச் சார்ந்தனன் சாப்பாடிட்ட
பூசுரர் தம்பானின்று புகுந்தவ புகன்முன்கேட்டு
மாசில ரந்தோராம தாசர்மந் திரத்தைவாயின்
வீசினை யதனையன்றி வேறிலை யெனதகத்தும். (உ௪௩)

குருவுப தேசந்தன்னைக் கொப்புளித் துமிழ்ந்தநீசா
அருகுறே லகறியென்ன வகத்துற முனிந்தார் பார்ப்பான்
பெருகவும் பயந்துநில்லா தகன்றனன் பெயர்ந்துபோனுன்
கருதரு ராமதாசர் காட்டிற்சஞ் சரிக்குநாளில் (உ௪௪)

அங்குப்பண் டரிக்குப்போகும் யாத்திரைக் காரரண்மித்
தங்குறப் படாநல்வீடு தழைப்பச்செய் திறங்கியன்று
கங்குலிற் றுகாராம்சாமி கழறபங் கங்களாலே
பொங்குபண் டரியென்றேறும் புரத்தது மகிமையெல்லாம். (உ௪௫)

தாளமிர் தங்கம்வீணை தழைப்பக்காற் சதங்கையார்ப்ப
நீளரவத் தோடாடிப் பாடினர் நிரம்பக்கண்டு
கேளமை நல்லீர்யாண்டுச் செல்கின்றீ ரொன்றுகேட்ப
மூளருந் தவத்திராம தாசர்தம் முகத்தைநோக்கி. (உ௪௬)

யாங்கள்பண் டரிக்குச்செல்லும் யாத்திரைக் காரரொன்முர்
ஆங்கவ ரிராமயோகத் தமைந்தன ரிருக்கவந்தோர்
ஈங்கிவர் பெரியயோகி யெனத்தெளிந் தவர்பால்வந்து
பூங்கழல் வணங்கியைய போதுக வெம்மோடென்முர். (உ௪௭)

பண்டரி புரத்திலெந்தப் பரமனுள் ளான்மற் றன்னுன்
தொண்டரி லெவருக்கேது சூழ்ந்தன னென்முர்தாசர்
புண்டலீ கருக்குக்கண்ணன் போந்துநின் றவரோயாதி
கண்டபற் பலருக்கெல்லாங் கருணைகூர்ந் திலங்குகின்முன். (உ௪அ)

ஆதலர் னீவிரொம்மோ டடைந்தவன் றனைச்சேவிக்கப்
போதுக வென்றுவேண்டப் புனிதராம் ராமதாசர்
சீதைதன் கேள்வனேயென் குலதெய்வ மவனைத்தீர்ந்தோர்
காதனி னணுகுறுதென் மனமிதற் கென்னுன் செய்வேன். (உசக

என்றனர் வினவியாரு மிவர்கருத் திவ்வாறேவென்
றன்றவர் தமைவணங்கி விடைபெற்று ரகன்றார்பின்னும்
ஒன்றரி தாசர்நோக்கி யுடன்வரக் கூவத்தாசர்
நன்றவ ணிராமனுண்டே னணுகுவ னும்மோடென்றார். (உருo

ஜனகிதன் கேள்வனேயவ் விட்டலன் றனென் றுற்றோர்
சொனவுரைக் கிசைவுறாம விருப்பது கண்டுசூழ்ந்தோர்
மனநல முடையகற்பின் மாதர்போன் றவரொன் றெண்ணி
நனர்விடை பெற்றுச்சென்றார் நளினநா யகனதோர்ந்து (உருக

தானொரு மறையோனாகித் தாசர்வாழ் கானஞ்சார்ந்தான்
நானநன் கியற்றித்தாச ரடைசுட்டு நவிலிராமன்
போனகஞ் செயச்செய்துண்ணும் போதுவே தியனைக்கண்டு
தேனலர் போதுபோலுஞ் சேவடி களைச்சேவித்து (உருஉ

இப்பிர சாதந்தன்னை யினிதுநீ ருண்பீராகில்
ஒப்பிலாச் சனகிகேள்வர்க் குவப்பதா மென்றுவேண்ட
அப்பிரா மணன்கேட்டுக்கா னடைந்ததிங் கிதற்கேயென்று
மைப்பிர ளயத்தின்மூழ்கி நனைந்தவஸ் திரத்தினோடே (உருங

பன்னிரு நாமஞ்சாத்திப் பலாசிலை களைத்தைத்துக்கொண்
டன்னவர் தம்பால்வைக வடைதந்து மிசையுமென்றார்
சொன்னவர் முன்பேகண்ணன் சுரரமு திலுநன்றாமீ
தென்னவுண் டிராமதாசர் தம்மைப்பார்த் தியம்புகின்றான். (உருச

பட்டினி பன்னாளுற்றேன் பசிதெறப் படைத்தீ ரப்பம்.
முட்டிலை யெனத்தாசர்க்கு முகமனன் குரைத்திருக்கக்.
கிட்டிய நீர்யாண்டுச்செல் கின்றனிரிருப்ப தியாண்டு
மட்டினும் பெயரோதென்ன மறையவன் வழுத்துகின்றான். (உருரு

பண்டரி புரத்திற்பன்னாட் பயிலுவேன் குடும்பத்தோடும்
எண்டரு மெனக்குநாமம் விட்டல படவே யென்பார்
தொண்டரா யாத்திரைக்குத் தொகுமவர்க் கெதிரில்வந்து
கண்டவர் தமைக்கூய்ச் செல்வான் கடுகுவன் வருடந் தோறும். (உருசு

ஆடிமா தத்திலேகா தசிசமீ பித்ததாலே
நாடினன் வருவோர்கூவ நணுகின னனுகநீரும்
கூடியென் னுடனேவாரு மென்னக்கா குத்ததாசர்
தேடிலன் ராமன்றன்னை யன்றிவே றொருதெய்வத்தை (உரு

நானினிது வந்துகாண ராமனங் கிருந்துசேவை
தானினி துதவுவானேற் சார்குவெ னும்மோடென்றார்
தேனினி தொழுகுங் குல்லைத் தெரியலான் றன்பாலுள்ளான்
மானினி தூர்வோனீன்ற மகனுமக் கிராமன் றன்னை (உரு

காட்டுவான் வருதிரென்று கழறினன் மறையோனச்சொற்
கேட்டுள மகிழ்ந்தி ராமதாசர் தத்துடனேகிட்ட
வேட்டுடன் வரமார்க்கத்தில் விண்மிகப்பெய்துசேருய்த்
தாட்டுணை களின்முட்டைக் கத்தாசர்தாந் தளர்வுருமல். (உருஅ)

மறையவன் முட்களெல்லாந் தன்கையால் வாங்கிப்போக்கிக்
கறவையான் முன்னே செல்லக் கன்றுபின் றெடருமாபோல்
நிறைதவர் தொடர்ந்துசார நெடிதுபோய்ப் பண்டரிக்கு
முன்றமுறை வருவோரோடு கூட்டியுட் போதமூட்டி. (உருமு)

இன்னுமிங் கெய்துவோரை யழைத்தியான் வருவேனென்று
பன்னியக் மறையோனேகப் பாண்டுரங்கன்றன் கோயில்.
மின்னிய சிகரங்கண்டு மிகவுமா னந்தங்கொண்டு
பொன்னியன் மார்பிணைப் புகழ்ந்தனர் போகும்போது. (உசுக)

பல்லியமுழங்க நேர்ந்து பரவினராடிப்பாடி
எல்லையிலன்பர் கூட்டமான நீத்தவசமெய்திப்
புல்லுவர் தொழுவராகி யொருவர்க்கங் கொருவர்போற்றும்
நல்லியற் செய்கை யெல்லா நயந்தனர் வியந்துசொல்வார். (உசுஉ)

இன்னவா றவசமாக விலங்குமிக் கோயில்போல
முன்னர்யா னெங்குங் கண்டதின் றெனமுகங் குளிர்ந்து
பன்னகவைரிகம் பத்திடைவந் துபணிந்துபோற்றி
நன்னரங்கமரு மாஞ்சனே யரை நணுகிக்கண்டார். (உசுங)

கண்டடி தொழுது போற்றிக் காகுத்தற்கன் புசான்றீர்
எண்டகுமு மதிராமனெங்குள னியம்பு கென்றூர்
பண்டய துவாபராந்தத் திடை பசுந்துள வக்கண்ணன்
கொண்டல் போனிறத் திராமன்று னெனக்குறிக்கச் செய்தான், (உசுச)

அன்று தொட்டின்று காறும பேதமாய் வணங்கு கிற்பேன்
நன்று செய்கண்ணனே யிவ்விட்டலனுமங் கொண்டான்
தொன்றுறு ராமனே கண்ணன் பதந்தொழுதி யென்றூர்
மூன்றுறு மருத்தின் மைந்தர் முயங்கினரழைத்துச் சென்றூர். (உசுரு)

மாருதியுடனே சென்று வளரொளி விமானத்துள்ளே
நேருற விளங்குகின்ற விட்டல நிமலன்றன்னைச்
சீருறப்பணிந்து நின்று தினகரகுலத்திராமா
ஏருறு ஜனகிகேள் வாவெனப்பல புகழ்ந்து போற்றி. (உசுசு)

நின்ன திராமரூபம் யான்கண்டு நினைந்து போற்ற
நன்னரிங்கருள் செய்கென்ன நயந்தருள் பாண்டுரங்கன்
தன்னருட்டம்பியோடு ஜனகியுந்தானுமாக
முன்னர் நின்றிலங்கித்தாசர் தமையுற முயங்கல் செய்தான். (உசுஎ)

முன்பஞ்சவடியிற்கண்ட முறைகண்டு தொழுது போற்ற
அன்பரஞ்சலிக்குக் கண்ணனவ்வகையான தோர்ந்து
பின்பங்குச்சார்ந்த தொண்டர் தாசரைப் பெரிதுபேணி
இன்பஞ் செய்திராமன்றன்னைக் கண்ணனுயியற்று கென்றூர். (உசுஅ)

குறைவிலாவன்ப ரெல்லாங் கூடினர் வேண்டு கின்ற
முறை நிலாவுதியிராமா வெனத்துதி மொழிந்து போற்ற
நிறைகுலாந்தாசரேத்து நிலைப்படி நிலாவி நின்றான்
மறை யெலாந்துணிந்து போற்ற வயங்குறு பாண்டுரங்கன். (உசக)

கண்டுறு தொண்டர் யாருங்காலிடைப் பணிந்திராம
தொண்டரைப் பலவாறுகத் துதித்தவர் செங்கை தங்கைக்
கொண்டனரரிதன்னும கோஷஞ் செய்தவரோடந்தப்
பண்டரி நகரைச்சூழ்ந்து வலம் வரும்பரிசு பார்த்தோர். (உஎ0)

பரவசராகிக் கூத்துப்பயில்வதும் பரமனுமம்
திரமுறப் புகல்வதுங் கண்டுளந்தனிற் செறிந்தானந்தம்
விரவுறு ராமதாசர் விழிகணீர்ததும் பவிம்மிக்
கரதலந்தாளங் கொட்டப்பாடினர் களிந்து வந்தார். (உஎக)

கருடகம் பத்திற் சார்ந்து கண்ணற்காரதியுஞ் செய்து
தெருடரு தீர்த்தமான சந்திரபாகை சேர்ந்து.
புருடரிற் சிறந்தநாம தேவர்தாம் புளினத்தாடு.
மருள் கெடப்பாடு நாம கீர்த்தனவகைகள் கேட்டு. (உஎஉ)

இரவொரு மூன்று ஜாமத்தளவு மின்புற்றிருந்து
பரம னுள்ளுவப்பதாக வாரதி பரிவிற் செய்து
வரபிரசாத நல்க வாங்கினர் மறுதினத்தில்
தரமிகு தாசரெல்லாந் தாசரைப் பணிந்து போற்றி. (உஎங)

இன்றிராக் கதைநீர் செய்ய வேண்டுமென்றி ரந்துகூற
ஒன்றிய ராமதாச ருறுசிறு வயதிலேயான்
துன்றிய வனத்திற் சேர்ந்து ராமநாமங்கள் சொல்லி
நன்றினி திருந்தேன்றன்னை நாமகீர்த்தனஞ் செய்கென்றால். (உஎச)

தாளம் யாழிசை யிராகஞ் சார்வுறப் பாடநிற்க
ஆளலே னென்று ரன்பர் யாவருமவரை நோக்கி
நீளராமனுக் கன்புற்றீர் நீர்சொன்னபடியே கேட்டான்
நாளநன்க மலம்போலு நயனங்கொள் பாண்டுரங்கன். (உஎரு)

இப்படி மகிமை யேய்ந்த நீரினி தெவ்வாறுகச்
செப்பினு மெமக்கானந்தஞ் செறிவதாம் பகர்கென்றன்னர்
ஒப்புறப் பணிந்துபோற்ற வுவந்துடன் ராமதாசர்
மைப்புயல் போலுமேனி ராமனை மனத்திற் கொண்டு. (உஎசு)

விட்ட லன்றன்னை நோக்கி விதவிதமாகப் போற்றி
மட்டறு கதை செய்தியார்க்கு மாதவ னுமந்தானே
இட்ட தாரகமா மென்னவியம்பி நிச்சயிக்கக் கேட்டோர்
உட்டழை வாகிக்கண்ணற் காரதி வுவப்பச் செய்தார்.

வேறு.

மறுதினந் தண்மதி நிறைவாந்திதி
பெறுத லாலன்று பாண்டுரங்கப்பிரான்
செறிமணிச் சுடர்த்தேரி லெழச்செய்து
நெறிதரும் பல்லியங்க ணெருங்கவே.

பரவுகின்ற கோபால காலா வெனும்
தரம தாமுற்சவஞ் செயச் சார்ந்தனர்
விரவுகின்ற கோபால புரம் விராய்
அரவ நீடுறப் பாடின ராடினர். (௨௭௯)

கண்ண ளூடுறு கந்துகந்தும் பிகோல்
நண்ணு கோணங்கி கொம்மியெனு நவில்
வண்ண நல்விளை யாட்டின் வகைசெய்து
வெண்ணெய் நெற்பொரியோடு நிவேதித்தார். (௨௮௦)

நிம்பராஜ ரருள் பிரசாதநீ
டம்பரத்த ரடைந்து மனிதராய்
இம்பர் சிந்தின கண்டெடுத்துட் கொள
நம்பியாவரு நன்கினி துண்டனர். (௨௮௧)

உண்டபின்பு கண்ணன் னுடனேங்கு சீர்
மண்டு கீர்த்தனம் பாடியுறி யுறிக்
கண்ட நெய்தயிர்பாற் கலங்கோல் பொத்துக்
கொண்டருந்தி நின்றமைனர் கூடினர். (௨௮௨)

இன்னும் பல்விளை யாடலொ டெய்தினர்
மன்னும் பண்டரி வந்தருட் கண்ணனை
மின்னுங் கோயில் விளங்க விருத்தினர்
துன்னுந் தம்வயின் யாவருந் துன்னினர். (௨௮௩)

கோயி லர்ச்சகர் கொண்டக தவிரா
வாயின் மூடிமனை புகலானபின்
சாயிலன் புறுதாச ரதிக்கன்பு
மேயினர் நல்விடை பெறும்பொன்னா [illegible]. (௨௮௪)

கண்ணன் கோயிற் கதவுரு [illegible]
திண்ணை மேய்கதவந் [illegible]
நண்ணவுட் புருந் தாயி [illegible]
வண்ணமா மலர்ப்பாத [illegible]. (௨௮௫)

தீர்த்தன்முனிற் சிரய்ந்து [illegible]
எத்திசாத வெனைத் தினங்காணவு [illegible]
ஆய்த்துப் பின்றிய யருஞ்சவாறு [illegible]
பார்த்தி பன்னவன் பக்கல் புகும்படி. (௨௮௬)

எனக்கு நல்விடை யீகென வேண்டினர்
புனக் கொழுந்துள வோனருள் பொங்கிநீ
வனக்க ணிங்கியென்பால் வரலென் றென்றனன்
உனக்கென் பாலரு ளுற்றவன்று மென்றார். (௨௮௭)

பின்னையும் பெருமானை வணங்கினார்
என்னைநீ பிரியாமலி ருந்தருள்
துன்ன வேண்டு மென்றார் சொலத்தோ மிலான்
நின்னை யோர்கண நீங்கிலன் யானென்றான். (௨௮௮)

நாதனோத நலங்கிளர் தாமரைப்
பாதமன் பிற்பணிந்து விடைபெற்று
நீதமேய் தத்துடன் புரநீள் வலம்
ஆதல்செய்தரி நாமமயர்ந் திடார். (உஅக)

போதுவார் நரசிங்க புரத்திடைக்
காதலா னொடிறங்கிக் கடிநகர்த்
தீதுதீர் பிச்சைசெய்து வந்தட்டடை
ஓதிராமனை யுண்பித்துண் போதிலே. (உகம)

விட்டலன் னொருவேதிய னாகிவந்
தொட்டரும் பசியுற்றுளன் யானென
அட்டதுப் பிலுமக்க மைவாருமோ
இட்டம் யாதென்றியம் பினர்தாசரே. (உகக)

தவிடுகொண்டு சமைப்பதுண் பேன்றனக்
கிவிட நீருத வப்ப மினிதென
அவிடந் தந்ததருந் தியவ்வேதியன்
உவிடமார்திரு மாலகத் துற்றுநீர். (உகஉ)

இன்று செய்யுங் கதையென் றியம் பினன்
நன்றுநன்றென ராமனடியவர்
அன்றுகோயி லமர்ந்தரி கீர்த்தனம்
துன்றுவோர் மகிழும்படி சொல்லினார். (உகங

மங்களா ரதிசெய்து பின்மாலருள்
தங்கரும் பிரசாதமுந் தாம்பெறீஇ
அங்க ணீங்கி முன்னோர் தருமாவுலி
பொங்கு நீள்வனம் புக்கிருந் தாரரோ. (உகச)

அரசனான சிவாஜியறிந் தங்கே
விரசினன் மகிழ்மே வித்தன்றே சிகரப்
பரசராஜனைப் பார்த்து நான்புண்டரி
புரச நார்த்தனன் பாற்புக்கு மீண்டனன் (உகரு)

என்னைக் கண்டிலை பட்டினி யெய்தினை
முன்னைச் சோர்வுறச் சென்றுன் முதுநகர்
தன்னைப் போற்றிநன் குண்டிரு தாமரைப்
பொன்னைச் சேர்திரு மார்பற் புகழ்ந் தென்றூர். (உகசா)

சொன்ன தேசிகனைத் தொழுதார் செலீஇப்
பன்னருங் குரு பாதநினைவுடன்
அன்ன முண்டங் கமர்ந்தன னவ்வநாள்
உன்னருந் திவ்வி பாக்ஷா வென்றுள்ளவன் (உகஎ)

அளவில் சேனையடர் வுறத்தென்றிசை
உளநராதிபர் தம்மை யொடுக்கி நீள்
வளமெ லாங்கொடுவை குறுங்கோயிலிற்
கிளரும் விக்கிரகங் கட்டிகொடுத்தரோ. (உகஅ)

கோக்களைக் கொலைசெய்து தொழுங்குல
மாக்களைக் கடிந்தின் னலில்வாட்டியே
பூக்களைச் சொரிந்தே புனிதந்தரு
காக்களைச் செறிகண்ணனதி வந்தான். (௨௱௯௯)

வந்துதீரத்திறங்கினன் வைகுபோ
தந்தவேந்தன னீகத்தலை மகன்
உந்துமாவுலிக் கானிடை யோர்குறி
தந்து மற்றதிற் சாயகம் வீசினான். (௩௱)

வீசினான் பயில்கின்றதை மெய்யுணர்
தேசிகோத்தமர் கண்டவன் முன்சென்று
நீசிலீமுக நேருற வெய்தலிங்
கேசிறந்த தென்றெண்ணலை யேவினை. (௩௱௧)

விடுத்துப் பாய்ந்துபின் பற்றன் மிகப்பெரி
தடுத்தவீர வென்றாரது கேட்டவன்
தொடுத்தவம் பைத்தொடர்ந்து பின்பற்றுறக்
கடுத்தல் யார்க்கு மொண்ணாது நீர்காணவே. (௩௱௨)

எய்கின்றேனம் பினைப்பற்று மென்றனன்
செய்கென்றா ருடனெய்த சிலீமுகம்
கைகொண்டார் பின்றொடர்ந்து கடுப்பினின்
மெய்கண்டான் வியந்தானடி வீழ்ந்தனன். (௩௱௩)

பூவிலே யவதார புருடரோ.
ஆவிர் நீரிந்து விற்பகீ ராமென்றான்
தாவிலன் பரவன் கைத்தனுக்கொடு
வீவிலோர்கணை நேர்விட பிக்கணே. (௩௱௪)

ஏவிமுற்றுந்து வார மியற்றினார்
மேவிநின்றவன் கண்டு வியப்பெய்தி
தாவினம் முடைத்தானையும் வேந்தனும்
தேவினேரிவரோரம் பிற்றீயுமே. (௩௱௫)

எனநடுங்கினனேத்தினன் பன்முறை
தனது தானையுட் சார்ந்து தராபதிக்
குனகர் செய்கையறிவித்து வேந்தனோ
டுன்லரும் பதிக்கெய்தினனுத்தமர். (௩௱௬)

அங்கு நீங்கினர் சாம்பளகடேமப
பொங்கு மூரிற் புகுந்தன்றி ராத்திரி
தங்கிராம கதைசெயச் சார்ந்துகேட்
டெங்கு மில்லதோ ரற்புதமீதென. (௩௱௭)

அவசராயினர் யாவரு நேரிலாத்
தவரிடத்துப் தேசந்தனைப்பெற
இவறினார்சிலர் சேவைக்கிசைந்துடன்
பவரினார்சிலர் பற்றலுற் றார்க்கெலாம். (௩௱௮)

சார்ந்திருந்தீத்ஞ் சீடரை தாமரைத்
தார்ந்தபுன்மரத் தாரிலை யாவுநீர்
சேர்ந்துதீர்ந்து புனல்கெடச் செய்தன
ஓர்ந்துநீரிதொ ழிமினெனச் சொனூர் (௯௮௯)

கேட்டசீடர் கிணற்றின் மிசைக்கிளை
நீட்டமாகி நிமிர்ந்துள தன்னதை
நாட்டடிக்கண் ருக்கின்ம ரத்தடி
மாட்டமர்ந்த குருதலை மன்னுறும். (௯௯௰)

நுனிகழிக்கி னுடங்குங்கி ளையுடன்
இனியநீர்த்தர வில்விழு வோமெனூத்
தனிதனிக்கருத் திற்கொடு தாழ்ந்தனர்
கனியிருப்புழி நண்ணின ரூர்சென்றோர். (௯௯௧)

தருவடிக்க ணிருந்துதந் தேசிகர்
அருளுமேவலை யாற்றகில் லார்களாய்
மருவிநின்றவர் வந்தவர் தங்களில்
வெருவிலாதவம் பாஜிவி ளம்புவான். (௯௯௨)

ஏவுமேவ லியற்றப்பன் ஞழிகை
மேவமாதலின் மெய்யுணர் வீர்புனல்
நீவிராட வெழுமென நின்மலர்
தாவுமிக்கிளை தன்னைத்து ணித்தபின். (௯௯௩)

ஆடுவேன்புன லன்றிமற் ருடலேன்
கோடுதன்னைக் குறைக்கெனக் கூறினூர்
நீடுகூர்நவி யங்கொடு நீண்மரத்
தோடுறுங்கிளை யுற்றவம் பாஜியும். (௯௯௪)

சாமிநீர்தருத் தன்னடி விட்டயல்
போமின் வெட்டுங் கிளைபொருந் தாதென
யாமிங்கன்றி யயற்செல்கி லோங்கிளை
வாமிடத்துற்று மாற்றுதி யென்றனர். (௯௯௫)

என்றதேசிக ரோவலி யற்றுவான்
சென்றுநீள்கிளை சேர்ந்தடி யைய்த்தெறத்
துன்றுமக்கிளை யோடுது ரவிடை
ஒன்றுநீரு ளழுந்தலுற் றனரோ. (௯௯௬)

விழ்தல்கண்டு வெருவியா ஊாவெனச்
சூழ்தலாகிய சீடர்து ளங்கினூர்
ஆழ்தரும்புன லாடிய தேசிகர்
தாழ்தரும்புடை தாம்வந்து சார்ந்தனர். (௯௯௭)

அக்காபாயி யழுதிடு கென்றனர்
மிக்கார்கூவ விரைந்துவந் தையரோ
யுக்காறாழ்கிணற் றென்றுநும் புந்தியுள்
இக்கா லத்தோன்று மெண்ணலி ரொன்னெனூ. (௯௯௮)

இன்னுளந்துயர் கொண்டதிங் கென்றனள்
சொன்ன தோர்ந்து துளக்கமி றேசிகர்
அன்னவன்றனைத் தொட்டுனக் காவதென்
பொன்னனையுனக் கேன்றுயர் போக்கென்றார். (௯௩௯)

என்னலுமொன்றி யம்பலள் போனகம்
நன்னர் நல்கவெல் லாமொடு நன்குண்ட
பின்னர்வந்து சிவாஜிபெ ருந்தகை
மன்னுதேசிகர் பாதம்வ ணங்கினான். (௯௪௰)

வணங்கினானைக்கா பாயிவதனத்தை
இணங்கிநோக்க முகமிறங் குற்றதை
நிணங்கொள் வேலவன் கண்டுநி கழ்ந்ததென்
குணங்கொள் பைந்தொடி கூறுகென் றனனோ. (௯௪௧)

நங்கைமுன்னர் நடந்தவெ லாஞ்சொலச்
சங்கைகொண் டரசன் சற்குரு வின்பால்
அங்கைகூப்பிவி னவவச்சங்கொடு
பொங்கைமாநகர் போயினன் போற்றியே (௯௪௨)

ஈதுதேர்ந்தய லூரின ரெய்தியித்
தீதுசெய்த வரைத்திறல் வேந்தனே
யாதுஞ்செய்கில னய்த்தன்பதிபுகும்
போதுநாஞ்செய்வ தேதென்று பொங்கினார். (௯௪௩)

துரவின் மூழ்கினர் சோதிக்கக்கண்டிலர்
பரவம்பாஜியைப் பாரிடந்தின்றதோ
விரவு பொந்து விழுங்கிய தோசல
சரநுகர்ந்தன வோவென்று தாஞ்சென்றார். (௯௪௪)

தாசர்பின் புதந்தாசரோ டேகினார்
மூசவேறொரு மொய்பொழி லாறுநாள்
வாசமங்குவ திந்துபின் வந்தனர்
நேசனெய்துந் துரவிடை நேரவே. (௯௪௫)

ஐயம்பெற்றுவந் தோரட்டுப் போனகம்
செய்ய நீளிலை சேர்த்தன ரவ்வயின்
மையல் யானைச் சிவாஜியும் வந்தனன்
மெய்யர் பாதம் விரும்பித் தொழுதனன். (௯௪௬)

கண்டு நீயு முண்காட்டெங்கள் மாட்டென்று
விண்டுதாசர் விளம்பவவ் வேந்தனும்
மண்டு யந்தியில் வைகினன் பேரருள்
கொண்டு கூயினர் கூவத்தம் பாஜியை (௯௪௭)

ஏனென்றான வனைக்கல்யாண நீ
தானிவ்வைந்தனை யோவெனத் தம்மரு
ளானமைந்துள னன்னபடி யென்றான்
வாநயந் தெம்வயி னெழுந்தென்றனர். (௯௪௮)

கிணறு நீங்கிக் கிளர்குரு சாமிதன்
புணரும் பொன்னடி புக்குவணங்கினான்
அணவி யாருமதி சயித்தேத்தினார்
உணவு கூர்மகிழ் வோடினி துண்டனர். (௯௪௯)

வேணவாவினை மெய்க்குரு நீகலி
யாணமா வென்றறைந்த மொழிப்படி
ஏணதேய் கலியாண கோசாமியென்
றுணமோ டழைத்தார்க ளெல்லாருமே. (௯௫௰)

வேறு.

அன்னபோ தாண்டுச் சிவாஜி ராஜனும்
தன்னருட் குருவினை நாடிச் சார்ந்தனன்
பன்னிய பழம்படி பரிந்து பூசித்து
மன்ன மாங்கனி நிவேதனம் வகுத்தனன். (௯௫௧)

அக்கனி கனையினி தியார்க்கு நல்கிப்பின்
றக்க தென்றருந் தினர்தாமுந் தாசராய்த்
தொக்குளோர் முகங்களை நோக்கிச் சோர்விலா
திக்கடை யரசியானி யற்றவெண்ணினேன். (௯௫௨)

ஆதலா லிருந்தர சியற்ற வாதனம்
மேதக வியற்றுமி னெனவி னவினார்
மாதக வுறவவண் மண்ணிற் செய்துதந்
நாதனை யதன்மிசை நலத்திருத்தினார். (௯௫௩)

அட்ட மந்திரிகளு மமைந்து சூழ்தரத்
தட்டறச் சதுரங்க தளமுந்தம் முளே
ஒட்டற நியமித்தங் கொல்க நீள்கொடி
கட்டினர் மாருதி கவினத்தீட்டியே. (௯௫௪

அரசனு லாங்கலங் காரம் யாவையும்
விரசுற நிகழ்வித்து விமலர் முன்னதாய்ப்
பரசக் காபாயியைப் பரிந்து கீர்த்தனம்
உரைசெயவு ஞற்றிப்பின் வேணுபாயியும். (௯௫௫)

கதைசெயப் புரிந்துபின் கலந்தெல்லோர்களும்
இதையமொத்தரி திருநாம மேத்தினார்
அதையுணர் வுற்ற சிவாஜி ராஜன்மற்
றெதையு மோர்கிலன் பரவசம தெய்தினான். (௯௫௬)

இருதின நினைவிலா திருத்த லோர்ந்துதா
சருமிவ னினைவின்றித் தங்குவா னெனில்
மருவரா செங்கனம் வழங்கு விப்பதென்
றருளுட னுள்ளத்தி லமைய வெண்ணினார். (௯௫௭)

தாவருதாச போதக் கிரந்தமொன்
றுவலிற் செயும் படிக்காரம் பித்ததை
மேவுகல் யாண கோசாமி வேண்டியங்
கோவற வெழுதவன்று தயங்தொட்டரோ. (௯௫௮)

மறுதின முதய மாவதற்கு முன்னரஃ
திறுதிய தாயதி லேந்தனி திதான்
உறுவதேழ்த சகமு முதவி மன்னவன்
நிறுவுற வுள்ளத்தி னியமித்தாரரோ. (ருறுக)

அரசன் பாராயணஞ் செய்ய லானபின்
புரைதபத்தெளிவு கூர்புந்தி பெற்றனன்
வரமரு டாசர்பின் மாறன் கீர்த்தனம்
திரமிகச் செய்து கொண்டரசுஞ் செய்தனர். (ருகூ0)

அரச னுயருள் விளையாட லாடினார்
கரையறு வேதியர்களுக்குப் போஜனம்
தரமுடன் சமைத்துப் பன்னிரண்டு வற்சரம்
விரசுற லாகவோர்தினத்தில் வேந்தனை. (ருகூக)

பார்த்து னூர்க்கே கெனப்பணித்தி ராறென
வாய்த்துள வருடங்கட மில்வ குத்துள
சீர்த்தியின் மிகுந்ருகீதை செவ்வையின்
நீர்த்தபஞ்சீகரணமு நிரம்பவே. (ருகூஉ)

அமைம நாசுலோகம் ராமாயணம் பெறக்
கமைபெறுகாவலற் கருளிவேறொரு
வெமைதரு கானகமே வக்காவலன்
செமையுறு நகரிடைச் சென்றிருந்தனன். (ருகூரு)

ஆரியர் தருமவையனைத்து நாடொறும்
சீரியதென்று பாராயணஞ்செய்து
நாரினிதுறவரு நாளின் மன்னவன்
சாரியல் புராணம் வாசிக்கச் சார்பவன். (ருகூச)

வடமொழி வல்ல காகாவென் பண்டிதன்
அடலரசன் செய் பாராயணத்திலே
திடமிக நெடுவிரோதஞ் செய்தீமையன்
மடனறு தாசரைப் பழித்து வாய்ந்துளான். (ருகூரு)

அவன வாறுயுறலான நாளிலே
புவனியாளரசனிற் போந்திராமதா
சுவமையில் கீர்த்தன முரைத்து நிற்புழி
நவமிகப் பண்டிதன் கேட்டு நாடியே. (ருகூசு)

பரமவானந்தமே பரவப் பார்த்தலும்
வரமிகு தாசர் மாருதியின் வாய்ந்தனர்
அரசவைதனிலதி சயித்துப் பண்டிதன்
கரமுறக்கு வித்தவர் காலில் வீழ்ந்தனன். (ருகூஎ)

விழுந்தவனெழுந்து சற்குருவை மெய்ம்மையாய்
மொழிந்தனன் பலதுதி மொழியத்தாசரும்
அழுந்துறப் புல்லியாரதி செய்தார் மலர்ச்
செழுந்திரு நாதனுக்கன்பு சேரவே. (ருகூஅ)

தேவினுக்கமை பிரசாதஞ் சேர்ந்தவர்
யாவரும் பெறவினி தருளி வேந்தனுக்
கோவுறு மாசிகளுரைத்துப் பின்பொரு
மாவியல் கானகமருவினரரோ. (௬௬௯)

வேறு

பின்பிராமதாசரன்பு பெற்ற சீடர் யாரொடும்
அன்பின்ராம நாம நன்கறைந்து கொண்டு சாம்பள்க
டென்புரங்கலந்தோர் சாரிருக்கும் வெற்பிலேறினர்
இன்பொடங்க காரமொன்றி யற்றினரிருக்கவே. (௬௭0)

மலையின் மீதிலந்த மாமடஞ்சிறந்து வைகிய
துலைவிலாமலின்னு மங்கணுற்றி ராமதாசர் பின்
குலைவிலாச ஹாபுரொன்னு மூர்கலந்து குறைவிலூர்
நிலையதாக நீடு மாஞ்சனே யரைப்பராவினர். (௬௭௧)

பகலில் ராமபஜனை செய்து பாடுதாச போதமென்
றிகலினீள் கிரந்தம் யாரு மின்பமுற்று வினவுமா
தகவினர் கல்யாணசாமி தான் படிக்க நாடொறும்
புகல்வதான கவியினன்பு பொங்கியங்கோர் வேதியன். (௬௭௨)

தாசர் முன்புகை குவித்து நின்று சாமிதாசனேன்
பாசநீள் குடும்பவாழ்வு பற்ற நாளுநைந்துளேன்
நேசமின்றி நீக்கினலு நீங்குமு மனீடுகி
லேசம் யானகன்று நன்மை யெய்த நீர் செய்கென்றனன். (௬௭௩)

என்று தாளுமவனை நோக்கி யெதிர் சொலாதிராமதா
சன்று நீடு சீடரோடு மங்கோர் வாவியின் புறம்
சென்று தங்கியுடனடைந்தவவன் முகந்திரும்பி நன்
கொன்று நீள் விராகமோடு குருவுரைக் குளாயினல். (௬௭௪)

உறுகுடும்பவிடர் கடத்தியெனவுரைக் கவுற்றவன்
மறுவினீர் சொல்கின்ற தெந்தவழியதேனு மருவுவேன்
சிறுமையே யெனச்சொலத் தெரிந்துதேசி கோத்தமர்
குறுகியிம் மரத்திலேறி வாவிமேவு கொம்பிலே. (௬௭௫)

வருதியென்ன வவனவாறு மரமிவர்ந்து வந்தனன்
வெருவலோடு சொன்னகொம்பின் மீதுகண்டு மெய்க்குரு
இருபதங்க ளலைநீள விடுதியென்று கூறினர்
மருவவன்கை கோடுகொண்டு கால்களுல வாவிமேல். (௬௭௬)

தூங்கராம தாசர்கண்டு கோடுனைத் தொடர்ந்ததோ
ஓங்குகோடு நீதொடர்ந்து ளாய்கொலென்ன வுற்றவன்
தாங்குகோடு தன்னையே.தொடர்ந்துசார்ந்து ளேனெனை
நீங்குகின்றி லாய்குடும்ப நீபிடித்திவ் வாறரோ. (௬௭௭)

இடர்கெடுக்க வேண்டுவா யெனிற்கரங்கள் கொம்பினைத்
தொடர்தல்விட்டு விடுதியென்று தோமிலா ருரைத்தனர்
படர்விடுத்து நன்மையெய்த வந்தபாவி யிந்தநீர்
அடர்தலத்தில் வீழவோ வடுத்ததென் றழுங்கினன். (௬௭௮)

அவனழுங்கல் கண்டுதாச ராழ்கடற்கு ளமிழ்வுறு
மிவனுயர்ந்த மலையெலா மிதப்பமுன்பி யற்றினேன்
கவலைகொண்ட நின்னைநன்கு காப்பனஞ் சிடேலெனத்
தவர்விளம்ப னம்பியங்கை தாவுகொம்மை விட்டனன். (௩௭௯)

விட்டவன் குளத்தில்வீழ்ந்து மீள்கிலா தழுந்தினன்
உட்டனாது கண்டிறந்து நோக்கவங்கொ ரூர்விராய்
வட்டமாய்வி ளங்கமற்றொர் மடமுநோக்கி மற்றதில்
இட்டமான தாசபோத மினிதியம்ப நோக்கினன். (௩௮௰)

வினவவந்த ளோரையும் விராவுசீடர் பலரையும்
கனகதாரு வோடுகாம தேனுவுங்க லந்துபூ
வனமுமூசு துளவுமாவ ருக்கைவாழை யாதியா
யினவிராவு கனியும்வேண்டு வனவுமிக்க வியல்பையும். (௩௮௧)

கண்டுவந்து கனகமா மடத்தினிற் கவின்கொள்சீர்
மண்டுமா மணிப்பொனாச னத்தின்மீது வைகிய
தண்டுழாய்நி றத்திராம தாசர்தம்மை யுந்தெரிந்
தண்டுவோன் வணங்கினா னமைந்தசெம்பொ னடிகளே. (௩௮௨)

ராமதாச சாமிநீ யெனக்கு நன்மை நல்கெனக்
காமர்சே வடிக்குமுன்பு நின்றுகை குவித்தனன்
ஆமவேலை தாசருக் கருட்பிறந் தனுக்கிரகம்
தோமதேக நல்கினார் சுகக்கடற்குள் மூழ்கினன். (௮௩௩)

அன்னவேலை வாவியங் கரைக்கணே யமர்ந்தவர்
மன்னுவேதி யாகனாக்கண் வருதிநீ விரைந்தெனச்
சொன்னவோதை கேட்டுவேதி யன்மகிழ்ந்து துரிதமாய்த்
துன்னுநீ ரகன்றுவந்து தாசர்தாள்க டொழுதனன். (௩௮௪)

தொழுதுநின்ற ளோனைநோக்கி யின்னவாவி தோய்ந்தநீ
பழுதிலாம லங்கடைந்து பார்த்ததென்னை பகரென
முழுகினே னவண்டெரிந்த முறையெலோரு மறியவே
வழுவிலாது கூறியாவர் மொழிவருந்த மகிமையே. (௩௮௫)

என்றபோதி லங்கிருந்த யாவருந்தெ ரிந்துநீர்
ஒன்றவோதி னோரைநன்கு வந்துபோற்றி னார்பினர்
அன்றவண் டுறந்துதாசர் சாம்பள்கட டுத்தமா
குன்றமேறி யமரநேடு கொற்றவன்றெ ரிந்தனன் (௩௮௬)

குதிரையேறி வந்தமர்ந்த குன்றடிக்கண் வாசிமேல்
வதிதல்விட் டிறங்கியந்த மலையின்மீ திவர்ந்துபோய்
முதிர்தவத்தி னோரிருக்க முன்புகண்டு தொழுதுநின்
றதிகதாக மென்றுகையி னறியுமா றுணர்த்தினன். (௩௮௭)

அறிவதான நங்கையிங் ககப்படாது நீரிவண்
பிறிவதாயி னார்விராவு சீடர்பிச்சை பெறுவதற்
கெறிகைவேலி னையெனுமுன் யாரும்வந்து கூடினார்
செறியநீ ரிராஜனுக்கு வேண்டுமென்று செப்பினன். (௩௮௮)

புனலகப்ப டாதுவெற்பி லென்றனோர் புகன்றசொல்
வினவிராம தாசரிந்த வெற்பிறங்கி நீர்கொணர்ந்
தனர்கொடுக்கு மளவுமுற்ற தாகமோபொ றுக்கலான்
மனனெனக் கொடங்கொர்குச்சி கொண்டுமண்ணி லூன்றினர். (௩௪௯)

ஊன்றிடத்து நின்றுநீ ருடன்கிளர்ந்து பெருகின
தோன்றிவார் புனற்பெருக்கு கண்டுதொண்டர் யாரொடும்
ஆன்றமன்ன னுங்குடித் தருஞ்சுவைத் ததண்புனல்
ஏன்றதென்று கருதல்செய்த தாசர்தம்மை யேத்தினர். (௩௫0)

புனிததீர்த்த மாயதந்த நீர்ப்பெருக்கு புவனிமேல்
இனியதாகி வாருகின்ற தின்றுமந்த வின்புனல்
தனிலெலோரு மூழ்கிநன்கு சமையல் செய்து சாப்பிடத்
துனியமன்ன னூர்புகற்கு விடைசுரந்த னுப்பினர். (௩௫௧)

மன்னவன் வணங்கியேக மற்றிராம தாசர்தாம்
அன்னவெற்பி னிற்சிறு ளமர்ந்துபின்னொ ரரணியம்
துன்னலான காலமாரி சொரிவுதான காலமாய்
நன்னரோய்வி லாதுபெய்ய நனிநனைந்தி யாவரும். (௩௫௨)

குளிரினல் வருந்துபோது குணநலங் கொணங்கைதன்
ஒளிர்முகத்தை நோக்கியென் பசிக்குவேண்டு முணவெனத்
தெளிவிரோ ருனைக்கவீர விறகுகொண்டு செறிமழைத்
துளிவிழாது துகில்பரப்பி முளரிசுல்லி மூட்டியே. (௩௫௩)

பாயசஞ் செய்தெழுக வென்று பசிமிகுந்த தாசரைக்
கூயபோதி லவரெனக்கில் கொஞ்சமேனும் வெம்பசி
ஆயதென்ற வண்டுறந்து மறுதினத் தொர ரணியம்
போயமர்க்தெனக்கு மிக்கபசிபுணர்ந்த தென்றனர். (௩௫௪)

பூரிசெய்தியென்று சொன்னபடிவிரைந்து பூவையும்
மாரிதன்னின் முன்பு போல்வருந்திநன் கமைத்தபின்
சீரியோரை மிசைமினென்று செப்பு போதிலென்பசி
காரிருய காலதாமதத்தினிற் கழிந்ததே. (௩௫௫)

என்றுமற்ற நங்கைதம் மொடெய்துரூது மனம்வெறுத்
தொன்று தன்மனைக் கணேகுமாறுளுற்றவு வள்விடா
தன்று தொட்டுமிக்க வன்புகொண்டு சேவையதுசெயா
நின்றுதானு மன்னபான நீக்கி நிற்றலாயினள். (௩௫௬)

பூமிடைந்த மற்றொர்காடு புக்குநேர் கல்யாணகோ
சாமிதன்னை நோக்கியிங்கொர தனுவெனக் கியற்றிநீ
தாமிடக்க தாகவென்று தாசர்கூற நன்றெனுத்
தேர்மிலானும்வேயினேய்து ரோணமொன்றுநல்கினன். (௩௫௭)

கொடுமரங் கரங்கொடெங்கு முலவியாடல் கொண்டுற
அடுமடங்கல் போலும்வேந்த னஞ்சிவாழி யருகிலே
நெடுமடங்கொ ளதிபர்வந்து நீடுகாலம் யாமெலாம்
வடுமிலர் தனுக்ரகித்து வருவதாக வழுவினாய். (௩௫௮)

பெருவனத் துலாவுகின்ற பேயனுன வன்றனைக்
குருவெனக் கொடவனெ டுற்றகொடு வனத்தி னுலைகிருய்
கருதுமெம்மை யவமதித்து நீயிவாறு காடெலாம்
மருவநீதெ ளுவனுனை மதிமயக் குறுத்தினுர். (௬௯௯)

கேட்டவேந்த னென்றுநோர் கிளத்துரு திருந்தனன்
மாட்டடர்ந்த மடநலோர்தம் வயின்விராவு சீடனைக்
காட்டடைந்தி ராமதாச னியலறிந்து கடுகுமின்
நீட்டமின்றி யெனவனேரு நேடுவானெருங்கினுர் (௭௱)

வரலறிந்து தாசரங்கு மருவுபக்ஷி களையெலாம்
உரவிலா லடர்ந்துகொன்றி ராசிராசியாயுற
விரவல்செய்து கொண்டிருக்கும் வேளைவந்து கண்டுதம்
குரவர்பா லடைந்துளுற்று கொடுமைகூறி னுரரோ. (௭௱௧)

அதுதெரிந்து புரவலன்ற னருகில்வந்து வருகிநீ
சதுரனென்று பரவுகின்ற குருவின்மாடு தானெனு
முதுவர்கொண்டு பொழிலடைந்து முனைவிளங்கு தாசர்பால்
கதுவராம தாசர்சீடர் களைவிரைந்து நோக்கியே. (௭௱௨)

உண்டைவில்லி னுருவிகங்கம் யாவுநீவி னொருமரத்
தண்டைசேர விடுமினென்ன வவருமேவி யதுசெயக்
கண்டையா நினுதுதேசி கன்விகங்க வேட்டைபோல்
பண்டையா ரியற்றினு ரெனப்பகர்ந்து பதறியே. (௭௱௩)

அரசனேடி ராமதாச ரருகடைந்து மடநலோர்
விரசுகின்ற கானிலார் விகங்கவர்க்க முயிரெலாம்
பரசகின்ற நீபடுப்ப தென்பரர்க்கு நன்மைசொற்
றிரசமாக நின்விராக மினிதுமிக்க வினியதே. (௭௱௪)

எனவிகழ்ந்த போதிராம தாசரந்த யதிகளைச்
சினமிலாது நோக்கிநன்மை தீமையான செயலெலாம்
அனகனுன ராமனு லடுப்பதென் றறைந்தனர்
வினவிமா மடங்கண்மேவு மவர்விளம்பு கின்றனர். (௭௱௫)

விற்கையொன்ற நீவிகங்க வர்க்கம்யா வையுந்தடிந்
தொற்கமின்றி ராமனீது ளுற்றுகின்ற தென்றனை
நிற்குநன்றி தன்றெனு நிகழ்த்தராம தாசரச்
சொற்கிணங்க விப்பவங்கள் சூழ்கிலா தியற்றினேன். (௭௱௬)

ஆதலா லறிந்தநீயி ரருள்செய்திந்த வுயிரெலாம்
சாதனீங்கு மாறுளுற்றி லெனதுபாப முந்தபும்
நீதரோ யியற்றுகென்ன வவர்முனிந்து நீதியில்
பாதகாநீ சொல்வதென்னை பரமரானு மியலுமோ. (௭௱௭)

வளிதஞ்செய் தெமையியம்பு மிதுதகாத தென்றலும்
காளியன்றன் மீதிலாடு கண்ணனன்பர் கடுகியே
மீளிமொய்ம்பி னரசைநோக்கி விறகுதேடி வாவெனக்
கோளின்மன்ன னதுசெயக் கொளுத்தியக் கினிக்கணே. (௭௱௮)

பக்கியைப் படுக்கவின் பறந்துபோன தொன்றுபோல்
அக்கினிக்கணிமேலானவலை யெலாம கன்று விண்
புக்கிடக் தெளிந்து நின்ற புரவலன்றன் முன்புசார்
தொக்கினத்தர் நாணியஞ்சி முடிகவிழ்ந்து சொல்லுவார். (சாகூ)

உயர்த வத்துளீரியற்றுமு மது மெய்ம்மை தேர்கிலோம்
அயர் வடுப்பொறுத்தல் வேண்டு மெனவணங்கி யருள் பெறீஇ
இயலிடத்து மேவினார் பின் விடை கொடேந்தலேகினான்
முயல் வனத்து மேவு சீடர் பலருமின் பின் மூழ்கினார். (சாமி)

வேறு

புண்ணியதல மென்றேத்தப் பொருந்து கோலாபூர் வாழ்வு
நண்ணு வேதியனொருத்தன் ராமதாசிடத்தில் வந்து
பண்ணி வந்தன நின்றேத்திப் பரமசற்குருவே யான்வாழ்
வண்ணியவூரிற் சத்தியுபாசனை மலிவதாகி. (சுகக)

யாவராயினும் மங்கெய்தி ராமநாமஞ் சொல்வாரேல்
ஆவிபோங்காலத்தோது மதனை யேனுரைப்ப தென்று
நாவினாற்சொல வொட்டாமனவி வரிங்கிதனுக்கேது
நீவிர் செய்கின்ற தென்று நிகழ்த்திடக் கேட்டுத்தாசர். (சுகஉ)

நகைபுரிந்தவ்வூர் நண்ணி ராமநாமத்தை யாரும்
வகை வகையாகக் கேட்க வழுத்திக் கீர்த்தனங்கள் பாடித்
தகைபெறு மன்பு சான்று தனித்தனிய வசராகித்
தொகை தொகையாக ராமநாமமே சொலுமாசெய்து. (சுகந)

அங்கு நின்றியல் கர்ஹாடென்றறையு மத்தேசஞ்சென்று
தங்கி நாடோறும் ராமநாம கீர்த்தனங்கள் சாற்றப்
பொங்கிய வூராரெல்லாம் போந்துள மகிழ்ந்து கேட்டு
மங்கலம் பொலியச் சில்லோர் மனம்பரி சுத்தராகி. (சுகச)

சரணடைந்தேத்த வன்னார் தமக்குபதேசஞ்செய்து
வரலுறு நாளிலவ்வூர் மருவிய பாண்டியாத்தான்
தரவரு புதல்வி மிக்கவிளமைசால் கயினி தன்பேர்
விரகறி வேணுபாயி மேவிக் கீர்த்தனங்கள் கேட்டு. (சுகரு)

தாவிலன் புளத்திற்கொண்டு தாசரை வணங்கிப் போற்றி
மேவியகரண மூன்று மிகப்பரி சுத்தையாகி
மாவிரதியரே யென்பால் வளரருள் சுரந்திப்போது
நீவிரேயனுக்ரகிக்கவேண்டு மென்றிரந்து நின்றாள். (சுகசு)

அவளது சத்பாவத்தை யறிந்து நீமறை வல்லோர்க்குத்
தவலரும் போஜனஞ் செய்கென மகிழ் தாசர்கூற
உவமையில்லவளுந் தாசரோதிய படிக்கமைத்து
நவரசம் பொலியராம நாமஞ்சொல் வோரைக்கூவி. (சுகஎ)

கொண்டு போயு பரிகைக்கட் கோதிலாதனத்திருத்தி
மண்டுசோட சோபசார வகையெலாம் புரியத்தாசர்
அண்டுறு மவளுக்கின் பாயனுக்கிரகித்தா ராங்கே
உண்டுறவாத சேயை யுன்னினருளத்தின் மன்னோ. (சுகஅ)

அஞ்சனைச் சிறுவருன்னு மளவையிற் சகுணரூபம்
எஞ்சலில்லாது தோன்ற வெதிர்ந்தனரிருக்க நேரே
வஞ்சி நேரிடையாளன்னங்கறி பரிமாற வந்து
செஞ்சுடரவன் மாணுக்கர் தேசுகண்டயர்ந்து வீழ்ந்தாள். (சஉக)

வீழ்தலுந் தாசர் தாங்கி வெருவினள் கரங்கைக் கொண்டு
மாழ்கினண் முகத்தை நோக்கி வஞ்சி நீ யெதனைக்கண்டு
சூழ்தரலாயைச் சஞ்சொல் கென வேணுபாயி
வாழ்வருள் குருவே தேஜோமயத் தொருபுருடர் தம்மை. (சஉ௨).

வாலுடன் சுவணமாக வயங்கு கோவணமும் பூணு
நூலு நன்கொளிரக்கண்டு நோக்கங் கூசுதலாயஞ்சி
மேலு பரிகையில் வீழ்ந்தே னெனவிளம்புதலுந் தாசர்
கோலு மென் சீடர் தம்மிலொருவருங் கோடை சேயை. (சஉ௩)

கண்டிலர் நீ கண்ணுரைக் கண்டனை யிதனுனீதான்
கொண்ட பாக்கியமே பாக்கியம் பெரிதென்று கூறி
மண்டுறக் கொண்டு வந்த வகையெலாம் வாயுமைந்தர்
உண்டிடப் பரிமாறென்றங் குவள்பரி மாறச்செய்து. (சஉ௪.)

மாருதியருள் செய்துண்டு மறைந்த பின் மிகுந்ததுண்டு
நேருணு மிசைந்துமோடு நிறைந்த வேதியருக் கெல்லாம்
தாருடன் சாந்துந்தாம்பூல முந்தக்கணையு நன்கீயக்
கூரு நல்லருள் சுரந்து பின்பு முந்நாட்குலாவி. (சஉ௫)

ஹரிதிரு நாமகீர்த்தனங்கள் செய்தருளைப் பெற்ற
தெரிவை மற்றறிவுருமற் செறிவுறும் பழுவஞ் சேர்ந்தார்
பரிவுறுஞ் சீடரோடு படர்வழி வேணுபாயி
பிரிவினுக் கிரங்கித் தாசர்பாற் செல்வோர்பின்பு சென்ருள் (சஉ௬)

தேசிகர் தமைக்கண்டன்னுர் திருவடி வணங்கி யைய
தாசியாய் நும்பாற்ருனே சார்ந்தினி திருப்பே னென்ன
மாசிலார் நோக்கி நீயோ வனிதையிற் சிறுமி யாதல்
எசில்யா னுலவுங் கானமெங்கணும் வரலாகாது. (சஉ௭)

உன்னிடத் தருளால் யான்சொல்லுவதை நீயுறுதியாக
நின்னுளந் தனிற்கொண்டேகி நிகேதனத் திருந்துநாளும்
பின்னு கோதண்டபாணி விரைமலரடியைச் சிந்தித்
தன்னவ ளுமமோதிய மர்தியென்றனுப்பச் சென்ருள். (சஉ௮)

தாசர் தம்முரை மருது தான்மனை சார்ந்து நாளும்.
நேசமோட மலராமனினை வுடனிருந்தாள் பின்பு
மாசறு சஜ்ஜாபூர் தாசர் வந்தது தெரிந்து சென்று
காசறு தாசர் செய்யுங்கதை விளைய்த்தன்னுர் சென்ருள். (சஉ௯)

சென்றவ ளிருக்கக் காந்தன்றனைப் பெறுதிறலோன் றேர்ந்து
நன்றல துனது செல்வி நடக்கை யென்ற வடந்தைக்குக்
கன்று தலாகக் கூறக் கடிதுதன் மகளைக் கூவி
உன்றன் னியற்கை யூரூர் திரிவதோவெனவுடன்ருன். (ச௩௰)

தாயுமவ்வாறு தன்பாற் சலித்தெதி ருனைக்கவேனு
பாயி யென்றனக்கு வாய்த்த பதியிறந்ததனு லன்றோ
மீயுயர் கதியை வேண்டி விமலசற்குருவைப் போற்ற
ஸாயின னிதனாலே துபழியுள தாகாதென்றாள். (சஉக)

தந்தைதாய் மகள் சொல்வார்த்தை தனக்கிசை யாதுசால
நிந்தையா முன்னு லெங்கட் கெனமகணி ராகரித்தென்
சிந்தையில் விளங்கும் ராமனேதந்தை சீதையே தாய்
முந்தையே யெனவுட் கொண்டேனு மக்கென்னே மொழிவ தென்றாள். (சஙு)

அன்னது கேட்டதாயு மப்பனுமி வளிப்போதியாம்
சொன்னதற் கிசைவுறா தாற்றுணிந்து கொல்வது நன்றென்று
துன்னு தற்கரிய நஞ்சூண்டுய்த்திறக் கொடுத்தாருண்டு
நன்னுதன் மயங்கித் தேர்ந்து நயந்து சற்குருவை யெண்ணி (சஙக)

இப்பொழு தெனக்கபாய மியைந்ததா லெதிர்ந்து நீரோ
தப்பறக் காக்கவேண்டு மெனமனந் தளர்ந் திறந்தாள்
அப்பழு தறிந்து தாசராங்குவந் தருளினேக்க
வெப்பகன்று யிருண்டாகி விழித்தெதிர் குருவைப் பார்த்தாள். (சஙஉ)

உடனெழுந்தவர் தம்பாத முவந்து சேவித்துச்சாமி
விடநுங்கி யிறக்கச் செய்ததாய் தந்தை வேண்டா ரன்றோ
மடனென்று மவரை நீங்கி நுமக்கியான் வழிபாடாற்றல்
கடனென்று தொடர்ந்து சாம்பள் காட்டெனு நகரஞ் சார்ந்தாள். (சஙங)

வசதி யுற்றிருந்த ராமதாசர் பால்மருவுஞ் சீடர்
முசளருத்திர ராமாஜிமுது நலத்தேவதாச
ஜசவந்தகி வாகரப் பானுஜி யெனத்தகு கோசாமி
இசைவுறும் பெயரினோ ராதியர் சிலர்க்கினிமை கூறி (சஙச)

தந்த மூரணுகச் செய்து தாமள காவதிக்கு
வந்தனர் நீங்குறா மன் மருவுறுஞ் சீடரோடும்
இந்திராயணி நீராடி யேத்தரு ஞான தேவர்
சுந்தர சமாதிக்கெய்தித் தொழுதவர் தமைப்பூ சித்து (சஙரு)

மூன்றிராவ வணிற்றங்கி முயலரிகீர்த்தனங்கள்
சான்றவர் வினவப்பாடிச் சார்ந்தனர் கங்காதீரத்
தான்றமை யேகநாத ரடிநிலே யமைத்து நாளும்
தோன் றரசெனும் விருக்கந் துன்னினர் தொழுது வாழ்த்தி (சஙசு)

அங்குமூன் றிரவிராம கதைகளை யருளிச் செய்யத்
தங்குமவ் வேகநாதர் தாசர்முன் னெதிர்ந்துதோன்றிப்
பொங்கு மானந்தத்தோடு புல்லினர் விடையுநல்க
எங்கு நீடவரங் காபாத்தெனு நகரதனைச் சேர்ந்தார். (சஙஎ)

நண்ணலு மாங்கிராமி ராமதாசெனு நல்லோரராம்
அண்ணலார் சீடரோடு மணுகக்கண்டவரைப் போற்றி
எண்ணரு மவ்வூர் நீங்கியேகும் போதினிற்சிவூர்வாழ்
புண்ணியப் பயினுபாயி புனிதர் செய்கதையைக்கேட்டு. (சஙஅ

நெடிதுறு பாசமெல்லா நீங்கினன் விரக்திஞானம்
படிவுற்லாகித் தாசர் பாதத்தைப்பணிந்து போற்றிக்
குடிவளர் தன்னூர் மேவக் கொடுசென்று வதியச்செய்து
முடிவுறு சோடசோப சாரமு முயன்றுசெய்து (௪௯௯)

எனக்குப தேசநல்க வேண்டுமென் றிரந்து நிற்க
மனப்பரி சுத்தந்தேர்ந்து மகிழ்ந்துப தேசநல்கி
இனத்துட னவடன்வீட்டி லொன்பது நாளிருந்து
கனத்தரி கதைகள்செய்து டாங்களி நகர்கலந்தார். (௫௰)

ஆயிடை யனுமார்கோயி லடைந்துபூ சித்துப்போற்றி
மேயபஞ்ச வடிக்கெய்தி மேவிராம குண்டந்தோய்ந்து
தாயன ராமமூர்த்தி தான்வளர் கோயில் சார்ந்து
தூயசோட சோபசார முஞ்செய்து தொழுதார் மன்றே. (௫௰௧)

ஆங்கனே கஞ்சுலோக மமைத்துக்கீர்த் தனங்கள்பாடிப்
பாங்குளோ ரெவருங்கேட்டுப் பரவசமாகச் சாமம்
நான்கினு முதயகால நண்ணுறு போதுசாமிக்
கோங்குமா ரதிசெய்தியார்க்கு முறுபிரசாதந் தந்தார். (௫௰௨)

இப்படிக் காகமூன்று நாள்வரை யிருந்துசாமி
மெய்ப்படி தழுவிப்போற்றி விடைபெற்றுத் தம்மைத் தேடும்
ஒப்பிலாச் சிவாஜிராஜ னுத்தியா னத்தைச்சேர்ந்தார்
தப்பில்பல் வியங்களோங்க வனுமகே தனந் தழைக்க. (௫௰௩)

வேறு.

தனது தேசிகரெய்து சேதிசிவாஜிதா னறிவுற்றுடன்
அனகர் பாலணிகங்கள் சூழ்வர வடிகளா னடையாகவே
வனநெருங் குழியனும நன்கொடி வளர்தல் கண்டு வணங்கிவந்
துனலருந்தவ யோகர்தாளிடை யுற்று வந்து வணங்கினன். (௫௰௪)

பூசையாவு மியற்றி நீணிழல் பொருக ளிற்றணி யாதனத்
தாசைகூர விராமதாசரை யமர வைத்தழ காகவெ
ஓசை நீடிய பல்வியங் களொடு றுமமைச்சர்க ளெண்மரும்
தேசை மேவிய தானும் வெண்கவரிக் குலங்கை சிறக்கவே. (௫௰௫)

கொண்டு வீசி நகர்க்குள் வந்து குலாவு வீதியு லாவியற்
கண்டு தன்னரண் மனைகொணர்ந் தொருகவின் மணிப்பொல ஞசனத்
தண்டுறும் படிசெய்து சோட சவகைகளா முபசாரமும்
மண்டு மாறு புரிந்து போன கவகையு முண்ண வழங்கினன். (௫௰௬)

தாசர்தம்மொடு கூடலாகிய சதுமறைக் குலர்தம்முடன்
நேசமோடினி துண்டிராவி னிகழ்த்தினு ரரிகீர்த்தனம்
தேசதா முதயத்தி லாரதி செய்து தீர்த்தனை வாழ்த்திபுல்
லாசமாக வெவர்க்கு நன்பிரசாத நல்கின ரமையவே. (௫௰௭)

உடனெழுந்துறு பீடமோடு வனத்துறைந்து சிஞள் கழீஇத்
தடனெருங்கிய சாம்பள் கோரொனு மூர்புகுந்து தழைக்கநீள்
அடன்மிகுந் துளராம மூர்த்தியை யங்கமைக்க நினைத்துடன்
றிடனிறைந் தனவாயு மைந்தரை யெண்ணினரருள் செய்யவே. (௫௰௮)

எண்ணருந் திறல்வாயு மைந்தனெதிர்ந்து நின்றவ ணேழுகோ
சண்ணுதூரம் விராவு மூரில மர்ந்த ராமநன் மூர்த்தியை
நண்ணி நீ கொடுவந்து தாபியென்று நவின்று மறைந்தனர்
கண்ணு தாசரி ராவினிற்றனியே புகுந்தனர் கவரவே (சசக)

சென்ற வூரிலொர் கோயிலிற் குளமர்ந்த சீதையி ராமனோ
டொன்றி லக்குவ னனுமனென்பவரைக்கொ டெய்தின ருறைவிடத்
தன்று வைகறை கோயிலிற் குளிலாமை தேறிய வூருளோர்
துன்று விக்கிரகங்களைக் கொடுதுன்னினொ ரெவரென்னவே (சரு௰)

தேடிவந்தொரு ராமதாச ரிருப்பிடத்தவை சேர்தல்கண்
டோடி நீருல காளு மன்னவனுக்கு மெய்க்குரு வர்யுளீர்
ஈடி லிக்கள வைப்புரிந் திடலேற்குமோ பெருமைக்கென
நாடியொன்று நவின்றிலார்தனி நண்ணினார் குருநாதரோ. (சருக)

வந்த யாவரும் வாய்திறந்திலரொன் கொலோ வெனமலை வுறார்
நந்தம் விக்கிரகங்களைக்கொடு நண்ணுவோமென வெண்ணியே
தந்த மெய்த்திறல் கொண்டு பற்பலர் தாமெடுத்தனர் தாவிலா
அந்த விக்கிரகங்கள் சற்றுமசைந்திலா துறலானவே (சருஉ)

ஆதல் கண்டு சுவாமிகட் கிவணமரவேதிரு வுள்ளமென்
றோதல் செய்து பயந்து தாசரை யுறமதித் துமையோர் கிலா
தேதமாக விகழ்ந்ததைப் பொறுமென்று நின்றினி தேத்தியே
பாதநன்கு பணிந்துபோயினர் பின்புதாசர் பராவவே. (சருங)

ஆலயஞ் செயவெண்ணி யூரின ராலமைத்துள கோயிலிற்
சாலமங்கல நாடெரிந்து தனித்தனிக் கிரமத்துடன்
மூலவிக்கிரகங்களைப் பிரதிட்டை செய்து முனோர்கள் செய்
கோலம் யாவு மியற்றி வேதியர்குழு மிசைந்திடவுஞ் செய்தார். (சருச)

கோயின்மேவிய ராமனைக் களிகொண்டுதம் விழிகுளிரநன்
காயிருந்தது கண்டுதோத்திர மன்பினேத்தின ராயுறத்
தாயிலன்பு கொடங்கு நின்றுதனித் தெழுந்து தழீஇ யினோன்
வேயின் மன்னிய தோள்விதேக மடந்தையோடு விளங்குவான். (சருரு)

அன்று ராத்திரி மண்டபத்தில மர்ந்து தாளமும் வீணையும்
துன்று மத்தளமுந் தொனிக்க வியம்புதோ மறுகீர்த்தனம்
நின்றுபாடினர் கேட்டியாவரு நிமலராமனை நினைவுகொண்
டொன்றினார் பரவச மிராமுடிவாக நேருத யத்திலே. (சருசு)

மங்களா ரதிசெய்து சாமியை வாழ்த்தி வண்பிரசாதமும்
பொங்க வாவினர் யாவரும் பெறநல்கி யிவ்வகை புரையிலார்
அங்களாவினர் நாலு நாளள வாகவுற்சவ மானபின்
தங்கலாகிய வூர்வலஞ் செய்து கண்ணமா நதிசார்ந்தனர். (சருஎ)

வேறு.

நதிக்கரை சார்வனத் தமர்த்த நாளினிடைட் டாங்களியின யந்துமுன்னே
பதித்தவனு மாரையன்றிப் பதினொரிடத் தனுமாரைப் பதிக்கவேண்டி
மதிப்பினுயர் சாம்பள காட்டொடு சிங்கண புரஞ்சீர்ம சூர்சஹாபூர்
துதிக்கு முமரடி சாதாராபத்தி சுசிராளே ஜராடா டேம்பி. (சருஅ)

நவகா வெற்பூர்ண பாகுவில் விளங்கத் தங்கையான யந்திருத்தி
உவமையில் வேதோக்தமாய்ச் சோடசோபசா ரங்களு ஞற்றிபோற்றித்
தவலறு மிப்பதி ஞெரிடத்தே தேனுமோரிடத்தைச் சார்ந்த மர்ந்த
பவனகு மாரனைப் பதினாறு தினம்பூசித்தவர் தம்பத்திக் கேற்க (சஙுகூ)

மனோரத மேதது சித்தியாகு மிதற்கைய மில்லையென்று வாழ்த்திப்
பனுளுமிடை விடாதுதினம் பூசிக்கத்தம் பாங்கர் பயிலுஞ் சீடர்
இனுரி ஞரிவ் வூரிலிருக்கவென நியமித்தவ் விடத்தை நீங்கிக்
கனுவிலுஞ் சீராரிநாமங் கருதார் வாழூர் கலந்து கருதலாக. (சசூ0)

அங்கங்குங் கீர்த்தனை செய்தரி பக்தி மிகுவித்தா ராகிப் பின்பு
பொங்குந் தன் சீடரொடு சாம்பள காட்டென்று மூர்போந்தங்கேமுன்
தங்க நிறுவிய ஃகாயிற் சார்ந்துரகு குலதிலகன்றனைக் கண்டேத்தி
மங்களஞ்சேர் ஸ்ரீராம நவமி யுற்சவஞ் சமீ பித்துவாய்க்க. (சசூக)

தெரிந்தடைவே நடத்தவெண்ணித் தொடங்குங்காற்சிவாஜியங்குத் தேடிவந்து
பரிந்துதன தாரியனைத் தரிசித்துப் பூசித்துப்பணிந்து போற்ற
விரிந்தசிறப் புளதாக நவமி விழாவிண்ணோரும் விரும்பிக்காணப்
புரிந்தொன் பானுளும்பத்தா நாளிலே லலிதம் பொருந்தச்செய்து (சசூஉ)

வேதியர் போஜன முதலாகிய வெல்லாஞ் செய்துவிடை வேந்தற்கீந்து
ஏதிலாச் சீடருட னிருந்தருங்காலனு மந்தஜயந்திசோ
சோதியலா தந்தவுற்சவம் புரியத் திருவுள்ளங் கொண்டுதம்மால்
ஆதியிலே பிரதிஷ்டை யாக்குபதி ஞேருரு மமைவதாக்கி. (சசூங)

பதினொரு ராமதாசராய் நாளு நாளுற்சவமும் பயின்றங்கங்கே
முதிராரி கீர்த்தனஞ்செய்து ராமநாமப் பெருமை மொழிந்து பல்லா
றெதிரிலிருந்த நாமத்தை யாரெந்தத் தொழிலியற்றி யியம்பினுலும்
கதிதருஞ்சீர்ச்சமாதி நிஷ்டை கலந்தவனு முண்கின்ற கவளந்தோறும். (சசூச)

ராமநாமம்புகல் வானெனிலவனே நித்யவுபவாசி நாளும்
சோமற நன்கிடை விடாதியம்புவனேலவன் முழுமட்சுசொல்லு கின்ற
நாமம் லபிக்கிறதற்கும் ராமனருள் பெறுதற்கு நயந்து வங்கூழ்
மாமகறரு முதலிலடியானுகியவர் தமருள் வாய்த்தல் வேண்டும். (சசூரு)

மருத்து மகனருள்பெற விடிலெந்தக்காரியமும் வாய்ப்புறுதென்
றருத்தியுறு சகல சுரோதாக்களையும் பார்த்துபதேசஞ் செய்தென்றும்
திருத்தமுற நிலைப்பித்துச் சாமிக்காரதி செய்து திகழ்ப்ரசாதம்
பெருத்தவடியார்க்கெல்லா முதவிப்பின்பெயர்ந்து கோலாபூர் வந்தார். (சசூசா)

அங்குமரிகதை செய்து சந்திரகிரியடைந் தந்தமலையிலேறித்
தங்குதலாயினர் மூன்று மாதவரை தினமு மரிகதைகள் சாற்றிப்
பொங்கு கடலணை செய்த நளகபிதானுறை விடமும் பொருந்தக்கண்டு
மங்குறக் கோல்ஹாசுரனை வதைத்தமலர் மகடனையும் வந்தித்தேத்தி. (சசூஎ)

தவிராது பகுளமெனுந் தேவாலயந்தனையுந் தரிசித்தேத்திப்
புவிபோற்றும் ரங்காளம் பத்மாள மெனுஞ்சரோ வரம்புகுந்து
செவிதாக நிராடியங்க கன்றுத்தரதிசையிற் சென்று சீர்சான்
றவிர் நீடுபஞ்ச கங்கையும் படிந்து மார்க்கண்டரங்கலாதி. (சசூஅ)

இமாசலம் ரத்நாகர மென்றிசைக் கத்தென்றிசையிலுள்ள தலங்களெல்லாம்
நமாவெனக்கண்டுறு சீடர் பலருடனு மரணியத்தினண்ணி யோர்சார்
தமாதரங் கொண்டுறப்பாத சேவை செய்தக்காபாயிதங்கச் சீடர்
அமாடுணவு சமைத்திருக்கும் போதின் மாவுலி நகரிலமர்ந்த சீடர். (சசுக

ஆனவுத்தவ கோசாமி வீணை மிருதங்கந்தாளங்க ளார்ப்பக்
கானமுடன் கீர்த்தனை செய்காலத்திலெளரங் காபாத்தைக் காக்கும்
கோனனிக மவ்வூரிற் சிலபயிலக் கூடவுறை யனிகக்கோனும்
ஊனமிலாக்கதை கேட்டங்குறுவோரோடிருந்து கேட்டுற்றபோது. (சஎ0)

உத்தவ கோசாமி யெல்லாருங்கேட்க ஸ்ரீ ராமமூர்த்தியேதான்
மெய்த்த பரத்துவ மாதிகர்த்தாவென்றுறுதி பெற விளம்பக்கேட்டுப்
பைத்தவனிகத்தலைவன் பொருறுகிப் படாணிக்ளைப் பார்த்து நீவிர்
இத்தகுதிபுகல்வோனைப் பிணித்துக்கொண்டெய்து மின்களென்றுபோனான். ()

தலைவனே வலும் வீரர்தா முத்தவ கோசாமி தமைப்பிணித்தங்
குலைவுறக்கொண்டுடன் போந்து தம்மனி கத்தலைவன் முன்னே யுய்த்துநிற்கத்
தொலைவிலனிகத் தலைவன் காஜியைக் கூய்ச்சுன்னத்து செயுமா சொன்னான்
கலையு மனத்தினராகி யுத்தவ கோசாமி யவன் கருத்தை யோர்ந்து. (சஎஉ)

இவனிவ்வாறி யற்றுவனே னமது குலாசார நலமிழிவாமே யென்
றவணிளைந்தார் சத்குருவாகிய ராமதாசரை யிவ்வாபத்தைப் போக்
குவதுமக்குக் கடனென்று பலபடி தோத்திரஞ் செய்ய வுளத் துணர்ந்தார்
பவர்பொழிலி லுறைதாசருட னெழுந்தார் தெரிந்தக் காபாயி கூறும். (சஎஙு)

தேவரீ ரிவ்விரைவு கொடுபோவ தெங்கென்னத் தெரிந்த தாசர்
மாவலிய துலுக்கர் கணமுத்தவ கோசாமி தனைவருத்துகின்றார்
ஆவையின் மற்றதற்காகப் போகவேண்டிய தென்றங்கவள் கண்ணுக்குத்
தாவருந்தம் முருத்தோன்ற தெய்தினர் மாருதி ரூபந்தனைக் கொண்டாங்கே.()

மேவியுலகெலாங் நடுங்கவார்த்துச் சேனைபதியை வெகுண்டோர் கையால்
ஆவிபோகா தறையவ வனயர்ந்து கீழ்வீழ்ந்தங் கறிவு தோன்றிப்
பாவிசெய்த பிழை பொறுக் கென்றிரு கரத்திற் சலாஞ் செய்யப் பரிந்து தாசர்
தீவினையோன் முன்பறியத்தேசி கோத்தம வடிவாய்த் திகழ்ந்து நின்றார்.(சஎடு

கண்டவனீர் கடவுள் வடிவென்றுணரோ னெனப்பலவுங் கழறிப்போற்றித்
தொண்ட னெனப் பாதத்திற் றொழுது நிற்கத் தாசரரு டோன்ற நோக்கி
மண்டலத் திலரி நாமகீர்த்தனஞ் செய்வோர்தமை யுமறை வல்லோரோ
டண்டிய கோக்களையு மினி நீவருத்தேல் கோயில் களுமழிவு செய்யேல்(சஎசு)

என்றவனுக் கினிதாக மதிகூறி யுத்தவ கோசாமி யென்போர்
ஒன்றவுடன் கொண்டன்னார் கீர்த்தனஞ் செய்வயின் மேவியொரு நாளங்கே
நன்றமர்ந்து சாம்பள கோரொனு மூரி னண்ணியங் கிராம மூர்த்தி
மன்றன் மலர்ப்பதம் பணிந்தங் குறைசீடர் தமைநோக்கி மகிழச் சொன்னார்.()

நீவிருல கெலாஞ் சென்றங்கங்கே நன்கரி குணங்கணி ரம்பப் பாடித்
தாவிலது ஜடமூடர்தா முய்யச்செய்மி னெனத் தவறி லன்னார்
மேவின ரவ்விடங்க டொறும் பலருக்கு முபதேசம் விரும்பச் செய்தும்
ஓவில் பலமடங்களையு நியமித்துத் தாசர் வழியுறப் புரிந்தார். (சஎஅ)

வேறு.

அக்காலமதிற் சீர்திகழ் பாகா நகரத்தில்
தக்கா ரொனவுள ரானவர் சாந்தம் பெறுசிலர்
மிக்கார் வயிராகத் திடைமிகு ஞானமொ டன்பும்
தொக்காரவர் பெயர் கேசவ சாமியெனச் சொலவே. (சஎகூ)

அன்னா ரினதாசர்க் குளவாகும் பெருமைகளைப்
பன்னாளும் வினவிப் பயபக்தித் திறமேவி
என்னா லவரைப் போய்த்தரி சிக்கப் பலவீனம்
தன்னாலமை யாதே யெனத்தளர்ந்தா ரொருதாமே. (சஅ0)

உலகந்தனை யுய்யச் செயவொளிர் சற்குரு சேவைக்
கிலகுந் தவமில னாகிய யான்செய்வதெ னென்னாப்
பலவுங் கருதின ராகியொர் சீடன்றனைப் பார்த்து
நலசாம்பள கோர்வாழ்வுறு நயசற்குரு பானீ (சஅக)

சென்றீந் திதைவரு வாயெனத் தேரத்து விதமதாய்
ஒன்றும்படி விண்ணப்பம் வரைந்தொன்றுட னுதவித்
துன்றும் வழிச்செலவுக் கரைப்படி தண்டுலந்துன்ன
அன்றங் கவனுக்கீந்தனுப் பப்போந்தனனன்னான். (சஅஉ)

தம்மாற்புரி சாஷ்டாங்க வந்தனஞ்சொல் கெனச்சாற்றற்
கம்மா நகர் ஒருநாள் பதினைந்துந் தருமரிசிக்
கெம்மாறு மில்லாமற் பெறலெய்தித்தடை யிலனாய்
இம்மா நகர் வந்தாரியரிருக்கும்பதி சேர்ந்தான். (சஅங)

நீராடி நனியமங்களு நிறை வேறினராகிச்
சீராமன துயர் கோயிலிலுறு போதவன் சேர்ந்து
பாரார்வுற வட்டாங்கமு மிகுமன்பொடு பணிந்தான்
நேராயுத வியபத்திரமுனம் வைத்தெதிர் நின்றான். (சஅச)

நின்றான் முகநோக்கிப்புகு நீராருதவியதார்
என்றாரெதிர் நின்றானலனேய் கேசவசாமி
தன்றாசனடைந்தேனவர் தருபத்திர மிதுநும்
பொன்றாளடி களுக்கன்பொடு புகன்றார் பணிவென்றான். (சஅரு)

ராமன்பத நேயத்தினர் நனி நன்றெனவதனிற்
றாமன்புறவரை வுற்றிடு தகவின்புற வோர்ந்து
தாமன்பதியிடை முத்தின மவன் வைகுறச்சொல்லிப்
பூமன்னவணுகிப்பணி புரிவோர்க்குறப்பு கன்று. (சஅசு)

வருவேதியன் மகிழப்பல வஸ்திராபரணங்கள்
தருமாபுரிந்தே பத்திரந்தாமொன்றெதி ரெழுதி
ஒருகேசவசாமிக்கினி தெதிர்வந்தன முரைத்தின்
அருளாலொரு வேளைக்குணுமது தந்தனுப்பினரே. (சஅஎ)

விடைபெற்றுறு மவ்வேதியன் மிளிர் கேசவசாமி
புடையுற்றிவர்புரி வுற்றன யாவுந்தனி புகலா
இடையுற்றில தொரு வேளையினுண வீந்தது மென்றான்
அடைவுற்றனர் மிகுமாமகிழக் கேசவசாமி. (சஅஅ)

வேறு

தாசரருள் பெற்றறிவ தங்குகிர்ஷ்ணாஜி
நேசமொனு நாவிதர் நெடும்பக லுமையம்
கூசமில தேற்றினிதி னுண்டுகுறி கொண்டு
மாசகல வன்பர்கள் வழுத்திவரு போதம். (சஅகூ

ஆகிய கிரந்தமதை யத்தியய னஞ்செய்
யோகியவர் தம்பெருமை யோர்ந்தவொரு பார்ப்பான்
நாகில்ஜய ராமனெனு நாமனவை யாவும்
போகியுயர் பண்டித னடுத்திது புகன்றான். (சகூ0)

உம்மிலுயர் ஞானிய ரிலாமையுணர் வுற்றும்
தம்மிலுறு வேனறிவு தங்கவுபதேசம்
செய்ம்மினென நாவிதனை வந்தனைசெய் துற்றான்
இம்மிகை தகாதென விணங்கில ரிசைப்பார். (சகூக)

நானிழி குலத்திலுறு நாவித னெனச்செம்
மானுரிகொ ணூலணியு மார்பினர் குலத்தீர்
ஆனிர்பணியத் தகுவதன் றதுவுமன்றி
யானுமுப தேசமரு ளத்தகுவ தன்றால் (சகூஉ)

எனதுகுரு வாகியியல் கின்றவரிடத்தில்
மனதொருமை யாயடி வணங்கியுப தேசம்
கனமதுற நீர்பெறுக வென்றுகனி வாகப்
பனவனிடை யோதினர் பலாறவ னுரைப்பான். (சகூக)

திரிகரண சுத்தியொடு தேசிகரின் மிக்க
பெரியர்நுமை யன்றியிலை யென்றுமடி பேணிப்
பரிவதிலை யாகிய வெனன்புபிறர் பக்கம்
புரிவதுறு மோவெனலு நாவிதர் பொருந்தார். (சகூச)

யாதினி யியற்றுவ தெனச்சிறிது ளெண்ணி
வேதியனை ராமனடி யார்தமுழை மேவத்
தீதில தழைத்தருகு சென்றுகுரு நாதர்
போதிலினி தாகியவர் பொன்னடி வணங்கி. (சகூரு)

பண்டிதன் மனத்திலுறு பாவமதை யோதக்
கண்டிதென வேதியர் கணிற்பெருவ தன்றித்
தண்டிலுப தேசமிகு தாழ்வின னிடத்தோ
அண்டியுறல் வேதியர் குலத்தவத ரித்தோய் (சகூசா)

வெகுஜன விரோதமிது வென்றுசில நீதித்
தகுதிமொழி கூறினர் தடைப்பதை விறைவான்
தொகுதரு நலன்பொடு திதுத்தடி பிடித்து
நெகுகருணை யோடருள னீரருளு கென்றான். (சகூஎ)

அவனது மனத்திட மறிந்துகுரு நாதர்
உவமையறு நாவிதனை நோக்கியுப தேசம்
இவனுற வளித்தியினி தென்றனரு டன்றம்
பவனமுற வேதியனோ டேகினர் பணிந்தே. (சகூஅ)

நண்ணிவிதி யாயினிதிராமனடி பூசை
பண்ணியுப தேசமறை யைப்பகர்தல் செய்தார்
எண்ணிமுதிர் பண்டிதனி னங்குருசேவை
கண்ணிய னுள்பரக திக்கணவர் சென்றார். (சகக)

நாவிதகொ சாமியுயர் நற்கதியை நண்ணத்
தாவில்ஜய ராமனவர் தாந்தகன மாகத்
தீவிதி முடித்துவிதி செய்கைக ளுமுற்றி
மேவியவ ணிற்றுளவ நந்தனம்வி ளைத்தார். (௫௦)

அவர்விரவு பாதுகையை யவ்வயி னமைத்தத்
தவர்திதியொ டாதிபல சற்கிரியை முற்ற
எவர்வயினு மையமதெடுத்தெவையு மெய்த
இவர்வது புரிந்துகுரு நாதரிடை யேகி (௫௧)

வந்தனை புரிந்தெனது வண்குருவி னுக்கு
முந்துதிதி செய்யவருள் கென்றுமொழி யக்கேட்
டந்தமறு பேரறிஞர் நீயயர்தல் கண்டால்
நிந்தனைசெய் வார்பனவர் நேருணவு வேண்டார். (௫௨)

ஆயினு மிராமனரு ளானிறைவ தாகும்
ஏயினநி னன்புகொடி யற்றலிக வாமல்
போயினி தியற்றுகென வின்னருள் புரிந்தார்
மேயின னியற்றுமிடை வேதியர்வி ராவி. (௫௩)

உண்டிநுகர் கிற்கவரு கென்னமறை யோரும்
மண்டின ரிருப்புழி மடைச்செயன் முடித்துக்
கொண்டினிது தன்குரு குலாவுறுச மாதிக்
கண்டிவிதி யோடுபுரி பூசைசெய லானார். (௫௪)

ஆனது தெரிந்துமறை யந்தணரொலாரும்
ஞானகுரு ஜீவனொடு நண்ணிவிவன் யாவர்க்
கூனமறு நற்றிதி யுஞற்றுதலெ னுவங்
கீனமில தெண்ணுபொழு திற்சில ரிசைப்பார். (௫௫)

நாவித னிடத்திலுப தேசமிவ னண்ணி
ஆவியவன்விட் டதனி லன்னவனை யெண்ணித்
தாவிலது புண்யதிதி தன்னையியல் கிற்க
மேவியது போலுமென மெய்யெனவெ லாரும் (௫௬)

இந்தமறை யோன்மிகவி ழிந்தகுல வீனன்
நந்தமை யுணற்குவரு கென்றவிது நன்றோ
வந்தது தகாதென வெழுந்துசெல மற்றவ்
வந்தண னினைந்துதன தாரியனை யெண்ண (௫௭)

அவ்வயி னறிந்துட னடைந்துகுரு நாதர்
எவ்வமற நிற்கமறை யந்தண ரொலோரும்
இவ்வயினி வந்தண னியற்றுவது நன்றோ
செவ்வயினி றென்றுமுறை செப்பினர் சினந்தே (௫௮)

யாமிவ னகத்திலுண வெங்கள்விழி காணத்
தோமிலொரு மெய்ச்செயல் விளங்கிலது தொட்டு
நாமிசைவ மென்றனர் நயந்துகுரு நாத
சாமியிரு மென்றக நுழைந்துஜய ராமன். (௫௱கூ)

தன்னொடு புறத்துவர லுந்தசர தன்சேய்
துன்னுஜய ராமனது தோளிடை துலங்க
மன்னுகுரு தம்மிடையின் மாருதி விளங்க
நன்னர்விழி கண்டனர் நயந்தனர் வியந்தே (௫௱ம)

மாலையடன் மாருதியை வந்தனைசெய் துற்ற
மாலையொழி வித்துள மகிழ்ந்துதிதி தானும்
மாலையுற முற்றியபி னுண்டுமகிழ் கந்தம்
மாலையடை தக்கணை வழங்கமகிழ் வுற்றார். (௫௱மக)

வேறு

பின்பிராம தாசர்சீடர் பெரிதுமேவ வொருவனத்
தின்பினோடு சென்றுநாளும் ராமநாம மிடைவிடார்
அன்புகொண்டு மேவுநாளின் மீளமாத மதனினோர்
முன்புவார மமரபக்க மொழிசதுர்த்த சித்திதி (௫௱மஉ)

ஆவதாக வைகறைக்க ணுடிநீ ரமர்ந்தபின்
மேவலான நீரிலாடி மேவல்கண்டு பாயியென்
றேவல்செய்யு நங்கைமீண்டு மேன்புனற்க ணுடிநீர்
தேவரீ ரொனப்பணிந்து நிற்கவீது செப்புவார். (௫௱மக)

என்ன தண்ணரின் றிராம னெழிலடிக் கண்மேவினார்
அன்னதைக் குறித்துவேத மறையு நீதிவழுவுறா
துன்னி மீண்டுமாடி யைந்திரண்டு நாளுமுறைகுவேன்
மன்னு சூதகத்திலென்னும் வேலைமன்னன் வந்தனன். (௫௱மச)

வந்திராமதாசர்தாள் பணிந்துநிற்க மன்னவா
முந்தெனண்ணர் பரமதான மோக்கமேவி னாரதால்
ஐந்திரண்டு நாளதான சூதகம் மடுத்துளேன்
இந்தநீவி ரினிதுசென்று சாம்பள்கோமொ னகரிலே. (௫௱மரு)

நயரதேய னவமியுற் சவஞ்செயச் சமைந்துநன்
கயர்திர்முற் றுறுந்தினத்தி லடைவெனங்கி யானெனு
நயமதாக விடைகொடுக்க நன்றுநன் றெனவிரைந்
துயர்குணத்தி னடியரோடு நிருபனூரு ளுற்றனன். (௫௱மசு)

நண்ணுமேவ லாளர்கூட நவமியுற்சவந்தனைப்
பண்ணுநாடி னந்தினம் பராவுவேதியர்க்குணா
உண்ணுகின்ற வதிலுமற்றை யெதிலுமொன்றும் வழுவுறா
தண்ணு மாவி யற்றிமுற்று மளவின்மேவி னாரரோ. (௫௱மஎ)

மேவிராம தாசர்கண்டு லலிதமா விழாவயர்ந்
தோவில் சற்சனர்க்கெலா முகந்துபோக விடைகொடுத்
தேவிமேவு வேந்தனுக்கும் விடைகொடுத் திருந்தனர்
தாவின்மன்ன னென்றுசிந்தை தனினினைந்து போயினன். (௫௱மஅ)

வேறு.

பாளிக டெனுமலை யதனிற் பண்புசால்
குரவருக் கொருமடங் குறித்துக் கட்டினன்
விரவினரிருக்க மற்றவரின் மேவினன்
வரவினி தழைத்தனன் குரசர் மன்னவர். (ருயக)

வனத்துறல் வேண்டிய வென்னை மாநகர்
தனிற்புரி மடத்துற வேண்டறக்கதோ
எனப்புரவலன் பணிந்தெனதுளத்தவா
வினத்தை யானடைய நீரியற்றல் வேண்டுமே.. (ருஉய)

என்றினி தேத்தின னிசைந்த தாசனா
நன்றவ னுறக்கொடு நண்ணிவெற்பிடை
நின்றநல் லரியணை யுயர்த்திப் பூசனை
மன்ற வெண்ணிரண்டுமே வகுத்துப் போற்றினன்.. (ருஉக)

இலக்கம் வேதியர்க் குணவினிதி னீந்திராக்
கலக்கமா தாசர்கால் பிடிக்கக் கண்டுயில்
விலக்கின ராசனை நோக்கி வேந்தநீ
தலத்துயர் தவகுணத் தடியர் தம்மொடும். (ருஉஉ)

தேகுவாழ் வுறுந்துகா ராமர் சேர்வுற
வாகுடனழைக்கென மன்னன் முன்னமே
போகுறத் தூதனைப் போக்கினேனெனா
யோகுறு பெருந்தவ ருடனிருந்தனன். (ருஉங)

அருந்தவத்துறு துகாரா மவன்பரும்
பெருந்தவர் தமைக்கண்டு போற்றப்பேணினர்
இருந்தபன் னூல்வரோ டெழுந்து பின்னரும்
வருந்திருமாலடி யாருமன்னவே. (ருஉச)

காவலன்றெரிந் தெதிர்கொண்டு கண்டவர்
யாவரும்வர வுபசரித் தின்பாகவே
மேவருந் தாசர்பா லழைத்து மேவலும்
தாவருந் தவத்துகா ராமர் சார்ந்தரோ. (ருஉரு)

ராமதாசனை யெதிர்நோக்கி நன்கவர்
தாமகிழ்வாகச் சாஷ்டாங்க வந்தனம்
காமரு தாள்களிற் புரியக் கண்டுடன்
மாமரு மார்புற மகிழ்ந் தணைத்தனர். (ருஉசா)

இவ்வகை வந்தசா துக்களுக்கெலாம்
மெய்வகையுறத் தழீஇ வியந்திருந்துழிச்
செய்வகை திருந்து மண்டபத்துச் சேர்ந்துள
பொய்வகை தவிர் மறைய வர்க்குப் போஜனம். (ருஉஎ)

தந்த பின் கங்குல்வாய் தவறில் வேந்தனை
அந்த மிலருந்த வத்தறிஞர் நோக்கி நீ
முந்தரி கீர்த்தன மொழி கென் றோதினர்
வந்தது நினைத்த தென்று வந்து மன்னவன். (ருஉஅ)

நெடும் பகனிளைந்தது நிறைய நேமகத்
திடுங்குரு நாதரை யெதிர் சத்துக்களை
நடுங்கலி லன்பொடு பணிந்து கந்தெழீஇ
நடும்படி சதங்கைகள் காலினண்ணவே. (ருஉகூ)

வனைந்தனன் மிருதங்கந்தாளம் வாய்ந்த யாழ்
புனைந்தெதிர் நின்றரி புகழ் விரித்தனன்
நினைந்தது வினவினரவச நேர்ந்தனர்
கனைந்துறப் பாடலைக்கண்டு தேசிகர். (ருகூ0)

வேந்தனை யோரிடத்திருக்க நல்விடை
ஈந்தனர் வேணுபாயியை யழைத்தவண்
வாய்ந்தரி கதை செய வகுக்க மற்றவர்
ஆய்ந்தரி கீர்த்தனத்தவச மாக்கினர். (ருகூக)

புலரியிலாரதி புரிந்தெலோருக்கும்
நலனுற நற்பிரசாத நல்கினர்
மலர் மறுதினத்திராமருவு மண்டபம்
குலவக்காபாயியைப் பாடக் கூறினர். (ருகூஉ)

அந்தமாபாயி கீர்த்தனஞ் செய்தானந்த
பந்த மூழ்குறச் செயப்பகினு பாயியை
முந்து கீர்த்தனஞ்செய மொழிந்துவாமன
மைந்து கோசாமியை வகுக்கச் செய்தனர். (ருகூகூ)

வைகறையாரதி நிரப்பி மற்றைநாள்
எய்துறு நிம்பராஜரை யிசைத்தனர்
ஐதரி கீர்த்தன மயரச்செய்து பின்
மெய்தரு ரங்கசாமி கோசாமியையே. (ருகூச)

திருமகள் கேள்வனைப் புகழச்செய்து பின்
வரு ஜயராம கோசாமி வாழ்த்தலாய்
அருள் கலியாண கோசாமி யன்புடன்
பெருகுறக் கீர்த்தனம் புரியப்பேசியே. (ருகூரு)

மேமநாபா கோசாமி சொலவுஞ்சிவ
ராமகோசாமியு நவிலச்செய்து பின்
பாமடிய வரெலாம் பாடச்செய்து பின்
நாமராகிய துகாராமசாமியை. (ருகூசு)

ஹரிகதை புரிகென வருளவன் பினிற்
பெரியவர் சமர்த்தரைப் பணிந்து பேசினர்
தெரியரி கீர்த்தன மவசஞ் சேரவே
விரிபுகழ்த் தாசரோ யாதிமேவினோர். (ருகூஎ)

தாமுமப்ப ரவசந் தனிற்புகுந் தொளி
மாமுத லெழுந்தது மறந்து கீர்த்தனம்
நாமுத லுறநனி நவின்று நின்றனர்
ஆமுதற் காரண னங்குத் தோன்றினன். (ருகூஅ)

சகுண ரூபத்தொடு சார்ந்த ராமனும்
தகு குணத்துயர் துகாரா மனைத் தழீஇ
மிகுநலத் தனது கீர்த்தனம் வினவிநேர்
புகுபொழு துணர்ந்தில னெனும் போந்தென.
(௫௯)

விரைவினி லாரதி புரிய மெய்தழீஇ
உரைசெய்து மறைந்தன னுணர்த்தி யாவரும்
கரை செயற் கருமகிழ்க் கடலின் மூழ்கினர்
புரைதெறு புகழ்த்து காராமர் போற்றினர்.
(௬0)

மங்களா ரதிதனை வகுத்துத் தாசரை
நன்கடி பணிதலுந் தழுவி ராமதாஸ்
அங்கவரிடைப் பெரிதன்பு சான்றனர்
தங்கெவர்க்கும் பிரசாத நல்கினர்.
(௬௧)

நண்ணிய மறுதினம் ராமதாசரோ
புண்ணிய ஹரிகதை புகன்று நின்றனர்
தண்ணிய மலரயனுதி தாவிலா
விண்ணினர் பரவசந் தாமு மேவவே.
(௬௨)

நண்ணிய வுதயத்தி னுதற் காரதி
பண்ணினராய்ப் பிரசாதம் பாத்தனர்
எண்ணினர் தினந்து காராமரின் புறப்
புண்ணிய கீர்த்தனம் புகலச் சொல்லினர்.
(௬௩)

மதிவரை துதிது காராமர் மாண்புடன்
துதி ஹரிகீர்த்தனஞ் சொல்லி வாழ்ந்தனர்
பதியெதிர் சாதுக்கள் பாதபூசைசெய்
ததிமகிழ் வுறவணி யாடை நல்கினன்.
(௬௪)

சாது சற்சன ரொலாந் தழுவலாகிய
ஈதுசற்சனக டென்றெய்தும் பேர்வைத்தார்
போதுவோர் தெரிவுறப் புகன்ற தாசர்பால்
கோதுறுச் சாதுக்கள் விடைகொண் டேகினர்.
(௬௫)

சகலரும் புகழ்த்து காராம சாமிதாம்
மகிபதி தருத குவரிசை தேர்ந்தனர்
மிகுபொருணம் வயின் விரும்பி நல்குவான்
தகுவதன்றெனச் சொலார் தேவுசார்ந்தனர்.
(௬௬)

தராபதி வருது காராம சாமியை
விராவிடை நாடினன் விழியிற் கண்டிலன்
பராவுறு சற்குரு பதங்களைப் பணிந்
திராது போயினர் செயலியம்பு கின்றனன்.
(௬௭)

பற்பல வஸ்திரம் பணிபொன்னுதியா
நற்பயன்றரு நிலநல்க வேண்டினேன்
பொற்ப வென்னிடத் தவர்புகல் கிலாது போய்ச்
சிற்பர னுறைகிருத் தேவு நண்ணினர்.
(௬௮)

என்றனன் வினவிய விராம தாசரும்
நன்றவர் கருத்தென நனிநயந்துவேந்
தன்றனை நோக்கினர் சகலசித்தியும்
ஒன்றரு முத்தியு முவப் புறுமலே.		(ருசக)

பாண்டு ரங்கன் புகழ்பன்ன வேண்டுவோர்
ஈண்டு நீதருவதை யேற்பரோ கொலோ
வேண்டுறு தேகினமொன்று வேந்தநீ
மூண்டுளை நினைவொழி கெனமொழிந் தனர்.		(ருருய)

தரணி காவல னவர்தகவை யெண்ணினன்
சரணிடைப் பணிந்து தன்பதிக்குச் சார்ந்தனன்
அரணியத் தடைந்தனர் தாசராதரித்
திரணிய சற்சனவி ரவிக் கெய்துவார்.		(ருருக)

வேறு.

வனத்திற் செல்லுதன் மீண்டு சற்சன கடுவருதல்
மனத்துக் கொத்தன படியவர் வருமொரு நாளில்
கனத்த சற்சன கடின் முகட்டுறையுமோர் காளி
உனத்தகும் பெருந் தவரிடை நடு நிசியுற்று.		(ருருஉ)

எதிரி னின்றன டாசர் கண்டன்னை நீயாரோ
வதிவதெவ்விடத் தெனவ ளாதிமா மாயை
அதிநலத் தினிம்மலையில் யானிருப்ப திங்கைய
மதிநலத்தினி ரொத்தனை தரமிவண் வந்தும்.		(ருருங)

திரும்பி யென்முகங் கண்டிலிர் கொயிலிற் சேர்ந்து
விரும்பி யென்மிசை நீர்சொலுங் கவிவின வுவதில்
அரும்பு கின்றது காதலென் றனக் கறைகென்னக்
கரும்பு நேர்கவி நாவலர் கட்டுரைக் கின்றார்.		(ருருச)

அம்மை நின்கழுத் தணிமணி மாலையி ருன்கு
வெம்மையின் மணிகொண்டெனக்குச் செவிமேவ
செம்மை சேர்கடுக்கன் செய்திட்டனை யெனிற் செவ்வே
இம்மை யேகவி செப்புவ னின்மிசை யென்ன.		(ருருரு)

மாயை நாளையான் புரிவனென்றுரைத் தனள் மறைந்தாள்
ஆய நாவலர் மறுதினத் தல்லிலம் மாயை
கோயின் மேயினர் கும்பிட்டு நிற்றலுங் குறையா
நேயமோடினி திட்டனள் காதுகணி ரம்ப.		(ருருசு)

விளங்கக் காதணி கொண்டெதிர் நின்றந்த விமலை
உளங் களிக்க நன்கவி சொலிவிடை பெற்றுறு ரூரவோர்
களங்க மற்றதம் மடத்துறக் காலையர்ச் சகர்கள்
வளங் கதித்த வச்சத்தி கோயி லினகம் வந்து.		(ருருஎ)

திறந்து பொற்கத வினையக நோக்கினர் செவ்வே
நிறந் தயங்கிய மாலையினித்தில நான்கு
குறைந் திருந்தன பயந்துபோய்க் கோன்வயிற் கூறி
அறந் திருந்திய வரசன் மற்றவ ரிலையுற்றுன்.		(ருருஅ

காவல் வாய்ப் புகக்கடுகின னிருக்க வக்கங்குல்
மேலொ யரசன் கனவினிற் கவி விரும்பும்
ஆவலாய்க் கழுத்தணி மணிமாலே யினன்கு
தாவ லாமணி கொண்டு தாசர்க்குக் காதணி நான். (௫௫௧)

இட்டுக் கேட்டனன் கவியர்ச் சகனா மிகவிம்சை
தொட்டுச் செய்திடே லெனத்திரி சூலிநேர் சொல்லி
விட்டுச் சென்றனள் விழித்துக்கோன் சற்ஜன வெற்பில்
நெட்டுக் கொண்டுறை நிமலர் பாலுடன் வந்து நேர்ந்து. (௫௫௨)

கண்டு தாசர்தங் கடுக்கனைக் களியுளங் கலந்து
கொண்டு நின்றெதிர் வணங்கினன் கூறினன் கனவை
அண்டு சற்சனர் தமக்கெலாம் வியந்தன ராக
மண்டு மன்பொடு விடைபெற்று மாநகர் வந்தான். (௫௫௩)

வேறு.

பின்பொரு வைகல் பெருந்தவ மெய்யர்பிழைப் பெய்தா
அன்ப ரொடண்ண விருக்க விராமன தவதாரத்
தின்பரி சோதினர் வெற்பிலி ருப்புழி யிவர்தாசன்
பொன்பயில் வாணிகனொரு சவுதாகிரி பொருநீர்மேல். (௫௫௪)

கப்பலின் வர்த்தக முற்றநெடுந்திசை காறேகிச்
செப்பமுடன் செய்து மீள்வுறுபோது தெறுங்காலால்
அப்ப தனிற்கல மூழ்குதலாகிய தப்போதில்
எப்படி யென்று மயங்கி வருந்தி யினைந் தானாய். (௫௫௫)

தன்னி லியற்று முயற்சியினுவது தானின்றி
மன்னிய தாசனா வந்தனைசெய்து மனத்தெண்ணிப்
பொன்னிறை கப்பலமுழ்ந்தவி லாதுபுக்கோடு
நன்ன ரளித்திடி னுன்கிலோர் பாகநல்குவெ னென்றான் (௫௫௬)

என்றவன் வேண்டலறிந்தனர் பேரருளேய் தாசர்
அன்றது போது கலத்துற லாயதை யாழாமல்
துன்றவரும் கனாசெய்தனர் கோடுது னித்தாசர்
நின்றன நீரநெடுந் துகிலோ டவனோர் கண்டான். (௫௫௭)

கனாயி விழிந்தவர் கான்மிசை வீழ்ந்து களித்தானாய்
வினாவினி னைந்துள வேளையெழுந் தெனையே காத்த
புனாயி னெடுங்குரு நாதவெனப் புகழ்போற் றற்றான்
உனாயின் மறைந்தன ரினிதுவியந்தன னுறுநவ்வான். (௫௫௮)

வேறு.

ஒருகணத்திலே யுடைநனைந் தொழுகுநீ ரோடு
பெருகுமன் பர்யாவரும் வியப்புறப் பிறங்கினராய்
மருவ நேர்கண்டு வாமனசாமி மாதவத்திற்
பொருவில் சாமி நுந்துகில் புரம்புனல் பொதிவ தெனே, (௫௫௯)

கணத்தின் முன்னிலே யிங்ஙன மெங்ஙனங் கலந்தீர்
உணர்த் துமின்னென வாணிகனொருவனன் குயர்ந்த
குணத்தினேன் சவுதாகிரி கப்பல் மூழ்குறுகால்
புணர்த்து வேண்டினன் புணரியிற் போய்ப்புறங் காத்தேன். (௫௬௦)

நரலை நீரிடை நனைந்தன னுடலுடை நானென்
றிரலை பின்றொடர் கின்றவன் றசரங்கி யம்ப
நிரலை நன்குள சாதுக்கணி மிடத்தி லிவர்போய்
வரலை யாரறிந்தே மெனவியந்தனர் மதித்தார். (ருகக)

மறுதினத்தந் தவர்த்தகன் வேண்டிய மாழை
தெறு புலத்தினர் பாற்கொடு வந்து சேவித்து
நறு நலத்துயர் சற்குருநாதரே நான்போற்
றுறுகலத்தினை நீர் புகாது ஞற்றினிருற்றீர். (ருஎ0)

கண்டுகொன் மிசைப்பணிந்தெழீஇ நோக்கினேன் காணேன்
விண்டு மேவினீருமக்கு நான் வேண்டு காணிக்கை
கொண்டு வந்தனன் கொண்மினென்றுன்றலை குனிந்தான்
மண்டு மன்பர் கண்டிவர் மகிமைக் கொருவரம்போ. (ருஎக)

எனவியந்தன ரிருப்புழி ராமதாசெதிர்ந்த
கனதனங்களை யுத்தம பாத்திரங்களிலே
மனநிரம்புறச் செலவுசெய் தின்னும் வர்த்தகனே
தனநிரம்புவை யெனவிடை தந்தனர் சார்ந்தான். (ருஎஉ)

வேறு

பின்புசில நாட்கழிய வவரங்க பாக்ஷாவின் பெருகுஞ்சேனை
பொன்பிரழு நெடுமுகட்டுச் சஜ்ஜன கடைனு மலையைப் பொருந்தத் தம்பால்
வன்புகொடு கவரவெண்ணிப் பலவுபாயங்கள் செய்தும் வாய்ப்புறுமல்
முன்புவெடி விடுகுண்டு வாயிரும்பை யெதிர்மலையின்முகட்டி லேற்றி. (ருஎங)

பலகோடியுருமினங்கள் பாய்ந்தவென வெடிகுண்டுப்படலை தூற்றி
அலர் பானுவருபுகையின் மறைய நெடு முழக்கங்க ளயரவத்தால்
நலனீடு மலையிடைப்பன் மனைகள் சிதைவுற்றனவந் நலிவைத்தாசர்
புலனுடி மாருதியை நினைக்கவுடன் வானரங்கள் புகுந்து நேர்ந்த. (ருஎச)

தசமுகன் போருறுகணை கடகர்த்த நெடுங்கரங்களிற் குண்டு களைத்தாக்கி
வசமிருந்து வருகுண்டு வாய்முழை யெல்லாந்தகர்த்து மாற்றித் தூற்றும்
விசைமிகுந்த கன்மழையால் வீராணியுடை பட்டு வெருண்டு மாய்ந்த
தசைசிதைந்து விழுசேனைத்தலைவனது தனையுணர்ந்து தரிக்கலாற்றான். ருஎரு

ஈசகங்களெரி கிரிக்குப் பிழைப்பரி தென்றுறத் தெரியக்கிளத்தலான
வாசகங்கள் வரைந்து தங்கள் மன்னவனுக்கனுபபியினும் வலிமைதேற
மாசங்கடொழு தேத்து மிந்துபகீரம்மலையில் வளருஞ்சீரும்
மூசகங்கள் வழிவுறவாய் முகக்கு நெடுங்குரங்குகள் செய்முழக்குந் தேர்த்தான்

தெரிந்து தெளிந்த வரங்க பாக்ஷாவச்செய்தி யெல்லாந்திருந்து சீர்த்தி
அருந்தவத்தினிந்துப கீர்தமை வணங்கித் திரும்புகென வறிக்கை செய்தான்
பொருந்திய சேனைத்தலைவன் ராமதாசடியில் வந்து புகழ்ந்து போற்றிப் [ஞன்
பெருந்தவத்திரெமைப் புரக்கவேண்டு மென விடைபெற்றூர் பெயர்ந்து போ

இதுதெரிந்து சிவாஜியண்ணலின் பினுக்கோர்கரை காணுதெழுந்து போந்து
மதுவிரிந்த துழாய் நெடுமாலடியாரது மகிமைதனை வியந்து வாழ்த்திக்
கதுவினின்றுன் பதம்வணங்கி ராமதாசவன் முகத்தைக் கனிந்து நோக்கிப்
பொதுவிகந்ததனி யிடத்திற் புகவழைத்துக்கொடு போந்து புகலுகின்றூர். ()

சிவாஜி நீ ஸ்ரீ ராமன்சரணாரவிந்தத்தைச் சேர்வதாக
அவாவியகாலஞ்சமீ பித்ததனால் விவகாரமனைத்து நீத்துத்
தவாது திடச்சித்தனாய் ராமரூபந்தன்னைத் தரித்து நெஞ்சில்
துவாதசத்தோடொன்று செறியக்ஷரத்தைப் புகன்றிருத்தி யென்று சொன்னார்.

பேசுமுனே பிரமானந்தங்கிளர்ந்து பெருகியண்ணல் பெரியோர் போற்றும்
தேசுசெறி சற்குருவை வணங்கியுடல் பொருளாவி தெத்தஞ்செய்தேன்
வீசுமருள் பெறுமுன்னே நுமதருளின்படி நடக்க மேவுகின்றேன்
மூசுபரதந்திரனாயெனப் பணிந்து விடைபெற்றார் முடுகிவந்து. (நூ௮0)

பலதான தருமங்கள் புரிந்து குருநாதனாற் பணித்த நாளில்
தலம் யாவுஞ் சம்பாஜி யெனுந்தனை யன்றனக்குதவி முடியுஞ் சார்த்திப்
பொலன் மேவுமே காந்தத்தலத்திலொரு புடையிருந்து பொன்மணாளன்
நலனாருந்திருமேனி தனைநினைந்து ராமனடி நண்ணி வாழ்ந்தான். (நூ௮க)

வேறு

அண்ணலான சம்பாஜி தனத்தனுக்
கெண்ணலரன வினைகளெல்லாஞ் செய்து
நண்ணலாயினன் சற்குரு நாதர்பால்
பண்ணலாயினன் பாதம் பணிதலே. (நூ௮உ)

தந்தை தன்னை நினைத்துத் தளர்ந்தனன்
அந்தவேலை நல்லாரியர் மற்றவன்
சிந்தை தேறத்தெருட்டி யுலகியல்
விந்தை கூறி மெய்ஞ்ஞானம் விளம்பினார். (நூ௮௩)

அருள் செறிந்த நல்லாரியராலுளம்
தெருள்வதான சம்பாஜி சிவாஜிபோல்
மருளொழிந்து தன்னூர் வயின் மன்னினான்
பொருளுணர்ந்துறை மாதவபுங்கவர். (நூ௮௪)

தம்மை நேர்வுறு தாசவர்க்கங்களை
அம்மை மேவவழைத் தவர் தேர்வுறச்
செம்மையே யுரைசெய்தனர் மகமாம்
கொம்மை தேய்மதி கூடு நவமியில். (நூ௮௫)

மத்தியானப் பகலில் வைகுந்தமாம்
முத்தியானுற முந்திய தாதலால்
சித்தியான பினண்ணர் தஞ்சேயின் சேய்
பத்தியான கங்காதரப் பண்பனே. (நூ௮௬)

கூவி யென்பத மேவக்குறிக் கொளீஇத்
தாவிலாவ பிஷேகந்தனைச் செய்தென்
வீவில் சாம்பிரதாயம் விளங்குற
நீவிர் செய்திரொனா நியமித்தனர். (நூ௮௭)

அந்தவப் பொழுதே யடியா ரொலாம்
முந்தவங்கு முயன்றுந் தமையனார்
சொந்த நன்மனைக் கேவினர் தூதரை
இந்தவாய்மை யெலாரு மறிந்தரோ. (நூ௮௮)

கூடினாருடன் சற்ஜன கோருற
நாடினார் குருநாதனைக் கண்டுதாள்
சூடினாரவை துன்னுறத் தாசர்தாம்
நீடினார் முகநோக்கி நிகழ்த்துவார். (ருஅக)

ஹரிதன்னாமம் விடா மலமைந்து நீர்
சொரிவ பிச்சை கொண்டுண்டு சுமந்து நீர்
சரிர முள்ளதனை யுஞ்ச குணமாம்
கரியகோல வுருவைக்கரு துவீர். (ருகய)

பூசை நீதி யியற்றிப் புரிகுவீர்
ஆசையாக விராம நவமியும்
தேசை மேவனு மந்த ஜெயந்தியும்
ஏசை யோவிய தாசரிங் கெய்துறில். (ருகக)

அன்பி னாதரித்தா ருயிர் மாட்டருள்
இன்புசெய்து விராக மிசைந் திரும்
துன்பமாய பற்றற்றச் சுதன்புகழ்
என்பயாவர் சொன்னாலும் வினாவியே. (ருகஉ)

நேசமேமிக நீருநிகழ்த்தியே
தாசபோத கிரந்தந்தனையுமே
மாசடா நியமத்தொடு வாசித்துத்
தேசதாகத் தினந்தினந் தேறுவீர். (ருகங)

சாதிநீதி தவறுதலின்றியே
நீதிராம நன்னாம நிகழ்த்தநா
மேதினிக் கணிவ்வாறு விராவிலு
பாதிநைந்தி ராமன்பதம் பற்றுவீர். (ருகச)

என்று கூறினர் யாவருங் கேட்டனர்
நன்று நன்றென நண்ணி வணங்கினர்
நின்றுநேர் பொழுதிற் கருணாடகம்
ஒன்று தேயத்திருந் தொருவுத்தமர். (ருகரு)

சீதைராம னிளையவன் வாதசேய்
ஆதலாகிய மூர்த்திகளைக் கொடு
போதலாயினர் கண்டு பொருந்தரும்
காதல் மேவினர் சுட்டுரைக் கின்றனர் (ருகசு)

இந்த மூர்த்திகளை யெழிற்பெட்டியில்
பந்தனஞ் செய்துவை மின்பயன் படும்
பிந்த வென்றுரை பேசினர் மாதவத்
தந்த நேர்கலியாண கோசாமிக்கே. (ருகஎ)

நாமஞ்சோதி நலங்கிளரும் பரந்
தாமமேவிய பின்புச மாதிசெய்
யாம லிவ்வுடலைத் தகனஞ் செய்து
வேமங்கே யொருகோயில் விளக்கியே (ருகஅ

நான்கு மூர்த்தியு நன்குநிலைப்புறத்
தீங்குறுது செய்கென்றருள் செய்தனர்
ஆங்கு நின்று வினவுமனை வரும்
பாங்கு மாகவ மரபக்கத்திலே.

ஆதியாந் திதிதொட்டுறு மட்டயித்
தீதிலாத் திதிகாறுஞ் சிறப்புற
வேதியர்க்குப் பகலின்மிதவையும்
சோதி ராவி லரிகதை சொல்லலும். (௬௱)

நேர வுற்சவஞ் செய்து நிரப்பு நாள்
சாரலான சம்பாஜியுந் தாழ்ந்துற
ஆரமேவுஞ் சகாப்த மொராயிரம்
சேரிரண்டு முந்நூறு செல்லாண்டிலே. (௬௱௧)

வற்சரந்துன் மதிமாக வத்தியத்
திற்சிறந்த நவமிதி தியிலே
சற்சனக் குருநாத சமர்த்தர் தாம்
விற்செறிந்து விடிபொழு தெய்தவே. (௬௱௨)

நீரின்மூழ்கி நிகழ்பது ம . ஜனம்
சார்வதாகித் தயரத ராகவன்
காரின்மேனி கருத்துறக்கண்டு கொண்
டார்வமேவி நடுப்பகலாகவே (௬௱௩)

வீமனே மிதிலாபுரிக் கோன்மகள்
காமனேகருணாநிதியேமுக.
சோமனே மிளிர் சோதித்திருவுரு
ராமனே யிங்கு நண்ணியென் கண்முனே. (௬௱௪)

நின்று சேவை நிரப்பி நெடிது நீ
நன்று நின்னடி நண்ணப் புரிதியென்
றென்று போற்பல வோதினர் மெய்த்துதி
அன்று கண்முனடுத்தனன் ராமனே. (௬௱௫)

கண்டுராமனைக் கண்களி கூர்ந்தனர்
தொண்டு நேர்குரு நாதசுவாமி தான்
அண்டு சீரடியாமலரைச்சிரம்
கொண்டு நேர்வடி வச்சகுணத்திலே. (௬௱௬)

ஜயஜயரகு வீரசரணென
இயல்வதாயின ரெண்டிசைப் பாலரும்
மயலிலாத பல்வான வருந்துதி
முயல மேவுமுனிவரு முந்திஞர். (௬௱௭)

மலரின் மாமழை பெய்தனர் வாழ்த்திஞர்
அலறவாத்தியம் யாவு மற்றவ்வயின்
நிலவநின்ற நன்னேயருடலினைப்
பருந்தாங்கியோர் பாங்கு வைத்தாரரோ. (௬௱௮)

வேறு

அங்குள்ள தாசர் பலருங்குலாவிய ரிதாசரானவிவரை
நங்கண் கள்கண்டு மகிழ்கூர்வதென்று நணுகுஞ்சிவாஜி யரசன்
பொங்கும் புகழ்க்கொள்குரு முன்பு வீடு புகலாயினனிவிடரில்
தங்கும் படிக்கு நமைநேர் வதாயதிது வோசலிக்கும் விதியே. (௯௱௯)

நாமுள்ள காலமளவும் பொறுக்க நணுகிற்று மிக்கநலிவென்
றேமன்னுவாய் கொடினை விற்புலம்பி யிருகண்கணீர் பெருகினார்
மாமல் குதேசு குருநாதசாமி மகிமைக் குணங்களுளவெல்
லாமன்னி யோதியுறு வார்களாகி யளவற்றடைந்த வரெலாம். (௯௱௰)

வாசஞ்செய் சந்த மகிலிந்தனங்கள் வகையேபரப் பியதன்மேல்
நேசஞ் செறிந்த குருசாமியாக நிலவக்கிடத்தி முறையே
தேசங்கி மேவவியல் வித்தபின்பு தின மூன்றதாகவுதயத்
தாசங்கை யின்றி யருண்மேவு தாசரங்கத்தை நன்குசெயவே. (௯௱௰௧)

அடலைத் திரட்சியதை யள்ளுபோதிலதிலோர் திரண்டகுமிழின்
சுடரைப் புனைந்து மிளிர்பாது கந்துனுறல் கண்டுசோதி மய்மாய்த்
தொடரக் கரங்கள் பதின்மூன்றதான திருமந்திரந்துனுறவே
படரப் புனைந்து வரைவுற்றிருந்த படியுந் தெரிந்தனரரோ. (௯௱௰௨)

மிகவும் வியந்து பலவாறினைந்து மிளிர்கின்ற பாதகுறடு
தகவங்கை கொண்டு கலியாணசாமி தளர்கின்ற துன்புதவிரத்
தொகமண்டு பூதியிடை நின்றெழுந்த தொனியொன்ற தென்னை யெனிலோ
அகமின்பு மேவமொழிகின்ற வென்சொலதுகேளு மென்றருளினால். (௯௱௰௩)

என்னுகமட்டு மிலையாயதி யானிவுலகுள்ளகாறு மியல்வேன்
தன்னுவிடர்ப் படுவதென்னை நீவிர் தனிராம நாமமது தான்
நன்னுவிளங்க நனியன்புமேவி நவிருச போதமதனைப்
பன்னுளு மோதிலுயர் வற்றுயர்ந்த பதமேவுகிற் பிரெணவே. (௯௱௰௪

கவியொன்றுரைக்க வரைவுற்றுணர்ந்து கலியாணசாமி முதலாய்க்
குவிகின்றவன்பர் மிகவும் வியந்து கொண்டாடினாரவளவில்
தவிலின் படைந்த குருசாமி பேரர் கங்காதரப் பெயரினார்
நவில் கின்ற ஜாம்பு நகர் நின்று கன்ன நதியின்கண் வந்துநணுக. (௯௱௰௫)

கலியாணசாமி முதலான காவலரசுங்கலந்து கடுகி
ஒலிமேவு கன்ன நதியின் கண்வந்து தழுவுற்று வந்து சிவிகை
யிலியாருமன்பு கொடுவாழ்த்தி யேற்றியியம் விம்மவந்து மலைமேல்
பொலிவான தாசருறு மாசனத்தினெதிர் முன்பு குத்தினரரோ. (௯௱௰௬)

கங்காதரப் பெயரினார் புகுந்து கமலப்பொனன் பனடியார்
தங்காசனத்தை யிருகண்கள் கண்டு சாஷ்டாங்கமான பணிவு
பொங்காத ரத்தினுடனே புரிந்து புரமங்கி கொண்ட புறனோர்
சிங்கா நிகேதனஞ்செய்து பாதகுறடங்குதேசு பெறவே. (௯௱௰௭)

சீதாமணாளனிலையான் வளிக்கொர் சிறுவன்றிகழ்ந்துவளர
மாதாபனஞ்செய்துபசார மீரெண்வகையும் புரிந்து தினமும்
வேதாதி காரருணவாதி செய்து பகல்போன பின்பு விதியே
தாதா தமப்பனினிதான கீர்த்திதனையோதி யைந்துதினமாய். (௯௱௰௮

ஒளிருற் சவஞ்செய்தனேவோரு மன்பரொரு பேரர் தம்மையவர்தம்
வளர் வுற்றதான மதிலேயிருத்திய பிஷேகமன்ன நிறுவிக்
கிளரப்புரிந்து மகிழ்சாறமைந்து கெழுமுற்ற கங்கதாரை
மிளிரப்பணிந்து மகிழ்வாயினோர்கள் விமலத்தின் மன்னியவரும். (சுாமஐ)

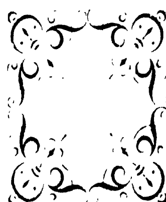
ஞானம் விராக மிகுமன்பு காளு நனிமேவி நன்கினவராய்
ஊனங்கடிந்து வரலாயினோர் பின்னெருராம நவமிபுறவே
தானங்கமைந்த பத்துத்தினஞ் செய்தனியுற்சவஞ் செய்தினிதாய்
மானஞ்செறிந்த வளிமாமகன்றன் வளருற்சவந் தொடரவே. (சுாஉ0)

பதினென்றதான நிலையுங்கலந்து பணிபுற்சவஞ் செய்தழகாய்
அதிநன்றிமேவி மடமொன்ற வப்பரமை பூசியியவாசன்
முதிரன்பு கொண்ட ரகுநாததாசர் திதிமேவ முற்று முறையே
மதியொன்று தாசரனைவோரு மேவ மகிழ்கொண்டு ஏற்றினரரோ. (சுாஉக)

சமர்த்த ராமதாச சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

ஆக சரித்திரம் முற்றுச் செய்யுள் எழுநூற்றுக

முற்றிற்று.

மண்டலீகராஜன் சரித்திரம்.

இந்துஸ்தான மெனப்புக றேசத்தில்
முந்துபேர்மண்ட லீகனெனமொழி
தந்துபோற்றவோர் வேந்துதழைத்தனர்
மைந்துசேருஞ் சுலக்ஷணி மாதுடன். (௧)

மண்டலீகர் வதுவை மனைவியார்
விண்டுபக்தியின் மேவிவருமவர்க்
குண்டிநல்கி யேகாதசி யென்றுனை
கொண்டநாளுப வாசங்குறித்துளார். (௨)

இடையறுசரி கீர்த்தனத்தின்புறு
நடையராயுறு வாரவர் நாயகர்
அடையவேதுமி லாதரிநாமமுள்
ளுடையராயுறு வார்செயலோர்கிலார். (௩)

கொண்டகேள்வனை நோக்கிக்குறித்துநீர்
விண்டுபூசனை செய்திடவேண்டுமென்
றண்டியன்பொ டுரைக்கவரசனார்
ஒண்டொடிப்பன்னி யார்க்கிதுரைசெய்வார். (௪)

புலனெலாந்திரி புந்தியுடையன்யான்
நலனுலாவுபத் திக்குநல் லேனல்லேன்
குலனுலாவுமின் னேயெனக்கோதிலா
மலர்மின்னாரனை யாருளமாழ்கினார். (௫)

இன்னவாறுற வோர்தினமேந்தலார்
முன்னுநித்திரைப் போதுறு மூரிதாம்
மன்னலாஃபி ராமவென வாய்சொல
நன்னரோர்ந்தனர் நாயகியாரரோ. (௬)

மிகுகளிப்புடன் மேவியுதயத்தில்
வெகுசிறப்பொடு விண்டுவைப்பூசித்துத்
தொகுபிராமண போஜனஞ் சூழ்ந்துமால்
நகுவிழாவு நடத்தத் தொடங்கினார். (௭)

தானஞ்செய்துற்ச வஞ்செய் தலையவர்
கோனறிந்திது செய்வதென் கூறென
ஞானராமநன் னாமநும் வாய்வரல்
ஆனதின்று துயிலிடை யன்பரோ (௮)

என்றுநும்முடை வாய்வழி யெய்திடா
தின்றிராமநன் னாமமெழுந்ததால்
நன்றுநான்மகிழ் கொண்டுந டத்தினேன்
மன்றலார்துள வோனுற்ச வமென்றார். (௯)

என்னக்கேட்டவ் விராமனென் வாய்வழி
மின்னலாய்வெளி யுற்றனனேகெனு
தன்னதாவி யவனொடுசோர்தர
முன்னிவிட்டனர் மூதுணர்வேந்தரே. (௰)

கண்டியாவருங் காவலனுண்ணிலை
கொண்டுளோனெனக் கூறிவியந்தனர்
பெண்டிராய வரும்பதி பின்னரே
அண்டிவிட்டன ராவியை யன்றரோ. (௰௧)

மண்டலீகராஜன் திருவடிகளே சரணம.

ஆக சரித்திரம் ௫௧-க்குச்செய்யுள் ௪௬௫௰௨.

முற்றிற்று.

பிளாபாயிசரித்திரம்

ஒருபிரதானிபுத் திரியென்றேதுற
வருபிளாபாயி யென்பவர் வளர்ச்சியிற்
பெருகுமுன்பா லியந்தொடங்கிப் பெட்புசால்
திருமக ணயகன் பூசை செய்குவார். (௧)

அன்புமிக் குறவரு மளவிலன்னவர்க்
கின்புசெய் நாயக னிறந்து போயினன்
பின்பவர் தந்தைபா லடைந்து பேதுறூர்
முன்புபோ னடத்தினர் முகுந்தன் பூசையே. (௨)

ஆயிடைக் காலஞ்சென் றவர்தந் தந்தையும்
போயின னிறந்துபின் பொருந்து தம்பிமார்
ஏயிருவருந்தமி லிசைவுறுதுளம்
மாயிரும் பொருள்களைப் பிரிவு வாய்த்தவர். (௩)

இருவரு மிரண்டு கோட்டைகளை யின்பொடு
பிரிவு செய்து றப்பிளா பாயிமுன்னவன்
அருகு றப்பின் னவனளவளாய்ச் சில
வருதினி கொடுதமை யனைவருத்தியே. (௪)

உளபொருள் யாவையுங் கொள்ளை போயுற
அளவில் போர்செய் தவமாக்கு போதவெண்
வளர்பிளா பாயி பூசனைக்கு வாய்ந்தவா
துளவமால் பேழையுங் கொள்ளைதுன்னிற்றே. (௫

சக்கிரிபூசை செய்யாமற் சாப்பிடார்
தக்கபூசைப் பெட்டிதா னில்லாமையால்
நெக்கன ருளம் பரிஇ நேர்ந்த பின்னவன்
பக்கலா ளுய்த்தனர் பேழைபற்றியே. (ரு)

அன்னவன்றேடி' நோக்கினன் மற்றஃ தெங்கே
துன்னியதோ வெனச் சொல்லி விட்டனன்
மன்னிய வைந்துநாள் வரையும் பூசியா
இன்னலி னீருமுண்ணு திருந்தனர். (எ)

அனையர் தந்திட நிலையறிந்து ஸ்ரீதரன்
நினைவுறு கனவினி னோர்ந்தொர் வேதியன்
புனைவுருக் கொண்டவர் பூசைப் பெட்டியை
இனைவறத் தந்தனன் விழுந்தெழுந்தனர். (அ)

பார்த்தனர் பெட்டியைப் பரிவு நீர்ந்துடன்
தீர்த்த மாடினர் தினஞ் செய்யும் பூசையைச்
சீர்த்த மாறனக் கினிதாகச் செய்துபின்
பேர்த்த முதருந் தினர்பிழைப் பின்ருகவே. (கூ)

இப்பரி சறிந்தன னிளைய தம்பியும்
தப்ப றவுருளோர் சாற்றத் தன்னுளே
கைப்புட னுத பித்திந் தக்கையற
வெப்படிக் கியற்றினெ னென விளைந்தனன். (ய)

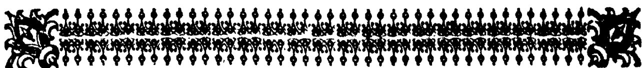
வந்து தன்றமை யனைவணங்கியான் செய்த
நிந்தனைப் பிழையினை நீபொறுக்கென
மைந்துற வேண்டின னுறவு மன்னியே
சிந்தையொன்ருய்த் தமக்கையிடஞ் சேர்ந்தனன். (யக)

நான்புரிபிழை பொறுத்தருள்க நன்றெனுத்
தான்பணிந்த வரனுக் கிரகந் தங்கமுன்
னேன்படி பெற்றன னுகந்து நித்தியம்
வான்பணி செய்திருவரு மகிழ்ந்தனர். (யஉ)

பிளாபாயி திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ருஉ-க்கு செய்யுள் சதுருாஅமச

முற்றிற்று

ராமாபாயிசரித்திரம்.

வேறு.

காசியிற் சந்தராஜ னென்றோர் காவலன் சாதுக்கள்
பூசைசெய்வதின் மிக்கன்பு பூண்டுளோ னவனுக்கோர் பெண்
தேசுறு மிரமாபாயி மணம்புரி செவ்வி சேர
எசிலா மணஞ்செய் வித்தாரொருவனுக்கியல் வதாக. (க)

மணமக னிவந்தோன் மாலரி பக்தி யின்ன
வணமென வறியான் செங்கண்மால் பெயர்நாவில் வையான்
புணர் விஷயங்களிற் செல்புந் தியனைக் கண்டு
குணநலத்திர மாபாயி யாரனார் கொள்வதானார். (உ)

முன்வினை யின்னவாறு முடிந்த தென்றனுத பித்து
மன்வெகு நாட்செல் காலை ரமாபாயி வயிற்றோர் மைந்தன்
துன்றுசத் குணனாய் வந்து தோன்றி னன்றோன்ற வின்றோர்
பொன்மகிழ் காந்தன்றன்னைத் தியானித்தெப்போது முற்றோர். (௩)

அருடரு கமலச் செங்கணயனே யெனக்கு வாய்த்த
தெருளிலாவ பக்தனுக்குன் சீர்தனைத் தெரியக் காட்டி
மருளறச் செய்து நின்சீர் மலரடிக் கன்பனாக
வருநலஞ் செய்வதென்றே வெனப் பிரார்த்தித்து வந்தார். (௪)

ஒருதினங் கணவன்றன்னை நோக்கியுத் தமர்க ளாக
வருவயிணவர் சாதுக் கடமை மனத்த லகூதியாமல்
கருதுயிர் வதைசெய்யாமலி ருத்தனற் கருமமாகும்
மருவவை செய்தான் மீளாநரகமே வாய்க்கு மென்றோர். (௫)

மனைவி யாரவ்வாறே தமற்றவ னுணர்ந்து கொள்ளா
நினைவுட னரிதினத்தோ ராட்டினை நேடிக் கொண்டு
வினைகொலை புரியவீட்டின் மேவின னதனைநோக்கி
இனைய தின்றயர் தனன்றன் றென ரமாபாயி சொன்னார். (௬)

சொன்னதுட் கொள்ளா தூனின் சுவைதனக் கின்பு கூர்ந்து
நன்னர் சேர்தயை யில்லானாய் நனிது ராசாரன் கொன்றான்
பன்னியா ரதனைக்கண்டு பரிந்திதற் கென்னை செய்வோம்
என்ன மிக்க ஞருண்டாகி யெண்ணினரினை யசெய்வார். (௭)

இந்தவூர்தனின் மாலன்ப ரொய்திய திலேயோ வென்னச்
சிந்தை ஜெய்தங்கோர் கோயிற் செறிந்திருந்தது தெரிந்து
நந்தல் செய்விடத்தைக் கொண்டு நந்தனுக் கூட்டித் தொட்டில்
முந்துறத் தூங்கவைத்தாருடன் மகன்முடிந்து போனான். (௮)

மகனிறந்த தனையத்துன் மார்க்க ஞதியர் தெரிந்து
முகமிகவாடிக் கோவென்றல றினாழுது முந்தத்
தகவுறு தாயேயான ரமாபாயி தளர்வுறுமல்
ஜகபதி நாமநாவிற் செப்பியங்கிருந் தாராக. (௯)

கண்டவ ரவனைநோக்கி யுன்மனங் கலங்குறுமல்
அண்டின விதனை நோக்கிலாச் சரியந்தா னென்று
மண்டின ரழுதுசொல்ல மற்றவ ரழிவதான
பண்ட மென்றேனு மாயும் பரிந்தழிற் பயனென்னுகும். (௰)

ஏனவவர் கணவனுனேனிச் சிறுவயதிற் சாதல்
உனின் முறையாமோ வென்னவதற் கவருண்மை யானுல்
பனகமெல்லணை சேர்கின்ற பரனருள் வானதற்கு
மனநல ரானசீர் சான்மாலரி தாசரானேர். (௰௧)

நம்மனைக் கெய்துவாரோ னண்ணு மித்துயரந் தீரும்
செம்மலே யென்ன வெவ்வாறெ னவவன் வினவச் சீர்சா
லும்மன நல்லோனைக் கூய்வந்தவர்க் குபசாரங்கள்
விம்முறப் புரிந்தன்னேர் தம்பாதத்தின் விமலதீர்த்தம். (௰௨)

மைந்தன் வாய்ப் பெய்தானந்த மகன்பிழைப்பா னென்றேக
முந்தவன் வியந்து சென்று முகுந்தன் வாழ்கோயிற் சார்ந்த
நந்தலி லடியார் தம்மையழைத்தக நண்ணச் செய்து
வந்தவர் தமைப்பூசித்து வந்தித்துப் பாததீர்த்தம். (௰௩)

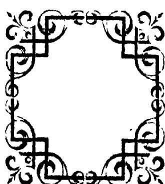
சேயதுவாயிற் பெய்யவுட னந்தச்சிறுவன் றூக்கம்
மேயவன்போ லெழுந்து விளங்குற வியந்து கண்டு
போயதெம் பொரும லென்றுன் பயந்தந்தப் புனிதர் தம்பால்
ஆயது பக்தி யன்றுற்க கன்றது தீயசெய்கை. (௰௪)

அதுமுத லவனல்லோ ஞயனுதினம் பஜனைசெய்து
மதுவிரி துளவோன் பூசைசெய்வதில் வழுவுறுமல்
முதுநலச் சாதுசேவை முன்னின னரிதன் காதை
கதுவுற வினவி மாறன் றுசனுய்க் கலந்து வாழ்ந்தான். (௰௫)

ராமாபாயி திருவடிகளே சரணம்

ஷுகச்சரித்திரம் ௫௬-க்கு செய்யுள் ௨௲௫௱௯௰௯

முற்றிற்று

ராமராஜர் சரித்திரம்.

பரமசாத் துவிகார யிராமவுபா சகருமாய்ப் பகலுமல்லும்
தரமிகுசீ ராமசரித் திரங்கேட்டுஞ் சதுரராம் ராமராஜர்
அரண்மனையிலே ராமாயணம் படிப்போ ரிராமருக்கோ ரனுர்னேர்வான
திரம்வினவி லரசனிடர்ப் படலறிந்தி ராமஜெயஞ் செப்புகிற்பார். (க)

ராமவிஜயஙகேட்டுச் சந்தோஷித் துவருவார் நண்ணுநாளில்
ஆமதனைத் தினம்படிக்கும் புராணிகரோர் நாளையா யரசர்தம்பால்
சாமருளும் புதல்வனைப்போய் ராமஜயந் தனைமட்டுஞ் சாற்றுகென்று
நேமகஞ்செய் தனுப்புவிக்க மகன்றுதை சொன்னதனை நினைப்புறாமல். (உ)

பஞ்சவடி தனிலிளைய பெருமானுஞ் சானகியும் பணிநிருண்ட
மஞ்சனநன் னிறத்தானும் வதியுங்கான்மா ரீசன்மா னென்றாகிக்
கஞ்சமலர்த் திருமுன் வாக்கண்டு வியந்திது தன்னைக் கவர்ந்து நல்கென்
றஞ்சனவண் ணனுக்குரைக்க வவன்றொடர்ந்து சென்றம்மா னகப்படாதால்.()

மாயமிம் மானென மதித்துவா யம்புதொடுத்திட மற்றதுதான்பட்டு
காயம் விழும்போதி லக்குமணாவென்று கதறிவிழக் காதிற்கேட்டு
நேயமிகு ஜானகியுன் றமையனுக்கே தோவவல நேர்ந்ததானீ
போயங்கே கண்டுவரு கெனவிளையோன் மறுத்துமவள் புகல்கேளாதால். (ச)

கூய்விழுந்தா னொலிவழியே தேடியகன் றனந்தக் கொடியமானை
எயவன்ஜா னகிபால்வந் தினிமை சொல்ல விசையாட னியல்பு தேர்ந்து
பாயபன்ன சாலையொடு மண்ணகழ்ந்து தேரோற்றிப் படர்ந்தா னென்னும்
ஆயசமயம்படிக்க வரசர்கேட்டு ளங்கொதித்தா ரவசமாகி. (ரு)

படர்கின்றான் றனைத்தொடர்ந்து பற்றுதற்குச் சதுரங்க படையுங்கூட்டித்
தொடர்கென்று மந்திரிக்குச் சொல்லவவ னவ்வாறே தொடர்தலாக
அடர்கின்ற சேனையுட னரசருந்தென் கடலளவு மடைந்துமுந்நீர்க்
கடலொன்றித் தனிச்செல்லு மரசர்மன நிலைதெரிந்து காகுத்தன்றான். (சு)

ஜனகியுட னெதிர்வந்து தராபதியை நோக்கியிவட் களவுசெய்த
மனதில்வஞ்ச கனைக்கொன்று மீட்டுவந்தேன் போகற்கமன்றுவென்னச்
சினமிகந்து வேந்தர்திரு நாதனுடன் மீண்டுகளை சேர்ந்து நாதன்
றனதுபதங் களைவணங்கி னனிபுகழ்ந்து விடைபெற்றுச் சார்ந்தார் தம்மூர். (எ)

சார்ந்துமுன்போ லிராமசரித் திரங்கேட்டு வேந்தர்நகர் தங்குநாளில்
ஆர்ந்தநல்லன் புடனரியைத் தியானித்துப் பஜனைசெய்வா ரவர்நாமஞ்சேர்
சேர்ந்தநர ஹரிதாசர் தியானிக்கும் போதெல்லாந் திருமால்வந்து
நேர்ந்துதரி சனங்கொடுக்கு நிலைபெற்றோர் நெடுமோற னவதாரங்கள். (அ)

ஒவ்வொன்றுந் தாம்வேட முறிற்சிட ரதற்கேற்க வுருவங்கொள்ளும்
செவ்வியராய்த் துணைசேரப் பல்லியங்கண் முழங்கநடஞ் செய்வாரோர்நாள்
வெவ்வியதோர் நரசிங்க வேடங்கொண் டாரவர்பான் மேவோர் சீடன்
வவ்விநின்று னிரணியனாய் மற்றொருத்தன் மகனாக வாய்த்தபோது. (௯)

மகனொ டிரணியன்வாது செயவிட்டுத் தூணுள்ளே வதிந்தார் தாசர்
மிகமுனிந்தெங் கணுமிருப்பா னென்னஹரி யித்தூணுண் மேவுவானோ
தகவுடனென் றிரணியனா னென்வினவி யெதிர்தூணைத் தாக்கவத்தூண்
அகமிருந்து வந்துகன கன்வயிற்றைக் கீண்டுகுட லனைத்தும் வாரி. (௰)

கழுத்திற்கு மாலையிட மெய்யேமாண்டான் கனகனானந்த
முழுத்தத்தை யனைவருங்கண்டோவென்று கூயலற முடிந்தோற் குற்றோர்
கிழித்தத்தை யரசிடஞ்சென் றுரைப்பமற்றக் கேளிர்முக நோக்கிவேந்தர்
கழித்தந்தச் சவந்தன்னைப் பின்புநீர் வருகென்று கழறக்கேட்டோர். (௰௧)

அவ்வாறு சவந்தன்னை மயானத்திற் கொண்டுபோ யனலுக்கீந்தார்
வெவ்வாறு தனைவிலக்க நரஹரிதாசரைத்கூவி வேடங்கொள்வீர்
செவ்வாறு தனைநடத்துந் தசரதராய் நுஞ்சீடர் சேர்கவேடம்
தவ்வாறு நடவாத ராமனுங்கை கேசியுமாய்ச் சார்கிரொன்றார். (௰௨)

அப்படியே வேடங்கொண் டவர்கூத்துச் செயும்போதி லடவிராமற்
கொப்பின்முடி சூட்டுங்காற் கைகேசி தடுத்துவனத் தூடுசெல்லச்
செப்பியிரா மனையனுப்ப வரத்தாலே யதுதெரிந்து தசரதர்தாம்
இப்படியா யிற்றேவென் றிராமபிரான் றனக்கிரங்கி யினைந்து நைந்து. (௰௩)

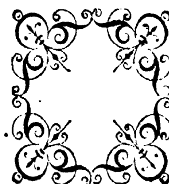
மகனேரா மாவுன்னைக் கான்விடுத்திங் குயிர்வாழ மாட்டேனென்று
முகமனுங்கி மூர்ச்சித்தா வியைவிடுத்தார் நரஹரிப்பேர் முந்துதாசர்
தகவுடனக்கூத்தாடல் கண்டிருந்த பேரெல்லாஞ் சார்ந்து தாசர்
மிகவருந்தி யிறந்ததுமெய் யேயென்று சோதித்து விம்மலுற்றார். (௰௪)

மாடங்கொ ளயோத்திபதி ராமனுக்கா யிறந்ததனை வழுத்தக்கேட்டோம்
வேடங்கொண் டிராமனிடை மனம்லயித்துச் சாயுச்சியத்தை மேவும்
பீடிங்குக்கண்டோமெய் யேயென்றங் கவர்பெருமை பேசலானார்
நீடன்பு கொடுராம ராஜருமா னுமங்க ணிகழ்த்தி வாழ்ந்தார். (௰௫)

ராமராஜர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் ௫௪-க்குச்செய்யுள் ௪௲௯௱௰௪

முற்றிற்று

ஓகரு சாவ்கார் சரித்திரம்.

———:○:(ı):○:———

தீங்குறாத நன்ஞான மும்பிரேமை யுஞ்சிறக்க
ஓங்குசத் குணத்துத்தம ரோகருவென்போர்
நீங்குறாதரிபஜனை செய்நேயர் நல்வணிகர்
தாங்குலாவுறுமனைவி யார்கற்பி னிற்றழைத்தோர். (க)

அந்தவம்மனை யார்வரு சாதுசஜ்ஜனரை
முந்துபூசனை செய்குனர் மோகமா மமதை
சிந்தைவிட்டுயி ரனைத்திலு மிகுதயை சிறந்தோர்
இந்தமற்றிரு வரும்ஹரி நினைவினரொன்றும். (உ)

ஏழையாங் குடிகளை மிகக்காவல் செய்தென்றும்
தாழ்வுறாதுற தினந்தொறும் பத்துப்பேர் தமக்கு
வாழ நல்லன்ன மிட்டுவெந் தீவினை வாரா
ஈழமீட்டுந ராயிரு வருமினி திருந்தார். (ங)

இன்னவாறிவ ருறுபொழு தொருதினத் தெம்மான்
அன்னராமவர் தமைப்பரி சோதிக்க வமர்ந்து
நன்னராகிய சாதுரூபங்கொடு நண்ணி
மன்னுமோகரு வெங்கென்றா னவர்மனையாளை. (ச)

சந்தைக்கெய்தினர் வருவரிங் கிருமெனத் தாழ்ந்து
முந்துற்றாசனந் தந்தனரதுவினுய் முகுந்தன்
நொந்துற்றேன்பசி யாலிடு வீரென நும்மை
எந்தத்தேசத்து மியம்பிய தாலிவணென்றான். (ரு)

என்றுபோஜன மிடுகென வாசனத்திருந்தான்
அன்றுதம்மனை யகத்தரிசியி னொடுபருப்பும்
ஒன்றுமின்மையா லோர்ந்து தநத்தினைக் கொண்டு
சென்று நீள்கடை தன்னில் விற்றது கொண்டு சேர. (சு)

வேண்டுறும் பொருள் கொண்டு தம்மனை யகமேவி
ஈண்டு போனகஞ் செய்துவந்தோற் கன்னமிடலும்
ஆண்டிருந் தன்ன முண்பவனுன் வெகுநாளாய்த்
தூண்டு வெம்பசி யாற்றொலை வுற்றனன்று வண்டேன். (எ)

அன்னை நீயிடும் போனகத்தாற் பசியனைத்தும்
நன்னர் நீங்கின வெனச்சொலி நனிவயிறார
முன்ன ருண்டனன் கால்கரஞ் சுத்தி முற்றியற்றிப்
பின்ன ரம்மனைக் குட்புகுந் தடுக்கெல்லாம் பிறங்க. (அ)

தன்றிருக் கரத்தாற் றொட்டென் பசிதெறுதாயே
இன்று தொட்டுன தடுக்கலில் வேண்டுவ வெல்லாம்
சென்று தொட்டனையே யுறுமென்றுரை செப்பி
நன்றிருத்தி நல்லோர்க்க முதிட்டென நடந்தான். (கூ)

மறுதினத் திற்றம் பதிவரக் கண்டிவண் வந்தார்
தெறு பசிக்குண வீகென வொருபர தேசி
பெறுமடைக் கென்றனத்தை விற்றுப்பெறல் பெற்றே
அறுசுவைச் சொன்றியிட்டனெ னருந்திய பின்னர். (ம)

சாது நம்மனை புகுந்தடுக்கனைத்தையுந் தன்கை
மீதுறத் தொட்டெப்போது நீவேண்டுவ பொருள்கள்
கோதுரு துறுமடுக்கின் மற்றப் பொருள் கொண்டு
போது சர்ச்சனர்க் கனமிடு கென்றனர் போனார். (மக)

என்ன வோகரு வியந்தன ரிருக்கமே லோர்நாள்
மன்னி னூரகஞ் சாதுசர்ச்சனர் பலர்வரலும்
அன்ன மீவதற்கேது மில்லா மறன்ன கத்துட்
டுன்னுசாது சொன்னதை யறிவோ மெனத் துணிந்து. (மஉ)

அடுக்கிற்கை யிடவிரா கன்மொக ராசில வனுக
எடுத்துக் கொண்டுவந் ததுகொடங் கெய்தினர்க் கெல்லாம்
கொடுத்துப் போனக முண்டவர் போனபின் குறித்துத்
தடுப்பி நம்மனை வியர்முக னேக்கினர் தாமே. (மங)

நானிலாதபோ தெய்தினர் சாதெனை நாடேல்
ஞானநாயக னேயுன்மு னணுகின னங்காய்
ஊனமின்றியுன் முன்வந்த வுத்தம னென்முன்
ஏனடைந்தில னெனப்பரி தபித்தன ரிரங்கி (மச)

பத்தபாலனு கோவிந்த வுயர்பரந் தாமா
மெய்த்த சீர்க்கரு ணாநிதியேயென வேண்டி
மைத்த சோதியுன் றனைத்தரி சிக்குமா நயனம்
மெத்தவும் பசித்துள தெனத் தோத்திரம் விளைத்தார். (மரு)

அந்தவோ கருவன்பின்மிக் குடைமையை யறிந்து
நந்தகோன் மகன்சங்கு சக்கரத்தொடு நாற்றோள்
விந்தைசேர் பொலனம் பரமேவு கிரீடம்
முந்துநூ புராதிகள் விளங்குற முன்னர்வந்தான். (மசு)

மயிலெருத் துறழ்மேனியன் முன்வரக்கண்டு
செயிரறுத்தவர் மாயவன் றிருவடி தாழ்ந்து
நயமுறுத்து சோடச வுபசாரமு நல்கி
மயர்வறப் பலதோத்திரம் வகுத்தனர் மாதோ. (மஎ)

மற்றவர்க் கபயந்தந்து மாயவன்மறைந்தான்
சொற்ற வோகரு தம்மனை துன்னுவோர்க் கெல்லாம்
நற்று போனக நல்கினன் ஞானநாயகனை
உற்ற தம்மனை வியரொடு பஜனை செய்துற்றார். (மஅ)

ஓகரு சாவ்கார் திருடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் நுரு-க்கு செய்யுள் சதுசுளாகூமஉ

முற்றிற்று

ஹரி அனந்த வைஷ்ணவர் சரித்திரம்

ஹரியனந்த வயிணவரெனும் பெயர ரருளின் விஞ்சும்யதி பதிமுனே
புரிய நின்றநிய தியினி ணங்கிவரு புனிதரன் பின் மிகுபந்தியிற்
பெரியர் விண்டு நினே வினர்நிலம்படி பிராணிதோறு மருள்பெருகிமாற்
குரிய பூசையிடை விடுதலின்றி யியலுறுவ ரெங்குளவு முணருவோர். (க)

ததியர் பூசை புரிதலின் முயன்றுறுவர் ஜனரநேகர் கடமக்கிதம்
ஒதிய நின்ற பிரபத்தி நிஷ்டையருள் வலியராய்ப் பலரும் வரல்செய்தார்
அதிலொருத்தனவருக்கு மிக்க பிரியத்த சேவைபுரி பவனவூர்ப்
பதிகளொன்றியிடு பிச்சைமாவொரு படிப்பெறீ இத்தினமும் வந்தரோ (உ)

சற்குருத்தனது சன்னிதானமுற வைக்கமற்றவர் தயாமிகும்
பொற்கணிற்பெருகு பார்வையிற் பெருகிமா வெயர்க்கு நிறைபோனகம்
ஒற்கமற்றுதவ நாளநேக நெடிதுற்ற தாகியுற வோர்தினம்
சிற்குணத்தர் தெரிராமவின்பர் பல சீடரோட நகர் சேர்ந்தனர். (௩)

அந்த வூரிலொரு புறமிருக்கு மளவரியனந்தரொரு சீடன்மா
எந்தவீடு மிடவந்த போதிலவண் ராமவின்பரை யெதிர்ந்து நன்
குந்து மன்பொடு பணிந்தனன் அவனையுற்று நோக்கினருணர்ந்திவன்
சந்த தங்குருவின் விஞ்சு சேவை புரிசத்குணன் குருதனக்கிதன் (௪)

நாளை நேரு முதயத்திறந்து படு மற்பவாயுடனை நண்ணிறென்
நீளவாயுளில னென்றறிந்தனரதைத் தெரிந்து விடை நேர்ந்து போய்
ஆளநின்றதன தாரியன் சரணடைந்திராம நலரன்று சொல்
கோளைவந்தனையுடன் கிளத்தியுயர் குருபணிக்குறைவு கொண்டுளேன். (௫)

என்று நும்பணியியற்ற வெண்ணியுள வெற்கிவாறெதிர் வதாயதே
நன்ற பாக்கிய னெனத்தனைப்பெரிது நனி வெறுத்தழுதிரங்கிறேன்
அன்றவண் சொலுண ரரியனந்தர் பெருமாணிறைந்த வருளாலுனக்
கொன்று மில்லை குறையொன்றுரு மரண நாளையென்றுறுதியோதியே. (௬)

மறுதினத்துதய மாகுமுன்னெழுதலாகி வண்புனல் படிந்து நன்
குறுதியுற்றுவரு சீடரங்கொருத மருகிருக்கவுரை செய்துளே
நிறுவலுற்று நெடுமாலை யுற்றனர் நிலாவு வெள்வளை யொடாழிபொன்
அறுவைகுண்டல கிரீடநூபுரமனைத்து மேர்பெற வனைந்தனன். (எ)

கருநிறங்கொளரி யெய்த வச்சகுண வடிவையன் பொடவர்கண்டு கொண்
டுருகிமற்ற வடிவிடைலயித்துள முறைந்த போதிலெ திருற்றனன்
மருவு சீடனுயிர் கொளுவதற்கு நமன் மாலுமன்பரு மனங்களித்
தொருவுரு துறலு மாழிமேலுழல் வதுந்தெரிந்து நெடிதுற்றனன். (அ)

யாமநேரமவணுற்று மங்கமய நேரிடாம லயர்வெய்தியே
போமதாயின னெழுந்திடர் தரியனந்தர் யோகிடை பொருந்தல் கண்
டேமமாயரு கிருந்த சீடனுயிரே குகாலமிகழ் வெய்தி நாற்
சாமமாயினது சாமியென்றுரை தரத்தெரிந்து கண்விழித்தனர். (௯)

கண்டிறத்தலு மெழுந்து சீடனவர் காலுறப்பணிவு செய்தவண்
அண்டுறப் பிறகு மறுதினத்து தயமான காலேயிலெழுந்துடன்
பண்டெனக்கடி திரக்க வெய்தினது பார்த்திராம நலரதிசயம்
கொண்டிறப்பில தெவ்வாறெனத்தனி வினவலுங்குரு வினருளினல். (ய)

யானகன்ற னனிறப்பை யென்றினிதினே கினன்பிற கெழுந்து சீர்
ஞான நன்குடைய வரியனந்தரிடை நண்ணராம நலர் நன்குதேர்
மோனர் முன்பணிய விவரும் வந்தனே முடிக்க நேருடன் முயங்கினர்
ஆனபின் பரியனந்தரேது முடையன் பிணுக்க வதியில்லேயால். (யக)

உமது சீடனுயிர் காத்திர் நேரொருவரும் முமக்கிலே யெனத்துதித்
தமரராம நலரேயெலாம் விளேயுமாழி மாலருளு மருளினல்
நமரிலென்விளேயு மென்னராம நலர் நன்றெனத்த மிடை நண்ணினர்
தமருடன்றிரு மணுளனும நனி சாற்றியிங்கிவர் தழைத்துளார். (யஉ)

ஹரியனந்தவைணவர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ருரு க்கு செய்யுள் ௪௲௬௱௪௰௪

முற்றிற்று

ராமசந்த்ரா பட்டர்சரித்திரம்

வேதசாஸ்திர நிபுணர் நிரபேக்ஷர் மண்பொன்கன் மணிவே றென்னுர்
கோதறுமக் கினிதோத்திரம் புரிவா ரரிபஜனை குறைவதில்லார்
மேதகுதாசரி பியென்னு நதிக்கரையி லமளநே ரெனவிளங்கும்
தீதறு மூரதனில் ராமசந்திர பட்டரெனும் பேர்திகழ வாழ்வார்- (க)

அவ்வூரி லரசனுக்குக் குலகுருவாய்த் தாமிருந்து மருந்தல் பிச்சை
தவ்வாதா ராய்வரு நாளரசனது மனைவியவர் தமக்கே தேனும்
செவ்வாகப் பொருளுதவ நினைத்தவர் தந்தேவியனைச் சேரக்கூவி
ஒவ்வாத விலைபெறு நன்மணி யணிகளு தவியுவப்புடன் வணங்கி. (உ)

இன்றடி யேன்றருவ தினீர் வெறுப் பின்றிக் கொளல்வேண்டுமென்னவேண்டி
நன்றுமனைக் கனுப்புவிக்க வவர்மீண்டு தம்மகத்தினண் ணக்கண்டு
துன்றுபட்டரிந்த வுபாதியை யேதுக்காக நீசுமந்து வந்தாய்
ஒன்றுமில னமைத்திரு மாலிப்பொருள் கடமிலாசை யுளத்துண்டானல். (ங)

என்றுதிரு மாலடி யாரிவை கூறமகிழ்நர் சொல்வ திதமே யென்ன
அன்று கொணர் பூஷணங்க ளனைத்தையுந் தம்மகத் தோமகுண்டத் தாழ்த்தித்
துன்றுமுபா திரகிதாராய்ப் பத்தினியா ரிருக்கு நிலைதுலங்கக் கண்டு
நன்றுமகிழ் வுடையரானர் பட்டரிப் படிக்கு நடந்த செய்கை. (௪)

அரசனறிந்துடன்றனது குலகுருவாகிய பட்டரகத்துக் கெய்தி
விரசிய வரடி வணங்கியுமக் களித்த வணிகளெல்லா மீட்டு மீகென்
றுரைசெய்யவ வருணைவாய்த் திருமாலை வேண்டுதலு முடனேயங்கு
வரைசெய் துறமோ மகுண்டந் தனிலிருந்து புறப்பட்ட மணிப்பூ ணெல்லாம்.

தாந்தரு போதிருந்ததிலுந் தகைமிகையா யவ்வணி கடயங்கக் கண்டு
வேந்தன் வியந்த வரடியிற் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து மேவ
வாய்ந்த வரசனைப் பார்த்துப் பட்டருன தணிகளெல்லா மகிழ்விற்கொண்டு
சார்ந்திடு னதகத் தென்னக் கொடுத்தது கொள்ளே னென்று வேந்தன் சாற்ற.

பட்டரந்த வூரிலுள விரவலர் களாயவரைப் பரிவிற் கூவி
இட்டமுட னரசனுத வணிகளெல்லா மினிதளித்து மகிழ் வியற்றி
வட்டமதிக் குடையாற்கு விடைகொடுத் துபாதி யிலராகி வாழ்ந்தார்
அட்டமகிஷிகளோடு மறுபதி ருயிரர் மகிழ நற்கன்பு கூர்ந்து. (எ)

ராமசந்திரபட்டர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் ருஅ-க்கு சரு௲ருக

முற்றிற்று

சுஹறக்ஷா பக்தர் சரித்திரம்

ஆம்தா பாத்தென் றறையு மூர்தன்னிலே
மேம்சு ஹறக்ஷா வெனும் பெயர் மேவியே
தாம் எப்போதும் ஹரிதியானந் தனில்
வாம் உளத்தொடு வைகினர் பேடியாய். (௧)

தம்மை யேத்துற பேடிகடம் மிடைப்
பொம்ம லுற்றுப் புறத்துறிற் புத்திதான்
கம்ம லுற்றிடுங் கண்ட பொருளிலென்
றம்மனத் தொடகத் தமர்வாரரோ. (௨)

பெண்கள் போலுடை பேணி யுடுத்துவார்
மண்கொள் பொன்னிடை யாசையை மாற்றினார்
வண்கொள் சிந்தையொரு மித்திருந்தனர்
பண்கொள் வேய்ங்குழ லானடி பற்றியே. (௩)

அன்னவொண்ண மறிந்தலர் மேன்மங்கை
தன்னகின் பன்சகுண ரூபங்கொடு
மன்னலான தரிசனம் வாய்ப்புற
நன்னர் நல்கிவந்தான் பலநாள்களும் (௪)

அந்த நாட்டிலக் காலத்திலே மழை
சிந்தலின்றி வறுமை சிறந்திட
வந்ததாற் பயத்தோடன்னம் வாய்ப்புறு
நொந்தவாலு யிர்யாவு நுடங்கியே. (௫)

அன்னதோர்ந் தந்தத் தேசத்தா சன்றான்
மின்னிநன் மழைபெய்திட வேண்டியே
துன்னு நற்றவஞ் செய்யத் தொடங்கினான்
இன்னலோ டுணவின்றி யெழுதினம். (௬)

ஆக மற்றையவன் கனவின் கண்வி
வேக வந்தணன் வேடங்கொடு வந்து
மேகவண்ணன் சுஹறக்ஷாவின் மேவி நீ
மோகமின்றி வணங்கத் துதிமொழி. (௭)

பேசின் மற்றையப் பேடிகருணையால்
ஏசினன் மழை பெய்யுமதின் றெனில்
மாசினுலணு மாத்திரமும் மழை
கூசிப்பெய்வதில்லா துறுங்கொள் கென்றான். (௮)

மறையவேந்தன் விழித்தவை மன்னினோர்க்
கறையக் கேட்டவ் வவையிலுள்ளோ ரெலாம்
இறையை நோக்கியா ராயினுஞ் சீதரன்
குறைவிலா வருள்கொண்டுறவா னெனின். (௯)

சீருளா னுலகத்தி லெல்லாரிலும்
நேருமாதலி னியந்தப் பேடியைச்
சாரு நிற்கநா தாழ்வென் றெண்ணது போய்த்
தீருமாரி பெய்யாக்குறை தீர்ந்தெம்மை (௰)

காத்தியென்று கழறிடக் காவலன்
போய்த் தொழற் கெண்பொருந்தினன் போயினன்
வாய்த்த பேடிதன் மாணடி தாழ்ந்துதன்
நாத்தழும் புறவேத்தி நவிலுவான். (௰௧)

என்கனவி லெதிர்ந்தொரு வேதியன்
நன்குவந்து நவின்றதி யாதெனில்
புன்கணின்றி நுமைச்சரணம் புகில்
மன்குவாழமழை பெய்யு மென்றனன். (௰௨)

ஆதலாலும் மருளினி தெங்கள் பாற்
சேர்தல் வேண்டு மென்றேயிறை செப்பினன்
கோதிலாரது கேட்டு வைகுந்த நி
கேதனே புருஷோத்த மகேசனே (௰௩)

ஆணும் பெண்ணு மலாது லகத்தர்க்கு
நாணுமாறு பிறந்த நலமிலேன்
பேணு மில்லுழை வந்து பெருந்தகை
கோணு மாறில னுய்க்குறை தீரவே (௰௪)

எனவணங்கும் பெருமை யெற்கேன்றந் தாய்
இனைய யானென்று முற்றத் திறங்கியே
கனைவிசும் பினைக்கண்டு கொண்டே நின்றார்
அனையர் நின்று மின்றுயிற்று மாரியே (௰௫)

மழை பெய்யாமையினால் வருத்தங் கொடு
விழிகள் மூடினர் மேவி மனத்திடை
நழிவில் விண்டுவை யுன்னித்தயா நிதி
எழில்வண்ண வெனத்துதித் தெண்ணுவார். (௰௬)

காவலன்றன் கனவிலோர் வேதிய
னவைடைந் தென்னிடை நண்ணு கென்ற நீ
மாவி சும்பு பெய்யாமல் வருப்பது
மேவுனக் கறமோ வென வேண்டினார். (௰௭)

பலவிதத்திற் பணிந்திவர் வேண்டியும்
சலதரம் பொழியா துறத்தாஞ் சினம்
குலவலாகி யின்றுதியுட் கொள்கிலேன்
மலரினங்கை மணாளனே யென்றெண. (௰௮)

மூக்கி லுற்ற முழுமணி நத்தினைப்
போக்கிக்கை வினையைத் தகர்க்கப் புகக்
காக்க நின்றவக் கண்ணன் கருணையால்
மேக்கு நின்று மழைபெய்ய மேவிற்றே (௰௯)

மழைகனத் துவரு ஷிக்க யாவரும்
தழையுளத் தொடத்தாசரை நோக்கியே
குழை வதற்றுக் கொண்டாடின ராகவீ
ரொழுதினத் தளவும் பெய்ததே மழை. (உ0)

பகலும் ராவும் விடாதுப யோதரம்
தகவ தாயந்த நாடுதழைப் புற
மிகவும் பெய்த துகண்டந்த வேந்தன்வந்
திகழ்விலுத் தமரைத் தொழுதேத்தினன். (உக)

ஐயயான்றரு கின்றதை யாதரம்
செய்து கொள்கெனச் செப்பினன் வேண்டலும்
மெய்யர் யாதொன்றும் வேண்ட கில்லேனினி
பொய்ய தாமுடல் போக்குற வேண்டினேன். (உஉ)

ஆதலாலடை வாகச்ச மாதியில்
காதலோடுற வேகுழி கல்லியே
நீதரற்கு நினைகென வேந்தனும்
கேர்தறக்குழி கல்லிக்கொடுத்தனன். (உ௩)

தாசர் ஸ்ரீ ஹரிதன்னைத் தியானிக்க
நேசமாய் நெடுமாலு முன்னெய் தினன்
ஆசறத் தந்தனன் அபயந்தரத்
தேசம் யாவுந் தெரிந்தவண் மேயின (உச)

வந்தெலோரு மலரொட பீர்ப்பொடி
சிந்த நின்றனர் சேர்ந்துள சாதுக்கள்
முந்து தாளமிர்தங்க முழங்கயாழ்
தந்திதை வந்து தண்ணிசை பாடினர். (உரு)

ஸ்ரீ தரன்றிரு நாமஞ் செழிப்புற
ஓதுபாட லொடாடின ராயுறத்
தாதர் வந்த ஜனங்களை நோக்கி யென்
றிதிறீக்ஷை கொள்வோர் ஜன்மந்தீர் வரால். (உசா)

என்று சொல்வதை யாவருந் தேர்கிலார்
நின்ற போதொர நாதனெடிது வந்
தொன்றி யெற்குபதேச முரைக்கென
அன்றவற்குபதேச மளித்தனர். (உஎ)

மூக்கிற் குத்தினர் நத்தை முயங்குற
ஆக்கித்தங்கை வளையுமவன் கையிற்
சேர்க்கப் பெய்தன ராசியுஞ் செப்பினர்
ஊக்கத்தோடு சமாதியிலுற்றனர். (உஅ)

வளையுநத்தும் வனைதுகிலுங் கொண்டு
களைகணயவர் சீடர் பொன் காதலன்
வளைவிணுமம் வழுத்தினர் வாழ்ந்தனர்
விளைவதாயிற்றின்றும் மந்த மெய்ம்மையே. (உக)

ஐஹக்ஷா பக்தர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் ருள க்கு செய்யுள் சதுசுாஅ0

முற்றிற்று

பன்ஹாஜிரசபுத்திரர் சரித்திரம்

குஜராத்தி தேசத்தில டோகர பூரெனு மூர்க்குக் கோவாயேதும்
பிசகாத குமான் சிங்கு தனக்குமிகு பிரியராய்ப் பெயர்கிலாராய்
வசிஞான பன்ஹாஜி ரசபுத்ரர் ஸ்ரீ ஹரியை மனத்துட்கொண்டு
முசியாமற்றிரு நாமமொழி வாராய்ப் பொய்யிலராய் முயங்கு நாளில். (௧)

வந்துள தீபாவளியினிர விற்றீ போற் சவத்தை மன்னன் செய்தான்
முந்தரசனிடத்திருந்த பன்ஹாஜி நள்ளிரவின் முயன்றெழுந்து
தந்தண்ணிவில் கஞ்சுகத்தை கசக்குதலு மரசனது தன்னைக் கண்டேன்
இந்தவகை யிப்போது செய்கின்றீரெனக் கேட்கவிவர் சொல்கின்றார். (௨)

துவரைதனிற் றீபோற்சவந் திகழ்கின்றது துழாய்த் தொங்கலானுக்
கவணுளவர்ச் சகராடை பூண்களால லங்கரித்தாரதி செய்போதில்
உவமையிலா னங்கிதனி னெருப்புற்ற ததுதீர வுஞற்றல் செய்தேன்
தவலருஞ்சீ ரோயென்று ரதுகேட்டாச் சரியமிகத்தழைந்து வேந்தன். (௩)

இப்போதக் கண்ணனெந்த விதத்தாடை யுடுத்திருக்கின்றான் சொல்கென்ன
மெய்ப்போதர் பச்சையுடுப் பெனவிளம்ப ராவடா வூர்க்கு வேந்தன்
தப்பேது மிலனென சட்டகனுதலின வனுற்றான் றேர்வானுய்
அப்போ தேவரைந்துய்த்தான்றுவரைக்கோ யிலினேதாச் சரியமென்ன. (௪)

சட்டகனங் கெழுதியுய்த்ததைத் தெரிந்து கண்ண பிரான்றனக்குத்தேகத்
திட்டது வோபச்சை யுடுப்பதிற் கருப்பூரத் தீபமியற்றும்போது
பட்டது தீயதைக் கசக்கிய வித்தனன் பன்ஹாஜி யென வரைந்து சேர
விட்டனன் மற்றது கண்டு குமான் சிங்கு மிகவியந்து விளம்புகின்றான். (௫)

இங்கிருந்து மங்குளதை யறிய வல்லீர் நீர். திருமாற்கேற்ற தாசர்.
உங்கள் பெருமையைத்தெரிய வல்லேனோ யானென்ன வுவந்து கூறித்
தங்குமவர்க்கிரண்டு கிராமந்தந்துஞ் சேவை தினந்தருதல் வேண்டும்
எங்களுக் கென்றினிதோ தஹரி நாமமோது கவெப்போது மென்றார். (௬)

வேறு.

என்ற சொற்படி யேந்தலும்
நன்று நாம நவின்றவூர்
ஒன்றினன் புகலுத்தமர்
துன்றினர் துவரைக்கணே (௭)

பன்ஹாஜி ரசபுத்திரர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ருஅ க்கு செய்யுள் சதுகூளஅ௰எ

முற்றிற்று

ஜயமல்லராஜர் சரித்திரம்.

———:○:(ο):○:———

மேடமெனு மூர்க்கரசர் விண்டு பூசை யிற்றினமும்
சோடசோ பசாரமுடன் பூசித்துத் தொழுது துதி
நீடவொரு ஜாமபரியந்த மொரு நினைவினராய்
மாடெவரும்பூ ஜாகாலத்தில் வராதுற வகுத்தார். (௧)

ஜயமல்லராஜ ரெனத்திரு நாமந்தான் விளங்கப்
புயலென்னுந்திரு மேனிப் பொன்னு தன்றிரு நாமம்
நயமன்ன வெப்பொழுது முச்சரித்து நனிவருவார்
தயைமன்னு மற்றவர்க்கொர் தம்பி தனக்கிராச் சியத்தில். (௨)

சமபாகம் பெறவேண்டித் தானவ்வூர் விட்டயலில்
அமர் வாறுயச் சேனைபல வமைவாகச் சேகரித்துத்
தமயன் விண்டு பூசையிலே தானிருக்குஞ் சமயத்தில்
சமர் செய்து கோட்டை தனைத்தான் பிடிக்க வேண்டினன். (௩)

சதுரங்க சேனையுடன்றன் வந்து கோட்டை தனை
முதிர்கின்ற சினத்தோடு முற்றுஞ் சுற்றிலும் வளைந்தான்
அது கண்டு ஜயமல்ல ராஜரருள் மந்திரியும்
எதிர் சென்றத்தளத்துடனேற்றிக லதிகமாய்ச் செய்தான். (௪)

வந்த வெதிரிகளடங்கார் மேற்கொண்டு வலிமிகுந்தார்
அந்த விறலினை யறிந்து மந்திரியு மரசரைமுன்
தந்தவன்னை தனக்குரைப் பத்தாய் பகைஞனே னுவலியன்
இந்த வமையத்தென்னை செய்வதென வினைவுற்று. (௫)

அரசர் தமக்கறிவிக்க வேண்டிய தென்றறைகிற்க
விரைவுற்ற மந்திரி யிவ்வேளையவர் பூசையிலே
பரவுற்றாரெனச் சொல்லத்தாய் பரிவினுடன் வந்து
புரவலர்க்குத் தெரிவிக்கப்பூசை புரிந்திருந்தவரும். (௬)

தாய்க்கு மறுமொழி சொல்லார் சாமளனென்றே சொன்னார்
வாய்த்த கருணை நிதியு மிவனம்மை மனத்திடைவைத்
தாய்க்கொன்றுங்கூறு மல மார்கின்றான் மனந்திரும்பான்
ஏய்த்தியலும் பூசை முடிவளவு மெனவே யெண்ணி. (௭)

உடன் சகுண ரூபங்கொண்டொரு குதிரை தனிலேறி
அடர் செங்கை வாளுடனே யாயுத மெல்லாந் தரித்துத்
திடமன்னு கோட்டை வாயிற்கதவைத்திறந்து கொண்டு
படர்கின்ற சேனைதனிற் பாய்ந்தனை வரையும் படுத்தான். (௮)

சேனைவிரைந் தோடினவச் செய்கையெல்லாங் கோட்டைமதில்
மேனிறைந்த நகரார்கள் பார்த்துவியந் திவ்வீரன்
தானொருவன் யாரோதிர்த்த தளங்களையெல் லாஞ்சாடிக்
கானவழி விரைந்தோடக் கலக்கின னென்றுறப் புகழ்ந்தார். (க)

வாசிமேற்கொண்டிருந்த வயவீரன் ஜயமல்ல
ராஜனொரு தம்பிதனை நனிசாடி யுறப்பிணித்துத்
தேசுமிகு கோட்டைக்கு வந்துசெறிந் தமைச்சனிடை
ஆசறத் தந்தனன்மறைந்தா னவனையவன் சிறைப்படுத்தான். (ய)

பூசையடை வேமுடித்துப் புரவலனார் புறம்வந்து
நேசமிகு மந்திரியை நோக்க வவனிகழ்த்தினான்
தேசுமிகு சாமளரு பத்துடனோர் திறல்வீரன்
ஆசையுடை யுடுத்தினனு யாயுதங்கள் பலதரித்து. (யக)

குதிரையின்மே லேறிவந்து கோட்டைவா யிலைத்திறந்தங்
கெதிர்கின்ற சேனையெல்லா மிரியச்செய் தானபின்பு
முதிர்கின்ற கோபமுடன் முடுகியதம்பியைப் பிணித்துப்
பிதிர்வின்றென் னிடைத்தந்து பெயர்ந்தனன் மற்றவனெவனோ. (யஉ)

தெரிகிலேன் றம்பிதனைச் சிறைப்படுத்தி னேனென்ன
அரசர்பிரான் றிகைத்திதுசா மளன்செய்கை யெனவறிந்து
பரசியவென் பொருட்டாயிவ் வளவுபரி வுறக்கொண்டான்
விரைசெய் துழாயின னென்றுமிகுந் துயரமேற்கொண்டு. (யங)

சாமளரு பங்கொண்டோன் றனைக்குறித்துப் பலவிதமாய்
நோமளவ ராய்ப்புலம்பிர் துதிகள்பல நுவன்றுதம்பிக்
காமளவு சேவைதந்தா யானென்ன வபராதம்
கோமளமேய்த் தோய்செய்தேன் சேவையெற்குக் கொடாதொழிந்தாய். (யச)

என்றரசர் புலம்புதலு மிவர்நினைவெல் லாந்தெரிந்து
குன்றுகுடை கொண்டோன்ச குணரூபங் கொடுதோன்றி
நின்றரசர் வணங்கவப யந்தந்து நேர்மறைந்தான்
பின்றையவர் தம்பிதனை வரவழைத்துப் பிணிப்பவிழ்த்தார். (யரு)

தம்பியுட னவர்தாளிற் றாழ்ந்தெழுந்துந் தகைதெரியேன்
வெம்பியென தறியாமை யால்விளைத்த மிகையெல்லாம்
நம்பிபொறுத் தருள்கவென நயந்துருக்கு மணிநாதன்
எம்பியுன்மு னெய்தினனே லெவருனக்கு நிகராவார். (யசு)

நீவாய்த்த பாக்கியமே பாக்கியமென் றுறநிகழ்த்தி
மேவாத ரத்திலொடு வியன்மார்பத்துற வணைத்தார்
தாவாத வன்புகொடு வயிரமின்றித் தாம்வாழ்ந்தார்
ஓவாம லிருவருந்தா மோதரனை வழுத்தியுற்றார். (யஎ)

வேறு.

உற்றவக் காலந்தன்னி லொருதச்சன் றன்னோன் முன்னோர்
சொற்றநூற் படியேகோயி றுலங்குயர் வாகக்கோலி
மற்றது தனக்குக் கர்ப்பக் கிரகமா மணியினாலும்
முற்றுயர் தங்கத்தாலு முதிர்சிறப்புள தாச் செய்து. (யஅ)

அதிலொளிர் முகுந்தன்றன்னை யன்பொடு பிரதிட்டித்து
எதிர்செலும் வாயிலின்றி யெவருஞ்செல் லாமலோங்கும்
மதில்சுல வுறநூலேணி வழிவயிற் ருனுட்சென்று
கதிதரும்மலன்றன்னைக் கண்டுபூ சித்துப் போற்றி. (௰௯)

சன்னிதி முன்னேயோர்சார் தங்கிவாய் மோனமாக
மன்னிநா ரணனை யுள்ளம் வதிதரக் கொண்டென் னுள்ளே
துன்னுமா தவனேயைவர் தூதனே துளவமார்பா
என்னித யத்துக்கெய்து மிப்படி யென்கண்காண. (௨௰)

வெளியிலு மகிழ்ந்துகாண வேண்டுமென் றேதுதிக்க
களிகொடு முகுந்தனோ கம்புசக் கரங்கட்கம்வில்
ஒளிதரு கதைகொண்டொண்ணூ லொடுமெணி பதுமத்துப்பொன்
மிளிர்தரு மார்பு செங்கேழ் விடுமணிக் குண்டலம்பூண். (௨௧)

பொன்னுடை துலங்கப்பாதம் பொலிசிலம் பொலிக்கச்சென்னி
மின்னுறு கிரீடம்பொற்ப விளங்கினுன் விளங்கக்கண்டு
தன்னுளத் தடங்காவின்பந் தானுற முகுந்தன்பாதம்
மன்னுசெங் கரத்தாற்பற்றி மயிர்புள கித்துக்கண்ணீர். (௨௨)

வார்ந்தவ சத்தனுகி மணித்தவி சதனிலேற்றிச்
சார்ந்தசோ டசோபசாரந் தனித்தனி நிரம்பச் செய்தங்
கார்ந்தபின் பரியங்கத்தி லமையக்கண் வளர்த்திப்பாதத்
தோர்ந்துகை வருடியென்போ லுளர்கொலோ வொருவரொன்று. (௨௩)

எண்ணினன் சாமியோக நித்திரை யியல்வதாக
நண்ணிய வரசன்முன்போ னணுகிநூலேணிமார்க்கங்
கண்ணிய வரண்மனைக்குட் கலந்துபின்னிவ்வாருகப்
பண்ணினன் பலநாளாகப் பலருமஃ தறிவுருமல். (௨௪)

மற்ருரு தினத்துட்சென்று வந்த நூலேணிதன்னை
அற்றைநா ளெடுத்திடாம லயர்ந்துபோய்ச் சன்னிதிக்குள்
உற்றரி சேவைதந்தங் குறைந்தன னுகவன்றுன்
செற்றமின் மனைவிவந்து செறிந்தநூ லேணிமார்க்கம். (௨௫)

சென்றங்கு நோக்கக்கண்டாள் செறிபரி யங்கமீது
மென்றுயில் புரியுஞ் சாமி மெல்லடி வருடிக்கொண்டு
முன்றங்கு கணவன்றன்னை முகுந்தனைப் பணிந்துள்ளன்பு
துன்றுற வவசமாகித் தோத்திரம் பலவுஞ்சொன்னுள். (௨௬)

அவளன்பும் பணிவுந்தேர்ந்த வாரியன் மனமிரங்கித்
துவளரு கருணைநோக்கஞ் சூழ்தலு மரசன்கண்டிங்
கிவளெவ்வா றெய்தினுளென் றெண்ணிமற்றவளை நோக்கி
குவளையொண் கண்ணுயெவ்வா றெய்தினை யென்றுகூற. (௨௭)

இன்றுநூ லேணிதன்னை யெடுத்திடா தெய்தினிர்நீர்
நன்றது கண்டுள்வந்து நானிந்தப் பேறுபெற்றேன்
என்றனள் வணங்க நன்றென் றிருவருந்தினந் தோறெய்திக்
கன்றது குணிலாக் கொண்ட கண்ணனைச் சேவித்துற்ருர். (௨அ)

ஜயமல்லராஜன் திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௫௯க்குச்செய்யுள் சதூளாஉ௫

முற்றிற்று

ஸ்ரீ தரபண்டிதர் சரித்திரம்.

யாவரிடத்திலு மேவி சுவாச மியன்றோராய்
ஒவறுகால மெலா மரிபஜனை யொருவுகில்லா
தேவரு வாரவர் பத்தினி கற்பினிலே மிக்கார்
தாவறு நிர்மல சித்தமுடன்றனி தாம் வாழ்வார். (க)

ஆயவர் ஸ்ரீ தரபண்டித ரென்றினிதா நாம
மேயவர் யாரும் விகற்ப முரைக்கிலு மெய்யென்னும்
தூயவரோர் தினம் யாத்திரை மேவுறுணிந்தாரா
யேயவர் பத்தினியார் பரிமேலுற வெய்துற்றார். (உ)

வாசியை யோட்டி யோராரணியந்தனில் வருபோது
மாசிழை சோரர்கள் வந்து தொடர்ந்தனர் மார்க்கத்தே
ஆசிலர் பத்தினியார் தொடர் வுற்றடை வாரைக்கண்
டேசிதர் வுற்றனர் நெஞ்சுதுணுக்கெனவே சொல்வார். (௩)

பொழுது மறைந்துறு போழ்து வனத்திடை புக்குற்றோம்
பழுதுறு மென்று பயந்தன னென்றவர் பத்தாவைத்
தொழுது திரும்புவம் வந்தவழிக் கொடெனச் சொல்லக்
குழுமின சோரர்கள் யாந்துணை யென்றுகுறிக்கொண்மின். (௪)

அஞ்சகிலீரென நீருரை செய்வதினாலச்சம்
விஞ்சுதறீர் கிலம்யாமி வணுஞ்சொலின் விசுவாசம்
நெஞ்சுறவே பிரமாண மியம்புதினோர் வோமென்
றெஞ்சலிலாஹரி நேயரியம்பலுமே சோரர். (௫)

உம்முடனெம்மிலு மோவகிலாதுறை யோர் சான்றாம்
செம்மலிராமனறிந்துற வெம்மிடை சிதகில்லை
வம்மினெனச் சொலலுஞ்சதி புருஷர் மனந்தேறித்
தம்மினடந்தனர் பண்டிதரோடவர் சார்வாராய். (௬)

குறைவில் பரம்பொருளாகிய வார்த்தைகள் கூறுற்றோர்
சிறை தொக வந்தவர் பண்டிதர் தந்தலை சேதித்துத்
தறையுறலுங் கலனடை யெலாங் கொளன்றுஞ் செய்தார்
பிறைநுதலார் பரி நிலவினராயது பின் பார்த்தார். (௭)

பதிவிழு மோசை தெரிந்து திரும்பினர் பார்த்தாரைச்
சதிபுரி சோரருனதனை வெங்கொலை தாஞ்செய்தோம்
வதியிடை நீயதை நோக்கினதாற் பயன் வாராதென்
றதிர்குரலாயுரை கூறலு மாதரசானோர் தாம். (௮)

நீர்கரி யென்றுரை யான் மவிராமனு நேர்ந்தானே
சார்கிலனே வென நோக்கின னென்றவர் சாற்றுமுன்
சீர் கொளிராமனெனுஞ்சனுவைக் கொடு சேர்ந்தங்ஙன்
நேர்களர் யாவரையுங் கொலை செய்தனனி மிடத்தே. (க)

ஸ்ரீ தரபண்டிதர் தம்மிடை வந்தருள் சேர்கண்ணால்
மேதக நோக்க வெழுந்தனர் சான்றென மேவுற்றோன்
ஆதர மோடிவணெய்தினனம்மை யளித்தற்கென்
றோதினர் பத்தினியோடு வணங்கிட வுறுராமன். (ய)

அவ்விருவர்க் கபயந்தரல் செய்தவர் பின்பாக
வெவ்வன நீங்குறு காறும் வழித்துணை யாய்மேவி
எவ்விதமோமறை வாயினன் மற்றி வருந்தீர்த்தம்
செவ்வயினொடின ரரிபஜனஞ்செய்து திகழ்வுற்றார். (யக)

ஸ்ரீ தரபண்டிதர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் சுயக்கு செய்யுள் சதுளாஉயசு

முற்றிற்று

ஹரிபாளதாசர்சரித்திரம்

சாதுசஜ்ஜனர்க்குப் பூசை தகச்செய்தங்க வருக்காடை
ஓதன முதலதான முஞற்றரி பாள ரென்போர்
மாதனர் கால மெல்லா மாதவனுமஞ் சொல்வோர்
நிதமுதானத் தாலே பொருளெலாஞ் செலவு சேர. (க)

ஆயினு மிவர் தங்கீர்த்தி ஹரியடியார்கள் கேட்டு
மேயினராக மற்றோர்க் குதவுற வெறுக்கையில்லா
தேயினை வுறலாயில்லை யென்பதற் கிசைகிலாராய்
மீயுயர் பொருள் களீட்ட வேண்டினர் திருடவேடம். (உ)

கொண்டனர் மார்க்கஞ் சொல்வோர் கொடு வருபொருள் களெல்லாம்
மண்டினர் பயமுறுத்திக் கவர்ந்தனர் வரு சாதுக்கட்
கண்டுறு திருத்தி செய்வ தாயின ரானபோதும்
விண்டடியார்கள் யான் செய்வதில் விருப்புறுத லொன்றே. (ங)

எனக்குறுபயன் மற்றிவ தெவர் பொருளோவவர்க்கே
தனக்குரு தருமமென்று துணிந்தபி மான மின்றி
வனத்துழாய் மார்பன்றொண்டர்க் குதவினர் மருவு நாளோர்
தினத்திவண் வருஞ்சாதுக் கட்கீவ தொன்றிலதைத் தேர்ந்து. (ச)

அம்பு விலங்கை கொண்டோராரணியத்திற் சென்று
பம்பியிங்கெவர் நேர்வாரோ வெனவழி பார்த்திருக்க
நம்பு மவ்வழியில் யாரு நடப்பதில்லாமை கண்டு
வெம்புவர் பசியாலின்று வீட்டின் மேவுறுஞ் சாதுக்கள். (௫)

என்செய்து மெனத்துன்பத்தின் மூழ்கினரிருப்பத் தேர்ந்து
மின்செய் பொன் மார்பனங்கோர் தனவணி கன்வேடத்தை
மன் செய்து மனைவியோடு வஸ்திரபூணஞ் சிறக்க
நன்செய் பண்டியின் மீதேறி நடத்தியவ்வழி வந்தானால். (௬)

வருவதை நோக்கி நின்ற மாலரி பாளருள்ளம்
பெருகின ரின்பம் வில்லிற் பிறங்கனலம்பைப் பூட்டி
அருகடைந்தவரை நோக்கி நுங்களாபரண மெல்லாம்
தருதிரன்றேற் கொல்வேன் யானெனவுருத்த தட்டச்சார்ந்தோன். (௭)

தீனபாவத்தைக் கொண்டெங்களைக் கொல்லேற் சினமுங் கொள்ளேல்
யானென தில்லாள் பூணோடி யாவையுந் தருகின்றேனென்
றூனமில்லணி களெல்லா முதவினனவை யெல்லாங்கொண்
டானதம்மனைக்கு வந்து சாதுக்களருந்தச் செய்தார். (௮)

இங்கரிதன்னை நோக்கி யிலையிலுந்தாசன் மெத்த
வுங்கன யோக்யனம்மை வெருவல் செய்துடைமை யெல்லாம்
அங்கை கொண்டற நிர்வாண மார்க்கினன் போனானென்று
செங்கமலத்தாள் சொல்ல ஸ்ரீ தான் சிரித்துச் சொன்னான். (௯)

அவன மக்கியற்றலான வுதவியை யறிகிலாமல்
கவன மற்றின்ன சொன்னாய் கழறுதல் சரியன்றென்னப்
புவனரக்ஷகிய தேது புகன் மெனப்பூரி கேள்வன்
இவண மக்காவி தந்தவுதவி யெண்ணலை நீ யென்றான். (௰)

நம்பெயர் நினைக்கலாளை நாடின னலிந்து மற்றோர்
தம்பொருள் பறித்து நம்போர் சாற்றுவோர்க் குதவி செய்தான்
என்பதையுந் நீயெண்ணா யென்னவு முரைக்கக் கேட்டு
அம்புயத் தமருந் தேவியவன் கருத்தறிவோ மென்றாள். (௰௧)

இருவருஞ் சாது வேஷமிணங்குறக் கொண்டு தாசர்
மருவகம் வந்து சீதாராம வென்றுரைக்க மற்றோர்
உருகினர் காதிற்கேட்டங் கோடிவந்தார வணங்கித்
திருமனைக் கழைத்துச் சென்றாசனந் தந்தங் கிருக்கச் செய்தார். (௰௨

சோடசவுப சாரஞ் செய்திரு வர்க்குஞ் சுவைச் சோறிட்டுத்
தோடவிழ் நறும் பூவோடு சுகந்ததாம் பூலந்தந்து
நீடவர்தம்மை யேத்தி நிர்வரத்தவ மென் செய்தேன்
பீடமர் நுமக்குவேண்டும் பொருளெது பேசுகென்றார். (௰௩)

நானொரு வணிகனிந்த நங்கையோடங் கோர் காட்டில்
போனவப் பொழுதோர் சோரனெம்முடைப் பொருள்க ளெல்லாம்
தான பகரித்துக் கொண்டானது தன்னால் வருத்தஞ் சார்வுற்
றானதிவ்வேடம் வந்தோ நும்மிடை யென்றானையன். (௰௪)

பத்தருங் களது சொத்தைப் பறித்தவ னெங்குற்றாலும்
சித்தமாய்க் கொணர்வ னென்ன ஸ்ரீ தரன் மனையோ டேற்ற
வர்த்தக வடிவங்காட்ட மற்றவர் நோக்கி யின்னோர்
சொத்த பகரித் தோன்யானே யெனமனத் துணுக்கங் கொண்டார். (மரு)

நாணுறீஇ யனுதாபித்து வைகுண்ட நாதனேயிங்
நீணிலம் பாதந்தோய நின்றன னென்று தேர்ந்து
காணுதற் கரிய கோலங்கண்டனெ னென்று கண்ணிற்
பாணிமிக் கொழுகநின்று பரிந்தனர் பகர லானார். (மசு)

தேவர்தந் தேவனை தீனபந்தோ செங்கண்ணா
ஆவயினு மதசொத்தைய பகரித்தவன் யானே யால்
மேவருஞ் சாமித்துரோகி யாயினே னென மெலிந்தென்
தீவினை பொறுத்தி யென்று திருவடி வணங்கி நின்றார் (ம)

நல்ல வர்தமைப் பூசிக்க னனிநயந்துனது புத்தி
அல்லது நலதென் றெண்ணுதது திருடற் காயிற்றுச்
சொல்லது பிசகென்றோதிச் சுரந்தரு டௌும்ப நோக்கி
வல்லதன் சகுண ரூப மற்றவர்காண நல்கி. (மஅ)

தழுவியின்றாதி சோரந்தனைச் செயே லுனது பக்கல்
வழுவறு சித்தியெட்டும் வைகுறு மவற்றைக் கொண்டு
குழுவு சாதுக்கள் பூசைகுறைவறவியற்றுகென்று
பழுதிலா னுரைத்துப்போனு னவருமப்பணி யினின்றார். (மக)

ஹரிபாளதாசர் திருவடிகளேசரணம்

ஆகச்சரித்திரம் சுகக்கு செய்யுள் சதுளாசமரு

முற்றிற்று

ஜம்புதாசர்சரித்திரம்.

என்றுஞ் சீதரன்றன்னைத்தியா னித்து
துன்று சாதுக்கடம் மிடைத் தோமிலா
நன்றி சாலன்பு நண்ணினர் ஜம்புவென்
றொன்று நாம முடைக்குடி யானவர். (க)

உழுது நற்பயி ரோம்பிப் பசித்து ளோர்
பழுதுறு துணவிட்டுப் பவனத்துட்
குழுவினோ டொடு கூடியுண் டுற்றனர்
வழுவிலா தவர்வை குறுநாளிலே. (உ)

ஒருதினத் திரவுற்றவர் தாமுழும்
எருதி ரண்டையுங் கொண்டன ரேகினர்
சருவுசோரரத் தன்மை தெரிந்தனன்
கருணை சேர்கமலக் கண்ண னென்பவே. (ங)

தன்னிடத்தன்பு சார்வுறு ஜம்புதான்
இன்ன லுற்றயர் வானெரு தின்றியே
என்னவுன்னி யெருதிரண்டுஞ் செய்து
துன்னு மத்தொழு வத்திடைத் துற்றனன். (ச)

விடிந்தபின் னெருதைக் கொடு மேவினர்
படிந்த கொல்லை யுழுதுறப் பத்தர் பால்
அடைந்து கண்டன ரந்த வெருதினை
மிடைந்த விங்கெவ்விதத்தி லென்றெண்ணியே. (ரு)

அல்லிற் கொண்டவம் மாடுகளுள்ளவோ
இல்லிற் கண்ணில்லையோ வென வேகினர்
புல்லக் கண்டனர் போதவியந்தனர்
மல்லற் சோரர் மறுதினந் தன்னிலும். (சு)

கங்குல் சென்றந்தக் காளைகடம்மையும்
தங்கை கொண்டு தம்மில்லிடைச் சார்ந்தனர்
செங்கண் மால்பினுஞ் சேரச் செய்தான் விடை
அங்குச் சம்பு கொண்டன் றென வேகினர். (எ)

பூட்டியங் குழப்போந்தனர் கண்டனர்
ஓட்டு சோரர் மிகவியந் துற்றனர்
நாட்டு மிவ்வகை நாள்பலவுஞ் செய்தும்
மீட்டுஞ் சம்புவின் மேவவிடை கண்டார். (அ)

இந்தச் சம்பு வென்போரரி தாசனொன்
றந்தச் சோரர றிந்தவர் தம்வயின்
முந்திக் கண்டுமை மோசஞ் செய்தே மிக
மைந்துற்றும் விடைகொண்டென வாழ்த்தினார். (கூ)

திருடிச்சென்ற வெஞ்செய்கை பொறுத்தும்
அருளுக் கேற்றபடி யெமை யாக்குமின்
தெரு ளுற்றீரெனச் சேவடி தாழ்ந்தனர்
மருளுற்று ரவர்சொன் மனங் கொண்டனர். (ய)

மனதில்யான் கொண்டமாடுகள் வேறெனத்
தினமுமைய முறுவகை செய்தனே
நினைவருங் கருணாநிதியே யென
அனகமாலை நினைத்தழு தேங்கினர். (யக)

என்பொருட்டின வாறு நடத்துறத்
துன்பு றுத்தின னிற்கெனச் சொல்லியே
அன்பரிப் படியேத்தவணங் தனன்
முன்பு பின்பு நடுவின் முதல்வனே. (யஉ)

ஜம்புகண்டரி தாளைப் பணிந்திட
நம்பு மாற பயந்தந்து நண்ணினன்
பின்பு சோரற்கருள் செய்து பேதுறு
தின்பின்மால்பெயரோத்தி யிருந்தனர் (யங)

ஜம்புதாசர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம்கூஉ-க்குச்செய்யுள் சகூளளாருயஅ

முற்றிற்று.

தனுசாடர்சரித்திரம்.

தாரணி தனிற்றனுசாட் டெனும்பெய
ரார்குடியான வரவர்க்கு மெய்வய
தோரொழு நிகழ்வுறு போதிலுற்றனர்
சீரரி பத்தர்கள் மனைக்கட் சேரவே. (௧)

மற்றவர் தஞ்சரண் வணங்கி மாலரி
நற்றனித் தாசர்க ளனஞ்செய்து சீர்
உற்றசாளக் கிராமத்துக் குள்ளன்பு
பெற்றனர் பூசிக்கப் பெரிது கண்டனர். (௨)

கண்டவரடி பணிந்தியானுங் கண்ணனைறன
ரொண்டெனப் பூசிக்கவருள் சுரந்து நீர்
விண்டுரு வாயதை யருளுமின் னெனத்
தண்டவில்லாதரி தாசருன்னினார். (௩)

மருவிவனே சிறுவயதுள் ளானெனக்
கருநிற மானதோர் கல்லைத் தந்தனர்.
தருதலு மதைத்தனு சாட்டுவப்புடன்
இருகரங்களினு மேற்றினிது பூசிப்பான். (௪)

தினமுமாடு கடமை மேய்க்கச் செல்லுறும்
வனமதிலொரு புறம்வைத்து நானஞ் செய்
தினிய நன்மலர் பறித்தெய்தியர்ச் சித்துப்
புனிதராய்த் தாமுணுங் கட்டுப்போனகம். (௫)

கருணையங் கண்ணனே கனிவொடுண்கெனப்
பெருகுமன்பொடு நிவேதிக்கப் பேரருட்
டிருமகணாயகன் சிறுவரன்பினுக்
குருகினன் றினந்தொறு மகிழ்வினுண்டனன். (௬)

சிறுவருந் தினந்தினஞ் சேடமுண்டனர்
மறுவற வளர்ந்தனர் வாழ்வின் வைகினார்
பெறுவய விடைவிதை பெய்யவோர்தினம்
குறுகுறு போதரி தாசர் கூடினார். (௭)

அரிதனக் கன்பர்நீரா தலாலனம்
பெரியவர் தமக்கெலாம் பெரி தளித்துளீர்
விரிபசி யெமக்குநீர் தீர்த்தல்வேண்டுமென்
றுரிமையி னுரைத்தன ருவரை நோக்கியே. (௮)

மாலடியாருரை மைந்தர் கேட்டுநம்
பால்விதை யன்றிவே றில்லை பார்ப்புறில்
சால்பினர்க்கிவ் விதை தன்னிற்போனகம்
எல்வகைசெய்து மென்றுள்ளத் தெண்ணினார். (௯)

வருமரிதாசனை யழைத்து வம்மெனக்
கருதியபடி யகங்கலந்து போனகம்
பெருகுறச் சமைத்த[illegible]ர் பேணியிட்டனர்
தருமுண வுண்டனர் பசிதணிந்தனர். (ம)

நீரொமது பசிநீக்கி னீரதாற்
சீரரி நும்வயிற் சேர்ந்திருக்கென
நேர்மகிழ்கொடு மிகவாழ்த்தி நீங்கினர்
பேரரி தாசர்கள் பெயர்ந்த பி[illegible]பரோ. (மக)

இல்லற மினிதுற நடத்தியல்ல வே[illegible]
சொல்லரி தாம் பரமார்த்தந் துய்ப்பதிந்
நல்லவருள விதையனைத்து நல்கினர்
எல்லையிற் பயிர்செய்வதெனவென்றேசினர். (மஉ)

யாவரு மிவ்வகையியம்பக் கேட்டவர்
தாவர நிலத்திடு வதிலுஞ்சங்கம
ராவயினிடலழகியது மற்றதில்
மேவரிதாசரில் விடுத்த னன்றெனு. (மங)

ஹரிஇரு நாமங்க ளறைந்து முன்புதாம்
புரிதரு பூசையும் புரிவ தாயினர்
தெரிதிரு மாலவர் செறுவில் வித்துகள்
சொரிதரல் செய்தவை துலங்கச் செய்தனன். (மச)

ஏசினயாவரு மிவர்வயற்கணே
தேசுறு முளைமிகச் செழித்தல் கண்டனர்
கூசினர் வாய்மிக வியப்புக் கொண்டனர்
பேசிலீதரி யருளென்று பேணினர். (மரு)

மாலருளாற் பயிர்வளர்ந்து கோதுமை
மேல்விளை வுற்றதைக் கண்டு மெய்யவென்
ஞலிது செய்வதிங் கேற்கு மோவெனுச்
சால்பெருந் தோத்திரஞ் சாற்றிப் போற்றினர். (மசு)

முன்விளை வதின்மிக விளைந்து முற்றிய
அன்னவை தமைக்கொணர்ந் தரிதன் ருசருக்
கின்னமு தட்டுண விரும்பி யிட்டனர்
பன்னக சயனனைப் பரவி வாழ்ந்தனர். (மஎ)

தனுசாடர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் சுங-க்குச்செய்யுள் சஅளஎமஞு.

முற்றிற்று.

சுகாநந்தர் சரித்திரம்

ஹரிதன்னுமங்க ளனுதினஞ் சொல்பவராகிப்
பெரியமா லடியார்களை யன்புடன் பேணிக்
கரியமால்பிர் சாதமீவாரெனிற் கைக்கொண்
டுரியதுள்ளுக்கீ தென்றினிது வந்தனருண்பார். (க)

சுரசுரீ யெனுமனைவி யோடுறு சுகாநந்தர்
பரமபாவன ராய்வருவார்பதி விரதா
சிரமணித்தம தன்பருக் கேய்வன செய்து
விரவுசாதுசஜ் ஜனரையும் பூசிப்பார் விரும்பி. (உ)

இன்னதன்மய ராயிருவருமன் மிசைந்து
துன்னுநாட்சுகா நந்தரைச்சோதிக்க வேண்டி
மன்னுதுர்ச்சனர் சிலரிலட் டுகவர்க்கம் வாங்கி
நன்னர் மால்பிர சாதமீ துண்கென நல்க (ங)

உகந்து கொண்டினி துண்டனர் சுகாநந்த ருண்ண
இகழ்ந்து நீர்கடை யியல்வதை யுண்டிர்வே றியரோ
தகுந்தசெய்திலீ ரெனநகைத் தனர்பிராய்ச் சித்தம்
வகைந்து செய்கிலி ரோற்குலக் கேடினி வாய்க்கும். (ச)

என்றுரைப்பவர் தம்முன்னோர் நாழிகை யிகக்க
மென்றுதின்றவெல் லாம்பழம் படியுறு மேவத்
துன்றுவாயினின் றெடுத்தளித் தனர்சுகா நந்தர்
அன்றதைக் கண்டதுர்ச் சனர்பயந்துள மயர்ந்தார் (ரு)

வியந்துமற்றவர் தாளிடைப் பணிந்துவீழ்ந் தெழுந்து
நயந்துமக்கலர் மேன்மங்கை நாயகன் கருணை
இயைந்திருக்கின்ற தியாஞ்செய்த பிழைபொறுத் தருள்க
உயர்ந்துளீரெனத் துதிபல வுரைத்தனர் போனார். (சு)

சிலதினங் கழிந்தபின் பொருதினஞ்சுகா நந்தர்
உலவும் யாத்திரை செல்வதற்குன்னினர் மனைவி
திலகவாண்முக நோக்கிநீ நம்மனை செறியும்
நலவருக்குமுக் கரணமுஞ் சுத்தியாய் நாளும் (எ)

பூசை செய்தவர் சேவைகொள் கெனநனி புகன்று
மாசில் யாத்திரை சென்றனர் சாதுபோல் வடிவத்
தேசிலான் வரக்கண்டனர் சுரசுரியென்போர்
நேசமிக் குறப்பூசிக்கக் கண்டுள நெகிழ்ந்து. (அ)

நினது ரூப சுந்தரத்திடை மூழ்கின னீயென்
மனதுகந்திடப் போகதானங்கொடு மாதே
எனலுங்கற்புடை யார்மனத் திரங்குத லின்றி
அனகரோபுசித் தருள்க போகதா னம்பின்பாக. (கூ

உம்மதெண்ணமென் றறுசுவைப்போனக முடனே
செம்முவேடதா ரிக்கிட வுண்டனன் சிறக்க
நம்மதெண்ணமுற் றிற்றெனக் காமத்தை நயந்தான்
அம்மனைக்கணே யிருந்தனன் பொழுதத்தமிக்க. (௰)

யாமமொன்றுசென் றபின்பந்த விணையில் கற்புடையார்
தாமமர்ந்துறு பள்ளியிற் சயனநன் கமைத்துள்
ளேமணந்தவ ரடியிணைக் கமலங்க ளெண்ணிக்
காமம் விஞ்சின கசடனுள் வரவழைத்தனரே. (௰க)

வேடதாரி யுட்சென்றனன் மாதவமின்னார்
ஆடல் வெம்புலி யாகத்தன் கண்களுக்கமைய
நீடலர்ந்ததீ பத்தொளி யிற்கண்டு நில்லா
தோடவெம்பய முடையனுய் வெளிப்புறத்துற்றான். (௰உ)

பொன்னி னாரமென் றெடுத்தது புயங்கமாகியதும்
நன்னர் நல்லமு தாயது நஞ்சதாகியதும்
என்ன நெஞ்சுற வெண்ணின னடுக்கமுற் றிருந்தான்
பன்னு பள்ளியி னின்றுரு முழக்கொடு பார்க்க. (௰௩)

அஞ்சினன்வெளிப் புறத்திலே நின்றுகொண் டன்னே
விஞ்ச நிற்கப ராதியாகிய வென்றன் மிகைதான்
எஞ்சுறப் பொறுத்தருள்க வென்றெதிர் நின்றுவணங்கித்
துஞ்சினன்மிகு தூரத்தே வந்தொரு சூழல். (௰௪)

மறுதினத் தருணோதயத் தெழுந்தந்தமாதர்
குறுகிவாயிலிற் சாணத்தைக்கொண்டனர் தெளிக்க
உறுவதாயின போதுகண்டனன் வெளியுற்றோன்
நறுமலர்ப்பதம் வணங்கினன் றுதித்தன னயந்தான். (௰௫)

பிழைபொறுத் தருள்கெனப் பிரார்த்தித் தனன்பெரிதும்
குழைவுறக்கண்டு கொமளக் கோம்ப ரன்னாரும்
தழைவுறச் சமாதானமாய் நன்றென்று சாற்றத்
தொழுது மற்றவன் காமமாதிய வெலாந்தொலைத்தான். (௰௬)

ஊழியஞ் செய்தங்குற்றனன்றிங்கனன் கொழிய
ஆழிமாலன்ப ராகிய சுகானந்தரடைந்தார்
கேழிலாதவர் தமைக்கண்டு வேடமேற்கிளர்ந்தோன்
வாழியென்றடி பணிந்தன னிகழ்ந்தன வகுத்தான். (௰௭)

நன்றெனச் சுகாநந்தருமபய நல்கினராய்த்
துன்ற வன்றனக்கின்னருள் சுரந்து நாடோறும்
மன்றலந்துழாயவனடி வழுத்தினர் வாழ்ந்தார்
ஒன்றி மற்றவனும் மரிதாசனா யுற்றான். (௰அ)

சுகாநந்தர் திருவடிகளேசரணம்

ஆகச்சரித்திரம் கூசக்கு செய்யுள் சதுளாகூ௰கூ

முற்றிற்று

மாதவதாசர்சரித்திரம்.

வேதசாஸ்திர நிபுணர் மிகுவிரக்தர் பிரபஞ்ச விவகாரத்தில்
காதலிலாதில் வாழ்க்கை தனிலிருந்து பல்காலங்கழிந்த பின்பு
மாதர் மனைவியர் பரமபதஞ் சென்றாரன்றே மாதவரென்பேரார்
நோதகுசம் சாரபந்த மற்றதெனச் சமாதான றுனித்துக்கொண்டு. (௧)

மனையிலுள தனதான்ய பாத்திர வஸ்த்திர முதலாம் வகைகளெல்லாம்
கனநேயத்தொடு மறையோர்க்குத் தத்தஞ்செய்து பாதிகள் கழிந்து
தனைநேரில் ஜகநாத யாத்திரை சென்றார் சென்று சமுத்திரத்தில்
நனர் நானஞ்செய்து ஜகநாதன் சன்னிதி சென்று நமஸ்கரித்து. (௨)

சகுண ரூபங்கண்டு தேவாதி தேவாவை குண்ட நாதா
மிகுபந்த மறுபட்டவெனக்குச் சுஜனபுத்ரர் மனைவிமித்ரர்
வெகுதனந் தாய்தந்தை குருதெய்வ நீயேயல்லால் வேறொன்றில்லை
தகுவாய்மை யாகவென்று சாதனமு நின்பஜனை தான்வேறில்லை. (௩)

என்றரியின் பாதார விந்தங்களைச் சிரத்திலேந்திவேண்டி
நின்றபொழு தர்ச்சகன் கண்டேன் சுவாமியை நலிவு நோகின்றாய்நீ
ஒன்றுமிலாக் கையொடுற்று விழுந்து விழுந்தே கும்பிடுகிறாயுன்னி
நன்றுபுறஞ் செல்கென்று தள்ளிவிட்டான் மாதவரு நனிகலங்கி. (௪)

தனியிடஞ் சென்றங் கிருந்துசாமியுன்றன் சகுணரூ பத்தைக்காண
நனிவிரும்பு கின்றேனீ வந்தருள்வா யெனமூன்று நாளிருந்தார்
புனலு முண்ப தில்லாம லரிதியானஞ்செய்த வசந்தாம்பூண்டு
மனவுருக்கு மணிகாந்தற் கருள்பிறந்து தேவிதனை மகிழ்ந்து நோக்கி. (௫)

இன்றுநீ சகுணரூ பங்கொண்டு மாதவதா சன்முன்னேகி
நன்றுபோனக மிடுக வெனவுடனே லோகமாதா நன்றென்று
துன்றுசுவை யோதனமோர் பொற்கலத்தினிறைத்தங் குத்துன்னி முன்னே
நின்று தியானித்திருக்குந் தாசர் தமை யெழுப்பியுண்க நீ யென்றோத. (௬)

துயிலுணர்ந்து ஜகன்மாதா வடிவழ கெல்லாங்கண்டு துணுக்கென்றஞ்சி
மயிலனையதாயே நீயார் சொல்லு கெனவுருக்கு மணித்தாயைய
செயிரற நீயாரைத்தியானிக்கின்றா யோவந்தச் செல்வன் மார்பில்
உயிரனையளாயமரு முருக்கு மணியானுனக்கிங்குணவு நல்க. (௭)

பரம புருஷன்றந்தான் விடை யெனக்குன்றனக்குஞ் சில்பகலிலீவான்
வரமருளுஞ் சகுண ரூபத்தை நீவிரைவிலுண்டு மகிழ்தியென்று
திரமொடுரை செயத்தாசர் தேவியடிகளில் வணங்கி யுண்டல் செய்தார்
கரமொடு கால்சுத்தி செய்யப் புனலுந்தந்தாள் கருணைக்கடலே யன்னாள். (௮)

பொலன்றட்டத்துடன் மணிகள் பொதிந்த வகப்பையுமங்கே புகக்கிடத்தி
நலந்திகழ் கோயிற் சென்றாள் மாதவரங்கவற்றை நனி சுற்றஞ் செய்தத்
தலந்தனிலே வைத்துக்கொண்டுறங்கினார் பின் பருணோதய காலத்தில்
வலந்தரு கோயிற் கதவைத்திறந்துள்ளாரதி செய்வோர் வந்து நோக்க. (௯)

கனகத் தட்டினைக்காணார் களவாயிற்றென்று நனி கலங்கித்தேட
மனம் வைத்தாராய் வெளியில் வரும்போது மாதவர் தம்மாடிகண்டு
சினமுற்றிங்கிவனலு நாளாகக் கொக்கைப் போற்றி யானங்காட்டி
அனகச்சொத்தினைத் திருடினனென்று பிணித்தனர்போயறைக்குள் வைத்தார்.

அன்றிரவிற்சக நாதனர்ச்சகர் தங்கன விடைவந்தந்தத்தாசன்
நன்றெனக்குப் பிரியமுள்ளோன் மூன்று நாளுபவாச நண்ணலானன்
சென்றுருக்குமணி தன்னைப்போன கந்தந்தருள்க வெனச் செப்பினேன் யான்
மன்றன் மலரவளங்கே மறந்திட்டாளவனை யென்னீர் வருத்து கின்றீர். (மக)

விடுகவெனச்சொலி மறைந்தானர்ச்சகர் கண்விழித்தெழுந்து வீணேயன்றோ
கடுமை செய்தோம் பத்தரை யென்றனுதபித்து மாதவரைக் கட்டவிழ்த்து
நெடுநயஞ் செய்தடி வணங்கியறி யாமற் செய்தபிழை நீர் பொறுக்கென்
றடுசுவைச் சோறிட்டவன் பாற்கொடு வந்தாலிங்கனஞ் செய்யச்செய்தார்கள்.

பின்பு கண்ணன் பிரசாதமுந் தந்தாரன்று முதற்பேணி யன்பற்
கின்பு செய்து பிரசாத மீந்து வந்தார் மாதவதா சென்போரங்கே
மன்பிரசாதத்தையுண்டு வாழ்ந்திருந்தாரிப்படிக்கு வரும்போதோர் நாள்
அன்பொடிர வினிலிறையை யர்ச்சித்துக் கற்பகிரகத்தைப் பூட்டி. (மஈ)

தங்கண் மனையடைந்தனரர்ச்சகர் வெளியிற்றங்கிய மாதவதா சென்போர்
செங்கணெடு மாறியானத் துடனே தூங்குதல் செய்திருக்கும் போது
அங்க நடுங்குறக் குளிருண்டாயததனைத் தெரிந்த வமலன்றன்மேல்
பொங்கு நெடும்போர்வைதனைக்கொடு வந்து தாசருக்குப் போர்த்திப்போனன்.

அருணோதயத்திடை வந்தர்ச்சகர் பொற்கதவு திறந்தங்கு நோக்கக்
கருணைநிதியின் போர்வை காணாராயதி சயித்துக் கலங்கித் தூங்கும்
தெருண் ஞான மாதவர் பாலோடி வந்து போர்த்திருக்கத் தெரிந்திவர்க்கு
மருணீவு கண்ணபிரான் முழுதன்பு கொண்டுற்றா னெனவணங்கி. (மரு)

துதிசெய்தா ரவ்வூரிலரசனிவர் பெருமை தனைச்சொல்லக் கேட்டான்
அதிநேயங் கொண்டிவர் பாலடைந்து நமஸ்கரித்துத் தோத்திரமுஞ் செய்ய
மதிஞான மாதவர் கண்டிவ்வளவு நமக்கேதுக்கென மறுத்தப்
பதி நீங்கிவடமதுரா நகரடைந்து கண்ணபிரான் பதிக்குட்சென்று. (மசு)

கர்ப்ப கிரகத்திடைப் போய்ப்பிரானடி சேவித்து நிற்கக் கண்டங்குற்றோர்
சர்ப்ப சயனத்தனரு குறத்தகுமோ வென்று வெளிதள்ளி விட்டார்
பிற்பணிய வந்த தொண்டரங்கு நின்றும் வேறொரு பாற்பெயர்ந் திருந்து
பொற்படியுந் திருமார் பன்றனை யுள்ளங் கொண்டு புகழ்புகலும் போது (மஎ)

கனவாள னெனுமொருவ னிவர்கண்ணன் றாசனெனக் கருதியுண்பொ
ஜனசாமக் கிரியை யெல்லாங் கொடுவந்தட்டுண்க வெனச் சாற்றத் தாசர்
அனயாவும் பாகஞ்செய் தடலரியைத் தியானிக்க வப்போதே மால்
வனமாலை கிரீட குண்டலங்கள் சங்கு சக்கரங்கள் வயங்க வந்தான். (மஅ)

பீதாம் பரந்துலங்க வெதிர்நின்றோன் றனைநோக்கிப் பெயரா வன்பர்
பாதா ரவிந்தத்திற் பணிதலுந் தாசனை யெடுத்துப் பரிந்தணைத்து
நீதானென் பிராண சினேகித னுன்னைத் தள்ளிவிட்டார் நீதிதேரார்
மேதாவி யானவுன்னைத் தேடிவந்தே னென்று விழிகளி னீர்விட்டான். (மகூ)

தாசர்தாமுங் கண்கணீர் பெருகவழுது சாப்பிடுகவென்று
போசனமிட் டிருவரு முண்டானபின்பு கால்கைசுத்தி பொருந்தச் செய்து
வாசவனத் திருமார்பன் கோயில்வந்தபின் பங்குவைக ரேறும்
நேசமுடன் பூசிப்போர் நிவேதனங் கொண்டெதிர் சாரநிமலன் கண்டு. (உ0)

இப்போதுதான் யான் மாதவதாசருட னுண்டிங் கெய்தினே னீர்
கைப்பாகஞ் செய்துதரும் போனகம் வேண்டாம் பசியகட்டிவில்லை
மெய்ப்பான வெனதுமாதவ தாசர்தமை வெளியில்வெருட்டி விட்டீர்
அப்போதேயவர் கோபம் கொண்டய லோரிடந் தனிலே யமர்ந் திருந்தார். ()

ஆதலா லவரைச் சமாதானஞ் செய்தழைத்து வந்தாற்றான் யான்
ஓதனமுண் பேனன்றே லுண்ணே னென்ற சரீரியா யுரைக்கப்
போதவியந்துந் திகைத்துந் தெளிந்து மாதவதாசர் புறம்போய்க் கண்டு
மேதகவாய்ச் சமாதானஞ் செய்தழைத்துவந் தனரார்ச் சகர்விரும்பி (உஉ)

வந்தமாதவ தாசர் வடமதுரா புரிதனிலே நான்கு மாதம்
விந்தைய ரிபஜனைசெய்து விடைபெற்றுக்கோ குலபிர்ந்தா வனத்தின்
முந்தியரு ளூதனைச் சேவித்துப்பின் ஜகநாத முடுகிச் சென்று
கந்தமலிதுள வோனைக்கண்டு சேவித்திருந்தார் கழிந்த சின்னாள். (உங)

அதிசார நோய் கூடவதனாலே மிகவ சக்தராய் நடக்கக்
கதுவாமல் மெள்ள மெள்ள நடந்துபோய்க் கடலின துகரையைச் சார்ந்தார்
மெதுவாக வடிக்கடி போய்ச் சவுச்சியஞ் செய்யக் கூடா மெலிவு கண்டு
மதுவா ருந்துழாய் நெடுமால் சகுண ரூபங்கொண்டு வந்துமாதோ. (உச)

கலசத்தி னீர்முகந்து கொண்டுவந்து கொடுக்கிற துங்கலை துவைத்தங்
குலரவைத்துக் கொடுக்கிறதும் பின்னும் வேண்டிய பணிகளுஞற்றல்செய்தும்
நலமுறுத் தறனைக்கண் டேழியஞ் செய்ய நண்ணினையே நாதா நீதான்
அலமுறுத்திந் நோய்தீர்க்க வல்லையல்லையோ வென்னவமலன் கூறும். (உரு)

உடலிற்கு பிராரப்த முள்ளதெதோ வதைத் துய்த்தே யொழிக்க வேண்டும்
குடலுற்ற விந்தநோய் தனைத்தீர்க்க வெனக்கியாதோர் குறையுமில்லை
தொடலுற்றநோய்துய்த்துத்தொலைக்காமல்யான்றொலைத்தாற்றொடரும்ஜன்மம்
படலுற்ற நோய்ச் சேஷந்துய்ப் பதனுக் கினிநான்கு பகல்கழிந்தால் (உசா)

விட்டேகும் வெய்யவினையா ரோக்கியம் பிறக்கு மென விளம்ப
முட்டாத நெடுநேயர் நன்றென்று நாலுன்கு முடிந்த பின்பு
தட்டாதா ரோக்கியம் பெற்றுச் சிலநாள் கழிந்த பின்பு தர்க்கந் தேர்ந்தோன்
மட்டாருந்துழாய் முடியோற் கன்புறு மாதவதாசர்வயின் வந்தானால் (உஎ)

வந்துகண்டு நீரோமா வேதாந்திநும் முடனே வாது செய்யப்
புந்தி கொண்டு வந்தேன் யானென்று சொல்ல நன்றென்று புகன்று தாசர்
இந்தவமயங் கொல்லைக்கேகி நான்வருகின்றே னிருமென்றோதி
உந்து திரைக்கடற் கருகே சென்றுவந்தோன்றனை யுன்னியுணர்வ தானார் (உஅ

வாதஞ் செய்போதவனுக் கவமான நேரிட்டால் வருவ தென்னே
மாதங் கந்தனைக் காத்தவை குந்தா விதனையெந்த வகையிற் றீர்ப்பாய்
நீதங் கொண்டெடன வேண்டியிருக்கும் போதிணை யில்லா நிமலன் றேர்ந்து
போதங் கொண்டுயர் தாசர் வடிவங்கொண்டு தர்க்க வேதியன்பாற்போந்தான்

அவனொடு வாதித்து வென்று மறைந்தான் பின்று சரவண னுகக்கண்டு
தவபண்டிதன் வணங்கித் தலமெல்லாம் ஜயித்துவந்தேன் றர்க்கத் தாலே
இவனொன்று நீவிரொரு வார்த்தையா லெனையென்றீ ரொன்று கூறப்
புவனங்களுண்டவன் செய்புதுமையி தென்றவற்குப் புகன்றார் தாசர். (௬௰)

பண்டிதனுந் திரிகரண சுத்திகொண் டானய்த் தாசர் பதம் வணங்கி
அண்டு மெனக் கனுக்கிரகஞ் செய்தருள வேண்டு மெனவன் பினேத்த
வண்மை வோனடித் தாசரருள் செய்தார் பக்தி மார்க்கத்தை வாய்ப்பக்
கொண்டவனு முத்தரிக் கவிவரு மரிபஜனை செய்து கூடிவாழ்ந்தார். (௬௧)

மாதவதாசர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௬௫-க்குச்செய்யுள் ௪௩௯ அ௱௨௰௪

முற்றிற்று

ஹரிவியாசர் சரித்திரம்.

புரியுளே புகழ்பொருந் துவடமாம துறைவாழ்
கரியன் முந்துகருணு கரனை நெஞ்சுகவர் வோர்
தெரியுநான்மறை துணிந்தபொருள் சிந்தை திகழ்வோர்
ஹரிவியாசர் தெருளன் பினர்சிறந்த வறவோர். (க)

சகலஜீவர்களை யுந்தமது ஜீவனெனவே
முகமனன்குடையர் முன்னினர் சிறக்க வொருகாற்
றகவினீடு ஜகநாத மதுசார வுடனே
இகலிலாததம சீடருடனே குமளவில். (உ)

புனிதமான வொரு பூம்பொழிலை நோக்கியவிடத்
தினிதிறங்கினர்க ளெய்தின தொர்காளி பதிதான்
தனியொர் சூத்திர னடைந்தொர் தகரைப் பலிசெய்தான
மனியகாளி வயினன்னது தெரிந்து மதியோர். (ங)

ஜீவவெங்கொலை திருந்து மிவணெய்து தறகா
ஒவல் செய்கென வெழுந்துதம சீடருடனே
ஆவயின் சமயல் செய்வது மொழிந்தகல்வுறு
மேவலாயினர் மிகுந்ததுயர் கொண்டன ரரோ. (ச)

இனையதே சமியல்கின்ற ஜனர்தீமை யியல்வோர்
அனையசோலையி லிருந்தது மரும்பவமெனு
நினைவினோர் பசிநிரம் புறநடந்த கல்வுறப்
புனைவுசேர் குமரிகண் டயர்வு கொண்டு புகல்வாள். (ரு)

எனைநி கர்த்தபல சக்திகளுமே வல்புரியப்
புனையுமச்சுத னடிக்கினிய புண்ணியர்பசித்
தினையலுற்றி வணகன்று நெடிதே கறகவோ
அனையரப் படியுறிற் பெருமையெற் கமையுமோ. (சா)

அன்றியும் பெரிது சாருமப சாரமெனவே
சென்றுமற்றவர் முனின்றுபல செஞ்சொல் பயிலா
நின்றுதாளிணை வணங்கியரிநேய நிறைவீர்
ஒன்றுகேண் மெனநி றுத்தின ளுணர்த்தினளரோ. (எ)

நீயிரென் வயினடைந்து பசிநீட நெறிமேற்
போயிலென்னது தெய்வத் தகுதிபோ மதனிலென்
கோயின்மேவி யமுதுண்டு குளிர்கொண்டடை மெனுத்
தீயின்மேய கொடியிற்று வளல்செய்துளா செய (அ)

தாசர்நீகொலை விரும்பு தறவிர்ந்து றுதியேல்
நேசமோடடை வுணியுறுதி சொல்லுதி யெனக்
கூசமின்றி யுயிர் வெங்கொலை கொளே னிதுதிடம்
வாசமேவ வினிவாரு மெனவந் தனரரோ. (கூ)

வந்து சோலே புனிதம்பெற வக்துத்தடை வுடன்
மூந்துறுஞ் சமயல்செய்து முறையிற் பசிதெற
அந்தவீரி யனகர்க்கரசன் மாடிரவி லேய்
தந்துறுங் கனவி லேயது தனைத்தெரிவுறு. (ώ)

ஒதியிந் நகருளா ரொனையுனிக் கொலேசெயா
நீதிசெய்தியினி நீயிது செயாதமை வுறில்
காதியுன்னே யெனின் மேவுகணனுக் கிறை செய்வேன்
தீதிலிந் நகருளா ரொடென வோதல் செயவே. (ώக)

அவனுணர்ந்து துயில்மந்திரி வரக்கடி தழைத்
திவணடைந்த கனவைப் பயமுடன் றனியிசைத்
தெவனுமின்று முதல்வெங்கொலே செயாதியல் கெனக்
கவன மாயதனே யாருமறியக் கழறினன். (ώ௨)

காளிகோயி லிடைமேவு மரிதாசர் கழலின்
மீளியா னவரசெய்தி வினாவிற் பணிவுறு
ஆளினென்னே யணுகச் செய்துபதேச மருள்கிந்
நாளி னென்ன வவர் ஜீவவதை நாடுற லென. (ώங)

செப்பிமால் பஜனே செய்யவுபதேச மருள
ஒப்பி யன்னவர் தனூர் புகவழைத் துடனடைந்
தப்பதிக் கணறுதிங் களளவு மவருறத்
தப்பில் பூசனே புரிந்து தழைவித் தனனரோ. (ώச)

அந்தமா நகருளா ரெவருமால் பஜனேயில்
முந்திவாழ்வுற முயன்றொரு மடம்புனேதல் செய்
தெந்த யோகியரு மெய்தும்வகை செய்தவ னுறத்
தந்தசீடர் சிலர்தங்கும் வகையுஞ் செய்தனரோ. (ώரு)

ஆணபின்பு ஜகநாத மடைவேயடை வுறீஇ
ஞானநாயகனே நன்குதரி சித்தடி தொழாத்
தீனபாவமொடு நின்று துதிசெய் பொழுதிலச்
சான கிரமண னன்புட னெய்தித் தழுவினன். (ώசு)

அபயநல்கி மறைவா கவரிதாச ரரிதன்
உபய பாதமிக வுன்னினர் வணங்கி யுடனே
இபமு னெய்து மவனெய்தும் வடமா மதுரைபோய்
நிபமி லானடி நினேந்தினி துறைந்தன ரரோ. (ώஎ)

ஹரிவியாசர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் சுகு-க்குச்செய்யுள் சதுஅாசώக.

முற்றிற்று.

திரிபுரதாசர் சரித்திரம்.

வேறு.

மதுரா நகரரசானவன் மதிமந்திரி யாகிப்
பொதுநீவுதல் புரிவார் திரிபுரதாச ரெனும்பேர்
அதுநீடினர் நலதேசிக ரருளானது பெறவே
முதுஞான மிருந்தார் துறவது சேரமுயன்றார். (க)

உளவாகிய தனதானிய முதல்யாவையு மூரார்
கொளேயே கொளவிடல் செய்தனர் குறையா நிறையொடு சீர்
வளையா நெறிபுகு பத்தினி யுடனே வரமதுவார்
துளவார் வனமதில் வந்தனர் துயர்தீர் வுறலானார். (உ)

அங்கே வளர்வுறு கண்ணனை யானந்த முடன்கண்
டிங்கே யுறுவது நன்றென வெண்ணங் கொடவன்றன்
பொங்கேழ் புகழ்பலவா யவைபுகல் கின்றன ருற்றார்
சங்கேய் கரமனையார் முகநோக்குற்றனர் தாசர். (ங)

கண்ணற் கொருகலை நல்குறு கருத்தேய்ந்த தெனக்கென்
னெண்ணப்படி செயல்வேண்டின னெனச் செப்பின ரோர்நாள்
கண்ணாற் கருநல மிக்குயர் ஞானத்திரு வன்னார்
அண்ணற் கணவனை நோக்கின ரன்போ டிவையறை வார். (ச)

நம்பாலொரு பொருளும் மிலைநானுளுமெ தேனும்
அன்பா லயலா ரீவதிலடு வெம்பசி தீர்வேம்
கொம்பா நடுமலர் மாமகள் கொழுநற்கெது குறைவு
வன்பார் கலையொடு பூடண வகைபற் பலவுளமால். (ரு)

நீரோன வனுக்குக் கலைதருமா நினைவுற்றுச்
சோர்வாகிற தென்னத் துணைவியை நோக்கினர் சொல்வார்
நேர்வாயொரு மின்னே யிவணீ சொல்வது மெய்தான்
சேர்வான தென்னுள்ளத் ததுதெரியே னதுசெய்வேன். (சு)

எனவே தமதில் லத்துறுமசிக் கூட்டினை யெடுத்து
மனநேய மொடெய்திக் கடைமருங் கின்விலை செய்தங்
கனதால் வருமீ ரொட்டென ஞவைக்கொடு கொண்டார்
உனலாகிய கலைகொண்டுடனே கோயிலை யுற்றார். (எ)

சந்தக் கமலத்தார் தருதையற் கிறைதன் மேல்
இந்தக் கலைதனை யர்ச்சகரோ போர்த் தெனதுள்ளத்
துந்தக் கவலையை நீக்குதி ரெனவோதின ருவன்கை
அந்தக்கலைதனை நல்கிட வவ்வர்ச் சகனறைவான். (அ)

சாமிக்குடன் மேற்போர்த்திடத் தகவில்ல தனைக்கொண்
டேமிக் கவன்மேற் போர்த்தென வீந்தாயிலையோ நாண்
டேமிக்குறு துளவோற்கிது சிறப்பன்றெனச் செப்ப
நேமிக்கிறை வயினென்குறை நிகழ்த்தித்தனி நீரோ (கூ)

ஒப்புக் கொளும் வகைசொல்லுதி றென நன்கினி தோதித்
தப்புற் றிலர் போனாரது தன்னைத்தளை வீழ்த்திச்
செப்புற்றதோர் பாயற்கிணை செய்தேதுயில் செய்தான்
கைப்புற்றவ னுடலைகுளிர் கண்ணற்குடல் கலந்த (௰)

நிற்கும் வகை கூடாதுற நடுக்கந்தர நின்றார்
ஒற்கந்தர லேதோமிக வொளிகண்ணனுக் கென்ன
மற்கொண்டிறு கலையிற்பல வகைகொண்டுடல் போர்த்தார்
பொற்கண்டன துடனின்றில துறவுங்குளிர் பொங்க (௰௧)

தீச்சட்டியும் வைத்தாரத னாலுங்குளிர் தீரா
தாய்ச்சிட்டர் பிரானுக்குறு வதையர்ச்சக ரன்பால்
வாய்ச்சிட்டவர் முதலோரது கண்டார்மன மனுங்கி
ஏய்ச்சிட்டித னுக்கென்செய்து மென்றேகுலை கின்றார் (௰௨)

அடியார்தரு கலைமேற்றுயி லன்னான்கனவினிலே
நெடியோனுட னேசென்றென தடி யானருள் கலைநீ
மடியா துறு குளிர்நீரவெ னுடல் போர்த்தென வுரைக்கத்
துடியா வவனெழுந்தேயய லுறுவோர்க்கது சொன்னான் (௰௩)

எல்லாரு முணர்ந்தக்கலை யினைநாதனுடன்மேல்
உல்லாசம தாகப்புனை வுறலுங்குளிர் தீர்ந்து
மல்லானைவெல் கண்ணன்முனை வகையாயுறநின்றான்
நல்லார்பல ருங்கண்டனர் வியந்தார் நனிமாதோ (௰௪)

கலைநல்கிய வடியார்கனமே நன்றென மகிழா
உலைவில்லவர்பாற் சென்றவருபயக்க ழல்பணிந்து
நிலையுள்ளவர் தமக்கிச்செய லெல்லாநனி நிகழ்த்தத்
தொலைவில்லவ னடியாரது தெரிந்தே துதிசெய்து. (௰௫)

கோயிற்குள ணைந்தே யெதிர்குளிர் மாமலர் கொண்கன்
தாயிற்பரிவது செய்ததுதனை யெண்ணினர் கண்ணீர்
பாயப்பெரி தின்பங்கொடு பணிந்தார் பரந்தாமா
நேயத்திரு மகணாயக வென்றே துதிநிரப்ப. (௰௬)

தெருள்சேர் வுறுசகுணப் படிவச்சேவை செய்திடவே
அருளாழிய னெதிர்வந் தபயந் தந்தினி தகன்றான்
மருள் போயினராகித் திரிபுரதாசர் மகிழ்ந்து
சுருளார் முடியுறு மாதவன் பெயர் சொல்லினர் வாழ்ந்தார். (௰௭)

திரிபுரதாசர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௬௭க்கு செய்யுள் ௪௲௮௱௫௰௮.

முற்றிற்று

லாடுபாவாசரித்திரம்

தொலைவிலாவளஞ் செறிந்துள தாகிய ஜோத்பூர்
இலகுகின்றவர் விரக்தர் தம்முயிரி னெவ்வுயிரும்
குலவ வெண்ணு கின்றவர ரிபஜனையிற் குறையா
துலவுமன் பினர் லாடுபாவா வெனுமுரவோர். (௧)

தீர்த்தயாத்திரை செய்வதற்குத் தனித்தேர்ந்து
மார்க்கத் துள்ளமா லாலயங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்தும்
கார்க்கருங் கடல்வண் ணன்றனடியலாக் கண்டும்
சீர்த்தி லாதகா வூனொனுந் தேயத்தைச் சேர்ந்தார். (௨)

உயிர்களுக் கன்புசெய்கில ராயந்த வூரார்
செயிர் தருஞ் சக்திதனக் குணவூன்மது செறியப்
பயிலும் பூசையார் புருடரையும் பலிவழங்கும்
இயலி னரன்று பூசைக்கு நரபலி யின்றி. (௩)

தேடுகின்றவர் லாடுபாவா வரத்தெரிந்து
நீடுநால் வரும்பற்றினர் கொண்டுபோய்நிமலி
கூடுகோயின் முன்னிறு வினர்மூவரைக்கொள்ள
மாடு நின்ற மற்றொருவன் வாளுருவினன் வதைக்க. (௪)

மூவர் பற்றுற நின்றவர் முகுந்தனை முன்னி
யாவு மாகிய கண்ணன் கொன்றாலு நன்றன்றி
வீவிலாவகை செய்யினு நன்றெனவேண்டி
மேவி நின்றனர் கிடத்துடனிற் கின்றவேலை. (௫)

கோரரூ பியாகிய சக்திகோயிலி னின்றும்
நேரதாகிய காதகர் நால்வரி னோர்ந்து
சாரவாரு யிருண்டுடன் சாந்தமாய்ச் சார்ந்த
தீரராகிய லாடுபாவாச் சரண் சேர்ந்து. (௬)

வணங்கி மாலடி யவளொனுமுமக் கென்னால்வந்த
அணங்க தாம பராதத்தைப் பொறுத்தருள் கென்றே
இணங்கு மாசொலி யுமக்கு வேண்டிய தியம்பு கென்று
குணங்களா லுயர்ந்தீ ரெனவேண்டினள் கூற. (௭)

தாசர் கேட்டு நீயிதுவரை நரபலி தன்னோ
டாசதா முயிர்வதைக் கிசைந்திருந் தனையனைய
மாசு தீர்ந்துறல் வேண்டு மற்றின்னமு முனது
தேசவாசிகள் கொலை விடுத்தி ருக்கவுஞ் செய்து. (௮)

ஹரிதன் றசரா யினிப்பஜனங்கள் செய்தமையப்
புரிதிவேறு வேண்டியதிலையெனக் கெனப் புகன்றார்
தெரிவதாகிய சக்திநன்றவ்வகைசெய்வேன்
பரிவினீ ரிவணிரு மெனப்பகர்ந்தனள்பின்பு. (௯)

அந்தவூ ரரசன் கனுவினி லெதிர்ந்தரச
முந்தன் னூருளோர் யாவரு மிற்றைநாண் முதலா
நந்துஜீவனை நலிவது தவிர்ந்தினி நான்வாழ்
மந்திரந் தனில்வந் துறைபவ ரடிவணங்கி. (௰)

அன்பராகுத லன்றியு மெனக் கெனயாரும்
முன்புசெய்கிற வுயிர்வதை முறைமையுந் தவிர்ந்து
துன்புறுவகை செய்துமற்றின் னசூழாயேல்
நின்புரந்தனை நாசஞ் செய்வே னென்று நிமலி. (௰க)

மறையவேந்தல் கண்விழித் தந்தவூருளே வாழ்வோர்
முறையினிற் கொலைபுரிவது தவிர்ந்துசாமுண்டி
உறையுங் கோயிலி லுற்றவர் தமைச்சரணுறுமா
பறையறைந் திடச்செய் தடைந்தான் சத்திபாழி. (௰உ)

வந்துகாதகர் மாண்டுறல் கண்டதிசயித்துள்
நொந்துறப் பயங்கொண்டு மிக்கன்பொடுநுவன்றுன்
நந்துகால மெல்லா மநியாயமாய் நலிந்தோம்
முந்துஜீவனை யெனவனுத பித்தனன்முன்னி (௰௩)

அடியர் தஞ்சர ணடைந் தருளடைந்தன னப்பால்
முடிவிலா நகராரொலாம் வந்தடி முயங்கி
நெடிது பெற்றன ரருளெந்தவுயிரி லுநேயம்
படியலா யரிபஜனைகள் பரவினர் பயின்றுர் (௰௪)

அன்புமிக் கெகாதசி விரதமும் புரிந்த மர்ந்தார்
பின்பு லாடுபாவா வெனும் பெயரினர் பெருமான்
றன்பதங்களை வழுத்தின ரொளிர்பரந்தாமா
நின்பெரும் புகழினுஞ் சொலவெனைநியமித்தாய் (௰௫)

இனியெனக்கு நின்சகுண ரூபந்தனையிலங்க
நனி தெரிந்திட வேண்டுமென் றுள்ளினர் நயக்க
பனிமலர்த்திரு நாயக னெதிர்ந்த பயந்தந்
தினிதி னேகினன் பின்படி யாரவணிகந்து (௰௬)

உலகிலே யுளதீர்த்தங்கள் யாவையு முற்றுக்
குலவி யாடியங் கங்குள மால்பெருங் கோயில்
பலவுங் கண்டன ராசித் தம்பதி யிடைவந்து
சலச லோசனன் பெயர்சொல்லி வாழ்ந்தனர் தழைத்தார் (௰௭)

லாடுபாவா திருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௬௮க்கு செய்யுள் ௪௲அ௱எ௰௫

முற்றிற்று

திரிலோசனதாசர்சரித்திரம்.

சீரது சஜ்ஜனர் தஞ்சேவை தவிர்கில ரரிதியானர்
மேதகக் குடும்பத் திற்றும் விரக்தி யக்கவர் தட்டாரொன்
றேதிரி லோசனப் பேரிசைந்தவர் பணிகள் செய்யும்
பீதம் வெள்ளியிலே தேனும் பெட்புறு தமைந்து வாழ்வார். (க)

அவரின்னபடி யராக விருக்கு மூர்க்கரசன் வீட்டில்
நவமண முற்றதாக நரபதி யிவரைக் கூவித்
தவறிலை யென்று சொல்லத்தக்க நீமணிகு யிற்றி
உவமையில் ஜேஙொன்று மொன்று செய்து தவல் வேண்டும். (உ)

என்று பன்மணியு மிக்கவேமமு மீந்துமுந்நாள்
ஒன்று முன்றருக வென்ன வுத்தமர் கொண்டு வீட்டிற்
சென்று சேமித்துப் பின்பு வெளிவரத்திரண்டு சேர்ந்தார்
மன்ற லந்துள வோனன்பர் வரக்கண்டு மகிழ்வு கூர்ந்து. (ஙு)

தாழ்ந்து தம்மனைக் குண்மேவத் தந்தினி திருக்கச் செய்து
சூழ்ந்துள வுபசாரங்கள் சோடசத்துட னல்லுண்டி
வீழ்ந்துணச் செய்திரண்டு நாள்வரை வீட்டிருந்து
வாழ்ந்தனர் செல்லத்தாசர் மறந்தனர் பணியியற்றல். (ச)

தினமொரு மூன்றதாகச் சேவகர் தம்மாற்கூவி
வினவினன் வேந்தன்றாசர் மிகுபய முடையராகிக்
கனகநல் லணியை நாளைக் காலையிற் றருவெனென்றார்
இனநிலை தவிரிற்றண்ட மியற்றுவ னென்றுசொன்னான். (ரு)

சொற்படி தருவேனென்று சொல்லினர் மனைக்குவந்து
பொற்பணி யியற்றநான்கு தினம்வரை பொருந்துமேமற்
றெற்பணி யரசற்கெவ்வா றீவது நாளைக்கின்றேல்
வற்புறு தண்டஞ்செய்வான் மன்னவ னெனமயங்கி. (சா)

இல்லிடை யிருத்தலாகா தென்றெணிக் கொண்டோர் காட்டிற்
புல்லின னொருபுறத்திற் போந்திருந் தலர்மேன்மங்கை
வல்லவன் றனைத்தியானித் துறவுருக் குமணிமார்பன்
நல்ல தன்றாசர் வார்த்தை நவையுறா தியற்றல் வேண்டி. (எ)

தாசர்தம் வடிவுகொண்டு தக்கவர் மனைக்குண் மேவி
ஆசையு மணியுங்கொண்டங் கமைத்தன னணியப்போதில்
காசுறு பணிகொண்டெய்தக் காவலன் கடுகிக் கூவ
ஈசனப் பணிகொண்டெய்தி யெதிர் சலாஞ்செய்து நின்றான். (அ)

பணிதரக் கொண்டு பார்த்துப் பார்த்திபன் மகிழ்ந்து நன்றிவ்
வணியென வெகுமானித்தா னளவறு பொருள்கள் கொண்டு
மணிநிறமாயன் மீண்டு மனைக்கண் வந்தடியர்க் கேற்ற
தணிவில் கற்பினர் தங்கையிற்றந்தனன் பொருள்க ளெல்லாம். (கூ)

இன்று நீசெய்ய வேண்டுஞ்சாது சஜ்ஜனருக் கேற்க
நன்று போஜன மென்றோத நன்றென வவருஞ் செய்ய
அன்று சாதுக்கள் சேர்ந்தார் நேகர்மற்ற வருக்கெல்லாம்
ஒன்றுறப் பாதபூசையு ஞற்றியோதனமு மிட்டான். (௰)

திருத்தி யாயவர்க ளெல்லாஞ் சென்ற பின்றானு முண்டு
பொருத்த முன்றானை தன்னிற் போனகம் பொதிந்து கொண்டு
கருத்திலே தன்னைக்கொண்டு காட்டுறைவோர் தம்பக்கல்
அருத்தி கூர்வேறோர் தாசவடிவுடனணுகினானால். (௰௧)

கண்டவர் தம்மையிந்தக் காட்டுளே வழியெங்கேயான்
மண்டுறற் கென்னக் கேட்ட மாதவ ரிவர் மாலன்பு
கொண்டுளெ தாச ரொன்று குறித்தடி வணங்கிப் போற்றித்
தொண்டர் நீராறு தீர்ந்தித் தூரமேன் வந்தீ ரென்றார். (௰௨)

இவ்வனந் தனையடுத்த வெழினகருறு தட்டானைச்
செய்வன பணிகள் செய்யத் தேர்ந்தவருன் போலில்லை
கைவினைவல்லோ யென்றுகாவலன் புகழ்ந்து கூறி
நைவறு பொருள்க ளீந்தான னியவைகொண்டு போந்து. (௰௩)

கம்மியன் மனைக்குட் சாதுசஜ்ஜனர் கணக்கி லோரைச்
செம்முறக் கூவியின்றைத் தீஞ்சுவை யமுது தந்தான்
அம்மனை தனிலுண்போரில் யானுமுண்டகடு சால
விம்மினன் மயக்கந் தன்னால் விட்டன னெறியை யின்னும் (௰௪)

ஒருதரத் துண்டி வேண்டி யுதவுறக் கொண்டு போந்தேன்
மருவிய நீயுஞ்சால வருந்தினை பசியினென்று
கருதநின் முகஞ் சொல்கின்ற தாதலிற் கனிந்திதுண்டு
பருவர லொழிக வென்றான் றாசரும் பரிந்துண்பாராய். (௰௫)

வியந்தி யானிங்கே போதவேறென்பேர் கொண்டு செய்தார்
நயந்தியா ரொன்றையுற்று நல்லமு துண்ட பின்பு
பயந்தப வுரைத்தோர் தம்மைப் பதிக்கி னிதழைத்து வந்தங்
குயர்ந்த திண்ணையிலிருத்தி யுட்புக்குத் துணைவியாளை (௰௬)

பார்த்தின்று நிகழ்ந்த தென்னைப்பகர்தியென் றினிது கேட்கச்
சீர்த்தகற் புடைய ரானதேவியார் பதியை நோக்கி
நேர்த்துமக் கென்னைச் சித்தப் பிரமையோ நிருபற்கோதும்
வார்த்தை தப்பாமல் ஜேகீர் செய்து நீர்வழங்க லாலே. (௰௭)

மகிழ்ந்தர சுதவலான மாழைகொண்டிங்குப் போந்து
முகுந்தன தடியாரெல்லா மொய்ப்பவுற் சவஞ்செய்துண்டு
திகழ்ந் தினித முதுகொஞ்சந் தானையிற் பொதிந்து சென்றீர்
நிகழ்ந்ததை மறந்தீர் போலுநீர் வினவுதனன் றென்றார். (௰௮)

மறைந்துறை கானிலென்பால் வந்தொரு திருமாலன்பர்
அறைந்துள படியே யாயிற்றென வதிசயித்தன் னாளைப்
புறந்தனில் வந்து நோக்கிக் கண்டிலர் புந்தி செய்யச்
சிறந்தவை குண்டவாசி செய்ததித்திற மென்றோர்ந்தார். (௰௯)

கண்கணீர் பெருகிநாதன் கம்மியனுகி யெற்காய்
மண்கொளும் வேந்தற் கேற்கும் வகைசெய்ய லாயிற்றே யென்
றெண்கொடிவ் வபராதத்திற் கென்செய்து மெனக் கலங்கித்
திண்கொள் பாரளந் தான்றன்னைச் சிறப்பத் தோத்திரங்கள் செய்தார். (உ௰)

தெய்வ நாயகன் வந்தன்னார்க்கருள் செய்து தீர்ந்த பின்னர்
அவ்வகை யறிந்தோ ரெல்லாமடியரைப் புகழ்ந்தார் நாதன்
செய்வகைப் படியே தாசர் செய்தனர் வருடந் தோறும்
மெய்வகை யுற்சவத்தை விரும்பினர் மகிழ்ந்து வாழ்ந்தார். (உக)

திரிலோசனதாசர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் சுகூ-க்கு செய்யுள் சுஅ௲௨௱ககூ௰௬

முற்றிற்று.

சஜ்ஜனகசாருகர் சரித்திரம்.

இல்வாழ்க்கை தனிலிருந்து மிகுந்தவயிராக்கிய ராயித யத்துள்ளே
செல்வாய்த்த திருமேனி ஹரிதியானத்தை யனுதினமுங் கொண்டு
கொல்வாய்த்த சாருகரிற் பிறந்துமது செய்யா தகுணத்த ரொன்னும்
சொல்வாய்த்த சஜ்ஜனர் தஞ்சுய ஜாதியாரில் விலைத்தூவு வாங்கி (க)

விற்பனை செய்ததில் வருமூதியங்கொண்டு குடும்பநடை விளங்கப் பேணும்
பொற்பினராய்ப் பொய்யிலராய் ஹரிதாசர் தமைக்காணிற் புகழ்ந்து போற்றி
அற்பொடு தம்மாலியன்ற வளவு முபகரிப்பவ ராயமருஞ் சீலர்
கற்பினரு மவர்மனத்துக் கிசைந்தவரா யொழுக நலங்கலந்து வாழ்நாள். (உ)

தசைநிறுக்குங் கல்லாகக் கோபாலனுகிய சாளக்கிராமம்
நசையுறக் கொண்டிருப்பபொரு தினத்தந்தவழிச் செலுநாள் மறையோனுடி
இசைபெருக்குங் கோபால னென்றறிந்து சஜ்ஜனர் பாலெதிர்ந்து நோக்கி
வசைதவிர்க்கும் வேதியர் பூசிப்பதை நீ பூசித்தல் வழக்கன்றாகும். (ங)

அன்றியுமத் தகையுளதை யூனிறை கல்லாக்கி யதையமைத்தல் கூடா
தின்றெனது வயினளித்தி யெனக் கேட்கவே ரென்று மியம்பா தீந்தார்
நன்றுகொடு போயந்த நான்மறை யோன்றனதில்லினனி நல்லோர்கள்
துன்றும் வகை செய்து கண்ணற் கபிஷேகஞ்செய் துபரி சுத்தமாக்கி. (ச)

முகமறுெரு பதினறு நன்கியற்றிப் பூசித்து முகுந்தற் கேற்பத்
தகவுறமா நி வேதனமுஞ் சமைத்துத் தாபனஞ் செய்து தக்கோ ரெல்லாம்
நுகரவ முதளித்து மகிழ்ந்தரி திருநாமம் பலவு நுவன் றின்றுற்றான்
பகலொழிய விரவிலவன் கனவில் வந்து பரந்தா மன்பகர்வ தானுன். (ரு)

சாருகனாகிய சஜ்ஜனன் வீட்டிற் சுகமாகத் தனிவாழ்ந்தேனை
ஓருணர்வு மில்லாமலேன் கொண்டுவந்தாய் நீயுனது வீட்டில்
நேருற வோர்கணமு மெனக்குள மில்லையினி யென்னை நீயே கொண்டு [றான்
சீருறு சஜ்ஜன னிடத்திற் சேர்க்கா யேற்குலத்தொடுன்னைச் சிதைப்பேனென்

என்னலும் வேதியன் விழித்து மிகுபயங்கொண்டுறக்கண்ணன் றன்னையீந்தோர்
அன்ன கண்ண னகன்றது தொட்டள கபானமுமின்றிய னார்மிக் காகிச்
சொன்ன சாளக் கிராமத் தீர்த்தந்துய்க் காமற்றுய்ப்ப தெங்ஙன்
இன்னயினி யெனவருந்தி யிருப்பவர் பால்வை கறையிலெழுந்து பார்ப்பான்.

கனவி லுரைத்தருள் கண்ணன்றனைக் கொண்டுவந்து கண்டுகெங்குலான
தனது கனவினை யுரைத்து நான்ஜாதிய பிமானந்தனைக் கொண்டும்மை
மனம் வருந்தப் புகன்று கொண்டவ பாரதம் பொறுத்தருள்க மதியின் மிக்கீர்
உனலரிய வுமைப்பத் தசிரோ மணியென் றுணர்ந்தன னென்று வந்து கூறி. ( )

நீர்தா மேயிந்தக் கண்ணனை நாளுஞ் சுகமாக நிறுவிப்பூசை
சீர்மேவப் புரிதிரெனத் தந்து சென்றான் சஜ்ஜனருஞ் செங்கை யேற்றுக்
கூர்காதலுறப் பூசித்துத் தீர்த்த முள்ளுக்குக் கொண்டு பின்பு
நேர்காதற் கற்புடை யாருடனுண்டு மகிழ்ந்திருந்தார் நெடுநாட் செல்ல. (௯)

ஜகநாதன் றனைக்காணச் செல்வோர்களுடன் கூடித் தாமுஞ் செல்ல
மிகலான வாதரங் கொண்டார் தமதுகண்ணனையும் விரும்பிக் கொண்டு
புகலானூர் வழிதோறும் பூசித்துப் பிச்சையுண்டு போயோ ரூரிற்
றகவாகப் பிச்சைகொள்ளச் சார்ந்தன ரங்கோர் வியபிசாரமாது. (௰)

இவர்தமைக் கண்டதிக காமாதுரையா யுபசார மினிதியற்றி
அவரை யழைத்துக் கொடுபோய்ச் சமையற் சாமக்கிரியை யனைத்துந் தந்து
தவரும் விரும்புறு நல்லீரட்டுண்டின்றிங் கிருத்தி ரெனத்தான் வேண்ட
உவரவடன் மனையிலட்டுண் டினிதிரவி னிற்றுயி லவுவந் தங்குற்றார். (௰௧)

நள்ளிரவி லெழுந்துவந்து சஜ்ஜனரை யெழுப்பிவரு நானின்றும்மை
உள்ளமுவப் புறப்புணர வேண்டினே னெனவனை யாளுரைக்க நல்லோர்
கொள்ளுமகிழ் நனைவிட்டுப் பரபுருஷன் றனைக்கூடல் கூடாதி யார்க்கும்
பின்னை மைதீர்ந்துன் புருஷனங்குற்றான வற்புண ரப்பெயர்தி யென்றார். (௰௨)

புருஷனுறுதலி னென்னை வெறுத்தனர்மற் றிவரென்று புருஷன் றூங்கும்
அருகினில் வந்தவன்றலையை யரிந்துகொண்டு சஜ்ஜனர்பா லணுகிக்காட்டி
மருவு புருஷன்போனா னினியேனு நீர்புணர வருதிரென்ன
வெருவிலள் பேயேயென்று மனந்துணுக் கென்றுடன்ப டார்வெறுத்து நீத்தார்.

உமைப்புணர வேண்டியென் றன்புருஷனைக் கொன்றுற்றேனுக் குடன்படீரேல்
றுமைத்தடியும் வகைசெய்வேனிப்போதே காண்மினென்று நுவன்றாளாகி [கூவ
இமைப்பின் முன்னம்புறம் போந்தென் புருஷனைக் கொன்றானொருவ னென்று
அமைப்பருமக் குரல்கேட்டுப் புறத்துள்ளோரனை வருமங்கணுகிப் பார்த்தார். ()

வந்தவரெல்லார் தமையுநோக்கியொரு திருடனின்றென் மனைக்குள்வந்தான்
மூர்ந்துதுவாதச நாமமிட்டு நல்லசாது வெனமுனைத் தக்கானாய்
இந்தவிரவினி லெனது புருஷனைக் கொன்றெனைக் கூடவிசை விக்கின்றான்
நொந்துபயந் தலறினேனினிக் கொள்ளை கொள்வனென னநுவன்றாள்மன்றே. ()

நுவல்வது கேட்டவரெல்லா மவரைவிரைவி னின்மனைக் குனுழைந்து பற்றித்
தவலருமவ்வூ ரரசன்தனிற் கொண்டு போய்நிகழ்ந்ததைச் சொன்னார்கள்
பவமிலரசன் சஜ்ஜனரைப்பார்த்து நிகழ்ந்தவுண்மை பகர்கவென்னப்
புவனமளந் தவனடியார் போந்ததுவு நிகழ்ந்தனவும் புகன்றுநின்றார். (௰௬)

கொலைசெய்யா ரிவரென்று குறித்துமரசன் கொய்த தலையைக்கண்டு
தலைகொய்தா னிவனென்று சாற்றினதி லனுமானஞ் சார்வதாதல்
நிலைமெய்யேயெனி னீயேமற் றிவன்கைகளை யறுத்திடென நிகழ்த்திப்
புலைபொய்யே புகல்வாள் கைதனிற் கொலைவாளீந்து கைகள் போக்கிவிட்டான்

கரங்கடுணிவாகிய சஜ்ஜனர்மிகவுந்து யருழந்து தம்மைக் கண்டோர்
இரங்கிலர் மற்றிவன் சாதுவேடங் கொண்டே திருடற் கெய்திருனென்
றரங்குலைய விகழ்வது கேளாராகி யாத்திரை செல்வோருட்கூடி
நிரந்தரமும் ஜகநாத னினைவுகொண் டவ்வூரருகு நெடிது சேர்ந்தார். (௰௭)

வேறு

யாத்திரைக் காரரோ டணைந்திறங்கின
தீர்த்தரைவளர் ஜகநாதன் றேர்ந்தனன்
ஏத்து மர்ச்சகர் கனவெதிர்ந் திவ்வூர்ப் புறம்
வாழ்த்து சஜ்ஜன ரெனைவணங்க வந்தனர்.. (௰௯)

அவரை நீர்விரைந்தெதிர்ந் தணிகொள் பல்லக்கில்
நவமுற வேற்றிநன் கழைத்துநண்ணுமின்
இவணெனவர்ச் சகர்விழித் தெழுந்துடன்
தவவியந்தியானத்தைக் கொண்டு சார்ந்தனர் (௨௰)

புறநக ரிறங்கின புனிதசீல ரிற்
றிறமிகு சஜ்ஜனர் யாவர் தேர்கிலேம்
அறவினை யீரென வவரைக் காட்டலும்
மறவினை யிலர் வயின்வந்து சொல்லுவார் (௨௧)

எமையரு ளுதனுக் கினியிராதலால்
உமையிதி லேற்றியங் குய்க்கவென்றனன்
சமைவருந் தவத்தினீர் சார்கவென்றலும்
அமைவதுகேட் டதிசயித்தி யாவரும். (௨௨)

கொலைசெய்துகை குறைபட்ட கோதினேன்
விலையறு பல்லக் கின்மீதி வர்ந்துற
நிலைபெறு நேமியோன ருணிரம்பினுன்
மலைவிது வெனத்தமில் வசனித் துற்றனர். (௨௩)

சிலரிவர் மனநிலை தெரிந்தன்றேவினை
மலர் மகணயகன் வழுத்தவர்ச் சகர்
குலவுபல்லக் கினைக்கொண்டு வந்தனர்
இலகுற விதுதெரியாம லென்னையே. (௨௪)

ஜகபதியடி யரிற்றவறு சொல்வதிங்
கிகழ்வதின் மிகுபவ மெய்து மென்றனர்
தகவுறு மர்ச்சகர் சஜ்ஜனர்க்கு முன்
முகம னுடிதிலிவர் கென மொழிந்தனர். (௨௫)

வினவினர் யாரொரு மீகையுஞ் செய்திலேன்
எனகை கடுணிக்குற வேணியற்றினான்
கனமுகிலனை யவனென்று கண்களிற்
புனல்வர நெஞ்சிடைப் பொருமி விம்மியே. (உரு)

தீனதயாளன நாதபந்து சேர்
வானதன்னடியர்க்கு வந்தவாபத்தில்
நானெனக் காப்பவ னென நவிற்றுவார்
ஞானநல்ல வரது நவையுண்டாயிற்றே. (உஎ)

பதிதபாவன னெனும் விருது பற்றினான்
எதுசெய வெண்ப்பல பிதற்ற வெம்பிரான்
முதுதயை யுடனவர் கண்முன் முந்தினான்
கதைசிலை சங்குசக்கரங் கட்கத் தொடே. (உஅ)

நான்கு தோளிலங்குற நளிர் கிரீடமும்
தோன்று குண்டலமும் பொன்னுடையும் பைந்துழாய்த்
தேன்றுளி மாலையுந் திகழக் காண்டலும்
சான்றவரி ருகையுங் குறைதவிர்ந்தவே. (உசு)

மணிக்கரம் வளர்தலு மகிழ்ந்து சஜ்ஜனர்
அணித்துழாய் மார்பின னடியில் வீழ்ந்தனர்
துணைக்கரத்தவர் தமைத் தொட்டெடுத்து மார்
பணைத்தன னருட்கடலான நாதனே. (௩0)

நன்கருள் செயும் ஜகநாதன் றன்னையேன்
புன்கண் யாவருக்கும் யான்புரிகிலாதுற
என்கரந் துணிக்கு மாவியற்று வித்தனை
நின்கருணை நலநிகழ்த்தற் பாலதோ. (௩க)

வேறு.

என்னக்கேட்ட வெழிற் சகநாதனீ
முன்னர்க் காலமுது மறை வேதியன்
துன்னக்கங்கை துளைந்து கரையிடை
மன்னக்கொண்டனை யென்னை மனத்தரோ. (௩உ)

அந்தவேளையி லங்கொர் கசாருகன்
நந்துவெங்கொலை செய்து நலிவுறப்
பக்தனஞ்செய் பசுவறுத்துக் கொடு
வந்ததாகமற் றன்னது நாடியே. (௩௩)

கிட்டவந்துனைக் கேட்டன னோர்பசுக்
கட்டவிழ்த்துறக் கண்டனை யோவென
திட்டை கொண்டு நெடுங்கை குவித்தநீ
சுட்டினாய் கையின் வாயிற் சொல்லாமலே (௩௪)

காட்டுகைவழி சென்றக்க சாருகன்
மாட்டைப்பற்றினன் கொண்டுவதை செய்தான்
வீட்டுமப்பசு மேவினதோர் பெண்ணாய்
காட்டு சாருகனுயக ளாயினான். (௩௫)

இருவரும் புணரில்லுழைச் சென்றனை
மருவ நின்னை மகிழ்ந்து மகிழ்நனை
வெருவுருடலை கொய்தனள் வேண்டுரு
தொருவு நின்கையுங் கொய்வது ஏற்றினாள். (௯௬)

முன்பவத்தி லெனையுள முன்னியே
அன்புசெய் பொழுதந்தக்க சாருகன்
நின்புறத்துறக் கண்டனை நீயதால்
வன்புறுத்துக சாருகனாய் வந்தாய். (௯௭)

காட்டுகைகுறை பட்டனை காசிதே
வேட்டென் பாலன்பு மிக்கதளவிலை
ஈட்டு நின்றவத்தெய்தினெனான் முன்யான்
வாட்ட நீங்குதி யென்று மறைந்தனன். (௯௮)

அன்னகாலை யிலங்குறுவோ ரெலாம்
மன்னுதாசர் கரங்கள் வளர்ந்ததிங்
கென்னையென்னை யெனவியப் பெய்தினார்
பொன்னினாதன் செயலெனப் போற்றினார். (௯௯)

வாடனீங்கி மனமகிழ் சஜ்ஜனர்
ஆடினார் கடலாடியம் மான்றனை
நாடினார் கண்டு நான்கு திங்கள்வரை
கூடினாரங்கு மால்பெயர் கூறியே. (௱)

பின்பு தன்பதி யெய்திப்பிரான்வயின்
அன்பு மிக்கனராகி ஹரிபெயர்
துன்பறத்தினந்தோறுந் தொழுது சொற்
றின்புறப் பெருவாழ்வுற்றிருந்தனர். (௱௧)

சஜ்ஜனகசாருகர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௭௰-க்கு செய்யுள் [illegible]

முற்றிற்று

அங்கதபூபதி சரித்திரம்.

இறையி ராயசிங் கங்கத பூபதி யென்போர்
முறை சகோதரர் பின்னவர் முயங்கு பத்தினியார்
தறை யளந்தவற் கர்ச்சனை செய்து சஜ்ஜனர்கள்
குறைவில் சேவையும் ஹரி திருநாமமுங் குறிப்போர். (க)

ஆகியச் சுதன்டி யவரொருவர் பாலருள்கொண்
டேகமிக்கவராயின ரொருதினத்தவ்வூர்
வாகதாய்த் தனக்கரு ளியதேசிகர் வாய்ப்பப்
பாகுசேர் மொழியாரஃ தறிந்து பண்பாக (உ)

அவர் தமக்கு நன்குபசரித்திட வகத்தெண்ணி
இவர் முயற்சி செய்வதைப் பதியறிந்திக லெய்தித்
துவரிதழ்க் குலமகளிர்க்குத் தொழுகுரு தெய்வம்
எவரிசைத்தனர் புருடனை யன்றி வேறென்று. (ங)

உள்வெளிற்றெரி யெனக்கென வுருத்தன னுரைக்கத்
தளவமென்ன கையதற் கெதிர் சாற்றுறு தன்னம்
அளகமுண்டிடா தமர்ந்தனர் மூன்று நாளாகத்
துளவமால் மறுதினத்திர வினிலவர் துணைவன் (ச)

ஆனவங்கத பூபதி கனவிடை யருள்சேர்
ஞானநல் வடிவுட னெதிர் நின்றன னயந்து
தானவச் சுதன்றனை யன்பு கொண்டடி தாழ்ந்தான்
ஏனமானவ னங்கத பூபதிக் கிசைப்பான் (ரு)

நீயுன் றேவியை நீவணங்கு றத்தகு தெய்வம்
ஆயதே தனைக் காட்டு கென்றனை யதனாலே
மேயினேன் கண்டு கொள்ளென விளம்பினன் மறைந்தான்
காயுமன்னவன் பயந்துட னெழுந்து கண்விழித்து. (சு)

மனைவி பக்கல் வந்தனது பத்திக்கு மான் மகிழ்ந்தென்
றனையறிந்து கொளென்று தன்வடிவு காட்டினனுன்
னினைவறிந்திடா துனை மிகமுனிந்தன னீதான்
இனைவதின்றியே பொறுத்தருள் கெனவினி திசைத்தான். (எ)

அன்னகற் பினர்க்கினி துபதேசித்த வாசான்
தன்னகத் துறத்தா னழைத்தினிதுப தேசம்
மன்னலாயினன் றனூர் தம்பதிகளாய் வணங்கிப்
பன்னிரண்டுட னன்குப சாரமும் பண்ணி (அ)

பூசித்தாரது முதலிருவரும் பணிபுரிந்து
நேசித்தார் விண்டு நேயமுஞ் சாதுசேவையுந்தாம்
வாசித்தார் தொடை ராயசிங் கென்பவன் மால்சீர்
ஆசித்தார் தருதம்பியைப் பகைவர் மேலாக (கூ)

சிலதனங்களைச் சேர்த்துட னனுப்பினன் சென்று
வலதந்தெவ் வினை வென்றரண் கொண்டவண் வயங்கு
பல தனங்களு மணிகளும் வைணவர் பற்ற
நலதரத்துட னல்கினன வையறு குணத்தான் (ம)

விஞ்சுறும் பொருளினைத் தையுந் தம்பதிமேவச்
செஞ்செவே செலவுய்த்தன னதின்மிகு தேசு
மஞ்சுநீடிய வயிர மொன்றைக் கண்டு மகிழ்ந்து
தஞ்சமாம் ஜகநாதனுக் கர்ப்பணஞ் சமைக்க (மக)

வேண்டுமென் றுகைக்க கொண்டு தன்னரண்மனைமேவி
ஆண்டிருந்திட வங்கத பூபதியுடனே
ஈண்டினோர் தமையன் புறஞ்சென் றிப்திசைத்தா
மாண்டகாதல ருயது வாங்கி வம்மென்று (மஉ)

சிலரையேவின னங்குச் சென்ற வரதுசெப்ப
மலரினுந் தியான்றனக் கென்று வைத்தனன் வழங்கேன்
நலமு லாவிய வயிரத்தை யென்றன னவில
நிலமெலா முடையவன் வினவிச்சின நிமிர்ந்தான். (மங)

தனது தங்கையைக் கூயிந்த வங்கதன்தன்போ
சனமுடன் விடங் கலந்திட்டுக் கொல்கெனச் சாற்ற
அனமடந்தை யின்னேன் சொன்னபடிக் கொல்லேனுயில்
எனை யடர்ந்திடுவா னெனவஞ்சின ளேகி. (மச)

தமையனல் கியவிடத்தை யங்கதனுண் போசனத்தில்
அமைவு செய்திட வாயபோதச் சுதன்றன்னைச்
சமையவுள்ளத்திற் கொண்டன னந்தவோதனத்தை
இமையவர்க்கெல்லா மீசனுக் கர்ப்பண மென்று. (மரு)

உண்ண லுற்ற போதவன் கருத்துணரு வானுன்னி
அண்ணலாம் ஜகநாதன தங்கைமே லாகி
நண்ணலான சோறிது நஞ்சுக லந்தது மிசைய
எண்ண லென்றனன் கேட்டந்தவங்கத னிசைப்பான். (மசு)

அச்சுதன் றனக் கர்ப்பணமாகிய வன்னம்
நச்சியுண்டிடா திரே னென வெனி நயந்துண்டான்
மெய்ச்சி யுண்டபின் மனைவி பான்மேவினன் விளைந்த
இச்செயற்கைகள் யாவையுந் தெரிவுற வியம்பி (மஎ)

இனியிங் கெய்துறத் தக்கதன் றெழில் ஜகநாதம்
துனிமுருந்தனைச் சேவித்துத் துன்னுவோ மென்று
முனிவுகொண்ட தன்றமையன் முந்துத லறியாமல்
கனி விரைந்தனன் மனையொடுசெலச் சகநாதம். (மஅ)

இவையெலாந் தெரிந்தன னந்தராய சிங்கென்போன்
நவையிலாத தன்மந்திரி தன்முக நாடிக்
குவைகொள் சேனையோடேகிநீ யங்கதன் கொடுசெல்
அவை யிரந்தனைப் பறித்துவா வென்றனுப்பினனே. (மகூ)

அந்த மந்திரி தன்னுடைச் சேனையை யணிந்து
வந்தனன் விரைந்தங் கதபூபதி வழிக்கொண்
டுந்து தெண்டிரை யொருநதிக் கரைமருங் குற்றுன்
முந்தினன் றெடர்ந்தெதி ருறவளைத்தனன்முடுகி. (உ0)

அங்க தன்றெரிந்தான் வயிரம் பறித்தகல
இங்குவந்தனன் சேனையோ டமைச்ச னென்றெண்ணிப்
பொங்கு சோதிகொள் வயிரத்தைப் பொருந்திஞேர் காணத்
தன்கை தோன்றுறக் காட்டி மற்றிது ஜகநாதன். (உக)

தனக்குநன் கினிதர்ப்பண மென்றன் பிற்சாற்றி
மனக்குவந் தெறிந்தானந்த யாற்றின் மந்திரியும்
சினக்கொடுந் திறற் சேனையைச் சிந்து விலிறக்கிக்
கனத்தமா மணிதனைத் திருவுற்றனன் கவர. (உஉ)

தேடுவோர் தலைநோக்கி நீராற்றிடைத் தேடி
வாடுகின்ற திற்பயனிலை ஜகபதி மார்பிற்
கூடிநின்ற தென்வார்த்தை யிலையநீர் கொண்டால்
நாடி யென்னுடன் வருதிர்காட்டுவ னென நவின்ருன். (உ௩)

நன்று காண்டு மென்றமைச் சனுதியர் நனிவிரைந்து
துன்றுமங்க தனுடன் வழிமூன்று நாடொலைத்துச்
சென்று சீர்ச்சக நாதன்வாழ் கோயிலிற் சேர்ந்து
நின்று கண்டனர் மாயவன் பதக்கத்தி னிலவல். (உ௪)

ஆற்றிலே யெறிந்தது ஜகநாதன் மார்பணுகித்
தோற்றுகின்ற தெவ்விதத் திதுபூசிக்குந் தொல்லீர்
சாற்றுமின்னென மந்திரி வினவலுஞ் சான்ருேர்
நேற்று முன்னிரண்டாந் தினமிந்தமா நிமலன். (உ௫)

கனவி லெம்மயின் வந்து நன்பக லிலங்கத னும்
அனகவன் பினனெனக் கொருவயிர முய்த்தன னீர்
எனதுமார் பிடைத்தி கழ்வுறச்செய்மி னென்றிசைத்தான்
வினவியா மெழுந்துட னிங்குமேவி நோக்குறலும். (உ௬)

சன்னிதானத்தி லிவ்வயிரந் திகழ்தரக்கண்
டுன்னியிப்ப தக்கத் துறப்பதித் திங்கு ஞளிர்வோன்
பொன்னின் மார்புறச் சார்த்தின முடனெனப் புகன்ருர்
அன்னதாற்றிடை யங்கத னெறிந்ததே யென்று. (உ௭)

அமைச்சனுதியோர் தெளிந்திங் கிதற்புத மென்று
தமைச்செலச் சொன்னராய சிங்கென்பவன் றனக்குச்
சமைத்த செய்கைகள் யாவையுஞ் சடுதியி லெழுதி
இமைப்பின் முன்கடிதே கெனத்தூதன் கையீந்தார். (உ௮)

தூதனேடினன் விரைந்து சென்றது தரத்தோன்றல்
நீதமாயதைப் படித்ததி சயித்துடனேமி
நாதன் பொன்னடிக் கன்புசெ யெம்பியை நாடா
நோதல் செய்தன னெனவுள நடுங்கின னுடங்கி. (உ௯)

இனியை யாயினை நீ ஜகதீசனுக் கென்று
கனிதெரிந்திலேன் செய்துள கவையெலாம் பொறுத்துப்
புனிதனாகிய நினைக்கண்டி யானலம் பொருந்தத்
தனிநிலாம் ஜகநாதன தாளை சார்கென்று.. (கூ௰)

எழுதியங் கதபூபதிக் கீகநீ யென்று
வழுவி றாதன்கை யீந்தனன் வாங்கினன் வந்து
தொழுது நல்கலும் வாங்கினன் மற்றதிற்பெரு குத்த
பழுதில் செய்கை யெல்லாந் தெரிந்துணர்ந்தனன் பரிந்தான். (கூக)

உலகநாத னென்றமையனுக் குறநல்லபுத்தி
இலக நல்கின னெனமிக வுவந்தன னிணையில்
சலசலோசனன் றாள்பணிந்தன்புடன் றுதிகள்
பலநவின்றனன் விடைபெற்றுத் தன்பதி படர்ந்தான் (கூஉ)

வந்ததம்பியை மகிழ்மிகத் தழுவினன் மன்னன்
அந்தநாண் முதலரி பஜனையின் மிகவன்பாம்
சிந்தைகொண்டனன் றம்பியு மவனுடன் சேர்ந்து
விந்தைமேவுற மனைவியாரொடு விழைந்திருந்தான். (கூகூ)

அங்கதபூபதி திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எக க்கு செய்யுள் ௬௬கூஎ

முற்றிற்று.

குணவதிபாயிசரித்திரம்

மாதவ சிங்கென் கோன்மனை குணவதி பாயிக்
காதர முளமக்க ளிருவர் களுள ராஞர்
தாதிகள் பலராஞர் தமிலினி தொருதாதி
போதுகள் பலவெல்லாம் புவிபதி திருநாமம். (க)

மெள்ள நவின்றுள் வாய்மினு மினுவென் கிற்பாள்
துள்ளுறு யிதழாளைத் தொகுகுண வதிகண்டுன்
விள்ளிதழ் பலகாலு மிகவசை கிறதென்னே
உள்ளது புகல்கென்னவவளி னிதுரை செய்வாள். (உ)

இக்கரு மசரீர மினிதினி யீடேறத்
தக்கநலரி நாமந்தனை யினிதுரை செய்வேன்
மிக்கந லெழின்மானே யெனவினவியமின்ஞர்
அக்கட வுளிணும மருளுட னடைவாக. (ந)

நானினி துணர்கிற்க நவிலுதி யுபதேசம்
தானென நனிவேண்டத் தாதியும முதன்ன
மானென விழியார் தமன நிலைநனி கண்டு
தேனெனு மொழியாளைத் தீம்புன லினிலாட்டி. (௪)

நியதியொ டுறவைத்து நீனிற முறுகண்ணன்
நயமலி யுருவொன்றை நல்கினளது தன்னை
மயலிலள் பூசிக்கும் வகையு மிவகை யென்றே
அயர்வறு திருநாம மதனை யுமருள் செய்தாள். (௫)

அருளிய படியந்தக் குணவதி ஹரிநாமம்
மருளற வெதுபோதும் வாய்வழுவுத லின்றித்
தெருளுட னினிதோதிச் செயும்வகை பூசித்துப்
பொருளுண ரரிதாசர் பூசையு மியல்கின்றாள். (௬)

கண்ணன தொளிர்பாத கமல நலிதயத்தில்
நண்ணுறும் வகைசெய்து நாடொறு நலம் விஞ்சி
எண்ணினர் பொழிகண்ணீரினின் முழுகின ராகி
மண்ணுறுவிவ காரமறவி யொடுறு நாளில். (௭)

மனைவியர் செயலெல்லா மன்னவ னறிவானாய்
இனையவ ளிடையே தோவெறி யணுகிய தென்று
வினைதெரி பவராலே விடும்வகை பரிகாரம்
தனைநனி புரிவித்துந் தணிகில தெனவெண்ணி. (௮)

குணவதிதனை நோக்கிக் குவலய விவகாரம்
புணர்கிலை வெறிகொண்டாற் போலெனை புரிகின்றாய்
உணர்வுற வுரையென்ன வுரைபதிதனை நோக்கி
இணர்விரி துளவோனு மிறைபரமான் மாவை. (௯)

எப்பொழுதுந் தியானித் திடுதலி னவனென்னைக்
கைப்படவசி வுற்றுங்கண் ணெதிருறு கில்லான்
அப்படி யவனின்னு மணுகில னதனாலே
இப்படி யுறுகின்றே னென்றழுதனர் சொன்னார். (௰)

அவ்வகை சொலல் கேட்டவரசனு மிகுகோபம்
வவ்வின னொளிர்பல்லின் வகைநெறு நெறுவென்னக்
கவ்வி நயன மெல்லாங் கனலுக நனிநோக்கச்
செவ்விய செயலாருஞ் செறிபய மிகலாகி. (௰௧)

பதிமுக நோக்காத படிவிழிகளை மூட
எதிருன லுறுகண்ண னெய்தினன் மணிபொன் சேர்
மதுவிரி வனமாலை மார்பொடு படையைந்தும்
கதிர்முடி யொளிவீசக் காதணி நனிமின்ன. (௰௨)

பொன்னுடையொடு கோலம் பொலிவுறு முருவத்தை
நன்னுதல்வர்கண்டு நமவென வடிமீது
துன்னுற வருள்வாரி துவளிடை தலைமீது
மன்னுறு கரம்வைத்து மனமயர் வுறன் மின்னே. (௰௩)

நானுறு பொழுதெங்ங ணனுகுவ தினலில்லே
மானுறழ் வுழியாயுன் வசமுறை குவனென்று
தானுடன் மறைவுற்ருன் றையலர் மகிழ் வுற்றுக்
கோனுடை முகநோக்கிக் கூசலொதிர் நின்ருர். (௰௪)

மாலெதிருறலான வகைதெரியா மன்னன்
நூலெனு மிடையாளை நோக்கி யிவகையே நீ
ஏலுறின் மிகுதண்ட மியல்வகை புரிவே னென்
ருேலுறு குரல்காட்டி யுளைசெய்து புறமேகி. (௰௫)

இன்னவள் யாரோவோர் யதிமொழிவழி நின்ருள்
அன்னதினிவண் யாரு மணுகுற லாகாமே
மன்னுதிரினி யென்று வாயிலினுறு வோரிற்
பன்னின னுடனே தன்பரி ஜனமொடு கூடி. (௰௬)

மகரிரு வருமுந்த மந்திரிதனே நோக்கி
இகலுறு புலிவேட்டைக் கேகுவெ னிருவென்று
திகழ்வொடு வனமூடு சென்றன னிவணுற்ற
ஜகபதி பணிகொண்ட சத்குண வதிபாயி. (௰௭)

கண்ணனே மறவாது கருதின ரடியார்கள்
நண்ணுற வெதிர்கூவி நன்குற நனிபூசித்
துண்ணுறல் புரிவித் தங்குறுவது மிகலாளுர்
மண்ணுல கதையாள் வோன்மந்திரி யவைகண்டான். (௰௮)

பதிதன துரைவிஞ் சிப்பன்னியர் செயலாமோ
மதியின தலதென்று மன்னவ னுணர் கிற்கக்
கதுமெனவளை வுற்றுக் கானக முறவுய்த்தான்
அதுதெரி வுறலாகி யரசுள நனிசீறி. (௰௯)

காதகரொரு நால்வர் கடிது நனகோகி
மாதவடனே யின்னே வதைசெய்மி னெனவு வுய்த்தான்
போதரு மவருள்ளே புக்கவர் கொலேசெய்ய
நாதனே யுளம்வைத்தோர் பூசைபி னனு குற்ருர். (௨௰)

அவ்விய லறிகண்ண னடுபுலி வடிவாகிச்
செவ்வி யினியல் பூசைத் திருவுரு வினினின்றும்
வெவ்வியல் கொடுதோன்ற மினிர்குண வதிகண்டே
இவ்வியல் கொடுநீயின் றெய்திய தெனே யென்ருர். (௨௧)

எதிர்மொழி தரலின்றி யெய்திய கொலேயாளர்
முதிர்கொலே யுறநூறி முந்தினனி மிடத்தில்
அதிர் குரலது கேளாவனு கினரய லுள்ளோர்
கதிர்செறிவாளோடு காதகர் படல் கண்டார். (௨௨)

புலியக நிமிர்கின்ற பொருகுரல தினஞ்சி
மெலிவின ரொலிகொண்டு விம்முத லுறுபோது
கலிகடலன மேனிக் கண்ணனதியல் பூசை
பொலிவுற முடிவித்துப் போந்தனர் புறமன்னர். (௨௩

ஹரிதன தடியாரை யன்பொடு பூசித்தற்
குரியன கொடுவந்தோருவர் கொலையுறல் கண்டு
கரிய நன்முகில் போல்வாய் காதகர் படுதற்கோ
வரிசெறி புலியாறு யெனமன மறுகுற்றார் (உச)

சாது நலோரொடு சார்ந்தவ ரெல்லோரும்
காதுற வந்தோரைக் கடுகியொர் புலிவந்து
தீதுற வதைசெய்த செயலதி சயமென்று
மாதுறு மணிமார் பனருளிய வகையென்றார். (உரு)

குணவதி பெருகன் பைக்கோதிலர் கொண்டாட
அணவிய ஹரிதாசர்க் ககமகிழ்வொடு பேணி
மணமலி வனமார்பன் மன்னுற வுறலானார்
உணர்வுறவிவை யாவுமுட னெழுதின னுய்த்தான். (உசா)

மந்திரி வணர்வுற்ற வகையர சறிவுற்றுப்
புந்தியின னியச்சம் பொதிவுற மதிமிக்காள்
நைந்திடும் வகைசெய்தேனு னென நலிவுற்றுச்
செந்திரு வினையாடான் செய்வன செய்கென்று. (உஎ)

வேறு

கமைப்பெருங்குணக் கணவிக்கேற்பவை
தமைக்கொணர்ந்துதந் துதவிச்சார்கென
இமைப்பின் முன்கடி தேகுதூதர் பால்
அமைச்சன்றோர் வகைவரைந்தனுப்பினான். (உஅ)

பின்பு சூழ்வரும் பிழைப்பில் சேனையும்
தன்புறந் தொகுந்தனையருந் தொடர்ந்
தின்பு சேர்வுறவெய்து மார்க்கத்தின்
முன்பொராறு நீர் முடுகக்கண்டனன். (உகூ)

ஒடஞ்சேர்வகை யுளுற்றி மற்றதன்
ஊடமர்ந்து தானுறவு மோடந்தான்
நீடமா நதி நடுவினீள் சுழற்
பாடலைந்து பம்பர நிகர்த்ததரோ. (௩0)

முழுகு மாசுழல் முடுகு காலையில்
குழுவியாவருங்கோனு மஞ்சினார்
வழுவிலாது போய்க்கரை மருங்குறக்
கெழுவுதந் திரங்கிடைப் புரமலே. (௩க)

மனநடுங்குறுங்காலை மன்னவன்
றனது பத்தினி தன்னை யுன்னினான்
உனலு நீர்ச்சுழலுற்ற வோடம்வார்
புனலினின்று நீள்கரைக் கட்போந்ததே. (௩உ)

அரசனனந்த மடைந்தெல்லோருடன்
விரசினானரண் மனைக்கண் மேவினான்
உரைசெய் புத்திரரோடு தேவியைக்
கரைசெயற் கருங்களிப்பிற் கண்டனன். (௩௩)

அன்புடன்றழீஇ யரிவை நீமுருந்
தன்பெருங் கயிங்கரிய மேதழீஇ
இன்பு கூரு நின்னியற்கைதேர்ந் திலேன்
துன்பு செய்வதே துணிந்து சூழ்ந்துளேன். (௩௪)

உனது சீர்மை தானுரைக்கற் பாலதோ
நினது நாமமே நிகழ்த்தி நீணதிப்
புனலின் மூழ்குறேங் கரைக்கட் போந்தனேம்
இனமு நின்னில் வேண்டு வதியாதென்றான். (௩௫)

என்று பத்தினியாளை யேத்தினான்
அன்று தொட்டனை யாருடன் குலாய்த்
துன்றுறுஞ்சிறார் தொழும்பு செய்யக்கோ
நன்று மால்பெயர் நவின்று வாழ்ந்தனன். (௩௬)

குணவதிபாயி திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எ௨ க்கு செய்யுள் ௫௩௬.

முற்றிற்று.

குபராபாயி சரித்திரம்.

சரவாகனன் பொருவி லரசாயவன்றனைவை தவிராதுணர்ந்துறுதியாய்
வருகாரியம் புகலவலர் பால்வருந்தனையை குபராவெனும் பெயரினார்
திரமார் குழந்தை யெனும்வயதாதியன் பிறைநெடு திருமால் பதந்தொழுதலோ
டொருகாதரம் பெருகி ஹரிநாமமின்புதரவுரை வாயுடன் குலவுவார். (௧)

அனையாரிளம்பரு வமதிலே மணஞ்செய்துற வமைவாகி யௌவனமுமா
யினபோதுணர்ந்து மணமகன் வீடு துன்றியவரிவர் போதுறும் படியெனா
மனைமே வலுந்துணையில் குபராவறிந்து மிகமனநோவொடுங் கருதுவார்
எனைமேவுறுந்தமர்கள் கொடுபோயின் விஷயானுபவமே யிசைந்துறுமரோ. (௨)

சந்தான மதனைலடைந்தான் மயற்கொண்டு சலியாததுயர் மேவுறும்
நைந்தார் பவஞ்சேரு நந்தாத ஹரிபத்தி நணுகாதவகை கூடுறும்
சிந்தாகுலஞ் சாலவருமாதலாலென்னை செயலென்று பலவாறெணா
நொந்தாரிருந்தன்று நடுராவெழுந்தாரு நோக்காது புறமேவினார். (௩)

தனியாய் முகுந்தனையு ளிடையே நினைந்துருக றவிராது நகர் வாயிலூ
டினிதாக வருபோது கரவான தெதிர் மூடியுற நோக்கியினை வாங்கியே
பனிமேவு துளவோனை நனிநாடி நினை போதுபவநாசனது போதிலே
நனியேழை வடிவாகி நனிமூடினதையோவி நவியாது செலுமா செய்தான். ()

அப்போது குபரா நலானந்தமாகி வெளி யாகித்த மேலிருந்த
ஒப்போதரும் பணிகள் யாவுங்கழற்றி மடி யுட்கொண்டு துளவார்வனத்
திற்போகிய முனைக்கணிசைவான சிரகாட்ட தென்கின்ற துறைவாய்படிந்
தெய்ப்பே துமிலரான சாதுக்களுக்குத்த மெழிலான கலனீந்தரோ. (௫)

கோயிற்குளே வந்து கோபாலனைக்கண்டு குவிகின்றகை யோடு நின்
ருயிற்றயா மேவுதேவாதி தேவா நினடைதீன பந்தாயவா
நீயிற்றை நாண்மே வெனைச்சன்ம பந்தத்தினீக்கிப் புரந்தாள்கெனு
வாயிற்புகன்றே நல்வகை மேவு சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தாரரோ. (சு)

பின்பங்கோர் புறமேவி ஹரியே நீ யென்சார்பு பெரிதான தயையேபுரிந்
துன்பைம்பொனுருவங் கொடென் கண்களாறேக்க வுற்றென்றன் மயறீர்த்
றன்பங்கு மிகமுத்தினந் தங்கினுர் மாதவன்றன்றியானத்திலே [தியென்
இன்பந்தருங் கண்ணனவரன் பினிலேகண்டெதிர்ந்தன்னர் தலைமீதிலே. (எ)

கைவைத்து மின்னே நிகவலற்கவினி நீடு கவின்ராதை குண்டத்தடைந்
துய்வைக்கொடுறை கென்னவடிதாழ்ந்துகுபராவுடன் சென்றுரைந்தின்பமாய்
நைவைத் தவிர்ந்தார நவநீத முண்கள் வனுளு மினிதுண்டுறத்
துய்வைக் கொணர்ந்திய வுண்டாரிருந்தார் துலங்கத் தருந்தந்தையார். [அ]

மனைமேவுறக் கண்டிலா மற்றியங்கிப் பின் வழிதேடி யெங்குந்திரிந்
தினைவர்கிராதா வெழிற்குண்ட மெய்திக்கணிற்கண்டு மகளைப்பொனே
அனையாதியனை வோரையும் விட்டு நீயிங்கனடைதற் கெனேகாரணம்
உனை மாமணஞ்செய்த கொழுநற்கெவன் சொல்லுதுமெனப் பினுங்கூறுவார்.

ருதுவான பின் பிங்ஙனுறலாகுமோ வெட்கமுறலாகுமே நங்குலம்
கதுவாத செயல் செய்தி யெனலும் பிதாவின் முகங்கண்டு குபராவறு
பதுவான வயதற்று மரிநாம முரைசெய்து பவநாச மாக்காதினும்
சதுரோது மிலதான மனைவாழ்வு தனியே சழக்குற்றிருக்கின் றீரோ. (ம)

மனைவாழ்வு கொடிதென்று கோபால நாமங்கள் வாயார நுவல்வுற்றியான்
இனைவேது மிலதாகி யிச்செனம மீடேற விவணெய்தி யுறைவேனையும்
புனைபாச பந்தத்தி லுறவே யழைக்கின்ற புனைதானுமக்கு முறையன்
றெனையோவி யினியேனு மரிநாம மினிதோதி யீடேறு கென்றுரரோ. (மக)

மகள்வாய்மை முழுதும் பிதாவாகி யவர்கேட்டு மகிழ்வாகி மகளார்திரு
முகமான மலர்கண்டெனை னையே யெலாநன்று முதிர்தாரு வளர்கானிலே
புகலாகி யுறைகின்ற விதுசால வினிதன்று புரமேவி நமதில்லிலே
ஜகநாத னதுநாம மினிதோதி யுளமேவு தகவாக வுறைநீயெனு (மஉ)

பலவாறு புகல்போது திருமாலு னதுதந்தை பகர்வாய்மைதனை யேவினுய்
இலமேவி யெனதாய திருநாம நனியோதி யிருநானு முனையோவுறேன்
செலமேவு கெனும்வேலை குபராவும் வருதந்தை செறிவாக வுடனேகியே
நலமான வுயர்பூசை யகமான தமைவாக நலிவின்றி யதில்வைகவே. (மங)

வேறு

கண்ணனை நிறுவிநாளுங் கருதுசோட சோபசாரம்
நண்ணுறக் கரணமூன்று நனிசுத்தி யாய்ப்பூசித்து
விண்ணிரு ளிரவினும விமலகீர்த் தனங்கள்செய்து
தண்ணளி மிகுசா துக்கள் பூசையுஞ் செய்து சார்ந்தார். (மச)

தந்தைசொற் படியே யில்லந் தனிலிருந் தரிதன் கீர்த்த
னந்தனைப் பகர்ந்துமேவ நாட்டுளோர் யாருந்தேர்ந்து
வந்துகேட் டவசராகி மகிழ்கின்ற ரொன்னும் வார்த்தை
அந்தவூ ரரசன்கேட்டுப் புரோகிதர் வரவழைத்தான். (மரு)

உமதிரு மாரி மால்பே ரோதலிற் பிரியை யாகி
அமைவரு பிரமானந்த மாய்ப்புகல் கின்றதாக
விமலர்க ளுரைப்பக் கேட்டு விரும்பினே னுனுமோர்நாள்
நுமதக மேவியின்ப நுகருவே னென்றுவேண்டி. (௰௬)

ஒருதினத் திரவின்மேவி யுவமையில் குபராபோற்ற
மருவலங் காரத்தோடு வளர்திரு மான்முன்னுகைக்
கருதுறு தாளம்வீணை மிருதங்க முழங்கக் காலில்
பரிபுரந் தரித்துநின்று பாடலோ டாடல்செய்து (௰௭)

பெருகவா னந்தக்கண்ணீர் பெயர்வில்சா துக்களெல்லாம்
உருகினர் வினவிச்சார்ந்தங் குற்றதும் பிறவுங்கண்டு
திருவன குபராபாயி செவ்வியும் வயதுந் தேர்ந்து
பொறுவரு முகவிலாசப் பொற்பினி லீடுபட்டான். (௰௮)

காமமிக் கவனுய் மோகங் கலந்துமெய் மறந்தானுகி
நாமகீர்த் தனங்கள்செய்யு நல்லவை தனிலிருக்க
ஆமள வற்றதான வாறுகண் டக்கணைக்கண்
கோமளக் குபரா விந்தக் கோலத்தோ டிருந்துகொண்டு (௰௯)

இக்கணை யிருக்குந்தன்னை யிகழ்ந்துகூடஉய்ப் பாவிநீயென்
பக்கலிவ் வாறுநீந்திப் படர்கெனப் பகர்வதாக
அக்கணங் கனவுகண்டு திணுக்கெனவெருவியாங்குத்
தக்கதில் கனவென் னென்று தன்னுளே யாலோசித்தான். (௨௰)

நதிபவக் கடலேயாக நாட்டுமெக் கணையின் மேவி
வதிதரு குபராபாயி மன்னுமிக் கணையதான
கொதிநர கத்தில்வீழ்ந்து குறைவுறு மெனக்குறித்துப்
பொதிபவக் கடலைநீந்திப் போதுக விரைவிலென்று. (௨௧)

அழைத்ததாய் நிச்சயிக்கு மளவின்மெஞ் ஞானந் தோன்றிக்
குழைத்தனு தாபங்கூர்ந்து பயபக்தி யுடனே கொண்டு
தழைத்தசீர்க் குபராபாயி தாளிணை வணங்கி நும்பால்
பிழைத்தது பொறுக்கவென்று பேசினன் றுதித்து நின்று (௨௨)

இனிதுநீ ருபதே சஞ்செய் தென்னையீ டேற்றுகென்ன
வனிதையா ருபதேசிக்க மனமகிழ்ந் தினிது பெற்று
நனியுயர் கோயில்சார்ந்து நாடொறு நளின நாபன்
புனிதநா மங்களேத்திப் பொருவின்மா லன்பனுனன். (௨௩)

குபராபாயி திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௭௰௩க்குக் செய்யுள் ௫௱௨௰௧.

முற்றிற்று.

கிரிதரலால் சரித்திரம்

வரமிகுத்த பிருந்தை வனத்திலே
பரமபக்த சிரோமணி பன்னரும்
திரமுறுத்து மெஞ்ஞான முஞ்சீலமும்
விரவு முத்தமர் விண்டு வுக்கன்பரோ. (க)

சால்பொருங்குறும் பூததயாவினர்
மால்பெறுஞ் சிந்தை மன்னுங் கிரிதர
லால்எனும் பெயர் நண்ணினர் சாதுக்கள்
பால்விரும்பு பசாரப் பரிவினர். (உ)

காலினூ புரங்கத் தக்கடல் வளர்
மாலினுடல் வருத்துச் சங்கீதத்தி
னூலினீளன் பமைந்தரி கீர்த்தனம்
கோலிநாளும் வருதலைக் கொண்டொர் நாள். (௩)

கண்ணன் கோயில் கலந்துறு காலையங்
கெண்ணான் சாதுக்களீறிலர் கூடினார்
நண்ணுஞ் சீரமை ராசக்கி ரீடைநன்
கண்ணுங் கீர்த்தனஞ் செய்க வென்றாரரோ. (௪)

கேட்டவாய்மை கிரிதரலா லென்போர்.
நீட்டு சந்நிதி முன்னெழுந்து நின்று
நாட்டுராசக் கிரிடைக்கு நல்லுடை
வீட்டி லுள்ளது வேண்டு மிப்போதென (௫)

சென்று கொண்டு திரிது மென்றாலிவன்
நன்றுசாலுஞ் செறுழிகை யென்செயல்
என்று கண்ணனை வேண்டி யெதிருற
ஒன்று பொன்னுடை வானின்று குந்தவே. (௬)

எழுந்து நின்றிவ ரோத்து மிடத்தின் முன்
விழுந்து வேண்டிய பொன்னுடை மேவிய
செழுந்தண் சாதுஜனங்க ளெல்லாருங் கண்
டழுந்துமன் பினரன் பைவியந்தனர். (௭)

கேழ்விளங்குடை கண்டு கிரிதர
லால்விரும் பியங்கைக்கொடு நன்குதம்
மேல்விளக்கத் தரித்து விளம்பினார்
மால்வியந்துறக் கீர்த்தன மாண்பெலாம் (௮)

யாருங்கேட்டின்ப வாரியழுந்தினர்
சேருமற்றோர் தினத்துத் துவாதசம்
ஆருநாமந் தரித்தோர் பைராகியவ்
வூரின் சார்பிருந் துற்றதைக் கண்டனர். (௯)

சாதுபூசை தவிர்கில ராதலா
லோதுமற்ற தனுக்குப சாரமப்
போதுசெய்தடி பூசித்துப் பாதநீர்
கோதுறுது குடித்துக் குளிர்ந்தனர். (ம)

கண்ட வேதியர் யாருங் கனன்றனர்
விண்ட வெம்பிணம் பட்ட வெள்ளத்தினை
உண்டதான் மறை யோதத் தக்காயலை
கொண்ட ஜாதி யொழுக்கங் குலைந்தனை. (மக)

என்றுகீழ்மை யியம்பக் கிரிதரர்
நன்றுபூமி நலம்பெற நல்லவர்
ஒன்றினுரிறப் பும்பிறப் பும்மிலர்
பொன்றி றுமொன் றிகழ்தல் புலமையோ. (மஉ)

நீயிர் நிந்தித்த னீங்கு நவென்றனர்
ஆயவந்தணர் ஞானம றைதலை
ஏயநம்பல மிங்கிறந் தோன்றனை
மாய்வு நீக்குறில் யாநம்பு வமென்று. (மங)

செத்ததைப்பிழைக் கச்செய்வ தில்லையேல்
ஒத்தஜாதிக் கிழிவுசெய் வோமென்றார்
மெய்த்தஞானம் விளங்குகி ரிதரர்
பொய்த்த மூடர்க்குப் புத்தியுண் டாகென்று. (மச)

தனிவிளங்குசித் தத்தொடு கண்ணனை
இனிதிரந்து நினைக்கவி றந்தவன்
நனிவிளங்கின னல்லுயிர் கொண்டுடன்
முனிவிகந்த கிரிதரர் முன்னரோ. (மரு)

கண்டுபோற்றிக் கண்ணன்றிரு நாமமுட்
கொண்டு போயினன் றன்பதி கூடினோர்
மண்டிநன்கு வியந்து மதித்தனர்
அண்டுதாசரை யன்பொ டிறைஞ்சினார். (மசா)

போற்றினார்நும் பெருமையைப் பூமியில்
சாற்றஞானந் தழைந்தவர் தாமிலை
ஆற்றல்சால வமைந்தவர் நீரெனத்
தேற்றினார்தம் பதியிடைச் சென்றனர். (மஎ)

கிரிதரலால் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எச-க்குச்செய்யுள் ருதூசாமகூ.

முற்றிற்று

பலக்புகார் சரித்திரம்

பலக்புகா ரொனுமவிந்த வரசன் பாரிற்
பதினெட்டு லக்ஷமிகா குதிரையுள்ளோன்
அலமொழில்சே ரரம்பைதனை யனையமின்று
ராயிரத்தொ டறுநூறு முடையாஸரீதி
விலகுதலில் லாதுசெங்கோல் செலுத்தித் தானுள்
மேதினியி லோருயிர்க்கு மெலிவுநேரா
திலகுபல வுயிரிடத்துந் தயைமிக் குள்ளா
னேனுமட வார்மோகத் திறங்கி நீங்கான். (க)

இன்னபடி வருமரச னொருநாளிற்ற
னெட்டுமந் திரிகளும் வரவழைத் தியான்றுன்
நன்னலச்சத் கதியடைதற் குபாயமேது
நவில்கவென மந்திரிக ளாலோசித்து
மன்னுதனிக் காசிநகர் வளர்கபீரர்
மாணடிசேர்ந் தானல்ல கதிசேர் வாகும்
என்னவொரு மொழியாய்ச்சொல் லியுங்கபீர
ரிணையில்பெரு மையுங்கூற வேந்தல்கேட்டு (உ)

மனமகிழ்ந்தோர் நாள்காசி நகரந்தன்னில்
வந்துகபீர் தாசர்வளர் மனைக்குள்ளேகி
வனமணிந்தோ னடியமைச்சாஷ் டாங்கமாக
வணங்கியென்னைச் சன்மசா பல்யனுக்கிக்
கனமிருந்தகதி சேரச்செய்யவேண்டுங்
கண்ணனடியவரே நீ ரென்னவேண்ட
அனகரந்தவரசனுக் கிராம நாம
மந்திரத்தையடைவாக வுபதேசித்து (ங)

அதையனுஷ்டிக்கும் வகையுஞ் சொல்லி வேந்தற்
கடைவுடனே விடைகொடுக்கவவன் வணங்கிச்
சிதைவறு தன்பதிக்கு வந்தவ்விதமேயாகச்
செய்யானுய்ச் சிலநாள் சென்ற பினங்கோர் நாள்
ததைமலராற் சயன மலாற்கலங்கரித்த
தாசிகட்டிலின் படிமேற்றங்கலாகிப்
புதைமலர் மெல்லணை மீது தலையைச் சாய்த்துப்
புந்திமறந்தினிது துயில்புரிவதானுள். (ச)

பின்பாயுள் படுக்கைக்கு வந்து தாசி
   பேசாமற்றூங்குவதைக் கண்டு கோபம்
வன்புறக்கொண் டவளைச்சேவகாராஞன்கு
   மத்திகை துண்டிப்பளவு மாறிமாறித்
துன்புறச் சாடிக்குருதி பொங்கத்தாசி
   துவக்கெல்லாஞ் சிவந்து மவடுயராளாகி
இன்புறவே நகைத்தனள் மற்றதனை நோக்கி
   யிறைவனதி சயித்தென்னே நகைத்தாயென்ன. (௫)

நினது மலரணை யருகிற்றலை சாய்த்தேது
   நினைவின்றித் தூங்கினதற்கித்தத்தணடம்
எனதுடலுக் குறுமாஞன் மஞ்சத்தின்மே
   லினிது துயிலுனதுடலுக்கே தாமோவென்
றுனதியலை நினைத்து நகைத்தேன் யானென்ன
   வொன்றுக்கு மஞ்சாமலுரைப்பக் கேட்டு
மனது துணுக்கென்றரசன்றனக்கு ஞானம்
   வாய்ந்துடனே மிக்கசம்பத்தெல்லாம் விட்டான். (௬)

தனியாகி நகரைவிட்டுச் செல்லும்போது
   தனைத்தொடர்ந்து வந்தவர் கடம்மை நோக்கி
இனியாவையுந் துறந்து போந்தே னென்னை
   யெய்தன்மின் போமினென வியம்பி வேந்தன்
கனிசான்ற சத்குரு நன்குபதேசித்த
   ராமநாமந்தன்னை நாவிற்கொண்டு
கனிவாக ராமனடிக்கமல நெஞ்சிற்
   கலந்துறப் பற்றிக் கொண்டோர் காடுசேர்ந்தார். (௭)

அங்கொரு பாற்பலக் புகாவொன்று நாமத்
   தவர்நான்கு நாள் காறுமமர்ந் திருக்கச்
சங்கொடு சக்கரங்கொண்டதிருமாலன்றோர்
   தவஞான வைராகந் தம்மைத் தேர்ந்து
பொங்கொடுற மகிழ்வுகொண்டு சகுணரூபம்
   பொலிவாக வெளிர்த்தோன்றிய பயந்தந்து
தங்கொருவர் முன்மறைந்தான் பின்பு நெருஞ்
   சாதுக்கடம் மொடவர் சார்ந்து கூடி. (௮)

பசிதாகங்களைப் பொறுத்துத்திரு மாஞமம்
   பற்பலவுங் குஞறுபவ முங்கேட் டுற்றூர்
நிசிதோறும் பின்பங்கோர் பகிர் வாழ்கின்ற
   நிலைகண்டு சார்ந்தனரப் பகிர்தாஜுள்ளம்
கசிவாகி நெடுநாளாய்த் திருமாற்பாதங்
   கருதிய தாஞு தனிரண்டப் பங்கிரை
வசிமேவு மிடத்தருளப் பெற்றுண்டங்கே
   வாழ்கின்றோன் மற்றவர்தம் வரவு கண்டான். (௯)

நிலைநோக்கி யெத்தனை நாளாய் விராக
　நேர்ந்தீர் நீர்சொல்லுகென நிமலர் சொன்னார்
அலைமேற்கண்டு யில்வோனை நம்பிப்போந்த
　தஷ்டதின மாயிற்றென் றறையக் கேட்டு
நலைநீ யென்றி வினையகஞ் சேர்த்தோ மான
　னமதிரண்டப் பங்களிலே நல்க வேண்டும்
இலைபோ வென்றெப்படிச் சொல்வ தென வெண்ணி
　யெய்துநீ நூதனப கீரோ யாதல். (௰)

இங்கி ருக்க வொண்ணாது புறம்போ கென்ன
　விறைவர் நன்றென் றினிது புறப் போந்திருந்தார்
சங்கிருக்குந் தடக்கையா னெட்டு நாளாய்த்
　தவஞானம் பூண்டு பசிதாக நீத்துக்
கொங்கிருக்கு மலர்த்தாரா னெனை விடாமற்
　குறித்துக் கொண்டிருக்கின்றா னென்று மார்பில்
நன்கிருக்கு மலராளை நோக்கி நீ போய்
　நல்லமுதிட்டுறு கென்ன நவிலக் கேட்டு. (௰௧)

நவமணிப் பொற்கலத்த முதுகொண்டு சென்று
　நாடுறு பலக் புகாரை நோக்கி நங்கை
துவரிதழ்ச் செங்கனி வாயாலிந்த வன்னந்
　துய்த்திடு கென்றோத வவர் துலங்க நோக்கிப்
பவமகற்று ஜகமாதா வென்று தேர்ந்து
　பாதாம் புயம்பணிந்து பல்காற் போற்றி
அவணளித்த வமுதுண்டு பசிதீர்வாக
　வப்பகீ ரதுகண்டு மனம்பொறானாய். (௰௨)

எட்டுநாட் பகீருக்கின் னமுது தந்தா
　னிணையின் மணிப் பொற்கலத்தி லென்னே யாரோ
மட்டி னுட்டவஞ் செய்தேன் பெறவிரண்டு
　மாவடையுங் கீரையுந் தந்தமைவ தானன்
வட்டநே மிக்கரத்தோன் றனக்கிவ்வாறு
　வஞ்சனை செய்வது தகவோ வழங்கிவ் வப்பம்
தொட்டு நானுண்ணே னென்றுறுகண் கொண்டு
　துயிலுற்றா னயிடைச்சு தரிசனத்தோன். (௰௩)

கனவிலொரு பகீராகி யெதிரே நின்று
　காட்டியந்தப் பலக் புகார்தன்னை யின்னோன்
றனது சம்பத் தெல்லா நீத்தென் பாலன்பு
　தங்கிநிட் காமியனாகித் தியானித் துற்றான்
மனனாக நீகருதி யெனைப் பழித்து
　வருகின்றா யதனாலே யவரவர்க்கு
நனரடையத் தக்கது செய்கின்றே னென்மே
　னனிவெறுப் பேன்கொள் கின்றாயென மறைந்தான். (௰௪)

உடனே பகீரொழுந்து வியந்து போந்தங்
  குறுபலக் புகாரடி யிலுவந்து தாழ்ந்து
மடனேறு விப்பல படியாய்ப் புகழ்ந்தான் கண்ட
  மற்றவரவ்வயி னீங்கிச் செல்லும் போதோர்
தடமேவு நகரைக் கண்டதனுட் புக்குச்
  சார்ந்தவொரு மடத்தநே கம்பகீர்கள்
இடமேவக் கண்டவரோ டிருக்கச் செல்ல
  விருந்தபகீ ரொல்லோரு மிவரைக் கண்டார். (௰௫)

கண்டிவன் பகீர்நிலைக்கு மேவுவானேற்
  கையிலுறு ஜபமாலை முதல சின்னம்
கொண்டில னுதலி னமது மடத்துண் மேவக்
  கூடாதென்றே தடுக்கக் குறுகாராகி
அண்டியொரு பாலிருக்க வருளின் மாரி
  யப்பகீர் களுக்கெல்லாந் தலைவனாகி
மண்டியந்த மடத்துக்குட் டனியநனே
  வந்து பகீர்களை நோக்கி வழுத்த லானான். (௰௬)

பலக் புகார்தனைப்போன் முக்காணைசுத்தி
  பண்ணி நல்வை ராக்கிய சீலம்படிந்து
நிலவு நிட்டை ஜீவகாருணிய முள்ள
  நின்மலர் மூவுலகத்து மில்லை நீயிர்
குலவு பகீர்க்குள்ள ஜபமாலை யாதி
  கூடியுள வுள்ளத்திற் குறிமி னென்று
விலகின னவ்வார்த்தை தனைப் பகீர்க ளெல்லாம்
  வினவியதி சயித்துடனே வெளியில் வந்து. (௰௭)

பார்த்தவரை யொன்றான கடவுளேயிப்
  படிவங்கொண்டுற்ற தெனப பக்திமேவிச்
சேர்த்த மடத்தழைத்து வந்து முகமனெல்லாஞ்
  செய்துபல படிபுகழ்ந்தார் சிறப்புஞ் செய்தார்
நேர்த்த வன்று முதற்பலக் புகார்தாம் வேண்டி
  நினைக்கும்போதெல்லாம் பொன்னிமலை கேள்வன்
கூர்த்த நண்பனைப்போல வந்துகூடிக்
  குறித்தமனோ ரதங்களெல்லாங் கொடுக்க வாழ்ந்தார். (௰௮)

பலக்புகார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௰௮-க்கு செய்யுள் ௫௱௬௰௨

முற்றிற்று.

சேக்பரீத் தாசர் சரித்திரம்.

கொண்கனின் மடந்தை பெற்ற குழவிக்குச் சேக்பரீதென்
றெண்கொள நாமமிட்டு வளர்த்தன ளெழிற்குமார
வண்கிளர் பருவம் வாய்ப்ப வளர்ந்தவரொரு நாட்டாயைக்
கண்கொள நோக்கி யன்னே கடவுண்மெய் வடிவந்தன்னை. (க)

யான்றரி சிக்கும் வண்ணங்காட்டுக வெனலு மன்னை
ஈன்றதன் புதல்வன் றன்னை நோக்கி ளளியம்புகின்றாள்
தேன்றரு துளவமாலைச் செகபதியாஞ் சீமானை
ஊன்றரு விழியாற்காண்டற் கொண்ணுமோ வெளிதிலுன்னி. (உ)

தேவர்கடேவனான திருமகணா தன்றன்னை
மேவரக்காண வெண்ணிவிளைதரு காமமாதி
மாவயிரிகளைப் போக்கி வனத்தருந்தவஞ் செய்துற்றும்
தூவயிராகங் கொண்டு சுரந்தொறும் போய்த்திரிந்தும். (ங)

யோகங்கள் புரிந்து மான்மவிசாரணை தனை யூகித்தும்
மோகங்கொள்வாழ்வு மூணுமுனிவுற்றுத் திரிந்தும் பத்தோ
டேகங்கொடிதியேயாதி விரதங்களி யற்றியுஞ்சீர்
யாகங்கள் பலவுஞ்செய்து மெண்ணறு தருமஞ்செய்தும். (ச)

தன்னுயிர்போல வெல்லாவுயிரையுந்தனி நேசித்துப்
பன்னரு நெடியமாலைப் பஜித்துக் கீர்த்தனங்கள் செய்தும்
உன்னு முக்கரண சுத்தியொடு குருசேவை செய்தும்
இன்னமும் பலமார்க்கத்தாலீசனைக் காணலுற்றார். (ரு)

இவ்வகை களிலுனக்கே தேற்றதோ வதனைப்பற்றிச்
செய்வகை செய்தி யோவைத்திருமகள் கேள்வன்றன்னை
மெய்வகை காண்டி யென்றாள் வினவிய சேக்பரீதங்
குய்வகை விராகங்கொண்டீண்டுறந்து காட்டுறுவதாகி. (சு)

ஈசனைக் காண்பேனீயோ ரடைசுட்டெடற் கீதியென்ன
நேசநே ரன்னையன்ன நீக்குறு முனக்கேனப்பம்
பேசெனச் சேக்பரீது பிறழ்வுறு மெனது சிந்தை
மாசறு மளவும் வேண்டுமோரடை யென வகுத்தார். (எ)

நன்றெனத் தாயுநல்க நனியன்பு கொண்டு வாங்கித்
துன்று வஸ்திரத்திற் சேரச்சுருட்டினர் வயிற்றிற் சார்ந்து
நின்றுறப் பிணித்துக்கொண்டு நீங்கினர் பெருங் கானத்தில்
சென்றொரு மலையிலேறி யிருந்தனர் தியானஞ் செய்தார். (அ)

என்று தானுன் காண்பேனோ வீசனை யெனவிருக்கத்
துன்றுறு பசிநேரிட்ட போதடைதனைத் தொடாமல்
ஒன்றிய விருக்ஷத்துள்ள தழைகளைப் பறித்துண்டுற்றார்
நன்றினபடியிருக்க நணுகின னங்கோர் செட்டி. (கூ)

சருக்கரைப் பொதிகள் குண்டை தமிலுற வேற்றிக் கொண்டவ்
விருக்கநேர் பழுவத்தூடு மேவினன் வருதல் கண்டு
திருக்கறு சேக்பரீ திங்கிவை யென்னை செப்பு கென்ன
நெருக்கி வந்திவை மண்ணென்று நிகழ்த்த வப்படியோ வென்றான் (௯)

எனனங் கூறியந்த வெருதுகடு ரந்து சென்று
மாளிகை வயினிறக்கி மற்றையப் பொதிக ளெல்லாம்
தாளற வவிழ்த்து நோக்கச் சருக்கரை யெல்லா மண்ணின்
தூளதா யிருக்கக்கண்டு துணுக்கென மனம் வெருண்டு. (௰௧)

துலுக்கப்ப கிருக்கங்கே சொன்னது மெய்யே யாகப்
பலித்தது பரிகாசத் தான்முடிந்தது பழுதே யாக
வலித்த நம்முதலுக் கென்று வருந்தின ராலோசித்துக்
கலக்குறு மனத்தான் முன்போற்பொதிகளைக் காளைகள் மேல். (௰௨)

ஏற்றினன் மீண்டுமந்தப் பகீருறை யிடத்தின் மேவ
நோற்றிருந் தவரீ தென்னை நுவல்கெனக் கண்டு கேட்கச்
சாற்றின னிவைக ளெல்லாஞ் சருக்கரை யென்று செட்டி.
தேற்றியப் படியா வென்றார் சேக்பரீ தெனும் பகீரோ. (௰௩)

உடனந்தச் செட்டிமற்றைப் பொதிகளை யுடைத்து நோக்கத்
திடனுறு பொதிகளெல்லாஞ் செறிந்த சர்க்கரையே யாகப்
படர கந்தனில் வியப்புப் பரவுற வொரு பொற்றட்டின்
இடனிறைவாகவே சர்க்கரை தனையேந்திச் சென்று. (௰௪)

மற்றவர் பதம் வணங்கி மடன்றெரியா மற்சொன்ன
குற்றநீர் பொறுக்க வென்று கொண்டச் சர்க்கரையை வைக்க
நற்றவரிவ னிகின்ற நற்சுவை தன்னைக் காட்டிப்
பற்றறு மனமயங்கப் பணித்தியோ பரனே யென்று. (௰௫)

அவ்வ யினதைவிட்டோடி யகன்றனர் பின்பு செட்டி
செவ்வயி னூர்போய்ச் சேர்ந்தான் சேக்பரீ தென்போர் முன்போல்
வெவ்வயினி ருந்தாராண்டு பனிரண்டு மேவுங் காறும்
துவ்வயினி யிலதாக விருந்துந் தோன்றிலனாற் கண்ணன். (௰௬)

நாதனைக் காணாராகி மீண்டுதந் நகரமேவி
ஓதிய தாயைக்கண்டு வணங்கின ருளது கூற
மாதவ ளிவ்வாறன்றோ மரத்திலே யுருவிற் றென்று
கோதறுஞ் சடையை யீர்த்துக் குலுக்கினள் குமரர் தம்மை. (௰௭)

ஈர்த்தனள் குலுக்க மற்றைச் சடைத்தலை யினைந்து வாடித்
தீர்த்தரு மன்னே சாலச்சிரம் வருந்துகிற தென்னச்
சீர்த்த வுன்சடையை யீர்த்தாற்சிரம்வருந்துகிற தென்றாய்
ஈர்த்த வவ்விலை மரத்துக் கில்லையோ வருத்த மென்றாள். (௰௮)

ஈராறு பருவந் தீர்ந்து மிறைவனைக் காண்கிலாத
காரண மிதுவே யென்னக் கருத்துற்றுச் சேக்பரீது
நேரரை தனிலசைத்து நிறுவிய வடையவிழ்த்துச்
சீரனை கையிலீந்து வணங்கினர் திரும்பிச் சென்றார். (௰௯)

மரத்திலை யுருவித் தின்றும் வகைவிட்டங் குதிர்ந்து சிந்தும்
தரத்திலைச் சருகுதின்று சார்ந்து மீசனைக்காணாராய்த்
திரத்தின் மிக்குள விராகஞ் செறிந்தொரு மரத்தின் கொம்பில்
உரத்தின் மிக்குள்ளதான கொடிகளை யுலவித் தேடி. (௨௰)

காலினிற் பிணித்து மாட்டிக் கவிழ்த்தனர் தலையைக்கீழே
நாலுற விடுத்து நீண்டநாள் பல போக்க வற்றித்
தூலமெய்தூங்கக்கண்டு தொடர்ந்தன பறவை யெல்லாம்
மேலுறக் கொத்திக்கொத்தி விழிகளைக் கொத்த நேர. (௨௧)

பன்னக சயனன்றன்னைப் பார்க்கலாங் கண்களோவி
என்னக முழுதுங்கொத்தி மிசைந்து நும்பசி தீர்கென்ன
அன்ன வெம்பறவைக் கெல்லா மறைந்தன ரறையும் போதும்
துன்னரும் பறவையெல்லாஞ் சூழ்ந்து கொத்தின நோக்கத்தை (௨௨)

ஆயிடைச் சேக்பரீ தென்பாருளாழி யானே
மீயுயரானை காத்த விமலனே நின்னைக் காணற்
கேயின விழிகளும் போயினவெனி லெங்ஙன் காண்பேன்
தாயினுந் தயையின் மிக்க தண்ணளியோ யேயென்றார். (௨௩)

என்னலுங்கமலை கேள்வ னெழிற்றிரு மகுட மோங்க
மின்னவிர் குண்டலங்கள் விளங்க வைம்படையு மின்னத்
துன்னருந் தோள்களுஞ் குந்தலங்கப் பொன்னுடையுந் தோன்ற
நன்னருந் துளவமாலை நலந்தர வந்துதோன்றி. (௨௪)

தனது செங்கைகளான் மற்றவர் கழற்றனை யவிழ்த்துப்
புனிதர் தஞ்சரீர மெல்லாம் பொருந்துறத் தடவல் செய்ய
அனகர் திவ்விய சரீர மாயினரை யன்பாத
வனசமாமலர் வணங்க மாலினி தணைத்துக்கொண்டான். (௨௫)

எனைத் தரிசிக்கு மாறிங் கிருபத்து நாலாண்டிங்ஙன்
வனைத்தருந் துன்பமெல்லாம் வாய்த்தனை யினியுன்னூர் போய்
நினைத்தெனைப் புகழ்ந்து கொண்டு நெடிதினி திருத்தி யென்று
தனைத்த மற்றவர் சிரத்திற் சார்த்தினன் முசர்வாழ்த்த. (௨௬)

மறைந்தனன் சேக்பரீது மாலருள் வடிவங் கண்ட
திறந்தம துள்ளஞ்சேர்த்திச் சென்றனர் தமதூரிற் போய்ச்
சிறந்த தன்றாயைக் கண்டு சேவித்தன்ன ருளாற் கொண்டல்
நிறந்திகழ் வோனைக்கண்டே னீங்கினேன்றுயர மென்றார். (௨௭)

தாயுநன்றென்று சாலமகிழ்ந்தனள் சேக்பரீதங்
கேயுமந்நாடொ டங்கியிறைவனை யினிதினேத்தி
வாயுநன்மனமு மொக்க வழுத்தினர் கீர்த்தனங்கள்
ஆயுநல்லறிவி லோரு மறி ஞராயமையச் செய்தார். (௨௮)

சேக்பரீதுதிருவடிகளேசரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௭௬ க்கு செய்யுள் ரு௩௬௰௨.

முற்றிற்று

சக்குபாயி சரித்திரம்.

கண்ணவுந்தியணையிற் கரவீர மென்பதாய நகரத்தினிலேயோர்
அண்ணல் வேதியனிருந்தனன வனுக்கன்பு சால்மனை வியும்மகனும்பால்
நண்ண வெவ்வளவு மீவதிரக்க நன்குதீதுநவை நாடகிலாரோர்
பெண்ணணங்கை மகனுக்கணை வித்தார் பேசுசக்குவெனு நாமமுளாளை. (௧)

மாமிமாமன வளைக்கடி வாராய்வைது நாடொறும் வருத்தி மனைக்கண்
யாமமும் பகலுமிடை விடலின்றியே வலிற்கடினவேலை செயச்செய்
தாமுணவும் வயினுக்குதவாமலழிவு சால்பழி களத்தனையுஞ்சொற்
றேமுறும்படி யியற்றினராக வியமொரிந்துரை செயாமலிருந்தே. (௨)

அயலுளோர்க் கறிவுறுத்தலிலாமலனுதினம் பணிய மைத்தது செய்து
மயலுறுது சுகதுக்கமனத்து வைத்திடாது கமைதயையொடடக்கம்
இயைவதாகவிடை விடுதலிலாமலென்றும் விட்டலனை யெண்ணியுளத்திற்
பெயர் விலாதுகொடு வைகுறயாரும் பெரிதறிந்திகழ்வு கண்டு பிணங்கி. (௩)

நீதியாவன வனைத்து மொழிந்தார் நெகிழ்வில் மாமியொடு மாமனுவப்ப
ஏதுமோர்கிலரிருந்தனர் முன்போ லின்னலேமிக வியற்றினராகத்
தாதுலாவுமலர் கமழுமையோதிச் சக்குபாயியவர் தம்மனதிற்றும்
யாதுதீவினை முனம்புரி வுற்றததுதனக்கி விலடைந்தினலுற்றேன். (௪)

இவ்விதத்ததுயரெய்த கிலாதே லில்லின்வாழ்வு மிகவின்பமதாகி
நவ்வியொத்த விழியாள்ரகுமாயி நாதனேயுனை நயக்கிலனென்றே
எவ்விதத்ததுயரும்பட வைத்தா யென்று விட்டலனை யேத்தினராகச்
செவ்வியுற்ற விவர்பாலயல் வீட்டாள் சேர்ந்து கண்டினிது செப்புவதானாள். ( )

இங்கு மாமிமனையிற் பல நாளாகியு முனன்னைமனை யெய்தகிலாது
தங்குகின்றனை யுனக்கனை தந்தை தாமிருக்கவிலையோ வுமதானோ
தெங்குரைத்தி ரெனவின்புசெய் பண்டரிப் புரம்மிரகுமாயி விடோபாப்
பொங்கு மூரொடனை தந்தை யெனச்சொற் புகறலாகிவிளைவின்றி யிருந்தார். ( )

பண்டரிக்கு வருவோரலை பொங்கிப் பம்புகண்ணநதி யின்கரை வந்து
மண்டியுற்றனரிறங்கி யிருக்கும் வாய்விராவிய யலார்மனையாளோ
டண்டுசக்குவு மடைந்தனர் நீர் முகக்கமற்றவரை நோக்கலு மன்னோர்
கண்டு சர்க்கரைய முதுகனி தேன்பால் கன்னலொத்த ஹரிகீர்த்தனைபாட. ( )

வினவியன் பினுருகித்தனி நின்று மேவுமேதின் மனையாடனை நோக்கி
இனையர் தம்பினுடனெய்துபு பண்டரிக் கண்மேவுரகுமாயி விடோபா
நனைவிரும் புகழுறழ்குவலென்று நவிறல் செய்துன்மனை நண்ணுதியென்றங்
கனைவரும் பயிலிடந்தனை மேவியன் பினிற்றெருமுதுளின் பொடமர்ந்தார். (௮)

அயல்மனைக் கணுறு வாளவரிற்சென்றங் கயர்ந்தவையனைத்துமொழிந்தாள்
பயன்விழைந்து தனியாகியசக்குபாயிதன் கணவன் வினவியுடன்று
கயநிரம்பி யுயராற்றனை வந்து கண்டு மென்மயிர் கரங்கொடிழுத்து
நயமிலன் கடிதடித்துடன் மேவநங்கையாரொடு தமில்லமடைந்தான். (கூ)

தந்தைதாயொடு தெரித்திட வன்னோர் தாக்கிவைது நெடிதாகிய தம்பத்
தெந்தவன் கயிறுமெய்தவி சித்தாரேது மிட்டிலருணத்தின நங்கை
பந்த முற்றினிதி னுற்சவமெல்லாம் பார்த்திடற்கிசை விலாமையினந்தோ
நொந்துளத்தயர் தனீதெரியாயோ நுவலுமென்றனை யளித்தருள் செய்வாய்(ம)

என்றுவேண்டுதலை விட்டல னோர்ந்தங் கினைதல்கண்டு ரகுமாயி நியென்னுள்
இன்றுகன்றுத லெனக்கர வீரமென்னு மூரிலெனையே நினைவுற்றுத்
துன்றுகின்றவளை யவள்கணவன்றான் சூழ்ந்துகட்டின னடித்தன னுங்கே
சென்றுமீட்டு வரவேண்டு மெனச்சொற் செப்பிவந் தனனிரா நடுவிற்றான்(மக)

சக்குபாயி யெனவே வடிவாகித் தங்குமுன்ன ருறலும்மவர்கண்டு
நிற்குநீயெவள் சொலென்று வினவ நிமலன்யர் னெடிய பண்டரிசெல்வேன்
மிக்கவன்புள நினைக்கொடு போகவேண்டி யிவ்வயி னடைந்தன னென்றான்
தக்க நீயெனையுடன் கொடுசென்றாற் சார்ந்துடன் கடின தண்டனை செய்வார்·

ஆதலானு னுடனெங்ஙன நேர்வேன் யானெனப் பிணிய விழ்த்த வளைப்போல்
நீதமாக வவணிற் பிணையுற்று நின்று நீ செலுதி பண்டரி யென்றான்
போதல் செய்பவ ரொடென்பது கொண்டுபோனபின்பு பதினைந்து தினத்தும்
சாதலாம் வகை யிலாது தடிந்தார் சருவுநீரொடு தர்ம விளக்க. (மங)

மாமிமாமனன செய்வது கண்டு வந்து மற்றவள் மணாள னினைந்து
தோமிலாத விவளைக்கடி வுற்றாற்றுன்பு கொண்டிவ ளிறந்திடுவாளே
ஆமினானை நிகராயொருமனை வியாயி லெங்ஙனுறு மென்ன விரங்கி
நாமிவாறு செயனன்றல தென்றுநன்கு கட்டுகள விழ்த்து விடுத்தான். (மச)

விட்டு நீயிவர்கள் செய்தல் பொறுத்து விரைவினீர் முழுகி யுண்டி சமைக்க
அட்டில் போதுகென முகமணியம்ப வன்ன தாகென வமைத்தினி திட்டாள்
இட்டமாய வரருந்தின பின்னரில்லின் வேலைகளெலா முடிவெய்தக்
கிட்டராவ வளையுட் கொடுசென்று கிளைஞரணைக்கண டிவருட விசைத்தான்.(மரு)

அருகுறும் பொழுதுமன் மதபாண மகத்தினிற் பதியமையன் மிகுத்துப்
புருடனுன விவனவளை யணைக்கும் போதுவிட்ட லனுமவளை யணைத்துத்
தருதலான சுகமவன் மனைவி யிலுந்தாழ் விலாதுதவி விடியுமுனேகிப்
பெருகுகண்ண நதிமூழ்கி மனைக்குப் பெறுவதான புனல்கொண்டுடன் வந்து. ()

சமையல் செய்யும்வகை தாழ்வகிலாமுற்றந்து மூவருமிசைந்திட நல்கி
அமைவதானபரி சாரகமெல்லா மடைவுடன் புரிதல்செய்தி வணிற்க
உமைதனு யகனுடற்கண்விளங்க லுற்றுலாவிவரு சந்திர பாகைக்
கமைய மூழ்கிவிட்டலன் திருநாமங் கனிவுடன் பகர்தல்செய்து கொடேகி(மஎ)

கோயில்சென்றவண் விளங்குவிடோபாக்கோலம்யாவும்விழிகுளிர்வுறநோக்கித்
தாயிலன்புடைய விட்டலன் மேவுஞ் சந்நிதிக் கெதிரில் வந்துவணங்கிப்
போயிலங் குதிருமேனியைநன்குபுல் விநின்று வளர்சேவடி பற்றி
வாயிலச்சுத முகுந்தவழாத வள்ளல்பச்சை முகில்வண்ண விடோபா. (மஅ)

என்றுதோத்திர மிசைத்து வலஞ்செய் தின்புமிக்கு வெளிவந்து கருடனூர்
நின்றுநேரிலகு கம்பம்வணங்கி நெடியகீர்த்தன மனைத்தும் விளைவி
அன்றிராவிலொரு பாற்றுயில்செய்வ தாகப்பின்புமறநாணகர் சூழ்ந்து
நல்லறலாவிப வமுழுவது நோக்கி நாதன்முன்பு நணவந்து வணங்கி. (௰௯)

உருவருபகுண விபவமவற்றுளுள்ளமுந்து மவராகி விடோபா
மருவு முன்றிருவடிக்கணிவைங்க வைத்தியென்னை யெனவேத்தினராகிப்
பெருகுமன்பு செயவாவி விடோபாப் பெய்கழற்கனுற வீழ்ந்தது தேகம்
அருகிருந்த கிவளத்துறு பனவனதனை நோக்கியினை யாரினமொன்று. (உ௰)

தேர்தலாய்த் தெரியுமறையவர் சில்லோர் சேரவே கொடு சவத்தை யெடுத்து
நீர்சுலாவி வருசந்திரபாகை நெடிய கூலமிசையுள்ள மயானத்
தார்தலாக மிளிரங்கி கொளுத்தியான பின்பனை வரும்புனல் மூழ்கிச்
சார்வதாயமனை சார்ந்தனரானதகுதி தேர்ந்து ரகுமாயி யுளத்தே. (உக)

சக்குபாயி வருமளவு மெனுதன்றுணவட்கு நிகராய வொர்பெண்ணை
திக்குடும்பினி யெனத்தனியாகக் கிளரகத்திலுறிலென் செய்வதென்று
தொக்கு தாசனனில் வெந்த விடத்திற்றுன்னி யென்பு முழுதுங்கருணைக்கண்
மிக்குமேவவ வணேக்குதல் செய்ய விரைவினிற் பழையவுரு வொடெழுந்தார்.

இந்த வுற்சவ முடிந்த பினியுனிட நடத்தி யென நோக்கி யிசைத்தாள்
அந்தநன்மொழி யுணர்ந்திவரன் பினடியில் வழ்ந்து திருநாண் முடிவாக
முந்துமேவுகர வீரபுரத்தின் முன்னுறும் பொழுதுவிட்டல னிங்கு
வந்தனன்குட மெடுத்திவர் தம்மில்வருதல் கண்டு மனமகிழ் வுறவங்கே. (உ௩)

விட்ட லன்றிரு விழாமுழுதுஞ் சேவித்திரா வெனவிறைவலு மன்றோர்
முட்டிலன்பு கொடுவீழ்ந்து வணங்கி முளரியொத்த திருவடிகள் பிடித்துக்
கிட்டி நின்றெனனையே யுனதருளாற் கேடிலுற்சவ மெலாந்தரி சித்தேன்
மட்டி லுன்ற னுபகார மதற்கு மாறுசெய்வதெது வென்று வழுத்தி. (உ௪)

இவ்விதத்தில் வருடந்தொறு மிந்தயாத்திரைக் குதவி செய்கெனவேண்ட
அவ்விதத் தருளுவே னெனவை யனவர் கையிற் குடமளித்து மறைந்தான்
நவ்வியொத்த விழியார் புனல்கொண்டு நன்மனைக் கனுறலாகி யிருக்கச்
செவ்வி பெற்ற கிவளத்துறு பனவன் சீர்கொள் சக்குமனை வந்து புகுந்தான். ( )

வந்து கண்டிவ ளிறந்தவளன் றோவாய்ந் ததிங்கு மிகவற்புதமாமென்
றந்தமாமனொடு மாமியை யுங்கண்டைய பண்டரி நகர்ங்கிவள் வந்து
முந்தவிட் டலனை யன்பொடு கண்டு முடிவிலேய வணிறந்து விழுந்தாள்
நுந்த நன்மருகி யென்று தெரிந்து நொந்து கொண்டு தகனஞ்செய்துவிட்டேன்.

பின்பு நீவிரறியத் தெரிவிக்கப் பேணிவந்த பொழுதிவ்விடை கண்டேன்
துன்பிலீரிதென வதிசய மென்று சோர்வு மேவியவணின்றன னன்றோர்
முன்பு நின்ற மருமகடனை நோக்கி முனிவின் வன்க யிறுகொண்டு பிணித்து
வன்பிறங்கு தறியிடை யிடுவித்தேம் வாய்ந்த பண்டரி நீயெங்ங னடைந்தாய்

சொல்லுசொல் லெனலுமாமியைநோக்கித்தூணிடைப்பிணிவுசெய்துளவன்றே
அல்லிலொல்லெனவவிழ்த்தெனைவிட்டாளாதரத்தொடெனையொத்தவொருத்தி
செல்லு மல்லல் செறிபண்டரி நீபோய்த்திரு முமகவளவு முன்னிலிருப்பேன்
வல்லை புல்லு கெனநானவணே கிவந்த வின்றவள் குடத்துடன் மேவி. (உ௮

கண்ணமாநதி யகன்கரை யென்னைக்கண்டு சேம மதளாவின னென்கைத்
தண்ணறும் புனன் முகந்து கொடேகத்தன் குடத்தையுத விக்கண் மறைந்தாள்
நண்ணலும் புனன்முகந்துகொடிங்கே நானடைந்தன னெனப்பரிவுற்றுத்
திண்ணமிங்கிவட னன்பையுவந்து தெரிவையாகி விட்டலன் பிணியுற்றான். ()

ஈதுமுன் றெரிகிலாம விருளையின்னல் செய்தனமை யோவெனவேங்கி
தாதுலாவு குழன்மருகியி லன்புதந்து பின்புவருடந்தொறுமந்தத்
திதில்பண்டரி யிலாடியுடன் கார்த்திகையுமேவியவ ணல்வருமன்பின்
ஓதுவிட்டலனை நன்குபணிந்தே யுட்களிப்பி னடியாரொனலானார். கூ௰)

சக்குபாயி திருவடிகளே சரணம்

ஆகச் சரித்திரம் எசுக்குச்செய்யுள் ருதூாஉ௰உ.

முற்றிற்று

குபாகும்பார் சரித்திரம்.

மார்வாட தேசத்திற் சிதடமெனு மூரிலென்றும் வழங்கும்வாய்மை
சார்வாக க்ஷமைசாந்தி தயைவிராகம் பொருந்திச் சலிப்பிலாது
நேர்வான ஹரிபஜனை நடத்திவரு குபாகும்ப ரானநேயர்
சோர்வேது மிலாதபுரி யெனுமனைவி யொடுவாழ்வு துலங்குநாளில் (௧)

தினந்தின மொவ்வொரு பாண்டஞ்செய்து செய்தையாறு தினஞ்செல்வதாக
வனைந்தனர் முப்பது பாண்டஞ் சூளையிட்டு விற்றவற்றால் வைணவர்க்கு
மனந்தளரா தளித்துத்தாமும் புசித்துச்சுக துக்கமனத் தெண்ணாராய்
அனந்தசய னனைத்தியானித்து வருவோர்தம்மை யவ்வூர்வேந்தன். (௨)

வரியிவர்க்கு மீதைந்து பாண்டமுதவுறச்செய்தான் மதிமுற்றாகத்
தருமவற்றைச் சூளையினின்றும் பிரித்துத் தந்தனரதன்னைவிடோபாத்
தெரிவுகொடு மற்றிவர்தஞ் செலவிற்குப் போதாமை தேர்ந்தீரைந்து
புரிவுசெய்து சூளையிடைப் புகுத்துவித்தான் பாண்டமவை போல்வதாக. (௩)

இவர்சூளை தனைப்பிரித் தெண்ணும்போது முப்பதுமங் கிருந்ததாக
நவபாண் டங்களைக்கண் டற்புதமாகியிது நளினநாயகன்செய்
தவனுமென் றறிந்தெனக்காகக் கண்ணன்றான் துன்பம்பட லாயிற்றென்
றெவமாய்க் கண்ணீர் பெருகவிருந்தனரவ் விட்டலனை யெண்ணிமாதோ. (௫)

அக்காலை தனில்விடோபாச் சாதுஜன ரிருநூற்றனைகல்ல
தக்காரோ டெய்தினன் றானுங் கலந்திவ்வூர் தனிலே தகுந்தசீதா
இக்காலந் தனிலழிப்பார் யாருளரொன் றேயினைய வீழுமிக்கோர்
தொக்காராய்ச் சிறிதுமிரங் குதலின்றிக் குபாகும்பா ரிடைச்செல்கென்றார். ( )

கூடவந்தோ ரொடுவிடோபா குபாகும்பா ரில்வாயிற் சென்று
நீடநின்றுசீதாரா மெனக்கூவ வுள்ளிருந்தோர் நெடிதுகேட்டம்
மாடுவந்து மிகக்களித்து மற்றவர்க்கெல்லாம்வணங்கி வம்பின்யம்மின்
பீடமைந்த நீவிர்வரயான் செய்ததவமே தென்றிறைஞ்சிப் பேசி (௬)

தேவரீ ரடியேனுற் செயத்தக்க வூழியத்தைச் செப்புமென்ன
ஆவலோ டணைசெய்ய வடைந்தசா துக்களவர் தம்மைநோக்கி
மேவுமெங்கள் பசிதீர்க்க வேண்டுமெனக் குபாகும்பார் விரும்பிநன்றென்
றேவெளிவந் தித்தனைபே ருக்குமுண வியற்றுதற்கெவ் வாறென்றெண்ணி. (௭)

ஒருவணி கனிடத்திற் சென்றென் மனையிற் சாதுக்களூற் றிருந்தார்
அருமை பெறுமவர் களுக்கு வேண்டிய சாமக்கிரியை யனைத்து நல்கிப்
தருவனதன் கிரயமெனலும் வணிகனீ ரேழை தரவல்லீரோ
சருதிய நீர்தரலாகும் பொருளுக் காக்கினை றென்று கல்லல் வேண்டும். (௮)

செய்வ னென்றோர் திடஞ்செப்பிற்ற ருவனென வவர்தாமுந் திடமே செய்ய
மெய்வணிகன் வேண்டுவ வெலாங்கொடுக்கக் கொண்டுபோய்விருந்தோர்க்கீயக்
கைவசங்கொண்டவர் களவர்தமை நோக்கி நமக்கு மிகுகைத்துண்டாகி
மைவணன்சேவையுங்கிடைக்குமெனவாழ்த்திவைணவரும்வழிக்கொண்டாரால்

மறுதினந் தாமுந்துணைவியும் பரமைமண்வெட்டி கூடை கொண்டு
செறிவணி கனிடஞ் சென்றங்கவன் செப்பும் வயிற்கிணறு செயத்தொடங்கி
உறுமண்ணெல்லாந் தோண்டி வெளிப்படுத்த மணலொடு நீரூற்றுந் தோன்றப்
பெறுபோது குடவறை யாயடியற்றுப் பாரிடிந்து பெயர்ந்து வீழ. (ய)

உள்ளழுந்தி யிவரிருக்கக் கரைவெளியிலுறு மனைவியோ லமிட்டுப்
பொள்ளென மிக்கலறும் போதெல்லோரு மங்குவந்து புகுந்து கேணிப்
பள்ள முழுதுந் தூர்ந்து கிடப்பது கண்டறப் பதறிக் கிணற்றுட் பட்ட
தள்ளில் குபாகும்பாரை யெடுக்க வரிதா மென்று தளர்ந் தினைந்து. (யக)

அவர்தம் விதிப்படியா யமைந்த தென்று மனைவிதனை யன்பி ஞேக்கிக்
கவலைபடே லென்றுரைத்து மனைபுகுதப் போக்கிய பின்கலந்து ளோரில்
புவனமளந் தோன்றாசர்க் கிப்படியும வரலாமோ பொருந்தா தென்பார்
நவபாண்டம் புரிவோன்றன் கிணறுவெட்டற் குறலாமோ நவில்மி னென்பார்.

யாரேனுஞ் செய்கருமமனு பவிக்கவேண்டு மென்பா ரவரிற் சில்லோர்
தூராத கடறூர்த்தோ னடியாருக்கு பகாரஞ் சூழ்ந்து ளோர்க்குப்
பேராத விக்கதிதான் வரலாமோ வெனப்பெரிது பேசுகிற்பார்
தீராததுயர் வரினுங் காத்தாள வல்லனன்றே திருமா லென்பார். (யங)

இன்னபடி பலரும் பேசிக்கொண்டு தத்தமக்கா மிருக்கை சென்றார்
பின்னரொரு வருடஞ் செல்லத் தூர்ந்த கிணற்றுவழிப் பெயர்வார் வந்து
முன்ன ரிறங்கினர் சமைத்துண்டனராகி யிராமுந்த முதிர் நிலத்துட்
டுன்னுமிரு தங்கந் தாளம் வீணைதொணிக்க வரிகீர்த்தனங்கள். (யச)

வினவிக் கொண்டிரா முழுதும் வழிச்செல் வோரதி சயித்து மெய்ம் மறந்து
பனிதனக்குப் பகைவ னுதயஞ் செய்ய வெல்லோர்க்கு நடந்தபண்பை
இனிதுரைக்க வினவியவ ரெல்லோரும் வந்துணர்ந் தேந்தலுக்குக் கூற
அனகவரசனும் வந்துவினவி மிகவதி சயித்தானந்த மேவி. (யரு)

தொனி கிளரு மவ்விடத்தைத் தோண்டு கெனவே வலராற்றோண்டி நோக்க
நனிமிளிருஞ சங்கு சக்கரஞ் சார்ங்க நாந்த கந்திண் கதை நன்காகத்
துனிவளருந் தோளுன்குஞ் சோதிமகுடத்தொடு குண்டலகே யூரம்
பணிமலரும் பரிபுர பாதந்துலங்கப் பலபல வாபரணம் பொற்ப. (யசா)

திருமுகந் தோற்றத் துலங்கு விட்டல மூர்த்திக் கெதிரே திகழ்ந்து நின்று
பொருவறு கீர்த்தனம் பாடு கின்றகுபா கும்பாரைப் பொருந்தநோக்கி
வெருவுறு நீள்குழியினின்று மூர்த்தியையுந் தாசரையுமேலெடுத்துப்
பெருகுறு மன்போடிறைஞ்சியிவர் மனிதரல்லரெனப் பெரிதுவாழ்த்தி (யஎ)

அங்கொரு சீர்மடமொன்று புரிவித்து விட்டலனை யவணிறுத்திப்
பொங்கு முபசாரமெல்லாம் புரிந்துபல வாத்தியமும் பொலிந்தியம்பத்
தங்கு குபாகும்பாருக்கரசனுடைவ்வூராருந்தாசராகி
எங்கும் விளங்குறக் கரையினிதி மடத்துக் கேற்பதாயிசை வித்தாரால் (யஅ)

வயிணவர்க்கு மதிதிகட்கும் போஜனமிட்டுப் பகலில் வளர்புராணம்
பயிலுறச் செய்திராத்திரியிலரி கீர்த்தனம்பாடும் பண்புண்டாக்கி
எயிலுயர் சீர்பண்டரி யூர்க்காடிக் கார்த்திகை யேகாதசி தோறெய்தி
மயிலெருத்தை நிகர்மேனிமா யோனைத்தரி சிப்பார் வருடந்தோறும் (யகூ)

குபா கும்பார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் எஎகுக் செய்யுள் ருதூாசயக

முற்றிற்று.

கமலாகரர் சரித்திரம்

தமர்நீடிய பண்டரிமேவிய தக்கோர்
கமலாகரர் தம்மனை கற்பினின்மிக்க
தொமிலார் சுமதிக்கொரு சூனுபிறந்தே
அமைவர்ப்பது மாகரனை வயதாவார் (க)

அரிதாசரில் மிக்குளவன் பினராகி
வருதாயொடு தந்தையுமாதவனுமம்
பெரிதேயுரை செய்பவரிவ் விரும்பரில்
திரிபேது மில்லார் கமலாகரர் செவ்வே (உ)

தினமுந்துயி லோவியபின்ன திசென்று
புனலின்முழுகிச் செயலாவ புரிந்து
மனைதுன்னிய வூர்வயின் மேவிவ திந்த
நினைவின்படி பிச்சை யெடுத்து நிரம்ப (ங)

தம்வீடுபுகுந்து சமைத்தவைதம்மைப்
பெம்மானடி 'பார்மிசையும் படிபெய்து
விம்மாதரவார் மனைசேயொடு மேவி
கைம்மானிடர் தீர்த்தருள் கண்ணனை யெண்ணி. (ச)

தாமும்மினி துண் டுறுவாரொரு நாடந்
தோமில்சுதனோடு பலிக்கொரு சூழற்
போமவ்வளவில் லரிகீர்த்தனை பொம்மச்
சேமஞ்செயுமவ் வொலி கேட்டது தேடி. (ரு)

வேறு

நிவர்த்தியு ஞானதேவு நீடுசோபான தேவும்
பவத்தகல்ஞான முக்தாபாயியு நாமதேவும்
துவக்கில் கோராகும் பாரும்சூழ்ச்சி சேர்சாங்கதேவுந்
தவத்துயர் கபீரராதி சாதுக்க ளாருங்கூடி. (சு)

திருமகள் காந்தனுமஞ் செப்பியோர் பாங்கர்மேவ
வருகம லாகரர்தா மகனொடு மவணடைந்து
பெருகுமா னந்தங்கொண்டு பேசுமச் சமுகமுன்னர்
அருகுறவீழ்ந்து தண்டனிட்ட னரன்புகூர. (எ)

துதித்தவர் தம்மைநோக்கித் துழாயணி மார்பனுமம்
மதித்துரை யடிகேளுன் முன்மருவிய பிறவி தோறும்
விதித்த புண்ணியங்க ளெல்லாம் விளைந்தன நும்மனோரால்
சதுர்த்தரே நானிவ்வூரிற் சாலவுந் தீனனாகி. (அ)

மனைதொறும் பிச்சை யேற்றுவரும் பொழுதினிது நீவிர்
நனைமலர்த் துளவோ னமநவில்வது வினவிவந்தேன்
இனைவது தவிர நீவிர் யாவரு மெனதில் வந்தித்
தனையனோ டெனையும் பாரிதனை யுமீடேற்று மென்றார். (கூ)

அவ்வுரை யுரைத்தோர் தம்மை யனைவரு நோக்கியைய
செவ்விது நுமது சாதுத்திற மிகவெளியர் நீர்யாம்
அவ்விய மவித்ததூய ராயினும் பலரும் வீட்டுக்
கெவ்வியல் பாகநேர்வேம்யாது நீர்செய்வ தெல்லாம். (ய)

உமது பசாரத்தாலிங் குற்றயாந்திருத் தியானோம்
எமையழைத்துப் போயாங்கே யினைவுறல் வேண்டா மென்ன
அமைவு ளீரொனக்குத் தந்தையானவன் பாண்டுரங்கன்
கமைர குமாயி யன்னையாயுறக் கலக்க முண்டோ. (யக)

ஒருகுறை வேணுமில்லை யுற்றநீரும் மில்லாக
வருதல் செய்தியான் செய்பூசை மகிழ்ந்து கொண்டருளல் வேண்டும்
திருமகள் கணவனன் பீரொனத் தொழுத்திரு மாலன்பு
பெருகிய விவரொல்லோரும் பெயர்ந்துவே றுரைத்திலா ராய். (யஉ)

சுமதி நாயகரோ நும்மில் சோர்வுறு தடைதீர்யாங்கள்
தமதகம் புனலிற்றோய்ந்து சார்து மென்றுரைக்கக் கேட்டோர்
அமரு மில்லடைந்து தேவியார் தமைநோக்கி மின்னே
நமதகந் திருமாலன்பர் நண்ணுவரின்றைக் கன்னூர். (யங)

அருந்தநல் லமுதுசெய்தற் கமைகெனச் சுமதிகேட்டுத்
திருந்தநன்றென்று கூறச் செவ்வியோர்க் கூவச்சென்றார்
பொருந்தயல் வீட்டில்வேண்டும் பொருளெலாங் கடன்கொண் டெய்தி
விருந்தினர்க் கடிசில் செய்துவேண்டு பாயசஞ் செய்போதில். (யச)

இந்தனம் போதாதாகி வேறொரு துணையுமின்றி
நந்தனையழைத்து நீபோய் நம்புழைக் கடையில் வைகும்
முந்தெரு முட்டைதம்மிற் சிலமுகந் தணைதியென்ன
வந்தனன்கு வையைக்கண்டு மற்றதிற்சில கொள்போது. (யரு)

அதிலொரு கடுவாய் நாகமடர்ந் தெழுந் தந்தச் சேயை
முதிர் சினத்தோடு கவ்வமுந் துறவலறக் கேட்டுக்
கதுமெனச் சுமதிவந்து கான்முளை தன்னை நோக்கி
எதுநிமித்தத் தாலிங்கே யலறினை யெனவினவ. (யசு)

அம்மனே யிந்தத் தீயவர வெனைக் கவ்விற் றென்று
கொம்மெனக் கூறவன்னை கொடியவல் லரவை நோக்கிக்
கம்முறு பயங்கொண்டேங்கிக் கலங்கி மெய்மறந்து பின்னும்
தம்மக வதனைநோக்கத் தரைமிசைக் கிடந்த தன்றே. (யஎ)

ஈதென்ன விபரீதம் மென்றினைந் திடர்க்கடலி லாழ்ந்து
மாதவர் மதிகலங்கி மறுகினர் மனந்தெளிந்திப்
போது நாஞ்சுதனை நோக்கிப் புலம்புறின் மனைக்கண் மேவுஞ்
சாதுசற்சனர் களுண்ணு தகல்வரோ யெனச் சலித்து. (யஅ)

உரக முன்றீண்ட மாய்ந்த வுலோகி தன்றன்னைப் பெற்ற
வரமதி தயன்றன் பாவைமனத்துயர்க் கதிகமேனும்
தரமிகு சாதுபூசை தவிர்தல் கூடாத தென்று
திரமிகச் சேயைத்தூக்கிச் செறிவளைத் தோண்மேற் சார்த்தி. (யகூ)

கொண்டுவந்து மனையிற் புருடடி னம்மைசக் குழக்கை தழையக் கிடத்தி
வழிவுறந்து நீராடிவந்து பாயசஞ் செய்தாகக்
கெவெதில் சமதிகேள்வர்கிளர்ந்த சாதுக் கடம்மைச்
சமதியி லழைத்து மேவிச் சரண்களை விளக்கித் தாழ்ந்தார். (உ௰)

சமதியும்வந்து தாழ்ந்து சுதன்றுயர் மறந்து நம்பால்
எமதிடர் கடிந்து நல்வாழ் வெய்தின மென்ன வேத்தி
அமர்தர வாசனந்தந்த மர்ந்தபி னடைகளிட்டு
விமல நற்கறிகள் வைத்து வெள்ளிய சூரல்பெய்து. (உ௧)

பருப்பிடை நறுநெய்பெய்து பரம சாதுக்களே நீர்
விருப்புட னமுது செய்மினென்று வேண்டுதலு நாமர்
பொருபயது குடையாக் கொண்டபுனிதனைத் தியானஞ் செய்ய
கருப்புவில் லோனைப்பெற்ற கண்ணனுட் டோன்று றுக. (உ௨)

உத்தமரோ தோவிங்க னுளதொரு தடையென் றோர்ந்து
மெய்த்தவச் சமதிகோனை விருப்புட னேகதி யுங்கள்
தத்துவப் புதல்வன்றன்னைத் தருமின் யாங்கூட வைத்துச்
சுத்த நல்ல முதுண்டற் கென்றுரைத் திடச் சமதிகேட்டு. (உ௩)

வேறு.

இபபொழுதுள தோதிலெவா களுமிசை யாருண்
ஒபபுற வுரைசெய்வே மென்றுள மதிலுன்னி
செபபின ரருணும தேவரை முகநோககி
துய்ப்புறலது செய்து தொட்டிலின மிசை தூங்கல். (உ௪)

உற்றன னெனயாங்களும் புதல் வனையன்றிப
பற்றில முணவாதல் பள்ளியிலுறு சேயை
உற்றுற வெழுவிததிங் குய்க்குதி ரெனலோடும
சற்றவன் மொழியொன்றுஞ் சாற்றிலராய் நின்றே (உ௫)

விட்டலனடி யுன்னிவிளைவது விளைகிற்க
மட்டறுதவர் முனனே யென்றன தொருமைந்தன்
கிட்டிலனிது போது கிளர்துயில் மிகலாலே
இட்டநலுண வுண்மினென்பது தெரிநாமர். (உ௬)

வீணையொ டெழுதந்து விட்டலனடி யுன்னிக்
காணுறவரு கென்றுகையினி லுறுதாளம்
பேணினருற வோதிப் பேசினர் திருநாமம்
தூணிடைவரு வோய்நீ தோற்றிலை யெனிலுண்ணோம். (உ௭)

என்றிவ ரினிதோத வெதிரரு ளொடுதோன்றி
நின்றிரு கையாலந் நிமலனை நெடுமார்பன்
துன்றுற லதுசெய்து துளவணி நெடுமார்பன்
நன்றுன துளமென்னே நவிலுதி யெனநாமர். (உ௮)

சமதித னொருமைந்தன் றூங்குதலதையோவி
எமதுடன் மிசைகிற்க வினிதரு ளுதியென்று
கமலநன்மலர் போலுங் கழல்பணி வுறுபோதில்
அமலனதருளா லங்கயர் வுறுமொரு பாலன். (உ௯)

தெளிவுறல் கொடுதாயைச் சீக்கிர முணாநன்னீர்
அளியென வுரைசெய்யவக் குரலினை கேட்டுக்
களிமகிழ் வொடுசென்று கான்முளை யினைத்தூக்கிக்
குளிர்வுறமுக முத்தங்கொடுகிற நனிசேர்த்தி. (ருவ)

தழுவின ரரிதாசர் சந்நிதி கொடுவந்து
வழுவறு மொருநாமர் மலரடி மிசைவீழ்த்தித்
தொழுதவரடிபற்றித் துணைவிழி வருநீரால்
கழுவியெழுமழை மேவிக்காத்தருள் புரிந்தீரே (ருக)

உம்மது பெருமைக் கோரொப்பிலை யெனவோத
அம்மனை யுறுதாசரனை வருநீரின்ற
இம்மகனுக் கென்னேயெய்திய தெனவன்னூர்
தம்முன ருறலான தன்மையை யுரைசெய்தார் (ருஉ)

அற்புதமிது வென்றுஹரியடி யவரொல்லாஞ்
சிற்பரன ருணம தேவர்தமுக நோக்கி
மற்பொருதிரு மார்பனே யொருவடிவாகி
பொற்புறலாறு னென்றவர் நனிபுகழ் வுற்றூர் (ருரு)

புகழ்வொடு மகிழ்வுற்றப் புதல்வனுடைவ ரொல்லாம்
மிகுசுவை யமுதுண்டார் வெள்ளிலை பாகோடு
தகுநறு மலர்சாந்து தரவடை வொடுபெற்று
மகனொடு தாய்தந்தை வாழ்வுறு மொழிதந்தார் (ருச)

மூவரும் வருநாமர் மொழியுப தேசம்பெற்
றேவருமகிழ் கொள்ளவில்லறம் வழுவாமல்
ஆவயினரி நாமமனுதின நனியோதி
மேவுற வவரொல்லாம் விடைகொடு புகலானூர் (ருரு)

கமலாகரர் திருவடிகளே சரணம்

ஆகச்சரித்திரம் எஅ க்கு யெய்யுள் ருதூாஎமசு

முற்றிற்று

துக்காராம் சுவாமிகள் சரித்திரம்.

தேகுவென்னுந் திருப்புரி யிற்குடி
ஆகுவோர்நன்ம ராடரி லானமெய்
வாகுசேரநற் செய்கைகள் வாய்த்தவர்
போகுசாதுக்கள் சேவை புரிபவர் (௧)

இடைவிடாதிரா வும்பக லுந்திரு
வுடையமார்ப னுளந்துற வெண்ணுறு
நடையர்பேர்விசு வம்பரர் நாடொறும்
மிடைசுடர்ப்படும் வேலைவந் தெய்தவே. (௨)

தாளம்வீணைமத் தாளமுங் கொண்டரி
ஆளமூசுறு மன்ப ரனேகர்முன்
நீளநீளரி கீர்த்தி நிகழ்த்தொரு
நாளணைந்தனை நன்மகற் கோதுவாள். (௩)

ஈண்டுறுங்குலத் தெய்திய முன்னவர்
பாண்டுரங்கன் பழம்பதி செல்லுவார்
ஆண்டுதோறு மவ்வாறுநீ செல்வதை
வேண்டுகென்ன விரும்பி யெழுந்தனர். (௪)

தாய்பதங்க டொழுது தனித்தரி
மேயபண்டரி யாத்திரை மேவுறத்
தூயதான பஜனை சொலிக்கொடங்
காயவன்பினர் தம்மொ டடைந்தனர் (௫)

துண்டமாமதி தோயம் படிந்துடன்
புண்டலீகனைக் கண்டடி பூசித்துப்
பண்டரிப்பிர தக்ஷணம் பண்ணிநீள்
விண்டுகோயி லிடைவந்து மேயினார். (௬)

வினைதமைந்தனை யஞ்சனை மீளியை
நனர்வணங்கியங் குள்ளந லோர்சொலும்
புனிதகீர்த்தனங் கேட்டுத்தம் புந்தியில்
இனிதினானந்த மெய்தியுள் ளெய்தினார். (௭)

இன்பவாரியை யெண்ணு ளுணர்ந்தமெய்
அன்பர்ஜீவ வமுதை விமலனை
முன்புகண்டு முதிர்பர மானந்தம்
மன்பெருங்கடன் மூழ்கி வணங்கினர். (௮)

எண்ணிரண்டுப சாரமியல்வுறப்
பண்ணியாலிங்க னஞ்செய்து பற்பல
வண்ணமாக வழுத்தி வணங்கினர்
நண்ணினரைந்து நாள்வரை நன்கரோ. (௯)

நாமகீர்த்தனங் கேட்டங்கு நண்ணினோர்
காமன்றாதை கழல்கள் வணங்கினர்
பூமகட்கொழு நன்விடை பெற்றுப்போய்
தாமகத்துறு தாயை வணங்கினார். (ம)

பண்டரிப்பெரும் பான்மை யெலாஞ்சொலிக்
கண்டமூர்த்தி கழற்க ணெனநுளம்
மண்டுகின்றதெப் போதினி வாய்ப்பதென்
றண்டுகேண்கணீர் வாரநின் றாரரோ. (மக)

தாயுந்தன்மகன் றங்குலத் தோர்செய்கை
மேயினானென வேண்டி மகிழ்ந்தனள்
ஆயபின்பொர் தினம்விசு வம்பரர்
போயினார்முன்பு பொற்பண்ட ரீபுரம் (மஉ)

சென்றுசந்திர பாகையின் தீர்த்தத்தில்
நன்றுமூழ்கி நலங்கிள ரத்தனி
நின்றுவிட்டல மூர்த்தியை நேமமாய்
ஒன்றச்சேவித்தொ ருங்கு துதித்தனர். (மங)

தசமியோர்பொழு தாயுறச் சாப்பிட்டங்
கிசையெகாதசி யில்லுண வின்றியே
நிசியொர்நான்கு நிரம்பிய ஜாமமுங்
கசியுமன்பிற்கண் ணன்புகழ் கேட்டனர். (மச)

சேர்துவாதசிப் பாரணை செய்தங்கு
சார்தலாயினர் முத்தினந் தாழ்த்துப்பின்
கார்நிறந்திகழ் கண்ணனடியிணை
ஆர்வமோடுகண் டன்பின் வணங்கினார். (மரு)

விடைபெறும்பொழு தில்விழி நீருகக்
கடையனேனுனைக் காண்பதெந்நாளென
அடையுநீர்வில கற்கரு மீனென
நடைகலங்கின னென்று நவின்றனர். (மசு)

என்றபோ தெதிரிற் பிரசன்னமாய்க்
குன்றமேந்திய கோவலன் றோன்றிமுன்
நன்றுநின்னன்பு நன்றென மெச்சிநான்
ஒன்றுவேனெங்கு மாதலி னோதக்கேள் (மஎ)

நீயுன்னூரிருந் தென்னைநி னைப்பினும்
ஏய்வனின்வயி னன்பிக வேனெனச்
சாய்விலன்பர் சகுண வடிவையான்
நேயமோடென்றுங் காண நினைக்கின்றேன். (மஅ)

அன்றிவேறொன்று மாதரிக் கின்றிலேன்
என்றுமற்றிதற் கென்செய்வென் யானென
நின்றகண்ணனன்புன் மூர னிலவுற
ஒன்றமார்பி லணைத்தவ ருச்சிமேல். (மகூ)

தனதுசெங்கம லக்கரஞ் சார்த்தித்தன்
புனிதநாமஞ் செவியிற் புகன்றனன்
இனிது நீ யெங்கிருந் தென்னை யெண்ணினும்
நினது கண்ணெதிர் நேர்வெனஞ் சேலென. (௨0)

ஊர்க்குப் போக விடைகொடுத் துய்த்தனன்
பேர்க் கொணுவன்பு கொண்டு பெயர்ந்தவர்
சீர்க்குங் கார்த்திகை தொட்டெட்டுத் திங்களும்
பார்க்க வந்தனர் பண்டரி மாயனை. (௨௧)

எட்டிரண் டென்றியம்பு மெகாதசி
விட்டிலார் பண்டரீ புரமேவினார்
முட்டிலொன்பது திங்களின் முந்திய
அட்டமித்திதியில் விசுவம்பரர். (௨௨)

இரவிலே துயிலுங் கனவெய்தினன்
அரவிலாடி யருளிய பச்சைமால்
உரவினீ யெட்டுத் திங்களென்னூர் வந்து
பரவி யென்னைக் கடனுறப் பண்ணினாய். (௨௩)

ஆதலானீயமரு முன்னூர் வயிற்
போதலாயின னென்று புகன்றொரு
சூதநீள் பொழிற்றுன்னிய மர்ந்துறக்
காதல் கூ ரன்பர் கண்விழித் தாரரோ. (௨௪)

விழித்தவ் வூரில்விளங்கும் வயிணவர்
செழிப்புறத் தெரியச் சொல்லிச் சென்று நாம்
பழுத்தமாம் பொழில்வைகும் பரமனை
வழுத்திவ் வூரில்வரச்செய்து மென்னவே. (௨௫)

சொல்லியாரொடுஞ் சூதப்பைம்பூம் பொழில்
புல்லி நாடினர் கண்டிலர் பூவுறை
வல்லிநாதனை வாய்ந்தவ பீர்ப்பொடி
மெல்லி தழ்த்துளவம் விரை வீசவே. (௨௬)

தெரிந்து சென்றங்கு நோக்கத் திருத்துழாய்
விரிந்தவாசப் பொடியொடு மேவுறப்
பரிந்து கண்டுகளுப் பழுதின்றெனப்
புரிந்தெல்லோரும் வியந்தனர் போற்றினார். (௨௭)

ஆயபோதறைவார் விசுவம்பரர்
மாயன்றன்னை யிம்மண்ண கழ்ந்தாயினும்
ஏயக்காணுது மென்னு மளவிலா
காயமற்றி வரன்பைக் கருதியே. (௨௮)

வேறு.

விசுவம்பரரோ தனிவிட்டலனும்
கசிவன்பது கண்டிவண் வந்து மெய்
நிசியொன்று நிறத்தனி மாடுளனீர்
அசியின்றி யகழ்ந்து கொளத்தகுமால். (௨௯)

இனிநும் வழிதன்னிடை யெய்துவனோர்
புனிதன்றிகழ் வைணவர் பூடணன்மே
தினியங்கவ னிற்பெரு கித்திகழும்
நனிநன் கரிபத்தியெனு நவில. (௬௰)

வினவுற்றவர் யாரும் வியந்துகரம்
புனைவுற்றனர் கொட்டினர் பூமகள்கோன்
அனகத்திரு நாமமறிந்த வயிற்
றுனலுற்றனர் கைகொடு தோண்டினரே. (௬௧)

தோண்டத் துளவும் பொடியுந் துனலாய்
நீண்டத்தலை நேரிலு ருக்குமணி
வேண்டத்தகுவோன வளோடு விராய்க்
காண்டற் கினிதாயுறல் கண்டனரே. (௬௨)

கண்டார் ஜயஜயவென நன்குகளி
கொண்டார் விசுவம்பரர் கொண்டனர்கை
வண்டார் துளவோனை மணுட்டியுடன்
கண்டார் வழுடன் கொடமா நகர்வாய். (௬௩)

சிந்தாமணி போற்றரிசிக்க வெலாம்
தந்தார்தர வேரு தண்ணெனு நீர்
இந்தாயணி யென்று நதிக்கரையில்
வந்தாவ யின்மன்ன நிறீஇ யினரே. (௬௪)

வேதோத்தமர் தம்மின் விதிப்படியே
மாதாத்தமி யோடமர் மாதவனைச்
சீதோத்தம மஞ்சன நீர்சிரமீ
தேதோத்திரமோ டினிதாட்டினரே. (௬௫)

எல்லாவணி யுந்திகழ் விச்செழில் சேர்
நல்லாடையு நன்கொளிரப் புனைவித்
தல்லாச மிணங்குப சாரமெலாம்
வல்லார் சொலும் வண்ண மியற்றினரே. (௬௬)

ஒருநாளிரவிற் பெரிதும் பர்தொழும்
திருநாயகன் முன்பெதிர் நின்று திகழ்ந்
தருணயக வந்தணர் நாயகசேர்
கருநாயிறுபோலொளிர் கண்ணவெனு (௬௭)

துதிசெய்து துரும்பளவும் பொருவா
மதியில்லெளியேன் முனம் வந்தனை நின்
பொதியின்னருள்யான் புகழ்தற்கெளிதோ
விதியின்றிறமென்று வியந்தனரே. (௬௮)

அவசங்கொடு நிற்கவருட் குரியார் -
கவசம்பொரு கண்ணன் மகிழ்ந்துமுகம்
நவசந்திரனென்ன விளங்கநனித்
திவசந்தனில் வேண்டுவ செப்புகென. (௬௯)

நாதாவுனதன் பிடை நானழுவா
மேதாவியெனும் படிவேண்டுவனோன்
சாதாரணமாய் வருசந்ததியும்
ஆதாரஙினம்புய மெல்லடியே. (௬௰)

பற்றிச் செலுமன்புபழுத்திளகப்
பெற்றுப் பெருகும் படிபே ரருள்செய்
கெற்றைக் குமெனு முனியம் பினர்மால்
நற்றப்படியே வரநல் கினனே. (௬௧)

அருள்கொண் டவனா யனையிவ் விடைநீ
இருள்விண் டிடவென்று மிருக் கவெனத்
தெருள்கொண் டுபணிந் தனர்சென் றனரில்
மருள்விண் டுறநாள் சிலமாய்ந் தனவே. (௬௨)

வேறு

ஆயநா ளளவில் வைகுண் டத்தினின் றணிவிமானந்
தூயது கொண்டுவிண்டு தூதர்க ளெதிரிற் றோன்றி
நாயகனன்பின்மிக்கீர் நணுகும்வைகுண்டமென்ன
ஏயது கேட்டவன்பர் பண்டரிக் கிறையைநோக்கி. (௬௩)

எனக்கிரு குழவி யோடில் லவளுமுண் டிவர்கண் மேனின்
மனக்கனி விருத்தல்வேண்டும் வைகுண்ட நான்செல்கின்றேன்
புனத்துழாய் முகிலேயென்று போற்றின ரேறிப்போனார்
கனக்களே பரத்தைவிட்டுக் கடன்முறை கழித்தபின்பு. (௬௪)

ஹரியென்று முகுந்தனென்று மமைசிறு ரோடுபெண்பு
தெரியமா பாயியென்னுந் தேவியார் திருமாணுமம்
பெரிதினி தியம்பல்செய்து குடும்பமும் பேணியெங்கும்
விரிபிரா ணிகளிலொத்த விருப்பின ராகிவாழ்நாள். (௬௫)

அன்னவ ரன்புக்காக வாண்டருள் பாண்டு ரங்கன்
றன்னருள் பெருகிச்சார்ந்து கனவினுந் தமக்குவேண்ட
லென்னது புகலுகென்ன வெம்பிரா னேழையேனுன்
பொன்னடி யன்றி வேண்டேன் பிறிதெனப் பூமிகேள்வன். (௬௬)

மகிழ்ந்தவர் தமைத்தழீஇப் போய்மறைந்த பின்கனவுதேர்ந்து
மிருந்தவா னந்தங்கொண்டு மேவரி பஜனைசெய்து
திகழ்ந்தன ரிருக்கத்தந்த சேய்களா லோசித்துத்தாய்
அகந்தனி லடைந்துதாயே யகத்துள துமக்கிருக்க. (௬௭)

நாங்கள்சென் றரசன்றன்னை நயந்துசே வகங்கள்செய்ய
ஓங்கிய விச்சைகொண்டோ முதவுக விடையென்றோதிப்
பூங்கழல் வணங்கவன்னை பொருந்திலர் பற்பலாறு
தீங்கறத் தடுத்துங்கேளாத் திறத்தினுத் தரவுசெய்தார். (௬௮)

இருவருஞ் சென்றுவேந்த னிடத்தனி கங்கட்கேற்ற
பொருநராய்ப் பொலிவு பெற்றுப் போதுக தாயையென்றார்
அருளனை பாண்டுரங்கன் றனையெவ்வா றகல்வதென்று
கருதினர் கண்ணீர் மல்கக்கண்ணன் றன்கோயின்மேவி (௬௯)

பணிந்தனர் பற்பலாறு புகழ்ந்துபாண் டுரங்கா நின்னைத்
தணந்து செல்வகை யாயிற் றென்றனை யசாலினி யான்போதல்
அணிந்தடி பணிவதென்றோ வருளுக விடையென்றேத்தித்
துணிந்துள மருகிமாளைக் கூய்க்கொடு சுதர்பாற்சென்றார். (௫௰)

சென்றுளந் தனைவிடோபாச் சேவடி சேர்த்திருக்கப்
பொன்றினசில நாள்பின் போர்தின மவாகன விற்போந்து
மன்றலந் துளவமானீர் மகர்வயினன்பு கூர்ந்தங்
கென்றனைப் பிரிந்தீரன்றோ யானுங் கடேகுவுக்கு. (௫க)

வந்ததுங்களுக் காயன்றோ வாதலானீரு மக்கள்
பந்தம் விட்டிப் போதே யென்பால் வருகென்று போனான்
சந்த தமறந்திலாததையலா ரெழுந்திருந்து
நந்தரை யழைத்துன்றந்தை நயந்தவா ளளினை நாதன். (௫உ)

நம்மதூர் நணுகினாளு நங்குலந்தனை யீடேற்றிச்
செம்மை செய்வதற்கமைந்தானின்றென்றன் கனவிற்சேர்ந்து
பொம்மல்சேர் தேகுக்கென்னைப் போதுக வென்று போனான்
அம்மழை வணனன்றன் பாலடைவது வேண்டுமென்றார். (௫௩)

என்றலுஞ் சிரித்து மைந்தர்கனவு மெய்யாமோ வென்று
துன்றலைத் தடுத்து நான்கு தினந்தொலைவான பின்பு
நின்றதந்தாயை நோக்கி நேற்றளவினும் விடோபா
ஒன்றுமக்கென்னை சொன்னானெனை விகழ்ந்துற நகைத்தார். (௫௪)

நகைத்தவர் தம்மை நோக்கி நாதன் சொன்னதற்கு நீவிர்
மிகைத்திக ழன்மினென்று வெறுத்தெமபாயி சொல்லப்
பகைத்தவர் கேளாராகப் பாண்டுரங்கனுக்குக் கோபம்
தகைப்பரிதாகி வந்து சார்ந்தனன்றாய் கனவில். (௫௫)

என்னிடம் வரவுமக்கியானிசைத்து நும்மகர் பால்வாஞ்சை
துன்னிட வராதிருந்தீரல்ல வோநுஞ்சுதர்க்கு
மன்னிடு மரண நாளையிரண்டு ஜாமத் திலென்னப்
பன்னிடல் கேட்டுச்சாலப் பதறின ரழுதுசொல்வார். (௫௬)

ஐயனே யெனதுமக்க ளவிந்திடி லெனக்கியாவர்
செய்கடன் செய்வாரென்ன ஸ்ரீதரன் யானேசெய்வேன்
மொய்கட னுமக்கென்றோதி மறையுமு னெழுந்துமூழ்கித்
தையலார் மகரைநோக்கி யான்முனஞ் சொலத்தடுத்தீர். (௫௭)

ஆதலாற்பாண்டுரங்க னகத்திடைக் கோபங்கொண்டு
போதலா யின்றிரண்டு ஜாமத்திற் புரள்வீரென்று
நோதலாம் வகையிராவிற் கனவிடை நுவன்றானென்னச்
சாதலா கின்றமைந்தர் தாய்க்கு மூப்பானதாலே. (௫அ)

பித்தமிக் காகிவாய்க்கு வந்தது பிதற்றுகின்ற
இத்தகையென்று தாயைநோக்கின ரின்று நாங்கள்
செத்தலிவது மெய்யே நுஞ்செங்கை யாலிடுக சோறென்
றத்தகை யவருரைக்க வழுதுதாயன்ன மிட்டார். (௫௯)

வெள்ளடை துவர்க்கா யீயும்வேளை யிலரச னேவப்
பொள்ளெனத் தூதர்வந்து பொருந்தலர் பொருவில் சேனை
வெள்ளம் வந்தமர் நேரிட்ட வாதலானீர் விரைந்து
தள்ளருஞ் சமர்க்குச் செல்லச் சாற்றின னரசனென்றான். (சுய)

என்றவர் சொல்லக்கேட்ட விவரிருவருஞ் சமர்க்கு
நன்றெனச் செலவமைந்து நால்வகைச் சேனையோடும்
சென்றளவறு போர்செய்து சிதைந்தடி பட்டு வீழ்ந்தார்
அன்றனை சொற்கேளா மலமலனை யிகழ்ந்த தாலே. (சுக)

இறத்தல் வந்துற்றதென்ன வெண்ணின ரிபங்காத் தோனே
திறத்தயா நிதியே யிப்போதெம்மை நீகாத்தல் செய்கென்
றுறத்த பித்திரங்கி வேண்டவுட னெதிர்தோன்றிக் கொண்டல்
நிறத்தினன் றழுவிச் சென்மினீ ளொளிவிசும்பென் றுய்த்தான். (சுஉ)

அம்மகரிறந்த செய்திய மாபாயி முதலோர் கேட்டு
விம்மலுற்றழுந்தத் துன்பவேலையின் முழுந்த னென்னும்
செம்மறன் மனைவியாற்றாள் சஹ கமனஞ் செய்தாள்மா
லும்மவ ளுக்குங் காட்சியுத விவைகுண்டத் துய்த்தான். (சுங)

ஹரியென்போன் மனைவி கர்ப்பமாயிருந்தன ளன்னுளைத்
தெரியமாபாயி தேவுக்கழைத்தனர் கொண்டு சென்று
சுரிமுகச் சங்கமேந்தி கோயிலுட் சென்று தோன்றும்
கரிய மாறன்னை நோக்கிக் காற்றுணை யிறுகப்பற்றி. (சுச)

குடும்ப நாசஞ் செய்கின்ற குடிலனே கொஞ்சமேனும்
தொடும் பரிவின்றி நீயென் சுதர்பட விளைவித்தாயே
இடும்பை தீருனக்குத் தாசனென்பவர் குலத்தையெல்லாம்
கெடும்பரி சியற்றுகின்ற கேசவா யானென்செய்கேன். (சுரு)

மூப்புறு பருவத்தென்னை யாரினி முயன்று நின்று
காப்பவ ரொன்று துன்பக் கடலிடை யாழ்ந்தில் வந்து
தாய்ப்புவனத்திற் சேரமருகியை விடுத்துத் தாழ்ந்தா
மேய்ப்பவன்றன்னை நெஞ்சில் விடுகில ராயிருந்தார். (சுசு)

அன்னவர் துயரை நோக்கியருணிறை பாண்டுரங்கன்
தன்னது கருணைரூபந்தனைக் கொடுமுன்பு சார்ந்தேன்
இன்னலி லழுந்துகின்றீ ரொந்தெந்தக் காலத்தேது
துன்னுமோவது வேதுன்னுந் துயருறிற் பயனென் றுன்னும். (சுஎ)

இப்பொழுதுமக்குப் பிள்ளையுடனெது வேண்டினும்
சொற்படி தருவேன் வேண்டல்சொல்லு கென்றுரைப்பக் கேட்டோர்
ஒப்பறு முன்னையன்றி வேறொன்று முகவேன் யானென்
றப்பொழு துரைத்த மாற்றமயர்ப் புற்றாயானீ யென்றார். (சுஅ)

என்னுமற்றவரை நோக்கி யினியுமக்கியான் சேய்த்தோன்றல்
பொன்னுமக்குதவி செய்யும் புதல்வன்றன் மனைவியாகத்
துன்னுநம் பணியிலேதுஞ் சோர்வுறா தியல்வோமென்றான்
மின்னுமிழ் மணியும் பொன்னும் விளங்கெழில் மார்பினனே. (சுகூ)

வினவெமாபாயி நன்றென் றிறைஞ்சிடவி மலன்றானத்
தினமுதலவர் தம்பேராகியே சேவை செய்தான்
வனமலர்த் திருவுமன்னூர் மருகியாய்ப் பணிசெய்துற்றாள்
அனகன் மற்றவரோடோர் பாத்திரத்துண்டு வருவதானன். (௭0)

சிலதினங் கழிந்தபின்பு செப்பெமா பாயிக்காயுள்
விலகுறு காலமாக விமலன்றன் குறங்கிற் சார்த்தி
இலகுறு மாவிதன்னை வைகுண்டத் தேறச்செய்து
பலவகைக்கருமம் யாவும் பண்ணியுத் தரித்தான் மாதோ. (௭௧)

மருகியார் மாமியார் போம்வகை தெரிந்தங்கு வந்து
பெருகியது யரத்தாழ்ந்து பிள்ளையுந் தானுமாக
உருகியென் மாமியாருக் குரிமைசெய்து தவகில்லேன்
அருகிலேனந்தோ வென்ன வழுதன ளயர்ந்தாள் மன்றே. (௭௨)

அயர்வது தெரிந்து சுற்றத்தாரொலா நீயுஞ் சேயும்
இயலுடனிருந்துதானே கருமஞ் செய்தீ ரொன்றோத
பெயரரி மனைவிகேட்டு வியந்தனள் பிள்ளையான
நயமிகு விடோபா தேர்ந்தாரணன் செய்கை யென்றே. (௭௩)

தேர்ந்தவன் கோயில் சென்று தீர்த்தனை நோக்கி நின்னைச்
சார்ந்துறச் செய்கிலா தென்றந்தையர் தமைக் கொன்றாயே
நேர்ந்துள பிரகலாதனங்கத னென நிகழ்த்தப்
போந்தவர்தந்தை மாளைப் பொன்றிடச் செய்தாய் போலும். (௭௪)

தருமமோ நீசெய்கின்ற தகவுகளாத லாலுன்
அருகிலு மருவல்கூடா தெனத்தன்கையா யுதத்தால்
செருகித் தம்மார் பைப்போழ்ந்து தீர்தற்கு முயலக்கண்டு
மருவலர் துளவோ னோடி வந்தவன் கையைப்பற்றி. (௭௫)

கொண்டு வீணாயென் மேனீகோபங் கொண்டாவி நீக்க
மண்டு கின்றா யென்றோதித் தழுவிக் கண்ணீரை மாற்றி
அண்டுவதண்டும் போக்கலரி தெனப்புகன்று தேற்ற
விண்டவனாகிக் கோபம்விமலனைப் பணிந்து நோக்கி. (௭௬)

நாதநின் செய்கை தேராநயமிலேன் செய்த தீமைக்
கோதறப் பொறுத்தாள் கென்றுபோற்றலுங் கொண்டல் வண்ணன்
மேதகு கருணை கூர்ந்து நவவித பக்தி மேவ
ஓதலு முபதேசம் பெற்றுற்றனன் றாயுந்தானும். (௭௭)

பாண்டுரங்கனைப் பூசித்துப் படர்தருங் காலத்தன்னாற்
கீண்டினன் பதாஜி யென்றோர் புத்திர னிவனும் பக்தி
நீண்டுறப் பூசித்துற்றா னிமலனை யிவனுக்கோர்சேய்
காண்டகுங்கான் ஹயாசங் கரனெனத் தோன்றினானே. (௭௮)

தோன்றினன்றானு மவ்வாறாகவே சுருதிநாதற்
கேன்றன னடிமையாகிப் பூசித்தா னிவனுமோர் சேய்
ஈன்றனன் போளோபா வென்பவ னெழிற் பாண்டுரங்கன்
ஆன்றபூசனை செய்துற்றா னண்டிருபத்து நான்கும் (௭௯)

தன்னுயிர்போற்ற யாவிற் றரணியி னுயிர்க ளெல்லாம்
மன்னுறச் சாதுபூசை மலிதரப் புரிந்து மெய்யன்
என்னுமதிழுக்காதே சாத்துவிகனாய் வருநாளோர் நாள்
துன்னுருத்திரன்மால் வேதாத் துயிலிடைக் கனவிற்றோன்றி. (அ0)

உனக்கெதிலிச்சை யென்ன வுரைத்தலு மெதிர் வணங்கி
எனக்கு நன்மைந்தன் வேண்டுமெனச் சம்புதந்தே னென்றான்
கனக்கரு நிறத்தோன்றானுங் காசினிதனை யீடேற்றும்
மனக்கனி வானைத்தந்தே னெனமலரயனுந் தந்தான். (அக)

துயிலுணர்ந் தருகிற்றூங்குந் துணைகன காயியான
மயிலினை யெழுப்பிநாதன் வருததனைச் சொலிமகிழ்ந்து
செயிரற வாழுநாள்கள் சிலசென்றபின்புதேவி
வயினிடைச் சிவன்வரத்தாற் சாம்பஜி யென்போன்வந்தான் (அஉ)

பச்சைமால் போளோபாவுக்கருளிய படியேநல்க
இச்சைகொண் டடியரோடு மிருந்துழி யாவன்பாரிற்
கொச்சைதீர்ந் தறிவுமேவக் கொளுத்திநல் லொழுக்கத்தாக்கும்
விச்சைதேர்ந்தவ னென்றெண்ணி நாமதேவனை விளித்து. (அங)

நீயுலகத்தின்முன்னே நிமலனாய்ப் பிறந்தபோதங்
கேயுமென் பேரினூறு கோடியென் றியல்கிரந்தம்
வாயுமா செய்வேனென்று வகுத்தனை விரதமற்ற
தாயுறி லஞ்சுகோடி யைம்பத்தோ ரிலக்கமில்லை. (அச)

அல்லவோ சரியதாக வமைக்கவுஞ் சீவகோடி
நல்லொழுக் கத்துமேவ நடத்தவும் போளோபாவுக்
கொல்லையின் மகனாய்மேவு கெனவுரைத் தருள நாமர்
சொல்லிய படியேசெய்வே னெனவடி தொழுதுபோந்தார். (அரு)

மனைகன காயியென்பாள் வயினுற்றுப் பிறக்கத்தோன்றும்
தனையனைப் பாண்டுரங்கன் சந்நிதிகொண்டுசென்று
வினைதெறு திருவடிக்கீழ் விழுத்தித்தா யோடுதந்தை
புனைமலர்த் துளவோன்றன்னைப் போற்றினர் வணங்கிநிற்க. (அசு)

அடியருக் கிரங்குகண்ண னருளுருக்குமணிதன்னை
நெடிதுற நோக்கியிந்தச் சிறுவனை நினது கையாற்
றொடுதல்செய் தெடுத்தப் பெற்ற தோகைகை யீதியென்ன
வடிவினை யில்லாள்சொன்ன வகைதந்தா சீர்வதித்தாள். (அஎ)

மற்றவர் கொண்டு நாதன் மலரடி வணங்கிச்சென்று
குற்றமி றொட்டிலிட்டுப் பெயர்வகை குறிக்குங்காலை
பொற்றனிப் பாவைபோந்து புகழ்த்துகா ராமனென்று
நற்றற நாமமிட்டுச் சடங்கெலா நடத்திச் சென்றாள். (அஅ)

பின்னருஞ் சிலநாட்சென்ற பின்கன காயிவேதா
முன்னருள் வரத்தாற் பெற்றாள் மூதுணர் கான்ஹயாவை
நன்னர் மூவரையும் பெற்றோர் நாடொறுநனிவளர்த்து
மன்னரி யருளால் வாழ்வின் மகிழ்ந்தனர் பஜனைசெய்து (அகூ)

மகர்வளர்ந்தனர் குமாரவயதுற விவாகஞ்செய்து
சுகமுறுநாளிற் றந்தைதனக் கதிமூப்புத் தோன்றத்
தகவுற மூத்தபிள்ளை தன்னைக் கூய்க்குடும்ப வாழ்க்கை
நிகழ்வுற நடத்துகென்ன நேர்ந்திலன் வணங்கிச்சொல்வான் (௧௰)

ஐயனேயுலக வாழ்க்கை தன்னிலாதர மில்லேன்யான்
செய்யமா ஞாலத்துள்ள தீர்த்தயாத்திரை செய்யற்கே
மையலுற்றேனுனது நின்னுரைவழுவிச் செல்லேன்
மெய்யருளாதுவோவென்று விளம்பத்தா தையும்விஞவி (௧௧)

சிவனருள் வரத்திற்றோன்றுந் திறத்தினத் தெய்வநீதிக்
கிவனுரி யவனு னென்றெணித் துகாராமனைக்கூய்
அவர்வயி னொப்புவிக்க வவருநன் றென்றுதாங்கும்
உவகைகொண் டேற்றாகி வரவவ ருரிமைக்கந்நாள் (௧௨)

காசரோ கம்பிடித்துக் கவலுறக் கண்டுதந்தை
நேசமோ டாலோசித்து நிகழ்புணுவினிலிருக்கும்
மாசிலப் பாஜியீன்ற ஜிஜாயியை மணத்தல் செய்யத்
தேசுறு துகாரா மென்பேரர் சேர்ந்துவாழ்ந் திருக்கு நாளில். (௧௩)

வேறு.

அன்னையும் பிதாவும் பந்துவுங்களிக்க வகத்தில்யா தொருகுறையுமின்றி
மன்னுமில் வாழ்க்கை நடத்தியுநாளு மாலரி பஜனையை விடாமல்
முன்னினர் புரிவாராய் வருங்காலந் தந்தைதாய் முகுந்தன துலகம்
துன்னின ராகத் துயருழந் திருந்தார் தொலைந்தன சிலபகலுலைய (௧௪)

சாம்பஜி மனைவிதானும் விண்ணடைந்தா டளர்ந்ததற்கு தாசனந்தாங்கி
மேம்படும் ஹரிநா மங்களைப்புகழ்ந்து வேண்டினர் தீர்த்தயாத் திரைக்குப்
போம்படிமுயன்று முத்திவாய்க்கின்ற புரங்களே மொடுபனி ரொண்டென்
றோம்புறுஜோதி லிங்கமும் புஷ்கராதி தீர்த்தங்களுமுற்றும். (௧௫)

காமமாதிகளைக் கடந்தொருகாட்டிற் கலந்துசா துக்களைக்கண்டு
நேமமாய்வரலா லான்மவிசார நிலைதெரிந் துணர்வுற்றுநிற்க
வாமமாமனையில் வாழ்துகாராமர் மாதவா பண்டரிநாதா
க்ஷேமமாய்த் தாய்தந்தைய ருறுமளவுஞ் சிந்திப்பதொன்றுமின் றிருந்தேன். (௧௬)

மற்றவரீட்டி வைத்துளபொருளுஞ் செலவினின் மாண்டமற் றினியான்
உற்றுளகுடும்ப ரக்ஷகமெவ்வா றுஞற்றுவே னெவ்வித முயற்சி
பற்றினுமன்னம் வஸ்திரஞ்செவ்வே பலித்திட லரிதெனப் பரிந்து
சொற்றனர்துணிந்தோ ராவணம்வைத்தங் கதிலுநட்டம் வரத்தொலைத்து (௧௭)

கண்ணனைநினைத்துக் கடன்கொடுபொதி யேற்றுறுதொழில்புரிந்து மற்றதிலும்
நண்ணுற நட்டமெவற்றிலும் பலியா நல்குரவுற்றுநாரணனை
எண்ணியான் செய்வதே தெனத்துக்கித்திருந் தழிகடன் கொடுத்தவர்தாம்
அண்ணினர் தடுத்தங்கிருக்க யாதொன்று மாற்றிலராய்த் துயரடைந்தார். (௧௮)

மித்திரரிரங்கிக் கடனெலாம்வகித்து வேண்டிய முதற்பொருள் கொடுத்துப்
பத்தியின்மிகுந்து ஸ்ரீதரனுமம் பகலுமல்லுஞ் சொலப்பயின்றோர்
வத்திரமன்னங் கிடைத்தவரில்லை யாதலான் மற்றதை விடுதி
அத்திமுன்வந்தா னெனத்துதிப்பாயே லஞரிடை மிகவுநீ யழிவாய். (௧௯)

என்றுபற்பலவாய் வாணிபஞ்செய்தற் கேற்றபுத்திகள் சொலியேகத்
துன்றுறுமனைவிதன் பதிதனக்குத் துளபமால் பத்திமிக்காகி
ஒன்றிய தின்னலதை விடுகென்னவெவ்வள வுரைக்கினுங்கேட்ப
தின்றிதற் கென்செய்கே னெனசிந்தித்திருந்தனடினந்தொறுமிருக்க (௱)

எவரொது சொலினும் ஹரிதியானத்தை யிடைவிடா ராயிருந் துழிமற்
றவர்மனை யிருந்த பொதியெரு தொருநான்கவற்றின் மூன்றுரோகத்தாலிறக்கத்
தவர்துகா ராமர் பொதியெரு தொன்றுற்றும் வியாபாரஞ் செய்துறுநாள்
பவர்வியாபாரர் தம்முடன் சேர்ந்து படர்ந்தன ரொருதினம்படர. (௱க)

கூடநேர் வணிகர் முன்விரைந்தேகக் குறுகினர் தனியராய்க் காட்டி
னூடடை போதிலொரு விடைமுதுகி லுறுபொதி நழுவிக்கீழ்வீழக்
காடதிற் பொழுது போயிரு கடிகை கழிந்துபெய் மழையிருள்கலக்க
வாடலாயினரப் பொதியினைத்தூக்கி மாட்டிலேற்றத் துணையின்றி. (௱உ)

ஒருவருநடப்ப தில்லைவெம் புலியோ டுறுதுட்ட மிருகங்கண் முழக்கம்
வெருவல் செய்கின்ற தென்செய்துங் குடும்பமேவியன்ஞே துயர்மேவிற்
றருதெவர்பாற் சொல்லுவதிதை யென்னவனுருற்றுப் பாண்டு ரங்காநீ
கருதியிவ்வேளை காத்தல்செய் தருளக் கடனுனக்கென்று கண்கலுழ்ந்தார். (௱௩)

காட்டினிற் றனியாய்க் கலுழ்வது தெரிந்து கண்ணனோர் பதிகனுக் கலந்து
நீட்டிரு ளிடைநீ யாரெனக்கேட்க யான்செட்டி நெடுவழி செல்வேன்
மாட்டின் மீதிருந்த பொதிவிழுந்ததுகீழ் மற்றிதை யெடுத்துமீதேற்ற
வேட்டிவ ணிருந்தேன்றுணையிலே னிந்தவேளைநீ வந்தனையென்றார் (௱௪)

என்னலும் போதியைத்தூக்கி மாட்டேற்றி யிருட்டி..ரிவழிதெரியாமல்
துன்னலை யென்பின்வாவென வழைத்துக் கொண்டிந்திர யணித்தூநீர்
நன்னதிமருங்கு நண்ணினனது தான்பெருகுறக் கண்டுநாடினர்முன்
மன்னு சக்கரத்தை விடுத்துநீர் முழுந்தாளளவுறப் புரிந்துமற்றதன்மேல் (௱௫)

வருகென வழைத்துக் கொண்டெருதோடு மனைபுகச் செய்தனன் மறைந்தான்
மருவிவர் சிலநாட்சென்றபின் மூன்று மாடுசேகரித்து மேன்மிளகாய்
தருபொதி யேற்றிக்கொங் கணதேசஞ் சார்ந்துவா ணிபஞ்செயச் சென்று
கருதவண் கடைவைத்தன ரவூருள்ளோர் கண்டொருமணங் கெவளவெனா(௱௬)

பாண்டுரங்கன்பேர் பஜித்தவன் வடிவிற் படிந்தவசத்துளோர் பார்த்து
வேண்டினகொண்டு விலைதருகென்ன விலைதந்து வேண்டின கொண்டார்
ஈண்டியசிலர் மற்றவர் மனைவில்லா திருத்தலால் விலைதரா தேயும்
நீண்டகையளவும் வாரினர் சென்றார் நிகழுவோர் துட்டன்வந் துற்றான். (௱௭)

எனதகந்தனக்கு நனிமிளகாய் வேண்டியதொரு பொதிதருகென்று [கி
வினவுமுன்கொடுபோபொதியெனக்கொண்டுவிரைந்துசெல்வோன்றனை நோக்
அனமிளகாயைக்கொண்டுகொள் கோணியென்வயிற்கொணர்ந்து நல்கென்றார்
பினரிவண் வருபோதிவன் வேறில்லை பெய்கலமென்றுடன் பெயர்ந்தான். (௱௮)

இப்படிமிளகா யாவையுஞ் செலவாயினபின் பங்கொன்று மின்றெனப்போய்
அப்பிடை மூழ்கிப்பூசைசெய்த யினியருந்திப் பின்னரி தியானத்தில்
ஒப்புட னிருக்க முப்பொதி முழுது மூருளோர் கொண்டன ரிவன்போய்
எப்படிக் கீவான் முதற்பொருளுண்ப தெவ்வித மெனக்கண்ணனெண்ணி (௱௯)

மானிடவேடங்கொண்ட வூர்வந்து வாங்கினர் வயிற்சென்று விலைநீர்
ஏனினந்தாரா திருக்கின்றீர் விரைவினீகென வவரொலா நீயார்
தானினமிளகாய்க் காரனோ வெனலுந்தகுதுகாராம் செட்டி கடையாள்
யானிவைகொண்ட நும்வயிற்றணடற் கெய்தினெ னென்றன னெம்மான். ( )

தூக்கியு மதித்துங் கொடுத்தனனோ நீ சொல்கெனத் தூக்கியே தரலால்
ஆக்கியதியற்பேரது துகாராமென்னலு மவன்றூக்கியே யளித்த
வாக்கினைப் புகல்கவென்னலுந் தூக்கி வழங்கியவகை வழாதுரைக்க
நோக்கினர் சரியென்றுறு விலையாருந்தந்தனர் நுவல்பொதி கொண்டோன். ( )

பாலடைந்துள்ள பணந்தரு கென்னவவன் யஜமானன் பாற்றருவேன்
ஏலநின் பாற்றாரேனெனப் பணந்தந்தாலன்றியேகிலேன் போறாற்
சாலவு முனிவாரெனத் தடுத்திருக்கச் சண்டியாய்த் தருகிலேனென்றான்
மாலவன்றன்னை விலைதராயாகின் மாய்வனின்னகத் தெனவலிய. (௱௰௨)

அவனிதேதனூர் வந்தடுத்ததென்றுனது பொதியைக்கொண்டகல்கெனவம்மான்
புவனியிற்சாக்கைக்கொண்டுபின்றிருப்பல் பொருந்துறாதெனவவன்பொறாய்
எவண நீ பணங்கொள்வாயெனக்கடுக்க வெம்பிரானங் கொருதாம்பைக்
கவர்தல் செய்தகத்துத்தாத்திடைப் பூட்டிக்காறாத்திடைச்சுருக்கிடக்கனன்றான்

அவ்வயினலம் பல்யாவருந் தெரிந்தங்கடுத்தளாய்ப் பணந்தராயாகில்
இவ்வயினிறப் பானிவனிதாலெய்து மிரும்பழி யென்று கொண்டோனைச்
சவ்வயினுரப் பிப்பணந்தருவித்துக் கழுத்திடு சுருக்கையு நெகிழ்த்தார்
செவ்வயி னெண்ணிப்பணங்கொடுதுகாராம்செட்டி. பாற்சென்றனன்றிருமால்.

அங்குறு பொழுதவ்வூர் விசாரிப்புக்காரனைப் பொருளெலாமளிக்க
இங்கு நீ பணந்தந்தாயிதே தென்றாரிந்தவூருள்ளவர் யாரும்
நுங்குறும்பொருள் கொண்டதன்விலை தராமனுகர்வது முறையலவென்று
தங்கு நும்பொருளைத்தருகெனத் தந்தார் கொடு வந்தேனென்று மால்சாற்ற. ( )

ஒப்பினர் கொண்டோர் பணத்தைமற்றவன் கையுதவி நெய்வாங்கிவாவென்றார்
தப்பிலன் சென்றோர் செம்பது நிறைவுதரக்கொடு வந்துடன் கொடுக்க
மெய்ப்புறு துகாராமவிவினெய்கொண்டு மேவினனெனமிக மகிழ்ந்தித்
துப்பிடுஞ் சோறுண்டேகு நீ யென்னத்துளவ மாறுய்ப்பதற் கிசைந்தான். ( )

சதாசிவனப் போதகி தியாயங்குச் சார்ந்தெனக் கிவ்வளவன்னம்
உதாரி நீதருகவெனலு மவ்விருவருடன முதுண்டனர் துகாராம்
அதான பின் சென்றாரிருவருஞ் செல்லவந்தவூரிற் சிலர்வந்து
நிதான மில்லாதோர் பொதி மிளகாயை நீ யொருதுட்டன் பாலீந்து. (௱௰௭)

பின்னுனக்காளாம் விடோஜி யென்பானைப் பெறுவிலை வாங்கி வாவென்று
துன்னுற விடுத்தாய் துடடனீ யாதாற்றொடர்ந்தவன் கழுத்தினிற் சுருக்கிட்
டென்னதாவியை நீப்பேன்றரா யென்னிலென்று தூக்கிடு பொழுதியாங்கள்
மன்னியே தடுத்துப் பணந்தருவிக்க வாய்த்ததுன்றொலென வகுத்தார். (௱௰௮)

அந்த வூரார் சொல்வதும் பணமெல்லா மண்மியதும் முனத்தாய்ந்திங்
கிந்தமா செய்கை யியன்றதும் விடோபா வெழில் விளையாட்டெனத் தெரிந்து
நந்தலில் கண்ணனென் பொருட்டிங்ஙனடத்த நேரிட்டதே யென்று
நொந்தனர் புகழ்ந்தாரது தெரிந்தாரு நுவறுகாராமனைத் துதித்தார். (௱௰௯)

ஆங்கு நின்றவர் தம்மூர் புகவெண்ணியதர் வருபோதொரு மோசத்
தீங்கு செய்வஞ்சன் பித்தளைக் காப்பிற் செம்பொன் மேற்பூசியே திகழ்வித்
தோங்கியது காராஞ்செட்டிபாற் காட்டியுனக்கிது தருகின்றேன் விலைக்கு
வாங்குதியாநீ யென்னலும் பார்த்து மற்றிதற் குறுவிலை யில்லை. (௫௱௨௰)

என்னிடத் தென்ன வுன்னிடத் துளதை யீதிமேற்றக் கதையுன்பால்
மன்னியான் வாங்கிக்கொள்ளுவே னென்னமற்றிதற் கொப்பின ருள்ள [ர்
பொன்னினைமுழுதுங்கொடுத்தந்தக்காப்பைக்கொண்டுதம்மில்லிடைப் புகுந்தா
துன்னிய கடன்றந்த வன்றனக் கதனைக்காட்டிநீ தொகுவிலை செய்து. (௫௱௨௧)

கடன்பொருள் கொண்டு மிகுந்ததை யெனக்குத் தருகெனக்கை தரக்கண்டு
திடந்தெரிவானுய்ச் சிரித்து மற்றெவர்க்குந் தெரிவுறச் செயவவர் துணைவி
உடன்று தன்றலைமே லெற்றினளாகி யுன்னைப்பண்டரி புரத்துள்ளோன்
மடன்பெறச் செய்தானன்றி மற்றில்லை மற்றவன் றன்னை நேசித்து. (௫௱௨௨)

திரிகிலா யென்றேன் கேட்கிலை யிந்தச்செயல் வரச்செய்தனை யிதனில்
மரிவது நன்றிங் கிருந்தென்னை பயனு மடிந்தது குடும்ப மென்செய்வேன்
தெரிகிலை சிறிது மென்றுரைப் புதலுஞ் செறிகடன் காரனுஞ் சென்றான்
எரிசினச்சி ஜாயிகுடும்பர க்ஷணைக்காயெய்தின ளொருவணி கன்பால் (௫௱௨௩)

வாக்குநாணயமாய்ச் சிலபொருடருக வெறனள் மற்றவ னிவளுக்
காக்கமுள்ளோர்கள் சகோதர ரொன்னவறிந் துனக்கெவளவு வேண்டும்
நோக்கி நீசொல்க வென்றன னிரண்டுநூறு பொன்றருகெனக் கொண்டு.
சீக்கிரத்தில்லின் மேவிநாயகனை நோக்கினள் செப்புகின்றாளால். (௫௱௨௪)

நீயினியேனு மோசம்போகாமனிலைத் துவாணிபஞ் செய்தி யென்று
மேயின பொருளைத் தந்தன ளுப்புவிற் பவரொடு விராய்த் துகாராம்
ஏயினபொதியிற் பிடித்தெரு தேற்றியெய்தினர் பாலே காட்டெனு மூர்
போயினர் விற்றப் பணத்துக்கு வெல்லங்கொண்டு விற்றுப்பொருளெல்லாம்.()

கொண்டனர்திரும் பிவணிகரோ டெய்தக்குறுகினன் வழியிலோர் குடும்பி
மண்டு சங்கிலியின் மரத்திழை கலப்பைமாட்டிய கழுத்துடை யவனுய்
அண்டிய வணிகர் முன்னெதிர்ந் தியானுரைந்தண னரசிறைக்கி லாமல்
விண்டெனூரிரக்க வேண்டினன் வந்தே னென்றனன்வணிகர்கள்வெறுத்தார்.

வெறுத்தபின்று காராம்பாலடைந்தையவேண்டுபொன்னிரண்டுநூற்றைம்பான்
மறுத்திலை தரிலென் குடும்பமும் வாழுமாட்டிந்தத் தண்டமுந்தீரும்
பொறுத்தருள் செய்க வென்றிரந்தனனப் போதவர்க்கருள் மிகப்பொங்கித்
தெறுத்த தண்டந்தீர்வகை யிருநூற்றைம்பது பொனுந் தந்தனர் செவ்வே. ( )

கண்டசெட்டிகளெல்லா மிவர்தம்மைக் கடுத்தின்னபடி செயத்தகுமோ
கொண்டவுன்மனைவிக்கென்சொல்வையென்றுகூறினர்பிரிந்து முன்சென்றார்
மண்டிவனொடு சேரத்தகா தென்று மற்றிவர ரசிறை செலுத்தித்
தண்டமுந் தீர்தியென்றவன் குடும்பந் தாமுணச் செலவுக்குந் தந்தார். (௫௱௨௮)

அம்மறையோன் கொண்டடை வொடுதுய்த்தங் கருடுகா ராமனைநோக்கி
உம்மை நேரான ஹரிதனக் கன்பருலகத்தி லில்லை யாதலினும்
தம்மையெஞ்ஞான்றும் ஜகபதிகாக்கத் தகுவனென்றுரைசி சாற்றினனவ்
வெம்மை தீர்ப்பதற் கென்பொரு ளுதவியதே யென்றுள மகிழ்ந்தனர் விரும்பி.()

இல்லிடை மனைவிக்கென் சொல்வதென் றங்கெண்ணினரிருத்தலும் விடோபா
நல்லிய லன்பன் முதலையுங்கிடைத்த லாபத்தையுஞ் செலவழித்தான்
புல்லியவணிகர் போய்மனைவிக்குப் புகலின் மற்றவள் வெறுத்திவனை
அல்லல்செய் கிற்பாளே யெனத்துகாரா மாகிமுன் சென்றனனம்மா. (௱௬௰)

சென்றுமுன்கடன்றந் தவனிடை வட்டிசேர்த் திருநூறு பொன்செலுத்தித்
துன்றுபொன் னைந்து ஜிஜாயிபாற் றருகவெனத் தரவவன் சொலுநீயே
நன்றுபோய்த்தருக வென்றன னதற்கு நான்வெகு நாட்சென்று வந்தேன்
என்றுகோபிப்பா ளாதலா னீயே யீதியென்றீந்து போயினனே. (௱௬௧)

அவ்வணிகன் கொண்டவரிலாள் பாற்சென்றைந்து பொன்னுந்தந்தங்கனைத்தும்
செவ்வயி னுரைத்தா னவளவரெங்கே செப்புக வெனவெங்கே யேனும்
திவ்விய ஹரிநாமஞ் சொலித்திரிவான் சினந்திடே லென்றவன் சென்றான்
ஒவ்விய மறுநாள்வீடு வந்துற்ற ருதவரி பஜனைசெய் துற்றார். (௱௬௨)

உற்றபோ துடன்வந் துற்றனர் வணிகரோதினர் ஜிஜாயிபாலனைத்தும்
மற்றவள் கேட்டுவியந்து பொன்செலுத்தின வன்றிருமாலெனமதித்துப்
பெற்றதன் கணவனோடு பிணங்காமலிருந்தனனாள் சிலபெயரச்
செற்றதவ்வூரிற் பஞ்சமிக்கதனாற்றீனியில்லா தெருகிறந்த. (௱௬௩)

அன்னவஸ்திர நோராதனரிடை யேயழுந்தியுங் கடன்கிடையாதும்
துன்னுவெம்பசிக் குக்கீரைகளட்டுத் துய்த்தும் வெம்பசி தொலையாமல்
இன்னலின் மூத்தமனை விநோயாலு மிறந்தனள் யாவருமெய்தி
மன்னியது காராயென்பவர் தம்மைநோக்கினர் சிற்சிலவகுப்பார். (௱௬௪)

தாங்கரு மின்னலரி பஜனத்தாற் சாருமென் றுரைத்தனமதனை
நீங்கலைவிடா யேற்றான் பமென்மேலு நேரிடுமினி யெனுநீக்கில்
ஓங்கியசுகத்திலுறுதி யென்றுரைத்தா ரோது பாண்டுரங்கனைப் பஜியார்
தீங்கிலரோசா கார்களோ நீவிர்செப்புதல் செவ்விதன் றென்றார். (௱௬௫)

கண்ணனுமங்கள் கனிந்தனர் புகன்றுகாலம் போக்குற்றனர் சிலநாள்
நண்ணியபின்பு மூத்தகுமார னுமஞ்சந்தோபா வென்பானும்
விண்ணுலகடைந் தானவ னிடத்தன்பு மிக்கனராதலான் மிகவும்
எண்ணருந் துன்பத் தழுந்தினர் கொடிதேயிப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையென்று.

இதிலிருந்தி யாரீடேறினர் சீச்சீ யிதைவிட்டுத் தொலைப்பதே யினிதென்
றதில்வெறுப்புள ராயெனக்கொரு பதின்மூன்றாண்டு நேர்காலத் திற்பாரம்
பொதிதலாய்ப்பதினேழாண்டிற்றாய்தந்தைபொன்றினர் பதினெட்டிற்றமைய
முதிர்வெறுப் புற்றுவனத்திடைச் சென்றார்முந் திருபஃதெனு மாண்டில். [ன்

மனைவியுஞ் சேயுமிறந்த னரின்னமனை யறஞ்செய்வதால் வருதல்
இனைவதேயன்றி வேறிலையினியா னெப்பொழுதினுந் திருமகள் கோன்
நினைவிலே காலங்கழித்திடல் வேண்டு மென்றெணி நெடியபோ பாநாதென்
றனைவரும் புகலும் வரைமிசை யேறியமர்ந்தனர் விழிகண் மூடினராய். (௱௬௬)

வேறு.

ஸ்ரீதரசஞ் சீவியுனைத் தியானித் தெவ்வாறு
சேவித்தல் வழுத்தலெத்திறத்தி லெதிர் நோக்கல்
மாதவனே யெனப்பஜித்துச் சலமுணவுந் தவிர்ந்து
வதிந்தேழுநாள் வரையும் வரையிடத்தே யிருக்கும்
போதமல னரவாகித் துகாராமர்ச் சூழ்ந்து
பொதி கோரங்கொடு சீறிப்பொருந்தி யதுதெரிந்தும்
தீதறு கண்டிற வாமற்சிறிது மச்சமின்றித்
திருமா ளுமங்களையே செப்பின ராயிருக்க. (ௗகூகூ)

அசரீரி பூமகள்கோ னரவாகி யுன்பா
லடைந்தன னென் றதுகேட்டுத் துகாராமரரியே
நிசமாகி லரவுருவை விடுத்துப் பாண்டுரங்க
நிமலவடி வாய்வந்தா னேசமுற்றுப் பார்ப்பேன்
இசைவாயென் றரிநாமங் களையோதியிருக்க
விவரது நிச்சயபாவந்தனைத் தேர்ந்து கண்ணன்
நசைமேவிப் பொன்னுடையு மைம்படையும் விளங்க
நான்கு புயங்களு முடியு நன்கொளிர் குண்டலமும். (ௗசுய)

பொலியவெதிர் தோன்றியென்னைக் காணவுள்ளத்தன்பு
பொருந்துதுகா ராமா காணென் றினிதுபுகல
மலியவொளிர் பரஞ்சோதி மயமாகிநின்ற
வடிவுகண்டானந்த மிகப்புளக முடல்பொங்கத்
துலியவடி விடையொன்றி யிருந்தனரிங் கங்கே
துணைவனெனுங் கான்ஹையா தமையனைக்காணமல்
மெலியவுட லிவர்மனையை யொழிந்தனராய் வெளியே
மேவிய நாளாதி ஜலபானமு மில்லாமல். (ௗசுக)

ராமவியோ கத்தாலே பரதாழ்வான்வருந்தி
நாடிவந்தாற் போனகரு நாடுநெடுங்காடும்
ஆமயலெல்லாந்தேடி யம்மலைமேலேறி
யணைபோதங் கமலனையுந் தமையனையு நோக்கி
ஏமமிக மெய்மறந்தோர் முயற்சியுமில்லாம
லெழிலரியைக் காணும்வகை யெனக்கியன்றதென்று
தோமறுகண்ணீர்பெருகிச் சாஷ்டாங்கமாகத்
தொழுதனரப் போதுடனே சுதரிசனக் கையன். (ௗசுஉ)

தழுவியெடுத்துத்துகா ராமரைத் தன்மருங்கிற்
றங்கவைத்துக் கொண்டுநினக் கென்வேண்டுமென்ன
வழுவிலன்னை தனைமறவாக் குழவியென நின்னை
மறவாமல் யானிருக்கும் வகையருளு கென்றார்
நழுவவிடா துங்களுக்கா யிவ்வகை யாம்வடிவு
நான்கொள்வே னின்விழைவு நல்கினன் மற்றினிநீர்
பழுதறுநும் மூர்புகுந்து பஜித்திருமி னும்மைப்
பகுத்திரோ னெனலுமிடைப் பக்கலி னின்றிறங்கி. (ௗசுங)

எட்டுறுப்பும்படியக் கீழிற் பணிந்தார்தம்பி
யெனுங்கான்ஹை யாவுமிறைஞ் சப்பரமன் மறைந்தான்
மட்டறுமப் பொருப்பினிடைப் பரமனின்றபாத
மலர்ச்சுவ டின்னமு மிருக்கின்றன பின்புதுகாராம்
கிட்டிடுதம் மிளவலொடு மூர்புகுந்தங்கருகே
கிளருமிந்திராயணி தீரத்திருந்தார் பொழுது
பட்டிரவு விடிந்தபின்பு நீராடி நியமப்
படியுமுடித் தெட்டாநாள் பாரணையுஞ்செய்தார். (௱௪௪)

அமலனருள் பெருகவருந் துகாராமசாமி
யதிகநனி விரக்தராய்க் கான்ஹையாவான
விமலவிள வலைநோக்கி நமதுதந்தைக்குதவ
வேண்டுகடன் சீட்டையெல்லாம் விரைந்துகொண்டுமேவக்
கமலமுக மலர்ந்தருளிச் செய்தவை வந்த பின்பு
கடன் வாங்கிஞேர் களிந்தக் காலத்தெத்திறத்தோ
தமலமறத் ருவாரோ தருகிலரோ நீவிர்
தகலிர்ப்பந்தஞ் செய்து தரக்கேட்பீரதனல். (௱௪௫)

வரவேண்டும் பொருட்கான சீட்டெல்லாமிந்த
மாநதியில் விடுப்பது நன்றென்னலுங் கான்ஹையா
உரவோர்நீர் விரக்தரா யினிர்யானே குடும்பத்
துள்ளவ னெவ்வாறு பிழைத்துய்யும் வகையென்னத்
திரமாகவ வாவறுத்த துகாராமசாமி
சிறிதுன்னி யவற்றையிரு பங்காகச்செய்து
தரலான வொருபங்கைத் தம்பி கையிற்றந்து
தமதுபங்கை யாற்றிலிட்டுத் தம்பிக்கீதறைவார். (௱௪௬)

ஒருவரையும் வருத்தாமற் பொழுதுபோக் குறுகென்
றுரைத்துமனைக் கேகும்வகை யுரைத்தருளிப் பின்பு
திருவுறையு மணிமார்பன் கோயிலுக் குட்சென்று
சேவித்தா ராண்டுகொண்ட பாண்டுரங்கன்றன்னைத்
தருவுறையுங் கானிடைச்சென் றுணவு பெற்றதுண்டு
தம்மூர்க்கு மூன்றுகோசளவுறு பாண்டார
அருவரை மீதேறி ஹரிநா மங்கள் புகன்றே
யனுதினமும் விட்டலனை யகத்தமைத்துக் கொண்டு. (௱௪௭)

அங்குறைந்தோர் சார்புபொழு தத்தமித்தபின்பூ
ரணுகியிராமுழுது மருளமலனொளிர் வடிவம்
பொங்குளத்தும் புறத்தும் விளங்குறக்கண்டும்புகழ்கள்
புகன்றுதுயில் கிறதின்றிப் பொழுதளவு நடித்துக்
கங்குல் கழிகாலை யிந்திராயணிக்கு வந்து
கலந்தாடிப்பூசை செய்து கான்வரை மீதேறித்
தங்குமொரு புறத்திருந்து மால்பஜனை சாற்ற
றவிராதிப்படி நாளுஞ்சரித்து வருமோர் நாள் (௱௪௮)

தினமுமுழுகுறு நதியினீராடிப் பூசை
 செய்து கரைதனிலிருந்து விட்டல ஞமத்தை
அனவரதம்புகல்வது போற்பஜித்திருக்கச் சமீபத்
 தாயவொரு சோளக்கொல்லைக்காரன் பயிரிட்
டிலையதற்குக் கதிர்தோன்றும் பருவமணித் தாயிற்
 றென்றதற்குக்காவல் வைக்கவேண்டு மென்றங்கெண்ணி
மனமுறுந் துகாராமசாமி வயின்வந்து
 வாளாகாலம் போக்கேல் வருகவென் பாலென்றான். (௱௪௯)

என்றெனது கொல்லையிற்புள்விலங்கு களைக்காப்பா
 யேலுனக்கு முடிவிலனா மணங்களிப்பே னென்ன
நன்றெனச் சொன்னார் யாவரோது செயச் சொலினு
 நன்றென்னுந் துகாராம சாமிதனை யழைத்துச்
சென்றெனக் காய்ச்செய்த பரணிதிலேறி யிருந்து
 செய்தபயிர்கண்டு முதலா மளவுங் காத்துத்
துன்றெனச் சொல்லிப்போ ஞன்று காராமசாமி
 சொன்னபடி சோளக்கொல்லையிற் காக்கத் துணிந்தார். (௱௫௰)

பரணிருந்து விட்டல ஞமங்களெல்லாம் புகழ்ந்து
 பஜித்திருக்கும்போதுவந்து பக்ஷிகள் பாற்சோளம்
முரணிலது தின்பதனைக் கண்டு துகாராமர்
 முகுந்தனெங்குநிறைந் திருக்கின்றான தனுலிவற்றை
இரண முறக்கடிவோ மேற்பாவ மெனக்கடியா
 திருந்து,இன்று வயிறுநிறை பக்ஷிகளை நோக்கித்
திரண்மிரு புள்ளினமே நீருதகமினிப் பருகச்
 சென்மினென்பார் தினந்தோறுந் திருமாலைப் பஜிப்பார் (௱௫௧)

மிலையிருந்து சி பக்ஷிகளவைகாணு துநைந்து
 மகனைப் பார்த்தெனக்கோ மிக்கதுபசி நானன்னம்
அலைய வருக்கிடாமை லுண்ணே னவனைப்போய்த் தேடி
 யழைத்து வருகெனக் காசிபாயி யெனுமூத்த
தனையை பலவயி ற்றேறுந்தேடிப் போய்த்து காராஞ்
 சாமியிருந்துழி கண்டு தந்தாய் சாப்பிடற்கு
நினைவிலை போவருக வெனக்கொல்லை தனைக்காக்க
 நியமித்த முதலாளி யஸ்தமிக்குங் காறும். (௱௫௨)

கொல்லைதனை விடாதிருக்க வென்றன னெவ்வாறு
 கூடும் வரவுனதனைக்குப் போய்ச்சொலென்று சொன்னார்
வல்லைமனைக் கணுகித்தன்றாய்க் குத்தன்றாதை
 வகுத்ததுரை செய்யவவள் மணாள ருண்ண வன்னம்
ஒல்லையி லுய்த்தவ ருண்டபின் பறிந்து கொடுதா
 னுண்டன ளிவ்வாறு தினந்தோறு மிரவாகக்
குல்லையணி பாண்டுரங்கன் றனைச் சேவித்தேகிக்
 குறித்த பரணிருப்பாரோர் மாதவரையாக. (௱௫௩)

காவல்வைத்தோன் கொல்லை விளைந்தது காணவந்து
கண்டனன் பார்த்தன வெல்லாம் வெறுங்கதிராயிருக்க
ஓவறு கோபங்கொண்டு காப்போனை நோக்க
வுவர்விடல லுமம் வாயுளைப்ப வுறுபரண்மேல்
மேவலைக் கண்டியா னுன்னை விசுவசித்துக் காக்க
வேண்டினதற்குக் கொல்லைவிளைவு கொள்ளை யிட்டுத்
தாவறு மென்குடி முழுகச் செய்தனையே யென்று
தவவைது மங்கவனைத் தானிழுத்துச் சென்றான். (ாருச)

அந்தவூர்த்தலைவனிடத் துய்த்துமுன்னே நிறுத்தி
யவன்காண வயிற்றிலெற்றிக் கொண்டுளது சொன்னான்
முந்தநின்ற துகாராமர் தமைநோக்கித் தலைவன்
முயன்றது நீயென்னை யெனமுழுமுதல்வனடியார்
இந்தமுதலாளி யென்னைப் பரணின் மீதேறி
யெய்து பக்ஷிகளைக் காக்கவிசைத்தன னவ்வாறே
வந்தபக்ஷிகளைக் காத்துவைகினேன் போகா
வகைபோக்கினே னென்றால் வருத்ததண்டம் பெறுவேன். (ாருரு)

புள்ளினந்தம் வயிறுநிறையப் பொசித்ததன்றிப்
புகன்றபடி குறைசெய்து போயின தொன்றில்லை
கள்ளமிலை மெய்யிதெனக் கேட்டன ரல்லோருங்
கலகலென நகைத்தன ரத்தலை வனதுகண்டங்
குள்ளவர் முன்பயிரிட் டோன்றனை நோக்கியுண்மை
யுரைத்தியுனக் கானகொல்லை யெவ்வளவு விளையும்
கொள்ளவென மணங்கது நாற்பது விளையுமிதற்குக்
குறையா தென்றான் பயிர்செய்குடியா னென்றானே. (ாருசா)

பறவைகளுண்ணக் கொடுத்தபடி யானீதானே
பழுதுசெய்தாயுழுது பயிரிட்டவன் சொற்படியே
பெறவளித்தல் செயவேண்டு மெனத்தலைவ னுரைப்பிப்
பேசியளிப்பதற் குனக்குப் பெரிது பொருளில்லை
உறவதற் காதர வெழுதிக்கொடுக்க வெனத்துகாரா
முடனெழுதிக்கொடுத்தனர் பின்புறுதி செய்த தலைவன்
அறவழிந்த கொல்லைதனை நாம்போய்பார்ப்போமென்
றங்குள்ளோரொடு கூடியடைந்த தனைப்பார்த்தான். (ாருஎ)

பார்க்கவரு முன்கொல்லை யளவில் விளைவாகப்
பாண்டுரங்க னியற்றின னப்படி விளைவுபார்த்துச்
சிர்க்க வியந்தனர் கொல்லைக்காரனுங் கண்டெனக்குச்
சேரவிவை செயிலெழுதுஞ் சீட்டை யளித்திடுவேன்
நேர்க்கவெனத்தலை வனிந்தத் துகாரா மன்றிருமா
ணிணைவுளனுதலி னிவற்கு நெடுமால் செய்யருளால்
தீர்க்கவிளைவாய துனக்குளது கொள்கவென்று
செறிந்து விளைந்ததை யறுத்துச் சேர்க்கவுரைசெய்தான். (ாருஅ)

மலிந்துகுவைசெய்தது முந்நூற்று நாற்பானு
  மணங்களவு கண்டு கொல்லைக்காரனுக்கு நாற்பான்
பொலிந்த வளவுள கொடுத்துக் கடன்சீட்டைக் கிழித்துப்
  பொருந்து துகாராம் சாமிமுக நோக்கிக் காவல்
நலிந்துசெய்தபடியாலே மனமிரங்கி நாத
  னன்றளித்த தென்றுமிருந்தன வெல்லா நல்கப்
பலிந்தவிந்தச் சோளத்தி லொன்றேனு மாசைப்
  படாதிருக்க விளைந்ததிந்தப்படி யெல்லாங் கொண்டால். (ாருகூ)

எவ்விதத்துன்பத்துக் காளாக வியற்றுறுமோ
  வென்றனக்கு வேண்டா மென்றனர் தலைவன் கேட்டுச்
செவ்விதென மகதாஜி பண்டிதர் தம்மகத்திற்
  சேர்த்து வைத்தான் மிகுந்துள சோளங்களெல்லாஞ் செய்வே
அவ்விதங் கண்டானந்தங்கொண்டு துகாராம
  ரரிபஜனை செய்து கொண்டு வருநாளிலொரு நாள்
திவ்விய விடோபாவின் கோயில் பழுதாகித்
  திகழ்வது கண்டது திருத்தச்சிந்தை கொண்டுமுயன்று. (ாசுO)

மண்குழைத்துக் கோயிலின் மேற்றட வியுடன் மிகவும்
  வருந்துதலைத் தெரிந்து விடோபாவுக்கவ்வருத்தம்
எண்குழைக்க மகதாஜி கனவிற்போயினியுன்
  னிடத்திருக்குந் தானியமெல்லா மெனது கோயிற்
கண்டுழைத்த வயினெல்லாஞ் செவ்வை செய்கவென்னக்
  கண்விழித்தவ்வூரார்க் கக்கனவுதனைச்சொல்லி
விண்குழைத்த சங்கொலியான் கோயிலுக்கெல்லோரு
  மேவிவந்து துகாராமர்வேலை செய்யக்கண்டார். (ாசுக)

கனவு நிகழ்ந்ததற்கிது வேகண் கூடென்றறிந்து
  கற்சாந்து முதலவெல்லாங்கொண்டு பழுதகற்ற
முனர் நடுவாய் வைத்துள தானியங்களெல்லாஞ் செலவாய்
  முற்றின பின்புனித நலமுடிப்பதில்லாதிருக்க
அனகதுகாராம் சாமி வருந்துதலைத் தெரிந்தா
  னகளங்கன் மகதாஜி கனவிடைப்போய் முன்னர்ப்
புனமுடையோன் காத்ததனுக்கரை மணங்குச்சோளம்
  புகன்றபடிதராது கொண்டு போயினன் மற்றவன்பால். (ாசுஉ)

அரைமணங்குங் கொண்டென் கோயிற் புனிதமாக
  வமைக்கவெனவது தெரிந்தங்கனைவருக்கும் புகன்று
வரையளவு தரவாங்கி யூரிலுளோர்க்கெல்லாம்
  வரிவைத்துப் பொருடிரட்டி மாதவன் கோயிலுக்குப்
புரைதவிர்த்துப் புனித நலம்பொருந்துறவே செய்யப்
  பொருவிறுகா ராம்சாமி யளவிலின்பம் பொருந்தி
நிரைமுடி மேய்த்தவன் கோயிற் சபாமண்டபத்தி
  னின்றரி கீர்த்தனம்பாடி நிகழ் நடனமாடி. (ாசுங)

காமதேவொடு ஞானதேவாதி நல்லோர்
நவின்றசாயித்தியம் ராமாயணம் பாரதமென்
ருமதாகிய முத்திக்கடைவான கிரந்த
மனைத்துஞ் சேகரித்துக் கொண்டந்தப் பாண்டார
வாமவரை தனிலேறி யிருந்துகொண்டு நாளு
மனனஞ்செய் துவந்தனர் மற்றவர் மனைவி தினந்தோ
றேமவரைக்கணுகி ரொட்டிசுரைக்குடுவை நீர்தந்
தினிதருத்திப் பின்பகத்துக்கெய்தி யுண்பதியல்பே. (ருசுச)

வேறு

ஆயவர் வருந்தி முன் விசுவம்பரர் கடவுளாகத்
தேய்வறு குலத்தை நாசஞ்செய் கருங்குறளன்றன்னை
ஏய்வுற விவ்வூர் வைத்தாரி வனிலென் கணவருக்கு
மாய்வறு பித்தங்கொண்டு மயங்குதலாகி நாளும். (ருசுரு)

இடைவிடாத வன்றன்ற மிசைத்தனர் திரிதலாலென்
னுடைமை கண்முழுதுந் தோற்றேனுணவு மில்லாமனனும்
நடையுறு மக்கடாமு நலிவுறும்படி நன்ருக
அடையுமென் குடும்பமெல்லா மயர்வுறலாயிற்றந்தோ (ருசுசு)

இப்படிக்கிடர்றி நின்ற விவனேயுந்தெய்வ மென்றியாம்
எப்படிக்கருது கின்ற தினிக்கண்ணாலும் பார்ப்பாகா
தொப்பறப் பகலெல்லாங்காடேலந்திடை யிராவில்
மைப்படிக் கியல்வோன் கோயில்வந்து வைகறையாமட்டும். (ருசுஎ)

கூடத்தியல் கின்ற கொண்கர் குலம்வந்து புசிப்பதின்றி
ஏத்தினர் வரையிலேறி யிருத்தலாற்றினந் தோறேக
வாய்த்தது கால்கனெந்து வருந்தினேனி னியெவ்வாறு
மாத்திரள் வரையிலேற மாட்டுவேனென வருந்தி. (ருசுஅ)

அப்பமு நீருங்கொண்டங்கணு குழிவெயிலில் வாடி
வெப்ப முற்றடிகளெந்து விரைவுறச் செல்லும்போதோர்
சர்ப்பவன்னெயிறு போலத்தைக்கவோர் கூர்முட்காலில்
வைப்பதில் வருந்தி வீழக்குடுவை நீர் கவிழ்ந்து வார்ந்த. (ருசுகூ)

மயங்கி மெய்மறந்து சற்றுநேரம் வாய்ந்ததன் பின்றேறி
உயங்கியகாலை நோக்கவுதிர நீர் பெருகலாகத்
தியங்கியம் முள்ளை யீர்க்கச்செறிந்து வாராமையாலூர்
தயங்கிய கரியகுள்ளன் சமைத்த தென்றுளத்திலோர்ந்து. (ருஎ0)

முன்பந்தக் கரியகுள்ளன்றனக்கியான் முடித்த தென்னே
வன்பு கொண்டிவ்வாறெல்லாம் வருக்கின்ருனெனக்கென் செய்கேன்
என்பனவுரைத்துச் சாலவினை வுழியிரங்கிக்கண்ணன்
தன்படிவத் தோடங்குச் சார்ந்தனன் சாரக்கண்டு. (ருஎக)

இவனிங்கேன் வருகின்ருன் மற்றிவன்முக நோக்கலாகா
தவனியிலென்று வாராவத்திசை முகந்திரும்ப
நவனிதக்கள் வனந்தத்திசை முனு நண்ணக்கண்டு
புவனியில் வேருேர் திக்கை நோக்கவு மங்கும் போந்தான். (ருஎஉ)

எங்கும் வந்துறுகின்றானென்றிணை விழியிருகமூட
அங்குளந்தனிலுந் தோன்ற வறிந்து நான் வேண்டேனாகப்
பொங்குறு வயிரங்கொண்டு போந்தென்னை வருத்துகின்றான்
கங்குலினிறத்தானென்று கருதி நிந்திக்கலாக. (௱௭௩)

அம்மனாயென்று கூயங்கருகில் வந்தருளின்வள்ளல்
செம்மலிவ்வளவில் கோபஞ்செய்வதேனென் மேலென்று
விம்மவட்கினிமை கூறி வெறுத்திடேலென்றுட்காந்து
கம்மலரன்ன வன்னாள் காலைத்தன்றுடை மீதேற்றி. (௱௭௪)

அணுவள வேனுந்துன்ப மின்றியம்முள்ளை வாங்கி
நணுகருட் கண்ணனோக்க நங்கைதன்றுன்ப நீங்கி
எணுளுறை பவனை நன்றா யெதிருற நோக்கி நின்னை
நுணுகறி வகத்துக்கொண்ட நோன்பினென் கணவரின்னும். (௱௭௫)

உண்டியில்லாமலுற்றா ருங்கியான் செல்கின்றேனென்
றெண்டிருமாலுக் கோதியே கப்பினெம்பிரானும்
அண்டினன் செல்ல வோங்கலமர் துகாராமசாமி
கண்டிருவரையு நீருங்கனலுஞ் சேர்ந்துறுதல் போலும் (௱௭௬)

நண்ணருமமுது நஞ்சு நணுகி நண்ணுவதுபோலும்
கண்ணனும் ஜிஜாயிதானுங் கலந்துறுகின்ற தென்றங்
கெண்ணதி சயித்திருக்க விருவரு மருகுசார
வண்ண நன்முகிலின் பாதம் வணங்கினர் நிற்கவள்ளல். (௱௭௭)

தழுவினன் மகிழ்ந்து பேசத்தகு துகாராமசாமி
வழுவலின் மனையை நோக்கி மருவுவிட்டலனுக் கன்னம்
பழுதறப் படைத்தி யென்னப் பரிந்தப்பமொன்றை யெங்ஙன்
குழுவிருவருக்கு முண்ணக் கொடுப்ப தென்றிலச்சை கொண்டு. (௱௭௮)

கணவருண் கின்றதின்மண் கலக்கவிக்கரிய குள்ளன்
அணவினன் வயிறுசால நிரம்பினனாக வந்தோ
இணர்விரி துளவினானுக் கென்பசி யொருவரோனும்
உணவயிற்றுக்குப் போதாதோரப்ப மெனவுள் ளெண்ணி. (௱௭௯)

அச்சுதன் முன்னர்வைக்கவ மலனுண்டவள் கலத்தில்
மெய்ச்சு நல்லன்னவர்க் கமிக நிறைத்தாடைமூடி
வைச்சனன் றுகாராம் சாமிவாய்ந்துணச்சி ஜாயியென்பாள்
இச்சையிற் கலத்தினாடையே தெனத்திறந்து பார்த்தாள். (௱௮௰)

பலவகைச் சுவைசெயன்னம் பாத்திரத்திருத்தல் கண்டென்
குலதெய்வங் கொழுநற்காக வமைத்த தென்றுளத்திற்கொண்டு
நலதிழை கண்டேராவோ பவானியோ நன்மைசெய்ய
வலபயிரவனோ விந்தவகை செய்த தெனவணங்க. (௱௮௧)

நீவணங்குகின்ற தெய்வமேதது நானே நின்முன்
ஆவன கலத்திலாக வமைத்தன னென்ன வையன்
மேவல் செய்யாளா யன்னமேவிரு வருக்கு நல்க
ஓவறவுண்டார் நன்னீ ருணச்சுத்தமு ளூற்றவேட்டார். (௱௮௨)

மலையினீ ரெங்குமில்லாவகை தெரிந்து துவும் வள்ளல்
உலையி னீயிங் கேகையாற் றோண்டி னீரூறு மென்றான்
அலைவி லாதையன் காட்டுமெவ்விடத் தகழ்ந்தாள் கையால்
தொலைவி னீரூறக்கண்டு வியந்தன டோகைபோல்வாள். (௱௮௩)

வெறுங் கலத்தன்ன மேவப்புரிந்த வனிவனே மெய்யாம்
உறுங்கருங் குறளன் மாயமந்திரமு ணுற்றவல்லன்
பெறுங் கணவனையும் பிச்சேற்றி னன்றன் கைவசமும் பெய்தான்
இறுங் கவளவையுங் கொண்டா னென்னிவன் செய்கை யென்று. (௱௮௪)

சுரந்தநீர் கொடுவந்துண்ணக் கால்கைகள்சுத்தி செய்யத்
தரந்தர நல்கிப்பின்பு தானுநல்லன்ன முண்டாள்
நிரந்தரந் தனைப்பஜிக்கு நிமலனை நோக்கி நீண்டு
பரந்த வெற்புறிற் சிஜாயி படர்மிகும் வந்துமீள. (௱௮௫)

இன்று தொட்டினி யிவ்வெற் பிலிருந்திடே லெனமால் சொல்லத்
துன்றுபொற்பதம் வணங்குந் துகாராமர் தமைத்தழீஇ மால்
சென்றுறு கோயில்சேர்ந்தான் சிஜாயி யோடினிது தம்மூர்
ஒன்றுறலாகி மால்பே ரொழிகில ருரைத்திருந்தார். (௱௮௬)

வேறு.

சாதுக்கள் சேவைசெய்து சகலதீர்த்தங்களுஞ் சாதுக்கள் பாதப்
போதுற்ற தீர்த்தமெனப் புனைந்தாடிச் சாதுக்கள் புகழ்தலாகி
மீதுற்ற கீர்த்தனங்கள் கேட்கவருவோ ரங்குவிடு செருப்பை
மூதுற்றோர் போம்போது முன்னெடுத்து வைத்தடியின் முடிவணங்கி. (௱௮௭)

உத்தம மிக்குறு குணங்களுடையராய்த்தயை சாந்தியுளத்தின் மேவும்
வித்தகராய் வருநாளி லொருநாள் வாழ்மனையின் வெளித்திண்ணை மேவி
நத்தமருஞ் செங்கரத்தா னுமநவின்றிருக் கமனை நண்ணும்பாரி
சுத்தமுறத்துகி லுரிந்தோர் சுவரில் வைத்து நீராடத் துகாராம் சாமி. (௱௮௮)

பக்கலிலோ ரேழைப்பார்ப் பனிவந்தெற் குடுத்தவொரு படாமு மின்றி
மிக்கது யருறுகின்றேன் மானங் காப்பாற்ற மடிவேண்டுந் தந்தாற்
றக்க பலனுமக் குண்டு தருகென் னச்சுவரில் வைத்ததானை தன்னைக்
கைக்கவர்தி யென்றவட்குக் கண்காட்டப் பார்ப்பனியுங் கைக்கொண்டாளாய்.

உம்புண்ணியத்தினுக் கோரள வில்லையுருக்குமணிவர னுமக்கு
நம்புந் தண்ணளி புரிவானனி யென்னக் கூவாமனங் காய்போதி
வெம்புந் துன்பற வென்று குறிப்பித்து விரைந்தேக விடுத்து வேணி
பம்புந் தண்புனலாடிக் கரையிலிருந்தரி நாமம் பஜித்திருந்தார். (௱௯௰)

ஈங்கவர் தமனைவி யுடனீராடி யுடுத்த மடியிடத்தைப் பார்க்க
ஆங்கவணில்லா ததுகண்டறத் திகைத்தென் கருமத்தை யார்க்குச் சொல்வேன்
தாங்கவுறு மோராடை தனையு மெவரோ கொண்டு சார்ந்தார் வீட்டின்
பாங்கர் பணிபுரியும்பு பாயியுஞ் சாணங்கொண்டு படர்வான் போனாள் (௱௯௧)

பெரியமகனை மகாதேவன் பின்னவனான விடோபாவோடு
தெரியநதிநீராடச் சென்றான் காசிபாயி பகீரதி கங்காமூ
வரியலு கின்றனர் வாசற்புறத்திருக்க வெவர்கொண்டு மறைந்தாரோ வென்
றரியதுன்பத் துடனிரைச்சலிடும் போதிற்றாது லாவயல் வீடுள்ளான். (௱௯௨)

அவ்விரைச்சல் கேட்டுச் சிஜாயிகேட்கும் படியந்தணி யொருத்தி
செவ்விதிற்று றுடுத்திட வஸ்திரமில்லை யென்றுரைக்கச் செவியிற்கேட்டேன்
எவ்விதமாய்ப் போயிற்றே வென்றனன் மற்றதுகேட்டுச் சிஜாயிபித்து
வவ்வியவென் றுயகரே யார்க்கேனுங் கொடுத்திருப்பார் மற்றிலென்று. (ரூகூகூ)

வருந்துறு போதிடைச் சம்பந்தி கடங்கண்மனை நடக்கு மணத்தைச் சொல்லப்
பொருந்தினர் ஜிஜாயி ஜிஜாயி யெனக் கூய்க்கொண்டு புகுந்தன ரவ்வார்த்தை
திருந்துறக் கேட்டுத் தனது மானரக்ஷணைக் காகச்சிந்தை செய்தாள்
அருந்துயருஞ் சினமுமிகுத்துத் தத்தளிக்க வுருக்குமணி யாய்ந்து. (ருகூச)

தனக்குரிய தானபழந் தானைதனை யெடுத்த வடன்றலை மேலிட்டாள்
மனத்தருர்கொள் ஜிஜாயிகண்டு வியந்திதுதா மானிடர் வஸ்திர மன்றந்தக்
கனத்தகரு நிறக்குறும்பன் செய்கையென்று நிச்சயித்துக் காத்தான்மானம்
இனத்தவர்மு னென்று மகிழ்ந்தந்த வஸ்திரத்தை யுடுத்திடையிற் புக்காள் (ருகூரு)

அந்தவஸ்திரத்தி னொளி வீடெல்லாங் காந்திசெய வடைந்தோர்கண்டு
முந்தவியந்தனர் மணத்தை மொழிந்து போயினர்பின்பு துகாராம்சாமி
நந்தமனைக் கேகின்மிகக் கோபிப்பாள் ஜிஜாயியென நண்ணுறமல்
கந்தமலர்க் கான்புகுந்தார் கண்ணனடி கருதியிராக் கடிகைநான்கும். (ருகூசு)

சென்றபின்பு கோயில்வந்து விடோபாவைச் சேவித்துச் செங்கைகூப்பி
நின்றுவெண் கற்கைக் கொண்டுதாள மௌனமாளும நிகழ்த்தலானார்
ஒன்றுமவர் குரற்கேட்டு மகள்கயிலப்பங் கிரையுதவி யுய்த்தாள்
அன்றவர் துய்த்தரிநாமம் பழம்படியே பஜித்திருந்தா ரானபோது. (ருகூஎ)

துயின் மேவக்கண்க சக்கிக்கொடு பாடப்பின்று மிக்கதூக்கமேவப்
பயிலிதென்ன சங்கடமென் றுன்னினர்தங் குடுமிதனிற் பாசம்வீக்கி
வெயின்மணித்தூண்மிசைப் பிணித்து விடிவளவுந் தூங்காமல் விமலநாமம்
குயிலுதலோர் நான்கிரவிற் றுயில்சோம்பு கூடாமற்குறைத்து நாளும். (ருகூஅ)

யாத்திரைசெல் வோருக்குக் கால்பிடிப்பாரரிநாம மியம்புவோர்க்கு
வேர்த்திடிற்கை விசிறிகொண்டு வீசுவரங் கவர்சொல்லும் வேலைசெய்வார்
சீர்த்தவெயிற் காலத்தில் வழிநடப்போர்க்குத் தாகந்நீர்ப்பாரந்த
ஊர்த்திறத்தி லெவரோது சொல்லினுமப்படி மகிழவுஞற்று கிற்பார் (ருகூகூ)

இன்னபடி வருநாளி லொருகிழவேதியன் றடியூன்றிக் கொண்டோர்நாள்
மன்னுசிரமத்துடனே வீதிவழிவரக்கண்டு மனம்பொறாராய்த்
துன்னுமவனிடைச் சென்று தூயவரோ நீர்நடக்கத் துயர் கூர்கின்றீர்
என்னதொரு முதுகிலேறிக் கொள்ளுநீர் மேவுமிடங் கொண்டுய்ப்பேன். (உா)

என்றலுமவ் வேதியனுன் விளக்கு நெய்வாங்கப் போகின்றே னென்றோத
நன்றுமதிற் கேருமெனப் பணத்தையும் பாத்திரத்தினையு நல்கக் கொண்டு
துன்றுகடைக்கு வந்ததனைக் கொண்டு மறையோன் வீடுதன்னித் தந்தார்
சென்றசிலநாட்குப்பினக் கிழவேதிய னூரார் தெரியச்சொல்வான். (உாக)

எட்டுநாளைக்கு வருநான்வாங்கும் விளக்கு நெய்யிந்தத் துகாராம்
கிட்டிவாங்கித் தந்தநெய் பலநாட்காய திதுகிளர்வியப்பு
மட்டிலென வதுதெரிவான் மற்றொருவனும் மவரால் வாங்கித் தேர்ந்து
முட்டில் வியப்பினனுக யாருமவரால் வாங்கமுயல் வதாகி (உாஉ

பாத்திரமும் பணமுந்தந்தனரர்கத் துகாராமர் பரிவிற்கொண்டு
போய்த்தருக வெனவணிகன் முன்பரப்பிப்பாத்திரத்தைப் பொருளுநல்கச்
சீர்த்தவணிகன் றெரிந்தெப்பாத்திரத்தி லெவ்வளவு செறிப்பதென்னத்
தீர்த்தரந்தவகைதெரியாதுனக்குத்தோற்றினபடியேசெறித்தியெனருர். (உாரு)

வணிகனைத்தவர் கொடுத்தபொருளுக்குத் தக்கபடி வழுவுருமல்
அணியின் வைத்தபாத்திரங்க ளனைத்திலு நெய்சோற்றினவாருகப் பெய்தான்
மணிநிறத்தான்றசரந்தப்பாத்திரங் கடமிலுள நெய்வழிவுருமல்
திணிசுருக்கிட்டொருகோலிற்செறித்துத்தோளிடைத்தாங்கிச்செல்லலானுர் ( )

அவரவர் தாந்தரு பொருளுக்கமைவாக வவர்பாத்திரத்தி னெய்தான்
சவரில வொன்றவ ரவரு மொப்பும் வகை கலறுறநெய் கண்ணன் செய்தான்
இவரு மவரிடைச் செல்ல வவரவருந் தங்கலந் தேர்ந்தினிது கொண்டரா
உவர் பரமன் கோயிலுக்கு வந்தரி நாமம் புகன்றங் குறைவதானுர். (உாரு)

இத்திறத்தூரா ரெல்லாந் தன்பதி பாற்றினந் தினமூழியங் கொள்கின்ற
அத்திறம் ஜிஜாயிதெரிந்தென்பயித்தியகாரபதி யாலேவேலை
நித்தலுங் கொள்கின்றதன்றியோ ரொருத்தின் சுமைதாங்க நிரப்புகின்றர்
தத்தமக்கேற்றபடி யெனவிரைந்து வைதறனைக் கேட்டுத்தையலார்கள். (உாசு)

உனதுபதியாரிடத்து மூழியஞ்செய்வதற் கொப்புமுதனுலன்றே
மனதொரு மித்தவரி டத்தூழியங் கொள்கின்றுரதற்கு வையலாமோ
எனலுமதனைக் கேட்டுச் சிஜாயிநீர் சொல்லுவது மியல்பேயென்று
தனதுமனம் பொறுத்திருந்தாள் பின்பொருநாட்ஜிஜாயி துகாராமசாமி. (உாஎ)

முகநோக்கி யுமதுபிதாத் தனக்கின்று புண்யதிதி முடிப்பதற்குத்
தகவான தொன்றுமில்லை யென் செய்வதென் றுரைக்குமது தன்னைக்கேட்டு
மிகயான் போய் வனத்தடகு பறித்து வந்து தருகின்றேன் வேகவைத்துத்
தொகலான பிதுர்க்களுக்குத் திருத்திசெய்கென்றரிநாமந்துதித்துச்சென்றர். ()

அவ்வயினோர் கொல்லைதனிற் பயிரிட்டு விளைந்த கோதுமை யறுத்துச்
செவ்வை செய்வோன் றுகாராமர் வரக்கண்டு நீயுங்கொய்சேர்ந்தென்றேத
ஒவ்வினராய்க் கூலியாளுடன் சேர்ந்துவிட் டலனையுளங் கொண்டுற்ற
கௌவை மறந்தறுத்துக் கொண்டிருக்க வவர்தங்கணவி காணுளாகி. (உாகூ)

சிறிவைது கொண்டிருக்கப் பாண்டுரங்கன் றுகாராம ராகிச்சென்று
மாறிறிதிக் கானவெல்லா மூட்டைசெய்து தலைமீது வைத்துக்கொண்டு
தேறும்வகை மனைபுகுந்து ஜிஜாயிடைத் தந்துநீ சீக்கிரத்திற்
சோறுகறி சமைத்தியெனச் சொல்லியுடன் கடைநோக்கித் துன்னிறுனல். ( )

தருமூட்டை தனையவிழ்த்து நோக்கவதில் வேண்டுவன சமைதல்கண்டு
கருதுளத்திற் களிதூங்க நானஞ்செய் துடனடற்குக் கடுகலானுள்
மருவுகடைக்குப்போனேன் பாத்திரமும் வஸ்திரமும் வகைந்துகொண்டு
தெருவுதொறுஞ் சென்றுறவோர்க் கின்றுதிதிவருகவெனச் செப்பக்கேட்டோர்.

யாவருமங் கதிசயித்துத் துகாராம னின்றுதான கக்குடும்பம்
மேவலுற லாயினனெனக் களித்தாராய் மேவ விரைந்துவந்தோர்க்
காவலுட னுபசரித்தாசனங்கொடுத்துப் பூசித்தங் கமரச்செய்து
தாவறு புரோகிதரும் வரவிருத்திப் பவித்திரமுந் தரித்துக்கொண்டு. (உசுஉ)

வேதவிதி வழுவாமற் றிதிமுடித்தா யினபின்பு மெவுமுற்றோர்க்
காதரவோ டிலேயிலறு சுவையன்னம் படைத்துச் சங்கற்பதீர்த்தம்
மேதகவிட் டெல்லோருந் திருத்தியுடன் சாப்பிடுமோ விரும்பிச்செய்து
பாதமத்தஞ் சுத்திசெய்யப் பாணிதந்தா யினபின்பு பதியிருத்தி. (உகக)

சந்தனம் புஷ்பந் தாம்பூலந்தந்தான் ஜிஜாயிமுகந் தன்னேநோக்கி [டாள்
வந்தவர்களினிக் குடும்பச்சுமையுனக்கென் றெவையுமுன்றன் மனுளன்கொள்
முந்தவென்று ரதுகேட்டுச் சிஜாயியுந்தன் மனத்துவகை முதிர்வதாகி
இந்தவகை நம்பிக்கையில்லையெனக் கென்றுசொல்ல வெழிலிவண்ணன் (உகச

மற்றும்வந்த யாசகர்க்குச் சோறிட்டுச் சமையல்செய்ய வாங்கிவந்த
பற்றுளபாத் திரங்களெல்லாஞ் சுத்திசெய்தங் கவரவர்பாற் படுத்திவந்து
துற்றுவன் போனகமென்று சொன்னபடியேசேர்த்துத் தோன்றுனுன்
நற்றுறு கோதுமையறுத்தோர்க்குக் கூலிநா லரிகை நல்கப்பெற்ருர். (உகரு)

பெற்றதுட னுடம்பெல்லாந் தூளிமொய்க்க மனேக்குவந்து பெறுகென்றீந்து
மற்றிதுகொண் டுறுபிதிர்க்குத் திருத்திசெய்கென் றில்லாட்கு வருக்கக்கேட்டு
முற்றினிருந் தாதை திதியிங் கிருந்தன்னமு மிட்டீர் முந்தினேர்க்குச்
சொற்றவிது பயித்தியமோ தூளிமொய்க்கச் சுமைசுமந்தீர் சொல்லுமென்ருள்.

வினவுதுகா ராம்சாமி திகைத்துவிழி நீர்பெருக விட்டலாசீர்
அனகபத்த பாலனக ருணுநிதேநீ வந்தென் னகத்துண்மேவி
எனதுபிதாத் திதிமுடித் தீடேற்றிட யான்செய்த தவமேதோவென்று
மனதிளகி யுடனிருந்திங் குண்ணுமற் போனதற்கு வருந்தலானுர். (உகஎ)

நீவந்தென்னுட னுண்டாலன்றி யுண்ணேனென் றிருக்கநிமலன் றேர்ந்து
மேவுந்தன்னுருக் கொண்டு கிரிடகுண்டலங்க ளுடன் விளங்கக்கண்டு
கோவிந்தா வெனவணங்கிச் சுவாமியுந்தந் நடுவிருக்கச் சிஜாயிகூடத்
தேவுந்தம்முட னுண்ணவுண்டு மகிழ்கொண்டு மனந்திருத்தி யானுர். (உகஅ

திருந்துதன தடியவரைத்தழுவி விடோபாத்தனது கோயில்சேர்ந்தான்
பொருந்து துகாராம் சாமிஹரி நாமமிடைவிடார் புகல்வாராகி
இருந்துவரு நாளொருநா ளிரவில் விடோபா வவர்மு னெதிர்ந்துநோக்கி
அருந்துதிசெய் நாமதேவாய் நீமுன்னவ தரித்தவக் காலத்தில். (உகசு)

சதகோடி கிரந்தஞ் செய்கிறே னென்றென் மேவீ நிச்சயித்துச் செய்போ
துதவியாய் விரைந்தெழுத வொருவருமின்றென்று நான்வரைந் தேனன்றே
அதனிலஞ்சு கோடியே யைம்பத்தோ ரிலக்கமுள குறையதாக
இதமுடனே யின்றுதொட்டுக் கவிசெய்கென் றருளநன்றென் றிறைஞ்சிநிற்க.()

கருணையார் கவிகடாக்ஷித் தாலிங்கனஞ் செய்து கரக்கச்சால
அருள்பெறுதுகா ராமசாமி வேதவியாசரங் நாட்சொன்ன
பெருமைபெறு பாகவதத்திற் றசமஸ் கந்தத்திற் பின்னேகேள்வன்
மருவியபா லக்ரீடை களேப்பிரா கிருதத்தில் வனேவதாக. (உஉக)

கவிகள்செய்து மிடைவிடாதரி நாமம்புகன்று மரிதினங் கலந்தால்
சவியசுடர் மறைந்தவுடன் ஜாம நான்கிலு மரிகீர்த்தனங்கள்செய்தும்
புவியிலவர் புகழ்விளங்கச் சிஞ்சுவடி மம்பாஜி பாவா வென்போன்
குவிவறுசீர் தேகுவுக்குக் கோசாயிப் பிராமணனுய்க் குறுகியாங்கே. (உஉஉ)

மடங்கட்டித் தனது குடும்பத்தொடு மாணுக்கரொடு மன்னுகின்ருேன்
இடம்பெற்ற துகாராமர் புகழ்க்குமனம் பொருதவனுய்ச் சீறியின்ருேன்
இடம்பெற்ற ராம்பார்க்கப் பாடங்கள் படித்தவன் சூத்திரனேஜாதிக்
குடம்பட்டு வேதியரு மேவல்செய்தா சிருதர்களா யுழல்கின்ருர்கள்.	(உஉ௩)

மறையவனுய் மகிமைபெற்ற வென்னேயொரு வருந்திரும்பிப் பார்ப்பதில்லே
இறையளவுமிவனேமெய்ச்சுமிதற்கிவன்பாற்பெருமையென்னவிவனேயோர்காற்
குறைவுபெற வவமதித்து நம்புகழை மிகுதிசெய்து கொள்ளவேண்டும்
தறையிலெனத் துகாராம சாமிகீர்த்தனநாளுஞ் சாற்றுஞ் சார்பில்.	(உஉ௪)

தினமும்வந் தன்னவரை யவமானஞ்செய்யச் சமயந் தேர்வோ ஞோர்நாள்
அனகஹரி தினத்திரவி லரிபஜனே செய்துறு சாதுக்களோடு
கனகவிமா னத்தைவலம் வரும்போது முட்களவர் காலிற்றைக்க
மனதொரு மித்தூன்றி வைத்தான் றுகாராமசாமி யந்தமார்க்கமேவி.	(உஉ௫)

வரும்போது பதத்திலொரு முட்டைக்க வந்தமுள்ளே வாங்கிவீசி
ஒருங்காக வினிவருஞ்சா துக்களடி முட்டைக்கு மென்ன வுன்னிப்
பொருங்கூர்மு ளனேத்துமங்குச் சோதித்தொன் றில்லாமற் போக்கக்கண்டு
மருங்கோர்சா ரிருந்தவிகன் மம்பாஜி முனிந்தொருமுட் டடியைவாங்கி.(உஉ௬

வந்தோடி யடிக்கவந்தத்தடி முறியமற்று மொருதடிகைவாங்கி
நொந்தாக மெலியவடித்தானதுவு முறியமற்று நோக்கி நேர்ந்த	[ன்
கொந்தார்முட்டடிமுழுதுங்கொண்டடித்துக்கைசலித்து மடம்போய்ச்சேர்ந்தா
நந்தாத வன்பரடிக் கயராதுந் தைத்தமுட்கு நலிவுருதும்.	(உஉ௭)

அடித்தவனே முனியாதுஞ் சற்றேனுந் துயராதும் ஹரிதன்னுமம்
படித்துவலம் வந்துவிட்டலனேக்கண்டு தொழுதவனேப் பார்த்தியாவும்
நொடித்தெனேயே னிவ்விதஞ்செய் தனேயென்று மூன்றபங்க நுவலத் தீர்த்தன்
வடித்தகண்ணீ ரினனு ணிதுதெரிந்து ஜிஜாயியங்கு வந்துகண்டு	(உஉ௮)

அன்பருடம் பினிற்றைத்த முள்ளெல்லா நோவாம லாய்ந்துவாங்கி
முன்புதெரிந் தோரோடு நிற்கவிடோ பாவருட்கண் மூழ்கலாலே
வன்புபத்தி ரவந்தீர்ந்து துகாராம சாமிமன மகிழ்ந்துநின்று
பின்பரிகீர்த் தனஞ்செய்யப் பாகவத ரெல்லோரும் பெரிதுகூடி.	(உஉ௯)

நிறைவுறலுந் துகாராம சாமியந்த மம்பாஜி நேரா தோர்ந்து
முறையி னின்றேன் மம்பாஜி வரவில்லே யழைமினென முதுவோர்க்கோத
அறையுமுன ரொருவன்போய்க் கண்டுடம்பு சுகமிலேயென் றதனேக்கேட்டுப்
பொறை மனத்தன்பருக் கோதவுடனவன் வாழ்மடம்போந்து புகுந்துகண்டு. ()

அடித்தகர நொந்தனவோ வதனுலே யுடம்பெல்லா மயர்வாயிற்ருே
முடித்தவத் தினர்க்கென்று முன்னியவ னடிபணிந்து முகத்தைநோக்கிப்
பிடிப்பெ னஞர்தீர வென்றங்கவ னுடம்பெல்லாம் பிடித்துப் பெரியோரேநீர்
துடிப்பிலிராய்க் கோயிலுக்கு வருகென்று துகாராம சாமிசொன்னுர்.	(உ௩௧)

அடியேன்மே லிவ்வளவு கோபங்கொள்வது தகவோ வடைகவென்றும்
நெடிதான சிரமமுறவபராதியாக யானேர்ந்தேனென்றும்
கொடிதேது மிலதாகக் கூறுவன மம்பாஜி கேட்டுக்குன்றி
ஒடிவாகா நாணுடனே வருகதீர்த் தனேக்கென்றங் கவரோடுற்ருன்.	(உ௩௨)

வந்தபின்பு துகாராமசாமி சொல்லுங்கீர்த்தனத்தில் வழுவுண்டாவ
தெந்தவிடத்தென்று கெட்டவெண்ணத்தோடங் கிருந்தா னிணையிலன்பர்
தந்தகைத் தாளம்வீணை மிருதங்க மினிதொலிக்கச் சாதுவானோர்
முந்தவைக்கட் பரவசராய்ப் பாடிக்கொண் டிருந்தனரன்முடிவுகாண. (௨௩௩)

மனையில்வந்து ஜிஜாயி துயிலுறு போதிலிரண்டுகள்வர் வந்து முன்னே
அனையவப்பா ஜிகுளவேஜி ஜாயிக்கு வாங்கியன்பி னளித்தகாரான்
றனையவிழ்த்துக் கொடுமேற்கு முகமனை நாழிகைவழிதாஞ் சாரக்கண்ணன்
நினைவுபர வசமாகித் துகாராமர் கீர்த்தனங்க ணிகழ்த்துகின்றார். (௨௩௪)

இங்கில்லிற் றூங்குகின்றா ளிவன்றேவி நாஞ் சும்மா விருந்தோமாகில்
கங்குல்கழிந்தாற் றுகாராமனை வீணேவருத்திக் கடிவாளென்று
மங்குலிடைத் தண்டொருகைக் கொண்டவர்போ மார்க்கத்திற்கோரரூபம்.
பொங்குற நேர்ந்தடிக்க வருவான் போலாகக் கண்டு போகுங் கள்வர். (௨௩௫)

அஞ்சிவழி யிடையேதோ பூதம் வரு றது நம்மை யடிக்கவோவென்
றெஞ்சிலந்த வழிவிலகிக் குறுக்கிலொரு வழிநோக்கி யேகவங்கும்
விஞ்சிவரக் கண்டுமிகு பயங்கொண்டெவ் வழிமேவு வேமென்றெண்ணி
நெஞ்சி லெண்டிக் கையுநோக்க வங்கங்கு முன்பெனவே நேர்ந்துநிற்க (௨௩௬)

பூதமோவிது பிரமராக்ஷசோபசா சோநேர் புகுவதென்று
நோதலா வுயிர்வாங்க வருகிறதென்றவ ருளத்திலேக்கியீதுக்
கேதுபாயஞ்செய்து மெனுமிந்தத் துகாராம னரிதன்னுமம்
ஓதுவா னுதலின் மற்றவள் மாட்டை நாங்கொள லாவுளம் பொறாளாய். (௨௩௭)

விட்டலனோர் பூதத்தை விடுத்தனனீ துண்மையென்று மிகவுமஞ்சிக்
கட்டவிழ்த்துக் கொடுவந்த மாட்டையங்கே யுய்க்கோமேற்கவரு மாவி
துட்டநெடுங் கூளியென வதுதொடர மீண்டுசென்று மனையிற்றுன்னிக்
கொட்டமிட்டுப் புறம்போந்து தம்மூர் நோக்கிப் போகக் குறுகும்போது. ௨௩௮

முன்பெனவே வழியிலெதிர் நின்றடிக்க வரக்கண்டு முகந்திரும்பித்
துன்புடனீ தெங்குறினும் விடாது நம்மைத் தொடர்வதுக்கென்செய்துமென்று
அன்புடன்கோ யிலினின்று விடிவளவுங் கேட்பவர்க ளனைவோருக்கும்
என்புருகப் பாடுமெவ ரிடத்துரைத்தா லன்றியிது விடாதென்றெண்ணி. (௨௩௯)

கோயிலுக்குள் வந்து துகாராமரடியிணை பணிந்து குறுகிநின்று
வாயிழுக்காதையரேயாஞ் சோரர்நு மதுதிருமனைக்குளின்று
போயிணைத்த கட்டவிழ்த்துக்கொடுசென்றோமெருமைதனைப்போமார்க்கத்தில்
தீயினுக்கு நிகர் பங்கிப்பெரும்பூத மொன்றெதிர்ந்து செங்கைத் தண்டால். (

எற்றவந்ததது கண்டெத்திசையுறினும் விடாதடிக்க வெய்தலாலே
பற்றலுற்ற வெருமைதனைக்கொடு போந்தும்மனையில் விட்டுப்பரிந்து மீண்டு
சுற்றலுற்ற பூதமடியா தென்றெம்மூர் புகுதத்துன்னும் போதும்
கற்றவரே விடாதடிக்க வருகின்றததனாலுங் கண்வந்தோதில். (௨௪௧)

பூதமெதிர்தடாது செய்வீரென்றடைந்தோ மெனச்சோரர் புகன்றுவேண்ட
மாதவருஞ் சபையிலுள்ள மற்றவரு மாச்சரிய மனத்துட் கொண்டார்
மேதகுஞ் சீர்த்து காராமர் விழிமூடி விட்டலனைத் தியானஞ்செய்யப்
போதலுறாத வனிருக்கச் சோரர் சொல்லு வதுமெய்யென்று புந்திகொண்டு ( )

பாண்டுரங்காவாபதந்தைப் பற்றறச்செய்தீன பந்தா பதுமநாபா
ஈண்டு நின்றெம்பஜனைதனை வினவாமலெங்க ளன்றுயிளங்காலத்தில்
வேண்டு பசுபாலனத்தை விரும்பியின்னம் பாலிக்க மேவுற்றுயோ
தூண்டு பரித்தேரிரவி வருபோதா கியுமார்த்தி கொளத்தோன்றுயோ. (௨௪௩)

என்று நனிவேண்டு பொழுதெதிர்ந்தனன் கைத்தடியொடு பாண்டுரங்கரூபம்
நன்று விளங்குறக்கண்டு துகாராமர் சோரர்தமை நயந்து நோக்கி
இன்றுமக்க வெருமை வேண்டுறிலினி நீர் கொண்டு செல்லு மிகவின்றென்றூர்
அன்று நின்ற சோரரெமக்காவி தந்ததே போதுமென வகன்றூர். (௨௪௪)

சோரர் வந்து சொல்லியதுந்தடியொடு பாண்டுரங்கன்றேன்றியது மன்பர்
சாரநின்ற சோரருக்குச் சாற்றியது மவர்போன சமைவுந்தேர்ந்தங்
காரவொன்றி ஞேரெல்லா மதிசயத்தாஃறாகார மாயானந்தம்
நேரநன்று துகாராமசாமிதனைக் கொண்டாடி நெகிழ்ந்தார் நெஞ்சம். (௨௪௫)

இன்னவை யெல்லாங்கண்டமம் பாஜிதுணுக்கென்ன வியந்து வெள்கி
நன்னரிந்தத் துகாராமசாமி மிகுமகிமை கொண்ட நலத்தாலன்றே
பன்னகந்தாங்கும் புவியில்த்தனை சீர்த்திகளெல்லாம் படைத்தாரென்று
உன்னலுறுவானுகிச் செருக்கழிந்தானுலகளந்தோற் கார்த்தி செய்தார். (௨௪௬

வேறு

புலரி கண்டபின் பன்பரிந் திராயணி போந்து
அலரின் மூழ்கியாராதனை நாதனுக்காற்றி
நலரி கீர்த்தனஞ் செய்து கொண்டிருந்தனர் நண்ணச்
சிலரி ராநிகழ் செய்கையைச் சிஜாயிக்குத் தெரித்தார். (௨௪௭)

இன்றிராநிகழ் செய்கையிப்படி யதோவென்று
நன்றுநன்றென வினவுமுன் வியந்தந்த நங்கை
நின்றமாடு முன்பிணிப் பின்றி நிற்பதுங்கண்டு
தன்றுணைப்பதி தன்னிடத்தன்பு மிக்கனளாய் (௨௪௮)

அடருமப்பமும் பாலொரு வள்ளத்து மமைத்துத்
திடமனத்து நல்லன்பரில் லம்புகத் தேடிப்
படரவந்தவர் தமையுபசரித்து முன்பரப்பி
உடன்விரைந்துணு மென்றனளன்பருளுன்னி (௨௪௯)

என்றுமில் லுபசாரமின்றே தெனவியந்து
நின்றபாரியை நோக்கினர் நீதிரிகரணம்
ஒன்றவுண்மகிழ்வொடு தினமொரு வள்ளத்திற்பால்
நன்றளித்தி யேல்விட்டலன் றனக்கு நல்குவனுன் (௨௫௦)

என்னுமுன்னொரு செம்பினிற் பானிறைத்தீந்தாள்
அன்னதைக்கொடு போய்விட்டலன் றனையருத்திப்
பின்னரெய்தியுண் டிருந்தனர் நாடொறும்பேணிப்
பொன்னிறையகன் பருகப்பாலளித்துப் பினபுசிப்பார். (௨௫௧)

இப்படிச்சிலநாள் கழிவெய்திடச் சிஜாயி
கைப்புளத்துற மனைக்குப்பாறயிரின்றிக் கையிலோர்
செப்புறச் செறிபால்கொடு தினந்தொறுஞ் சென்று
மைப்படிக்கரு நிறத்தினற் களிப்பதுவழக்கோ. (௨௫௨)

என்ன வெண்ணின டந்தை பின்றினந் தொறுமெய்தும்
கன்னியானபா கீரதி தன்னைநீ கண்ணன்
நன்னர் நல்கியபால் குடிப்பது மெய்யோ நவிறி
என்னலு மகள் குடித்திறை யெந்தைக்கு மீவான். (௨௫௩)

கண்ணனு டொரு மென்றனளது தெரிகருத்தால்
நண்ணி நான்றருவேனென நாதற்கு நவின்று
தண்ணுறு வொரு செம்பு பாலூக்கிட்டுச்சார
எண்ணினுனுளத் தெங்கணு நிறைந்துள விறைவன். (௨௫௪)

நம்மிடத் திறையேனு மன்பி லளிவணல்கும்
வெம்மை மிக்குள பாலையும் பருகுதல் விதியோ
செம்மை யன்றென மறுக்கிற் றன்பதி தனைச்சினந்து
பொய்மை சொல்வினை யெனவெறுத்தின லுறப் புரிவான். (௨௫௫)

யாதுசெய்வ தென்று றுமளவெய்தினள் ஜிஜாயி
வேதுகொண்டுறு பாலையக் கண்ணன் வாய்வெதும்பும்
கோதுதேர் கிளாய்க் குடிப்பித்தனள் குடித்துத்
தாதுசேர்துள வோனிதழ் கொப்புளந் தயங்கி. (௨௫௬

அனல்பொருன் றலையசைத்த விற்கண்டமு மனுங்கித்
தனிலொதுங்குறச் சார்ந்தது கோணலோர் சார்பு
வனிதைபால் குடித்தது கண்டு கல்லதாய் வயங்கும்
இனதுக்கின்னுயிரும் முளதேயென வியந்தாள். (௨௫௭)

பாண்டுரங்கன்றன்மு கன்றனைப் பார்த்தனளிதழில்
ஈண்டு கொப்புளங் கண்டிதுவும் மதிசயமென்
றுண்டு நின்று போந்தனள் மனைக்கன்பர் தம்மகத்தில்
வேண்டு விட்டலன வர்மனத்தெய்தினன் விரைந்து ௨௫௮)

நீயின்றுன் மனையாள் கொடுபால்வர நேர்ந்தாய்
காயும் பால்கொடு வந்தெனைக்குடிப் பித்தாள் கங்கி
வாயுங்கொப்புள மாயினதுலகியன் மறந்து
நேயமென்னிடை வைத்தனையாதலானினையான். (௨௫௯)

மயக்கினேனென நாடொறு மென்னிடை வயிர்த்து
நயக்கில்லாப் பகையாயெனை வைவது நாளும்
துயக்கினீ தெரிந்திருந்து மற்றவள் வரத்தொடுத்துக்
கயக்கிறையென வன்பர் சிந்தனை மிகக்கலங்கி. (௨௬௰)

பன்னிதன் முகநோக்கி நீ வெம்மை சால்பாலைப்
பொன்னிறைதனுக் காற்றுறுதளித்தவன் புழுங்க
இன்னல் செய்தனையோ வெனச்சிஜாயி நீ ரென்றும்
மன்னு கோயிலிற் கீர்த்தனஞ் செய்துறும் வகுப்பில். (௨௬௧)

பன்னிரண்டி யோசனையனற் பரப்பினை விருந்தை
என்னு மவ்வனத்துண்டன னென்றனிரவனுக்
கின்னபால் வெம்மை யேற்கிலதாய்க் கொப்புளிவையில்
முன்னரோதியவது பொய்யே யாமென மொழிந்தாள். (௨௬௨)

அது பொயென்பதற்கின்று நீர் சென்றறி கென்றுள்
முதமெயன் பரங்கதற் கொன்று மொழிந்திலர் முடுகி
மதுவுலாந்துழாய் மார்பினன் சோயிலுண் மன்னி
விதுவைவென் முகத்திதழ் வெதும்புறு கொப்புள் கண்டார். (உசுக)

சாலவுந்துயர் கொண்டனர் விழிகணீர்ததும்ப
ஞாலமுண்டவ னெனக்கிது நண்ணிற்றே வென்று
ஓலமுற்றழு திரங்கினர் பற்பலாறுணைந்திங்
கேலமற்றிதற்கென் செய்கேனென்றனர் புலம்ப. (உசுச)

ஆயபோதி தழாகிய கொப்புளமாறி
எயகண்டங் கோணிய தின்றுஞ் செவ்வையாகாமல்
மேயதாயது கண்டன் பருள மகிழ்மேவிப்
போயினார் தமதில்லிடைப் பல்வகை போற்றி (உசுரு)

ஹரிதன்னுமமே யனுதினம் பஜிப்பவராகிப்
புரியு நாளொரு நாளிடைச் சாங்கணே புறவம்
மருவினாரவண் மசகங்கண் மொய்ப்பதின் வருந்திப்
பரிவிலாரிவையுணப் பயனுயதே படிவம் (உசுசு)

பிறவுயிர்க்குண வாவதிற்பயன் பிறிதில்லை
அறவு நன்றிது வென்று கொண்டாடினரவற்றைத்
தெறல்செயாதினல் சேர்கிலராகித் தஞ்சிந்தை
பறவை வாகனன் பால்வைத்துப் பஜித்தன ரிருந்தார். (உசுஎ)

அதுதெரிந்தன னல்வழிச் செல்பவனுகி
மதுவுலாந்துள வத்தொடை மார்பினன் வந்து
கதுவியீந்துறு தோகையைக் கைக்கொடு கலங்கும்
கொதுகெலாஞ்செல நிசிமுற்று மோட்டிக் கொண்டிருந்தான். (உசுஅ)

விடிந்தபின் பன்பர் தேகுவை மேவினர் விரிநீர்
படிந்துபூசனை யாற்றினர்ப ஜித்தனர் பகல்போய்
முடிந்தபின்றிருக் கோயிலின் முகுந்தனை முன்னி
வடிந்துகண்புனல் வார்தர வணங்கினர் வாழ்த்தி. (உசுகூ)

அன்றிராவெலாங் கீர்த்தனஞ் செய்து நாலாகத்
துன்றுசாமத்தின் மங்களாரதி செய்து துதித்தார்
நன்றிருக்கமா தேவன் முன்னவன் விடோபாபின்
என்றமக்களில் மூத்தவன் கல்லடைப் பெய்தி. (உஎ0)

வருந்தல்கண்டதற் காவ்ளியாகிய மாதா
திருந்தவேண்டுபெ சாந்தியோ டௌடதஞ்சேர
அருந்தல்செய்வித் துந்திர்கில தாய்ப்பிணியாகப்
பொருந்த நோக்கவுஞ் சகிக்கில ளாய்மிகப் புலம்பி. (உஎக

அன்னமெவ் வளவுஞ்செ லாதிம் மகனயர்தல்
உன்னுகின்றில ரொன்பதி மதிமயக் குற்றார்
என்னைசெய்குவே னெனவயன் மனையவ ளிடத்திற்
சொன்ன போதவள் வந்துபார்த் துன்னது துணைவர். (உஎஉ

என்றுவிட்டலன் பஜனைசெய்வதி லியன்றுரோ
அன்றுதொட்டுமக் கெய்தின வின்னலோ டனைத்தும்
நின்றுநீதுய ருறிலென்னை பயனென நிகழ்த்தத்
துன்றுமாவளி யாகிய ஜிஜாயியுஞ் சோர்வாய். (உஎ௩)

கடுஞ்சினத்தொடு நெறுநெறு வெனப்பல்லைக் கடித்து
வடிஞ்சகள்ளுண்டு வெறிகொண்ட மர்க்கட மதைத்தேள்
சுடுஞ்சினத்தொடு கொட்டிய தெனவயற் றுரைகை
நெடுஞ்சொற் கேட்டுடனி மிர்ந்தனள் கொடுஞ் சொற்கணி ரம்ப. (உஎ௪)

எனதுநாதனைத் தன்வசப்படுத்தி னனிதன்றிக்
கனநிரம்புமென் குடும்பமுங் கலங்குறக் கண்டான்
மனதில் வஞ்சகம்போற் கருநிறக்குள்ள வடிவன்
எனவிகழ்ந்தனள் பலபடி வைதனளிருக்க. (உஎரு)

நீரிறங்கிலதாய் வயிறுப்புத னிரம்பிச்
சோர்வுகொள் கரங்காலொடு நினைவுமுட் சுருங்கித்
தேர்வுறு நிலைமகற் குறவந் நிலைதெரிந்து
சார்வதாகிய கோபமுந் துன்பமுந் தாங்காள். (உஎசு)

மகன் பிழைப்பதில் மடிவதே நிச்சய மெனத்தன்
முகங் கடுத்தனள் பிள்ளையை யீர்த்தவன் முன்போய்
அகந்துணுக்குற வெறியனென் றதிர்ந்தன ளாகிச்
சகம் பழிப்புற மகற்கொடு கோயின்முன் சார்ந்தாள். (உஎஎ)

பகைவனே யெனத்தனை யெண்ணித்தன் முனைபடர்வார்
வகைதெரிந்தரி நோக்கினன் மலர்மகள் வதனம்
மிகையி னெய்தியென் மேற்கொணர் மகன்றனை வீசி
அகைவு செய்துயிர் கொல்வளேற் பழியெவர்க்காகும். (உஎஅ)

சொல்லென் செய்வதிவ் வேளையென் றுரைதுறு சுகுண
வல்லவன்முக நோக்கி யெங்ஙனு நிறைவடிவோய்
அல்லலேனுனக் கிலமு மமைத்தளித் தழிப்பாய்
புல்லிலுன்னருள் விழுமகற் குயிர்பொருந் தாதோ. (உஎகூ)

கங்குல் போக்குறக் கனலி யெண்ணுவ தெனக்கருதி
இங்கு நீயெனைக் கேட்ப தென்னெனு மளவெய்திப்
பொங்கு கோபத்தின் மிக்கவச் ஜிஜாயிமுன் போந்து
மங்குல் வண்ணன்மேன் மகனைவீ சற்கண்மி வந்தாள். (உஅ௦)

மீதுவீசுறே னில்லென வோருரை விளம்ப
மோதுவான்வரு வாள்வினு யம்மொழி முன்னேப்
போதுதிக்கையுஞ் சுற்றையு நோக்கினள் புகல்வ
தேது கல்லலதியாருள ரிங்கென வெணுங்கால். (உஅக)

உலக சுந்தரி யுன்மகன் றனக்கனுகூலம்
நிலவலாயது நீகொண்டு செல்கென நிகழ்த்தக்
குலவுமைந்தனை நோக்கின ளேயெலாங் குறைவாய்
இலகிமிக்கது பசியென மகன்சொல வினிதாய். (உஅஉ

கல்லும் பேசின பிள்ளையும்பேசின கண்டேன்
எல்லுங் கங்குலு மிங்குறு மிவனுக்குப் பழிதான்
புல்லுமென்றுநான் வீசுமுனுயிர்தந்து புரந்தான்
செல்லுஞ் செல்லுமென் மகிழ்நனை மயக்கற்குத் தினமும். (உஅங)

இவனுக்கின்னது செய்கிலனே லிவனிரங்கான்
அவனிக்கண்ணிவன் மாயை வல்லானென வறைந்து
கவனித்துத் தனதரும்பெறற் புதல்வற்கைக் கொண்டு
பவனத்தெய்தி யூட்டினளுண வின்பொடு பரிந்து. (உஅச)

இன்னதோர்ந்தன ரன்பர் பாண்டு ரங்கனுக் கென்னே
துன்னுறச்சிரமம் புரிந்தனனெனச் சூழ்ந்து
பன்னருந்திருக் கோயிற்குப் பகல்செலப் படர்ந்து
நன்னர்நின்றுள பாண்டுரங்கன் பதநாடி. (உஅரு)

சேவைசெய்தனர் கீர்த்தனம் பாடினர் செறிய
ஆவயிற்புகு மொருவர்கங் காஜிமவாளர்
தேவையன் பறொவ்வளவு சாயித்தியஞ் செயினும்
யாவையுந் தெரிந்தெழுது வோருடனிசை யிசைப்போர். (உஅசு)

சாங்கணம்மெனு மூரில்வாழொரு வர்சந்தாஜி
ஓங்கும் வாணிகர் வேதியரான மற்றுவரோ
டாங்கு வந்துமெய் யன்பரிற் கலந்து பாடுமவர்
நீங்குறூர்தின மிருவரு மன்புள நிரம்ப. (உஅஎ)

பொன் பிறங்கிய மார்பினன் புகழ்துகா ராமர்
பின்பு நின்றிரு வருந்தொடர் கூட்டிசை பேச
அன்பு பின்றள யாவரும் வந்துகேட் டகத்துள்
இன்பு மூந்துறச் சந்ததம் பரவச மெய்த. (உஅஅ)

நாமகீர்த்தனங் கேட்டலி னுதனு மகிழ்ந்து
சாமநான்கினு மடிக்கடி யன்பரைத் தழுவப்
போம தாயிருள் புலர்தரு போதிலா ரதிசெய்
தேமகிழ்ந்தனர் யாவருந் தம்மிலே கினரால். (உஅக)

வேறு.

பின்புருக்குமணியை நோக்கிப் பின்னைதன்
அன்பனெ னன்பனுக் கருளல் வேண்டுமால்
இன்புப தேசமென் றியம்பக் கேட்டவப்
பொன்பதி மொழிக்கெதிர் புரிந்து கூறுவாள். (உகம)

ஆதியில் வீடண னுமனென்பவர்
சோதி நின்னித வுபதேசத் தூய்மையால்
மேதினி யழியினும் விளிவுறுநிலை
மீதியல் கின்றனர் மெய்ம்மை மேவியே. (உகக)

அப்படிக்குத் துகா ராமனுகுவான்
ஒப்பறு நின்னருட் குரியனுயினுல்
செப்ப மொடினிதுப தேசஞ்செய்கென
மைப்படி நிறத்திரு மாலு நன்றெனு. (உகஉ)

மாக சுத்த தசமி வியாழ வாரத்தில்
ஆக நித்திரை செயுமன்பர் சொப்பனத்
தேகனத்திரை பரப்பிந்தி ராயணி
வேகநற் றீர்த்தத்தில் விரும்பி யாடியே. (உகங)

மட்டலர் தண்டுழாய் மாலைகைக்கொடு
விட்டலர்க் கணிசெய மேவு போதிலோர்
முட்டறு மறையவ ஞகிமுன்வந்தான்
கட்டறு மன்பரங் கவனைக் கண்டனர். (உகச)

பரவச ராயுளம் பழுத்தவன்பினால்
கரதலத்தொடை யவண்கழுத்தி விட்டனர்
சிரனில னுறப்படீஇச் சேவித்தேத்தினர்
வரமறை யவனுள மிகமகிழ்ந்தரோ. (உகரு)

அன்பர் தஞ்சிரத் திடையங்கை வைத்துநன்
கின்புறச்செவியிற் றன்ற மமெய்துற
வன்புறவித வுபதேச மேல்வரு
துன்பற வருளினான் பின்னுஞ் சொல்கின்றான். (உகசா)

இந்தமந்திரந்தனை யிந்நிலத்திலுஞ்
சிந்தனைக்குகந்தவர் தமக்குச் செவ்விதிற்
றந்தருள் குருபரம்பரை தவாமலே
வந்தணை தரச்செய்தி யெனவு மற்றவர். (உகஎ)

நல்லதேசிக மறையவனை நாடியென்
இல்லமேவிப்ப வித்திரஞ் செய்தியான்றர
வல்லதைச் சமைத்துண்டு மகிழ்கவென்றனர்
சொல்லவவ்வேதியனின்னிறுன்னுவேன். (உகஅ)

எனக்குணவிற்குக் காற்சேர் நெய்யீதியோ
மனக்கு வப்புறவென மகிழ்ந்து நன்றென்று
கனக்கரு நிறத்தனைக்கடி தழைத்தனர்
மனைக்கு வந்தில்லவள்வதன நோக்கியே. (உககூ)

நமதின் மேவினர் மறைநாதர் மற்றவர்
அமுதுணற் காவனவளித்துச் சேரோர்கால்
நிமிர்தர நெய்யுநீ நேர்தியென்றனர்
கமையறு சினமிகீ இக்கணவி கூறுவாள். (ஙா)

இம்மறை வேதிய னெங்குத் தோன்றினன்
மெய்ம்மையா யிவனுக்கு வேண்டு நெய்யொடு
செம்மையா யுணவிற்குத் தக்க சேகரித்
தின்மையால் வருந்தும் யானெங்ஙனீ குவேன் (ஙாக)

பித்தளைப்பாத்திரவகையும் போந்தன
ஒத்தனவிற்றுநானுதவற் கோடுகள்
மொய்த்தன வன்றிவேறில்லை முந்துவார்
எத்தனை பேர்க்குண வீவதென் செய்கேன். (ஙாஉ)

மக்களும் யானுமே வயின்வளர்ப்பது
மிக்க துர்லபமதாய் விளைந்திருக்கவென்
பக்கல்வந் திப்படிப் பலிக்கு நேர்வது
தக்கதோவென மனஞ்சலித் துரப்பினுள். (௯௱௩)

உரப்பது கேட்டவ னுற்றவேதியன்
இரப்பது கிடைப்ப தின்றென்ன வேகினுன்
வரப்பறு தவத்துகா ராமர் மந்திரம்
தரப்பெறு நினைவுடன் ருமவிழித்தனர். (௯௱௪)

உத்தம குருவெதி ருற்றென் ஜன்மவா
பத்தறக் கடத்தின ரவர்பதத்தினுக்
குத்தக வினவுநெய் யுதவப் பெற்றிலேன்
இத்தனையோவென தன்பெண் றெண்ணினுர். (௯௱௫)

கேசவசைதன்யனெனக் கிளத்தினுர்
மாசறு தன்பெய ரும்வகுத்தெனக்
காசறு மிதவுப தேசமுந் தந்தார்
ஏசற வெனக்கவி மூன்றியம்பினுர். (௯௱௬)

உயர்வற வுயர்ந்தவா னந்தமுற்றரி
பெயர்பல வோதினர் பின்புதம்வயின்
அயர்வறு மன்புகொண் டடைகின்ருர்கட்கு
மயர்வற வம்மறை வகுத்து வந்தனர். (௯௱௭)

இன்னமு மம்மறை யவரிடத்திலே
நன்னயத் தொடுபெற நாடுவோர்களுக்
கன்னவர் தம்முருக் கொண்டடைந்துளம்
மன்னுறு கனவிடை வழங்கி வாய்ந்துளார். (௯௱௮)

வேறு.

பின்புதம்மனை யாள்கனுவிலு நன்மைபேசலில் பெற்றியாள்
என்பதாலிவ ளைத்துறந்திடி லின்பமெய்துவ மில்லையேல்
பொன்புமானடி யார்திறத்தப ராதமாதல் பொருந்துமென்
றன்ப ரவ்வயி னின்றுநீங்கியோ ரரணியத்துற லாயினர். (௯௱௯)

பகலெலாம்ஹரி பஜனைசெய்தன ராகியேபகல் பட்டபின்
நிகரிலானுறை கோயிலெய்தியொர் யாமநான்கு நிரம்பவே
தகவதாகிய கீர்த்தனஞ்செய்து தபனனீ டுதயத்திலே
சுகமுலாநதி வந்துதோய்ந்துறு சோலையெய்துவர் நாடொறும். (௯௱௰)

யாவராயிலு முணவளித்திடி லதனிலேயிறை யயில்வதாய்
மேவலாயினர் மதியிரண்டு மனைக்கண்மேவுத லின்றியே
நோவலானஜி ஜாயியிங்கய லாளொருத்தியை நோக்கியென்
பாவமோபதி பித்துறீஇப் பதியெய்தியும் முறைபதிபுகார். (௯௱௧௧)

திங்களான திரண்டுசென்றுமென் வதன நோக்கிலர் திருமியும்
எங்களின்மையை யிறையுமெண்ணில ரேனுமெம்மொடு முன்புபோல்
தங்கலாவது மில்லையிற்க ணெனத்தயங்கினள் சாற்றினுள்
அங்கணோர்தின மிந்திராயணி யணுகினுள்புன லுக்கரோ. (௯௱௧௨)

நீருண் மூழ்கினர் நின்றதன்பதி தன்னைநோக்கின ணீவிரொன்
சாருமாத மிரண்டதாகியும் வந்துசார்கிலிர் சார்மனை
நேரும் யானுமென் மக்களும்பசி நிமிரநும்வயி னிறைவதோ
வாரும் யாஞ்செலும் வ...தனைச்சொலு மென்றனார்மடி பற்றினாள். (௫௧௩

பற்றவன்பரு மக்குறுந்துணை பாண்டுரங்க னுடன்பொனும்
பெற்றதந்தையொ டன்னையென்று பிறங்குபத்தி பெருக்கினால்
உற்றநுங்கட மக்குநேர்குறை யொன்றுமின்றென வோதினார்
மற்றநங்கையு நன்றுநீர்மனை வாருமென்ன வழைத்தனள். (௫௧௪)

யானுரைத்த படிக்கு நீயிவை வாவெனென்றொரு சூளுறிற்
றானுனக்கிவை வாகவெய்துவனென்ன மற்றவள் சாற்றினாள்
கோனுளப்படி மனைவரக்கொடு போயினாளவர் கொண்டலை
மானுமெய்த்திரு மாறனுமம் வழுத்தியுற்றனர் மாறிலார். (௫௧௫)

முன்றிலார் துளவப்பொழிற் கணிருந்து கங்குன் மொழிந்திடு
கின்றமாதவனாமமேவிய கீர்த்தனம் வினவற்கவண்
துன்றநேகரையுஞ் சிஜாயி கடுத்து மற்றிவர் தொடர்வதென்
என்றன்மாமனை யென்றுசீறுமுனன்பர் கண்டிதமே சொல்வார். (௫௧௬)

ஹரிதனாமம் வினாவவென் வயினடையு மற்றிவராலுனக்
குரியவொண்பொருள் குறைவதென்ன வருறுவதேநல மெனவுனாய்
பெரிதுசீறினை மனையின்வேலை விடுத்துவந்தின பேசினாய்
அரிவைநிற்கிது தகுவதன்றென வவளடங்கிய மைந்தனள் (௫௧௭)

இன்னதாகலி னங்கொருத்தரு மேகவஞ்சியிருந்தனர்
மன்னுகின்ற ஜிஜாயி யாலதறிந்தவன் பர்தமனைவியை
முன்னியென்னரு கெய்தியானினி மொழியுமாலரி கீர்த்தனம்
தன்னிலுன்மன மொன்றிநீவின வென்றுரைத்தனர் தையறான். (௫௧௮)

இவருரைப்படி வினவுறாதுறில் யான்முனோதிய வாசகம்
தவறுமென்றரு கெய்தமற்றவ டனிமைகண்டுறு தையலே
எவமதேதரு மிவ்வுடற்றிரமில்லை யாதலினாளெலாம்
அவமதாகவுறாமலுள்ளதனைத்திலும் விழைவற்றுநீ. (௫௧௯)

மக்களுந்நம தென்று...தின் மதித்திடாம லனைத்துமால்
பக்கலாவ தெனத்துணிந்தொரு பாண்டுரங்கனை யேபிதாத்
தக்கதாய்குரு தெய்வமென்று சலிப்பின்முக்கரணங்களும்
ஒக்கநிற் கவன்சரண்டனை யொழியுறாதுள முன்னியே. (௫௨௰)

வரிலிகத்திலுனக்குறும் புகழ்மறு பிறப்பும் வராதுமாம்
பெரியமெய்ப்பத மெய்துமாதலி னினியுணவுடை பேணியிங்
கிரி...லக்கணு றேலெகாதசி யின்றுநாளைது வாதசிப்
பரிதிபற்றுற லிந்திராயணி படிதலாய் மனைபற்றியே. (௫௨௧)

உள்ள சொத்துகள்யாவு மாலடியார் பெறும்படியுதவிநம்
வள்ளல் விட்டலனைக்கருத்தின் மதித்திருத்தி வலிந்தெனத்
தெள்ளு மிப்பொருள் பத்தொடொன்றுறு செய்யுளிற் றெரியச்செய்தார்
எள்ளில் பூரணபோத மென்றதனுக்கு நாமமியைந்ததே. (௫௨)

அதைவினுவினரனைவரும் விரைவாய் விரக்தியடைந்துடன்
சிதைவிலாமதி நலமுறும்படி செய்வதாம தனைச்சிஜாய்
இதையமேவவுரைத்து மாறனை யேத்தியாரதி செய்தனர்
உதையமாகு முனதைவினுயினளுக்கு ஞானமூலாயதே. (கூஉக)

இறைவிரக்தி பிறந்து வைகறை யிந்திராயணியாடிமா
மறைகளைத் தெரிவோரை மாமனை வரவழைத்துள பொருளெலாம்
நிறைவுளத்தொ டளித்துவிட்டொரு நெகிழ் பொளற்கலை நீர்படிந்
துறையு ளூற்றபி னிடையுடுத்திட வுனிவெயிற்க ணுலர்த்தினுள். (கூஉச)

அன்னவேலையி லமுதுதித்தவ ளொருபுலச்சி யுருக்கொடங்
கின்னறீருமெ யன்பர்பக்க லெதிர்ந்தொர் வஸ்திர மீதிரோல்
நன்னராகிய புண்ணியம்பெரி தெய்து நும்வயி னல்கெனச்
சொன்னபோதி லெழுந்துபோயுலர் துகில்கொ டீந்தனர் சொல்லுவார். கூஉரு

நானளித்தன னென்றுநீபிறர் தெரியுமாறு நவின்றிடேல்
மீனெனத்தகு விழியினுய்விரை வாகியேகென விட்டனர்
பானணித்துள மக்கள்கண்டுத மம்மனைக்கது பகரலும்
கோனுரைத்த தயர்ந்துமாயை குலாவுகோப மிகுந்துளாள். (கூஉசு)

எனது வல்லவ ரொன்றின்மேவ வழைத்துவந்தவ ரிசைவுறப்
பனல்வினுவியோர் கரியனுகிய பாவிபாத நினைக்குமுன்
மனதின்மாளிகை யுளதெலாந்துடை பட்டதாயத மாலடி
உனலின் மேவுறு மிடியெலாமென வூருரைத்துள துண்மையே. (கூஉஎ)

என்னிடத்துள தாயதென்றொரு பெரியகல்லை யெடுத்துநான்
முன்னுகாலை முறிப்பனென்றுடன் முனிவுகொண்டதின் மோதவே
உன்னி யெய்தினள் கோயிலுக்குமு னுறலும்விட்டல னுடலெலாம்
துன்னடிக்குட னருகுறுந்துணை விக்குநேரிது சொல்லுவான். (கூஉஅ)

என்செய்வேனிவள் கல்லெடுத்தென திருபதத்திலு மிடுவதற்
கஞ்சுறுதிவ ணெய்துகின்றன ளறிதியென்னலு மலருளாள்
வெஞ்சினங்கொடு மோதவஞ்சிலள் மேவுகின்றதை நோக்கிநீ
நஞ்சின் வெஞ்சின முடனெனுதனை நவிகுவான்வர லேதென. (கூஉகூ)

வினவிவந்த ஜிஜாயிராத்திரி மேவுமென்பதி விரகுடன்
சொனதினுலிறை யுன்னினேனிவ னடியைவைகறை துன்னுமுன்
எனதிலுள்ளவெ லாமழிந்ததொர் மாறுமென்கலை யும்மிலா
தினல் விளைந்தத னுதினமெண்ணுறில் யாவைமேவகி லாதவே. (கூகூ0)

ஆதலாலிவ னடிகளைச்சிதை வாக்கவெய்தின னென்னலும்
போதுலாவிய மங்கைநன்கு பொருந்துன் வாழ்வை நினைத்துநீ
நோதன்மேவலை யென்றுபைம்பொன் விராகனுரொடு கச்சுநன்
மேதகுங்கலை யுங்கைதந் தனள்மேவு மின்பொடு கொண்டனள். (கூகூக)

தந்தமென்கலை தனையுடுத்தினள் சாமிகோயிலை விட்டுடன்
முந்தினுள்வெளி வந்தபோது நலன்பர் கண்டெதிர் முறுவல்செய்
திந்தமென்கலை யேதுகையினில் யாதுசொல்லென வினவினுர்
வந்தவாறு விளம்பிகையது மின்னதென்றும் வருத்தனள். (கூகூஉ)

நன்றுமற்றது தருகெனச்சில நல்கினான் மறையோர்தமக்
கன்றளித்தன ரன்பர்மிக்கதை யவரளித்தது கொண்டகம்
துன்றியுற் றனளன்பர் பின்பு புறவெனப்புகல் சும்மையிற்
சென்றொர்செட்டி யகத்திருந்தரி கீர்த்தனம்பல செப்பினர். (ருருரு)

ஆகியங்குறு கின்றசெய்கை யறிந்துணர்ந்து சிவாஜிவி
வேகிமன்னவ னன்பரோதுறு விமலகீர்த்தனம் வினவமா
மோகியாகலினந்த நாடுறுயோர் மிலேச்சர்தன் முனைவரென்
றாகியாவுரு மாறிவந்தனனுற்ற செட்டி மனைக்கணே. (ருகச)

அங்கு மால்கதை செய்திருந்த மெயன்பர் சேவடியைப்பணிந்
தெங்கு மில்லதோர் புதுமையின் றெதி ரொய்ந்தேனெனை வின்புறப்
பொங்கு சோதி விராவுதட்டு நிரம்பவே பொலன் மோஹராத்
தங்குமுன் புறவைத்து மிக்கதோர் தோத்திரம் பல சாற்றினன். (ருருரு)

அன்னவொண் பொருள் கண்டு வேண்டலரா யெனக்கலர் தாமரைப்
பொன் மணாளனை யன்றி வேறொரு பொருளினும் விழை வுற்றிலேன்
நின்னதாதர மேயுதார நிரம்பு கீர்த்தியை நீயாக்ன்
முன்னரோவின வுற்றுளே னதுமுன் பறிந்தன னின்றெனா. (ருருசு)

இந்த வொண்பொருண் மீதிலேயிறையேனு மிச்சை யெனக்கிலை
தந்த நீயெனை நன்குமாமகிழ்தரவு ளுற்றுதி யேற்றுழாய்ச்
சந்தமாலை கழுத்தணிந்தொரு சாமிவிட்டலனும்மவாய்
முந்தலாக வெகாதசித்திதி விரதமுற்றுதல் முன்னியே. (ருருஎ)

வழுவறச்செய்து பாண்டுரங்கனென் மாலடிக்கடியானெனத்
தழுவுபேர்பெறு கின்றதேமகிழ் தருவதெற்கென நரபதி
பழுதின்மற்ற வருளவிரக்தி தெரிந்துநன்கு பதங்களிற்
றொழுதொர்பக்க லமர்ந்துகீர்த்தனம் வினவினனரு டென்றுவான். (ருருஅ)

அச்சிவாஜி யிருக்க மற்றவனுக்கு வெம்பகை யானமி
லெச்சராஜன மைத்தகாவல ராலறிந்தன னிசியிலே
மெச்சிரண்டு சகத்திரத்தொகை வீரரானப டாணிமார்
அச்சுவத் துருவிய வெவாளுட னனுகிசீர்பிடியு மினெனா. (ருருகூ)

ஏவினன்விரை விற்சினந்தவரெய்தினு ரிவணன்பர்தாம்
ஓவிலாதரி கீர்த்தனம் புகலுற்ற வோர்மனையைச் சுலாய்
மேவியுள்ளி லிருந்து கீர்த்தனம் வினவுவோரையும் வெளிவிடார்
நீவிர்மேவு சிவாஜியின்னவ னென்று காட்டுதிர் நின்றெனா. (ருசய)

நலிவுசெய்தனரு ருவமாறிய நரபதிக்கரு கெய்தினேர்
வலியவீரர் சொல்வதை வகுத்தனர் வரைவில் கீர்த்தனம் வினவுவோர்
மெலிவதாயின னச்சிவாஜி வெளிக்க ணெப்படி மேவலென்
றொலிமிகாதனை வருநடுக்குட னெருவருக்கொரு வர்கள்சொல்வார். (ருசக)

அஞ்சுகின்ற தனைத்தெரிந்த னரன்பர்மேவிய வரசனுக்
கெஞ்சுறுவகை காப்பதெப்படி யென்றுகீர்த்தனம் வினவுமோா
நெஞ்சினோடுறு கின்றவற்கு நிரம்பு துன்பமு நேருமோ
மஞ்சுநேர்நிற விட்டலாவென மனம்வருந்தி வழுத்துவார். (ருஉச)

என்னிடத்தினி தன்புகொண்டிவ ணெய்தினேன் முடிவெய்துமேல்
உன்னிடத்தினி தன்புளேனுமு யேன்முடிப்பெ னெனுயிர்மலர்ப்
பொன்னிடத்தொளிர் மணிதிகழ்ந்துள பொற்ப சிற்பரபூரணு
மின்னிடத்திகழ் சக்கரக்கர வேலையிற்றுயில் விண்ணவா. (ருசரு)

என்றுமுன்படியே விரும்பியி யம்பலாயினர் கீர்த்தனம்
துன்று வாயிலின் வந்தடர்ந்து துலுக்கவீர ரகத்துளோர்
பொன்றுமாவகை செயிலலாது பொருந்துவோரிறை காட்டிடார்
இன்றுமுன்பென வார்க்கவிட்டல னெய்தினனர சுருவொடே. (ருசசு)

வெளியில்வந்து படாணிகட்குமுன் விரவுகின்ற சிவாஜியான்
ஒளிவிளங்குமெ னூர்செல்வேனென வோதியோர்பரி யேறியே.
களிதுளங்கு கடுப்பினங் கவர்காண வாசி கடாவினன்.
விளிவு கொண்டு தொடர்ந்து சென்றனர் வீரரத்தனை பேருமே. (ருசரு)

தொடருவோரையு முன்பு செல்கிற தோன்ற றன்னையு நோக்கியூர்
அடருவோர் பலரா லகப்படலாகி மாள்வன வரசெனு
இடரின் மூழ்கினர் பற்று பற்றென வேகுகின்றவர் யாவரும்
படருமித்தனை பேரிலே யொருவன் கைபட்டிலனேவெனு. (ருசசு)

விரைவு கொண்டு தொடர்ந்து சென்று டனேக மாட்டிலர் விட்டனர்
கரையறுங்களை கொண்டு நின்றனர் கண்டு மற்றிவர் களையமால்
புரையுறுங் களையாற விட்டிடில் பொருள தன்றென முன்புநேர்
உரைவழங்கினன் வரவறிந்தன ருற்றுடன்றனர் பற்றவே. (ருசஎ)

கிட்டுபோதுற முட்களெங்கு நெருங்கியே கெழுமுற்றகான்
நெட்டுறும் பரல் பட்டழன்றுறு நிலவரைப்பிலு நெடிதவர்
கெட்டு ழன்றிடவேகடுப் புடனேகினு னிவர்கின்றமா
பட்டுருண்டிட வுடல் சிதைந்தனர் பட்டுமுண்மரமோதவே. (சசஅ)

கால்களிற்றனர் கைகளிற்றனர் கண்டமிற்றனர் கைக்கொளும்
வேல்களிற்றனர் வாள்களிற்றனர் வெரினுமிற்றனர் மிக்கவெங்
கோல்களிற்றனர் குந்தமிற்றனர் கொண்டகைக் கடிவாளநீள்
வால்களிற்றன பரியொடுற்றனர் மண்ணிலிவ்வகை வயவரோ. (ருசகூ)

இன்னமும் பலதுன்பமெய்தின ரிருளிலே வழிதெரிவுறு
தன்னரஞ் சிடவங்கு விட்டரியன்பர் பக்கலடைந்திவண்
டுன்னரும் படைவீரர் யாவர்களுந் தொலைந்தனர் சூழ்கலார்
நின்னருங்கவி கூறுகென்று நிகழ்த்தினு னடமாடினன். (ருருய)

ஆடுகின்ற வனறைதருஞ் சொலையன்பர் கேட்டக மகிழ்வுடன்
கூடுகின்ற சவைக்கணுற்றதோர் கோனைநோக்கினர் குறையெலாம்
ஓடுகின்றதை யுற்றதாலென வுண்மை யென்று சிவாஜியும்
நீடுகின்ற களிப்பினேடுற நேயவன் பருகிறையவே. (ருருக)

புலரிநேருறு மளவுமாலரி புகழ் நிகழ்த்தின ராயுடன்
குலவுமாரதிசெய்த பின்னுறுகோ னெழுந்து வணங்கியே
கலகமின்றருள் விடையுடன் பிரசாதமுங் கொடுகெடுகியூர்
செலநினைந்தெழு போதுகண்டவர் செப்புகின்றனர் தெரியவே. (ருருஉ)

அரசனின்னை யடர்க்கவந்த படாணிகட்கு மினசுவமேல்
விரசியேகினை நிற்றொடர்ந்தவ வீரர்போய தெவ்விதமிவண்
பரசுகீர்த்தனம் வினவவந்த தெவ்வித மெமக்கது பகனெனப்
புரசையானையி னுனுரைப்பது புதுமையென்றறி செயலெனு (௫௫௩)

ஓதிமாலடி யுட்கொளன் பரையுறவியந்து புகழ்ந்துகொண்
டாதிமாயமுரைப் பதற்கரிதா மெனப்பெரு கன்புடன்
நீதிசேர்தன தூர்புகுந்து நிலைத்திருந்தன னெடியகான்
பாதிராவிடை பின்றொடர்ந்த படாணிவீரர்கள் பதறினர். (௫௫௪)

பலருமெத்தினமும் படாதனபட்டுழன்று பயத்துடன்
செலவனுப்பின கோனிடத்துள செப்பினர் பதிசென்றுளார்
அலகிலன்ப ரிடத்தடைந்தது மங்குநேரதி சயமுநன்
கிலகவுள்ளிடை யெண்ணி யெண்ணியெழிற் சிவாஜியுமிதுசெய்வான். (௫௫௫)

வேறு

பிரிவிலன்பர்தம தருமைகண்டு பொருள் பெரிதுகொண்டு தரில வைபெறார்
திரிவிலுண்பொருள் கடரிலிசைந்து கொள்வர் தெரிவமென்று பொதிசெறியவெ
பெரியகுண்டை முதுகுறநிறைந் தருவுபிறிது கொண்டவர் பிறங்குமூர்
உரியநன்பவன மணுகிநெற் பொதியையு வண்விழுத்திய வருகுநீஇ. [ல் (௫௫௬)

அடிவணங்கிறு மதமுதினுக்கிது வமைக்கவென்று மிருமன்புடன்
நெடிதிரந்து சொலிய கலவன் பரர சௌவறிந்திதை நெகிழ்ப்புறில்
ஒடிவிலன்பி னுளநெடிதனுங்கு மெனவொன்று மோதுகிலராகியே
கடிதுதந்துணைவி வரவழைத்தவள் கருத்திணங்குவகை கழறுவார். (௫௫௭)

நின்றுநீதிகொள் சிவாஜியா மரசனுய்த்த செந்நெலிதி னீநினக்
கின்றுவேண்டுவன கொண்டுமிக்கதை யிரப்பவர்க்குதவி நாளையென்
றொன்றும்வேண்ட கிலையாயிருத்தி யெனவோத மற்றவ னுரைப்பியே
கன்றுகின்ற சினமோடு கைதலைபுடைத்து வெம்பியிது கழறுவாள். (௫௫௮)

இன்றயாசித மதாகிவந்ததனை யானெனன்மக்களுட னுண்பதற்
கொன்ற நீரிசைகிலீர் பிராமணர்க ளுண்ண நல்குகென வோதினீர்
நன்றதேது மதுபுந்தி யென்றவை யனைத்து நன்மனை புகப்பெய்தாள்
அன்றுமற்றொரு தினத்திலன்பரரி கீர்த்தனஞ்செய் துறுமமைதியில். (௫௫௯)

தாளம் வீணை மிருதங்க மின்னிசை தரப்புகன்றுறு தறனிலவர்
நீளநாளும் வருவளையல் விற்பவனிளைந்து மேவுறுமர் நேரினில்
லாளவன்றனை விலக்கிநோயின் மகனரிது தப்பலுயிராதலிந்
நாளவண்செலலை யொழிகவென்னவ வணவிலலைச்சிறிதும் வினவுறான். (௫௬௰)

மேவியன்பர்புரி காதையிற்சுக மிகுந்து கேட்டுறும வேளையில்
ஆவிபோயினது குழவியில்லிலனை யலறியோவென வரற்றியங்
கோவிறன்பமொடு செத்த பிள்ளையை யுரத்தின் மீதுற வெடுத்தணைத்
தேவியன்கதை செயுஞ்சவைக்கணடு வெய்திமண்ணுற விழுத்தியே. (௫௬௧)

அன்பர்தம்வதன நோக்கி நும்மிலெனருங் குழந்தையிற லாயதெம்
முன்புளோரி லொரு வரும்விளைவுகிலர் மொழியு மிக்கதையை முறைதப
இன்புபோலெனது பதிமயங்குற வியற்றியிக்கதை விளைவிட
வன்புசெய்ததினி றந்ததென்குழவி யென்றுவன்பழி சுமத்தினள். (௫௬௨)

அன்னவாறவ ளுரைத்தபோதி லரிகதை தடைப்படு தலாயதங்
குன்னலாய்வினவு வோரெலாமுள முயங்கினாறுசு வைத்ததாம்
அன்னமுண் பொழுதில் மண் விழுந்ததென வவளைநோக்கி யரிகதைசெய்து
மன்னலானவிடை நீ பிணங்கொடுவரத்தகாதென வழுத்துவார் (௫௬௩)

இங்குநீ யிதனை யிட்டதாற் பயனெனாகுமிக் கதையியற்றுவோர்
மங்கலான வுயிர் வரவியற்றுமொர் மருந்துவைத் துறுகிறார்கொலோ
தங்குகிற் கிலைபொபோ பயித்தியமுயங்கு தையலென வன்பர்கண்
டங்குறைந்தவரெலார் முகங்களையுநோக்கி யொன்றுசொலலாயினார். (௫௬௪)

ஹரிதனாமவமுதிற்கு மற்றையமு தானதெச்சிலென லாகுமால்
தெரிகிலாரமு துணிந்திராதி பல தேவர் நாமவ முதின்சிறப்
புரியநீரது தெரிந்து தேற லுறிலோது மின்விடல நாமமிங்
கிரியல் போனவுயிர் வருமெனச் சொலலுநாமம் யாவருமியம்பினார். (௫௬௫)

ஆயநாமவொலியான் மிர்தங்க முதலறிவிலா வெவையுமவ்வகைத்
தேயவாய்விடல நாமமோத வெதிர்யாவும் விட்டலன துருவமாய்
மேயபோதிலுயிர் பெற்றெழுந்தது மடிந்தபிள்ளையும விட்டலன்
தூயநாம மொழியத் தெரிந்தெவரு மதிசயித்து மகிழ்துன்னினார். (௫௬௬)

வாமநன் பெயரையோதி யங்கமரும் வளையில் விற்பவளுமகனெழீஇ
நாமமோது தலுணர்ந்து மிக்கமகிழ் நணுகியன்பரடி நண்ணிநன்
னேமமோடுடன் வணங்கியன்பொடெதிர் நின்று நல்லறிவிலேன் செயும்
தோமதைக்கமை செய்தருளுகென்று மகனைச்சுமந்து மனைதுன்னினாள். ௫௬௭

ஈதுகண்டவரெலாம் வியந்தரி தனாமமே யமுதின் மிக்கதென்
றோதுகின்றவர்களாகி நாமவலியுணருமன்பரை வணங்கினார்
ஏதுமக்கரிய தென்று தோத்திரமியம்ப வன்பர் திருமாலடிப்
போது போற்றுத லொடாரதிச்செயல் புரிந்திருந்தனர் பொருந்தவே. (௫௬௮)

இன்னதன்மை யவரிணையில் பத்தியினதுண்மை கண்டு தினமெழிலியை
அன்னவண்ணனவர் தம்மொடன்றுமுதல முதுசெய்து வரலாயினான்
நன்னரின்னவண நாரணன் விரவி நன்கயின்று வரனாடெலாம்
பன்னலான பிரசித்தராகிமிகு புகழ்படைத்தனர் பராவவே. (௫௬௯)

எஞ்சில் சிஞ்சுவடி யென்னு மூரிடையிருந்த வேதியரெலார்களும்
விஞ்சுமன்பர் புகழ்வின வியாமொருவி நாயகன்றனது பாசனை
அஞ்சு நேமமுடனனுசரித்து வரலாயினோ மதில்வி நாயகன்
நெஞ்சிரங்கி வெளியாகவில்லையொளி நிறநிரம்புருவ நின்மலன். (௫௭௰)

சீலமேது மிலையான சாதிவரு சிறியனோடு முணல் செய்வனோ
ஞாலமானதுரை செயினு நாமதனை நம்பியுண்மை யெனலாவதோ
ஏல நாமவனை வரவழைத்தறிது மென்ற வேதியர் கடலைவனும்
கோலமே வியவனங்கொராளொடு குறித்து மேவுறவுணர்த்துவான். (௫௭௧)

யாமெலோருநுமை நோக்குறக் கருதினே மெனக்கழறியேதுகா
ராமனைக்கடிது கூவிமேவென நவின்றனுப்பினனயந்துசிந்
தாமணிப்பன வனுய்த்தவாள் வருமுனே தெரிந்தனர் சழக்கிலா
நேமநீ டியமெயன்பர் சிஞ்சுவடியூர் குறித்து நெறிமேவினார். (௫௭௨)

விரைவின் மேவுறுமவாள் வழிக்கணெதிர் மேவு மன்பரை வியந்துகண்
டோசெய்தானறியவுற்ற செய்கைதனை யன்பர் நன்றென வுரைத்துடன்
வரைவிலூர் வயினடைந் தழைத்துளவ மறையவன் பதியுள் வந்தனர்
புரையில் மற்றை யவனீரின் மூழ்கியியல் பூசை செய்புரை பொருந்தியேகூஎகூ

மானசத்தினியல் பூசைசெய் பொழுது மருவுறுந் தனது நந்தனம்
தானசுத்த முறலால சுத்தமிலதாக நீ நனிசமைத்திலாய்
ஏனெனப் பணியி யற்றுவோன் வயினுறைப்பவேகின மனந்தனைக்
கூனலற்றுற நிறீஇவி நாயகனதுரிய பூசைகுறைவற முடீஇ. (கூஎகூ)

வெளியில் வந்தவுட னன்பர் கண்டினிதின் மேவு மஞ்சலி விளைத்தலும்
தெளியவொன்றினவ னவரையெப்பொழுது சேர்ந்ததிங் கெனவினவினன்
களிகொளன் பரக வயினிருந்து கணபதியைமுன்னலுறு காலைநீர்
சுளிவுகொண்டு மலரடவி சென்றபொழுதி வணடைந்தனனெனச்சொனார். ()

வினவுவேதியன் வியந்து மற்றிவரை விபுலை மெச்சுவது மெய்யெனு
வனநிரம்பு மணிமார்பன் மற்றிவரோடினிதருந்துவது மாத்திரம்
நனரறிந்து கொளல்வேண்டு மென்றுமறை நவிலு நாவரது பந்தியின்
முனரருந்தொர் கலமிடலு மன்பர் முரஹரியு மென்றுடன்முயங்கியே. (கூஎசு)

உண்ணவெய்துவன வற்குமோரிலை பரப்புமின் னெனவுரைத்தனர்
அண்ணலுக்கு மறையோர்க ளோரிலை பரப்பியன்னவரை நோக்கிநீ
நண்ணு ஜாதி யுமிழிந்த தொள்ளி திலைசீலமுந் தவறுநாடிலுன்
கண்ணடைந் தரியெவா றருந்துவ னெனக் கடிந்தி வுரை கழறினர். (கூஎஎ)

சீலமுந்தவறில் ஜாதியுங் கொடு சிறந்து ஸ்ரீதரனைநம்வசத்
தேலவெண்ணுத லொணுது நாடொறு மியன்ற சித்தமிகு சுத்தியின்
பாலதாக நடுவொழிதலின்றிவரு பத்தியிற் புகுவன் விட்டலன்
நூலறிந்தவர்களேயெனச்சொலலுநுவல்வதோர்துமெனநொடிமுனே (கூஎஅ)

இலைபரப்பி யறுசுவையி னுண்டியிட வடிவு காணும் வகையின்றியே
நிலைகுறைத்தலுறு போனகத்தை யவர் நெடிது கண்டு நிஜமெனவுணர்ந்
துலையொழுக்கமுள ஜாதியினன் வயினுலக முண்டவரி யுண்பனேல்
தலைமை பெற்றகுல சீலராநமது சார்பு சார்கிலனேவைங்கரன். (கூஎகூ)

என்று தங்குலனிலேய் செருக்கு மிகவெய்துமௌலிய மொடைங்கரன்
துன்றுதம் மொடுண வெண்ணி யவ்வயினடைந்து தோத்திர மிகச்சொலி
ஒன்றுகின்றிலது கண்டு நாணி ஹரியன்பர் மேவும் வயினுற்றுநீ
நன்றுமாலென வழைத்தி யைங்கரனையுண்ண வென்றுடனவின்றனர். (கூஅ0)

அன்பரன்னது வினவி நன்றென வமைந்து சற்றினி திருந்தனர்
முன்பு துன்றுமறை யோரெனீய வழைத்திலாயெனலு மூடிகத்
தின்பினேறு மவன் விக்ரகத்திலிலை யிந்தவேளை கடலெய்தினன்
துன்பமேவொரு வனெய்துறுந்துயர் தொலைக்க நீர் பொறுமினென்று பின். ()

வந்து விக்கிரகமேவி நின்றவொர் மருப்பினனிலை தெரிந்தவற்
குந்து தோத்திரமியம்ப விட்டவிலையுற்று மற்றைய முதுண்டனன்
தந்தி மாவதனனன்றருந்துவது தனையறிந்து கொண்மினென்றனர்
முந்து மெய்யடி யரிலையிலோதன முறக்குறைந்துறுதன் முன்னினர். (கூஅஉ

முன்னியையங்கர னுறைந்தகோயிலிடை முந்திவஸ்திர நனைந்துறத்
துன்னல்கண்டிதென மாயமென்றதிச யித்துமுற்றுநனை தூசினீர்
தன்னையங்கைகொ டுறப்பிழிந்திது சமுத்திரத்தினது ஜலமென்று
மன்னும் வாயிலதை யூற்றியோர்ந்துவெளிவந்துரைத்தவரைநோக்கியே. ௫௮௩

இன்னதெய்வரக சியமுனக்குவெளி யாயதெவ்வித மெனவினா
அன்னவேதியரை நோக்கியன்பொனை யாண்டபாண்டுரங்க னருளினால்
நன்ன ரோர்ந்தன னெனப்பிராமணர்க ணன்றுநன்றுதுகா ராமநீ
சொன்ன சோதிபிர மாதிகட்குமறி வரிதுநிற்கெளிது துன்னலே. (௫௮௪)

ஆதலாலுனது பத்தியைத்தெரிய லளவிலுன்பெருமை கட்குநேர்
ஓதலாவதினி யொன்றுமின்றெம தொழுக்கமுங் குலமுமுன்னியாம்
மேதகுங்கருவ முற்றுநன்பய னடைந்திலோமென விளம்பினார்
நோதலேதுமில ரானவன்பரரி கதையநாளவனு வன்றுபின் (௫௮௫)

காலையேக விடைகேட்க வின்னமொருகா லிவண்புகுதல் கருதுகென்
றோலையேயு மறையோ ருரைக்க நலதென்ன வுத்தம ருரைத்துமீள்
வேலைமேவுபதி யருகிலோர்கழை விளைத்து விற்பவன் விரும்பிநீள்
மாலையேநினையு மன்புகொண்டு வருவாரை நோக்கினன் வணங்கினான். (௫௮௬)

சாமியென்குடிசை மேவியன்னது தனைப்பவித்திர மியற்றிநீர்
போமினென்றுமிக வேண்டவன்பர்நல தென்றவன் குடிசை புக்கபோ
தேமிகுங்களி கொடங்கொ ராசனம் விரித்திருத்தியெளி யேனிடைத்
தோமினீர்புகுத வெத்தவஞ் செய்துளெனென்று மிக்கதுதி சொல்லினான். ( )

பரமவின்பரச மனுதினம் பருகுபண் பருக்குவிளை கன்னலின்
இரதமும்பருக வன்பினீயவவ ரிச்சைமற்றதி லிலாயினும்
தரநயந்தவவ னன்புகண்டது தனைக்குடித்து மகிழ்தாக்கினார்
விரவுமன்பின னார்கட்டு வேழமனை மேவுமக்கள்பெற நல்கெனா. (௫௮௮

வேண்டிநல்கின னதைத்தடாது புயமேற்கொடேர் புகுதமேவுபோ
தாண்டுகண்டுவிளை யாடுபாலரனை வோருமீகென வடுத்தடுத்
தீண்டுகின்றவர் களுக்கெலாமிலை யெனாமலீந்து வரமிக்கதோர்
நீண்டகன்னல்கொடு மேவினார்பதியி னிகழ்வெலா முணர் ஜிஜாயிதான். ( )

ஒருசுமைக்கழையி லொன்றுதானுமிக லுற்றதென்று நனிசீறியே
தருகரும்பவர் கரத்தினின்று மெதிர்தன் கரங்கொடு பறித்தனார்
வெருவுறும்படி யதைக்கொடோங்கி வெரிந்மீ 'தடித்தனள் விழுந்தகீழ்
இருகுறுந்துணி யிருந்ததோர் துணிகை யிறுவதாகிமனை யெய்தினோர். (௫௯௰)

கண்டுகோபமில ராகியேமனை விகடுமை கொண்டமுக நோக்கிநீ
கொண்டுநின்ற துணியொன்றுனக் கவனிகுறுகி ரண்டுதுணி தம்மிலொன்
றண்டுமெற்கொர்துணி மக்களுக்கென வமைத்தல் செய்தன னம்விட்டலன்
உண்டுண்மேவு மகிழென் றுரைத்தன ருரைத்ததுட்கொடு ஜிஜாயியே. (௫௯௧)

உலகின்மேவும் விவகாரம் யாவையு மொழித்து வெட்கமு மொழித்தினைத்
திலகுசாந்தமுட னெய்தலற் புதமெனத் தெளிந்தின் குணத்தொடேய்
வலவர்தம்மைய நியாயமாய் முதுகின்மோதினே னிதிலென்வரு மோவென்
றலமருந்துயர் கொடன் பரைப்பிழை பொறுக்கவென்றடி வணங்கினாள்

வேறு

நேசமிக நாயகர்க்கு நெடிதுதினந் தோறுமிகு
பூசனைசெய் துறுநாளிற் புட்பவதி யாயினர்கள்
காசிபாகீரதிகங் காவென்னு மூவர்களும்
மாசின்மணக் குரியவராய் வளர்தல்கண்டு மாதாவும். (ருகரு)

மனம்வருந்தி நாயகரை நோக்கிவது வைக்கிசைந்த
கனம்பொருந்து புதல்விகட்குக் கலியாணம் புரிந்தருள
நினைந்திலிர்வா ளாவிருத்த னீதியோ நிரப்புமெனப்
புனஞ்செறிபைந் துளவனடி போற்று மன்பர் புந்திகொண்டு. (ருகச)

புறம்போந்து தமது சுஜாதியிற் பிறந்த புத்திரரிற்
சிறந்தோங்கு மணம்புரியத் தகுந்தவர் மூவரைத்தேடி
அறஞ்சேர்ந்த தமதுமனைக் கழைத்துவந்தங் குறவிருத்தி
நிறந்தேங்கு மறையவரு முறமணத்தை நிரப்பினராய். (ருகரு)

பாலொடன்னந் தம்பதிக ளருந்தும்வகை யப்பகலில்
ஏலவிட்டு வைத்திருந்தா ரினையசெய்கை மணமகளை
மேலளித்த தாய்தந்தை மாரறிந்து நமைவினவா
சாலமணம் புரிந்ததென்ன தகவென்று மறுதினத்தில். (ருகசு)

வரிசையுடன் மனைக்குவந்து மணம்புரியும் வகையிலொன்றும்
துரிசதிலா தொருநான்கு நாட்சடங்குந் தொகவியற்றி
கரிச றத்தம் பதிகளைத்தம் மனைக்கழைத்துக் கொடுகலந்தார்
ஹரிசௌரி திருநாம மறைந்துகொட ன்பருமிருந்தார். (ருகஎ)

வேறு.

பீடபர கணமென்னு மூரிலுறு மொருவேதி யன்பிறழ்வில் பண்டரியிலே
நீடவளர் தேவகிதன் மாமதலை கோயிலிடை நேயமுடனேமேவிநீள்
ஆடரவிலேநடன மாடமலனேயிகப ரச்சுகமெனக் கருளுகென்
றீடமரடத்தினுட னைந்திருபகற்பொழுது ணவிலதிருந்தனனரோ. (ருகஅ)

ஐந்திருபகற்பொழு தகன்றிடவிடோபா வவன்கனவில் வந்தரிதின
ளிந்தியென முந்துபதி யேகியமர் ஞானபதி யின்கணில வன்புறுதியேல்
முந்துமவர் தந்திர முரைப்பனென வோதிடலு முன்னின னளிந்தியெனுமூர்
வந்துறு சமாதிமு னிருந்தன னிராறுதின மடையிலது திடமுடனரோ. (ருகக)

அன்னவன வாறுறுதி யாயுணவிலாமலமர் கின்றதை யறிந்தனருசாய்
இன்னவ னினைத்தபடி யெய்தலரிதாகும்விதி யில்லையெனவே யிணையிலாப்
பின்னமறு ஞானபதி யன்னவனுடைக்கன வெதிர்ந்தனர் பிராமணனேநீ
நன்னர்மிகுதேகுவெனுமூரில்வளரன்பரிடை நண்ணிநினைவைச்சொலுதியேல்.

வேறு.

அத்துகா ராமருன் னகத்துளுன்னலைச்
சித்தமாய் முடிப்பர்நீ சேறியென்றனர்
வித்தகம் வேண்டிய வேதியன்விழித்
துத்தன துள்ளத்தி லுரைத்த தோர்ந்தனன். (சாக)

சூத்திரன் றன்வயிற் றுன்னிற்றேமற
வாய்த்திக பரச்சுகம் வழங்க வல்லனோ
ஏத்துஞா னேசரிங் கியம்பிற் றென்னென
மாத்தளர் வொடுவந்தான் மன்னுதேகுவே.. (சாஉ)

வந்துமெய்யன்பரைக் கண்டுமொறிலார்
முந்துமுன் னடந்தவை மொழியக்கேட்டவர்
மைந்துறு பகடுமா மறைசொல் வித்துமேல்
நந்துறு சுவரொதிர் நடக்கச்செய்தவர். (சரு௩)

செயற்கருங் காரிய மென்னிற் சேர்வதோ
நயத்தகு மிதுவென வியப்பு நண்ணியே
மயற்கரை கடந்தவ ரனுப்பவந்தவற்
கியற்றுவ தென்னிலேததை செய்வேனென. (சரு௪)

பதினொர பங்கங்கள் பாடிமற்றதற்
கெதிரறு முத்தமஞான மென்றுபேர்
விதிமுறை வைத்ததனோடு மேவுறக்
கதிதரு முப்புடைக் கனியுந்தந்தனர். (சரு௫)

இக்கனிதனை யுடைத்தினிது தின்றுநீ
மிக்கதாம் பதினொர பங்கமும் விழைந்
தொக்கமெயன் புடனுணர் தியேலுறத்
தக்கநின்னினை வெலாந்தழைக்கு மென்றனர். (சரு௬)

என்றவரீந்ததை யேற்றவ் வேதியன்
துன்றருமிக பரசுகத்தை வேண்டியான்
நன்றிவண டைதரநவில் பிராகிர்தத்
தொன்றியகவி தரிலுதவு மோவென. (சரு௭)

ஆயிடையே விழவெறிந் தனுப்பிய
மாயிருஞான் தேவிடத்து வந்தனன்
மேயினபழம் படிவிரும்பி யுற்றனன்
போயினன் விதிதனைப் புலத்தி லுன்னினர். (சரு௮)

இங்குற நடந்ததை யேழொ டாறெனப்
பொங்குறு கவிகளிற் பொருத்தி ஞானதேத்
தங்குறு சமாதியிற் சாற்றவுய்த்தனர்
எங்குநீடுறு ஜகதீச னன்பரோ. (சரு௯)

அன்னதை யவரிடத் தறியச்சாற்றினர்
மன்னபங்கங்களை வாங்கிப்போனவர்
உன்னவங் கொருவனு வேசனுயுற்ற
இன்னவ னிழுக்கின னெனவெருட்டியே. (சசம)

அங்குநின்ற கல்வகை யகற்றப் போயினன்
தங்குருதந்த வேதியன்பின் சௌரியைப்
பொங்குறப் புகழுமெ யன்பர்தம்புடை
இங்குவர் தணுகினன் பதிகனென்னவே. (சசக)

வேறு.

சிவாஜியெனும் வேந்தனிடைப் புராணம்வாசிக்கிறவற் கேவல்செய்வோன்
ஒவாதநெடு மூர்க்கன்பேரோ கோடோபா மூரடனெறிவின் ஞானம்
தவாததுகா ராமனைக்கண் டடிவணங்க வவன்வணங்குந் தகவுநோக்கி
அவாவறுவோ ரவனிடைப்பேரளிகூர்ந் துதாமெழுதுத் தமஞானத்தை.(சசஉ)

தென்பழனோ டீந்தார்மற் றவனவற்றைப் பழுதில்லாச் சிரத்தையோங்கும்
அன்பொடு கொண்டப்பழத்தையுடைத்தருந்திப்பதினொருபாட்டையும்வாசித்து
மன்பெறப் பாடம்பண்ண மறுவிலா ஞானபத்தி யுடனேவாய்ந்தான்
இன்பமிக முன்னும்தா பாத்திலுறும் வணிகனியன் ஞானேசர்க்கு. (சகரு)

தனதுநினை வுறமுடிந்தா லிலக்கம்பொன் றருவதற்குச் சமைந்திருக்க
அனகரரு ளானினைவு முற்றுதலாய் ஞானேச ரகத்திற்சென்று
கனகமனைத் துங்குவிக்க வொருவனுவேசிதனுய்க் கனகமெல்லாம்
மனநலத் துகாராம ரிடைச்செலுத்துகென வருளின்வழங்கக்கேட்டு. சகச)

அவ்வணிகன்றுகாராமரருகுவந்து நிகழ்ந்த செயலனைத்துங்கூறி
எவ்வமறப் பொருளனைத்து மீந்தவர்த மடிவணங்கி யேத்திப்போனன்
செவ்வனந்தப் பொருளனைத்துங் கோடோபா தமையடைந்தசெவ்விநோக்கி
வவ்வுகென வவற்களித்தார் மற்றவன் வேதியன்வேண்டல் வாய்ப்பதானன்.

கோடோபா யானடைந்த காலத்திப் பொருள்வந்து கூடிற்றென்று
நீடாதரத்தொடுதன் பதிபோய்ச்சேர்ந் தனனிந்தநிகழ்வனைத்தும்
பீடாரு சிவாஜியெனும் வேந்தனுணர்ந் தறிவில்லாப் பேதைக்கிங்ஙன்
வாடாத நலமளித்த துகாராமர் தமையின்னும் வணங்கவோர்கால். (சகசு)

வேண்டியிருந்தனனுக லோகமெனு மூருறை வேதியர்களெல்லாம்
நீண்டியல் வாமனனன்பர் தமையழைத்துக்கொடு போந்து நிமலரோத்தற்
கீண்டிய கீர்த்தனமெல்லாங் கேட்கவொரு திங்களளவிருத்திக் கொண்டு
தூண்டிய வன்புடனிருக்கத் துகாராமர் கீர்த்தனங்கடுதித் தங்குற்றார். (சகஎ)

அப்பதியிலெளிமை கைம்மை முதுமையுறு மொருபிராமணியங்கோர் நாட்
செப்பமிகு துகாராமர் தமைநோக்கி நான் வேண்டுந்தினத்திலென்னில்
ஒப்புவந்து வந்துபோன கமருந்திக்கீர்த்தனங்களுரைத்தல் வேண்டும்
தப்பறு சீர்ப்பாண்டுரங்கன்றனதடியரே யெனமற்றவர் நன்றென்றார். (சகஅ)

எளிமைதனிலே சிறந்த முதுமைப்பார்ப்பினி பின் பீரைந்து பேர்க்குத்
தளிகையிற் போனக மமைக்கத்தக்க வைக்குத்தகப்பணிகடாஞ் செய்திட்டி
அளியின் மிக்க துகாராமர் தமைய்மழைக்க நாளேக்கு மளவில்வானம்
துளிசெறியப்பெய்து குடியிருக்கு மனைச்சுவர் சாய்வு தோன்றிற்றாக. (சககூ)

கண்டு கிழப்பார்ப்பனி தான்றுகாராமசாமிவயிற் கடுகிவந்து
மண்டுவிழி நீர்பெருக வழுதுகொண்டு பாண்டுரங்கமாலுக்கன்பிற்
றொண்டு செய்யு முங்களுக்காராதனஞ் செய்வதற்காகத் தொழும்புசெய்து
கொண்டு வைத்தகலப்பை யெல்லாமழிவுற வென்மனைச்சுவருங்குலைந்துசாய'

மழைபெய்து பழுதுவந்து வாய்த்ததென் செய்வேனென்று மாழ்கிச்சொல்லிக்
குழைவெய்துவதைக் கண்டு துகாராமரழே லெனக்கை யமைத்துக்கூறித்
தழைவெய்த நின்னகத்தி லினிதுவந்து நீயிடும் போனகஞ் சாப்பிட்டு
விழைவெய்தப் பாண்டுரங்கன் கீர்த்தனஞ்செய்வோம்வெளியின்மேவுங்காறும்

பிறிவிழாதருள் செய்வான் பாண்டுரங்க னென்னவவள் பெரிது நம்பித்
தத்தினியின்றென்று மனமகிழ்வொடு தன்னகஞ் சார்ந்தாளாக வூரார்
இத்திறமாய்ச் சாய்ந்த சுவரொப்படி வீழாதிருக்கு மிதுவிழாதேல்
சித்திரமேயவர் வந்து போமளவுமெனத் தம்மிற் செப்பிப்போனார். (சஉஉ

ஈரிரண்டு தினங்கழிந்த பின்பந்தப் பார்ப்பனி தன்னில்லத் தட்டுச்
சாரமறை யோருடனே துகாராமர் தமையழைத்துச் சௌரிநாமம்
ஆரநெடுங்கீர்த்தனஞ் செய்தானபின் புவந்தவர்களனைவருக்கும்
நேரவுபசரித்துப்போனக மருத்தித்தானு மூண்டு நிரம்பலாக. (சஉங)

அமைவு செய்த துகாராமர் பார்ப்பனியை நோக்கியினி தம்மேயுன்னிற் [ங்
சமைவுசெய்தபொருள்களெல்லாங்கொண்டு வெளிவருகவென்ச்சாற்றக்கேட்ட
இமையளவி லவள்கொண்டு வெளியில் வரச்சாய்ந்தசுவரிடிந்து வீழ்ந்த
தமையறு சீரன்பரவ்வூரதிகாரிக்கில்லமைத்தன்று தவச்சொன்னார். (சஉச)

அன்பர் சொன்னபடி யவ்வூரதிகாரி வீடுடனே யமையச்செய்து
துன்பமறப் பார்ப்பனிக்குத் தந்தவவிலினிது பரிசுத்தமாக
இன்பமிகு துகாராமரலரி கீர்த்தனமொரு நாளியம்பச் செய்தான்
பின்பவ்வூர் வாழ்வோராலன்பர் விடைகொண்டு தம்மூர்ப்பேணி வந்தார். ( )

வேறு

வந்துநாம கீர்த்தனஞ் செய்தாருறலும் வாகோளி
முந்திவாழ் பவரூறுசாஸ்திரங்களில் முதல்வன்
மைந்துசேர ரசன்றன்சன் மானமும் வாய்த்தோன்
பந்திமேவிய நாமம் ராமேச்சுர பட்டன். (சஉசு)

சாதுவாந் துகாராமெனு மன்பர் சத்கீர்த்தி
ஓதுவோர்சொலப் பலபடி கேட்டுத் தன்னுளத்தில்
மாதுவேஷ மூண்டா யவர்தமை யவமானத்
தீதுசெய்வதற் கெண்ணின னரசன் பாற்சென்று. (சஉஎ)

சூத்திரன்று காராமென்போன் றேகுவிற்றேன்றி
மாத்திரம்பெறும் வேதசாரங்களை வாயால்
தாத்திரிக்கணே யாவர்க்கும் வெளிபெறச் சாற்றிச்
சீர்த்திசேரரி கீர்த்தன நாடொறுஞ் செப்பி. (சஉஅ)

வேதவேதியர் தமையுமோகிப் பித்து விராய்த்தன்
பாதமன்பொடு வணங்குறப் பண்ணிப்பற் பலவாய்ச்
சாதமேவிய தருமங்கள் யாவையுந் தவிர்த்துச்
ஸ்ரீ தரன்றிருநாமமே பெரிதெனச்செப்பி. (சஉகு)

யாரு நாமகீர்த்தனஞ்சொல வியற்றினனதனுல்
சாரு நால்வருணத்தருந்தந்த மக்கியல்வாய்
நேரு நல்லறம்யாவையு நீத்தனர் நிருபா
ஒரு நீயென வுரைத்தனனரசுடன்படவே. (சஙப)

வேந்தன் கேட்டுடனப் படியோவென வெகுண்டு
சார்ந்தவூரகல் வுறத்துகாராமனைத் தவிர்த்தி
நேர்ந்து நீ யென்றவ்வூரதிகாரிக்கு நிருபம்
ஓர்ந்து செய்வகை யுய்த்தனனவனதை யுணர்ந்து. (சஙக)

வெருவிபன்பர் பால்வந்ததைக் காட்டலு மெய்யன்
பொருவிலாதவர் விட்டவனுறைதருங் கோயில்
மருவியோர பங்கஞ்சொல்லி வாழ்த்திவா கோளி
தருவியேகினர் பட்டனைக் காணவுட் சூழ்ந்து. (சஙஉ)

பூக்கமேவியப்பட்ட னானஞ்செய்துபூசை
நோக்கமாயுறுங் காலவ னில்லிடை நுழைந்துள்
ஊக்கமோங்கின் றவனெதிர் கீர்த்தன முரைத்தா
மாக்கடுஞ்சினங் கொண்டன்பர் வதனத்தை நோக்கி. (௪௩௩)

நாலதாம்வரு ணத்தின னீஹரி நாமம்
ஏலவேயுரைக் கின்றனை யிதின்மறைப் பொருள்கள்
சாலவுள்ளன சமைத்துநீ சொல்வது தருமோ
ஞாலமீதிலுன் கவிவினு வுவருக்குநரகம். (௪௩௪)

ஆனதாலினிக் கவிசொலே லிதற்குமு னமைத்த
ஞானமாமந்தக் கவியெலா மொருமைசேர்த் தார்த்துச்
சானவிக்குநே ரிந்திராயணி தனில்விடுத்தி
போக லிந்திடே லென்றந்தப் பட்டனும் புகன்றான். (௪௩௫)

கேட்டுமெய்யன்பர் தம்மநூர் மீண்டனர் கிட்டி
நாட்டு விட்டலன் றனைக்கண்டு நயனநீர் பெருகத்
தாட்டுணைக்கண் வீழ்ந்தெழுந்து நின்றொளிர் பரந்தாமா
பாட்டு பின்னை யேவிற்பல பகர்ந்தனனன்றே. (௪௩௬)

அவையெலாந்தகா வாயினபட்டன் சொல்லுதிறல்
இவையெலாமுற வேணியற்றினை விளையாட்டோ
நவையெலாமில யாகியவுனக்கியானவின்ற
குவையெலாம்புன லிடைவிடக்குறு கியதென்று. (௪௩௭)

மீண்டு தங்கவிப் புத்தகம்யாவையும் வீக்கித்
தாண்டு நீபலைப் புனலிடைக்கொடு வந்து தாழ்த்தி
ஆண்டு நின்றுயங் கணிமணிப்பொற் சிங்காதனத்திற்
பாண்டு ரங்கனைக் கண்டுசேவித்தடி பணிந்தார். (௪௩௮)

இதனைக்கண்டநல் லோரொலாம் யாருமீடேற
உதவித் தந்தமெய்க் கவியெலாம் புனலிடை யுய்க்க
மதமிக் குள்ளவப் பட்டனால் வந்ததேயென்று
விதனத் துற்றன ரென்செய்வார் விம்முதலுற்றார். (௪௩௯)

துட்டரானவர் சூத்திரன் சுருதியுட் பொருளை
மட்டிலாதபல் கவிகளில் வழுத்தியாவரையும்
இட்டமாக்கித்தன் மகிமையைப் பெருக்குத லியல்போ
முட்டிலாததை மறையவர் கேட்பது முறையோ. (௪௪௦)

இனைய தோர்ந்திரா மேச்சுர பட்டரிவ்வாறு
புனைவுசெய்வது தக்கதன் றென்றுபோக் கடித்தார்
நினைவிலேதருக்கியதுகா ராமனா னிகழும்
வினையும்போயின வவனது மேன்மையும் வீந்த. (௪௪௧)

என்றுபற்பல விதங்களா யியம்பின ரிகழ்ந்தார்
அன்றுகோயிலிற் பணிந்தவ ரச்சுதன்றன்னை
நன்றுநோக்கி நின்னருளி னாலேயன் றோநாயேன்
துன்றுறக்கவி சொன்னதென் சூழ்ச்சியோ சொல்லாய். (௪௪௨)

பலரும் பட்டனு மெனாஙனி யிகழ்தரற் பாற்றே
அலரும் பூமக ளுயகனேயென வழுது
புலருநெஞ்சொடு போற்றினர் கோயிலின் புறத்தார்
மலருநந்தன வனம்வந்தோர் பாறையில் வதிந்தார். (௪௪௩)

ஊணுறக்கம்விட் டரிதிருநாமங்களோதிக்
கோணுளத்தொடு கிடந்தனர் சாதுக்கள் குறித்து
மாணுறத்தகு மன்பர்பால் வந்துப சரித்தங்
கேணுறத்திருத்தியு மனமிசைகில ரிருந்தார். (௪௪௪)

பரிவு செய்துவா கோளிவாழ்வுறு கின்றபட்டன்
ஹரிதன்னன்பருக் கிவ்வகை யரந்தைசூழ்ந் ததனுல்
இரிதலாயின வவன்செய் நற்செய்கைக ளெல்லாம்
பிரித லோர்கிலன் பெயர்ந்தனன் புனுச்சிவ பெருமான். (௪௪௫)

தனைவணங்குறப் பரிசன முடன்வரச் சார்ந்தான்
அனைய நற்றினந் துவாதசி யாதலி னுங்கே
வினையிலாவன கடசித்தர் மேவுபூந் தோட்டம்
இனையதென்றுணராததி லுறைதடத்தெய்தி, (௪௪௬)

நீரிலாடல்செய் போதந்த நின்மலசித்தர்
யாரிவன்றடத் தெய்தியேதோசொலித் தினம்யான்
கோரியேநிமா சுச்செயுங்குளத் தினைக்கெடுத்தான்
நேரிலென்றுறச் சிறியோர்சா பத்தைநிகழ்த்த. (௪௪௭)

அனையசாபத்தி லெய்திய தழற்றுறு சாபம்
இனையனுகத்தி லெய்தலு மதுபொறு னினைந்து
தனையிணங்கினர் களையுறுவோர்தமை நோக்கி
எனையழற்றுவதென்னிது தெரிகிலே னென்ன. (௪௪௮)

இந்த மாத்தட மிப்பகீர்நிமா சினிதியற்றச்
சொந்தமாதலி னீர்வந்து துளைதலைப்பொறுமல்
எந்தமாச்செவி கேட்குறச் சாபமிட்டானீர்
வந்தமாபகீர் தனைவணங் குறிலது மாயும். (௪௪௯)

எனலும் பட்டன்யா னுத்தமவேதிய னிவனை
மனமிணங்குற வணங்கிடேனென் றந்தவாவிப்
புனலி னீங்கியே புறம்வந்து நனைதுகில் போர்த்தும்
அனலனுங்குறு தழற்றுறப் பரிசனர் யாரும். (௪௫௰)

நீர்முகந்துமேன் மேலவன்றலை மிசைநிரம்பச்
சார்வுசெய்துமத் தழறணியாதுடற் றழற்றத்
தீர்வுவேண்டினன் றிகைத்தனன் றன்னிற்சேர்ந் தோரைப்
பார்வை செய்தியான் பிழைப்பதிங் கரிதெனப் பரிந்து. (௪௫௧)

பிறந்த நாண்முதல் யான்செய்த தவமும் பேரறமும்
வறந்தவாயிந்தத் துயர்வந்து வாய்த்துத்துன் மரணம்
சிறந்த தாயதென் செய்வதென் றூர்செலத் திரும்பி
மறந்து மெய்மிக வருந்தினன் புலம்பினன் வந்தான். (௪௫௨)

வருதல் கண்டவர் யாவருமதித்தொரு துலுக்கன்
தருதலாகிய சாபத்தைச் சாதியிற் சிறந்தோன்
கருதலானதன் றவத்தினுற் கடிதர மாட்டான்
பொருதலாயின னவனுட னென்றனர் புகல்வார். (சருக)

போதுமிங்கிவ னிப்பெருந்துயர் புகுதற்குச்
சாதுசஜ்ஜனராந் துகாராமரைச் சலிக்கக்
கோதுகூறி மற்றவர் கவியாவையுங் குலைத்த
தேது வென்னவு மெண்ணினர் பற்பல வியம்ப. (சருச)

பட்டனெண்ணிரு னேசர்தம்பால் வந்துபணிந்து
தொட்ட தன்னுடற் ரூபத்தைப் போக்குமா துதித்தங்
கிட்டமாம்படி யிருந்தன னொருபுறத் திருக்க
விட்டலன்றனதடியார்தஞ் செய்கையை விளைப்பாம். (சருர)

உனலர் நித்திரை யுணென்பதொரு பதின்மூன்று
தினமும் ஸ்ரீதர னுமஞ் செப்புத றெவிட்டலராய்
மனமொருங்கின ரிருந்துழி மாலருள் வடிவாய்
அனகர்முன்வந்து மற்றவர் தெளிவுறவறைவான். (சருசு)

நீமற்றென்னுடைக் குணங்களை யுனுதின நெடிதாய்த்
தூமனத்தொடு பாடினை யதிலொரு தோஷம்
தாமுறைப்பதிலாற் றிடையிட்ட புத்தகங்கள்
ஆமனைத்தையும் யான்கெடாதமைத் திருக்கின்றேன். (சருஎ)

அதனை யெண்ணியோர் கவலையு மடைந்திடே லென்று
இதமறைந்தனன் றழுவினன் மறைந்தனனேகி
மதனசுந்தர வடிவொடவ்வூரில் வாழ்சாது
முதல்வர் தம்வயினெய்தினன் கனவிடை மொழிவான். (சருஅ)

நாளுமென்னடியே நயந்துறு துகாராமன்
நீளுமாற் றிடைவிட்ட புத்தகமெலா நிரம்ப
மூளு நீரிடை மிதந்துறு முதயத்தின் முந்திக்
கோளு மென்றுவற் புறுத்தினன் போயினன் கோயில். (சருகூ)

கனவுகண்டவர் யாவரும் விழித்தனர் காலைப்
புனனிரம்புநீ ளாற்றிடை வந்துபுத் தகத்தின்
இனமிதந்துறக் கண்டனர் புகுந்தெடுத்தெல்லாம்
அனகன்செய்கை யின்னதுகொலோ வெனவதிசயித்து. (சசுய)

கைகள் கொட்டினர் நாமகோஷஞ் செய்துகளித்து
வைகறைப் பொழுதே திருமால் வளர்கோயில்
பைகலக்குநந் தனத்துறு பாதை மேற்படுத்து
வைகலுற்றமெய் யன்பர்பால் வந்தனர் கண்டார். (சசுக)

அடிகணும்முடை யன்பினுக் கெளியவனுனன்
படியளந்துகொண் டவனெனப்பன் முறைபழிச்சி
ஒடிவிலன்புகொண் டொத்தநும் புத்தகமொருங்கும்
வடிவிலாற்றிடை மிதந்தன வரக்கொண்டு வந்தோம். (சசுஉ

காணுநீஜனலுந் துகாராமர் கண்விழித்து
மாணும்புத்தகம் யாவையு நோக்கினர் வருந்திக்
கோணும் வேதியன் சொன்னதுட் கொண்டுபுத் தகங்கள்
எணுறும்புன லிட்டனன் காத்தனை யிதுவோ. (சகூரு)

எழுமாறு மாகிய தினமளவு மூணின்றிச்
சூழுநித்திரையுந் தவிர்ந்தேனை யுந்தொக்கில்
வாழுமாவுயிர் காத்தனை யிங்ஙனீ வருத்தம்
தாழுமாசெய்த வென்பிழை பொறுத்தி தண்ணளியால். (சகூச)

என்றுரோழ பங்கங்களிற் ருேத்திர மியம்பி
மன்றலந்துள வணியும் வைகுந்த மாதவவென்
றுென்று நேயமிக் குறைந்தன ரிருக்க ஞானேசர்
துன்றுகின்ற பொற்கோயிலின் புறத்தொருசூழல். (சகூரு)

தங்குகின்றரா மேச்சுர பட்டரேய் தாங்கான்
பொங்குமிக்கலி யுகந்தனிற் புவியையுத் தரிக்க
இங்குநின்றெழுந் தருளுஞானேச வென்றேத்த
அங்குமற்றவன் கனவில்வந் தருளுட னறைவார். (சகூசு)

நீதருக்கினை யாய்நெடு மாலடி நேயர்க்
கேதமுற்றப ராதநீயியற்றினை யிதனால்
காதல்செய்த துன்னுடலினைக் கடுங்கனல் கதுவி
ஆதலிற்றுகா ராமரையினிச் சரணடைதி. (சகூஎ)

அடைதியேலுன தங்கமெல்லாங் கொளுத்தனல் போய்
இடைதலேயன்றிப் பவக்கடல் கடத்தலு மெய்தும்
மிடைதுழாயவ னன்பரின்மிகை மிகச்செய்வோர்
குடையுந் தீர்த்தத்தும்பணிதெய்வத் துங்குற்றங் குலேயார். (சகூஅ)

பிழையியற்றிடப் பட்டவப்பெருந் தகையோரே
குழைவுறுந்துயர் கண்டருள் கூர்ந்தந்தக் குற்றம்
ஒழிவுறச்செய்வ தன்றிமற்றொருவர்க்கு மொண்ணு
தெழுகமற்றவ ரிடத்தென்று ரினிதுஞானேசர். (சகூகூ)

துயிலொழிந்துஞா னேசர்சொற்படி யுடன்சூழ
இயலு நெஞ்சின ருகியுமன்பர்மு னெதிரப்
பயமுளங்கொடங் கவர்புகழ் பற்பல படியாய்
மயலகன்றெழுதி னன்றனதளர் முற்றுமாற்ற. (சஎ0)

எழுதியொற்றன்பா லீந்தனன் செலவிடுத் திட்டான்
பழுதிலார்வயிற் கொடுத்தனன் கொண்டுடன் படர்ந்தோன்
முழுதுநோக்கின ரங்கதை முற்றுணர் பட்டற்
கழியி நோய்வர லாகுமோ வெனத்தளர் வடைந்தார். (சஎக)

பகைகட் பாம்புலி சர்ப்பமெல் லாந்துயர்பண்ணு
அகைவுசெய் நஞ்சமமுதமாந் துன்புமின்பாகும்
புகையு மக்கினி சீதளமாமனம் புனித
வகைய தாமெனில் ஸ்ரீதரன் கருணையும் வாய்க்கும். (சஎஉ)

எனவபங்க மொன்றெழுதினர் பட்டனுக்கிய
மனமொருங்கின ருய்த்தனர் வரக்கண்டு பட்டன்
அனுவபங்கத்தை நோக்கலும் பகீரதை சாபம்
தனதுடம்பை விட்டகன்ற தாரோக்கியஞ் சார்ந்தான். (௬௭௩)

களிதுளங்கினனுய்த் துகாராமனைக்காண்பான்
எளிதினெய்தினன் வருவதை யினிதறிந் தன்பர்
ஒளிநிரம்பு வேதியனை முன்காண்ப துத்தமமென்
றளிவிளங்கிய மனத்தினரா யெதிரடைந்தார். (௬௭௪)

அடைந்தவன்பரைக் கண்டடிபணிந்தனன் பட்டன்
மிடைந்தவன்பினீர் புவியையுத்தரிக்க மேவினிர்நீர்
உடைந்த புத்தியி னேனுமை மதிக்கிலே னுயர்ந்து
குடைந்து வெப்புறப் பட்டுனேன்கொடுமையுட் கொண்டேன். (௬௭௫)

யான்செய் வெம்பிழை யாவையும் பொறுத்தருள் கிற்பீர்
தேன்செயுந்துள வோன்றிருவடிக் கன்புசிறந்தீர்
மான்செய் கண்ணினர் மயலுறும் வாழ்வினில் வல்லீர்
ஊன்செயும்பொறை வெறுத்துளீ ரெனத்துதி யுரைத்தான். (௬௭௬)

என்றுரைத்திடக் கேட்டமெய் யன்பரந்தோயான்
குன்றுறத் தருங் குலத்தினே னடிமிசைக் குனிதல்
நன்றுமக்கிதோ வெனப்பட்ட னயந்தன னல்லீர்
இன்றெனக்கெழுதி யகவிநோக்கு முன்னேயான். (௬௭௭)

புனிதனுயினே னும்மடித் தாசனுய்ப் போந்தேன்
இனிதினும்மடி வணங்குறத் தக்கதே யெனக்குக்
கனிவினும்மடி பிரிகிலே னெனவடி கலந்தான்
தனியடைந்தவன் றன்னெடு தம்பதி சார்ந்தார். (௬௭௮)

இன்னவன்பர்முன் சொன்ன வபங்களெல்லாம்
மன்னுதண்புன லிடைநனையாததும் வருந்தச்
சொன்ன பட்டனுக் கெய்துசா பந்தொலைந் ததுவும்
உன்னியாவரு மன்பரைப் புகழ்ந்தன ருற்றூர். (௬௭௯)

வேறு.

அனகடசித்தர் தாமுமிச்செய்கை யறிந்தியா னிட்டசாபம் போக்
கினமஹாபுருடர் தாமுறுமூர்போ யினிதுநாங் காண்டு மென்றெண்ணி
வனமிகுபுனலை விட்டுடன்மேவு மார்க்கத்தி லுறுஞ்சிஞ்சு வடியூர்
தனதிடைமேவி யந்தவூர்த்தலைவ ஞனசிந்தாமணி தன்னில். (௬௮௦)

முன்றிலி னின்றுதங்கையின் மடக்குமுழுதுறப் பிச்சைபெய்கென்ன
ஒன்றியசிந்தா மணிமறையோன்பா லுற்றகா ரியஞ்செய்வோ னுடனே
துன்றியம் மடக்கிற் போனகக் கலப்பை சொரிதர வதுநிறைவுறுதல்
இன்றிமற் றின்னு மிடுவனவெல்லா மேற்றுமற்றது நிரம்பிலதாய். (௬௮௧)

உற்றதுகண்டு மிகவியந்தளவில் பொருளுடைத் தலைவன்மா டுற்று
மற்றதை மொழிய வருமதிதிகட்கு வாட்டமே வாவகை யனையார்
நற்றிய பொருள்க ளனைத்துள வனைத்து நல்குதி யெனவவ னயந்திற்
பெற்றதானியங்க ளனைத்துமற் றதனிற் பெய்தனன் கொடுவந்து பெய்தும். ()

மடக்கது நிரம்பா வகைதெரிந்தகத்துண் மறையவன் பால்வந்து வழுத்தச்
சடக்கென மறையோன் கணபதியுபாசனத் ததுநிரம் புறச்சமைத்தான்
இடக்கொடுபின்பவ் வனகடசித்த ரெய்தினர் தேகுவென் றியலூர்
அடக்கரும் பொறிக ளடக்குமெயன்ப ரகத்துமுன் றிலின்வந்து நின்று (சுஅ௩)

எனதுகை மடக்கிற் பிச்சைபெய்கென்ன வேற்றலுஞ் சிஜாயிகேட் டின்றென்
றனதகத்தேது மில்லையா யிருக்குஞ் சமயத்தெச் சழக்கனோ சார்ந்தான்
இனவிரப்பவனுக் கென்செய்வேனென்ன வேற்றவற்குப்பிச்சை யிடாமல்
சினவனன் றன்றென் றெண்ணியங்கிருந்த சிறுவிகங் காவகஞ்சேர்ந்து.(சுஅச)

பானையிலிருந்த மாவிலோர்பிடிகை பற்றினள் வெளிவரும்போது
மானையே யுங்கட் ஜிஜாயிகண்டவளை மறித்துக்கை திருகினள் வாங்கப்
போனவைபோகக் கையிலொட்டியமாவைப் பகீர்கடிறையிற் புகுத்தத்
தானது நிரம்ப வனகடசித்தர் தாங்கண்டு மிகவியப்பெய்தி. (சுஅரு)

பிச்சைகொண்டிடு கங்காமுக நோக்கிப் பெயர் துகாராமரோ நீர்தாம்
நிச்சயம் சொல்லுகென்றனர் கங்காநீ பித்துகொண்டவன் றனைப்போல் [ர்
இச்சொல்சொல்லுகின்றாயெனைப்பெண்ணென் றறியாயென்பிதாவேதுகாராம
நிச்சலுமுதயத்தாடு நீராடி நெடியமால் கோயில்போய் நேர்ந்து (சுஅசு)

ஹரிதிரு நாமஞ்சொல்லி யங்கிருக் கின்றானெனவனகடசித்தர்
தெரிவைசொற் படியே சினகரத் தெய்திச் சேர்துகா ராமனைநோக்கப்
பெரியசிற்சொருப வொளிவடிவாகப் பிறங்குறக் கண்டடிபணிந்தார்
துரிசின்மெய்யன்ப ரவர்க்குப சரித்துத்தோ மறவிருக் கெனச்சொன்னார்.சுஅஎ

சொன்னவர் தம்பா லிரண்டுநாள் வரையுந் தோமிலாக் கீர்த்தனங்கேட்டு
நன்னரானந்த பரவசராகி நயந்தவர் பால்விடைபெற்றுப்
பின்னரு ரடைந்தா ரனகடதாசர் பின்றுகா ராமர்தாம் பேசும்
இன்னிசை நாம கீர்த்தனநாளு மினிதுகேட் டின்பிடை மூழ்கி. (சுஅஅ)

வேறு.

காமமேவிக் களித்தகத் திற்றுகா
ராமசாமியை நன்குபுணர்ந்தினி
தேமமெய்துற வெண்ணின ளாலகிற்
றாமமேய்குழ லாளொரு சுந்தரி. (சுஅகூ)

அமைய நோக்கின ளாய்வரு நாளிலக்
கமையுளத்துகா ராமரொர் காலத்தில்
தமைய விட்டலன் றாளிடைச் சேர்த்திவன்
சுமை துறந்திருந் தாரொரு சூழலில். (சுகூ0)

ஏகமாயவ ரெய்திய தோர்ந்துமுன்
மோகமேவிய மொய்குழல் சுந்தரி
யாகமேய மெய் யன்பரைக் கண்டுநும்
போகமேவப் புகுந்தனன் யானென்றாள். (சுகூக)

பின்னும் பேசுகின்றாள் பெரியீருமை
மன்னுங்காதலினாள் பலவைகினேன்
துன்னுகாலந்தொடர் கிலதின்றியான்
உன்னுஞ் செவ்விவந் துற்றதென் றாளரோ. (சுகூஉ)

அடுத்துநாரி யறைந்தது கேட்டுடல்
நடுக்கலாகிமெய்ஞ் ஞானநல்லோரொனே
எடுத்தாயென வெண்ணுகின்றேனுன்னே
விடுத்தி நின்னினே வென்றுவிளம்பினார்.   (சுகங)

அந்தவார்த்தை யனையவள் கேட்டுநீர்
இந்தமாற்றமி யம்பிவெறுப்பிரேல்
முந்தவென்னை முயங்க வலித்திரொன்
றுந்தமேற்பழி யுய்த்திரா வேனென்றாள்.   (சுகச)

என்றபோதிரையே லென்னிடையுறு
கின்றமூவிரு வைரியுங் கேசவற்
றுன்ற நீத்துத் துறந்துறு வேனேநீ
ஒன்றவோர்திவைக் கோல்கொண் டுறுகென்றார்.   (சுகரு)

சொன்ன தோர்குவ னென்றச் சுடர்த்தொடி
அன்னவை யினைநாடிக் கொண்டன்பர்முன்
துன்னத் தம்முடன் மீதிடச்சொல்லினர்
பன்னுமாறிடப் பற்றியெரிந்ததே.   (சுகசு)

கண்டுகாரிகை யஞ்சிக் கலங்கினாள்
விண்டுநீங்கி வெளிப்புறம் போயினாள்
பண்டுபோலரி நாமம் பகர்வது
கொண்டு நாளுங் குறைவின்றிருந்தனர்.   (சுகஎ)

ஆகவிப்படி யன்பர் செயுங்கதை
லோகமென்னுமவ் வூரிலுள்ளோர்வினாய்
ஏகவெம்முழை யென்றவர் வேண்டலிற்
போகவெண்ணிப் புறப்பட லாயினர்   (சுகஅ)

வேறு.

கனிவுற்றுட னிசைபாடுறு கங்காஜிமவாளும்
தனிமுற்றுறு கவிகீறுறு சந்தாஜி வணிகரும்
இனிதத்துட னுறுபட்டரு மியல்மிக்கபி னவரும்
துனிமொய்ப்புற நனிமொய்த்தவர் சொலுமோரு குற்றார்.   (சுகக)

அருகெய்திய தறிந்தூரிலு ளவர்யாவரு மெதிர்கொண்
டுருகன்பொடு பணிவுற்றுட னூர்க்குட்கொடு சென்று
வருமொவ்வொரு மனைதன்னிலும் வழுவாதுறு மறையோர்
மருவுஞ்சுவையுறு போனகமகிழ்ந் துண்டுற வகுத்து.

ஹரிதன்கதை யகந்தோறுநன் காகச் செயவமைத்துப்
பெரிதின்பொடு வருநாள்வழி பெய்தற் கமைவாகப்
புரிகின்ற சிவாஜிப் பெயர்புனை வோன்கதை புரிவோர்
தெரியின்சுவை தெரியாமனிந் தித்துத்தனி திரிவான்.   (ருாக)

எளியோனெனி லுந்துட்டனெனுஞ் செய்கையி லியல்வோன்
களிமூழ்குறு கதைசெய்துறு கடைகண்டருள் காணுன்
விளிவோடுறு மவனைச்சவை மேவாவகை யென்னென்
றளிநீடுறு முறவோர்தின மாராய்ந்தனர் கேட்பார்.   (ருாஉ)

வினவுற்றவ ருணரக்கதை வினவற் கழைத்தாலும்
மனமொத்திலன் வருகின்றில னென்ருரவண் வாய்ப்போர்
இனரிப்படி யுறுநாளிடை யொருவேதிய னென்போன்
கனமிக்குறு கடனுலுளம் வருந்தித்தனி கரைவான். (ருாகூ)

ஞானுதிபர் தாமேவுழி நணுகித்துதி நவின்று
தானுறுமதிக் காலமதாகக் கடைசார்ந்து
மேனுளுறு கடன்றீர்வகை வேண்டுற்ற வன்கனவில்
ஆனுதநலஞ்செய்ப வரணுகித்தனி யறைவார். (ருாச)

நீசென்றுது காராமரினினை வைப்புக லுதியேல்
ஆசின்றவர் கடன்றீர்வகை யருள்வாரென வவனும்
நேசங்கொடு லோகப்பதிநிகழ் வோர்வயின் வந்தான்
மாசொன்றிலர் தெரிந்தப்பதி யதிகாரியை வாய்த்து. (ருாரு)

இவ்வேதியர் கடன்மிக்க வரிவர்க்கும் பதியோர்க்குத்
தவ்வாவரி வைத்துச் சரிதரு வோனையுந்தவிரா
தெவ்வாறெனினுஞ் செம்பொரு ளீட்டிக்கடன் றீர்த்துச்
செவ்வேபுரி கென்ருரவன் றீர்த்தற்குடன் பட்டான். (ருாசா)

ஊர்முற்றிலும் வரிவைத்தவ ருதவும்பொருள் கொண்டு
நேர்கைச்சரி புரிவோன் வயினேர்ந்தும் பொருள்வினவச்
சோர்வுற்றிருகாசங் கவனுதவக் கொடுசொன்ருர்
சார்புய்த்தன னவைகண்டெதிர் சரிவிற்ப வன்காசை. (ருாஎ)

கையிற்கொடோர் சிறுகற்கொடு கீறிக்கனக மெனச்
செய்துற் றவனுக்குக் கடன்றீரும் பொருள்சேர்த்துப்
பொய்யற்ற வருதவக்கொடு போனன்மறைபுகல்வோன்
உய்யச்சவை யுள்ளோரனை வருநோக்கினர்வியந்தார். (ருாஅ)

இத்தன்மை யுணர்ந்தான் வளைவிற்குந்தொழி லினன்வந்
தத்தன்மை புரிந்தோர் வயினமரும் பரிசக்கல்
எத்தன்மை புரிந்தேனும தேற்பேனென வெண்ணிப்
பொய்த்தன்மை யிலன்பர்க்கனு தினமும் பணிபுரிந்தான். (ருாகூ)

ஆண்டோரளவுங் கீர்த்தன மறையுந் தொறுங்கேட்டற்
கீண்டாதரத்தொடு மேவிய வவன் வாங்குறவீயம்
தூண்டேறு களேற்றிக்கொடு சுமந்தெய் தினவிறக்கிப்
பூண்டார் பொதிய விழ்த்துள்ளுறு பொருண் முற்றவுநோக்க. (ருாய)

எல்லாமிரசிதமாக விருக்கத்தெரிந்தான் யான்
சொல்லாவிரசித முய்த்தனனென்னே யெனத்துணுக்குற்
றெல்லாவிவையுய்த்தோன் வயினுய்த்துப்புகல் சீருள்
வல்லேகொடு வருகென்றுறு பொதிகார ரில்வகுத்தான். (ருகக)

பொதிகாரர் களவற்றைக்கொடு போய்த்தந்தவனிடைமீண்
டதினும் வகையறையும் பொழுதவன் யானளித்தது தான்
விதிசீருளை யன்றிப்புகல் வெள்ளிக்குவை யன்றென்
றெதிரோதினன் மீண்டேகுற விடுத்தான் பொதியெல்லாம். (ருகஉ

மீட்டுங்கொடுவளை விற்பவன் பாலெய்தினர் விளம்பக்
கேட்டங்கவன் வியப்பெய்தினனாகிக் கிளரன்பர்
மாட் டின்னனவறிவித்திடமண் ணுண்டருண்மாறன்
கூட்டுஞ்செயலிதுநின் விதிகொள்கென்று குறிப்பார். (ருகந)

எய்தும் பொருள்யாவுஞ் சகதீசன் றனதடியார்
கைதந்தவர் வேண்டும் பலகருமங்களு மியலச்
செய்துன்புரைதீர் நல்வழிசேரப் புரிகுவையேல்
நொய்தினிக பரமேய்சுக நுனக்காமெனச் சொன்னார். (ருகச)

அருளும்படி கேட்டன் னவனரிதன் னடியார்பால்
மருவும் பணிபுரிவோமெனில் வாயாதனவாய்க்கும்
பொருளின் னிசைபுரிந் துற்றது புன்மைச் செயலென்னாத்
தெருள்கொண்டு விராகத்தொடு செறியும்பொருள் யாவும். (ருகரு)

நலமேவிய வழியே செலநல்கிப்பலநாளும்
புலமேவிய வன்பர்க்குறு பணிசெய்துடன் பொருந்த
இலமேவிய மனையாள் பதிதனை யெல்லியி லரிதன்
வலமேவிய கதை கேட்கவும் பகலிற்றனி மாயோன் (ருகசு)

பெயர் சொல்லவு மிவ்வாறு றுபித்தேற்றினன் றன்பால்
முயல்வாயுறு பணிசெய்துற முடித்தா னிவனென்னா
மயலேது மிலாவன் பரைமதியாண் முதிர்கோபச்
செயலேகொடு கொலை செய்வது சிந்தித்தொருதினத்தில் (ருகஎ)

ஒருகொப்பரை நிறையப்புனல் வெப்பம்பெற வுளூற்றி
மருவப்பர ணேற்றித்திரு மாலன் பரில்வந்தா
பெருகத்துதி செய்தில் வரப்பேசிக் கொடுவந்து
தருகொப்பரை யுறுசார்புற வைத்துத் தவிசிடையே. (ருகஅ)

வெப்பப்புனன் முழுதும்மவர் மேல்வீழ்வுறப் பெய்தாள்
செப்பப்புனல் விழலும்மவர் தேகம்மிக வெந்து
கொப்புட்பெற லாகத்திருமகள் கொண்கனைக் குறித்தோர்
மெய்ப்பற்றுறு கவிசொல்லினர் விமலற்கினி தன்பர். (ருகக)

உடனேயுட லுறுபுண்முழு தாறிச்சுக மூறத்
திடமேவின ரெழுந்தந்தவிடந் தீர்ந்தவண் முற்றம்
படர்நீளவரைப் பந்தரிற் களமேவியபடலைத்
தொடர் மேவுற வீசித்த மதிடமேவினர் சூழார். (ருஉ0)

அன்னாள் செயலது கண்டெனரி சீறுதலாகி
மின்னாளவளுக்குச் சுரநோய் மேவுற வமைக்கத்
துன்னுயது தன்னான்மிகு துன்புற்றுயிர் சோர்வாய்
என்னாளும் விடா நோவுடனிருந்தாள் பெரிதினைந்தாள். (ருஉக)

அப்போது சிவாஜிப்பெய ரான்வந்தவ ளைக்கண்
டிப்போதிவளுக்கித்துய ரெவ்வாறணுகிற்றென்
றெப்பாதயலெங்கும்பர வுறநோக்குறு போது
தப்பாதவரைப் பந்தரிற்சூழ் தொங்கலைக் கண்டான். (ருஉஉ)

இம்மாலை யிராவிற்கதை யியற்றுந் துகாராமர்
தம்மார் பிடைத்துயல் வுற்றது தானென்றதை யோர்ந்து
நம்மாரியர் சமையிற்றுழை நணுகக்கொடு போந்திங்
கெம்மாசுசெய் தாளோவிதற் கென்செய்வதென் றினைய. (ருஉ௩)

கூடப்புகுரா மேசுரபட்டப்பெயர் கொண்டோர்
நீடப்படு சேருகிய நிலமென்னென நினைத்தால்
நாடத்தகு நந்தேசிகர் நண்ணுற்றிவணன்னீர்
ஆடப்படலாற்சேறுள தாயிற்றெனல் போலும். (ருஉ௪)

அதனுலிவ ளழன்மேனியி லுறப்புறின் வெம்மைக்
கிதனுமெனவுடனேயவ னச்சேற்றினை யெடுத்துக்
கதனுர்கொடி யாண்மேனியிற் கதுவும்படி செய்தான்
உதனுலவ ளுடல்வெப்பமொ ழிந்தாள்சுக முற்றாள். (ருஉ௫)

சுகமேவிவி யந்தேஹரி தொண்டர்க்குறுதுயரம்
மிகவேபுரிந் தேனேயென விதனத்தொடு நாளும்
தகவேதுகா ராமர்செயுஞ் சரிதத்திடை யன்பு
தொகவேவின விப்பல் பணிதொடர்ந்தே செயலானாள். (ருஉ௬)

வேறு

இப்படிக் கிவரிங் கெய்த விதுதெரிசிவாஜிராஜன்
தப்பறு லோகமென்னும்பதி வந்து சார்ந்தவ்வூரில்
ஒப்பிலன்புடையராயெல் லாரும்வாழ்வுறுதல் கண்டு
செப்பருமின்ப மேவித்திகழ் துகாராமர் தம்பால். (ருஉ௭)

மேவி மந்திரிகளோடு விளங்கவர் பதத்தட்டாங்கம்
ஆவியல் புறப்பணிந்தங் கவர்களத் தலங்கல் சார்த்தித்
தாவின் மெய்த்துதிகள் சாற்றத் தங்குகென் றுபசாரத்தோ
டேவின படிகேட் டங்கே யினிதிருந்தின்பு கூர்ந்து. (ருஉ௮)

அன்பர் செய்தெய்வத்தன்மையான கீர்த்தனங்கள் கேட்டங்
கின்புடனிருக்கும் போதி லெழிற்றுகாராமசாமி
பொன்பதி தன்னை நோக்கிப் புகழடியேற்கு நீயே
மன்பெருந்தந்தைதாய்தே சிகன்சினே கிதனல்வாழ்வு. (ருஉ௯)

ஜீவரக்ஷக மெல்லா நீ யாதலால் வேறோர்தெய்வ
பாவனை யுளத்திற் பண்ணேனெனப்பலதுதி பகர்ந்து
மாவவையிருந்து கேட்போர் வதனங்களை நோக்கி நீவிர்
தாவமர் குடும்பந்தன்னைச் சற்றேனு நம்பல் செய்யீர். (ருங௰)

விட்டலன்றன்னை நாளும்விரும்பியே பஜிப்பீராயில்
மட்டறுபவ முந்நீரைக்கடந்து வாழ்வுறுவீரென்று
கிட்டருவிரக்தி மார்க்கங் கிளத்தினர் க[illegible]செய்கிற்க
இட்டமாய் வினவிவேந்தனெய் தினன் மிகுவிரக்தி. (ருங௧)

மங்களாரதி செய்காறு மருவின னிருந்து பின்புத்
துங்கராமன்பர்க்கன்பு தொடர்ந்துற வணங்கிக்கொண்டு
பொங்கவா வரசினீத்துப் போந்தொரு வனத்துண்மேவிச்
செங்கண் மாலுமனாவிற் சிறந்திடப் பஜித்திருந்து. (ருங௨)

கங்குலாமள விலன்பர்கதை செயுமிடத்தின் மேவிப்
பொங்கு மானந்தங்கொண்டு புகலுங்கீர்த்தனங்கள் கேட்டுத்
தங்குதலாகி மந்திரிகடமை நோக்கிச் சாரீர்
இங்கு நீ ரொன்பாலென் னுவிகழ்ந்தனனியலு நாளில். (௫௩௩)

மந்திரிமார்களுன்னி மருவு சங்கதிகளெல்லாம்
சிந்தில தெழுதியன்பர் தேவிபாற் சிவிகையோடு
முந்திட வுய்த்தார்தேவி முழுதுணர்ந்தின்றுகாறும்
தந்திரமாக வொவ்வோர் குடிகெடச் சமைத்து வந்தார். (௫௩௪)

இனியர சியல்களெல்லா மீறுறக்கெடுக்க வேண்டித்
துனிவரு சிவாஜியென்னுந் தோன்றலைக் கெடுத்தாரீதால்
நனிவரும் பழியென்றெய்துஞ் சிவிகைமேலேறி நண்ணிப்
புனிதராம் பதியைக்கண்டு போற்றினள் வணங்கி நின்று. (௫௩௫)

மலர் விழிகளினீர் மார்பில் வார்ந்துகக் கையின் முன்றுனே
அலர்வுற வேந்திச்சீர் சாலன்பரோ யொருதாய்க்கோர் சேய்
நிலமுழுதாள் சிவாஜிராஜனை நிலை குலைத்தீர்
உலகினையாளப் பிள்ளையொன்றுமின் றவனுக்காதல். (௫௩௬)

அரசினைத் துறவாதாள வருள்செய்தங் கவற்குப்பிள்ளை
விரசவு மருள்செய்கென்று வேண்டினள் புலம்பிநிற்கப்
பரசுதல் கேட்டுமெய்யன் பர்க்கரு டோன்றிநன்று
புரசைமால் யானைவேந்தன் போதுவ னின்றிராவும். (௫௩௭)

வந்தபோ திதத்தைச்சொல்லி வாழ்விப்ப னவனையுன்றன்
சிந்தனைப் படியேயென்று செப்பின ரிருக்கக் கங்குல்
முந்தலும் வேந்தனன்பர் மொழிகதை கேட்கவந்தான்
நந்தலிலன்பரொன்று நவில்கதை நடத்தலானார். (௫௩௮)

பவக்கடல் கடப்பதற்குப் பழிப்பினல் வினையேமூலம்
துவக்குநல் வினையாதென்னிற் றொடர்குல நிலைகளுள்ள
எவர்க்குமுன் விதித்ததாக வியல்கரு மங்களேயாம்
அவற்றினை யொழித்துவேறொன் றழகிதென் றடைவா ராஞல். (௫௩௯)

உலைபவக் கடலைநீந்த வொருவற்குங் கூடாதென்று
கலையெலா முரைக்குமெவ்வா றெனிற்புனல் கலந்தமச்ச
நிலைசுவை யுள்ளதென்று நெய்யில்வீழ்ந் துலைதல்போல
அலைவரோ யன்றியின்ப மடைவுறு ரகிலநாதன். (௫௪௰)

உலகையுண் டாக்கிச்சேடனு லகினைத்தாங்கச் செய்தும்
சுலவுறுகடல்பேராமற் சூழ்வுறச் செய்தும்பானு
அலகுறு தாபத்தோடங் கவிர்வுறச் செய்துந்திங்கள்
நிலவுசீதளத்திேனுடு நிவந்தவிண் விளங்கச் செய்தும். (௫௪௧)

மனிதரிற் சாதிநான்கு வகுத்துறு மறையோர் தம்மில்
இனிதுறு பிரமசாரி யியல்குரு வினுங்கொப்பாக
நனிபணி விடைகள்செய்து நான்மறை பயின்றுநாளும்
கனிவுறு நிலைக்குத்தக்க கருமங்க ளியற்றிக்கண்ணன். (௫௪௨)

தனக்கர்ப்ப ணஞ்செய்தாங்குச் சார்தரல் வேண்டும்பின்பு
மனக்கண்வாழ் வுறுபோதாறு வகைக்கருமங்கள்செய்து
கனக்கரு நிறத்தோர்க் கர்ப்பணஞ்செய வேண்டும்பின்னர்
நினைக்கும்வா னப்பிரத்த ஞகுறிற் காமநீத்து (ருசங)

திருநெடு மாலைநாளுந் தியானஞ்செய் துறுதல்வேண்டும்
கருதுசன் யாசியான காலத்திற் சங்கற்பத்தை
ஒருவிநாரணன் றன்னும மொழிவுரு தோதல்வேண்டும்
மருவுறும் பரமஹம்சம் வாய்ந்தபின் கருமஞ்சாதி. (ருசச)

தவிர்ந்துநா ரணன்றன்னும மனுதினஞ் சாற்றல்வேண்டும்
நிவந்தகத் திரியஞ னேர்ந்தசத்துருவை வென்றங்
குவந்துயி ரெல்லாந்தன்ன துறுப்பெனப் புரத்தல்வேண்டும்
குவிந்தமுக் கரணசுத்தி கொண்டறஞ் செய்தல்வேண்டும். (ருசரு)

நீதியில் வழுவுருமல் விட்டலன் றனைநினைத்துத்
தீதிலாப் பஜனைநாளுஞ் செய்துறல் வேண்மெற்றைக்
கோதில்வைசியனே யாஞற் றுரோகமில் கொள்கைசேர
ஊதியமதிகம்வேண்டா வாணிப முஞற்றிநாளும். (ருசகூ)

ஸ்ரீதர ஞமமோதித் திகழ்ந்துறல் வேண்டு நான்காம்
சாதியா ஞஞன்முன்னே சாற்றுமுக் குலத்துள்ளார்க்கும்
தீதுதீரேவல்செய்து முழுதொழின் முதலசெய்தும்
மாதவன் றிருநாமங்கள் வாழ்த்திக்கொண் டுறுதல்வேண்டும். (ருசஎ)

இப்படிக் கீரிரண்டு வருணத்தி ஞருந்தங்கட்
கொப்புறு குலத்திற்கேற்ற வொழுக்கத்தி னிழுக்கலின்றித்
தப்பற ஹரிதன்னுமஞ் சாற்றினர் வருவராயின்
மெய்ப்பொரு ளானசெந்தா மரைமலர் விலோசனத்தான். (ருசஅ)

அவரவ ரிருப்பிடத்தே தரிசன மளித்துநாளும்
அவரவர் விரும்புகின்ற வவையெலா நிரம்பச்செய்வான்
அவரவர் தெரிந்துகொண்மி னென்றுரரேணுக்தமாக
அவரவர்க் கியலும்வண்ண மறைந்தனர் கீர்த்தனங்கள். (ருசகூ)

யாவருங் கேட்டானந்த மடைந்தன ரரசனுங்கேட்
டோவறக்கண்க ளின்னீ ரொழுகுற வவசஞகி
மேவரும் பரமானந்த மேவினன் மெய்சாலன்பர்
தேவதே வனுக்குமங்க ளாரதி சிறப்பச்செய்து. (ருரு0)

உற்றவ ரொல்லோருக்கு முறுபிர சாதமீயப்
பெற்றன ருகந்துசென்ருர் பிறகுசீ வாஜிராஜன்
கற்றமெய் யன்பர்வார்த்தை கடைப்பிடித் துலகையாண்டு
பற்றற ஹரிதன்னுமம் பகர்வதே பணியென் ருேர்ந்தான். (ருருக)

அவன்கருத் தறிந்தன்னுன்ற னன்னைமெய் யன்பர்பாதம்
உவந்தனள் வணங்கிநீர்செ யுதவிக்கு முதவியுண்டோ
பவந்தெறு பரமற்கன்பீ ரெனமக ஞெடுபடர்ந்தாள்
தவந்தனிற் சிறந்தோர்காதை சாற்றுழி விரும்பிக்கேட்டு. (ருருஉ)

நாவஜி யெனும்பேர்கொண்ட வொருகுடி யானநல்லோன்
ஓவிலன் புடையணுகி யுறுதுகா ராமசாமி
மாவியல் வதனநோக்கி யடிகணீர் வருந்தா வண்ணம்
மேவிநன் னடனஞ்செய்கின் றேனது விளக்குங்காறும். (ருருரு)

பொறுத்திளைப் பாறுமென்று புனிதநன் னடனஞ்செய்து
மறுத்திரு மார்பனுமம் வழுத்தின னிளைத்த பின்பு
நிறுத்தின னிருக்கப்பின்பு நிமலமெய் யன்பர் முன்போல்
வெறுப்பறுங் கீர்த்தனங்கள் விளம்பினர் வியப்பயாரும். (ருருச)

அதுமுதனடனஞ் செய்தோனங் கடைபவருக்கெல்லாம்
மதுவிரி மலரின் மாலைவருத்தனன் சார்த்திவந்தான்
முதுமறைதெரியு மன்பரவன் முகங்காணுந்தோறும்
நதுசிர மபரிகாரி நண்ணினனெனச் சொல்கிற்பார். (ருருரு)

வேறு

நான்மாத மளவுமவ்வூர் நண்ணிப்பின் றேகுவெனு நகர்க்குவந்து
மாமார்பன் கீர்த்தனங்கள் வழங்கிமரு வினர்துகா ராமசாமி
பீமாசங்கரதல யாத்திரைபோகப் புனைவுறு பேரறிஞரோடு
தேமாறிற் சிஞ்சுவடி வாழுஞ்சிந் தாமணிவேதியன் பெயர்ந்து. (ருருசு)

வழியிலுறு தேகுவுக்கு வந்தனனைத்துகா ராமசாமி
மொழியுமவனைக்காண வருமளவில் விரைந்தெதிர்போய் முந்நூன்மார்பன்
றழுவினன்மற் றிருவருஞ்சந் தோஷித்தார்பின்பு துகாராமசாமி
வழுவின்முகந் தனைநோக்கி யொருமறையோன் றனக்குணவு வழங்குகென்றான்

நன்றெனமெய் யன்பர்மனை தனிற்சென்றங் கொருவருக்கு நல்கத்தக்க
தொன்றுறக்கண்டதையெடுத்துக்கொண்வோயாத்திரைக்குற்றோரெல்லோரும்
இன்றெமக்குந் தருகவெனத் துகாராம சாமியில்லை யென்னமாட்டா
தன்றுமனம் வருந்தித்தே வாதிதேவாமலர்மே லாமலைக்கன்பா. (ருருஅ)

இங்குறும்யாத்திரைக்கார ரெல்லோர்க்குந் திருத்திசெய்தற்கென்செய்கேன்யா
பொங்குநின தருள்புரிய வேண்டுமென நினைப்பளவிற் புவனிநாதன் [ன்
தங்குதிரு வருளாலே யொருவருக்குத் தகுவது தானெல்லொர்க்கும்
பங்குபிரித் துதவும்வகை பெருகுதல்கண் டெல்லோர்க்கும் பகுத்தளித்தார்.( )

அளித்ததுகண் டுறசிந்தா மணிமறையோன் முதலானோ ரதிசயித்துக்
களிப்புறசிந் தையினோடு துகாராமர் தமைப்புகழ்ந்து களிவினுண்டு
தெளித்தவர்சொல் கதைநயிரவிற்கேட்டுமகிழ் சிறந்தவராய்ச்செய்யவெய்யோன்
வெளிப்படுபோ தன்பரிடை விடைபெற்றி யாத்திரைக்கு மேவினரோ. (ருசும)

அக்காலத் தொருமறையோன் ஞானதேவமர்சமாதிக் கணண்மித்
தக்கோரோ யெனக்கேம நல்குகெனப் பணிந்துதுதி சாற்றிமேவ
முக்காலந் தெரிஞான பதிமறையோன் கனவினிடை முந்திநீபோய்
மிக்காரின் மிக்கதுகா ராமரிடை நின்கருத்தை விளம்புகென்றார். (ருசுக)

துயிலுணர்ந்தவ் வாறுதுகா ராமரிடைத் துன்னியுற்ற கனவைச் சொன்னான்
பயின்மறையோ னதைக்கேட்டு மெய்யன்பர் மனம்வருந்திப் பாண்டுரங்கா
மயில் வடிவா நாதனேதுர்ப் பலதீன னடிக்கடியிவ் வகையாந்துன்பம்
செயிலெனக்கென்செய்வதெனத்தொழுதேத்தி மறையோர்க்குச்செப்புகின்றார்

சிவாஜியெனும்வளையுல்விற்போனிடைச்சென்றுநின்கருத்தைச்செப்பியன்னான்
எவாறுதவுகின்றனனோ வதைப்பெறுக நீயென்ன வெய்தும்பார்ப்பான்
அவாறுலோ கப்பதிக்கண் மேவிவளை விற்பவன்பா லடைவைச்சொல்ல
தவாதவனு நான்கிரும்புப் பாளத்தைத் தந்துசென்று சாற்றுகென்றான். (ருசுரு)

அப்பனவ னவற்றைத்தன் சிரமேற்கொண் டெனதுமிடி யகலவேண்டிச்
செப்பறுஞானேசரிடைச் செப்பினதற் கிவ்வாறு சேர்ந்ததேயென்
றொப்பில்விதி யெனத்துன்புற் றுறுபோதிற் சுமைதாங்கா துயர்கோண்ஹோர
வெற்பிடை முப்பாளத்தைக் கிடத்தியொன்றைக் கொடுதேகு மேவினான். ()

மெய்யன்பர்தமைக் கண்டுநிற்கவவர் கிடைத்ததென்னை விளம்புகென்ன
ஐயவிதேகிடைத்த தெனக்காட்டலு மெய்யன்பரதை யருளினோக்கச்
செய்ய செழும்பொன்னாகக் கொடுவந்தோன் வியப்பெய்தித் துன்பந் தீர்ந்தான்
துய்யரவன்றனை நோக்கினானதே வருளுனக்குச் சாந்தமென்று. ருசுரு

உன்குடும்பந்தனைக் காக்கவினிப்போதி யென்றுரைத்தா ருடனேபார்ப்பான்
நன்கதனைக்கொண்டு சென்றுகோண் ஹோரவெற்பினிடை நண்ணிப் பார்க்க
முன்பிடுமுப் பாளமுங்காணாகி நமக்குவிதி முடிவீதென்று
தன்பதிபோய்ச் சேர்ந்துமிடி தீர்ந்து நாடோறு மகிழ்தழைப் பதானான்

முளாவொடு பீவராவென்னு நதிகளுறுஞ் சங்கமத்தின் மூழ்குங்காலம்
வளாவுதலாற்றேகு வென்னு மூரிலுள்ள சிலர்மூழ்க மருவும் போதில்
அளாவியன்பருஞ் சென்றார் மார்க்கத்திலோர் பெரியவரணியத்தின்
உளாகியதாட்டுக்கிடைமற்றதி லுலவுங்கொடிய செய்கையுடையவோர்நாய். ()

அவ்வழிச் செல்வோர் மிடற்றைக் கடித்திரத்த பானஞ் செய்வது வாயார்க்கும்
செவ்வனடங்காதது மாகியதன்பர் செல்வுழிக்கண் டுறச்சினந்து
கவ்வமிடற் றினைநேரோ வரக்கண்டு துகாராமர் கலங்குறாமல்
இவ்வகிலத் துறுஜீவ ரிடத்துவெறுப் பில்லேன்மேல் வெறுப்பே னென்றார். ()

என்னுமள வேசாந்த மெய்தியதந் நாய்பின்ன ரவணிகந்து
துன்னுநதிச் சங்கமத்தி னிடைமூழ்கிப் பாண்டுரங்க னைத்துதித்து
மன்னினர்பின் பிடையரந்த நாய்குரையா தொருவரையும் வாய்க் கொள்ளாமல்
முன்னுறு சாந்தங்கண்டு கிடைக்குத வாதாயிற்றே யெனமொழிந்தார். (ருசுசு

ஆனந்தத் தொடுபஜித்துக் கொண்டிருந்த துகாராமர் மத்தியானம்
தான்வந்த போதுடனே ராஞ்சணவூர் தனிலொருவே தியனிற் சார்ந்தார்
பானந்த பாணியடி யாரொன்றப் பனவனறிந் துடன்பாங்காக
ஞானந்த ளுலுயர்ந்த மெய்யன்ப ருணச்சோறு நல்கிப்போற்றி. (ருஎ0)

எட்டுவருஷஞ்சென்று மிக்குழந்தை பேசாம லூமையாகித்
தட்டுதலா யினன்வேதந் தானோத வுபநயனந் தானெவ்வாறு
கிட்டுவதென்றுறு துயரைக்கிளத்தலுந் துகாராமர் பேசகில்லா
முட்டுறுமச்சுதனைத் தம்மருகழைத்து விட்டலன்பேர் மொழிகவென்றார். ருஎக

சொன்னவுடன் விட்டல விட்டலவென் றச்சுதன்சொல்லச் சூழ்ந்துநின்ற
அன்னையொடு தந்தை வியந்தானந்தங் கொண்டரிதனன் பராலே
மன்னிய நம்மகன் பேசலாயிற்றேயென வவரைவாழ்த்திநன்கு
துன்னுறத் தம்மனையில் வைத்துக்கொண்டு சுதற்குப வீதமணஞ்சூழ்ந்தாரோ.( )

அங்குநின்று மீண்டுவரும் போதிலன்பர் தமைநோக்கி யாட்டுக்காரன்
எங்கள் கிடைக்குதவாதாயிற் றிந்தநாய்நீர் கொண்டேகுமென் னத்
துங்கமிகு துகாராமர் நாயைவாவென்று பின்னே தொடரக்கொண்டு
தங்குதம்மூர்வர வேகாதசியன்றுண்ணுதரி பேர்தனைக் கேட்டந்நாய். (ருஎ௩

இருக்கவொரு நாளிலெலவடவூர்மால் ஜீயங்கே யெய்தியன்பர்
திருக்கமலமுக நோக்கி யாளித்த நியமஞ் செய்யும்படிக்குப்
பெருக்கவருள் செய்கென்னத் துகாராம ரவனிலைமை பெரிதுதேர்ந்து
சுருக்கில் பகவத் கீதைதினமும் பாராயணஞ் செய்கென்று சொன்னார். (ருஎ௪)

அப்படியேயவனூர் போய்த்தினமும் பாராயணஞ் செய்த மருநாளில்
ஒப்பறு சீர்ப்பாண்டுரெங்கனுகந் திருந்தானதற்கொரு நாள் கேடமென்று
செப்புறு மூர்ச்சோசியனங் கெய்திமாலஜி செய்யுஞ்செய்கை நோக்கித்
தப்புற நீ படிப்பதனாலுனக்கு நரகங்கிடைக்கு மென்று சாற்ற. (ருஎரு)

அவன் சொல்லுவதை நம்பித்தினமும் பாராயணஞ் செய்வதனை விட்டான்
இவன்கேடமெனுமூர் வந்திருக்கப் பாண்டுரங்கனவன் கனவிலெய்தி
உவன் பாராயணஞ்செய்யுமதின் மகிழ்ந்து நானிருக்கவு வனைச்செய்யா
தெவன்விரோதஞ் செய்தாய் பழயபடியவன் வாசிக்கச் செய்யாயேல். (ருஎ௬)

உனக்காபத்துக் களினியுறவரு மென்றுரைக்க வவனுதயத்தேகி
மனக்கானபடி முன்போல் வாசியெனமாலஜியான் வழுவினேதேன்
எனக்காயாம்பூ நிறத்தோன் சம்மதமாயெனக்கு நியமித்தானென்னத்
தனக்கானபடி முன்போல் வாசித்துத் தினந்தோறுஞ் சார்வதானன். (ருஎஎ)

மெய்யன்பரான துகாராமர் கண்ணன் பாலலீலைகளை வேண்டிச்
செய்யபங்கங்களை யிராமேச்சுரபட்டன் பார்த்துத்திருத்தல் செய்து
மையன்றாய் வேறுவகை வாசிக்கலாயினன் மற்றதனை நோக்கித்
துய்யன் சீர்ப்பாண்டுரெங்கன் பட்டன்முன்னே கனவில்வந்துசொல்லுகின்றான்.

பட்டாநீதுகாராமன் சரியாய்ச் சொன்னதைப் பழுதென்றறத்திருத்தி
இட்டாய் மற்றஃதெனக்குச் சம்மதமன் றெனலுமவன் மிகவியந்து
நெட்டார்வங் கொடுதுகாராம ரிடைத்தெரிவித்து நிகழ்ந்தவன்று
தொட்டாங் கன்னவர் சொல்லும்படி யெழுதிவாசித்துத் தொடர்ந்திருந்தான்()

இப்படியாய்ச் சில தினங்கள் கழிந்த பின்பு கங்காஜிமவாளே யென்னும்
சொற்பெறு வேதியரோடு சந்தாஜிவாணி பருந்தொடரக்கூவி
ஒப்பறு மாதீர்த்த யாத்திரை போகக் கொண்டன் பருறு மார்க்கத்தில்
தப்பறு கோதளேச்சுரமாமலையொடு சிங்கணப்பூருஞ் சார்ந்தவூரில். (ருஅ0)

சரோவரமென்றுறு தடங்கண்டதின் மூழ்கிக் கூடவந்தோர் தம்மை நோக்கி
ஒரோ நால்வர்க்கோதன மீங்குறல் வேண்டு மென்னவவருடனே செய்ய
ஹரோபவனென்றம் மலையிலுறுஞ் சம்பு நக்கனநுயடைந்துலோக
வரோதயர் பாற்சடா மருடத்தொடு பூதியுடம் பெல்லாம் வயங்கக்கையில். ( )

பலிவாங்கு பாத்திரங்கொண்டெதிர் நின்றிங்கும்மை நெடும்பகலாய்க்காண
மலிவோங்கு காதலுட னுபவாசங் கொண்டிருந்தேன் வந்தீரின்றென்
நலிநீங்கப் போஜனந்தந்திடல் வேண்டுமெனலு மன்பர் நயந்திருக்கப்
பொலிவோங் குமா சனந்தந் திருத்தியுபசார மிகப்புரிந்துபோற்றி (ருஅஉ)

சமையல் செய்தபின்பு கங்காஜி மவாளை நோக்கி யிங்கியாந் தங்குகின்ற
அமைவில் வந்தவதிதிக்குப்போனகந் தந்தானபின்ன ரமுதுசெய்வோம்
கமைவினென்னக் கங்காஜி யப்படியேபோனகமோர் கலத்தமைக்க
உமைகொழுன ஞல்வருக்குமுள்ள போனகமெல்லா முண்டுதீர்த்து. (௫௮௩)

கரசுத்திசெய்து கொண்டு தாம்பூலமும் பெற்றுக் கண்ணனன்பர்
வரசுத்த முகநோக்கி யாசிசொல்லித் தானுறையு மலைபோய்ச்சார்ந்தான்
பரசுற்றுக் கங்காஜியன்பரோ நீர் சொன்னபடியே நன்று
விரசுற்றுநாமுஞ் சாப்பிடலெய்து மதிதி பசிவீயாதென்று. (௫௮௪)

பாத்திரங்களிடையீ மொய்யாதபடி மூடிவைத்துப் பகரூர்சார்ந்து
சீர்த்திரச் சாமக்கிரிகை சேகரித்துக்கொடு வந்துசமையல்செய்யப்
போர்த்திருந்த பாத்திரத்தைத் திறக்கவவற்றிற்கறி போனகம்பொருந்த
நேத்திரத்திற் கண்டு வியப்பெய்திய ரனதிதியாய் நேர்ந்தானென்று. (௫௮௫)

தெரிந்தன்பர் சேவைதன்னுற் சிவனுருவங் கண்காணச்சேர்ந்ததென்று
விரிந்தமகிழ் கொண்டந்தப் போனகத்தை மூவருந்தாம் விரும்பியுண்டு
திரிந்துபல தீர்த்தமுஞ் சென்றுடியங்குச் சிறந்தசினகரத்துஞ்சேவை
புரிந்துபின்பு தேகுவெனு மூர்க்குவந் தச்சுதனுமம் புகழ்ந்திருந்தார். (௫௮௬)

வேறு.

ஒருதினங்கதையு ளுற்றுறுபோதிலு வணகேதன னுமமகத்வம்
பெருகவோதுவதினும நடந்தும் பேசிலொவ்வரடி பேர்ப்பதனுக்கோர்
அருமகப்பல னடைந்திடுமென்று ரன்னவாறெவரு மறைவுறலுற்றார்
கருதுமோர்திரு நனுமமுளைத்து க்கைக்கயிற்றின் முடிகட்டிநடப்பார் (௫௮௭)

இன்னவாறு பனிரண்டு மதிக்காறியலுந்நாளிலொருவன் றனைநாளும்
துன்னுறும் பிரமரக்ஷசுதானே தொலையுமாறரி ஹரோச்வரமூற்று
மன்னுசேவை செய்துவந்தனனோர் நாள்மருவு மப்பிரமரக்ஷசவற்கு
முன்னமொய்தி யொருயக்ய பலத்தைமுந்தெனக் குதவிலுன்னை விடுத்தே.(௫௮௮)

மூத்தியெய்துவனெனச் சொலவந்த மொழிவினுவி மறையோனதுசிந்தை
மெத்தவுங் குலைதலாயினியக்ஞ வினைமுடிக்கும் வலியின்றென வேபின்
எத்திசைக் கணுமலைந்த விடங்களெய்துறும் ஜனனைநோக்கி யெனக்கோர்
சுத்தயக்ஞ பலனீதிரொனுமுன் சொல்வியும் மொருவருந்தரவின்றி. (௫௮௯)

லோகமென்பதி யடைந்த விடத்திலுற் றுளோரையும் வினவவொருத்தன்
யாகநன்பல னளிப்ப னெனுமானுமமோதி முடியிட்டதி லொன்றை
வேகமா யுட னறுத்ததிலேநீர் விட்டுவந்தமறை வேதியனுச்சி
ஆகவப்புன றெளித்தலுமேவியமர்தரும் பிரமரக்ஷசுமுத்தி. (௫௯௰)

எய்தலுற்றதது வெய்தியபார்ப்பா னிருநிலத்தில் விழலாகி யெழுந்தியான்
உய்த லுற்றனனெனக் களிகூர்ந்தா னுற்றவர் செயலறிந்தவர் யாரும்
செய்தவப்பெருமையான் மிகுமன்பர் செப்புநாமவலி யிப்பொழுதிங்கு
மெய்தழைக்க விழிகண்டனமென்று மெத்தவுங் களிவிளங்கினர் மாதோ. ௫௯௧

நண்டுதேண் மதியினன் னரிநாளினண்ணு பண்டரிநனுது மெயன்பர்க்
கண்டுறுங்குளிர் சுரத்துட லெய்ததாக யாத்திரை தவிர்க்கு மிதற்கென்
கொண்டுதீர்துமெனவே யஞருள்ளங் கூடவாமதிமுகிற் புனல்காணு
தெண்ளெங்கலுறு கன்றுசகோரமோர் கொள்சாதகம் வகுலியெனவன்பர் (௫௯௨)

பாண்டுரங்கனடி கண்டிலராகிப் பரிதபித் துறுதலாயி னரந்நாள்
ஈண்டுமீரொழு சதக்கருடன்மீ தெழுதுறுங் கொடியிஞோர் திரளெய்திற்
றுண்டுவாழ்வுறு மெயன்பரையுங்கூ உயணிகொள் பண்டரியடைந்திடுதற்கு
நீண்டுகூறுமரி நாமம்வளருள்ளே நிறைவுறத் தெரிதலாகி மெயன்பர். (௫௯௩,

வருமவர்க்கு மரியாதைகள் செய்ய மனைவிடுத்துவெளிவந்தெதிர்கொண்டு
பெருகுமவ் வவர்தமக் குறலான பெருமைசெய்து துதிபேசினராகி
மருவுகண் களிடை நீர்பெருகச் சீர்மன்னு பண்டரி நன்மாலை நினைந்து
கருதுமன்பின ரொலோருமெதிர்ந்துன் கமலபாத மலர்கண்டுகளிக்க. (௫௯௪)

யாரொருத்தனு மெதிர்ந்தடி காணுதிங் கிருக்கவினை யென்செய் துளேன்முன்
மீனிருத்து துவசத்தனை யீன்றவிட்டலாவடி யென்மேன்முனிவேனீ
தாளருட் கண்மலர்கொண்டெனைநோக்கிற்சாருமிங்கிவரொடெய்தியுனைக்கண்
டானமெய்ப் பரவசத்துடனின்பி னுடல்பாடல் புரிகிற்கிலனேயோ. (௫௯௫)

என்றுபற்பல விதத்தினை வாகியிருப தோடினை யிரட்டியபங்கம்
நன்றுநீட்டிய வணண்ணுறு வோர்பானல் கிவிட்டலனிடத்திது தந்து
துன்றுமென்குறை யுநன்கவ னெண்ணச் சொல்லுகென்று விழிநீர் சொரிதந்து
நின்றுமற்றவர் தமக்குப சாரநேய முந்தழுவலுஞ்செய்துநின்றார். (௫௯௬)

நிற்கயாத்திரை செல்வோரிவர் நேரா நிலைதனக்குளம் வருந்தினராகிச்
சொற்கைவீணை மிளிர்தாள மிருதங்கத் தொனிமுழங்கஹரிநாமமொழிந்து
எற்கவின்குலவு பண்டரியெய்தி யெதிரும்வைணவரொடின்புபொருந்தி
ஒற்கமின்றுபணி வுற்றுவிராவியொருவருக்கொருவர்தழுவிநீராடி. (௫௯௭)

புண்டலீகரடி நண்ணிவணங்கிப் போற்றியோங்குறு புரத்தைவலஞ்செய்
தண்டமேவ நிமிர்ககபதி கம்பத்தரு கணைந்துபணிவுற்றரிநாமம்
கொண்டபாடல்பல கூறினர்மேவிக் கோயிலிற் குலவுவிட்ட லனைக்கண்
கண்டகங் களிதுளும்ப வணங்கிக் கவினுடற்றழுவியன்புகனிந்து, (௫௯௮)

குவிர்சுரத்தோடுறு மன்பர்கொடுத்த குறைவில் பாடலடிமுன்னுறவைத்துத்
தெளிவினின்னெதிரடைந்து வணங்கத் திறமிலாமலுனதன் பரிரங்கித்
துளிகணீரோடுறுசெய்கைநினக்கேதோன்றுநாங்களெதிர்சொல்வதுமுண்டோ
அளிநிரம்பு கருணாநிதியே யென்றனைவருந்துதி புரிந்தனராக (௫௯௮)

விட்டலன் சொலல் விருவுமுனுள்ளம்விதிர்விதிர்த் தலரின் மின்னினை நோக்கி
மட்டிலென்னது மெயன்பனடந்து வருவதற்கு வலியின்றி வரைந்து
இட்டவென்கண் வரவிட்ட வபங்கங் கெழுமல் கண்டெனுள மினைகிறதாதல்
பெட்டவன்பனிடை நாமடைவுற்றுப் பெரிதனுனிலை யுசாவுதல் வேண்டும்.(௬௱

என்றனன்வின வியொண்கமலப் பெணினை விலாயுனை வணங்கவனேகர்
துன்றுகின்ற தினமின்ற வணெய்திற்று களினின் சகுணவடிவு துலங்க
நன்றுசேவைசெய நாடினர்காணார் நலிவுமேவுவ ரெனச்சொல நாதன்
பொன்றதும் புசிறையொன்று விகங்கபூபதிக்கண் விழிபோக்கியுரைப்பான்.( )

ஈதுகண்டவுட னென்வயின் வல்லேயெய்து நீகருடனேறியெனுவங்
கோதுறுங்கடித மொன்றெழுதித்தந்து வணவேகி நகருற்றது காராம்
சாதுதன்வயி னளித்திது தன்னைத்தக்க நின்பிடரி லேறுறவேற்றிப்
போதுகொண்டவனை யென்னலு மந்தப்புட்கு நாயகனுடன் கொடுபோனான்()

ஒருகணத்தி லுயர் தேகுநகர்க்கு ளுற்ருேர் பண்டரியுறுந்திசைநோக்கிக்
கருதிவிட்டலனையே பரவசமாய்க் கண்கணீருக விருந்ததுகாராம்
அருகுவந்தவர் தமக்கு நினைப்புண்டாகவே யினிதியற்றிய நந்தன்
திருமுகந் தனைவழங்கி மெயன்பீர்தேக நன்கிலது தேர்ந்துமையின்றே. (௬௱௩)

[க்கக்
முதுகிலேற்றி வருகென்றெனைவிட்டான்மொய்துழாய்முகில்விரைந்துமைநோ
கதுமெனப் பிடறிலேறுக வென்னக் கருடனேதுத றெரிந்து துகாராம்
எதுகுலன்றிரு முகத்தைவிழிக் கண்ணினித னைத்ததையவிழ்த்துடனேக்க
முதுவைகுந்த முறுமளவும் விலங்காமுந்துமாயுள்பெறுகிற்க துகாராம் (௬௱௪)

இன்னுமென்னிரு விபூதிகளுக்கு மிறைவனுகவினி நீயெனிடத்தின்
மன்னிநோக் கவலியின்றி யிருக்கும் வகையறிந்துன் வயின்வந் துனைநோக்க
உன்னிலீண்டுமெகிழுற் சவகாலமுற்றதா லவனுறற் கொழிவில்லை
பன்னுமெற் கதுதனுலி விகங்கபதியை யுய்த்தனனவன் பிடர்மேனீ. (௬௱௫)

ஏறியிங்கு விரைவிற் புகுகென்ன வெழுதும் வாசகமனைத்துமுணர்ந்து
பாறுதம்பதியை நோக்கினரைய பரமனேறு திருவாகனமான
மாறினின் முதுகில்யானினிதேற வாய்க்குமோவிது தகாதினியுய்த்த
நாறுபைந்துளவனின் முதுகேறி நண்ணல் வேண்டு மிவனுன் மகிழ்வெய்த.( )

என்றடிக்கடி பணிந்தன ரிவ்வாறியலுகின்ற செயல் யாவுமுணர்ந்து
துன்றுபுட் பதிவிரைந்தனர் மீண்டுதுளவினனடி யடைந்துவணங்கி
நன்று சென்றது நடந்ததுமெல்லா நவிலலுந் திருவினயகனுள்ளம்
கன்றிமென்மலரினங்கையைநோக்கிக்கடுகியாம்புரிவதேதினியென்றான் (௬௱௭)

என்னலுங் கமலமங்கைமணுளா வினியெனே புரிவதவ் வயின்யாமே
நன்னருற் சவமுடிந்த பினேகிநன்கு கண்டுவருவோ மெனநாதன்
அன்னவாபுரிது மென்றமர்வாக வடைவினன்கு தினமானபின்வந்து
துன்னும்வைணவர்கள் பண்டரியென்னுந் தூயவூர்தொழுதுபின்புதொடர்ந்தார்

பழுதில்வெண்ணெய் விளையாடல் செயக்கோபால மாபுரமடைந்து பயின்று
முழுதுமின்பினிடை மூழ்கினராகி முற்றுமாலரிதனும மொழிந்து
வழுவில்விட்டல னினல்விடைகொண்டு வந்தவூர்புகவழிக் கொடுபோனார்
அழிவிலின்புபெறுகின்ற துகாராம வரினேவுமவரவர் வயினுற்ருர். (௬௱௯)

உற்றபோதிலவர் பண்டரி நோக்கியுன்னி நின்றபடியே யசைவின்றி
நிற்றல்கண்டனர் வியந்திவர்தீர நீணிலத்திலெவருக் குறுமென்று
மற்றையன்பரை மகிழ்ந்துவணங்க வந்தவர்க்குமரியாதையொடன்பர்
முற்றுமன்பொடு தழீஇனரோத்த முந்தினோர்கள் பிரசாதமளித்தார். (௬௱௰)

தந்தசாமி பிரசாதமருந்திச் சாமிபொன்னினுடனே சுகமேயோ
இந்தவுற்சவமு நன்குவிளங்கிற்றே கொலோவினிது கண்டுறுநீவிர்
முந்துரைத்திொன வுற்சவ நன்றேமுடி விலாமுதல் வனுஞ்சுக மென்று
சிந்தையிற்களிதுளும்ப விசைத்துச்சென்று கூடினர்செலுந்தமதூர்க்கே. (௬௱௧௧)

பண்டரிக்கு ளுறைபங்கயமென்கட் பரமனெண்முடியின் மீதுகிரீடம்
குண்டலஞ்செவிகளிற் கவின்மேவக்கொண்டு கைகளில் விளங்குறுசங்கம்
மண்டழற்றி கிரிதண்டொடு வல்வில் வலியகட்க மிலகப்பொனிறைட
தண்டழைத்துளவொடொண்மணிமார்பிற்றழைவுறப்பலகலன்கடயங்க(௬௱௧௨

பெண்களுக்கழகு தந்துவிளங்கிப் பெருகுறுந் திருவுடன் கருடன்மேல்
கண்களிப்பவிவர் கின்றனனாகிக் கருதுதேகு நகர்வந்து துகாராம்
எண்களிக்கமுன ரெய்திமெயன்பர்க்கின் புறத்தழுவவெய்தவசம் போய்
விண்களிக்க வமுதந்தரு மொண்சீர் விமலன் வந்தனனெனக்கண்விழித்தார்.( )

கண்டுபொன்னடிவணங்கலுமண்ணிற்கவிழ்குழந்தையை யெடுத்தணை தாய்போல்
கொண்டுமார்புற வணைத்தனனையன் குளிர்வுகொண்டுள மகிழ்ந்து துகாராம்
சண்டனிந்து பயிறம்மக மேவச்சௌரி செங்கைமலர்பற்றினரோகி
விண்டுபொன்றொடு விளங்க விருத்திமிக்கசீர்பல விழைந்து துதித்தார்.(சுகச)

துதிவிரும்பி யுறுகண்ணன் முனின்ற தொண்டரைப்பரிவுகொண்டுநோக்கி
மதியினோய் பசிமிகுந்த தெமக்குவருக வுண்டியெனமற்றதுகேட்டுள்
வதிதருந் துணைவி தன்முகநோக்கி வல்லையாகவுணவென்றுவகுத்தார்
பதியுறைந்தமக ளப்பமமைத்துப் பற்றிலைக்கறி கடைந்து படைத்தாள். (சுகரு)

அமுதுதேவருண வன்றருளை யனப்பமோடி னிதிலைக்கறி துய்த்தான்
குமுதவாய்மலர் மினோடிகை சுத்திகொண்டுபின்னரவணின்றதுகாராம்
தமதுளங் களிதுளங் குறவார்த்தை தந்துபற்பல பினவர்விடைபெற்றுச்
சமமிலொண் கருடன் மீதுயர் பொன்னுந் தானுமேறியுறு பண்டரிசார்ந்தான்.

வேறு

ஒருமறையோன்விவேகசிந்துவெனுங்கிரந்தந்தனைப்பாராயணஞ்செய் தோர்ந்து
தெருளுறுவான் றுகாராமர் பெருங்கீர்த்தி தனையெவருஞ் செப்பக்கேட்டுக்
கருதுளத்தில் வைகுந்தவாசன் வாசத்தலமாய்க் கலந்தபோது
வெருவலுறுங் காடுமோடுகளெல்லா மலைவானேன் வீணேயென்று. (சுகஎ)

அன்னவரை மதியாமல் விவேகசிந்துதனைக் கேட்கிலமையு மெய்ம்மை
என்னவுன்னித்தேகு நகர்வந்திந்தி ராயணிதிரத்திருந்து
பொன்னமர் மார்பன்றிரு நாமம்புகன்று வைகுமவர்தம்பாற்போந்து
நன்னரளாய்த் துகாராமர் தமைநோக்கி வினயமொடு நவிலுகின்றார். (சுகஅ)

ஸ்ரீமுகுந்த ராஜனாற் செயப்பட்ட விவேகசிந்துதனையத்திரத்
தாமளவு படிக்கின்றே னீர் பிரியத்துடன் கேட்கலா லீதொன்ன
நாமமொனுந் துகாராமர் நன்றென் றோர்கம்பளத் தாற்றலை யுடம்பு
தாமெல்லா மறைவுற மூடிக்கொண்டம்மறையவற்குச் சமைவுசொல்வார்.(

உலகிலுறு சராசரங் கடமைநோக்கிக் கொண்டுவினவுறிலெனக்கு
விலகுமனம் வேறாகு மாதலாற் போர்த்தல்செய்து மேவுகின்றேன்
சொலவலநீர் சொல்லுமென்ன மறையவன்மெய்தானென்றுசொலத்தொடங்கி
அலகில்பொரு ளொருஜாம வரையுந் தான்படித்துச் சொன்னனங்கம்மா(சுஉய)

சொலுமளவுந் துகாராமரோ தொன்றும் பேசாமற் றுடிப்புறாமல்
உலைவின்றி யுறல்கண்டு மறையவன் கம்பளத்தை விலகுறுத்துண்ணோக்க
நலவன்பரிரு செவியுமிருவிரல் கொண்டுறைப்புதைத்து நாமமோதிச்
சலசவிலோசன னடியைத்தியானித்துக் கொண்டிருந்தார்)தவறாமல்.(சுஉக

அன்ன வகைதனைக்கண்டு மறையவன் சிந்தாகுல முயளவிறாரம்
தன்னிலிருந் திங்குவந்தோர் ஜாமமளவும் படித்துத்தளர்ந்தேன் வீணே
என்ன வருந்துறுபோதிற் றுகாராமரவன் முகத்தையேறநோக்கி
மன்னு கருமுகி னிறத்தோன் சகுணவடிவிடை மனத்தை வைத்தேனாதல்.(

வேறேயொன் றிலுமுருசி தோன்றவில்லை யெனக்காக மிகுவருத்தப்
பேறுகாதும தூர்க்குத் தயவுசெய்து செல்லுமெனப் பேசக்கேட்டுக்
கூறுதொன்றும் பின்பு துகாராமர் தனைநோக்கிக் குருசுவாமி
மாறேது மிலாதவரி மலரடியை யான்காண வருக்க வென்று. (௬௨௩)

அடியின்மிசை நெடிதுவீழ்ந் தழுதிந்த விவேகசிந்தை யநேக நாளாய்ப்
படியின்மிசை யான்படித்துப் பயனென்றுங் காணாது பலர்பாற் சென்று
கொடியனியான் கூறியா ணவமீறித் திரிந்தும்பாற் குறுகியிந்நாள்
கடியமனத் துடன்பரிட்சை செயவந்த பிழைபொறுத்துக் காத்தல்வேண்டும். ()

அருளுடையீர் பாண்டுரங்கற் கன்புடையீர் அடியர்களுக் கனுக்கிர கிக்கும்
பொருளுடையீர் மருளுடைய புலையர்தமை யீடேற்றும் பொருவிலாத
தெருளுடையீர் சீவகாருணியமுடை யீரொன்று செப்பி யுள்ளத்
திருளுடைய விதோபதே சஞ்செய்க வெனவேண்ட விரங்கி யன்பர். (௬௨௫)

அன்னவனை யருகழைத்துச் சிரமீது கரகமல மமைத்தி லங்கும்
பொன்னவனை யுரத்துவைத்தோன் றிருநாம மந்திரத்தைப் போதஞ்செய்து
நின்னதூர் தனக்கேகிப் பஜனைபுரிந் திருத்தியெனப் போக்கி நேய
மன்னுதுகா ராமர்தம தில்வந்து திருமாலை வழுத்தி வாழ்ந்தார். (௬௨௬)

வேறு

மற்றொரு தினத்தயலி லோகமெனவாழூர்
உற்றவர்கள் கீர்த்தன முளுற்றுவதுகேட்க
நற்றினர் மெயன்பரை யழைத்து நகர்நண்ணித்
துற்றவினிதாகிய சுவைப்பத மமைத்தார். (௬௨௭)

யாருமினிதாயுண வயின்ற பினிராவில்
சீரினரிகீர்த்தன மியம்புதல் செய்வித்துச்
சாருமுதயத்திலியலராதி சமைத்து
நேரின் மகிழ்வுற்ற பினிரம்பிய மெயன்பர். (௬௨௮)

ஒருவருமுறுமலு வருற்றவொரு வாவிப்
பொருபுனலிலாடியரி பூசனை புரிந்தார்
வருமளவிலாடு புனல்வாவி யுவர்மாறிப்
பருக நலவின்புனல் பரந்துளதெநாளும். (௬௨௯)

பின்பொரு தினத்திரவு தன்னிலரிபேரோ
மன்பொருவில் கீர்த்தன மகிழ்ந்தனருரைக்க
அஃபினளவில்லவரடைந்தனர் வினவி
இன்பின் மிகுபோதிருவ ரெய்தினர் துறந்தோர். (௬௩௰)

அத்துறவினோரிரு வருந்தனி மெயன்பர்
ஒத்துரை செயுங்கதையிலோது திருநாம
பத்தியை நிறீ இப்பழகு சாதனைகளிற் சீர்
உத்தம நன்மால் பெயருரைப்பதெனவோதி. (௬௩௧)

எக்கருமமுஞ் செயவியன்றதுவுமாகி
முக்கியமதாகு நமுகுந்தனதுநாமம்
தக்கதொரு நான்கு வருணத்தினர் தமக்கும்
மிக்கபவ நீங்க வெளிதாகவும் விளங்கும். (௬௩௨)

விண்டு பெயரோதுவதின் மிக்கதிலை யென்று
கொண்டுரை செய்கின்றது குறித்துறு துறந்தோர்
மண்டுசின மாயவனொரீஇ வெளியில் வந்து
தண்டுதலிலாத நகராடலை வனிற்போய். (௫௩௩)

நீடுலகம் யாவுமனு நீதிபுரிதாது
கோடு வெறு மன்னவ குலத்திழிதலானோன்
மாடுதிரு நாமம் வினவத்தகுவ தோமால்
பீடுரை செயத்தகுவ தோவிழி பிறப்போன். (௫௩௪)

சாது ஜனராகியியல் சத்கருமமேசெய்
வேதியரை மால் பெயர் விளம்பும் வகைசெய்து
ஆதியிலவர்க்குரிய காரிய மனைத்தும்
தீதென விடுக்கும் வகை செய்தனன் மயக்கி. (௫௩௫)

கருமவழி ஞானவழியைக்கடிதல் செய்து
மருவுமறை யோர்தனை வணங்குறவி யற்றி
குருவென வுயர்ந்து வழிபாடு கொளுகின்றான்
ஒருவனிழி சூத்திர குலத்துறு துகாவே. (௫௩௬)

திருமறையோரென நிலாவுதல் செய்கின்றீர்
சீருறுபுறவிலின செய்கை தெரியீரோ
சாரும்வகை கூவியவனுக் குரியதண்டம்
நேரும்வகை செய்வதிலை யேனுயிரை நீப்பேம். (௫௩௭)

என்றனர்க மண்டலமு மேந்து திரிதண்டும்
நின்றநிலையே விழவெறிந்து நிமிர்சீற்றம்
துன்றியிவை சொல்லுமளவில் வினவுதோன்றல்
நன்று பொறு மென்றவரை நோக்கிநவில்கின்றான். (௫௩௮)

சீவிரனசெய்து புகழ்ந்திறு துகாராம்
மேவும்வகை செய்வனிவண் மேவுறில் விவாதம்
ஓவிலது செய்பொழுது தோல்வியுறு வோருக்
கேய்வதொரு தண்டமதி யற்றுறுவனென்றே. (௫௩௯)

லோகநகருற்ற மறையோரொடு துகாராம்
வேகமொடு மேவும்வகை பத்திரம் விடுத்தான்
ஆகவருபத்திர மறிந்தவ ரெலோரும்
ஏகின்முடிவாவதெவனோ வெனவினைந்தார். (௫௪௰)

அன்னவர்வருந்துத லறிந்தனர்துகாராம்
என்னவரினுந் தடையியற்றிட விடோபா
நன்னருறுகின்ற பொழுதே னலிவதானீர்
இன்னல்விடுகென்ற பயமீந்தன ரெழுந்தார். (௫௪௧)

தாளமுடன் வீணைமிருதங்க மொலிதங்க
ஆளரித மைமயரா தறைதல்கொண்டு
நீளவருவோரொடுநிறைந்துறுபுறவின்
காளமுகின்மேவு பொழிலெய்தினர் கலந்தார். (௫௪௨)

ஊரருகிலுற்ற பொழிலுற்றபுனன் மூழ்கித்
தீரமதிருந்துபுரி பூசைசெய்த பின்பு
நாரணனுமை நவில்கீர்த்தன நயந்தங்
கார்வமொடு செய்துற வறிந்தன ரவூரார். (சாசரு)

கீர்த்தனம் வினவமகிழ்கின்ற நினைவோடு
சீர்த்திறம தாயபொருள் செங்கைகொடுவந்து
தீர்த்தனடியா னெதிர் சிறப்பு மிகவைத்து
கூர்த்ததிறலன் பரடிகும்பிடுதல்செய்தார். (சாசச)

நாடுறு மெயன்பருற நண்ணியதுதாது
கோடுவெனு மன் னுணர்தலாகி யெதிர்கொள்வான்
பீடுறுசுமங்கல மொடெய்த விகல்பெற்று
நீடுதுறவோ ரிருவரும் வழியினேர்ந்தார். (சாசரு)

சூத்திர குலத்துறுதலாகிய துகாராம்
பேர்த்திய னடக்கைகள் பெருந்தகை நமக்கு
வார்த்தை பலவாக முன் வகுத்ததை மறந்து
சீர்த்திரமதாக வெதிர்செல்வதெனை யென்றார். (சாசசா)

என்றவர்சொலும் பொழுதிலேந்த லுலகியாரும்
சென்றெதிர் கொளும்பரிசி யானுமெதிர் செல்கைக்
கொன்றுவன் விவாதமதி லோரமதிலாமல்
நன்றுநடுவே புரிவனென் றெதிர்நவின்றான். (சாசஎ)

அன்பரிடை யெய்தியெதிர் பூசனையமைத்து
முன்புறவணங்கி மொழிகீர்த்தன முயன்றுள்
இன்புறுப லோரொடு மிசைந்தினிது கேட்டு
மன்புள கரும்பிய வசத்தொடு வதிந்தான். (சாசஅ)

அந்தவமையத்தொரு ஜடாமுனியனுகி
சுந்தரதி கம்பரன் விபூதிமெய்துலங்க
வந்துதிகழன்பரை வணங்கி யுமைநோக்க
முந்துநெடு நாணனி முயன்றுகொ டிருந்தேன். (சாசக)

இன்றுநிறை வேறின மனோரதமெனக்கென்
றன்றவரை நன்குதழு விக்ககன மண்மித்
துன்றின னிருந்தவெவ ருங்களி துளங்கி
நன்றிவ ணடைந்தவிவ னரிபதிதானே. (சாருய)

மூர்த்தியெனு மூவருரு வாகிமுயலுந்தத்
தாத்திரைய ரோவென வியந்தனர் தழைக்கக்
கீர்த்தன முடிந்தவுட னைரதிகிளர்த்திச்
சீர்த்தபிர சாதமெவ ருக்குமருள் செய்தார். (சாருக)

அன்னபொழு தங்குமறை யோர்திலகனான
மன்னனொடு மாலடி யர்தங்கழல்வணங்கி
என்னதுபதிக்கினிதி னெய்தியெமை நீவிர்
நன்னர்புரி கிற்கென நயந்தினி துரைத்தான். (சாருஉ)

நன்றென நகர்க்குளுட னண்ணினவரோடு
சென்றன ரிருக்கவர சிந்தவுழை சேர்ந்தங்
கொன்றினமொ லாருமினி துண்டபினர் மாலை
துன்றுமளவிற்றுறவி ேனாரிருவர் துன்ன. (சுருங)

வைத்தரச னீரிருவ ரும்பொரு துகாராம்
மெய்த்தகதை செய்யுமள வாகியவிவ்வேலை
ஒத்தன விவாதம துனுற்றுமி னுனுற்றில்
எய்த்தவரை யொத்தபடி யிப்பொழு தொறுப்பேன். (சுருச)

தப்பவிடு கின்றில னெனக்கடிது சாற்ற
ஒப்பியிரு வோருமு னுடற்றிவனை வெல்வோம்
இப்பொழுதுபாருமென வெய்தினர் துகாராம்
அப்பொழுது கீர்த்தனையி லன்பினுரை செய்வார். (சுருரு)

வேறு

வான்மீகி யஜாமேளன் பிரகலாதன் கணிகைவன் கஜேந்திரன்
ஊன்மேயுந் தவளைதுரு வன்றிமொள பதிமுதலோ ருண்மையாக
மான்மேவுந் திருநாமம் வழுத்தியந்த மகிமையாலன் ருேவானம்
தான்மேவி னுரிதனில் வேறில்லை சாதனங்க டாமுண்டென்று. (சுருசு)

சொல்பவனின் மூடனில்லை யெனநாம சித்தாந்தத் துணிவுகூறி
எல்லவரும் விட்டலன்ற னுமமேபஜியுங்க ளென்றுசொல்ல
நல்லவவை தனிலிருந்தோர் யாவரும் விட்டலனும நவின்றுதத்தம்
வல்லவுடன் மறந்துவிடோபா மயமா யசைவற்று வதிதலானுர். (சுருஎ)

எதிரிருந்த துறவினர் தாமிருவருந் துகாராம சாமிபாதம்
முதிருமன்பு கொண்டெழுந்து சாஷ்டாங்கத்தொடு வணங்கிமுகுந்தனும்
துதிபுரிந்தா ரதுகண்டு தாதுகோடெனு மன்னன்றுற வோரேநீர்
மதிமிகுந்த துகாராமை வெல்லவந்திங்ஙனம் வணங்கல் வழியன்ருதல்.(சுருஅ)

உமைவேட தாரிகளென்றுன்னு கின்றேனி னித்தண்ட முமக்கு ளுற்றச்
சமைவுறுகின்றே னெனலுஞ் சன்னியாசி களரசே துகாராம்சாமி
இமையவருங் காண்பரு நாராயணனுய்ச் சங்குசக்கரங்கை யேந்தி
அமைவருந்தோணுன்கொடுதோன்று தலாலேவணங்கினம்யாமெனவறைந்தார்.

அறைவதுகேட் டரசனி வரரிபஜனைக் காகாதாராத லாலே
சிறையிடைவைத் தொறுப்பலெனச் சீறுதலுந் துகாராம சாமிதேர்ந்து
முறைபுரிவோ யிவரையினி முனியேலென் றமைவு செய்துமுகுந்தற் காங்கே
நிறைவுறமங்க ளாரதிசெய் தெல்லோர்க்கும் பிரசாத நிரப்பல் செய்தார். ( )

ஆனபின்புமுன் பிவர்தமருள் பெறுகோரடோபா வென்பான் பிராடா
தானெனு மூர்போய்ச் சேர்ந்தான் புராணம் வாசித்தங்குச் சார்தலாக
ஞானமகாபண்டிதர் சூழ்ந்தொரு சுலோகத்துக்கு நன்கருத்தம்
ஊனமுறவுரைப்பது கேட்டுப் பிசகென்றுள்ள பொருளதற் குரைத்தான். ( )

வேறு

வினவியாரும் வியந்தின்ன மூடனுக்
கினநன்ஞான மியைந்த தெவ்வாறெண
மனதிலெண்ணிப் பொருள் சொல்லும்வல்லமை
எனவிதத்துனக் கெய்திய தென்றனர். (சுசுஉ)

என்னலுந் துகாராம ரினிதருள்
மன்னிவாய்த்துள னென்றனன்மற்றவர்
பொன்னின்மார்பனைப் போற்றுகின்றோரருள்
துன்னில்யாவுந் துலங்குமென்றாரரோ. (௬௬௩)

அன்பர்தம்மரு ளாவிவனெய்திய
இன்பஞானத்தி னைச்சிஞ் சுவடிவாழ்
மன்புவிச்சுரர் கேட்டுமெகிழ்ந்தவர்
நன்புரத்துற நாடியொருவனை. (௬௬௪)

போயழைத்து வருகெனப்போக்கினார்
ஆயவன்றுகா ராமரனுகிடம்
மேயநாளவர் சொல்லும்வியன்கதை
தூயசிந்தையிற் கேட்டுடன் றுன்னினான். (௬௬௫)

விழித்தகண்கள் விழித்தபடிக்குறச்
செழித்த வன்பின வசஞ் சிறந்தவண்
பழுத்த வின்னிசை பாடுகின் றாரொடும்
தழைத்தெல் லோரொடுந் தானுமயங்கினான். (௬௬௬)

யாரு மெய்ம்மறந் தெய்துமப் போதவண்
சாருநாதன் றலத்தில் விளக்கிடை
நேருந்திச்சுடர் நேர்ந்து விதானத்திற்
சேரும் யாவுஞ் சிதைத்திட லாயதே. (௬௬௭)

அன்னகாலத் தணிமிகு கோந்தியா
வென்னுமூரிடை யெய்துந் துலுக்கரில்
மன்னுசக்கிலிச் சேக்கு மஹம்மது
முன்னுஞான முதிர்ந்து விளங்குவோர். (௬௬௮)

அனைவரும் வந்துகேட் டங்கிருக்கமா
மனைமுனிந்தவன் மாக்கதை செய்துகொண்
டினைவதின்றி யிருந்தவர் தாமெழீஇப்
புனைவிதானத்தைப் போக்கித் துடைத்தனர். (௬௬௯)

துடைத்து முன்பிடந் துன்னுதல் கண்டவர்
அடைத்த வைம்புலத் தீரிவ் வமையத்திற்
கிடைத்துச் செய்ததெ னென்று கிளத்தலும்
படைத்தசெய்கை பகருகின் றாரரோ. (௬௭௰)

ஓங்குதேகு வெனப்புக லூரிடைத்
தீங்குதீரரி சேவடி வாழ்த்துவோர்
ஆங்கு மால்புகழ் செப்புமப் போதரி
பாங்கு மேற்கட்டி தீப்பற்றிற் றுயதே. (௬௭௧)

அந்தத்தியை யவித்துத் துடைத்திவண்
வந்துற்றேனென மற்றதுகேட்டவர்
முந்துற்றார்தெரிந் தாற்றில ரோமுதிர்
உந்தத் தீயினை யென்ன வுசாவினார். (௬௭௨)

சில மெய்கதை செப்புகின் றோருடன்
மாவினும மகத்துவங் கேட்டவண்
சால யாவருந் தம்மெய் மறந்தனர்
ஏலும் வெந்தழ லெய்தலறிந்திலர். (கூஎங)

எனலு மங்குறை யீசனே யாயினும்
அனலவித்தருள் செய்கில ரோவென
வினவினரவ் விமலன் மெய்யன்பர் தம்
மன நிலாவி மயங்கின னென்றனர். (கூஎச)

வினவி னோரந்த மெய்யறி வேமெனு
அனைய தேருக்கோ ராளையனுப்பினார்
துணைவுடன் சென்று சோதித்து வந்தவன்
இனையர்தேற வியம்பினன் மெய்யெனு. (கூஎரு)

தேறி யாவருஞ் சேக்கு மஹம்மது
வீறு ஞானம் வியந்து கொண் டாடியே
மாறின் மற்றவர் தாள்கள் வணங்கியங்
கீறிலின்பத் தழுந்தின ரொன்பவே. (கூஎசு)

முன்பு சிஞ்சுவடி நின்றுமுந்தினேன்
அன்பின் மூழ்கி யவசத்த னயன்பர்
இன்புநீட வியற்றுங் கதைவினைய்த்
துன்பி லாதவண் டுன்னின னளுமே. (கூஎஎ)

அவனை யேவு மவரவன் மீள்கிலா
தெவ னெனுமற் றொருவனை யேவினர்
அவனு முன்புவந் தோனென லாகமற்
றெவனெனு வுய்த்த யாவரு மெண்ணினர். (கூஎஅ)

எண்ணினர் குலவேற் றத்தை விட்டுநாம்
அண்ணி யன்பனைக் காண னன்றுமென
உண்ணினைந் தங்கொரு வியெல்லோர்களும்
நண்ணுறுந் துகாராம ரறிந்தனர். (கூஎகூ)

தாமெதிர்ந்து தரிசிக்க வேண்டுமென்
றேமனங்கொ டெதிர்வரக் கண்டனர்
நாம நான்மறை வல்லவர் நண்ணினோர்
நேமமாக வணங்கினர் நின்றனர். (கூஅ0)

உம்மைக்காண வந்தோமெளி தாகவே
நும்மை யிவ்வழி நோக்கின மென்றவர்
தம்மை நன்கு தழுவி மகிழ்ந்தனர்
செம்மை யன்பரை நோக்கினர் செப்புவார். (கூஅ)

கலிவழங்குறு காலத்திலே நும்மால்
பொலிவதான புதுமை கண்மிக்கன
நலிவதின்றி நடத்துறுநீவிர்யார்
வலியிலேமுன்வழங்குகவென்றனர். (கூஅஉ)

என்னவன்ப ரிவர்க்கொரு சோதனை
முன்னர்க்காட்ட முயன்றன ராகியே
நன்னருருவைக்கீறினர் நாடுக
மன்னுநான்மறைவல்லவரோயென்றார். (சூஅங)

கீறுமவ்வழி நோக்கக்கிளர்ந்தன
வீறுபஞ்சு நிறம்புறமேதகு
பேறுசாலும்பிரமகுலத்தினர்
ஈறுகாணரு மீசனிவனொ (சூஅச)

உன்னியீச னுலககுருவென
மன்னினு னெனமற்றவர் சேவடி
துன்னியாருந் தொழுதனர் தோத்திரம்
பன்னினு ரவர்க்கன்பர் பகருவார். (சூஅரு)

பிருகுவென்னும் பிராமணன் காலுதை
மருவு ஸ்ரீ வச்சலாஞ் சனமற்றிதென்
றருள்சிறந் தெனதையன் வகித்தனன்
தெருள்சிறந்தனிர் செய்யத்தகுவதோ. (சூஅசா)

இழிகுலத்திலுற்றேனை வணங்குதல்
பழி நுமக்கெனப் பார்த்திலிரோபுவி
தொழுகுலத்தினி ரொன்றுதுதித்தனர்
வழுவிலன்பர்க்கு மற்றவர் கூறுவார். (சூஅஎ)

ஜாதியீன சண்டாளரோ யாயினும்
ஆதிநாம மறைகுவ ராயிலிம்
மேதினிக்குண்மிகச் சிறந்தோர்க்குறு
நீதிலாக்குலத்தோ ரெனத்தேர்ந்தனம். (சூஅஅ)

ராமநாம மியம்பியன்றோ வனத்
தாமதோர் புற்றமர்ந்தவ னுதியோர்
சேமமெய்திச் சிறந்தனர் ஸ்ரீஹரி
நாமகீர்த்தனத்தா லுயர் நன்மையீர். (சூஅகூ)

உம்மையாங்க ளுகந்து தொழுதுயர்
செம்மை பெற்றன மென்றுறச் செப்பிநீர்
எம்மையும்மடி யாரென வெண்ணுமென்
றம்மைநீ ரன்பரைத் தழுவிக்கொண்டார். (சூகூ0)

எங்களூருக்கெழுக வெனக்கொடு
தங்களூ ரிடைச்சார்ந்து தினந்தொறும்
செங்கண்மால்புகழ் செப்பவினவினர்
திங்களென்று செலச்சேவை செய்தரோ. (சூகூக)

அன்ன காலத்திலோர் குடியானவன்
மன்னவ்வூ ரிடைவாசி யென்றேறிமீத்
துன்னுறக்கத்தொடு செலத்தோமிலார்
புன்னுபண்டரி நின்றொரு பத்தர்தாம். (சூகூஉ)

மேவுபோதவனைக் கண்டுவீரநீ
தாவு வாசியிற் றூங்கினை சார்கின்றாய்
யாவதுன் செயலென்ன வினவினார்
வாவுவாசியில் வந்தவன் சொல்கின்றான். (௬௯௩)

வளமிகுந் துயர்தேகி நகரில்வாழ்
அளவிலன்பரரி கதைகேட்டனன்
உளநிரம்ப வொருமதி காறும்யான்
கிளர்இரா முழுதுந் துயில்கெட்டன. (௬௯௪)

அதனினித்திரை யென்னையமிழ்த்திய
திதனில்வேறிலை யென்று விளம்பினான்
மதனைத் தருமாலடியார் வினாய்
எதனிலெய்துவதிங்கென வெண்ணுவார். (௬௯௫)

நீரியற்கை நிரம்புறு தேகிவாழ்
சீரியற்கு முனைப்பொருள் செப்பியிவ்
வூரினிற் பெறலோங்குசன் மானம்யான்
சூரியற்கு முன்மின் மினிதுன்னுமோ. (௬௯௬)

ஆதலா லிவ்வகனகர் துன்னுத
லோதகாதெனவூர்ப் புறத்தேகினார்
ஈதுதேர்ந்து மெயன்ப ரொழுந்தவர்
போதுநீ ணெறிபோக விரைந்தனர். (௬௯௭)

சென்றுகண்டவரைத் தழுவிச்செவே
நின்றபோதவர் நேசமுடன்றழீஇ
ஒன்றலாகி மெயன்ப ரொளிர்முகம்
நன்றுநோக்கி நவிலுகின்றாரரோ. (௬௯௮)

இடபமா மதியில் லென்மகனுக்குக்
கடிமணஞ் செயக்காதலித்தேனது
முடியநீரருள் முற்றுகென் றோதலும்
திடமெய்யன்பர் நன்றென்றவர் சேரவே. (௬௯௯)

அழைத்துக்கொண்டு வந்தங்கவர் சேர்ந்துறத்
தழைத்தவோரகந் தந்து தினந்தொறும்
செழித்த கீர்த்தனஞ் செய்துறச்செய்தனர்
இழைத்த மற்றவரோர் மதியெய்தவே. (௭௱)

பண்டரிப்பரமன் பதம்பற்றிய
தொண்டரோ யினியென்பதி துன்னுற
மண்டுநல் விடையீகென மாறிலா
ஒன்றபோதன ரூரினர்க்கோதுவார். (௭௱௧)

இந்த நல்லவர்க்கியாவருஞ் சேர்ந்தொரு
வந்த மாய்வரி வைத்து மணப்பொருள்
தந்து செல்ல விடைதருவீரென
அந்த வூரினரவ்வகை செய்தனர். (௭௱௨)

தந்த வொண் பொருடானமை யாதென
வந்த தாசர் மனந்திருந்தாததைச்
சிந்தை கொண்டு மெயன்பர் திருந்தவூர்
அந்தணாளனை நோக்கியறைகுவார். (௭௱௩)

உம்மில் யாவர்வரி வைத்துதவுறார்
தம்மை யோதுகவென்னலுஞ் சாற்றினார்
செம்மை தீரொரு வன்பட்டு நூல் செய்வோன்
எம்மொடொத்தினி தீகிலனென்னவே. (௭௱௪)

ஈகலான்வயி னேகிமற்றி யான்சொன்ன
தாகவேண்டு திரின்னு மம்பொன்னென
வேகமோடவர் சென்றுற வேண்டினார்
போகநீர்பொரு ளின்றெனப் பொங்குவான். (௭௱௫)

காமம்வேரறக் கட்டவன் போற்றுகா
ராமரீகுமென நனிராவெலாம்
தாமரற்று கின்றனது தன்னினீர்
ஆமறப்பய னென்றடைந் தென்றுமே. (௭௱௬)

செய்யுஞ் செய்கைவிடுத் தறத்தேம்பினிர்
எய்தினீரொனையுங் கொடுத்தற்கென
வையக்கேட்டவன்றன் மனையாள்வந்து
வெய்யதன்கண வற்குவிளம்புவாள். (௭௱௭)

பெருமையிற் சிறந்தோர் சொலைப்பேணியுன்
அருகிலெய்திய வந்தணனைக்கடிந்
தொருவுகின்றனை யொள்ளிய தன்றிதால்
வருநமக்கினி மாற்றருந் துன்பங்கள். (௭௱௮)

ஆதலாருனக் காமள வீகெனக்
காதலாள் சொலலுங் கடுகிக்கனன்
றோதுமாதர வொண்பொருளேதுள
பேதையேயெனலும் மந்தப்பெண்கொடி. (௭௱௯)

தாகச்செம்பு தனைக்கொடு தந்தவர்
போகச்செய்தனள் போற்றினள் பொள்ளென
ஆகக்கொண்டவ ரன்பர்முன் வைத்தனர்
காகுத்தற் கன்பர்கண்டு கைக்கொண்டனர். (௭௱௰)

பட்டுநூலிழை பண்புடை யோனிவண்
மட்டிலீகையன் மாழைச்செம் பீந்தனன்
முட்டிலென்ன முன்னூன் மறையோரிது
இட்டுபித்தனை யென்று கிளத்தினார். (௭௧௧)

நன்றுசோதித்து மென்றெழு நாக்கொணர்
கென்றுமூட்டி யதிலிட்டுக் காய்ச்சினர்
கன்றுசீற்றங் கடிந்த மெய்யன்பினர்
அன்றுபித்தனை யம்பொலனுயதே. (௭௧௨)

கண்டியாரும் வியந்தனர் கைதொழு
தெண்டிசா முகந்தன் னிலுமிங்கிவர்
கொண்டசீர்க்கு நிகரொவர் கூறிடில்
அண்டமீது மின்றுமெனப் போற்றினர். (௭௧௩)

பொன்னஞ் செம்பினைப் போற்றரிதாசர்கை
மன்னநல்கியிம் மாநகராருமக்
கென்ன நல்கினு மேற்றமெனக்கொடு
துன்னுகென்று சொன்னர்துகாராமரோ. (௭௧௪)

வந்தனஞ் செய்து தந்தை மற்றவர்
சிந்தையிற் களிகொண்டுடன் சென்றனர்
முந்துபண்டரி பின்பம் முதுநகர்
அந்தணாளரி லன்பர்விடைபெற்றார். (௭௧௫)

சென்று லோகமெனும் பதிசேர்ந்தவண்
நன்று கீர்த்தனஞ் செய்துறு நாளிலே
ஒன்றநல்லரு ளுற்றவரோடு பின்
நின்றுபாடு நெறியுறு கின்றவர். (௭௧௬)

வேறு.

ஆகிய கோ டோ பாவென் பவர் துகாராமர் தம்மை
வாகுற நோக்கித் தீர்த்த வகைபல வாடுதற்குப்
போகுதறனிலே யாசை பொங்கின தெனக்குநேரோ
ஏகுறு வழிக்கு வேண்டுஞ் செலவுக்கின்றென் செய்கிற்பேன். (௭௧௭)

எனமிக வேண்டுகின்றோர்க் கிரங்கித் தாமிருக்கும் பீடத்
தினது கீழொரு விராகனிருந்ததை யெடுத்து நல்க
அனகரை நோக்கிப் பூமியதிலுள்ள தீர்த்தமெல்லாம்
இனிதுகொண்டெவ் வாறுடலியற்றுவே னெனவினவ. (௭௧௮)

அதற்கு மெய்யன்பர் சொல்வா ரளித்தவிவ் விராகன்றன்னை
இதத்துடன் மாற்றி நல்லோர்க் கீந்தினி துண்டு நீயும்
மிதத்தொரு காசுமுன் றனையின்மிக முடிந்துசெல்லும்
பதத்திடை வேண்டுங்கான் மற்றதுதனை யவிழ்த்துப பார்த்தால் (௭௧௯)

யானுதவின விராகனகவே யிருக்கு நாளும்
தீனமில்லாது வேண்டுஞ் செலவு செய்துகொண்டு சென்று
நீநினை தீர்த்தமெல்லா நெடிதினி தாடிமீண்டு
நானருள் விராகன் றன்னை நல்குதி யென்கவென்றார். (௭௨௰)

அவர் நலதென்றுள்ளே மிக்காச்சரியங் கொண்டிண்டே
இவர் சொனதறிதல் வேண்டுமென்று தன்மனையிற்சென்று
கவர் விராகனை மாற்றுற்றோர் காசினை முடிந்துகொண்டு
தவர்தமக்கீந்து தாமுஞ் சட்சுவையொடு சாப்பிட்டு. (௭௨௧)

மறுதின முடிந்தகாசை யவிழ்த்தனர் நோக்கமாயம்
தெறு துகாராமர் தந்ததேசிக விராகனுக
உறுவதுகண்டு மிக்க வுவப்புடனன்பர் பால்வந்
திறுதியி லன்பரோ நீரிசைத்தது பழுதின்றென்றார். (௭௨௨)

ஒருவருந் தெரியாவண்ண மொளித்திமற் றிதனையென்று
கருதுறும பங்கமூன்று பாடிக்கை தந்துகாசி
மருவிசுவேசற் கொன்றும்வரு கங்காதேவிக்கொன்றும்
திருமகட் கினியமார்பன் சேவடிக் கொன்றுமாக. (எ௨௩)

நிவேதித்து வருதியென்ன நிமலனை வணங்கித்தீர்த்தம்
தவாதுற்று நானஞ்செய்யச் சார்ந்தனர் முன்னேகாசி
அவாவுற்றுச் சென்றுகங்கை யாடிமற் றதனைநோக்கி
ஓவாவுள நதிகளெல்லா முனக்கெனப் பெருகுகிற்போய். (எ௨௪)

பண்டரிப் பரமவன்பர் பத்திர முனக்குத் தந்தார்
கண்டுகொள் ளெனலுங் கங்கை கங்கணக் கரத்தை நீட்ட
மண்டவி ரொளிக்கை கண்டு மயங்கினர் நிற்கவாங்க
அண்டின யாருங்கண்டாச் சரியங்கொண் டந்தக்கையில். (எ௨௫)

பொன்னொளிர் தாலிகச்சு புடைவையே யாதியான
நன்னர்செய் பொருள்களெல்லா நல்கினர் பூசித்தேத்த
முன்னுறு கோடோபாவு முதுமொழிக் கவிஞர் நாவாற்
பன்னுறு கவியை நல்கப் பற்றுகை பயத்தாழ்ந் தன்றே. (எ௨௬)

கண்டவர் துகாராம்சாமி கவிக்கிந்தக் கங்கையன்பு
கொண்டுகொண்டாளே யென்றுவியந்து கொண்டாடலுற்றார்
அண்டுகோடோபா காசியமர் விசுவேசன் பாற்சென்
றெண்டிகளன்புசால விறைஞ்சினர் வழுத்திச்சொல்வார். (எ௨௭)

எனதுதேசிகருனக் கோரின்கவிதந்தார் கேளென்
றனகவொண் கவியைப்பாடவ லருகத்தலை யசைத்தான்
மனநெகிழ்ந்து விசுவேசன் மற்றது தெரிந்தியாரும்
கனகவிபாடி னோைக் கணக்கறப் புகழ்தலானார். (எ௨௮)

பின்புகோடோபா நான்குதிங்களங் கிருந்துபே
மன்புகழ் கயைக்குவந்து மாலடி வணங்கிப் பாதத்
தின்புடன் கவியைவைத்தங் கெழிற் றுகாராமர்தந்த
பொன்பெறத் தக்கோர்க்கீந்து பிதுர்க்கடன் பொலியச்செய்தார். (எ௨௯)

காசொன்று முடிந்துகொண்டங் கவனேரீ இக்கருதுந் தீர்த்தம்
மாசொன்று மின்றியாடி மகிழ்ந்தனர் மீளும்போது
தேசொன்று மன்பர்தந்த சொம்பொனும் விராகன்றன்னை
ஆசொன்று மிலர்பானல் காதகத்து வைத்திட நினைத்து. (எ௩௰)

மனைவந்து புகுந்துபின்புமாண்டுகா ராமர்பாதம்
தனைவந்து வணங்கிநிற்கத் தகுந்துகா ராமசாமி
இனைவந்த வுனக்குமுன்னே யானல்கப் படுவிராகன்
முனைவந்து கொடாததென்னே மொழிகென முறுவல் பூத்தார். (எ௩௧)

கைதப்பிப் போயிற்றந்தக் கனகநல் விராகனென்று
மெய்தப்பி யுரைத்தார்கோ டோபாவது விமலர்கேட்டங்
கைததப் படியோவென் னுவைறவதொன் றிலராயுற்றார்
நொய்தப்ப டிறுசொற்கோ டோபாமனைநுழையமீண்டார். (எ௩௨)

வந்தகத்திருந்துமுன் முன்றனையில் முடிந்துவைத்தி
ருந்தபொற் காசுதன்னை நோக்கலும் வெறுமையாய
மைந்ததைத் தெரிந்துசால மயங்கின ராகியந்தோ
இந்தவென் விதிக்கென் செய்கேனென மனம்வருந்தி நைந்து. (எகங)

யான்சொல்பொ யெனக்குத்தானே பலித்தது மெய்யாயிற்றால்
வான்செறி குருத்துரோகம் வந்ததுமன்றி நாளும்
ஊன்செறி யுடம்புபோற்றுங் குடும்பர க்ஷணையுமோய்ந்த
தேன்செம்பொ ஞசையாலன் றேவென வேங்கியுற்றார். (எகச)

அப்பதிதனிற் றுகாரா மரிகதை நடத்து மோர்நாள்
ஒப்பறு பாண்டுரங்க னுருவத்தின் மனம்பதிந்து
தப்பறுமவ சத்தோடச் சநார்த்தனன் கதைசெய்துற்றார்
மெய்ப்படி கேட்டுற்றோரு மெய்ம்மறந் தோவம் போன்றார். (எகரு)

அவ்வமயத்திற்றீப மனைத்திற்கு நெய்வாக் குற்றுச்
செவ்வைசெய் வோருந்தேக மறந்தன ரிருக்கத்தீபம்
கவ்வழலவிந்ததாகக் காரிருள் பரவாதன்பர்
மெய்வழங் கொளிவிளக்கிப் பகலென விளங்கிற்றம்மா. (எகசு)

ஜாமமூன் றளவுமன்பர் தாழ்வுறார் பாண்டுரங்கன்
நாமநன்குரைத்துச் சாமநான்கிலா ரதிசெய்தேத்தித்
தாமவணி ருந்தபோது சரீரத்திற் காந்தியோய்வ
தாமள வாகித்தேகத் தடங்கின தியாருங்கண்டார். (எகஎ)

இருளுற லாகயாண்டு மெரிவிளக் கனைத்துந் தீர்ந்து
தருநெயுந் திரியுந்தேய்வு தானின்றிப்பாத்திரத்தும்
திருவிளக்கிடத்து முற்றதிறந் தெரிந்ததி சயித்துப்
பொருவருஞ் சோதியன்பர் புரமென மகிழ்வுபூத்தார். (எகஅ)

வேறு

இவ்வாறு லோகமெனு மாப்பதி யெய்தி யுற்றுத்
தவ்வாத கீர்த்தித் துகாராமமொன் சாமிமீண்டு
மெய்வாழ்வு சேருந் தமதூர்வயின் மேவியாண்டுச்
செவ்வாய் முகுந்தன் றிருக்கோயிலிற் சென்றுநின்று. (எகக)

தொழுதார்வமோடு படிவீழ்ந்தெழீ இத்தோன்ற நோக்கிப்
பழுதேது மில்லாப் பரந்தாம வெம்பாண்டு ரங்கா
முழுதாகெனக் குமகிமைத்தனை மேவமூட்டி
வழுவாதெவர்க் கும்பிரியந் தரவாய்ப் பதாக்கி. (எசய)

சுவையாறுபெய் சோறுதுய்த்துச் சுகந்துன்னலாகி
நவைமேவிய சோம்பொடு நித்திரை நன்குமேவி
இவைமேவலாறு னெறிஞம சங்கீர்த்தனஞ் செய்
பவையோவலாகு மெனநான்பயம் பற்றிநின்றே. (எசக)

இனைவாகி நிற்குமெளி யேனிலே தன்னையேதும்
நினையா திருக்கை நினக்குத்தகு நீதியாமோ
முனைவாவெவர்க்கு மினியேனு மென்மேன் முயன்று
வினைவேரறுத் துன்பதமேவுற வேண்டுகென்றார். (எசஉ)

அக்காலையில் விட்டல மூர்த்தி நன்காய் நகைத்துத்
தக்காயுனிட்டந் தருவேன்விளைந் தின்னருங்கேல்
இக்காலையென்று தழுவப்பணிந் தேத்தி யன்பர்
புக்கார்மெய்ஞ்ஞான பதிமேவு பொற்கோயிலம்மா. (எசுரு)

வேறு

கோயிலிற் சபாமண்டபத் திடைநின்று குறித்துத்
தாயிலன்புடை ஞானதேவரைத் தனிதாழ்ந்து
வாயிலின்புறப் பலவகைத் தோத்திரம்வகுத்து
மேயினு றொருபாலுற மீளுறுபோது. (எசுச)

வழியிலே யிரையெடுத்துறு பக்ஷியின் வகைகள்
பழியிலன்பரைக் கண்டன பறந்தன பார்த்து
முழுவதும் பிராணிக ளிடத்தபேத முன்னுது
தழுவியானுறப் பேத மிப்பக்ஷிக டமக்கேன். (எசுரு)

என்னை நோக்கிமற் றிவைகளோடுவதை யெண்ணியக்கால்
நன்னராகில தெனதுள மென்பதை நவிலும்
இன்ன வென்னுளம் பரிசுத்த மெய்தள வீங்கே
துன்னலே நல னென்னப்பாண் டிரங்களைத் தொழுது. (எசுசு)

மனனஞ்செய் தசைவற்றுச் சித்திரமெனவாய்ந்து
கனலொர் நான்கு நிற்றலும் விடோபா மனங்கனிந்து
தனதுமெய் யன்பரிடத்திலெவ் வுயிர்களுஞ் சார்ந்து
பினமுருதுற வருளின னவ்வயிற் பேதம். (எசஎ)

இன்றி நிர்ப்பயத் தெய்திய பக்ஷிகளெவையும்
துன்றியன்பர் தந்தோளினுந் தலையினுந் துன்னி
நின்றிருத்தலுஞ் சரித்தலு மரமென நிரம்பி
நன்றியன்றன தெரிந்தசை வுற்றனர் நண்ண. (எசுஅ)

பயந்துறந்தன பக்ஷிகள் சரித்தன பார்த்து
நயந்திப் போதுதான் சமபுத்தி யெனக்குநல்கினன்சீர்
வயந்தனைத் தருமாலென மனமிக மகிழ்ந்து
பெயர்ந்து ஞானதே முன்னின்று கீர்த்தனம்பேசி. (எசுக)

நண்ணினரிவர் பின்புறத் துற்றுநா டோறும்
பண்ணினர்கவி பாடவுந் தாளமும் யாழும்
மண்ணினர்மிரு தங்கமும் வாசிக்க வுந்தாம்
திண்ணினர்பதி நான்குபே ரன்பரைத் தேடி. (எருய)

வந்து கண்டனர் நிர்ப்பயத் தொடுபக்ஷி வகைகள்
முந்துகின்றன வியந்தியம் வாசித்து மொழிந்தார்
பிந்துநின்றன்ப ரொடுபல கீர்த்தனம் பின்பு
தந்துமங்களா ரதியறி வீசரைத் தாழ்ந்து. (எருக)

விடைகொண் டீண்டினர் தேகுவென் றுரைபதிமேவ
நடைதொடர்ந்த சங்கதிபலருஞ் சொலநாடி
மிடைவுறும் புள்ளின்மெய் யுடையன்பரை வியந்தங்
கடைய வேண்டினர் சிஞ்சுவடியிலுள வறவோர். (எருஉ)

ஒருவன் றன்னையே வினரவ னேடிவந் துரைப்பான்
பெருகுமன்பர் கீர்த்தனம்பல பேசிக்கொண்டிருந்தார்.
மருவுங் கீர்த்தனங் கேட்டமற் றவரொடு மயங்கித்
திருநன்றுமமே செவிமடுத்திருந்தனன் சேர. (எ௫க)

சொல்லவந்ததை மறந்திராப்பக லங்குத்துன்ன
நல்லவந்தணர் மூன்றுநாள்வரை வரனுடி
இல்லைமுந்துத லென்றுதாமேவர வெண்ணி
எல்லையொன்றினர் மெய்யன்பரறிந் தனரிதனை. (எ௫ச)

எதிர்ந்தநாந் தரிசித்திடல் வேண்டுமென்றெண்ணி
முதிர்ந்தநான் மறையோர் வருவழி யிடைமுந்தப்
பொதிந்தபுள்ளுட லன்பரைப் பொருந்துறநோக்கி
அதிர்ந்துரைத் தனரதிசயமிது வெனவருகே- (எ௫௫)

மேவி மெய்யன்பரவர் தமை வணங்கலும் விரும்பித்
தாவிலந்தணரன்பரை வணங்கினர் தழுவிக்
கூவி மேவினர் தம்மதூர் குறைவற முந்நாள்
ஏவில் கீர்த்தனங்கேட்டு பசரித்தனருறைய. (எ௫சு)

வேறு

அந்தணாளர் தமகத்து நல்விடை
சந்ததாக மெய்யன்பர் தம்மதூர்
முந்தலாயுதன்றம்பி கோயின் முன்
வந்தமால் புகழ் வணங்கிப் போற்றினர். (எ௫எ)

காளமேக நேர்கரிய தீனத
யாள கோகுலர்க் கெளிய விட்டல
நீள நின்மல நிசியிலும்மலர்
தாளமேவு சீதரதயாபர. (எ௫அ)

பாண்டுரங்க செம்பது மலோசன
நாண்டுதேர் வலசு முகசுந்தர
ஈண்டு வெங்கலியினி துலாவமால்
பூண்டபாவமும் பொய்யும் பொங்கின. (எ௫க)

ஆதலாலெனை யெதனுக்காகவோ
பூதலந் தனிற்பொருந்த வித்தனை
நீதமாயது நிரம்பிற் றென்னையுன்
பாததாமரையடையப் பண்ணுவாய். (எசு0)

இனிவிரைந் தெனுவேத்தி வேண்டிடக்
கனிவுகொண்டுடன் கமலலோசனன்
துனிவிணைந்திடேற் சோமவாரநேர்
பணிதெறுங் கதிர்பரவு காலையே. (எசுக)

நீநினைத்த வாநிரம்ப முற்றுவேன்
நானெனச்சொல நளினநங்கைதன்
கோன்முகத்தினை நோக்கிக் கோவலா
யானிழைப்ப தொன்றினிது கேட்டியால். (எசுஉ)

பத்தர்தஞ்சிகா மணிக்குப்பாலையே
ஒத்தவிந்திராயணி யதோரத்தில்
மெய்த்தநின் பதம்போலும் வீடமைத்
தத்தலத்தி லுன்னடியர் யாவையும். (எசுங)

ஈட்டியன்ன ரோடிவற்கின் போனகம்
ஊட்டிநின் பதத்துய்த்தல் செய்யவென்
மாட்டியன்றதோர் காதல்வாமனு
வேட்டியென்ன மாதவனும்வேண்டினன். (எசுச

விசுவகருமனை மேவக்கூவிநீ
கசியுமின்னதிக்கரையிலே திகழ்ந்
தொசிவறும் பரமபதமொத்ததாய்
வசிவுறும்புதுமனை யொன்றாக்கென்றான். (எசுரு)

அத்தினத்தன தாகவட்டமா
சித்தியாவையுந் தந்துசேர்வுற
முத்திமேவுநன் முதல்வர் முத்தர்மா
வித்தியாதரர் வீணைநாரதர். (எசுசு)

சனகராதியோர் சுகர்செழுந்தவர்
அனகருத்தவரம்ப ரீடர்மா
கனகனற்சுதர் கருதுமக்குரர்
இனகணக்கிலோரொவரு மெய்தினார். (எசுஎ)

விட்டலன்றுகாராமர் மேவினோர்
கட்டடங் கவுங்கலந்து வைகுற
மட்டலர்ந்த பூமங்கை செங்கையால்
இட்டமாய்ப் பரிமாறற் கெய்தினள். (எசுஅ)

ஈதுநோக்கி யிந்திரனை யாதியோர்
சாதுவாந் துகாராமர் தந்தவம்
ஏதுநேர் கணக்கில்லை யென்றுவான்
மீதுநின்று பூமழை விழச்செய்தார். (எசுகூ)

பொற்கலத்துறப் போனகம் புசித்
தெற்கலந்த வெல்லோரு மின்புறீஇ
நற்கரங்களாய்ச்சுகந்தநன்மலர்
ஒற்கமெல்லிலையு தவப்பெற்றனர். (எஎ௰)

தாசராந் துகாராம சாமியை
நேசநாமகீர்த்தன நிரம்புறப்
பேசவேசெய்துபெருகுமின்பநீர்
மூசமூழ்கினார்முழுதும்யாவரும். (எஎக)

பாற்குணப்பரிசுத்தம்பற்றியே
நோற்கும்பன்னொன்றாய்நுவலுறுந்திதி
ஏற்கப்பூரணையெய்துங்காறுமம்
மாற்கத்தெய்தினார்மகிழ்நிரம்பவே (எஎஉ)

ஐந்துநாள்வரையாக யாவரும்
முந்துமுற்சவமுடிவதானபின்
வந்துகூடுமுற்றிதி கொண் மாலையில்
நந்துமேவுசெங்கை யனல்குவான். (எஎங)

நன்றுநீதுகாராமநாமனே
இன்றிராவருயாமநான்கிலும்
ஒன்றுகீர்த்தனமுறைத்துக்காலையில்
துன்றுவைகுந்தந்தொக்கிஞேடேறு. (எஎச)

தழுவிஞன்றுகாராமசாமியும்
வழுவின்மாலடிவணங்கியின்பமா
நழுவில்வாரியுண்மூழ்கிநண்ணிரா
முழுதும்பாடிஞர்முகுந்தன்கீர்த்தனம். (எஎரு)

யாருமோவியத் தெய்தக்காலையில்
நேருமங்களா ரதிநிரம்பிஞர்
ஊரும்பண்டியை யுதைத்தவுத்தமன்
சேருமன்பரை நோக்கிச் செப்புவான். (எஎகூ)

உலகத்தெய்திநீ யுத்தரித்தனே
பலகற்றென்புகழ் பாடிவாழ்ந்தனே
நிலவுற்றெய்திவி மானநின்றது
குலவுற்றெய்துகென் றினிதுகூறிஞன். (எஎஎ)

வேறு

உடன்விட்டலன் றனிருதாள் வணங்கியுறு மன்பர்தம்மின் மருவும்
மடமிக்க வட்குவமு வாவைகுண்டமரு வற்கியானிவமயம்
திடமுற்று மேவுகிற தாலுனக்கு முனநன்கு செப்பு திறநீ
விட்கிற்கி லாதெனுடன் மேவுகென்று விரைவுற்றெுராளை விடலும். (எஎஅ)

அவ்வாள் விரைந்து மனைமேவியன் பரரைவாசகங்க ளறைய
ஒவ்வாமலேந்து மதிமேவுகர்ப்ப முளஞனிதன்றி மனையில்
தவ்வாகறந்து வருமேதியோடு சுகவானபிள்ளை களையும்
எவ்வாறிகந்து வருவேனிவேலே யிசையாதெனப் புகலவே. (எஎகூ)

அச்செய்கை யன்பருள நன்குதேறவாள் வந்துகூறவினவித்
தற்செய்கைமாறு கிலளின்னமீது தவிராட ரூதுவிதியை
எச்செய்கைகொண்டு தெறுவிப்பதில்லை யெதனுலு மென்றுதமது
முற்செய்கையென்னை யெனமேவுசீடர் முதலோரை நோக்கிமொழிவார். ( )

இப்போதியான் வைகுந்தத்தை மேவுகிறதாலொருங் குமினிநீர்
ஒப்பார்குடும்ப முடனேவிலாம லுளநிச்சலங் கொடுறவே
எப்போதும் விட்டலனையே பஜிப்பதியல் வாயினிக்கலியுக
வெப்போவி நல்ல விபவத்தின் மேவிமீளாத வீடுபெறுவீர். (எஅக)

என்றங்கணுள்ள பெரியோரொவர்க்கு மினிதானவந்தனமுடன்
துன்றுஞ்சனங்க ளனைவர்க்கு மங்களமு நன்குசெய்து சொல்லி
நன்றின்பமாக வெல்லோருநல்கு விடைபெற்று நண்ணிவெளியே
ஒன்றன்புகூர ஹரிநாமமோதி யுறுபோதுகண்ட வெவரும். (எஅஉ)

அவர்சொன்ன வாய்மை தனைநன்குசாவி யவரைப்பிரிந் துறுசலில்
எவருங்கலங்கி யிருகண்கணீர் களிழியத்துயர்ந்து சலியா
இவர்தம்மை யோவியினி யாமிருப்பதிலை யென்றுகானமியலும்
தவர்தம்மிலாக நினைவார்சிலோர் கடமதாரை யோவநினைவார். (எஅங)

சில்லோரிறந்து விடனன்ற தென்பர் சிலரொன்று கேட்ப தினியிந்
நல்லோர்விளம்பு கதையென்றுரைத்து நலிவின்கண் வீழ்வர் சிலரால்
எல்லோருமின்பு பெறவென்று காண்பதிவர் தம்மையென்பர் சிலராய்ப்
பல்லோருமின்ன படியேபுலம்பு படுகாற்சி ஜாயிபதிதான். (எஅச)

இந்தாயணிக்கணினி தெய்திநின் ருரிருபத் தொடேழுகவிகள்
முந்தாதரத்தி னுடுகூறுபோது முதுவானிருந்து முழுதும்
நந்தாவொளிக்கொ டொருமானமங்கு நணுகிற்று நித்தருடனே
வந்தார்நிறைந்து பிரமாதிதேவர் மலர்மாரிபெய்து மகிழ்வாய். (எஅரு)

ஐயவென்றுரைத்து வருவோர்விமான நிரைதங்க மங்குறெரியா
இயலொன்றமேவி யொளிர்சோதி மானமெதிர் கண்டிராமரினிதாய்
முயலுஞ்சகாப்த மூவைந்துநூறு முப்பானிரட்டி பன்றொன்
றுயரும்விரோதி வருடங்கடைக் கணுறுமாத பகுளதுதிகை. (எஅசா)

மதிவாரநேரு முதயத்தி ருன்கு கடி கைக்கணேறி வழியே
எதிர்வார்நெருங்க வினிமெய்தினார் மெய்யெழில் சேர்வைகுந்தமிதெலாம்
முதிர்காதல்கொண்டு கண்டோர்களுக்கு முனராயர் பாடிபிரியாத்
துதிமேவுகண்ணன் வருபோதிலுற்ற துயர்போல்வ தானதுயரோ. (எஅஎ)

வேறு

இதுதெரிந்து ஜிஜாயி யென்பாள்வயிற்
றதிரமோதி யலறித்தன் மக்களோ
டெதிருமிந்தா யணிக்கரை யெய்தினள்
பதியைவிண்ணிடைப் பார்த்துப்புலம்பினள். (எஅஅ)

கணவரோவெறி கொண்டவர் கட்டுரை
புணர்வதின்னது மெய்யெனப் போற்றிலேன்
உணர்வி லார்குழ றுற்றனரொன்றுற்றேன்
அணவினார்விண் மெய்யாயென்ற ரற்றினள். (எஅகூ)

ஈதுமெய்யெனத் தேர்வுறு வேனெனில்
சாதுவான பதியொடு சார்குவேன்
கோது கூர்மதியாற் குடிகெட்டெனென்
ஏதுசெய்வனினி யென்றிரங்கினள். (எகூ0)

இந்தவாறத்த மெய்துறுங் காறுமுள்
நொந்து தன்மனை நோக்கினள் போயுற்றாள்
வந்தயாரு மவ்வாறு மனைபுக்கார்
முந்துதம்பிகான் ஹையா முதலினோர். (எகூக)

கூடப்பாடிக் குலாவுபன் னுன்குபேர்
வாடப்பெற்றுடன் மன்னு மெய்யன்புரை
நாடத்தக்கது நன்றுருகாலென
நீடக்கிட்டினரவ்வழி நேர்ந்தரோ. (எகூஉ)

ஒருதரம் மெனினுங் காண்கிலோமெனில்
பிரிகுவோ முயிரொன்று பிதற்றினர்
மருவினர் முத்தினமங்கு வைகுநாள்
சருவுதம்பிதமை யனையெண்ணியே. (௭௰௩)

ஓவியென்னுங் கவிகொண்டுரைத்துதி
தாவிலாதங்குச் சாற்றுறு போதுவான்
மேவுமன்பர் தமெய்க்கஞ் சுகத்தையும்
வீவிருளத்தை யுந்தனை வீழ்த்தினர். (௭௰௪)

வீழ்ந்தகண்டு வியந்தனர் யாவரும்
தாழ்ந்துவேண்டிய நங்கட்குத் தக்கது
வாழ்ந்தவன்பர் வரவிடுத்தாரொனச்
சூழ்ந்து பட்டரனுமதி துன்னவே. (௭௰௫)

பஞ்சமித்திதி பற்றிப் பல்லாண்டிலும்
செஞ்செவே செய்யுஞ்செய்கையெலாஞ்செய்து
விஞ்சுமுற்சவமாகி விளக்கினர்
எஞ்சுறுதத்தியாபியங் கென்பவே. (௭௰௬)

ஐந்துமாத மகலச்சிஜாயி யார்
தந்து நன்மகனைத் தகுநாமந்தான்
முந்துநாரண னென்னமொழிந்தனள்
வந்தபுத்திரன் மாமதியாயினன். (௭௰௭)

தந்தைபோலகீர்த்தனஞ்சாற்றுவான்
முந்திநாளுமுயல்வுழிக் கான்னையா
உந்துறுங்கனவில் லுபதேசந்தாம்
வந்தியம்பிவை குந்தத்தின் மன்னினர். (௭௰௮)

இதற்குமுன்பு செந்தூர் வாடியென்னுமூர்
அதற்குள்ளே லிங்கதாரி யென்றுகிய
சிதைப்பி லாக்கவர் சேட்டெனு நாமத்தான்
பதைப்பி னாசையும் பாசமு நீத்துளோன். (௭௰௯)

சிலரைய்த் துகாராமரைச் சேவிக்கும்
காலந்தன்னிலோர் நாட்கண்ணனன்பரை
ஏலநோக்கி யெனதந்தகாலத்தில்
சாலநும் மைத்தரிசிக்க வேண்டினேன். (௮௱)

இந்தநல்வர மெற்கரு ளென்றவன்
முந்தவேண்டு முறைதெரிந் தன்பரும்
தந்திருந்தன ரவ்வரந் தான்பெற்ற
அந்தமானவற் கந்தம் வந்தண்மிற்றே. (௮௱௧)

அந்தகாலம் வந்தண்மலு மற்றவன்
புந்திகூர்துகா ராமர் பொருந்துற
உந்தினனொரு வன்றனைத் தேகுவூர்
வந்துதம்பியைக் கண்டுவருகென்றான். (௮௱௨)

தம்பியும் பட்டருந் துகாராமர்தம்
அன்புசேர்சிறு மைந்தனு மாதியோர்
நம்புறுங்கவர் சேடுறு நன்மனைக்
கின்புகூர்ந்துற வெய்தின ரன்பரும். (௮௱௬)

கண்டுபூசித்துக் காறொழுக் கண்ணன்மெய்த்
தொண்டர்மற்றவற் கின்னரு ளேசுரந்
தண்டுபெட்டற்கு மன்புடைத் தம்பிக்கும்
விண்டுநாமம் விளம்புதம் மைந்தற்கும். (௮௱௭

ஆசிகூறியகன்றபின் மூவரும்
தேசுகூர்திருத்தேகுவைச் சேர்ந்தனர்
மாசிலாதரி கீர்த்தனம் வாழ்த்திநன்
னேசராகி நெடிதிருந் தாரரோ. (௮௱௮)

வேறு

பின்பகினு கங்காதரர்க்கு நீளோபாகோ சாமிக்கும்பேர்
அன்பமொனுந் துகாராமசாமி களுவின்கண்வந் தருள்செய் துற்றார்
மன்புவியி லின்னமுந்தம் மைத்துதிப்போர்க் கருள்செய்து வருகின்றார்நீ
டின்பமுறப் பல்லாண்டு பல்லாண்டென்றடியமொல்லா மினிதுவாழ்த்த (௮௱௯)

துகாராம் சுவாமி திருவடிகளே சரணம்.

ஆகச்சரித்திரம் ௮௨-க்கு செய்யுள் ௫௲௱௯௰௭.

முற்றிற்று.

பெத்ததாசர்சரித்திரம் கட்கா அஷ்டகம்.

மினர் மணியரி—துன சனன்மன
ருனய் கனரசாள்—தெனர் தஞ்சையுறை
வினர் செசாசல—ரொன செட்டிமனை
யினர் பகிரதி—மினர் பெறுசிருர்
மன ரமைச்சரா—யினர் பகலுமல்
லுன ஸ்ரீ ஹரி—தனம நவில்வோ
ரின னுகமிசை—பொன வணவழி
யினல் பெயர்வுழி—முன லிடைமகா
ரின கெழல்செ—லன னுகவடி
யின லிடறுற—துனன் மேய்ப்பவர்
பின லோடிவன்—தின மொழிசொல
வின வினருறக்—கொனர்துவாதச நாம மதுகண்டார்
இவர் பெத்த தாச ரொனவே மீண்டார்

உ

அதாய்ந் திவர்களா—லெதா சனெனலா
யதா விதசரீ—ரிதா னெனவுணர்ந்
துதா சனமடைந்—துதா வயம்விடுத்
துதா ரணியிழிந்—துதா நரஹரி
முதா லயத்தினிற்—சதா ஸ்ரீ ஹரி
பதாம் புயநினைந்—ததா யுறவிலோர்
புதா டலறிச—முதா யரேடிவந்
தெதா விவிதநீ—ரிதா னமதிலுற்
றதா லெமெனவோர்—விதாய முஞ்சொலா
துதா னுறவெலோர்—விதா விதமுரைத்
தெதா லுமிசையா—ததாய்ந் துநாமம்
நிதான சூர்ணம்—இதா வணம்வைகி-மாறுமென வந்தார்
தாசர்விலை கொளாதவர்க்கு மீந்தார்.

௩

தமா சனமதை—யுமா தரவிஞோர்
புமான் விரகிஞே—னமா பெறுகெனச்
சுமா வுதவியே—சமா னமதிலா
பெமா னுறைவிடத்—துமா மகிழ்வின்வந்
தமா னரிதனு—மமா சறவியம்
பிமா தவருற—இமா நெறிதெரிந்
தமா மனையுளார்—விமா வலிகைசா
ருமா ணிதுவெனு—அமா லகல்வுறத்
தமா லியல்வெலாம்—நமா வெனமுயன்
றுமா றுதலிலை—எமாண் வினைகளும்
பொமா றதுசெயும்—கமார் சேதுந
லமா முழுகநீர்—வமாசுகுமென-ஒதியவர் நின்ருர்
அதுகேட்ட தாச-ரீதுநவில் கின்ருர்.

எலா நீர்த்தமுஞ்—செலா தரங்கம்வாழ்
கலா ஞமமே—சொலா நிற்பதே
உலா சமெய்ப்பல—மலால் வேறிலே
பொலா மக்களே—நிலா தலைதலா
விலாம் பயனெனச்—சுலாவி நின்றவர்
குலாவு பித்தமே—நிலாவி மிக்க தென்
றுலாவு சேதுபு—னலாட நீர்வர
விலாயி னேதெனுங்—தலாய நீகென
நலார் நகைசெய்தே—ஓலா தவோடுகை
புலா கவேதரா—வலார்கள் கொண்டு போய்ப்
பலான நீர்த்தமு—மெலான சேதுவுங்
கலாய் நுனைத்துவங்—தலார் நிறத்திருன்-நாமநவில் கின்றார்
கையிலேதங் திடலு நோக்கினர் புகன்றார்.

(ரு)

தரா ததுகொடு—விரா வினிரிது
புரா தனமெனத்—தரா தநைதி
உராயினதென—அரா வமளியான்
பெரா யினசொலு—வரா யெணிலிரு
பரா வுறுபொரும்—நிராய் குதிரொனப்
பிரா னுடையபெ—யரா லயர்கென
முரா ரிதனடி—யரா னவரெணிப்
பரா முனைபொரு—கரா மனைநினை
வரா கியதிச—யராயினர்பினே
நரா திபனரி—உரா கியபதம்
அராய் வுறிலள—விரா ததுகொலோ
பரா யணருளீர்—விராய் மொழிகென-யாரு மதுசொல்லார்
உறைபோ தவணுற்ற மதிவல்லார்.

சா

மரு ஹரிபெயர்—தருல் மகிழ்பவர்
சொருல லதுவே—றுருர் மொழிவரோ
எரு முனமனன்—அரு ரெனதவை
யிரு குகவெனப்—பொருக வோடதை
முருள்புரி நரா—மருதர முடன்
அநாளரசன் முன்—விருவிட விட
மிருருவரி—தருதுயர் பதம்
எருமளவெனக்—கொருர் கஜபதி
பருமுனம் வரும்—எருதனதிடம்
சொருலழையள—விருவுறலென
மருரு நாயகன்—நருவலரோ நீர்
எருது பெயரால்—இருகியகவி-சொல்கவென வண்டார்
ஹரிபத்தரான வருடனே விண்டார்.

பொயா நரஹரி—மெயான வடிய
ணையானினிதுணை—செயாமகிழுவேன்
ஒயாரமிகுமுன்—னையானுனை செயேன்
அயாவென மனன்—வெயாகியகழு
தையார்திருமணோ—டயாவிடவிவர்
கையாற்பணிதல் கண்—டையார் திருமணின்
றியாதுவரல்செய்—நையாதிவருறத்
தியானெனு மனன்—எயாதெனைகொல்ப
ணியாயெனலும்—றியாயுனையெபு
ணையாமிதுவென—ஐயானனனிகர்
கையாகியவவன்—வையாருகிரபு
லியானைபடையாற்—செயாதன செய்துந்-தாசர் மெலிவாகார்
நலிவுற்றுநேசவுயிரதேகார்.

அ

எடார்துளவினன்—நடாவியபுகழ்
விடாவடியணை—இடாகியகழுப்
படாதெரிவுற—அடாதன செய்த
முடாவெனமனற்—றடாமனையினர்
கடாமவசராய்த்—தொடாநலிவுறக்
கெடாகியபயங்—கொடாளரசனுந்
திடாதடியனைப்—பிடாரரிகளேந்
திடாதனமிசை—நெடாதாமிகன்
பொடார்வுறவிரீஇக்—கடாவியல் செய
மடாவருபொனி—நடா கியஹரி
வடாமலரடி—யுடார் நினைவது
கடாவுறவர—எடா மிசைவுறத்-தாசர கடார்ந்தார்
அதுகண்டுளோர்கள் மிகுவன்பு கூர்ந்தார்.

முற்றிற்று.

